चरक-संहिता

महामुनिना भगवताग्निवेशेन प्रणीता महर्षिचरकेण
दृढबलेन च प्रतिसंस्कृता

चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तप्रणीतया आयुर्वेददीपिकाख्यटीकया
महामहोपाध्याय-श्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचितया जल्प-
कल्पतरुसमाख्यया टीकया च समलङ्कृता।

कविराज-श्रीनरेन्द्रनाथसेनगुप्तेन
कविराज-श्रीबलाइचन्द्रसेनगुप्तेन च
सम्पादिता संशोधिता प्रकाशिता च।

चिकित्सित-कल्प-सिद्धिनामकस्थानत्रयसमन्वितः
तृतीयः खण्डः।

प्रथमं संस्करणम्।

सि, के, सेन एण्ड कोम्पानी लिः।
२९, नं कलुटोला ष्ट्रीट्, कलिकाता।

कलिकातानगर्य्यां
कलुटोलायामवस्थितसप्ततिसंख्यकभवनस्थे
धन्वन्तरि-इलेक्ट्रिक्-मेसिनयन्त्रे
श्रीरङ्गलालमित्रेण मुद्रिता।
१८५५ शकाब्दीयज्यैष्ठपौर्णमास्याम्।

मूल्यमष्टरूप्यकमितम्।

चिकित्सितस्थानस्य सूचीपत्रम् ।

प्रथमोऽध्यायः ।

द्वितीयोऽध्यायः ।

चिकित्सितस्थानस्य सूचीपत्रम् ।

प्रथमोऽध्यायः ।

द्वितीयोऽध्यायः ।

तृतीयोऽध्यायः ।

षष्ठोऽध्यायः।

दशमोऽध्यायः ।

एकादशोऽध्यायः ।

त्रयोदशोऽध्यायः।

चतुर्द्दशोऽध्यायः।

चरक-संहिता।

चिकित्सितस्थानम।

प्रथमोऽध्यायः।

अथातोऽभयामलकीयं रसायनपादं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

गङ्गाधरः -अथ सामान्यतश्चिकित्सायां हेतुभूतानि यावन्ति भवन्ति तावन्ति श्लोक-निदान-विमान शारीरेन्द्रियाणां स्थानेषु पञ्चसूपदेशानन्तरमतः प्रतिरोगं हेतुलिङ्गौषधज्ञानार्थं स्वस्थातुरपरायणौषधज्ञानार्थञ्च श्लोकस्थाने कृतोद्देशं चिकित्सितस्थानमारभमाण आचार्य्यस्तत्रोद्दिष्टरसायनाद्यध्यायानुक्रमेण चिकित्सितमुपवर्णयितुं तत्रोद्दिष्टमभयामलकीयादिकरसायनपादानु

चक्रपाणिः — पूर्व्वस्थानोक्तलक्षणाभावेनावधारितायुष्मत्त्वेन चिकित्सा धर्म्मार्थयशस्करी कर्त्तव्या इत्यनन्तरं चिकित्साभिधायकं स्थानमुच्यते। रसायनवाजीकरणसाधनमिति यथा चिकित्सोच्यते, तथानन्तरमेव वक्ष्यति; तत्रापि ज्वरादिचिकित्सायाः प्राक् रसायनवाजीकरणयोरैकान्तिकफलत्वेन

चिकित्सितं व्याधिहरं पथ्यं साधनमौषधम्।
प्रायश्चित्यं * प्रशमनं प्रकृतिस्थापनं हितम्॥
विद्याद् भेषजनामानि भेषजं द्विविधञ्च तत्।
स्वस्थस्यौजस्करं † किञ्चित् किञ्चिदार्त्तस्य रोगनुत्॥ २॥

क्रमेण वक्तुं प्राथमिकत्वादभयामलकीयरसायनपादमाह—अथेत्यादि। रसायनाख्यस्याध्यायस्य पादं चतुर्थांशं व्याख्यास्याम इत्यादिकं पूर्व्ववद्व्याख्येयम्॥१॥

गङ्गाधरः—तत्र प्रथमतश्चिकित्सां लक्षयति—चिकित्सितमित्यादि। कित निवासे रोगापनयने संशये चेत्यस्य कितधातो रोगापनयनार्थे स्वार्थे सनन्तत्वे करणे क्तान्तप्रयोगः। रोगापनयनसाधनमित्यर्थः। रोगनिवृत्ति जनकव्यापारकरणमित्यर्थः। अत एव व्याधिहरं व्याधीन् हरति यत् तत्। पथ्यं पथिषु स्रोतःसु हितं। साधनं प्रकरणात् रोगाः साध्यन्ते निवर्त्त्यन्तेऽनेनेति साधनम् औषधम् ओषधिभिर्निष्पन्नं व्याधिहितं, तदुपलक्षणत्वात् सर्व्वं चिकित्सितमौषधं रूढ़म्। प्रायश्चित्यं दुःस्वेषु प्रायो योऽग्निरिव तत् प्रायश्चित्यं चित्यो ह्यग्निरुच्यते। प्रशमनं प्रकर्षेण शमयति येन तत्। प्रकृतिस्थापनं प्रकृतौ लोकानां धातून् स्थापयति येन तत्। हितं पोषकत्वात्। भेषजं भिषजां रोगापनयनार्थमिदं यत् तत्। भेषजं पर्य्यायैश्चिकित्सितादिभिरेभिः शब्दैर्यत्

आदावभिधानम्, तयोरपि रसायनमेव वर्षसहस्रायुष्ट्वादिकारणतया महाफलमिति तदभिधीयते, तत्रापि चाभयामलकीयश्चिकित्सास्थानार्थसूत्राभिधायकतयाग्रेऽभिधीयते॥ १॥

चक्रपाणिः—तत्रादौ व्यवहारार्थं स्थानाभिधेयस्य भेषजस्य पर्य्यायानाह—चिकित्सितमित्यादि। करोति चैवमादौ प्रधानाभिधेयपर्य्यायाभिधानम्, यथा निदाने हेतुरूपादिपर्य्यायकथनम्; एतच्च पर्य्यायाभिधानं प्राधान्येन चतुष्पादस्यैव भेषजस्य; यदुक्तम्—"चतुष्पादं षोड़शकलं भेषजमिति भिषजो भाषन्ते।" एवमुक्तभेषजाङ्गरूपतया तु स्थावरजङ्गमरूपद्रव्यस्य भेषजस्य भेषजत्वमेवावान्तरस्य व्यवहारकृतं ज्ञेयम्; 'प्रायश्चित्तम्' इति भेषजसंज्ञा प्रायश्चित्तवद्भेषजस्याधर्म्मकार्य्यव्याधिहरत्वेन। द्वैविध्यं विवृणोति—स्वस्थस्येत्यादि। किञ्चिदिति न सर्व्वम्; स्वस्थत्वेन व्यवह्रियमाणस्य पुंसो जरादिस्वाभाविकव्याधिहरत्वेन तथा प्रहर्षव्यवायक्षयित्वानुपचितशुक्रत्वाद्य-

* प्रायश्चित्तमिति च पाठो दृश्यते। † "ऊर्जस्करम्" इति पाठश्चक्रसम्मतः।

अभेषजञ्च द्विविधं बाधनं सानुबाधनम् ॥ ३ ॥
स्वस्थस्यौजस्करं यत् तु तद् वृष्यं तद्रसायनम् ।
प्रायः प्रायेण रोगाणां द्वितीयं प्रशमे मतम् ।
प्रायःशब्दो विशेषार्थो ह्युभयं ह्युभयार्थकृत् ॥ ४ । ५ ॥

अभिधीयते तत् । भेषजलक्षणमुक्त्वा विभजते भेषजं द्विविधञ्च तदिति । किं द्विविधमित्यत आह —स्वस्थस्येत्यादि । ओजस्करं प्राधान्यादोज इत्युपलक्षणं, तेन ओजआदिकरं पूर्व्वाध्यायेऽप्युक्तं "किञ्चिद् दोषप्रशमनं किञ्चिद्धातु-प्रदूषणम् । स्वस्थवृत्तौ मतं किञ्चित् त्रिविधं द्रव्यमुच्यते" इति । तत्र स्वस्थवृत्तौ यदुक्तं तदिदं स्वस्थस्यौजस्करमाह, तत्र दोषप्रशमनं यदुक्तं तदत्रार्त्तस्य रोगनुत् उच्यते ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तत्र यच्च धातुप्रदूषणमुक्तं तदेवात्र विवृणोति अभेषजञ्चेत्यादि । अभेषजं धातुप्रदूषणं बाधनं सद्यःप्राणहरतया बाधकारकं यथा लविज्ञातभेषजं विषाग्निवज्रशस्त्रादिकम् । सानुबाधनं कालानुबन्धेन बाधकरं दूषीविषादि ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः भिन्नाधिकारत्वात् तत्र विवृत्य स्वाधिकारत्वात् स्वस्थस्यौजस्करं विवृणोति स्वस्थेत्यादि । स्वस्थस्यौजस्करमपि द्विविधं वृष्यं रसायनञ्चेति । प्रतिलोमतन्त्रयुक्त्या रसायनस्य, वृष्यतो भेदमाह प्राय इत्यादि । द्वितीयं रसायनं प्रायो, रोगाणां प्रायेण प्रशमे मतम्, प्रथमन्तु न तथा । परन्तु यत् तद्वक्ष्यतेऽत्रैव वाजीत्यादिना । ननु द्वौ प्रायःशब्दौ किमर्थावित्यत आह प्राय इत्यादि । प्रायःशब्दो विशेषार्थ एकः परस्तु बाहुल्यार्थोपचरित एवेतीत्युक्तः । तथा च रसायनं प्राचुर्य्येण रोगाणां विशेषेण प्रशमकं स्वस्थस्यौजस्करञ्च,

प्रशस्तशारीरभावहरत्वेन 'ऊर्ज्जः' प्रशस्तं भावमाद्धातीति स्वस्थस्योर्ज्जस्करम् ; 'आर्त्तस्य रोगनुद्' इति विशेषणेन ज्वरादिनार्त्तस्य ज्वरादिहरम् ; 'रोगनुद्' इति वचनेनैव आर्त्तविशेषणतायां लब्धायां यद् "आर्त्तस्य" इति करोति, तेन स्वाभाविकजरादिकृतां पीडामनुग्रेजिकां परित्यज्य ज्वरादिना अस्वाभाविकेन रोगेण पीड़ितस्येति दर्शयति ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—भेषजप्रसङ्गात् अभेषजद्वैविध्यमाह —अभेषजमित्यादि । बाधनमिह सद्यात्यमात्र-बाधकम्, यथा—स्वल्पमपथ्यम् ; सानुबाधनञ्च दीर्घकालावस्थायिकुष्ठादिविकारकारि ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—द्विविधं भेषजमुक्तं विभजते, स्वस्थेत्यादि । 'तद्वृष्यं तद्रसायनं प्रायः' इति च्छेदः । तद्वृष्यं प्रायो भवति तथा रसायनं तत् प्रायो भवति , आर्त्तस्य रोगहरं यद् बाहुल्येन, स्वस्थोर्ज्जस्करमुच्यते, यत् तु द्वितीयमार्त्तरोगहरम्, तत् प्रायेण ज्वरादिशमनं रसायनं वाजीकरणञ्च

दीर्घमायुः स्मृतिं मेधामारोग्यं तरुणं वयः ।
प्रभावर्णस्वरौदार्य्य-देहेन्द्रियबलं परम् ॥
वाक्सिद्धिं प्रणतिं कान्तिं लभते ना रसायनात् ।
लाभोपायो हि शस्तानां रसादीनां रसायनम् ॥ ६ ॥

वृष्यन्तु न प्रायेण रोगाणां विशेषेण प्रशमकं किन्तु प्रशमकमिति रसायन-वृष्ययोर्भेदः । तदाह—द्व्यभयमित्यादि । उभयं रसायनं वृष्यञ्चेति द्वयमेव यस्मादुभयार्थकृत् रोगहरणस्वस्थौजस्करणार्थकृत्, तस्मात् तयोर्भेदार्थं प्रायः शब्दोऽत्र विशेषार्थं इति बोध्यम् ॥ ४ । ५ ॥

गङ्गाधरः—ननु रसायनं किं तत् स्यादित्यत आह दीर्घमित्यादि । दीर्घमित्यायुरिति योज्यं, लिङ्गविपरिणामात् स्मृत्यादिष्वपि योज्यम्, अन्यथा स्मृतिमेधादिमन्तः सर्व्वे जन्तवो भवन्ति कश्चास्य गुणप्रकर्ष इति । औदार्य्य-मुदारता महत्त्वमित्यर्थः । दीर्घायुःस्मृत्यादयो व्यस्तसमस्ता रसायनाल्लभ्या न तु समस्ता एव; तथा च दीर्घायुःस्मृत्यादिकवत्त्वं रसायनत्वम् । ननु कुतो दीर्घायुःस्मृत्यादिलाभोऽस्मात् कुतो वा रसायनेति-संज्ञत्येत आह—लाभेत्यादि । हि यस्मात् । शस्तानां प्रशस्तानां यथायोगं वक्ष्यमाणशताधिकाद्यायुःपर्य्यन्ततारुण्यावस्थावस्थानानां रसादीनाञ्च रसकार्य्यरसरक्तादीनां धातूनामयनं लाभोपायो रसायनं, तस्मात् दीर्घायुः स्मृत्यादिकं रसायनाल्लभते । तन्त्रान्तरे तु "यज्जराव्याधिविध्वंसि भेषजं तद्

भवति । यथा—क्षतक्षीणोक्तं सर्पिर्गुडादि रसायनं वृष्यञ्च भवति, तथा पाण्डुरोगोक्तो योगराजो रसायनत्वेनोक्तः, तथा कासाधिकारेऽगस्त्यहरीतकी रसायनत्वेनोक्तेत्याद्यनुसरणीयम् । रसायनोक्ता-नाञ्च ज्वरादिहरत्वमत्र सुव्यक्तमेव रसायनग्रन्थेष्वनुभूयते ; यद्व्याधिहरं, तद्रसायनम् ; किन्तु शरीरसंयोगदार्ढ्याद् दीर्घायुःकर्त्तृत्वसाधारणधर्म्मयोगादुपचरितं व्याधिहराणां रसायनत्वमिहोच्यते इति । ननु यदि स्वस्थोर्ज्जस्करमपि व्याधिहरं व्याधिहरञ्च स्वस्थोर्ज्जस्करम्, तत् किं 'किञ्चिद्' इति पदेन भेषजकर्म्मव्यवस्थादर्शकेन क्रियताम्? ब्रूमः—बाहुल्येन स्वस्थोर्ज्जस्करत्वं व्याधिहरत्वञ्च व्यवस्थाप्यते, न चेह सर्व्वार्त्तरोगहरस्य स्वस्थोर्ज्जस्करत्वमिति प्रतिज्ञायते, येन पाठासप्तकादीना-मपि रसायनत्वम् ; साधारणशक्तित्वादार्त्तरोगहरत्वेन यदुच्यते, तदपि रसायनं वाजीकरणञ्च भवतीति लवमात्रोपदर्शनं क्रियते, तत् स्वस्थार्त्तयोरुभयार्थकर्त्तृत्वम् ; 'प्रायः'शब्दतात्पर्य्यं विवृणोति—प्राय इत्यादि । विशेषार्थ इति बाहुल्यार्थ इत्यर्थः ॥ ४ । ५ ॥

चक्रपाणिः—रसायनकार्य्यमाह—दीर्घमित्यादि । प्रभादीनां त्रयाणामौदार्य्यं योजनीयम् ;

अपत्यसन्तानकरं यत् सद्यः सम्प्रहर्षणम् ।
वाजीवातिबलो येन यात्यप्रतिहतः स्त्रियः ॥
भवत्यतिप्रियः स्त्रीणां येन येनोपचीयते ।
जीर्य्यतोऽप्यक्षयं शुक्रं फलवद् येन दृश्यते ॥
प्रभूतशाखः शाखीव येन चैत्यो यथा महान् ।
भवत्यसौ * बहुमतः प्रजानां सुबहुप्रजः ॥

रसायनम्" इति। तत् कश्चिद् व्याचष्टे -जराव्याध्योर्विध्वंसीति, तन्न, दीर्घायुः-स्मृत्यादिकररसायनेऽव्याप्तेः। यत् तु जरैव व्याधिर्जराव्याधिस्तस्य विध्वंसीति, तन्न, व्याधिहररसायनेऽव्याप्तेः। जराशब्देनात्र दीर्घायुःस्मृत्यादिकमुच्यते चेत तदा पूर्व्वकल्पः साधुः साधुश्च येनैव जरा विध्वस्यते तेनैवावश्यं दीर्घायुःस्मृत्यादयो जन्यन्ते इति व्याप्त्या जराविध्वंसकरत्वेनैवैकान्ततो दीर्घायुःस्मृत्यादिकरत्वप्राप्तेरिति। कपालरञ्जनादिकन्तु भेषजं न रसायनं, पलितमात्रं हि न जरा, परन्तु वलिपलितादि इति॥ ६॥

गङ्गाधरः—रसायनशब्दार्थमुक्त्वा वृष्यार्थमाह -अपत्येत्यादि। अपत्यानां सन्तानं समूहस्तत्करं यत्। यत् सद्यः सम्प्रहर्षणं सद्यः सम्यक् प्रकर्षेण हर्षयति पुनःपुनः कामोद्दीपनेन ग्राम्यधर्म्मशक्त्या लिङ्गोद्गमं हर्षं जनयति। येन कृतव्यवायोऽपि पुनः कामोद्दीपनेनाप्रतिहतः पुनर्ग्राम्यधर्म्मे जातशक्तिः वाजीवाश्व इवातिवलोऽतिशयकामवेगः स्त्रियो याति नारीर्गच्छति सुतरामतिरति शक्त्या स्त्रीणामतिशयेन प्रियो येन भवति। येन च भेषजेन जीर्य्यतोऽपि जराम् आपद्यमानस्यापि शुक्रं पुनःपुनः कृतव्यवायत्वेऽपि अक्षयं सत् उपचीयते बर्द्धते - यनस्तु तदुपदेशः कः। न केवलमक्षयं शुक्रमुपचीयते येन च भेषजेन शुक्रं फलवत् पुत्राद्यपत्यफलजनकं दृश्यते। चैत्यो यथा प्रभूतशाखः शाखी यथा च महान प्रजानां बहुमतः बहुभिः पूजितो भवति, तथासौ पुमान येन भेषजेन

वाक्सिद्धिः,—यदुच्यते तदवश्यं भवतीत्यर्थः। प्रणतिर्लोकवश्यता। कथमेतद्रसायनेन क्रियते इत्याह—लाभेत्यादि। रसादिग्रहणेन स्मृत्यादयोऽपि गृह्यन्ते॥ ६॥

चक्रपाणिः—वाजीकरणकार्य्यमाह—अपत्येत्यादि। अपत्यसन्तानोऽपत्यपरम्परा, तेन पुत्रपौत्रकरमित्यर्थः; वाजीकरणजनितात् शुक्राज्जातः पुत्रः पुत्रजननसमर्थो भवतीत्यर्थः। अति-

* भवत्यथार्घ्यो इति पठ्यते चक्रेण।

सन्तानमूलं येनेह प्रेत्य चानन्त्यमश्नुते।
यशः श्रियं बलं पुष्टिं वाजीकरणमेव तत् ॥ ७ ॥
स्वस्थस्यौजस्करं त्वेतद् द्विविधं प्रोक्तमौषधम्।
यद् व्याधिनिर्घातकरं वक्ष्यते तच्चिकित्सते ॥
चिकित्सितार्थ एतावान् विकाराणां यदौषधम्।
रसायनविधिश्चाग्रे वाजीकरणमेव च ॥ ८ ॥
अभेषजमिति ज्ञेयं विपरीतं यदौषधात्।
तदसेव्यं निषेव्यन्तु प्रवक्ष्यामि यदौषधम् ॥ ९ ॥

सुबहुप्रजो भवन् बहुमतो भवति, यच्च सन्तानमूलं समूहापत्यादीनां मूलम्। येन इह लोके प्रेत्य च परं लोकं गत्वा चानन्त्यमच्युतं यशः श्रियं बलं पुष्टिश्चाश्नुते, तदव वाजीकरणं वृष्यमित्यर्थः। तथा चापत्यसन्तानादिकरत्वं वाजीकरणत्वम्। सुश्रुतेऽप्युक्तम्। "सेवमानो यदौचित्याद् वाजीवात्यर्थवेगवान्। नारीस्तर्पयते तेन वाजीकरणमुच्यते।" ननु कुतो वाजीकरणसंज्ञेत्यत आह— येनेत्यादि। अधिकं पुनःपुनर्नारीषु व्रजेत्। व्यज्यते इति पाठे येन नारीषु सामर्थ्यं मैथुनशक्तिरधिकं व्यज्यते इत्यर्थः। येनावाजीव नरो वाजीव क्रियतेऽवाजिनं वाजिनमिव करोति यत् तद् वाजीकरणमिति। वाजः शुक्रं तद् अस्यास्तीति वाजी, अवाजिनं वाजिनं करोतीति वाजीकरणमित्यन्ये। स्वस्थेत्यादिना उपसंहारः ॥ ७—९ ॥

प्रियत्वञ्चेहोपचितशुक्रतया निरन्तरव्यवायकर्त्तृत्वात्; यदुक्तम्,—"विरूपमपि योद्धारं भृत्यमिच्छन्ति पार्थिवाः। व्यवायव्यायतं मूर्खं धृष्टं पतिमिव स्त्रियः"। उपचीयत इति पुष्टिं प्राप्नोति; अक्षयमिवाक्षयम्। फलवदिति गर्भजनकम्। चैत्यो देवतायतनम्। अर्घणीयोऽर्घ्यः। आनन्त्यमिवानन्त्यं दीर्घसन्तानतामित्यर्थः। चिकित्सित इति ज्वरादिचिकित्सिते। ननु रसायनवाजीकरणे अपि ज्वरादिचिकित्सिते एव, तत् किं विशिष्योच्यते—'वक्ष्यते तच्चिकित्सिते' इत्यादि, सत्यम्, रसायनं वाजीकरणञ्च ज्वरादिव्याधिहरत्वात् 'चिकित्सित' शब्देनोच्यत इति। अथ व्याधिहरत्वाच्चिकित्सिते वक्तव्यत्वाच्च, रसायनवाजीकरणे क्व नु वक्तव्ये इत्याह— रसायनेत्यादि। विधिर्विधानं रसायनाभिधानमित्यर्थः। अग्र इत्यनन्तरम्। वाजीकरणञ्चाग्रेऽभिधास्यत इति शेषः। अभेषजमपि पूर्व्वोद्दिष्टं विवृणोति—अभेषजमित्यादि। विपरीतं रोगजननलक्षणार्थकारि ॥ ७—९ ॥

रसायनानां द्विविधं प्रयोगमृषयो विदुः।
कुटीप्रावेशिकञ्चैव वातातपिकमेव च॥ १०॥
कुटीप्रावेशिकस्यादौ विधिः समुपदेक्ष्यते।
नृपवैद्यद्विजातीनां साधूनां पुण्यकर्म्मणाम्॥
निवासे निर्भये शस्ते प्राप्योपकरणे पुरे।
दिशि पूर्व्वोत्तरस्याञ्च सुभूमौ कारयेत् कुटीम्॥

गङ्गाधरः—अथ रसायनप्रयोगविधोच्यते—रसायनानामित्यादि। कुटीप्रावेशिकमिति निर्व्वातातपगृहं कुटी। कुटीप्रवेशेन निर्वृत्तः प्रयोगः कुटीप्रावेशिकस्तं, वातातपिकमिति वातातपोपसेवनेनापि निर्वृत्तः प्रयोगो वातातपिकस्तं विदुरित्यन्वयः। अत्राचार्य्येणासम्यगुपयोगाभिप्रायेण सर्व्वेषामधिकार इति कृत्वा रसायनाधिकारिणो नोक्ताः। सुश्रुतेन सम्यगुपयोगप्रतिषेधाभिप्रायेण अनधिकारिणो रसायनस्योक्ताः। तद् यथा—अथ सप्त पुरुषा रसायनं नोपयुञ्जीरन्। तद् यथा। अनात्मवान् अलसो दरिद्रः प्रमादी व्यसनी पापकृद् भेषजापमानी चेति। सप्तभिरेव कारणैर्न सम्पद्यते। अज्ञानादनारम्भादस्थिरचित्तत्वाद् दारिद्र्यादनायत्तत्वादधर्म्मादौषधालाभाच्चेति। एभ्योऽन्येऽधिकारिण इति बोध्यम्॥ १०॥

गङ्गाधरः—ननु कथं कुटीप्रावेशिकं प्रयुञ्जीतेत्यत आह—कुटीत्यादि। नृपेत्यादि। नृपादीनां निवासे पुरे नगरे। निर्भये सर्पचौरदस्युव्याघ्रादिभयरहिते शस्ते जलाद्यापन्ने प्राप्योपकरणे यदा यदा यद् यद् उपकरणमावश्यकं भवत्युपयोगे तत्तत् तदा तत्रैव प्राप्यं यत्र तस्मिन् पुरे नृपादिवासनगरे हि वणिक्प्रभृतिबहुप्रसारिजनसद्भावादित्यर्थः। तथाविधे च नगरे तन्नगरात् पूर्व्वोत्तरस्यां पूर्व्वस्यां वोत्तरस्यां वा दिशि सुभूमौ साधुभूभागयुक्ते देशे कुटीं कारयेत्। भूमिप्रविभागः सुश्रुतेनोक्तः। श्वभ्रशर्कराश्मविषमवल्मीकश्मशानाघतनदेवतायतनसिकताभिरनुपहतामनूषरामभङ्गुरोदकां स्निग्धां प्ररोहवतीं मृद्वीं स्थिरां समां कृष्णां गौरीं लोहितां वा भूमिमौषधार्थं परीक्षेत, तस्यां जातमपि क्रिमिविषशस्त्रातपपवनदहनतोयसम्बाधमार्गैरनुपहतमेकरसं पुष्टं

चक्रपाणिः—कुटीप्रवेशेन यत् क्रियते, तत् कुटीप्रावेशिकम्; वातातपसेवयापि यत् क्रियते

विस्तारोत्सेधसम्पन्नां त्रिगर्भां सूक्ष्मलोचनाम्।
घनभित्तिमृतुसुखां सुस्पष्टां मनसः प्रियाम्॥
शब्दादीनामशस्तानामगम्यां स्त्रीविवर्ज्जिताम्।
इष्टोपकरणोपेतां सज्जवैद्यौषधद्विजाम्॥ ११॥

पृथ्ववगाढ़मूलमुदीच्याश्च औषधमाददीत। इत्ययं च भूमिपरीक्षाविशेषः सामान्यः। विशेषतस्तु तत्राश्मवती स्थिरा गुर्व्वी श्यामा कृष्णा वा स्थूलरुक्षशस्यप्राया स्वगुणभूयिष्ठा। स्निग्धा शीतलासन्नोदका स्निग्धशस्यतृणकोमलरुक्षप्राया शुक्लाम्बुगुणभूयिष्ठा। नानावर्णा लघ्वश्मवती प्रविरलाल्पपाण्डुरुक्षप्ररोहा अग्निगुणभूयिष्ठा। रुक्षा भस्म-रासभ-समवर्णा तनुरुक्षकोटरालपरसरुक्षप्रायाऽनिलगुणभूयिष्ठा। मृद्वी समाश्वभवत्यव्यक्तरसजला सर्व्वतोऽसाररुक्षा महापर्व्वतरुक्षप्राया श्यामा चाकाशगुणभूयिष्ठेति। एतद् भूमिप्रविभागवचनं सुश्रुतस्य द्रव्यग्रहणार्थमपि गुणज्ञापकं भवति, तेन तत्पुरुषस्योपयुक्तगुणत्वञ्चामुनेनोपदेशेन परीक्ष्या भवति।

ननु कुटीं कीदृशीं कारयेदित्यत आह—विस्तारेत्यादि। कुटीं विस्तारश्च तिर्य्यक्। उत्सेधात् उच्चतः सम्पन्नां सम्यग्रूपेण गुणवतीम्। त्रिगर्भां वामदक्षिणतः सम्मुखपश्चाद्भागतश्च त्रीणि गर्भकोष्ठानि यस्यास्ताम्। इति चतसृभिर्भित्तिभिस्त्रिकोष्ठा भवति। सूक्ष्मलोचनाम् ऊर्द्ध्वतो भित्त्यां प्रकाशार्थम् अतिक्षुद्रक्षुद्रच्छिद्रवतीं बहुतरवायुप्रवेशानर्हच्छिद्रवतीम्। घनभित्तिं दृढ़भित्तिम् ऋतुसुखां यदा यो वा ऋतुः स्यात् तत्रैव सुखमुपलभ्यते यत्र ताम्। सुस्पष्टां बृहत्कोष्ठगर्भत्वेन सप्रकाशरूपाम्। अशस्तानां शब्दादीनामगम्यामिति कुट्या बृहत्त्वगुणेन तत्स्थानगुणेन च बोध्यम्। यत्र कुटीं कुर्य्यात् तत्र निकटेऽप्रशस्तशब्दादिकारिजनपश्वादिभावा न वर्त्तन्त इति भावः। यद्यागन्तुकाश्चेदशस्तशब्दादयः स्युस्तदा बृहत्प्रमाणगुणेन कुट्या निवार्य्या भवन्तीति भावः। सज्जवैद्यादिकां तत्र कुट्यां वैद्यौषधद्विजान् सर्व्वदा वासयेत्। औषधन्तु तस्य संशोधनादिक्रियार्थ-तद्व्यापत्प्रतीकारार्थ-तत्पुरुषोपभोगार्थादिकं यावद् भवति। द्विजश्चाथर्व्ववेदविन्माङ्गलिकः, वैद्यश्च प्राणाभिसरः स्वगुणसम्पन्नः॥ ११॥

तद् वातातपिकम्। त्रिगर्भां प्रथममेकं गृहम्, तस्याभ्यन्तरे द्वितीयम्, तस्याभ्यन्तरे तृतीयम्, एवं त्रिगर्भास्त्रयो गर्भा अन्तराणि यस्यां सा। सूक्ष्मलोचनामिति अल्पद्वारजालिकाम्।

अथोदगयने शुक्ले तिथिनक्षत्रपूजिते ।
मुहूर्त्तकरणोपेते प्रशस्ते कृतवापनः ॥
धृतिस्मृतिबलं कृत्वा श्रद्दधानः समाहितः ।
विधूय मानसान् दोषान् मैत्रीं भूतेषु चिन्तयन् ॥
देवताः पूजयित्वाग्रे द्विजातींश्च प्रदक्षिणम् ।
देवगोब्राह्मणान् कृत्वा ततस्तां प्रविशेत् कुटीम् ॥ १२ ॥
तस्यां संशोधनैः शुद्धः सुखी जातबलः पुनः ।
रसायनं प्रयुञ्जीत तत् प्रवक्ष्यामि शोधनम् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—अथेत्यादि । एवंविधां कुटीं कृत्वाऽथानन्तरं उदगयने उत्तरायणे शुक्ले पक्षे तिथिनक्षत्रपूजिते शुभतिथिशुभनक्षत्राभ्यां पूजिते शुभे मुहूर्त्तकरणोपेते शुभलग्नकरणयुक्ते प्रशस्ते चन्द्रताराादिशुद्धदिने कृतवापनः कृतक्षौरकर्म्मा धृतिस्मृतिबलं कृत्वा साहसं कृत्वा श्रद्दधानः श्रद्धान्वितः सन् समाहितः अवधानवान् सन् मानसान् दोषान् रागद्वेषादीन् विधूय त्यक्त्वा भूतेषु सर्व्वेषु प्राणिषु मैत्रीं मित्रतां चिन्तयन् देवता गणेशादीन् देवानग्रे पूजयित्वा ततो द्विजातींश्च ब्राह्मणादीन् यथार्हं पूजयित्वा देवगोब्राह्मणान् प्रदक्षिणं कृत्वा ततस्तां कुटीं प्रविशेत् ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—ननु कुटीं प्रविश्य किं कुर्य्यादित्यत आह—तस्यामित्यादि । संशोधनैर्वक्ष्यमाणैरत्र हरीतक्यादिभिरपरैर्वा तद्विधैरतिदोषसद्भावे तु पञ्चभिश्च कर्म्मभिः शुद्धः सन् पुनर्जातबलः सन् सुखी यदा भवति तदा रसायनं प्रयुञ्जीत, न त्वजातबलो दुःखी वा । संशोधनशुद्धवचनेन बालवृद्धयो रसायनप्रयोगे प्रतिषेधो बोध्यः, संशोधनस्य बालवृद्धे प्रतिषेधात् । सुश्रुतेऽप्युक्तम् पूर्व्वे वयसि मध्ये वा मनुष्यस्य रसायनम् । प्रयुञ्जीत भिषक् प्राज्ञः स्निग्धशुद्धतनोः सदा । अविशुद्धशरीरस्य युक्तो रासायनो विधिः । न भाति वाससि क्लिष्टे रङ्गयोग इवार्पितः ॥ इति । एवमन्यत्र जरापक्वशरीरस्य व्यर्थमेव रसायनम् इति । तथा च

सञ्जा वैद्यादयः स्थिता यस्यां सा तथा । शुक्ले शुक्लपक्षे । नक्षत्रपूजित इति शुभनक्षत्रयोगात् पूजिते । कृतवापन इति कृतक्षौरः । मानसान् दोषानिति कामक्रोधादीन् । संशोधनैरिति वमनविरेचनास्थापनशिरोविरेचनैः । सुखीत्यरोगः । जातबल इति संशोधनाभावाद्धतबलतया संसर्जनादिक्रमेण पुनर्जातबलः । यद्यपीह संशोधनैरिति बहुवचनप्रयोगात् सर्व्वाण्येव संशोधनानि सम्मतानि,

हरीतकीनां चूर्णानि सैन्धवामलकं गुड़म्।
वचां विड़ङ्गं रजनीं पिप्पलीं विश्वभेषजम्।
पिबेदुष्णाम्बुना जन्तुः स्नेहस्वेदोपपादितः॥ १४॥
तेन शुद्धशरीराय कृतसंसर्ज्जनाय च।
त्रिरात्रं यावकं दद्यात् पञ्चाहं वापि सर्पिषा।
सप्ताहं वा पुराणस्य यावच्छुद्धेः सुवर्च्चसः॥ १५॥

यौवनारम्भात् प्रभृति षष्टिवर्षवयो यावद्रसायनं प्रयुञ्जीतेति बोध्यम्। ननु वृद्धस्य यदि न रसायनविधिस्तत् कथं भार्गवरसायनादौ श्रूयते "लभेत जीर्णोऽपि कुटीप्रवेशात् जराकृतिं रूपमपास्य सर्व्वम्, बिभर्त्ति रूपं नवयौवनस्य" इति? उच्यते, चरकाचार्य्यस्याभिप्रायोऽयं न खलुरसायनप्रयोगो व्यर्थः स्यात् वृद्धानां बालानाञ्च संशोधनासहत्वे रसायनप्रयोगासम्यक्त्वम्। यस्तु वृद्धो बालो वा नातिबलहीनः संशोधनसहः स स रसायनाधिकारी चेत्यतः पूर्व्वे वयसीत्यादि-नियमो नोक्तः, सुश्रुतादौ पुनरेवमेवाभिप्रायः, न तु बालवृद्धौ प्रतिषिद्धौ प्रयोग-सम्यक्तानपायाभिप्रायेण पूर्व्वे वयसीत्यादुक्तम्, तथा च च्यवनादिवृद्धानां संशोधनसहत्वाद् रसायनेन युवत्वं बभूव का च तत्रानुपपत्तिः। न च तपःप्रभाव-सहायत औषधस्याशीर्व्वदे भेषजफलत्वेन वक्तुमुचिता स्यादिति॥ १३॥

<u>गङ्गाधरः</u>—ननु शोधनं किमित्यत आह हरीतकीत्यादि। गुडं पुरातनमैक्षवं विड़ङ्गमपि पुरातनं पिप्पलीश्च पुरातनीम्। यदुक्तम् द्रव्याण्यभिनवान्येव प्रशस्तानि क्रियाविधौ। ऋते गुड़घृतक्षौद्र-धान्यकृष्णाविड़ङ्गतः॥ इति। स्नेहस्वेदोपपादितो जन्तुर्यथादोषबलं हरीतकीचूर्णानि सैन्धवादिविश्वभेषजान्तैः अष्टभिः समानि बहुवचनात्। उष्णोदकेन पिबेत्। तेन विरेचनेन शुद्धशरीराय कृतसंसर्ज्जनाय जातायां बुभुक्षायां पीतपेयादिकाय तस्मै पुरुषाय परं त्रिरात्रं पञ्चाहं सप्ताहं वापि सर्पिषा संस्कृतं पुराणस्य यावकं पुराणयवस्य यवागू

तथापीह रसायने विशेषेण यौगिकहरीतक्यादिप्रयोग एवोक्तः। अन्ये तु हरीतक्यादिप्रयोगेणैव संशोधनं कर्त्तव्यमित्याहुः। संशोधनैरिति बहुवचनं पुनर्यावच्छुद्धेर्हरीतक्यादिप्रयोगस्यैव करणं दर्शयति॥ १०—१३॥

<u>चक्रपाणिः</u>—यावकमिति यवान्नम्; त्रिरात्रादिविकल्पत्रयं हीनमध्योत्तमशुद्धिविषयम्। यद्यपि ग्रन्थान्तराणि दशवर्षशतायुष्कर-रसायनाधिकृतानि सन्ति, तथापि हरीतक्यामलकयोरेव रोगहरत्वा-

शुद्धकोष्ठन्तु तं ज्ञात्वा रसायनमुपाचरेत्।
वयःप्रकृतिसात्म्यज्ञो यौगिकं यस्य यद्‌ भवेत्॥ १६॥
हरीतकीं पञ्चरसामुष्णामलवणां शिवाम्।
दोषानुलोमिनीं लघ्वीं विद्याद्‌ दीपनपाचनीम्॥
आयुष्यां पौष्टिकीं धन्यां वयसः स्थापनीं पराम्।
सर्व्वरोगप्रशमनीं बुद्धीन्द्रियबलप्रदाम्॥ *

दद्यात् वर्च्चसः सुशुद्धेर्यावत्। ततस्तं पुरुषं शुष्ककोष्ठं जातबलं सुखिनञ्च ज्ञात्वा स्वस्वप्रकृतिञ्च ज्ञात्वा यस्य यद्‌ रसायनं यौगिकं भवेत् तञ्च ज्ञात्वा तदेव रसायनम् उपाचरेत्। इति सर्व्वरसायनप्रयोगे पूर्व्वकर्त्तव्याविधिः॥ १४-१६॥

<u>गङ्गाधरः</u> प्राक् प्रयोगविधिमुपदिश्य प्रयोक्तुं हरीतकीगुणमाह हरीतकी-मित्यादि। तन्त्रान्तरे तु हरस्य भवने जाता हरितेति स्वभावतः। हरते सर्व्वरोगांश्च तेन नाम्ना हरीतकी॥ पीयूषं पिबतांश्चिपिष्टपपतेर्ये विन्दवो निर्गतास्तेभ्योऽभूदभया दिवाकरकरश्रेणीव दोषापहा। कालिन्दीव बल-प्रमोदजननी गौरीव शूलिप्रिया वह्नेर्द्योतकरी हुताहुतिरिव क्षौणीव नानारसा॥ जीवन्ती रोहिणी चैव विजया चाभयामृता। पूतना कालिका चेति पथ्या सप्तविधा मता॥ सुवर्णवर्णा जीवन्ती रोहिणी कपिलद्युतिः। अलाबूवृन्ता विजया पञ्चांशा चाभया स्मृता। स्थूलमांसामृता ज्ञेया पूतना-ऽस्थिमती मता। त्र्यंशा च कालिकेत्येवं सप्तजातिर्हरीतकी। स्नेहपाकेषु सर्व्वेषु जीवन्ती च प्रशस्यते। रोहिणी क्षतरोगेषु विजया सर्व्वकर्म्मसु। पूतना लेपने ज्ञेया अमृता तु विरेचने। अभया नेत्ररोगेषु गन्धयुक्तौ तु कालिका॥ इति जातिभेदेन कर्म्मभेदवचनं प्राचुर्य्याभिप्रायेण, परन्तु सर्व्वासा मेव सर्व्वकर्म्मकरत्वं:लवणवर्ज्जपञ्चरसत्वादुष्णवीर्य्यत्वात् प्रभावाच्च। तस्मादत्र न जातिविशेषो विवक्षितः उष्णामुष्णवीर्य्यां प्रभावात्। अलवणां लवणरस रहितां मधुराम्लकटुतिक्तकषायरसां शिवां मङ्गलकरीं वयसः स्थापनीं वयः-

युष्करत्वरूपोभयधर्म्मयोगाद्व्याख्यातौ गुणकर्म्मण्यामुच्यते; यद्यपि "यदपि आमलकं वयःस्थापना-नाम्" इत्युक्तम्, तथापि रोगहरत्वे हरीतक्येवोत्कर्षवतीति कृत्वा हरीतक्यग्रेऽभिहिता। हरीतक्या-दिषु पञ्चरसत्वादुष्णत्वोऽप्यल्पत्वात् भूतसन्निवेशविशेषप्रभावकृतः; तेन नात्रोपपत्तयः कल्प्यन्ते।

---

* बुद्धिस्मृतिबलप्रदामिति चक्रधृतः पाठः।

कुष्ठं गुल्ममुदावर्त्तं शोषं पाण्ड्वामयं मदम् ।
अर्शांसि ग्रहणीदोषं पुराणं विषमज्वरम् ॥
हृद्रोगं सशिरोरोगमतीसारमरोचकम् ।
कासं प्रमेहमानाहं प्लीहानमुदरं नवम् ॥
कफप्रसेकं वैस्वर्य्यं वैवर्ण्यं कामलां क्रिमीन् ।
श्वयथुं तमकं छर्दिं क्लैब्यमङ्गावसादनम् ॥
स्रोतोविबन्धान् विविधान् प्रलेपं हृदयोरसोः ।
स्मृतिबुद्धिप्रमोहञ्च जयेच्छीघ्रं हरीतकी ॥ १७ ॥
अजीर्णिनो रुक्षभुजः स्त्रीमद्यविषकर्षिताः ।
सेवेरन्नाभयामेते क्षुत्तृष्णोष्णार्द्दिताश्च ये ॥ १८ ॥
तान् गुणांस्तानि कर्म्माणि विद्यादामलकेष्वपि ।
यान्युक्तानि हरीतक्या वीर्य्यस्य तु विपर्य्ययः ॥ १९ ॥

शब्देन प्राधान्याद् यौवनमुच्यते । शोषं राजयक्ष्माणम् । नवं कफप्रसेकं नवप्रतिश्यायम् । स्मृतिबुद्ध्योः प्रमोहं स्मृतिप्रमोहं बुद्धिप्रमोहञ्च ॥ १७।१८ ॥

गङ्गाधरः—हरीतकीगुणकर्म्मणी उक्त्वा आमलकीगुणकर्म्मणी आह—तान् गुणानित्यादि । हरीतक्या ये गुणाः पञ्चरसा लघुत्वादय उक्ता यानि च कर्म्माणि शिवत्वदोषानुलोमित्वदीपनपाचनत्वायुष्यत्वादीन्युक्तानि तान् गुणान् तानि च कर्म्माण्यामलकेष्वलवणेषु विद्यात् । वीर्य्यस्य तु विपर्य्ययः । हरीतक्या वीर्य्यमुष्णमामलकस्य तु तद्विपर्य्ययः शीतं वीर्य्यमिति ।

शिवामिति कल्याणकारिणीं प्रशस्तगुणयुक्तत्वात् । सर्व्वरोगप्रशमनीमिति संयोगसंस्काराद्विना । सर्व्वरोगहरत्वमभिधायापि कुष्ठादिहन्तृत्वाभिधानं विशेषेण कुष्ठादिहन्तृत्वोपदर्शनार्थम् । प्रवर्त्तकत्वेऽप्यतीसारग्रहणीहरत्वं विरुद्धदोषप्रवर्त्तकतया ज्ञेयम्, यदुक्तम्—"स्तोकं स्तोकं विबद्धं वा सशूलं योऽतिसार्य्यते । अभयापिप्पलीकल्कैः सुखोष्णैस्तं विरेचयेत् ॥" इति । बुद्धिस्मृतिप्रदत्वमभिधायापि

अतश्चामृतकल्पानि विद्यात् कर्म्मभिरीदृशैः ।
हरीतकीनां शस्यानि भिषगामलकानि च * ॥ २० ॥
ओषधीनां परा भूमिर्हिमवान् शैलसत्तमः ।
तस्मात् फलानि तज्जानि ग्राहयेत् कालजानि तु ॥
आपूर्णरसवीर्य्याणि काले काले यथाविधि ।
आदित्यसलिलच्छाया-पवनप्रीणितानि च ॥
यान्यदग्धान्यपूतीनि निर्व्रणान्यगदानि च ।
तेषां प्रयोगं वक्ष्यामि फलानां कर्म्म चोत्तमम् ॥ २१ ॥

ततो हेतोश्च हरीतकीनां शस्यानि फलास्थिविवर्जिततवल्ककल्करूपाणि, आमलकानि च आमलकीशस्यानि च अमृतकल्पानि विद्यात् ॥ १९ । २० ॥

गङ्गाधरः हरीतक्यामलकीफलानि च कीदृशरूपाणि ग्राह्याणि प्रशस्तानि निरुक्तगुणकर्म्मवन्ति भवन्तीत्यभिप्रायेणाह ओषधीनामित्यादि। परा सर्व्वभूमिभ्य उत्कृष्टा भूमिरुत्पत्तिस्थानम्। तस्माद्धिमवतः शैलसत्तमात् तज्जानि हिमवतापर्व्वतजवृक्षजानि स्वकालजानि न त्वकालजानि काले परिणतिकाले आपूर्णरसवीर्य्याणि सम्यग्जातरसवीर्य्याणि न त्वकाले आपूर्णरसवीर्य्याणि न वाप्यजातरससम्पूर्णरसवीर्य्याणि काले स्वस्वकाले आदित्यसलिलच्छायापवनैः प्रीणितानि च दिवा सूर्य्यकरैः जुष्टानि वर्षासु वृष्टिजलजुष्टानि रात्रौ चन्द्रकरजुष्टानि तत्पत्रादिच्छायाजुष्टानि च कदाचित् पवनजुष्टानि च प्रायेण यानि प्रीणितानि भवन्ति तानि अदग्धानि वनाग्निदग्धानि न चेद्भवन्ति अपूतीनि जलकर्दमादितो वान्यथा वा क्लिन्नानि भूतानि न चेत्, निर्व्रणानि पक्ष्यादिभिः क्षतानि न चेत्, अगदानि केनचित् फलव्याधिनानुपतापितानि चेत्, तदा तानि हरीतक्यामलक्योः फलानि यथाविधि शुचिर्भूत्वा ग्राहयेत्। तेषामित्यादि। तेषां फलानां हरीतक्यामलक्योः फलानां प्रयोगं रसायनप्रयोगं वक्ष्यामि उत्तमञ्च कर्म्म वक्ष्यामि ॥ २१ ॥

स्मृतिबुद्धिप्रमोहहरत्वाभिधानं तत्र विशिष्टशक्त्युपदर्शनार्थम्। वीर्य्यस्य विपर्य्ययः इत्यनेनामलकस्य शीतवीर्य्यत्वमुक्तम्। शस्यानीति अस्थिरहितानि फलानि ॥ १४—२० ॥

चक्रपाणिः—यद्यपि "हिमवानौषधभूमीनाम्" इत्युक्तम्, तथापि रसायने हिमवतः प्रभावेणैवमेव भेषजानि ग्राह्याणीति दर्शयितुम्, 'ओषधीनाम्' इत्याद्यभिधानम्; काले काले इति फलपाककालमित्यर्थः; यथाविधीति यथा भेषजग्रहणं मङ्गलदेवतार्च्चनादिपूर्व्वकम्, तथावश्यं रसायनं कर्त्तव्यम्। अगदानीत्यनेन पवनदहनाद्यदोषं फलस्य दर्शयति ॥ २१ ॥

* "आमलकस्य च" इति वा पाठः ।

पञ्चानां पञ्चमूलानां भागान् दशपलोन्मितान्।
हरीतकीसहस्रञ्च त्रिगुणामलकं नवम्॥
विदारीगन्धां वृहतीं पृश्निपर्णीं निदिग्धिकाम्।
विद्याद् विदारीगन्धाद्यं श्वदंष्ट्रापञ्चमं गणम्॥
विल्वाग्निमन्थश्योनाकं काश्मर्य्यमथ पाटलीम्।
पुनर्नवां सूर्पपर्ण्यौ बलामेरण्डमेव च॥
जीवकर्षभकौ मेदां जीवन्तीं सशतावरीम्।
शरेक्षुदर्भकाशानां शालीनां मूलमेव च॥
इत्येषां पञ्चमूलानां पञ्चानामुपकल्पयेत्।
भागान् यथोक्तान् तत् सर्व्वं साध्यं दशगुणेऽम्भसि॥

गङ्गाधरः—प्रयोगमाह—पञ्चानामित्यादि। पञ्चानां पञ्चमूलानामत्रैव वक्ष्यमाणानां मिलितानां पञ्चपञ्चानां दशपलोन्मितान् भागान् समुदायेन पञ्चाशत्पलोन्मितान्, हरीतकीसहस्रम् आकृतिमानेन सहस्रगुड़कानि हरीतकीफलानि, त्रिगुणामलकं त्रिगुणं हरीतकीसहस्रात् त्रिगुणमामलकं यत्र तच्च नवं न तु पुराणं, तेनामलकीफलानि सहस्रत्रयगुड़कोन्मितानि इत्युक्तान् भागान् पञ्चानां पञ्चमूलानामुपकल्पयेत्। ननु कानि पञ्च पञ्चमूलानीत्यत आह—विदारीत्यादि। विदारीगन्धा शालपर्णी निदिग्धिका कण्टकारी श्वदंष्ट्रा पञ्चमी यत्र तं गणं विदारिगन्धाद्यं कनीयः पञ्चमूलं विद्यात्। विल्वेत्यादिपञ्चकं विल्वादिगणं वृहत्पञ्चमूल विद्यात्। पुनर्नवामिति श्वेतपुनर्नवां सूर्पपर्ण्यौ मुद्गपर्णीमाषपर्ण्यौ बलां वाट्यालकम् एरण्डं गन्धर्व्वहस्तकम्। इत्येतत् पञ्चकं गणं वल्लीपञ्चमूलम्। जीवकेत्यादिकं पञ्चकं गणं कण्टकीपञ्चमूलम्। शरेत्यादिकं पञ्चकं तृणपञ्चमूलम्, अत्र दर्भः कुशः। मूलमेव चेति विदारिगन्धादिभिः सर्व्वैः योज्यम्। इत्येषां पञ्चानां पञ्चमूलानां पञ्चविंशतिद्रव्याणां यथोक्तान् भागान् प्रत्येकं पलद्वयोन्मानेन पञ्चकस्य दशपलोन्मितान् भागान् मिलित्वा पञ्चाशत्-

चक्रपाणिः—पञ्चानामित्यादौ प्रतिद्रव्यं दशाम्रग्रहणम्, उक्तं हि जतूकर्णे—"इति पञ्चपञ्चमूलानि, तेषां प्रति व्यं दशपलानि" इति। हरीतकीसहस्रमिति हरीतकीफलसहस्रम्; सूर्पपर्ण्यौ

दशभागावशेषन्तु पूतं तद्ग्राहयेद्रसम् ।
हरीतकीश्च ताः सर्व्वाः सर्व्वाण्यामलकानि च ॥
तानि सर्व्वाण्यनस्थीनि फलान्यापोथ्य कूर्च्चनैः ।
विनीय तस्मिन् निर्य्यूहे चूर्णानीमानि दापयेत् ॥
मण्डूकपर्ण्याः पिप्पल्याः शङ्खपुष्प्याः प्लवस्य च ।
मुस्तानां सविडङ्गानां चन्दनागुरुणोस्तथा ॥
मधुकस्य हरिद्राया वचायाः कनकस्य च ।
भागांश्चतुःपलान् कृत्वा सूक्ष्मैलायास्त्वचस्तथा ॥
सितोपलासहस्रञ्च चूर्णितं तुलयाधिकम् ।
तैलस्य द्व्याढकञ्चात्र दद्यात् त्रीणि च सर्पिषः ॥
साध्यमौडुम्बरे पात्रे तत् सर्व्वं मृदुनाग्निना ।
ज्ञात्वा लेह्यमदग्धञ्च शीतं क्षौद्रेण संसृजेत् ॥

पलोन्मितानुपकल्पयेत। तत सर्व्वं पञ्चाशत्पलोन्मितपञ्चविंशतिकं द्रव्यं कुट्टयेत्, तत्र तद्दशगुणं पञ्चशतपलोन्मितमम्भः पलोल्लेखात् द्विगुणीकृतं दत्त्वा पचेत्। हरीतकीसहस्रमेकमामलकीनां त्रीणि सहस्राणि च तुलयित्वा यावन्मितानि भवन्ति तद्दशगुणं तेषां जलत्वेनार्द्रत्वात् द्विगुणीकृतं यावन्मितञ्च भवति सर्व्वमम्भ एकीकृत्य तत्राम्भसि तत सर्व्वं कुट्टितपञ्चपञ्चमूलं निक्षिप्य गुडूचीरूपाणि च हरीतक्यामलकफलानि चतुःसहस्राणि वस्त्रपोट्टलं बद्ध्वा तत्र जले निक्षिप्य साध्यं, मन्दमन्दाग्निना क्वाथार्थं पाक्यं दशभागावशेषन्तु तत् क्वथितं जलं पूतं वस्त्रेण गालयित्वा रसं क्वाथं ग्राहयेत्। ताश्च स्विन्नाः सर्व्वा हरीतकीस्तानि च स्विन्नानि सर्व्वाण्यामलकानि फलानि सर्व्वाण्यनस्थीनि अस्थिहीनानि कृत्वा कूर्च्चनैः आपोथ्य कुट्टयित्वा वक्ष्यमाणानि तैलात् सर्पिषः किञ्चिदष्टाशतपलोन्मिताधिकं सितोपलासहस्रं पलानि सितशर्करायाः शतपलाधिकसहस्रपलानि तस्मिन् निर्य्यूहे क्वाथे दत्त्वा गोलयित्वा वस्त्रेण गालयित्वा तस्मिन्नेव ससितोपले क्वाथे प्रक्षिप्य ताम्रपात्रे साध्यं, तैलस्य तिलतैलस्य द्व्याढकं द्रवद्वैगुण्यात् द्वात्रिंशच्छरावं दद्यात्। सर्पिषो गव्यघृतस्य त्रीणि चाढकानि द्रवद्वैगुण्यादष्टचत्वारिंशच्छरावाणि

मुद्गमाषपर्ण्यौ । (वांरा जालन्धरं शाकम्) सूक्ष्मं जर्ज्जरीकरणसाधनं शिक्यपत्रकमूषकादि ।

क्षौद्रप्रमाणं स्नेहार्द्धं तत् सर्व्वं घृतभाजने।
तिष्ठेत् संमूर्च्छितं तस्य मात्रां काले प्रयोजयेत्॥
या नोपरुन्ध्यादाहारमेकं मात्रा जरां प्रति।
षष्टिकः पयसा चात्र जीर्णे भोजनमिष्यते॥
वैखानसा वालिखिल्यास्तथा चान्ये तपोधनाः।
रसायनमिदं प्राप्य * बभूवुरमितायुषः॥
मुक्त्वा जीर्णं वय † आग्र्यमवापुस्तरुणं वयः।
वीततन्द्राक्लमश्वासा निरातङ्काः समाहिताः॥

अत्रैव दद्यात्। ततस्तत्सर्व्वमौडुम्बरे ताम्रमये पात्रे मृदुनाग्निना साध्यम्। आसन्नपाके तु तत्र इमानि मण्डूकपर्ण्यादीनां दशानां द्रव्याणां चूर्णानि प्रत्येकं चतुःपलान् भागान् कृत्वा दापयेत्। अत्र मण्डूकपर्णी दन्तिमूलं, कनकं हेमचाम्पेयं नागकेशरपुष्पमिति यावत्। ततः पाकवित् तत् सर्व्वं लेह्यं लेहार्हमदग्धञ्च शालावतारयेत्। ततः शीतं यदा भवति तदा स्नेहार्द्धमानेन तैलघृतयोरर्द्धमानेन चत्वारिंशच्छरावमितेन क्षौद्रेण संसृजेत् मेलयेत्। ततस्तत्-सर्व्वं सम्मूर्च्छितं दर्व्व्या संघट्टनेन मिश्रितं कृत्वा मृद्भाजने तिष्ठेत् स्थापयेत्। एवं प्रस्तुतस्य तस्यौषधस्य मात्रां तां काले उपयोगकाले प्रातःकाले प्रयोजयेत्, कालेऽप्यनुक्ते दिवसस्य पूर्व्वमित्युक्तेः। या मात्रा जरां प्रति जीर्णकाल-पर्य्यन्तमेकं प्रथमाहारकाले क्षुधया आहारं नोपरुन्ध्यादाहारोपरोधं न कुर्य्यात्। ततः प्रथमाहारकालोत्तरकालम् अत्रौषधे जीर्णे सति षष्टिक ओदनः पयसा गोदुग्धेन शृतेन भोजनमिष्यते, इत्थञ्चैककालमाहारमपराह्णे कुर्य्यादिति भावः। एवं यावत् नैरुज्यबलवर्णादिसम्पत् प्रयोज्यमिति। अस्याशिषमाह—पुराकल्पेन वैखानसा इत्यादि। वैखानसादयो मुनयो रसायनमिदं प्राप्यामितायुषो बभूवुः। जीर्णञ्च वयः जीर्णवपुः मुक्त्वा त्यक्त्वाग्र्यं श्रेष्ठं वातातपवर्षादिसहिष्णु तरुणं वयोवपुरवापुः वीतन्द्रादयश्च

* प्राश्येति वा पाठः। † वपुरिति क्वचित् पठ्यते।

मेधास्मृतिबलोपेताश्चिरगात्रं तपोधनाः ।
ब्राह्मं तपो ब्रह्मचर्य्यं चेरुश्चात्यन्तनिष्ठया ॥
रसायनमिदं ब्राह्ममायुष्कामः प्रयोजयेत् ।
दीर्घमायुर्वयश्चाग्र्यं कामांश्चेष्टान् समश्नुते ॥ २२ ॥

इति ब्राह्मरसायनप्रयोगः । १ ।

यथोक्तगुणानामामलकानां सहस्रं पिष्ट्वा स्वेदनविधिना * पयस उष्मणा सुस्विन्नमनातपशुष्कमनस्थि चूर्णयेत् । तदामलकसहस्रस्वरसपरिपीतं, † स्थिरा-पुनर्नवा-जीवन्ती-नागबला-ब्रह्मसुवर्च्चला- -मण्डूकपर्णी- -शतावरी-शङ्खपुष्पी-पिप्पली-वचा-

सन्तश्चिरगात्रं चिरदिनमत्यन्तनिष्ठया ब्राह्मं तपो ब्रह्मचर्य्यञ्च चेरुराचरितवन्त इत्यर्थः । ब्राह्मरसायनं ब्राह्मतपश्चारणहेतुत्वात् ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः प्रयोगान्तरमाह यथोक्तेत्यादि । यथोक्तगुणानामिति ब्राह्मरसायनगुणांस्तानि कर्म्माणीत्याद्युक्तानामाकृतिमानेन सहस्रं दशशतगुडकं पिष्ट्वा गोदुग्धं वृहद्भाण्डे दत्त्वा तद्भाण्डमुखं वस्त्रं बद्ध्वा तदुपरि तदामलकं दत्त्वा किंवा वृहद्भाण्डे दुग्धं दत्त्वा तद्भाण्डमुखं प्रचुरच्छिद्रयुक्तं भाण्डमन्यत् निधाय तत्र भाण्डे तदामलकं दत्त्वा चुल्ल्यां निधायाग्निनाधस्ताज्ज्वाला देया । इत्येवं पयस उष्मणा दुग्धवाष्पेण स्वेदनविधिना सुस्विन्नं तदामलकमनातपशुष्कं छायायां संशोष्य निरस्थि अस्थीनि त्यक्त्वा चूर्णयेत् । तदामलकसहस्रचूर्णं स्वरसपरिपीतं तस्यामलकान्तरसम्भूतस्य स्वरसैः परि सर्व्वतोभावेन भावनाविधिना पीतो येन तत् तथा, अर्थात् आमलकस्य रसेन परिप्लाव्य अनातपे संशोष्य पुनस्तद्रसेन परिप्लाव्यानातपे संशोष्य रसं सप्तधा भावितं तत्, स्थिरादीनां

विनीयेति प्रक्षिप्य ; प्लवः कैवर्त्तमुस्तकम् ; कनकं नागकेशरम् ; त्वक् गुडत्वक् ; औदुम्बर इति ताम्रमये ; स्नेहार्द्धमिति सर्पिस्तैलार्द्धम् । एककमनपराह्निकमाहारम् ॥ २२ ॥

चक्रपाणिः पिष्टस्वेदनविधिनेति यथा पिष्टकं तोयपरिपूरितपात्रोपरिन्यस्तं तृणादिसंस्थितं स्वेद्यते, तथा तत् स्वेदनीयमित्यर्थः । स्वरसपरिपीतमिति स्वरसभावितम् । ब्रह्मसुवर्च्चलौषधान्यायुर्व्वेद-

* पिष्टस्वेदनविधिनेत्यन्यत्र पाठः ।   † तदामलकसहस्रम् इति बहुषु ग्रन्थेषु पाठः ।

विडङ्ग-स्वयंगुप्ताऽमृता-चन्दनागुरु--मधुक-मधूकपुष्पोत्पल--पद्म-मालती-युवती-यूथिकाचूर्णाष्टभागसंयुक्तं, पुनर्नागबलासहस्र-पलस्वरसपरिपीतम् अनातपशुष्कं द्विगुणसर्पिषा क्षौद्रसर्पिषा वा क्षुद्रगुडाकृतिं कृत्वा शुचौ दृढ़े घृतभाविते कुम्भे भस्मराशेरधः स्थापयेत्, अन्तर्भूमेः पक्षं कृतरक्षाविधानमथर्व्ववेदविदा। पक्षात्यये चोद्धृत्य कनकरजतताम्रप्रबालकालायसचूर्णाष्टमभाग-संयुक्तमर्द्धकर्षवृद्ध्या यथोक्तेन विधिना प्रातःप्रातः प्रयुञ्जानो-ऽग्निबलमभिसमीक्ष्य, जीर्णे च षष्टिकं पयसा ससर्पिष्कमुप-सेवमानो यथोक्तान् गुणान् समश्नुते इति ॥ २३ ॥

द्वाविंशतिद्रव्याणां प्रत्येकं चूर्णस्याष्टभागसंयुक्तं तदामलकचूर्णादष्टमांशमितेन स्थिरादीनां प्रत्येकं समचूर्णेन संयुक्तं, पुनर्नागबलाया गोरक्षतण्डुलायाः सहस्र-पलस्वरसः पूर्व्वविधिना परिपीतो येन तत्, चूर्णमनातपशुष्कं द्विगुणित-सर्पिषा तच्चूर्णाद् द्विगुणितेन गोघृतेन द्विगुणेन क्षौद्रसर्पिषा वा समक्षौद्रेण समसर्पिषा च मर्द्दयित्वा क्षुद्रगुड़ाकृतिं बदरास्थिमानां गुड़िकां कृत्वा शुचिदृढ़घृतभाण्डे निधाय गोमयस्य भस्मराशेरधस्तात् भूमेरन्तः खनयित्वा पक्षं पञ्चदशदिनं स्थापयेत्, अथर्व्ववेदविदा कृतरक्षाविधानं तद्भाण्डं पक्षं पञ्चदशदिनं स्थापयेदिति प्रक्रिया। अत्र स्थिरा शालपर्णी, नागबला, गोरक्षतण्डुला, ब्रह्मसुवर्च्चला स्वनामख्याता, स्वयंगुप्ता शूकशिम्बी, मधूकपुष्पं गुड़पुष्पस्य पुष्पं, युवती प्रियङ्गुः। अथ पक्षात्यये तदौषधभाण्डमुद्धृत्य कनकादीनां स्वर्णादीनां पञ्चानां शोधितमारितानां चूर्णेन प्रत्येकं समेन तदौषधस्याष्टम भागैकभागेन संयुक्तम् अर्द्धकर्षवृद्ध्या अग्निबलमभिसमीक्ष्य प्रथमदिनमात्रा-मवधार्य्य युक्त्या क्रमेण प्रत्यहमर्द्धकर्षं न्यूनं वा वर्द्धयित्वा प्रातःप्रातर्यथोक्तेन विधिना कुटीं प्रविश्य संशोध्य जातबलः सन प्रयुञ्जानः तस्मिन् भुक्ते चौषधे जीर्णे षष्टिकादिकं सेवेतेत्यर्थः। तेन यथोक्तमिह वक्ष्यन्ते ये गुणास्तान्

समुत्थानीये वक्ष्यमाणानि। युवतिर्नवमालिका। अष्टमो भागोऽष्टभागः। क्षुद्रगुडाकृतिमिति फाणिताकृतिम्। अर्द्धकर्षवृद्ध्येति अर्द्धकर्षात् प्रभृति वर्द्धयेत्। यथोक्तविधिनेति कुटीप्रावेशिकेन विधिना।

भवन्ति चात्र ।

इदं रसायनं ब्राह्मं महर्षिगणसेवितम् ।
भवत्यरोगो दीर्घायुः प्रयुञ्जानो महाबलः ॥
कान्तप्रजो * ना सिद्धार्थश्चन्द्रादित्यसमद्युतिः ।
श्रुतं धारयते सत्त्वमार्षञ्चास्य प्रवर्त्तते ॥
धरणीधरसारश्च वायुना समविक्रमः ।
स भवत्यविषश्चास्य गात्रे सम्पद्यते विषम् ॥ २४ ॥

ब्राह्मरसायनं द्वितीयो योगः । २ ।

बिल्वाग्निमन्थश्योनाकं काश्मर्य्यः पाटलिर्बला ।
पर्णाश्चतस्रः पिप्पल्यः श्वदंष्ट्रा बृहतीद्वयम् ॥
शृङ्गी तामलकी द्राक्षा जीवन्ती पुष्करागुरु ।
अभया साभृता ऋद्धिर्जीवकर्षभकौ शटी ॥
मुस्तं पुनर्नवा मेदा मेदे चन्दनमुत्पलम् ।
विदारी वृषमूलानि काकोली काकनासिका ॥

गुणान् समश्नुते । तान् गुणानाह भवन्तीत्यादि । इदमित्यादिनास्य रसायनस्य गुणाः ॥ २३ । २४ ॥

इति द्वितीयो ब्राह्मरसायनयोगः । २ ।

गङ्गाधरः बिल्वाग्निमन्थेत्यादि । अग्निमन्थो गणिकारिका । काश्मर्य्यो गाम्भारी, पर्ण्यश्चतस्रः शालपर्णी पृश्निपर्णी मुद्गपर्णी माषपर्णी ; शृङ्गी कर्कटशृङ्गी, तामलकी भूम्यामलकी, मेदे मेदा महामेदा च । काकनासिका

यथोक्तान् गुणानिति पूर्व्वप्रयोगफलश्रुतिपठितान् । धरणीधरसार इति धरणीधराः पर्व्वताः, तेषां सारो लोहम्, तद्वत्सार इत्यर्थः । अविषमिति अविषमविकारि ॥ २३ । २४ ॥

चक्रपाणिः—पर्ण्यश्चतस्र इति शालपर्णी पृश्निपर्णी मुद्गपर्णी माषपर्णी । तामलकी भूम्यामलकी ।

---

* कान्तः प्रजानामिति च पाठो दृश्यते ।

एषां पलोन्मितान् भागान् शतान्यामलकस्य च।
पञ्च दद्यात् तदैकध्यं जलद्रोणे विपाचयेत्॥
ज्ञात्वा गतरसान्येतान्यौषधान्यथ तं रसम्।
तच्चामलकमुद्धृत्य निष्कुलं तैलसर्पिषोः॥
पलद्वादशके भृष्ट्वा दत्त्वा चार्द्धतुलां भिषक्।
मत्स्यण्डिकायाः पूताया लेहवत् साधु साधयेत्॥
षट्पलं मधुनश्चात्र सिद्धशीते प्रदापयेत्।
चतुःपलं तुगाक्षीर्य्याः पिप्पलीद्विपलं तथा॥
पलमेकं निदध्याच्च त्वगेलापत्रकेशरात्।
इत्ययं च्यवनप्राशः परमुक्तो रसायनः॥
कासश्वासहरश्चैव विशेषेणोपदिश्यते।
क्षीणक्षतानां वृद्धानां बालानाञ्चाङ्गवर्द्धनः॥

केउयाठोँटीति लोके। एषां द्रव्याणां प्रत्येकं पलपरिमिता भागा आमलकस्य गुड़कानां पञ्चशतानि वस्त्रे बद्धा जलद्रोणे चतुःषष्टिशरावजले दत्त्वा सर्व्वम् ऐकध्यं विपाचयेत्। एतान्यौषधानि गतरसानि पादावशेषे निर्गतरसानि भवन्तीति ज्ञात्वा तं रसं तच्च स्विन्नमामलकमुद्धृत्य वस्त्रेण संघृष्य निष्कुलं सिरास्थिरहितं कृत्वा मिलिततैलसर्पिषोर्द्वादशपले भृष्ट्वा; मत्स्यण्डिकाया विपुलभाजने स्थितगुड़स्य मध्ये स्वयं दृढ़ीभूतरूपायाः पूताया अर्द्धतुलां तस्मिन् रसे गोलयित्वा; वस्त्रपूतं तं रसं कृत्वा तस्मिन् भृष्टे सामलके दत्त्वा लेहवत् साधु साधयेत्। लेहीभूते तस्मिंस्तुगाक्षीर्य्याश्चतुःपलं पिप्पल्याश्चूर्णं द्विपलं त्वगेलातेजपत्रनागकेशराणां चतुर्णां मिलित्वा समभागेन पलमेकं प्रत्येकं कर्षमानं प्रक्षिपेत्। प्रक्षिप्य सम्यगालोड्यावतारयेत्। इत्येवं सिद्धे शीते मधुनः षट्पलं दत्त्वा सम्यङ् मेलयेत्। इत्ययं च्यवनप्राशो नाम परं रसायनम् उक्तम् कासादिषु शस्तश्च। ततः कुटीं प्रविश्य यथोक्तविधिना रसायनस्यास्य

काकनासा वासाफलका, काकतुण्डक इत्यन्ये। गतरसत्वमिह द्रव्याणां चतुर्भागस्थितजले भवति। निष्कुलमिति निरस्थि। तैलसर्पिषोरिति समासनिर्द्देशाद्भाभ्यामेव द्वादश पलानि पृथक् पृथक्।

स्वरक्षयमुरोरोगं हृद्रोगं वातशोणितम्।
पिपासां मूत्रशुक्रस्थान् दोषांश्चाप्यपकर्षति ॥
अस्य मात्रां प्रयुञ्जीत योपरुन्ध्यान्न भोजनम्।
अस्य प्रयोगाच्च्यवनः सुवृद्धोऽभूत् पुनर्युवा ॥
मेधां स्मृतिं कान्तिमनामयत्वमायुःप्रकर्षं बलमिन्द्रियाणाम्।
स्त्रीषु प्रहर्षं परमग्निवृद्धिं वर्णप्रसादं पवनानुलोम्यम् ॥
रसायनस्यास्य नरः प्रयोगाल्लभेत जीर्णोऽपि कुटीप्रवेशात्।
जराकृतं रूपमपास्य सर्वं बिभर्त्ति रूपं नवयौवनस्य ॥ २५ ॥

इति च्यवनप्राशः।

अथामलकहरीतकीनाम् आमलकविभीतकानाम् आमलकहरीतकीविभीतकानां वा पलाशत्वगवनद्धानां मृदावलिप्तानां कुकूलस्विन्नानामकुलकानां पलसहस्रमुदूखले संपोथ्य दधिघृतमधुपललतैलशर्करासंप्रयुक्तं भक्षयेदनन्नभुग् यथोक्तेन विधिना।

मात्रां प्रयुञ्जीत। या मात्रा अशिता प्रथमभोजनोपरोधं न करोति तां मात्रां प्रयुञ्जीत। शेषं स्पष्टार्थम् ॥ २५ ॥ इति च्यवनप्राशः।

गङ्गाधरः अथामलकहरीतकीनामित्यादि। आमलकहरीतकीनां समानसंख्याफलानाम्। अथवामलक विभीतकानामथवामलक-हरीतकी-विभीतकानां पलाशवृक्षवल्कलेन बद्धानां मृत्तिकया लिप्तानां कुकूले बहुक्षुद्रच्छिद्रहण्डिकायां वारिपूर्णहण्डिकोपरिधृतायां स्थापितानामधस्तादग्निं प्रज्वाल्य स्विन्नानां सिरास्थिहीनीकृतानां छायाशुष्काणां पलसहस्रमुदूखले संकुट्य कृतं चूर्णं तत्समानदधिघृतमधु-तिलतैल-शर्कराभिः संयुक्तं भक्षयेत् यथाग्निबलं भक्षयेदनन्नभुक्

मत्स्यण्डिका खण्डसंहतिः। अत्र षट्पलत्वेन समयोरपि मधुसर्पिषोर्द्रव्यान्तरयुक्तत्वेन अविरुद्धम् ॥ २५ ॥

चक्रपाणिः—कुकूलकः करीषाग्निः। अकुलकानामिति अनस्थ्नाम्। दध्यादीनामत्र मानं नोक्तम्, तेन प्रधानस्य चूर्णस्य दध्यादिभिर्मिलितैः समानमानत्वम्। पललं तिलचूर्णम्, किंवा प्रत्येकमेव

तस्यान्ते यवाग्वादिभिः प्रकृत्यवस्थापनम् * अभ्यङ्गोत्सादनं सर्पिषा यवचूर्णैश्च। अयञ्च रसायनप्रयोगप्रकर्षो द्विस्तावदग्निबलमभिसमीक्ष्य प्रतिभोजनं यूषेण पयसा वा षष्टिकः ससर्पिष्कोऽतः परं यथासुखविहारः कामभक्षः स्यात्। अनेन प्रयोगेण ऋषयः पुनर्युवत्वमवापुर्बभूवुश्चानेकवर्षशतजीविनो निर्व्विकाराः परमशरीर-*-बुद्धीन्द्रियबलसमुदिताश्चेरुश्चात्यन्तनिष्ठया तप इति॥ २६॥

इति चतुर्थामलकरसायनम्।

हरीतक्यामलकविभीतकपञ्चपञ्चमूलनिर्यूहेण पिप्पलीमधुकमधूककाकोली-क्षीरकाकोल्यात्मगुप्ताजीवकर्षभक-क्षीरशुक्लाकल्कसंप्रयुक्तेन विदारीस्वरसेन क्षीराष्टगुणसंप्रयुक्तेन सर्पिषः कुम्भं

यथाविधिना कुटीं प्रविश्य यावत् प्रयोगं तावन्नान्नं भुञ्जीत बुभुक्षायां फलमूलदुग्धादिकं भुञ्जीत। तस्यान्ते सर्व्वपरिमिततदौषधभक्षणान्ते। यवाग्वादिभिः मण्डपेयाविलेपीः क्रमेण अशित्वा प्रकृतेःस्वभावस्यावस्थापनं कार्य्यम्। अभ्यङ्गोत्सादनं यवचूर्णैः सर्पिषा च कार्य्यं नान्यैः। ततस्तु अग्निवलं वीक्ष्य द्विरशनं यूषेण पयसा ससर्पिष्कः षष्टिकः। अतःपरं यथासुखविहारः सन स्वेच्छया भक्षणं कुर्य्यादिति। अनेनेत्यादिनास्याशीः॥ इति चतुर्थो रसायनप्रयोग एक एवामलकयोगो न त्रयो योगाः॥ २६॥

<u>गङ्गाधरः</u>—हरीतकीत्यादि। क्षीरशुक्ला क्षीरविदारी, पुराणस्य गव्यसर्पिषः

दृव्यादीनां चूर्णसमत्वम्। भक्षयेद् इति वचनं लेह्येऽपि अल्पाभ्यवहरणमात्रार्थत्वमुपपन्नम्। अनन्नभुगिति सर्व्वथा आहारान्तराभुक्। तस्यान्त इति एतत्प्रयोगपरित्यागकाले। प्रत्यवस्थापनमिति यवाग्वादिक्रमविशेषणम्, तेन प्रयोगान्ते यदा अभ्यङ्गोत्सादनं कर्त्तव्यम्, तदा यवाग्वादिक्रमेणेत्युक्तस्यार्थस्य प्रत्यवस्थापनं क्रियत इत्यर्थः। यूषेण पयसा वेति विकल्पोऽग्निबलापेक्षया॥ २६॥

<u>चक्रपाणिः</u>—अत्र हरीतक्यादौ क्षीरशुक्लाः क्षीरविदारिकाः; अत्र हरीतक्यादिक्राथस्य त्वेकभागः,

---

* प्रत्यवस्थापनमिति चक्रः।

साधयित्वा प्रयुञ्जानोऽग्निबलं समवेक्ष्य। जीर्णे च क्षीरसर्पिर्भ्यां शालिषष्टिकमुष्णोदकानुपानमश्नन् जराव्याधिपाप्माभिचारव्यपगतभयः शरीरबुद्धीन्द्रियबलमतुलमुपलभ्याप्रतिहतसर्व्वारम्भः परमायुराप्नुयादिति ॥ २७ ॥

इति पञ्चमो हरीतकीयोगः ।

हरीतक्यामलकविभीतक-हरिद्रा-स्थिरा-वचा-*-विडङ्गामृतवल्लीविश्वभेषज-मधुकपिप्पलीसोमवल्कसिद्धेन क्षीरसर्पिषा मधु-

कुम्भं चतुःषष्टिशरावम्। हरीतकीप्रभृतीनां समानांशानां कल्कं मिलित्वा सर्पिःपादिकं. सर्पिर्गर्भं दत्त्वा क्षीरमष्टगुणं दत्त्वा विदारीस्वरसेन सर्पिःसमेन मन्दानलेन पाचयेत् इति। एवं सर्पिः साधयित्वाऽग्निबलं समवेक्ष्य पिबन् तस्मिन जीर्णे क्षीरसर्पिर्भ्यां शालिषष्टिकान्नमुष्णोदकानुपानमश्नन् जराव्याधीत्यादुक्ताशिषमाप्नुयात् ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः हरीतक्यामलकेत्यादि। सोमवल्कः श्वेतखदिरः। हरीतक्यादिसोमवल्कान्तानां क्वाथेन चतुर्गुणेन तेषामेव कल्केन सर्पिषः पादिकेन क्षीरोत्थं सर्पिः प्रस्थमितं पाचयेत्। मानेऽप्यनुक्ते समता विधेया। कल्कक्वाथावनिर्देशे गणात् तस्मात् प्रयोजयेत्। इति सुश्रुतवचनं तदेवानुसृत्य कश्चिद् वृद्धवैद्यः पद्येनोवाच। यत्राधिकरणे नोक्तिर्गणे स्यात् स्नेहसंविधौ। तत्रैव कल्कनिर्यूहाविष्येते स्नेहवेदिनेति। अस्य चायमर्थः। भेषजानामधिकरणे ग्रन्थे स्नेहसंविधौ यत्र गणे साधनद्रव्यसमूहे कल्कनिर्यूहयोरुक्तिर्न स्यात् तत्रैव गणे कल्कनिर्य्यूहावुभौ स्नेहवेदिना वैद्येनेष्येते। इति तुल्यं सुश्रुतोक्तेन। इत्येवमर्थमविद्वान् व्याचष्टे। यत्र स्नेहसंविधौ गणेऽधिकरणेन सप्तम्यन्तेन स्यादुक्तिस्तत्रैव कल्कनिर्य्यूहावुभौ. करणेन यत्रोक्तिस्तत्र कल्कस्य स्नेहेन सह साक्षात् पाकात् प्राधान्यान्निर्य्यूहरूपस्य परम्परया पाकादप्राधान्यात् कल्क एवेष्यते न क्वाथो न चोभयमिति। तदसत् अनार्षत्वात्। यच्चान्यो व्याचष्टे अधिकरणेनेत्यधिकारतया गणे यत्रोक्तिरिति यमेव द्रव्यगणमेकस्मिन् योगे

क्षीरस्याष्टौ भागाः, सर्पिष एको भागः। कुम्भो द्रोणद्वयम्, वचनं हि —"द्रोणस्तु द्विगुणः सूर्पो विज्ञेयः कुम्भ एव च" ॥ २७ ॥

* बलेति वा पाठः ।

शर्कराभ्यामपि च संनीय आमलकस्वरसशतपरिपीतम् आमलकचूर्णम् अयश्चूर्णचतुर्भागसंप्रयुक्तं पाणितलमात्रं प्रातःप्रातः प्राश्य यथोक्तेन विधिना सायं मुद्गयूषेण पयसा वाससर्पिष्कं शालिषष्टिकम् अश्नीयात्। त्रिवर्षप्रयोगादस्य वर्षशतमजरं वयस्तिष्ठति श्रुतमवतिष्ठते सर्व्वामयाः प्रशाम्यन्ति विषमविषं भवति गात्रे गात्रमश्मवत् स्थिरीभवत्यधृष्यो भूतानां भवतीति ॥ २८ ॥

भवन्ति चात्र।

यथामराणाममृतं यथा भोगवतां सुधा।
तथाभवन्महर्षीणां रसायनविधिः पुरा ॥
न जरां न च दौर्ब्बल्यं नातुर्य्यं निधनं न च।
जग्मुर्वर्षसहस्राणि रसायनपराः पुरा ॥

विधायापरेऽपि योगास्तेनैव यत्र विहितास्तत्रैव कल्कनिग्रहानुभाविष्यते नान्यत्रेति। तदप्यसत् अनार्षत्वात् सुश्रुतविरोधाच्च निग्रहाभावे स्वल्पगुणत्वापत्तेश्चेति। क्वाथ्याच्चतुर्गुणं वारि पादस्थं स्याच्चतुर्गुणम्। स्नेहात् स्नेहसमं क्षीरं कल्कस्तु स्नेहपादिकः। इति। तेन सिद्धेन सर्पिषा मिलिताभ्यां मधुशर्कराभ्यां तत् सर्पिःपादिकाभ्याञ्च संनीय मिश्रीकृतेन मारितपुटितलौहचूर्णचतुर्थांशयुक्तमामलकचूर्णमामलकस्वरसेन सप्ताहं भावितं संनीय मिश्रयित्वा पाणितलं कर्षमात्रं यथाविधि कुटीं प्रविश्य प्रातःप्रातः प्राश्य सायं रात्रौ मुद्गयूषेण पयसा वा ससर्पिष्कं शालिषष्टिकान्नमश्नीयात्। अस्य त्रिवर्षप्रयोगादित्यादिनाशीः ॥ २८ ॥ इति षष्ठो रसायनप्रयोगः।

गङ्गाधरः—रसायनस्य सामान्यतो गुणमाह भवन्ति चात्रेत्यादि। यथामराणामित्यादि। अमराणां यथा अमृतं यथा च नागानां सुधा, तथा महर्षीणां रसायनविधिः पुराऽभवन्न त्वनृषीणाम्। न जरामित्यादि। पुरा

चक्रपाणिः अमृतवल्ली गुडूची, सोमवल्को विट्खदिरः, क्षीरसर्पिर्मधुशर्कराणामयश्चूर्णस्य चतुर्थभागः, यत एतदयश्चूर्णचतुर्थभागः, अत एवास्मिन् प्रयोगे जतूकर्णेन "अयश्चूर्णपादयुक्तम्" इति कृतम्। अमराणाममृतं जरादिहरं नागानाञ्च सुधा जरामरणहरीत्युभयोपादानं दृष्टान्ते,

न केवलं दीर्घमिहायुरश्नुते रसायनं यो विधिवन्निषेवते।
गतिं स देवर्षिनिषेवितां शुभां प्रपद्यते ब्रह्म तथेति चाक्षरम् ॥२९॥

तत्र श्लोकः।

अभयामलकीयेऽस्मिन् षड् योगाः परिकीर्त्तिताः।
रसायनानां सिद्धानामायुर्यैरनुवर्त्तते ॥ ३० ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने प्रथमाध्याये अभयामलकीयं नाम रसायनपादः प्रथमः ॥ १ ॥

रसायनपरा महर्षयः वर्षसहस्राणि जरादिकं न जग्मुः। तर्हि किं रसायनाद् दीर्घायुरेव स्यान्नान्यदित्यत उच्यते न केवलमित्यादि। यो विधिवद् रसायनं निषेवते, स केवलं न दीर्घायुरेवेह भूर्लोकेऽश्नुते, देवर्षिनिषेवितां शुभां गतिञ्च प्रपद्यते। तथा अक्षरं ब्रह्म चैति निर्व्वाणमुक्तिं प्राप्नोति इति ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः पादार्थमुपसंहरति तत्र श्लोक इति। अभयामलकीयेऽस्मिन् रसायनपादे षड् योगा रसायनानां परिकीर्त्तिताः। यैः रसायनयोगैरायुरनुवर्त्तते। इति ॥ ३० ॥

पादं समापयति अग्नीत्यादि।

वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सितस्थाने अभयामलकीये रसायनपादः प्रथमः ॥ १ ॥

ब्रह्म मोक्षः, मोक्षसाधनत्वञ्चेह रसायनविशुद्धसत्त्वकर्तृतयोच्यते। अभयेत्यादिना सन्देहनिरासार्थमुक्तप्रयोगसंख्यां दर्शयति। एवमन्यत्रापि संख्याप्रणयनमन्ते ज्ञेयम् ॥ २८—३० ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायामभयामलकीयरसायनपादव्याख्या नाम प्रथमः पादः ॥ १ ॥

अथातः प्राणकामीयं रसायनपादं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

प्राणकामाः शुश्रूषध्वमिदमुच्यमानम् अमृतमिवापरमदितिसुतहितकरमचिन्त्याद्भुतप्रभावमायुष्यमारोग्यकरं वयसः स्थापनं निद्रा-तन्द्रा-श्रमक्लमालस्यदौर्ब्बल्यापहरमनिलकफपित्तसाम्यकरं स्थैर्य्यकरमबद्धमांसहरमन्तरग्निसन्धुक्षणं प्रभावर्णस्वरोत्तमकरं रसायनविधानम्। अनेन च्यवनादयो महर्षयः पुनः युवत्वमापुः नारीणाञ्चेष्टतमा बभूवुः स्थिरसमसुविभक्तमांसाः सुसंहतस्थिरशरीराः सुप्रसन्नबलवर्णेन्द्रियाः सर्व्वत्राप्रतिहतपराक्रमाः सर्व्वक्लेशसहाश्च ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अथात इत्यादि। अथाभयामलकीयरसायनपादव्याख्यानन्तरमतोऽवधि प्राणकामीयं प्राणकाममधिकृत्य कृतं रसायनपादं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—प्राणकामा इत्यादि। भोः प्राणकामाः ! मयोच्यमानमिदमदितिसुतहितकरमादितेयानां देवानां हितकरममृतमिवापरं रसायनविधानमचिन्त्याद्भुतप्रभावमित्येवमादिरूपं शुश्रूषध्वम्। अनेन च्यवनादयश्च्यवनवंश्यमुन्यादयः। इष्टतमा अभिमततमाः। स्थिरसमसुविभक्तमांसाः स्थिरमश्लथं समं यत्राङ्गे यदुचितं तत्र तथारूपेण न विषमत्वेन सुष्ठु शोभनतया विभक्तं विभागीभूतं मांसं शरीरेषु येषां ते तथा। सुसंहतस्थिरशरीराः शोभमानं संहतं संघातीभूतं स्थिरं दृढं शरीरं येषां ते तथा ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—पूर्व्वपादे ह्यामलकरसायनान्युक्तानि, इहाप्यामलकरसायनानि सन्तीति प्राणकामीयमनन्तरमुच्यते। प्राणकामशब्दमधिकृत्य कृतमिति प्राणकामीयम्। निद्राहरत्वं रसायनस्य वैकारिकनिद्राहरत्वेन, किंवा देववत् सर्व्वदा प्रबुद्धो निद्रारहितो भवति। तन्द्रालक्षणं तन्त्रान्तरे—"इन्द्रियार्थेष्वसंवित्तिर्गौरवं जृम्भणं क्लमः। निद्रार्त्तस्येव यस्येहा तस्य तन्द्रां विनिर्दिशेत् ॥" इति। अबद्धमांसमनिविडमांसम्। उत्तमानि प्रभादीनि करोतीति प्रभावर्णस्वरोत्तमकरम्, एवंजातीयकस्य पूर्व्वनिपातानियमोऽप्रतिबन्धेन चरके अस्ति मयूरव्यंसकादिपाठे द्रष्टव्यः। 'अनेन हि' इत्यादिना

सर्व्वे शरीरदोषा भवन्ति ग्राम्याहारादम्ललवणकटुकक्षार-शुष्कशाकमाषतिलपललपिष्टान्नभोजिनां विरूढनवशूकशमी-धान्य-विरुद्धासात्म्यरूक्षाभिष्यन्दिभोजिनां क्लिन्नगुरुपूतिपर्य्युषितभोजिनां विषमाशनाध्यशनप्रियाणां दिवास्वप्नस्त्रीमद्य-नित्यानां विषमातिमात्रव्यायामसंक्षोभितशरीराणां भयक्रोध-लोभमोहशोकायासबहुलानाम्। अतो निमित्ताद्धि शिथिलीभवन्ति मांसानि विमुच्यन्ते सन्धयो विदह्यते रक्तं विष्यन्दते चानल्पं मेदो न सन्धीयतेऽस्थिषु मज्जा शुक्रं न प्रवर्त्तते क्षयमुपैत्योजः। एवम्भूतो ग्लायति सीदति निद्रातन्द्रालस्यसमन्वितोऽनारतम् आशु चैव श्वसित्यसमर्थश्चेष्टानां शारीरमानसानां नष्टस्मृति-बुद्धिच्छायो * न सर्व्वमायुरवाप्नोति। तस्मात् एतान् दोषानवेक्षमाणाः सर्व्वान् यथोक्ताहितानपास्य आहारविहारान्

गङ्गाधरः— पुराहृत्तमुक्त्वा रसायनस्यास्य सेवायां प्रवृत्तिकारणमाह— सर्व्वे इत्यादि। सर्व्व शरीरदोषा वातपित्तकफाः ग्राम्याहाराद्भवन्ति। ग्राम्याहारान् विवृणोति अम्ललवणेत्यादि। विरूढेत्यादि। विरूढमङ्कुरितं नवं नूतनं शूकधान्यादिकं सत्क्षताभादिकं तथा विरुद्धं संयोगतः परस्परं विरुद्धं यज्जः-पुरुषीयोक्तम्, असात्म्यं सात्म्यीभूताहारादन्यमाहारं, रूक्षम् अभिष्यन्दिनं स्रोतःक्लेदीकरञ्चाहारं भोजिनाम्। तथा क्लिन्नादिभोजिनां तथा विषमाशनम् अकाले बहु चाल्पं वा भुक्तन्तु विषमाशनम्, अध्यशनं पूर्व्वदिनाहाराजीर्णे यद्भोजनं तदध्यशनं तयोः प्रियाणाम्। अतोऽम्ललवणादितो निमित्तात् तेषाम् अनल्पमधिकं मेदो विष्यन्दते अस्थिषु मज्जा च न सन्धीयते ओजश्च क्षयमुपैति। एवम्भूतः शिथिलीभूतमांस इत्येवमादिरूपः सन् ग्रामीणो ग्लायतीत्येवमादि। अनारतं सततमाशु श्वसिति शारीरमानसानाञ्च इष्टानाम् असमर्थो भवति। तस्माद् ग्रामवासी एतान् शिथिलीभूतमांसत्वादीन् सर्व्वानवेक्ष-

पुरावृत्तिकथनेन रसायनानि वक्ष्यमाणानि प्रस्तौति। रसायनप्रयोगे वर्ज्जनीयं ग्राम्याहारादि-

* रोगाणामधिष्ठानभूताः इत्यधिकः पाठः क्वचित्।

रसायनानि प्रयोक्तुमर्हति । इत्युक्त्वा भगवान् पुनर्व्वसुरात्रेय उवाच ।—आमलकानां सुभूमिजानां कालजानामनुपहत-गन्ध-वर्णरसानाम् आपूर्णःसप्रमाणवीर्य्याणां स्वरसेन पुनर्नवाकल्क-पादसंप्रयुक्तेन सर्पिषः साधयेत् आढ़कम्। अतः परं विदारीस्वर-सेन जीवन्तीकल्कसंप्रयुक्तेन। अतः परं चतुर्गुणेन पयसा बलाति-बलाकषायेण शतावरीकल्कसंयुक्तेन । अनेन क्रमेणैकक शत-

माणः सन्निहितान् यथोक्तमम्ललवणादीनाहारविहारान् सर्व्वानपास्यापक्षिप्य रसायनानि प्रयोक्तुमर्हतीति। रसायनमाह—आमलकानामित्यादि । सुभूमिजानां हिमवत्पर्व्वतजानां वा यथोक्ता ये भूमिविभागास्तत्र या भूमिः साधुस्तत्र जातानाम् अनुपहतगन्धादीनामामलकानां स्वरसेन साध्यसर्पिषश्चतुर्गुणेन चतुःषष्टि-शरावोन्मितेन श्वेतपुनर्नवाकल्केन साध्यसर्पिषः पादिकेन चतुःशरावोन्मितेन आर्द्रत्वेऽप्यद्विगुणेन संप्रयुक्तेन सर्पिषः पुराणस्य गव्यस्याढ़कं द्रवत्वेन द्वैगुण्यात् षोड़शशरावोन्मितं मृदुना अग्निना साधयेत्। द्रवावसाने सति तत्कल्कमपनीय अतः परं विदारीस्वरसेन तद्घृतचतुर्गुणेन जीवन्तीकल्केन तद्घृतपादिकेन संप्र-युक्तेन पुनः साधयेत्। पुनस्तद् द्रवक्षये सति तत्कल्कमपनीयातः परं तद्घृताच्चतु-र्गुणेन पयसा गव्यदुग्धेन चतुर्गुणेन बलातिबलयोः पीतश्वेतवाट्यालकयोः कषायेण शतावरीकल्केन तद्घृतपादिकेन सह संप्रयुक्तेन तत्सर्पिष आढ़कं पुनः साधयेत्। "जलस्नेहौषधानान्तु प्रमाणं यत्र नेरितम्। तत्र स्यादौषधात् स्नेहः स्नेहात् तोयं चतुर्गुणम्" इति वचनेनात्र सर्पिषः सम्पूर्णप्रयोगमानज्ञापनार्थम् आढ़कमानमुक्तं, तस्य चतुर्गुणं द्रवं पादिकश्च कल्कः सिध्यति, तेन तृतीयपाके पयसो बलातिबलाकषाययोः प्रत्येकं चतुर्गुणमानं न लभ्यते तद्वचनबाधकेन। "पञ्च प्रभृति यत्र स्युर्द्रवाणि स्नेहसंविधौ। तत्र स्नेहसमान्याहुरर्व्वाक् च स्यात्

वृषणत्वेन निर्दिशन्नाह—सर्व्वं इत्यादि । तिलः सुचूर्णितस्तिलः, पललं तिलचूर्णम् । अतो निमित्त-मिति ग्राम्याहारादिकारणकम् । शुक्रं न प्रवर्त्तेत इति नोत्पद्यते शुक्रमित्यर्थः ॥ २।३ ॥

पाकं सहस्रपाकं वा शर्कराक्षौद्रचतुर्भागसंप्रयुक्तं सौवर्णे राजते मार्त्तिके वा शुचौ दृढ़े घृतभाविते कुम्भे स्थापयेत् । तद्यथोक्तेन विधिना यथाग्नि प्रातःप्रातः प्रयोजयेत् । जीर्णे च क्षीरसर्पिर्भ्यां शालिषष्टिकमश्नीयात् । अस्य * प्रयोगाद्वर्षशतं वयोऽजरं तिष्ठति श्रुतमवतिष्ठते सर्व्वामयाः प्रशाम्यन्त्यप्रतिहतगतिश्च स्त्रीष्वपत्यवान् भवति ॥ ३ । ४ ॥

चतुर्गुणम्" इति वचनेन मिलितयोर्द्वयोः सर्पिश्चतुर्गुणमानलाभात् । वचनेन अनेन खलु पञ्चप्रभृतिद्रवाणां प्रत्येकं स्नेहसमानत्वम् अर्व्वाक् पञ्चद्रवाच्चतुर्द्रवं वा त्रिद्रवं वा द्विद्रवं वाप्येकद्रवं वा यदि स्यात् तदा मिलित्वा चतुर्गुणं ग्राह्यमिति परिभाषितम् । तथैवोक्तमन्यत्र । "एकेनापि चातुर्गुण्यं द्वाभ्यामपि चातुर्गुण्यं त्रिभिरपि चातुर्गुण्यं चतुर्भिः समम्" इति । प्रत्येकं तेन च फलितं मिलित्वा चतुर्गुणमिति न विरोध इति । अत एवान्ये चतुःप्रभृतीति पठन्ति । तस्मादत्र पयसो बलातिबलाकषाययोर्विशेषोक्तिश्चतुर्गुणेनेति । एतेनानयोर्मिलित्वा चातुर्गुण्यं नाशङ्क्यम् । एवं त्रिपाकं घृतं शर्करां मधु च मिलित्वा घृतपादिकं प्रक्षिप्य तत्र मिश्रीकृतं सौवर्णादिकुम्भे स्थापयेत् । इति त्रिधापाकेनैको योगः । एषु चैककम् एकैकशोऽपि प्रथमपाकविधानेनैव शतपाकं, द्वितीयपाकविधिना च शतपाकं, तृतीयपाकविधिना च शतपाकं, शतधा पाको यस्य तत् तथाविधं घृतं शर्कराक्षौद्रयोस्तद्घृताच्चतुर्थभागैकभागसंप्रयुक्तं सौवर्णादिकुम्भे घृतभाविते दृढ़े शुचौ स्थापयेत् इति त्रयो योगाः । अथवाऽनेनैव क्रमेण प्रथमपाकविधिना सहस्रपाकं द्वितीयपाकविधानेन सहस्रपाकं तृतीयपाकविधानेन वा सहस्रपाकं घृतं शर्कराक्षौद्रचतुर्थभागसंप्रयुक्तं सौवर्णादिकुम्भे घृतभाविते स्थापयेत् इति त्रयो योगाः । तद् घृतं यथोक्तविधिना कुटीं प्रविष्टः शुद्धतनुर्यथाग्निबलं प्रातःप्रातः प्रयोजयेत् ।

<u>चक्रपाणिः</u>—एकैकशः शतपाकमित्यर्थः । एकैकपाकसाधनं पृथक् कर्त्तव्यम्, तेन त्रिशतधा पाको भवति । अत्र च कल्कोपलेपाविलोपक्षीणमपि यदवशिष्टं भवति, तदेव ग्राह्यं वचनबलात् ।

* त्रिवर्षप्रयोगात् इति पाठः ।

भवति चात्र।

वृद्धच्छरीरं गिरिसारसारं स्थिरेन्द्रियश्चातिबलेन्द्रियश्च।
अदृश्य-*-मन्यैरतिकान्तरूपं प्रशस्तपूजासुखचित्तताभाक्॥
बलं महद्द वर्णविशुद्धिरग्रा स्वरो घनौघस्तनितानुकारी।
भवत्यपत्यं विपुलं स्थिरश्च समश्नतो योगमिमं नरस्य॥५॥

इत्यामलकघृतम्।

आमलकसहस्रं पिप्पलीसहस्रसम्प्रयुक्तं पलाशतरुभस्मनः† क्षारोदकोत्तरं तिष्ठेत्। तदनुगतक्षारोदकमनातपशुष्कमनस्थि चूर्णीकृतं चतुर्गुणाभ्यां मधुसर्पिर्भ्यां संनीय शर्कराचूर्णचतुर्भाग-संप्रयुक्तं घृतभाजनस्थं षण्मासान् स्थापयेदन्तर्भूमेः। तस्य

अप्रतिहतगतिः स्त्रीष्वित्यन्वयः। गिरिसारसारं लोहवस्त्वगादिसारम्। अन्यैः अदृश्यम्॥ ३—५॥

गङ्गाधरः—प्रयोगान्तरमाह—आमलकेत्यादि। आमलकानां यथोक्तगुणानां सुभूमिजानां गुड़कसहस्रं पिप्पलीगुड़कसहस्रेण संप्रयुक्तं पलाशतरोः सवल्कलकाष्ठं दग्ध्वा कृतस्य भस्मनः क्षारोदकोत्तरं षड्गुणे वा चतुर्गुणे वा जले तद्भस्म गोलयित्वा वस्त्रेणैकविंशतिवारं परिस्राव्य गृहीतमुदकमुत्तरं तदामलकपिप्पलीपरिप्लावनयोग्योन्मितं यत्र तत् तथा, तेन क्षारोदकेनाप्लाव्य तिष्ठेत् स्थापयेत्। अनुगतक्षारोदकं तदामलकसहस्रं पिप्पलीसहस्रयुक्तम् अनातपशुष्कं छायायां शुष्कीकृत्य अनस्थि आमलकसहस्रमस्थिहीनं कृत्वा पिप्पलीसहस्रसहितमेव चूर्णीकृतं मिलित्वा चतुर्गुणाभ्यां मधुसर्पिर्भ्यां संनीय मिश्रीकृत्य शर्करायाश्चूर्णस्यामलकपिप्पलीसहस्रयोश्चूर्णस्य चतुर्भागैक-भागोन्मानेन संप्रयुक्तं घृतभाजनस्थं कृत्वा षण्मासान् अन्तर्भूमेर्भूमौ गर्त्तं कृत्वा

सौवर्णादिपात्रेषु यथापूर्व्वं वरगुणत्वम्, अन्यथा समानगुणत्वे सर्व्वेषां मृत्पात्रस्य सुलभत्वे अति-दुर्लभं सौवर्णपात्रं नोपदिशेदिति। यथोक्तेन विधिनेति कुटीप्रावेशिकेन। गिरिसारो लौहम्॥ ४।५॥

चक्रपाणिः—पलाशतरुणस्तरुणपलाशः। अनेन बालवृद्धपलाशवर्जनमुच्यते। क्षारोदकोत्तरमिति

* अदृश्यमिति वा पाठः।

† पलाशतरुणक्षारोदकोत्तरमिति चक्रधृतः पाठः।

उत्तरकालमग्निबलसमां मात्रां खादेत् पौर्व्वाह्णिकः प्रयोगः सात्म्यपथ्यञ्चाहारविधिर्नापराह्णिकः। अस्य प्रयोगाद्द् वर्षशतमजरं वयस्तिष्ठति, समं पूर्व्वेण ॥ ६ ॥

इत्यामलकावलेहः ।

आमलकचूर्णाढ़कमेकविंशतिरात्रमामलकसहस्रस्वरसपरिपीतं मधुघृताढ़काभ्यां द्वाभ्याम् एकीकृतमष्टभागपिप्पलीकं शर्कराचूर्णचतुर्भागसंयुक्तं घृतभाजनस्थं प्रावृषि भस्मराशौ

तद्वर्षं स्थापयेत्। उत्तरकालं षण्मासादूर्द्धमुद्धृत्य अग्निबलसमां यथाग्निबलं मात्रां परिकल्प्य पौर्व्वाह्णिकः प्रयोगोऽस्य भेषजस्य सात्म्यापेक्षश्चाहारविधिः जीर्णे सति माध्याह्णिको न त्वापराह्णिकः। समं पूर्व्वेणेति वर्षशतमजरन्तिष्ठति इत्याद्युक्तं सर्व्वं पूर्व्वयोगफलमस्यापि बोध्यमित्यर्थः। क्षारोदकविधिस्तु "पानीयो यस्तु गुल्मार्दो तं वारानेकविंशतिम्। स्रावयेत् षड्गुणे तोये केचिदाहुश्चतुर्गुणे" इति वचनेन बोध्यः ॥ ६ ॥

इत्यामलकावलेहः चतुर्थयोगः ।

गङ्गाधरः—अपरयोगमाह—आमलकेत्यादि। सुभूमिजानां यथोक्तगुणानामामलकानामनातपशुष्काणां चूर्णस्याढ़कं शरावाष्टकमामलकानां तादृशानां सहस्रस्य गुडकतया गृहीतस्य स्वरसविधिना स्वरसं विधाय एकविंशतिरात्रमलपाल्यं दत्त्वा तत् तावदामलकस्वरसेन भावनयाऽनातपशोषेण शुष्कीकृतमित्यामलकसहस्रस्वरसपरिपीतमित्यस्यार्थः। ततो मधुघृताभ्यां संवत्सरातीताभ्यां द्वाभ्यां मिलित्वाढ़काभ्यां प्रत्येकमेकैकाढ़काभ्याम् एकीकृतं तदामलकचूर्णाढ़कम् अष्टभागपिप्पलीकं पिप्पलीचूर्णस्यैकशरावयुक्तम्। शर्करायास्तदामलकचूर्णस्य चतुर्भागैकभागसंयुक्तञ्च कृत्वा घृतभाजने निधाय प्रावृषि आषाढ़श्रावणान्यतरमासि भस्मराशौ करीषभस्मराशौ तद्भाजनं

यथा आरोग्यकमामलकमेवहि भवति, तथा कर्त्तव्यमिति दर्शयति। चतुर्भागः पादः। समं पूर्व्वेणेति पूर्व्वयोगफलतुल्यमेतदपि युक्तमित्यर्थः ॥ ६ ॥

निदध्यात् तद्वर्षान्ते सात्म्यपथ्याशी प्रयोजयेत्। अस्य प्रयोगाद् वर्षशतमजरमायुस्तिष्ठतीति, समानं पूर्व्वेण ॥ ७ ॥

इति आमलकचूर्णम्।

विड्ङ्गतण्डुलचूर्णानामाढ़कं * पिप्पलीतण्डुलानामध्यर्द्धाढ़कं सितोपलायाः सर्पिस्तैलमध्वाढ़कैः षड्भिरेकीकृतं घृतभाजनस्थं प्रावृषि भस्मराशाविति सर्व्वं समानं पूर्व्वेण यावदाशीः ॥ ८ ॥

यथोक्तगुणानामामलकानां सहस्रमार्द्रपलाशद्रोण्यां सपिधानायां वाष्पम् अनुद्वमन्त्यामारण्यगोमयाग्निभिरुपस्वेदयेत्।

स्थापयेत्। तच्चूर्ण वर्षान्ते प्रावृट्कालातीते न तु संवत्सरातीते। सात्म्यपथ्याशी कुटीं प्रविश्य यथाग्निबलं मात्रां प्रयोजयेत्। जीर्णे सात्म्यमाहारम् आहरेत्। आशीःसमानं पूर्व्वेण पूर्व्वयोगेण। इति पञ्चमो योगः ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—योगान्तरमाह—विड्ङ्गेत्यादि। विड्ङ्गानि उदूखले किञ्चिदाहत्य तण्डुलान् कृत्वा चूर्णयेत् तच्चूर्णानामाढ़कं शरावाष्टकम्। पिप्पलीतण्डुलचूर्णस्य चाढ़कमष्टशरावम्। सितोपलाया अध्यर्द्धाढ़कं सार्द्धाढ़कं द्वादशशरावम्। सर्पिषः संवत्सरातीतस्याढ़कद्वयं द्वात्रिंशच्छरावं वत्सरानतीतस्य तिलतैलस्य द्वात्रिंशच्छरावं वत्सरातीतस्य मधुनश्च द्वात्रिंशच्छरावं द्रवत्वेन द्वैगुण्यादिति सर्पिस्तैलमधूनां मिलित्वा षड्भिराढ़कैरेकीकृतं विड्ङ्गतण्डुलचूर्णादित्रयं घृतभाजनस्थं कृत्वा प्रावृषि आषाढ़श्रावण-श्रावणभाद्रान्यतरैकस्मिन्नृतौ मासद्वयं भस्मराशौ निदध्यात्। प्रावृडन्ते सात्म्यपथ्याशी कुटीं प्रविश्य यथाग्निबलं प्रयोजयेत्। इत्यादि पूर्व्वेण पूर्व्वयोगेण समानं वर्षशतमायुरजरं तिष्ठतीत्यादिकं यावत्फलं तुल्यमिति षष्ठो योगः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—योगान्तरमाह—यथोक्तगुणानामित्यादि। आमलकानां सहस्रं गुडकसहस्रम्। आर्द्रपलाशद्रोण्याम् अशुष्कपलाशवृक्षकाष्ठमयीं द्रोणीं

चक्रपाणिः—वर्षान्ते वर्षाकालान्ते। यावदाशीरिति आशीः फलश्रुतिः। तेन 'तद्वर्षान्ते' इत्यादिग्रन्थयोगविधानं समानं पूर्व्वेणेति पूर्व्वयोगफलश्रुतिपर्य्यन्तं पूर्व्वयोगेण समानमित्यर्थः ॥७।८

* आढ़कम् इत्यधिकः पाठः क्वचित्।

तानि सुस्विन्नशीनानुद्धृतकुलकान्यापोथ्याढ़केन पिप्पली-चूर्णानामाढ़केन च विड़ङ्गतण्डुलचूर्णानामध्यर्द्धेन चाढ़केन शर्कराया द्वाभ्यां द्वाभ्यामाढ़काभ्यां तैलस्य मधुनः सर्पिषश्च संयोज्य शुचौ दृढ़े घृतभाविते कुम्भे स्थापयेदेकविंशतिरात्रम् । अत ऊर्द्धं प्रयोगः । अस्य प्रयोगाद् वर्षशतमजरं वयः तिष्ठति । समं पूर्व्वेण ॥ ६ ॥

इत्यामलकावलेहोऽपरः ।

धन्वनि कुशास्तीर्णे स्निग्धमधुरकृष्णमृत्तिके सुवर्णवर्ण-मृत्तिके वा व्यपगतविषश्वापदपवनसलिलाग्निदोषे कर्षण-

सपिधानां मुखाच्छादनसहितां निर्म्माय यथा वाष्पं नोपप्रसरेत्, तस्यां द्रोण्यां तत् सहस्रमामलकानि निधाय वाष्पं यथा नोपसृजेत् तथा तेन पिधानेन मुखमपिधाय आरण्यकरीषाग्निना उपस्वेदयेत् स्विन्नानि कारयेत् । ततस्तानि सहस्रमामलकानि सुस्विन्नानि भवन्ति स्वाङ्गशीतानि यदा स्युस्तदा उद्धृत-कुलकानि निष्कुलानि अस्थिसिरारहितानि कृत्वा आपोथ्य कुट्टयित्वा तावन्ति गृहीत्वा पिप्पलीतण्डुलचूर्णानामाढ़कमष्टशरावं विड़ङ्गतण्डुलचूर्णानामाढ़कमष्ट-शरावं शर्कराया अध्यर्द्धाढ़कं द्वादशशरावं तैलस्यानतीतवत्सरस्याढ़कद्वयं द्वात्रिंशच्छरावम् वत्सरातीतस्य मधुनश्चाढ़कद्वयं द्वात्रिंशच्छरावं सर्पिषश्च वत्सरातीतस्याढ़कद्वयं द्वात्रिंशच्छरावमिति षड्भिस्तैलमधुसर्पिषामाढ़कैः संयोज्य शुचौ घृतभाजने एकविंशतिरात्रं स्थापयेत् । यद्यपि न चोक्त ऋतु-विशेषस्तथापि पूर्व्वस्य योगस्यानन्तरत्वोक्त्या प्रावृष्येव एकविंशतिरात्रं न चात्र भस्मराशाविति योज्यम् । कश्चिदृतुविशेषं नाह सर्व्वत्रैवैकविंशतिरात्रं स्थापयेदिति व्याचष्टे, अत एकविंशतिरात्रादूर्द्ध्वं यथाग्निबलतोऽस्य प्रयोगः । सात्म्याशी कुटीं प्रविश्य खादेदित्यर्थः । इति सप्तमो योगः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—योगान्तरमाह धन्वनीत्यादि । धन्वनि देशे जाङ्गले देशे । देशोऽल्प-वारिद्रुवनो जाङ्गलः परिकीर्त्तित इति । कीदृशे धन्वनि देशे ? कुशास्तीर्णे कुशैर्व्याप्ते स्निग्धादिमृत्तिकायुक्ते च व्यपगतविषादिदोषे च कर्षणादिवर्ज्जिते च ।

वल्मीकश्मशानचैत्योषररसवर्ज्जिते देशे यथर्त्तुसुखपवनसलिलादित्यसेविते जातान्यनुपहतान्यनध्यारूढ़ान्यबालान्यजीर्णानि अविगतवीर्य्याणि शीर्णपुराणपर्णान्यसंजातफलानि * तपसि तपस्ये वा मासि शुचिः प्रयतः कृतदेवार्च्चनः स्वस्ति वाचयित्वा द्विजातीन् बले मुहूर्त्ते नागबलामूलान्युद्धरेत् । तेषां सुप्रक्षालितानां त्वक्पिण्डमाम्रमात्रमक्षमात्रं वा श्लक्ष्णपिष्टम् आलोड्य पयसा प्रातःप्रातः प्रयोजयेच्चूर्णीकृतानि वा पिबेत्

ऊषररसः क्षाररसः । यथर्त्तुसुखं शीताद्यृतुगुणविपरीतगुणैः पवनादिभिः सेविते च । जातानि नागबलामूलानि यान्यनुपहतानि कीटादिभिर्न व्यापन्नानि अनध्यारूढ़ानि मूलान्तरं यानि नारूढ़ानि अबालानि नाभिनवानि अजीर्णानि नातिपुरातनानि अविगतवीर्य्याणि शुष्कत्वादिदोषेण विगतवीर्य्यभिन्नानि शीर्णपुराणपर्णानि विगलितपुराणपत्रवृक्षसम्बन्धीनि, एतेन वसन्ते पत्रपतनान्तरकालः ख्यापितः । असंजातफलानि अजातफलतद्वृक्षसम्बन्धीनि नागबलामूलानि गोरक्षतण्डुलनामकवृक्षस्य मूलानि, तपसि माघे मासि तपस्ये फाल्गुने वा मासि सति गलितपर्णत्वे भिषक् शुचिः प्रयतः संयतः सन् कृतगणेशादिदेवार्च्चनः द्विजातीन् ब्राह्मणान् स्वस्ति वाचयित्वा बले बलवति मुहूर्त्ते उद्धरेत् । तेषां तथाविधानां तथोद्धृतानां नागबलामूलानां सुप्रक्षालितानां मध्यस्थकाष्ठं हित्वा त्वचं गृहीत्वा तत्त्वचः आम्रमात्रं पलमात्रं पयसा श्लक्ष्णपिष्टमतिसूक्ष्मचिक्कणरूपेण पिष्ट्वा पिण्डं पिण्डिताकारं गोपयसैवालोड्य प्रत्यहं प्रातःप्रातश्चतुर्दण्डाभ्यन्तरे प्रयोजयेत् निर्हृतदोषं यथोक्तकुटीं प्रवेश्य पाययेत् । चूर्णीकृतानि वा श्लक्ष्णचूर्णानि कृत्वा वा पलमात्रं चतुर्गुणेन पयसा पिबेत्

चक्रपाणिः—धन्वनीति जाङ्गलदेशे । कर्षणं हलादिना । अनध्यारूढ़ानीति न महता पार्श्वस्थेन वृक्षेणाक्रान्तानि । तपसि माघे । तपस्य इति फाल्गुने । बले सुमुहूर्त्ते इति ऐन्द्रे मुहूर्त्ते । आम्रमात्रमिति पलपरिमाणम् ॥ ९।१० ॥

* असञ्जातान्यपर्णानि इति वा पाठः ।

पयसा मधुसर्पिर्भ्यां संयोज्य भक्षयेत्। जीर्णे च * शालिषष्टिकम् अश्नीयात्। संवत्सरप्रयोगादस्य वर्षशतमजरं वयस्तिष्ठति। सर्व्वं समानं पूर्व्वेण॥ १०॥

इति नागबलारसायनम्।

बलातिबलाचन्दनागुरु-धवतिनिसखदिर-शिंशपासनस्वरसाः पुनर्नवान्ताश्चौषधयो दश ये वयःस्थापना व्याख्याताः, तेषां † स्वरसा नागबलावत्। स्वरसानामलाभे त्वयं स्वरसविधिश्चूर्णानाम्

इति योगान्तरम्। मधुसर्पिर्भ्यां वत्सरातीताभ्यां संयोज्य गुडीकृत्य पलमानेन वा तानि चूर्णीकृतानि भक्षयेत्। इति योगान्तरम्। जीर्णे चौषधे शालिषष्टिकं गोपयसाश्नीयात्। कुटीप्रवेशादिकं पूर्ववत्॥ ११॥

इति नागबलारसायनं योगत्रयम्।

गङ्गाधरः योगान्तरमाह बलातिबलेत्यादि। बला पीतपुष्पवाट्यालकम्। अतिबला श्वेतपुष्पवाट्यालकम्। चन्दनं रक्तचन्दनम्। अगुरु कृष्णागुरु। धवः स्वनामको वृक्षः धओ इति लोके। तिनिसः नेमिः आवलुस् इति लोके। खदिरः श्वेतखदिरः। शिंशपा शिशु इति ख्यातः। असनः पीतशालः। एषां स्वरसाः। मूलाग्रकाण्डानि किञ्चिज्जलं दत्त्वा क्षोदयित्वा वस्त्रेण गालयित्वा ग्राह्याः। स्वरसाभावे विधिर्वक्ष्यते। पुनर्नवान्ता अर्थात् पुनर्नवास्वरसान्ता दश चौषधयः। अमृतत्यादयो दश वयःस्थापनगणः। नागबलावत् नागबलामूलप्रयोगे ये प्रकारास्ते चात्र जीर्णे शालिषष्टिकाशनः संवत्सरप्रयोगाजरवर्षशतवयःस्थितिरूपा भावा व्याख्यातास्तद्वत् व्याख्याता इत्यर्थः। तेन अमृतादिपुनर्नवान्तानां वयःस्थापनानां दशानां बलाद्यसनान्तानां नवानामित्येकोनविंशतेः अन्यतमस्वरसं पलमात्रं प्रातःप्रातः प्रयोजयेत्। जीर्णे शालिषष्टिकमश्नीयात्। संवत्सरप्रयोगादस्य वर्षशतमजरं वयस्तिष्ठति। समानं पूर्व्वेण। गुणान्तरं श्रुतमवतिष्ठते सर्व्वामयाः प्रशाम्यन्तीत्यादि पूर्व्वोक्तं बोध्यम्। इत्येते एकोनविंशतियोगाः। स्वरसानामलाभे विधिमाह—स्वरसानामित्यादि। चूर्णानां

चक्रपाणिः—पुनर्नवान्ता दश वद्विरेचनशताश्रितीये,—"अमृताभया धात्री मुक्ता श्रेयसी श्वेताऽतिरसा मण्डूकपर्णी स्थिरा पुनर्नवा" इति सर्व्वा वयःस्थापनोक्ताः। नागबलया व्याख्याताः

* क्षीरसर्पिर्भ्याम् इत्यधिकः पाठो क्वचिद् दृश्यते।

† ये वयःस्थापना व्याख्यातास्तेषां स्वरसा नागबलावत् इत्यत्र नागबलया व्याख्याता इति ग्रन्थान्तरे पाठः।

आढ़कम् आढ़कमुदकस्याहोरात्रं स्थितं मृदितपूतं स्वरसवत् प्रयोज्यम्॥ ११॥

भल्लातकान्यनुपहतान्यनामयान्यापूर्ण-रस-प्रमाण-वीर्य्याणि पक्वजाम्बवप्रकाशानि शुचौ शुक्रे वा मासे संगृह्य यवपल्वे माषपल्वे वा निधापयेत्। तानि चतुर्म्मासस्थितानि सहसि सहस्ये वा मासे प्रयोक्तुमारभेत शीतस्निग्धमधुरोपस्कृत-शरीरः पूर्व्वं दश भल्लातकानि आपोथ्याष्टगुणेनाम्भसा साधु साधयेत्। तेषां रसमष्टभागावशेषं पूतं सपयस्कं पिबेत्

श्लक्ष्णकुट्टितानामाढ़कमष्टशरावमुदकस्याढ़कं षोड़शशरावमेकीकृत्याहोरात्रं स्थितं प्रातः पुनर्मृदितं मर्द्दितं कृत्वा पूतं वस्त्रेण गालितं यद्भवति तत् स्वरसवत् प्रयोज्यम्। संवत्सरप्रयोगे कर्त्तव्ये षोड़शशरावे पीते पुनरेवंरूपेण स्वरसो विधिर्यावत् संवत्सरं पूर्य्यते। एवमन्यत्रापि स्वरसाभावे विधिः बोध्यः॥ ११॥

इति दश योगाः।

गङ्गाधरः—योगान्तरमाह—भल्लातकेत्यादि। शुचौ मासे आषाढ़े मासे शुक्रे वा ज्यैष्ठे मासे यवपल्वे यवानां राशौ माषपल्वे वा माषाणां राशौ वा निधापयेत्। तानि भल्लातकानि यथोक्तरूपाणि यवपल्वे माषपल्वे वा चतुर्मासस्थितानि ज्यैष्ठे स्थापितानि भाद्रान्ते आश्विने आषाढ़े स्थापितानि कार्त्तिके वा उद्धृत्य रक्षेत्। ततः आश्विनोद्धृतानि भल्लातकानि सहसि मार्गशीर्षे मासि कार्त्तिकोद्धृतानि सहस्ये पौषे मासे प्रयोक्तुमारभेत। ननु केन प्रकारेण प्रयोगं कुर्य्यादित्यत आह—शीतेत्यादि। मार्गशीर्षपौषयोः कालस्वभावशीतेन तत्कालोचिताचरणीयस्निग्धमधुराहारेण चोपस्कृतशरीरः पुमान् पूर्व्वं दश भल्लातकगुड़कान् आपोथ्य कुट्टयित्वा तत्तुलया घृतमानेनाष्ट-गुणजलेन मन्दाग्निना साधयेत्। तेषामष्टभागावशेषं रसं पूतं वस्त्रेण गालितं सपयस्कं समानगोदुग्धेन मिलितं कृत्वा पिपासुर्मुखमन्तः सर्पिषाभ्यज्य पिबेत्।

इति नागबलावत् तेषामपि प्रयोगः। बलादीनां स्वरसेनैव विधानम्। नागबलावद् भोजनादिकं ज्ञेयम्। स्वरसालाभेऽनुकल्पमाह—स्वरसानामित्यादि॥ ११॥

चक्रपाणिः—शुचिर्ज्यैष्ठः, शुक्रस्त्वाषाढ़ः, सहोऽग्रहायणः, सहस्यः पौषः, एतच्च भल्लातकं मासचतुष्टयस्थितं यवपल्वादौ उद्धृतमात्रं न प्रयोज्यम्, किन्तु शीतल एव काले शीत-

सर्पिषान्तर्म्मुखमभ्यज्य । तान्येकैकभल्लातकोत्कर्षापकर्षेण दश भल्लातकान्यात्रिंशत् प्रयोज्यानि । नातः परमुत्कर्षः प्रयोगविधानेनासहस्रपरो भल्लातकप्रयोगः । जीर्णे च सर्पिषा

द्वितीयदिने त्वेकादश भल्लातकानि, तृतीयेऽह्नि द्वादश, चतुर्थे त्रयोदश, पञ्चमेऽह्नि चतुर्दश, षष्ठेऽह्नि पञ्चदश, सप्तमेऽह्नि षोड़शाष्टमेऽह्नि सप्तदश, नवमेऽह्नि त्वष्टादश दशमेऽह्नि एकोनविंशतिः, एकादशेऽह्नि विंशतिः, द्वादशेऽह्नि एकविंशतिः, त्रयोदशेऽह्नि द्वाविंशतिः, चतुर्दशेऽह्नि त्रयोविंशतिः, पञ्चदशेऽह्नि चतुर्व्विंशतिः, षोड़शेऽह्नि पञ्चविंशतिः, सप्तदशेऽह्नि षड्विंशतिः, अष्टादशेऽह्नि सप्तविंशतिः, एकोनविंशेऽह्नि अष्टाविंशतिः, विंशेऽह्नि एकोनत्रिंशत्, एकविंशेऽह्नि त्रिंशत् । इति तानि भल्लातकगुड़कानि एकैकभल्लातकोत्कर्षेण आत्रिंशद्भल्लातकानि त्रिंशद्भल्लातकपर्य्यन्तं प्रयोज्यानि, नातस्त्रिंशतः परमूर्द्ध मुत्कर्षो वृद्धिर्वास्ति । ततस्त्वपकर्षेण एकैकभल्लातकापकर्षेण आदश भल्लातकानि प्रयोज्यानि । इति । आङ्शब्दस्योभयत्र योजना । भल्लातकानीत्यस्य पदस्य तानीत्यत्र दशेत्यत्र त्रिंशदित्यत्र च योजना । दशेत्यस्य तानीत्यत्रापकर्षणेत्यत्र च योजना । तथा चापकर्षेण द्वाविंशेऽह्नि त्रिंशत्, त्रयोविंशे चतुर्व्विंशे पञ्चविंशे षड्विंशे सप्तविंशे च त्रिंशत् । अष्टाविंशेऽह्नि एकोनत्रिंशद्भल्लातकानि एकोनत्रिंशेऽष्टाविंशतिः । त्रिंशेऽह्नि सप्तविंशतिः, एकत्रिंशाहे षड्विंशतिः, द्वात्रिंशाहे पञ्चविंशतिः, त्रयस्त्रिंशाहे चतुर्व्विंशतिः, चतुस्त्रिंशाहे त्रयोविंशतिः, पञ्चत्रिंशाहे द्वाविंशतिः, षट्त्रिंशाहे एकविंशतिः, सप्तत्रिंशाहे विंशतिः, अष्टत्रिंशाहे एकोनविंशतिः, एकोनचत्वारिंशाहेऽष्टादश, चत्वारिंशाहे सप्तदश, एकचत्वारिंशाहे षोड़श, द्वाचत्वारिंशाहे पञ्चदश, त्रयश्चत्वारिंशाहे चतुर्दश, चतुश्चत्वारिंशाहे त्रयोदश, पञ्चचत्वारिंशेऽह्नि द्वादश, षट्चत्वारिंशेऽह्नि एकादश, सप्तचत्वारिंशाहे दशैवमष्टचत्वारिंशेऽपि दशेत्युत्कर्षापकर्षाभ्यामेकीकरणे सहस्रभल्लातकानि भवन्ति । जीर्णे भल्लातकक्वाथे एकवारं सर्पिषा

गुणयुक्ते शरीरे च । मुखदाहपरिहारार्थं सर्पिषाऽन्तर्म्मुखमभ्यज्येति । नातः परमिति त्रिंशतः परेण प्रयोगो न भल्लातकस्य । सहस्रपरो भल्लातकप्रयोग इति उपयुक्तभल्लातकसंपूरणं यदा सहस्रं पूर्य्यते तदैवोपरमः कर्त्तव्यः, सहस्रादर्व्वागपि च प्रयोगपरित्यागः प्रकृत्याद्यपेक्षया भवत्येव सहस्रसंख्यापूरणञ्चैकेनैव वर्द्धमह्रासक्रमेण भवति, तेन पुनर्वृत्ता च त्रिंशत्पर्य्यन्तम्, तदा हि भल्लातकप्रयोगोऽभ्यासेन नास्य सहस्रसंख्यापूरणं भवति, अनया रीत्या परित्यागः कर्त्तव्यः । अन्ये त्वत्र सुश्रुते अर्शश्चिकित्सितोक्तशतपर्य्यन्तं भल्लातकप्रयोगेण समं विरोधं पश्यन्तः सुश्रुत-

पयसा शालिषष्टिकाशनमुपचारः, प्रयोगान्ते च द्विस्तावत् पयसैवोपचारः। तत्प्रयोगाद्द वर्षशतमजरं वयस्तिष्ठतीति, समानं पूर्व्वेण ॥ १२ ॥

इति भल्लातकक्षीरम्।

भल्लातकानां जर्ज्जरीकृतानां पिष्टस्वेदनं पूरयित्वा भूमावाकण्ठं निखातस्य स्नेहभावगतस्य दृढ़स्योपरि कुम्भस्यारोप्योडुपेनापिधाय कृष्णमृत्तिकावलिप्तं गोमयाग्निभिः सम्यगुपस्वेदयेत्। तेषां यः स्वरसः कुम्भं प्रपद्यते, ततोऽष्टभागमधुसंप्रयुक्तं द्विगुणघृतमद्यात्। तत्प्रयोगाद्द वर्षशतमजरं वयस्तिष्ठति, सर्व्वं समानं पूर्व्वेण ॥ १३ ॥

इति भल्लातकक्षौद्रम्।

पयसा शालिषष्टिकाशनमिति। सहस्रभल्लातकप्रयोगान्ते पयसैव द्विवारं शालिषष्टिकाशनमित्येतावत् सप्तचत्वारिंशद्दिनानि दशभल्लातकावसानपर्य्यन्तं न त्वन्योपचारस्ततो यथेष्टमुपचारः। इति भल्लातकक्षीरम्। अस्याशिषमाह—तत्प्रयोगादित्यादि स्पष्टम् ॥ १२ ॥

अपरयोगमाह—भल्लातकानामित्यादि। उक्तरूपाणां भल्लातकानां जर्ज्जरीकृतानां सम्यक्कुट्टितानां पिष्टस्वेदनं सच्छिद्रभाण्ड' पिष्टं भल्लातकमुत्स्विद्यते यत्र तत् पिष्टस्वेदनं, स्नेहभावगतस्य घृतादिस्नेहेन चिरभावनया स्निग्धत्वम् आपन्नस्य उडुपेन मुखाच्छादनपात्रेण तथा च भूमौ गर्त्तं कृत्वा स्नेहभावितं दृढं कुम्भमाकण्ठं तत्र गर्त्ते निखातीकृत्य तद्भाण्डस्य मुखोपरि भाण्डान्तरं स्थापयित्वा तन्मध्ये तले च्छिद्रं कृत्वा तत्र छिन्नकेशगुच्छं प्रलम्बितं कृत्वा निवेश्य तत्र भाण्डे पूर्व्वयोगोक्तानुपहतादिगुणयुक्तप्रचुरभल्लातकानि सम्यक् कुट्टयित्वा तानि निक्षिप्य पूरयित्वा आरोप्योडुपेन तद्भाण्डमुखमपिधाय कृष्णमृत्तिकया तद्भल्लातकपूर्णभाण्डमवलिप्य गोमयाग्निभिश्चतुर्दिक्षु उपस्वेदयेत्। तेषां भल्लातकानां यः स्वरसस्तेनोपस्वेदनेन स्नेहभावितं तत्कुम्भं प्रपद्यते,

प्रयोगस्याप्यन्यथा व्याख्यानेन त्रिंशत्कमात्रं प्रयोगमिच्छन्ति, तच्च व्याख्यानं नातिसङ्गतम्, किञ्च सहस्रद्वयस्य तत्रोपयोगो विहितः, अत्र सहस्रपर्य्यन्तः प्रयोगः, तेन व्याधिविषयोऽन्य एव प्रयोगः, अयन्तु रसायनविषयः ॥ १२ ॥

भल्लातकतैलपात्रं सपयस्कं मधुकेन कल्केनाक्षमात्रेण शतपाकं कुर्य्यात् । समानं पूर्व्वेण ॥ १४ ॥

इति भल्लातकतैलम् ।

भल्लातकक्षीरं भल्लातकक्षौद्रं भल्लातकतैलमेवं गुड़-भल्लातकं भल्लातकयूषो भल्लातकसर्पिर्भल्लातकपललं भल्ला-

ततः स्वरसादष्टभागैकभागं मधु संवत्सरातीतं तत्स्वरसाद् द्विगुणं वत्सरातीतं गोघृतं तत्स्वरसे प्रक्षिप्य मिश्रीकृत्याद्यात् । भल्लातकमानं पूर्व्वयोगोक्तं दशकमारभ्य प्रत्यहमेकैकोत्कर्षेण त्रिंशद् यावदेकैकापकर्षेण पुनर्दशकं यावदिति सप्तचत्वारिंशता दिनैः सहस्रभल्लातकानि भवन्ति । तथा सहस्रभल्लातकस्नेहं क्रमेणोत्कर्षापकर्षाभ्यां विभज्य तावन्ति दिनानि भक्षयेदिति । जीर्णे शालिषष्टिकाशनं सर्पिषा पयसेत्युपचार एकवारं प्रयोगान्ते द्विस्तावत् पयसैवोपचार इति । तत्प्रयोगात् तस्य निरुक्तस्य भल्लातकस्वरसमधुघृत-समुदायात्मकस्य कुटीं प्रविश्य प्रयोगात् । समानं पूर्व्वेण प्रथमप्रयोगोक्त-फलेन ॥ १३ ॥ भल्लातकक्षौद्रम् ॥

गङ्गाधरः योगान्तरमाह भल्लातकतैलपात्रमित्यादि । पूर्व्वोक्तविधिना भल्लातकानां तैलं निष्पाद्य तस्य पात्रमाढ़कं द्रव्यद्वैगुण्यात् षोड़शशरावमितं कटाहे निधाय मन्दाग्निना तापयित्वा निष्फेनं कलावतार्य्य शीतीकृत्य सपयस्कं चतुर्गुणगव्यदुग्धमिश्रं मधुकेन यष्टिमधुकल्केनाक्षमात्रेण कर्षमात्रेण पचेत् क्षीरक्षये तत्कल्कं गालयित्वा वस्त्रेण पुनरेवं पचेत् । इत्येवं शतपाकं शतवाराः पाका यस्य तत् तथेति । एवं निष्पन्नस्य भल्लातकतैलपात्रस्य कुटीं प्रविश्य यथाग्निदेहबलं प्रयोगः । जीर्णे सर्पिषा पयसा शालिषष्टिकाशनमेकवारम् इत्युपचारः । प्रयोगान्ते च पयसव तावद् द्विरशनमित्युपचारः । इति समानं पूर्व्वेण तत्प्रयोगाद् वर्षशतमजरं वयस्तिष्ठति श्रुतमवतिष्ठते इत्यादयः सर्व्वे पूर्व्वोक्ता अत्र भवन्ति ॥ १४ ॥ भल्लातकतैलम् ॥

चक्रपाणिः—पिष्टस्वेदनं तत्, यत्रस्थं पिष्टकमुपस्वेद्यते, तदुपरि पिधानमात्रम्, तस्य सन्धिलेपो न कार्य्यः, अन्यथोपरिस्थस्य भल्लातकस्य तापाच्छिद्रात् स्नेहो नाधो याति । भल्लातकतैलमिति अनन्तरोक्तविधानेन गृहीतो भल्लातकस्नेहः ॥ १३ । १४ ॥

चक्रपाणिः—भल्लातकसर्पिरित्यादयो दश प्रयोगाः । अत्र च यथायोग्यतया भल्लातकसर्पिरादीनां संस्कारः सर्वोऽयं ज्ञेयः । यदुक्तं जतूकर्णे—"भल्लातकसंयुक्तसंस्कृतानि च यूषक्षीरसौद्रगुडपिष्ट-

भवति। ३। हृतदोष एवागारं प्रविश्य प्रतिसंसृष्टभक्तो ब्राह्मीस्वरसमादाय सहस्रसम्पाताभिहुतं कृत्वा यथाबलमुपयुञ्जीत, जीर्णौषधश्चापराह्णे यवागूम् अलवणां पिबेत्, क्षीरसात्म्यो वा पयसा भुञ्जीत। एवं सप्तरात्रमुपयुज्य ब्रह्मवर्च्चसी मेधावी भवति। द्वितीयं सप्तरात्रमुपयुज्य ग्रन्थमीप्सितमुत्पादयति। नष्टञ्चास्य प्रादुर्भवति। तृतीयं सप्तरात्रमुपयुज्य द्विरुच्चारितं शतमप्यवधारयति। एवमेकविंशतिरात्रमुपयुज्यालक्ष्मीरपक्रामति, मूर्त्तिमती चैनं वाग्देव्यनुप्रविशति, सर्व्वाश्चैनं श्रुतय उपतिष्ठन्ति। श्रुतधरः पञ्चवर्षशतायुर्भवति। ४। ब्राह्मीस्वरसप्रस्थद्वये घृतप्रस्थं विड़ङ्गतण्डुलानां कुड़वं द्वे द्वे पले वचात्रिवृतयोः द्वादश हरितक्यामलकविभीतकानि श्लक्ष्णपिष्टान्यावाप्यैकध्यं साधयित्वा-स्वनुगुप्तं निदध्यात्। ततः पूर्व्वविधानेन मात्रां यथाबलमुपयुञ्जीत। जीर्णे पयःसर्पिरोदन इत्याहारः। एतेनोर्द्ध्वमधस्तिर्य्यक् क्रिमयो निष्क्रामन्ति, अलक्ष्मीरपक्रामति, पुष्करकर्णः स्थिरवयाः श्रुतिनिगादी त्रिवर्षशतायुर्भवति। एतदेव कुष्ठविषमज्वरापस्मारोन्मादविषभूतग्रहेष्वन्येषु च महाव्याधिषु च संशोधनम् आदिशन्ति। ५। हृतदोष एवागारं प्रविश्य हैमवत्या वचायाः पिण्डमामलकमात्रमभिहुतं पयसालोड्य पिबेत्, जीर्णे पयःसर्पिरोदन इत्याहारः। एवं द्वादशरात्रमुपयुञ्जीत। ततोऽस्य श्रोत्रं विव्रियते द्विरभ्यासतः स्मृतिमान् भवति त्रिरभ्यासतः शतमादत्ते चतुर्द्वादशरात्रमुपयुज्य सर्व्वं तरति किल्विषं तार्क्ष्यदर्शनमुत्पद्यते शतायुश्च भवति। ६। द्वे द्वे पले इतरस्या वचाया निःक्वाथ्य पिबेत् पयसा, समानं भोजनं समाः पूर्व्वेणाशिषश्च। ७। वचाशतपाकं वा सर्पिर्द्रोणमुपयुज्य पञ्चवर्षशतायुर्भवति, गलगण्डापचीश्लीपदस्वरभेदांश्चापहन्ति इति॥ ८—१७॥

वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सितस्थाने प्राणकामीयरसायनपादो द्वितीयः॥ २॥

प्रयोगा उक्ताः, तत्र बलादिभिरष्टाभिः, पुनर्नवान्तैश्च दशभिरष्टादश प्रयोगाः। अपरे स्वामलकघृतादयो व्यक्ता एव॥ १६। १७॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां प्राणकामीयरसायनपादव्याख्या॥ २॥

अथातः करप्रचितीयं रसायनपादं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

करप्रचितानां यथोक्तगुणानामामलकानामुद्धृतास्थ्नां शुष्कचूर्णितानां माघे फाल्गुने वा मासे त्रिःसप्तकृत्वःस्वरसपरिपीतानां पुनःशुष्कचूर्णितानामाढ़कमेकं ग्राहयेत्। अथ जीवनीयानां बृंहणीयानां स्तन्यजननानां शुक्रवर्द्धनानां वयःस्थापनानां षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तानाम् औषधगणानां चन्दनागुरुधव-खदिरशिंशपासनसाराणाञ्च अणुशश्छिन्नानां क्षिप्तानाम् अभयाविभीतकपिप्पलीवचाचव्यचित्रकविड़ङ्गानाञ्च समस्तानाम् आढ़कमेकं दशगुणेन अम्भसा साधयेत् ।

गङ्गाधरः—अथ प्राणकामीयरसायनपादव्याख्यानन्तरमुद्दिष्टं करप्रचितीयम्। करप्रचितानामित्यत्रोक्तकरप्रचितार्थमधिकृत्य कृतं रसायनपादं व्याख्यास्यामः इत्यादि सर्व्वं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—करप्रचितानामित्यादि। करेण प्रचितानां यथोक्तगुणानाम् अभयामलकीयोक्तगुणानां त्रिःसप्तकृत्व इत्येकविंशतिवारान् स्वरसपरिपीतानां यथोक्तगुणानामेवामलकानां स्वरसेन भावितानां यथोक्तगुणानामामलकानां पुनःशुष्कचूर्णितानामाढ़कमेकमष्टशरावं ग्राहयेत्। अथानन्तरं जीवनीयादीनां पञ्चानां दशकानां चन्दनादीनामासनान्तानां षण्णां साराणामणुशः सूक्ष्मसूक्ष्मखण्डशश्छिन्नानां क्षिप्तानां कुट्टितानामभयादीनां विड़ङ्गान्तानां सप्तानाञ्च समस्तानां मिलित्वाढ़कमष्टशरावं दशगुणेनाम्भसा दशाढ़केन जलेन द्रव्य

*चक्रपाणिः—आमलकरसायनत्वसाम्यादनन्तरं करप्रचितीयमुच्यते। 'करप्रचितानाम्' इतिपदं स्वयंपतितग्रहणं निषेधयति। माघे फाल्गुने वेति ग्रहणवचनात् तथैव गृहीतानामित्यधिकार इत्याग-माद्गम्यते। स्वरस इहामलकस्यैव भवत्यधिकारात्। शाको बृहत्पत्रतरुः। क्षिप्तानामिति छिन्नानाम्।

तस्मिन्नाढ़कावशेषे रसे सुपूते तान्यामलकचूर्णानि दत्त्वा गोमयाग्निभिर्वंशविदलशरतेजनाग्निभिर्वा साधयेत्। यावत् अपनयाद्रसस्य तमनुपदग्धमुपहृत्यायसीषु पात्रीष्वास्तीर्य्य शोषयेत्, सुशुष्कं तत् कृष्णाजिनस्योपरि दृशदि श्लक्ष्णपिष्टमयःस्थाल्यां निधापयेत् सम्यक्। तच्चूर्णमयश्चूर्णाष्टभागसंप्रयुक्तं मधुसर्पिर्भ्यामग्निबलमभिसमीक्ष्य प्रयोजयेदिति॥ २॥

तत्र श्लोकाः।

एतद् रसायनं पूर्व्वं वसिष्ठः कश्यपोऽङ्गिराः।
यमदग्निर्भरद्वाजो भृगुरन्ये च तद्विधाः॥
प्रयुज्य प्रयता मुक्त-श्रमव्याधिजराभयाः।
यावदैच्छंस्तपस्तेपुस्तत्प्रभावान्महाबलाः॥

द्वैगुण्यात् षष्ठुत्तरशतशरावोदकेन मन्दाग्नौ साधयेत्। तस्मिन्नाढ़कावशेष षोड़शशरावशिष्टे सुपूते वस्त्रगालिते रसे क्वाथे तानि पूर्व्वगृहीतानि आमलकस्वरसभावितानि चूर्णितान्यामलकानि दत्त्वा क्षिप्त्वा गोमयाग्निभिर्वन्यकरीषाग्निभिरथवा वंशविदलशराभ्यां तेजनैः प्रज्वालितैरग्निभिः साधयेत्। रसस्य तत्क्वाथस्यापनयात् क्षयाद् यावत् तं चूर्णं पक्वमनुपदग्धं किञ्चिदार्द्रत्वेनावशिष्टमुपहृत्य अवतार्य्यायसीषु पात्रीषु आस्तीर्य्य विस्तीर्य्य शोषयेत्। ततः सुशुष्कं तं पक्वं चूर्णं कृष्णाजिनस्य कृष्णसारचर्म्मण उपरि दृशदि खल्वशिलायां श्लक्ष्णपिष्टमयःस्थाल्यां निधापयेत् स्थापयेत् तच्चूर्णमयो लौहं कान्तादिसंज्ञं पुटितं मारितं लौहशास्त्रोक्तविधिना मारितञ्च स्वर्णं तच्चूर्णानामष्टभागैकभागं पृथक् गृहीत्वा त्रयं मिश्रीकृत्य मधुसर्पिर्भ्यां यथाग्निबलं यथोक्तं कुटीं प्रविश्य प्रयोजयेत् यावत् तदौषधावसानमिति। जीर्णे शालिषष्टिकाशनमेकवारं सर्पिषा पयसा॥ २॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अस्य पुरावृत्तमाह—तत्र श्लोका इत्यादि। एतदित्यादि। वसिष्ठादयो महर्षय एतद्रसायनं प्रयताः सन्तः प्रयुज्य श्रमादितो मुक्ताः सन्तो

इह गोमयाग्न्याद्युपकरणानियमेनैव शक्त्युत्कर्षो भवतीति ऋषिवचनादुन्नीयते, यदुक्तं—"ऋषयस्त्वेव जानन्ति योगसंयोगजं फलम्" इति। एवमन्यत्रापि इतिकर्त्तव्यतानियमो व्याख्येयः। कृष्णाजिनस्य

तपसा ब्रह्मचर्य्येण ध्यानेन प्रशमेन च।
रसायनविधानेन कालयुक्तिर्न * चायुषा॥
स्थिता महर्षयः पूर्व्वं न हि किञ्चिद् रसायनम्।
ग्राम्याणामन्यकार्य्याणां सिद्धिश्चाप्रयतात्मनाम्॥
इदं रसायनं चक्रे ब्रह्मा वार्षसहस्रिकम्।
जराव्याधिप्रशमनं बुद्धीन्द्रियबलप्रदम्॥ ३॥

आमलकायसं ब्रह्मरसायनम्।

संवत्सरं पयोवृत्तिर्गवां मध्ये वसेत् सदा।
सावित्रीं मनसा ध्यायन् ब्रह्मचारी जितेन्द्रियः †॥

महाबलाश्च सन्तो यावत् तप ऐच्छन् तावत् तपस्तेपुः, तपसा पुनर्ब्रह्म चर्य्यादिना च रसायनविधानेन चायुषा सह कालयुक्तिर्न च तेषाम् अपरिमितकालप्रमाणमायुरित्यर्थः। ननु महर्षीणां पूर्व्वं किं न तथाविधमायुरित्यत आह—स्थिता इत्यादि। पूर्व्वं हि महर्षयः स्थिताः रसायनं किञ्चिदत्रस्थित ग्राम्याणामन्यकार्य्याणां तपःपरत्वादिरहितानामप्रयतात्मनां तेषां सिद्धिश्च न स्थिता, तेषान्तु सिद्ध्यर्थं तदिदं रसायनं वर्षसाहस्रिकादिकं ब्रह्मा चक्रे॥३॥

इत्यामलकायसम्।

गङ्गाधरः—संवत्सरमित्यादि। पयोवृत्तिर्मव्यदुग्धमात्राहारः सन् संवत्सरं गवां मध्ये सदा दिवारात्रं वसेत्। किं कुर्व्वन् वसेदित्यत आह—सावित्रीमित्यादि। सावित्रीं वेदोक्तां ब्रह्मगायत्रीं मनसा ध्यायन् जपन्। ब्रह्मचारी व्यवायरहितः जितेन्द्रियः मनःसंकल्परहितः तथा वसन्।

इति कृष्णसाराजिनस्य। सम्प्रति रसायनस्य तपोब्रह्मचर्य्यध्यानादियुक्तस्यैव महाफलत्वं भवतीति दर्शयन्नाह—तपसेत्यादि। कालयुक्तेन चायुषेति अनियतकालयुक्तेन चायुषेत्यर्थः, नियतकालायुषं प्रति तु न रसायनं फलवदित्युक्तमेव। स्थिता इति दीर्घकालजीविनः। विपर्य्ययेण तपःप्रभृतिविरहे रसायनस्याफलतामाह—न हीत्यादि॥ १—३॥

चक्रपाणिः—ब्रह्मचारित्वेनेन्द्रियनियमे लब्धेऽपि 'यतेन्द्रिय'पदसम्बन्ध इन्द्रियनियमातिशयोप-

* कालयुक्तेन इति पाठान्तरम्।　　† यतेन्द्रिय इति चक्रः।

संवत्सरान्ते पौषीं वा माघीं वा फाल्गुनीं तिथिम्।
त्र्यहोपवासी शुक्लस्य प्रविश्यामलकीवनम्॥
बृहत्फलाढ्यमारुह्य द्रुमं शाखागतं फलम्।
गृहीत्वा पाणिना तिष्ठेज्जपन् ब्रह्मामृतागमात्॥
तदा ह्यवश्यममृतं वसत्यामलके क्षणम्।
शर्करामधुकल्पानि स्नेहवन्ति मृदूनि च॥

संवत्सरान्ते पौषीं माघीं फाल्गुनीं वा शुक्लपक्षस्य तिथिं पौर्णमासीम्। त्र्यहम् उपवासी भूत्वा परदिने पौषीं शुक्लां तिथिं पौर्णमासीं माघीं फाल्गुनीं वामलकी-वनं प्रविश्य बृहत्फलाढ्यं द्रुममामलकीवृक्षमारुह्य स्वयं शाखागतं फलं पाणिना गृहीत्वा ब्रह्म प्रणवं कतिधा जपन् तिष्ठेदा अमृतागमात् तत्र फले अमृता-गमनपर्य्यन्तं यावदमृतागमनं तत्र फले भवति तावज्जपेत्। नन्वमृतागमनं यदि न स्यादित्यत आह—तदा हीत्यादि। हि यस्मात्। तदा तथाविधपुरुषस्य तत्र प्रणवजपकाले अवश्यं तत्रामलके अमृतं क्षणं कालं वसति न तु तत्र तद्व्यभिचारः। ननु तत्रामृतावासः कथं बुध्येतेत्यत आह—शर्करेत्यादि। तान्यामलकफलान्यमृतसंयोगात् कषायाम्लादिरसान् त्यक्त्वा शर्करामधुकल्पानि मधुराणि भवन्ति। ननु तर्हि किं पुनःपुनस्तत्फलभक्षणेन परीक्षेतामृतवासः? यत् तु फलं भक्षणेन शर्करामधुकल्पं नास्वाद्यते तत् फलं त्यक्त्वा पुनःपुनर्ब्रह्म जपेदिति। रसतस्तदमृतवासलक्षणमुक्त्वा प्रत्यक्षलक्षणमाह—स्नेहवन्तीत्यादि। तथा च यावता कालेन तदामलकफलं स्निग्धमपूर्व्वं मृदु च लक्ष्यते तावत् प्रणव जपेत्, ततः स्निग्धमृदु च दृष्ट्वा तत् फलं पाणिना प्रचिनुयात् ततोऽपरफले तथा जपेदिति। क्षणकालेन यावन्ति फलानि भवन्ति तावन्ति प्रचिनुयात् क्षणादूर्द्ध्वममृतं हि तत्र नावतिष्ठेत् "वसत्यामलके क्षणम्" इत्युक्तेः। पूर्व्वप्रचित-फलं यावता स्निग्धत्वं मृदुत्वं न त्यजेत् तावत् कालं यावन्ति फलानि सम्भवन्ति

दर्शनार्थः। पौषादिषु संवत्सरान्तत्वं नियमाद्दिनगणनमारभ्य वर्षपूरणेन ज्ञेयम्। फाल्गुनीमित्यस्यान्ते प्राप्येति शेषः। "न द्रुममारोहेद्" इत्यस्य, इह 'आरुह्य द्रुमम्' इति वचनेनापवादः। जपन् ब्रह्मेति

भवन्त्यमृतसंयोगात् तानि यावन्ति भक्षयेत् ।
जीवेद् वर्षसहस्राणि तावन्त्यागतयौवनः ॥
सौहित्यमेषां गत्वा तु भवत्यमरसन्निभः ।
स्वयञ्चास्योपतिष्ठन्ते श्रीर्वेदा वाक् च रूपिणी * ॥ ४ ॥

इति केवलामलकरसायनम् ।

त्रिफलाया रसे मूत्रे गवां क्षारे च लावणे ।
क्रमेण चेङ्गुदीक्षारे किंशुकक्षार एव च ॥
तीक्ष्णायसस्य पत्राणि वह्निवर्णानि वापयेत् ।
चतुरङ्गुलदीर्घाणि तिलोत्सेधसमानि च ॥

तावन्ति फलानि प्रचिनुयादिति निष्कर्षः। तस्याशिषमाह—तानीत्यादि। तान्यामलकफलानि यावन्ति यावत्संख्यकानि भक्षयेत् तावन्ति वर्षसहस्राणि आगतयौवनः सन् जीवेत्। एषामुक्तानामामलकफलानां सौहित्यं यावत्-क्षुधं भुक्त्वा तृप्तिं गत्वा स पुमान् अमरसन्निभो भवति अस्य तदामलकफल-सौहित्यं गतस्यास्य श्रीर्लक्ष्मीः स्वयमुपतिष्ठते वेदाः स्वयमुपतिष्ठन्तेऽधीताभ्यस्त-वदुपस्थिता भवन्ति। वाक् सरस्वती रूपिणी मूर्त्तिमती च देवी स्वयमुप-तिष्ठते। इत्यर्थः॥ ४॥ इति केवलामलकरसायनम्॥

गङ्गाधरः—योगान्तरमाह—त्रिफलेत्यादि। चतुरङ्गुलदीर्घाणि तिलोत्सेध समानि पत्तलीकृतानि तीक्ष्णायसस्य पत्राणि वह्नौ तापयित्वाग्निवर्णानि कृत्वा पूर्व्वं त्रिफलायाः रसे क्वाथे वापयेत् क्षिपेत्। ततः उद्धृत्य पुनर्वह्नौ दग्ध्वा वह्निवर्णानि कृत्वा गोमूत्रे वापयेत् क्षिपेत्। तत उद्धृत्य पुनर्वह्नौ दत्त्वा वह्निवर्णानि कृत्वा क्षारे यवक्षारोदके क्षिपेत्। तत उद्धृत्य पुनस्तानि तीक्ष्णायसपत्राणि वह्नौ दत्त्वा वह्निवर्णानि कृत्वा लावणे सैन्धवलवणोदके क्षिपेत्। तत उद्धृत्य पुनस्तानि वह्नौ दत्त्वा वह्निवर्णानि कृत्वा इङ्गुदीक्षारे जीवपुत्रिककाष्ठक्षारोदके क्षिपेत्। तत उद्धृत्य पुनस्तानि वह्नौ दत्त्वा वह्निवर्णानि कृत्वा किंशुकक्षारे पलाशकाष्ठ-

ओंकारं जपन्। अमृतागमादिति अमृतागमपर्य्यन्तम्, सौहित्यमेषामिति करणे षष्ठी। वेदवाक्य-रूपिणीति तदधिष्ठात्री देवता ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—क्षार इति परिस्राविणि क्षारोदके। क्षारे लावण इति ज्योतिष्मत्याः क्षारे। स्रावयेत्

* वेदवाक्यरूपिणी इति चक्रः।

ज्ञात्वा तान्यञ्जनाभानि सूक्ष्मचूर्णानि कारयेत् ।
तानि चूर्णानि मधुना रसेनामलकस्य च ॥
युक्तानि लेहवत् कुम्भे स्थितानि घृतभाविते ।
संवत्सरं निधेयानि यवपल्ले तदेव च ॥
दद्यादालोड़नं मासे सर्व्वत्रालोड़यन् बुधः ।
संवत्सरात्यये तस्य प्रयोगो मधुसर्पिषा ॥
प्रातःप्रातर्बलापेक्षी सात्म्यं जीर्णे च भोजनम् ।
एष एव च लोहानां प्रयोगः संप्रकीर्त्तितः ॥
अनेनैव विधानेन हेम्नश्च रजतस्य च ।
आयुःप्रकर्षकृत् सिद्धः प्रयोगः सर्व्वरोगनुत् ॥

भस्मक्षारोदके क्षिपेत्। एवं क्रमेण शोधयेत् । ततस्तानि तीक्ष्णायसपत्राण्यञ्जनाभानि ज्ञात्वा सूक्ष्मचर्णानि कारयेत्। तान्यायसस्य सूक्ष्मचूर्णानि मधुना संवत्सरातीतमधुनामलकस्य स्वरसेन च समेन मेलयित्वा लेहवत् युक्तानि कृत्वा घृतभावितकुम्भे स्थितानि कृत्वा यवपल्ले यवपल्लराशौ संवत्सरं निधेयानि कारयेत्। तच्च लेहवदौषधं बुधो भिषक् मासे मासे सर्व्वत्रालोड़यन् सन्-आलोडनं सममधु आमलकरसं दद्यात्। ततः संवत्सरात्यये तस्य सिद्धस्यायसस्य मधुसर्पिषा मात्रया प्रयोगः कुटीप्रविष्टेन संशुद्धदेहेन स्वबलापेक्षिणा प्रातः-प्रातः कार्य्यः। जीर्णे च सति भुक्ते तल्लौहे सात्म्यं भोजनम्। एष एव लौहानाञ्च सिद्धः प्रयोग आयुःप्रकर्षकृत् सर्व्वरोगनुत्। अनेन विधानेन हेम्नश्च स्वर्णस्य रजतस्य च रूप्यस्य एष एव सिद्धः प्रयोगः आयुःप्रकर्षकृत् सर्व्वरोगनुच्च। एतेन स्वर्णस्य रूप्यस्य च चतुरङ्गुलदीर्घाणि तिलोत्सेधसम-पत्तलानि पत्राणि त्रिफलारसगोमूत्रादिषु शोधयेत्। ततोऽञ्जनाभानि सूक्ष्मचूर्णानि कारयेत्। ततस्तानि मधुनामलकरसेन च समेन युक्तानि कृत्वा घृतभावितकुम्भे संस्थाप्य यवपल्लराशौ संवत्सरं निधापयेत् मासे मासे सर्व्वत्र आलोडयन्नालोडनं सममध्वामलकरसं दद्यात्। वत्सरान्ते तस्य मधुसर्पिषा प्रातःप्रातः पुरुषस्य कुटीप्रविष्टस्य संशुद्धदेहस्य बलापेक्षिमात्राप्रयोगः।

नाभिघातैर्न चातङ्कैर्जरया न च मृत्युना ।
स बाध्यः * स्याद् गजप्राणः सदा चातिबलेन्द्रियः ॥
धीमान् यशस्वी वाक्सिद्धः श्रुतधारी महाबलः † ।
भवेत् समां प्रयुञ्जानो नरो लौहरसायनम् ॥ ५ ॥

इति लौहादिरसायनम् ।

ऐन्द्री मत्स्याक्षिको ब्राह्मी वचा ब्रह्मसुवर्च्चला ।
पिप्पल्यो लवणं हेम शङ्खपुष्पी विषं घृतम् ॥
एषां त्रियवकान् भागान् हेमसर्पिर्विषैर्विना ।
द्वौ यवौ तत्र हेम्नस्तु तिलं दद्याद् विषस्य च ॥

जीर्णे च सात्म्यमायुष्यभोजनमिति ख्यापितम्। ननु कियन्ति दिनान्यस्य प्रयोगः कर्त्तव्य इत्यत आह—नाभिघातैरित्यादि। इदं लौहरसायनं हेमरसायनं रजतरसायनं वा समां संवत्सरं व्याप्य प्रयुञ्जानो नरो नाभिघातैः संप्रहरण-वज्रादिप्रहारैर्न चातङ्कैर्व्याधिभिर्न च जरया न च मृत्युना मरणेन बाध्यः स्यात्. गजवत् प्राणादिश्च स्यादिति। लौहरसायनं हेमरसायनं रजतरसायनञ्च ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—ऐन्द्रीत्यादि। ऐन्द्री गोरक्षकर्कटी मत्स्याक्षिको तण्डुलीयमूलं ब्राह्मी शाकविशेषः वचा ब्रह्मसुवर्च्चला सूर्य्यभक्ता; सुश्रुते तल्लक्षणमुत्-पत्तिस्थानञ्चोक्तं—"कनकाभा जलान्तेषु सर्व्वतः परिसर्पति। सक्षीरा पद्मिनीप्रख्या ज्ञेया ब्रह्मसुवर्च्चला" ॥ इति। पिप्पल्यो मगधोद्भवाः। लवणं सिन्धूद्भवम्। हेम सुवर्णं, तस्य च उपयोगार्थं पूर्व्वोक्तविधानेन चूर्णं कर्त्तव्यम् शङ्खपुष्पी चोरपुष्पी विषं मौलविषं वत्सनाभादिकं यौगिकं, न चायौगिकं कालकूटादिकम्। (घृतम्)। एषामेकादशानां हेमसर्पिर्विषैर्विनाष्टानां द्रव्याणां प्रत्येकं त्रियवकान् यवत्रयमितान् भागान् तत्र हेम्नो द्वौ यवौ विषस्य च तिलं इति निर्व्वापयेत्। तद्देवेत्यामलकरसम्। लौहानाम् इत्यनेनैव लौहान्तर्निविष्टयोः सुवर्णरजतयोः ग्राह्ययोर्ग्रहणे सिद्धे पुनस्तयोर्वचनं तयोर्विशेषेणादरोपदर्शनार्थम्। रसायनप्रभावादेव महाधनत्व-मिति ज्ञेयम् ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—मत्स्याख्यको मच्छुरिति लोके ख्यातः, अन्ये तु ऐन्द्रीभेदं मत्स्याख्यक-

* धृष्य इति वा पाठः ।　　† महाधनः इति चक्रः ।

सर्पिषश्च पलं दद्यात् तदैकध्यं प्रयोजयेत् ।
घृतप्रभूतं सक्षौद्रं जीर्णे चान्नं प्रशस्यते ॥
जराव्याधिप्रशमनं स्मृतिमेधाकरं परम् ।
आयुष्यं पौष्टिकं बल्यं स्वरवर्णप्रसादनम् ॥
परमूर्ज्जस्कर-*-ञ्चैतत् सिद्धमैन्द्रं रसायनम् ।
नैनं प्रसहते कृत्या नालक्ष्मीर्न विषं न रुक् ॥
श्वित्रं सकुष्ठं जठराणि गुल्माः प्लीहा पुराणो विषमज्वरश्च ।
मेधास्मृतिज्ञानहराश्च रोगाः शाम्यन्त्यनेनातिबलाश्च वाताः ॥६॥

इत्यैन्द्ररसायनम् ।

मण्डूकपर्ण्याः स्वरसः प्रयोज्यः क्षीरेण यष्टीमधुकस्य चूर्णम् ।
रसो गुडूच्यास्तु समूलपुष्प्याः कल्कः प्रयोज्यः खलु शङ्खपुष्प्याः ॥

तिलपरिमाणं भागं सर्पिषश्च वत्सरातीतस्य पलमष्टतोलकं तोलकप्रमाणन्तु दशरक्तिकमानमाषकाष्टकं तथाविधाष्टतोलकं पलं दद्यात्। सर्व्वमेतदैकध्यं मिश्रीकृत्य संशुद्धतनोः कुटीं प्रविष्टस्य प्रयोजयेत्। जीर्णे च तस्मिन्नौषधे घृतप्रभूतं घृताढ्यं सक्षौद्रमन्नं शालिषष्टिकान्नं प्रशस्यते। एनमैन्द्ररसायनपरं पुरुषं कृत्या न प्रसहते नाक्रमते न चालक्ष्मीर्न च विषं न च रुक्। अस्यापि संवत्सरप्रयोगो बोध्यः प्रकरणात् ॥ ६ ॥ ऐन्द्ररसायनम् ।

गङ्गाधरः—योगान्तरमाह—मण्डूकपर्ण्या इत्यादि। मण्डूकपर्ण्या दन्त्याः स्वरसः प्रयोज्यः। प्रयोगविधिराशिषश्च मण्डूकपर्ण्याः सुश्रुतोक्ताः पूर्व्वं लिखिता मया। यष्टीमधुकस्य चूर्णं क्षीरेण प्रयोज्यं यथोक्तागारप्रवेशादिपूर्व्वक-क्षीरसर्पिरोदनाशनस्येति। एवं गुडूच्याः स्वरसो यथाबलं संशुद्धदेहेन कुटीं प्रविश्य प्रयोज्यः। जीर्णे सर्पिःक्षीरोदनाशनं विधेयमिति। शङ्खपुष्प्याः समूलपुष्प्याः कल्को यथाबलं शुद्धतनुना कुटीं प्रविश्य प्रयोज्यः। जीर्णे

माहुः। तिलयवकानिति तिलयवप्रमाणतुल्यान्। घृतप्रभूतमित्यन्नविशेषणम्। कृत्याभिचारः ॥ ६ ॥

* परमोजस्करञ्चैतत् इति च पाठः ।

आयुःप्रदान्यामयनाशनानि बलाग्निवर्णस्वरवर्द्धनानि।
मेध्यानि चैतानि रसायनानि मेध्या विशेषेण च शङ्खपुष्पी ॥७॥

इति मेधाकररसायनानि।

पञ्चाष्टौ * सप्त दश वा पिप्पलीर्मधुसर्पिषा।
रसायनगुणान्वेषी समामेकां प्रयोजयेत् ॥ ८ ॥
तिस्रस्तिस्रस्तु पूर्वाह्णे भुक्त्वाग्रे भोजनस्य च।
पिप्पल्यः किंशुकक्षार-भाविता घृतभर्ज्जिताः ॥
प्रयोज्या मधुसर्पिर्भ्यां रसायनगुणैषिणा।
जेतुं कासं क्षयं श्वासं शोषं हिक्कां गलामयान् ॥

क्षीरसर्पिःशालिषष्टिकौदनाशनं विधेयम्। एषां मण्डूकपर्णीवद् वा प्रयोगः कार्य्यः। समानाशिष्ट्वात् दिनमानं मण्डूकपर्णीवदिति। मेध्या विशेषेणातिशयेन शङ्खपुष्पी मण्डूकपर्ण्यादिषु मध्ये बोध्या ॥ ७ ॥ मेधाकररसायनानि।

गङ्गाधरः—योगान्तरमाह पञ्चेत्यादि। पञ्च वा पिप्पलीः अष्टौ वा पिप्पलीः सप्त वा पिप्पलीदश वा पिप्पलीश्चूर्णीकृताः कल्कीकृता वानुरूपेण मधुसर्पिषा वत्सरातीतेन देहबलापेक्षया संशुद्धतनुः कुटीं प्रविश्य रसायन-गुणान्वेषी समामेकामेकवत्सरं व्याप्य प्रयोजयेत् जीर्णे च क्षीरशालिषष्टि-काशनमद्यात् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—कल्पान्तरमाह—तिस्र इत्यादि। रसायनगुणैषिणा पुंसा किंशुकक्षारभाविताः पलाशक्षारोदकेन सप्तधा भाविताः पिप्पल्यो घृत-भर्ज्जिता वत्सरातीतघृतेन किञ्चिद्भृष्टास्तिस्रः कल्कीकृताश्चूर्णिता वा मधुसर्पिर्भ्यां वत्सरातीताभ्यां पूर्वाह्णे प्रयोज्याः। तथाविधाश्च तिस्रस्तथैव प्रकारेण भोजनस्याग्रे च प्रयोज्याः। पुनस्तथाविधास्तिस्रः पिप्पल्यस्तेनैव प्रकारेण भुक्त्वा भोजनस्यान्ते च प्रयोज्याः। भोजनन्तु क्षीरसर्पिरोदन इति।

चक्रपाणिः— मण्डूकपर्ण्या इत्यादयश्चत्वारो योगाः ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः— पञ्चेत्यादौ संख्याव्यतिक्रमेणानुक्तसंख्यानामपि पिप्पलीनामुपयोगं सूचयति। यद्यपि "त्रीण्यपि द्रव्याणि नात्युपयुञ्जीत पिप्पलीक्षारलवणानि" इत्युक्तम्, तथापीह द्रव्यान्तर-

* अष्टावित्यत्र षट् इति बहुषु ग्रन्थेषु पाठः।

अर्शांसि ग्रहणीदोषं पाण्डुतां विषमज्वरम् ।
वैस्वर्य्यं पीनसं शोफं गुल्मं वातबलासकम् ॥ ८ ॥

इति पिप्पलीरसायनम् ।

क्रमवृद्ध्या दशाहानि दशपैप्पलिकं दिनम् ।
वर्द्धयेत् पयसा सार्द्धं तथैवापनयेत् पुनः ॥
जीर्णेऽजीर्णे च भुञ्जीत षष्टिकं क्षीरसर्पिषा ।
पिप्पलीनां सहस्रस्य प्रयोगोऽयं रसायनः ॥

वत्सरं यावत् प्रयोगः शुद्धतनुना कुटीं प्रविश्य विधेयः । शोफं श्वयथुम् ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—प्रकारान्तरमाह—क्रमेत्यादि । दश पिप्पल्यो यत्र दिने तद् दशपैप्पलिकं दिनं, क्रमेण वृद्ध्या दशपैप्पलिकं दिनं यथा स्यात् तथा पयसा सार्द्धं सह दशाहानि वर्द्धयेत् तथा दशाहानि क्रमापकर्षेण पुनरपनयेत् ह्रासयेत् पयसा सार्द्धमेव । जीर्णे चास्मिन्नौषधेऽजीर्णे वास्मिन्नौषधे क्षीरसर्पिषा षष्टिकमन्नं भुञ्जीत । एवमेकोनविंशतिदिनप्रयोगे एकीकरणे यावद्भवति तदाह—पिप्पलीनामित्यादि । ननु पयोवृद्धिः कियन्मानेन कर्त्तव्या किं तन्त्रान्तरप्रोक्तमानेन ? तद् यथा । हारीतः—त्रिपञ्चसप्तदश वा प्रकुञ्चपयसा सह । पिबेत् क्रमात् त्रैदोषिकः पित्तवातकफान् जयेत् इति । भोजश्च त्रिपञ्चसप्तदश वा पिप्पल्यः पयसा सह । प्रकुञ्चवृद्धेन पिबेन्नरः प्रोक्तान् गदान् जयेत् इति । इति चेन्न, तयोर्हि पञ्चसप्तपिप्पलीप्रयोगदृष्टत्वात् योगान्तरत्वात् । परन्तु पिप्पल्यनुरूपेण क्रमवृद्धपयसा सार्द्धं बोध्यमिति कश्चित् । प्रत्यहं पलमानेन दुग्धवृद्ध्या पयोबाहुल्ये तथा कार्य्यमिति व्यवस्था । दशदशवृद्ध्या षट्षट्पिप्पलीवृद्ध्या वा त्रित्रिपिप्पलीवृद्ध्या वा चरकाचार्य्य-

संयुक्तानां पिप्पलीनामभ्यासे न विरुद्धम् । किंवा उक्तपिप्पलीरसायनव्यतिरेकेणोत्सर्गापवादन्यायात् स निषेधो ज्ञेयः । किंशुकः पलाशः ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—पिप्पलीवर्द्धमानमाह—क्रमवृद्ध्येत्यादि । दश पिप्पल्यो यत्र वर्द्धन्ते तादृशं दशपिप्पलिकम्, तेन प्रत्यहं दश पिप्पल्यो वर्द्धनीया इत्यर्थः, ततश्चोनविंशतिदिनैर्ह्रासक्रमेण

पिष्टास्ता बलिभिः पेयाः शृता मध्यबलैर्नरैः ।
चूर्णीकृता ह्रस्वबलैर्योज्या दोषामयान् प्रति ॥
दशपैप्पलिकः श्रेष्ठो मध्यमः षट्प्रकीर्त्तितः ।
प्रयोगो यस्त्रिपर्य्यन्तः स कनीयान् स चाबलैः ॥

वचनात् । ननु पिप्पल्यः कथंकारं प्रयोक्तव्या इत्यत आह—पिष्टा इत्यादि । बलिभिर्बलवद्भिः पुरुषैः पिष्टास्ताः पिप्पल्यः प्रयोज्याः । मध्यबलैः शृताः षोड़शगुणेन जलेन पक्त्वा चतुर्थावशेषमष्टावशिष्टं वा कृत्वा पयसा मिश्रीकृत्य पेयाः । (ह्रस्वबलैः शीतीकृत्य शीतकषायं कृत्वा योज्याः ।) ननु दशपिप्पलीः उपयोक्तुमसमर्थाः किं कुर्य्युरित्यत आह—दशेत्यादि । षट् प्रकीर्त्तिताः पिप्पल्यो यत्र षट्प्रकीर्त्तितः स मध्यमः प्रयोगः । तथा च प्रथमदिनं दश पिप्पलीः पयसालोड्य पिबेत्, द्वितीयेऽह्नि विंशतिं, तृतीये त्रिंशतं, चतुर्थे चत्वारिंशतं, पञ्चमे पञ्चाशतं, षष्ठे षष्टिं, सप्तमे सप्ततिम्, अष्टमे अशीतिं, नवमे नवतिं, दशमे शतम् इति वृद्धिस्ततो ह्रासः । एकादशे नवतिं, द्वादशे अशीतिं, त्रयोदशे सप्ततिं, चतुर्द्दशे षष्टिं, पञ्चदशे पञ्चाशतं, षोड़शाहे चत्वारिंशतं, सप्तदशाहे त्रिंशतम्, अष्टादशाहे विंशतिम्, एकोनविंशाहे दश इतिदशवृद्ध्या प्रयोगः समाप्तः। षट्पिप्पलीवृद्ध्या तु ।प्रथमाहे षट् पिप्पल्यः, द्वितीये द्वादश, तृतीये अष्टादश, चतुर्थे चतुर्व्विंशतिः, पञ्चमे त्रिंशत्, षष्ठे षट्त्रिंशत्, सप्तमे द्विचत्वारिंशत्, अष्टमे अष्टचत्वारिंशत्, नवमे चतुःपञ्चाशत्, दशमे षष्टिः, एकादशे षट्षष्टिः, द्वादशे द्वासप्ततिः, त्रयोदशे अष्टासप्ततिः इति क्रमात् षट्षट्पिप्पलीवृद्ध्या समुदायेन षट्चत्वारिंशदुत्तराणि पञ्चशतानि भवन्ति । ततश्चतुर्द्दशदिने षट्पिप्पलीह्रासेन द्विसप्ततिः, पञ्चदशाहे षट्षष्टिः, षोड़शाहे षष्टिः, सप्तदशाहे चतुःपञ्चाशत्, अष्टादशाहेऽष्टाचत्वारिंशत्, एकोनविंशाहे द्वाचत्वारिंशत्, विंशाहे षट्त्रिंशत्, एकविंशाहे त्रिंशत्, द्वाविंशाहे चतुर्व्विंशतिः, त्रयोविंशाहे अष्टादश, चतुर्व्विंशाहे द्वादश, पञ्चविंशाहे षट् इति, एकीभूय चतुर्द्दशोत्तरं पिप्पलीसहस्रं भवति ; न चाधिक्ये प्रयोगहानिः अत एव दशवृद्ध्या पिप्पलीनां सहस्रस्य प्रयोगे यथा तथा षड्वृद्ध्या चतुर्द्दशोत्तरपिप्पलीसहस्रप्रयोगोऽयं रसायनः । एवं त्रिवृद्ध्या-

एकेनैव सहस्रं पूर्णं भवति । चूर्णीकृता इत्यत्र शीतीकृता वा पाठः । पिप्पलीवर्द्धमानक्रमयुक्तमुत्कृष्टं दर्शयित्वापरमपि वर्द्धमानक्रमद्वयं मध्यमत्वावरत्वाभ्यामाह—दशेत्यादि । प्रकीर्त्तित इति

बृंहणं स्वर्य्यमायुष्यं प्लीहोदरविनाशनम्।
वयसः स्थापनं मेध्यं पिप्पलीनां रसायनम्॥ १०॥

इति वर्द्धमानपिप्पलीरसायनम्।

त्रिनवत्युत्तर पिप्पलीसहस्रप्रयोगोऽयं रसायन इत्युन्नेयम्। एवं त्रित्रिपिप्पली वृद्ध्या; यथा—प्रथमदिने तिस्रः पिप्पल्यः, द्वितीयाहे षट्, तृतीये नव, चतुर्थे द्वादश, पञ्चमे पञ्चदश, षष्ठे अष्टादश, सप्तमेऽह्न्येकविंशतिः, अष्टमे चतुर्व्विंशतिः, नवमे सप्तविंशतिः, दशमे त्रिंशत्, एकादशे त्रयस्त्रिंशत्, द्वादशे षट्त्रिंशत्, त्रयोदशे एकोनचत्वारिंशत्, चतुर्द्दशे द्वाचत्वारिंशत्, पञ्चदशे पञ्चचत्वारिंशत्, षोड़शेऽष्टाचत्वारिंशत्, सप्तदशे त्वेकपञ्चाशत्, अष्टादशे चतुःपञ्चाशत्। इति त्रित्रिपिप्पली-वृद्ध्या त्रयोदशोत्तराणि पञ्चशतानि। एकोनविंशाहेऽपि चतुःपञ्चाशत्। ततो विंशाहे ह्रासादेकपञ्चाशत्, एकविंशाहे अष्टाचत्वारिंशत्, द्वाविंशाहे पञ्चचत्वा-रिंशत्, त्रयोविंशाहे द्वाचत्वारिंशत्, चतुर्व्विंशाहे एकोनचत्वारिंशत्, पञ्चविंशाहे षट्त्रिंशत्, षड्विंशाहे त्रयस्त्रिंशत्, सप्तविंशाहे त्रिंशत्, अष्टाविंशाहे सप्तविंशतिः, एकोनत्रिंशाहे चतुर्व्विंशतिः, त्रिंशाहे एकविंशतिः, एकत्रिंशाहेऽष्टादश, द्वात्रिंशाहे पञ्चदश, त्रयस्त्रिंशाहे द्वादश, चतुस्त्रिंशाहे नव, पञ्चत्रिंशाहे षट्, षट्त्रिंशाहे तिस्रः। इति एकीभूय षड्विंशत्युत्तरस्य पिप्पलीसहस्रस्य प्रयोगोऽयं कनीयान् स चाबलैः प्रयोज्यः। एतेन पिप्पलीवर्द्धमानप्रयोगस्य तुल्याशिष एव, त्रिधाप्रयोगस्त्रिधापुरुषाभिप्रायेण। तत्रापि कल्कशृतचूर्णीकृतत्वेन त्रिधाप्रयोगः प्रवरमध्यबलाबलानामुत्कर्षमध्यमापकर्षभेदेनाचार्य्येणोक्त इति बोध्यम्। चूर्णीकृता इत्यत्र शीतीकृता इत्येव पाठो युक्तः ह्रस्वबलै-रुपयुक्तत्वेनोक्तत्वात्। अन्यथा बलिभिः पिष्टा इत्यनेन चूर्णतुल्यत्वलाभेऽबल-बलिनोस्तुल्यप्रयोगः स्यादिति चूर्णापेक्षया शीतकषायस्याल्पवीर्य्यत्वात् मध्यबलस्य पञ्च सप्त वा पिप्पल्यः क्रमवृद्ध्योपयुज्यन्ते। यदुक्तं हारीत-भोजाभ्यां तदनेनाप्रतिषिद्धम्॥ १०॥ इति वर्द्धमानपिप्पलीरसायनम्।

षट्वृद्ध्या पूर्व्वाचार्य्यैरुक्तः। विपर्य्यन्त इत्यस्यान्ते पिप्पलीक्षयावस्थानात् पिप्पलीत्रिकेणैव वृद्धि-र्भवति, ततो दशपिप्पलीके दशैवान्ते भवन्ति॥ १०॥

जरणान्तेऽभयामेकां प्राग्भुक्ते द्वे विभीतके ।
भुक्त्वा तु मधुसर्पिर्भ्यां चत्वार्यामलकानि च ॥
प्रयोजयेत् समामेकां त्रिफलाया रसायनम् ।
जीवेद् वर्षशतं पूर्णमजरोऽव्याधिरेव च ॥ ११ ॥
त्रैफलेनायसीं पात्रीं कल्केनालेपयेन्नवाम् ।
तमहोरात्रिकं लेपं पिबेत् क्षौद्रोदकाप्लुतम् ॥
प्रभूतस्नेहमशनं जीर्णे तत्र प्रशस्यते ।
अजरोऽरुक् समाभ्यासाज्जीवेच्चैव समाः शतम् ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—जरणान्ते इत्यादि। रसायनमिच्छुः पुमान् पूर्व्वं शुद्धतनुः सन् यथोक्तमागारं प्रविश्य सर्पिःक्षीरशालिषष्टिकाशनः पूर्व्वदिनाहारस्य जरणान्ते अर्थात् प्रातःकाले। यावत् पूर्व्वदिनाहारपाकशङ्का तावन्नाभयां प्रयोजयेदिति ख्यापनाय जरणान्ते इत्युक्तम्। तथा च पूर्व्वदिनाहारे जीर्ण प्रातःकाले ऊर्द्ध्वं वाभयामेकां गुड़कां पिष्ट्वा वा संचर्ण्य मधुसर्पिर्भ्यां वत्सरातीताभ्यां लिहेत्। प्राग भुक्ते भोजनात् पूर्व्वकाले तथैव द्वे विभीतके फले मधुसर्पिर्भ्यां लिहेत्। ततो भोजनोत्तरमाचम्य चत्वार्य्यामलकानि फलानि तथैव मधुसर्पिर्भ्यां लिहेत्। एकां समाम् एकवत्सरं व्याप्य। एवंप्रकारेण प्रयोजयेदिति ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—त्रैफलेनेत्यादि। नवामायसीं कान्तादिलौहमयीं पात्रीं प्रातःकाले त्रैफलेन समभागीकृतत्रिफलाकल्केन आलेपयेत्। तल्लेपनमहोरात्रस्थितं पुनः प्रातःकाले तत्पात्रादुद्धृत्य क्षौद्रोदकाप्लुतं मधुमिश्रितजलेनाप्लुतीकृत्य शुद्धतनुः पुमान् कुटीं प्रविश्य यथाबलं पिबेत्। तत्रौषधे जीर्णे सति प्रभूतस्नेहं स्नेहाढ्यमशनमायुष्यक्षीरशाल्याद्यशनं प्रशस्यते। एवं प्रत्यहमुपयोगेन समाभ्यासात् समां संवत्सरं व्याप्याभ्यासादजरोऽरुक सन् समाः शतं वर्षशतं जीवेदिति ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—जरणान्त इत्यादौ मधुसर्पिर्भ्यामिति अभयां विभीतके आमलकानीत्यनेन च

मधुकेन तुगाक्षीर्य्या पिप्पल्या क्षौद्रसर्पिषा।
त्रिफला सितया चापि युक्ता सिद्धं रसायनम्॥ १३॥
सर्व्वलौहैः सुवर्णेन वचया मधुसर्पिषा।
विड़ङ्गपिप्पलीभ्याञ्च त्रिफला लवणेन च॥
संवत्सरप्रयोगेण मेधास्मृतिबलप्रदा।
भवत्यायुःप्रदा धन्या जरारोगनिवर्हिणी॥ १४॥

इति त्रिफलारसायनानि।

अनम्लश्च कषायश्च कटु पाके शिलाजतु।
नात्युष्णशीतं धातुभ्यश्चतुर्भ्यस्तस्य सम्भवः॥

गङ्गाधरः—मधुकेनेत्यादि। त्रिफला चूर्णीकृता कल्कीकृता वा मधुकेन यष्टीमधुचूर्णेन समानाः शुद्धतनोः कुटीप्रविष्टस्यायुष्यक्षीरसर्पिरोदनाद्याहाराशनस्य संवत्सर युक्त्या यथाग्निबलं प्रयुक्तं सिद्धं रसायनं भवति। एवं तुगाक्षीर्य्या वंशलोचनया सह त्रिफला सिद्धं रसायनं भवति। तथा पिप्पल्या सह त्रिफला युक्त्या प्रयुक्ता सिद्धं रसायनं भवति। एवं क्षौद्रसर्पिषा वत्सरातीतेन प्रयुज्य तथा सितया वा त्रिफला प्रयुक्ता तथा भवति। इति पञ्च योगाः॥ १३॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेत्यादि। संशुद्धतनोः कुटीप्रविष्टस्यायुष्यक्षीरसर्पिरोदनाद्या-हाराशनस्य त्रिफला सर्व्वलौहैः सह समानांशेन मिलिता मेधादिप्रदादिर्भवति। केवलेन मारितसुवर्णेन सह वा त्रिफला तथाविधा भवति। वचया वा सह त्रिफला तथाविधा स्यात्। मधुसर्पिषा सह वा त्रिफला तथाविधा स्यात्। विड़ङ्गपिप्पलीभ्यां वा त्रिफला तथाविधा स्यात्। लवणेन सैन्धवेन वा सह त्रिफला तथार्थकरी स्यात् इति षड् योगास्त्रिफलायाः। इत्येवं द्वादश योगा-स्त्रिफलायाः॥ १४॥ त्रिफलारसायनानि।

गङ्गाधरः—अथ शिलाजतुप्रयोगमाह—अनम्लमित्यादि। अनम्लमितीषदम्लं न त्वम्लरसरहितं कषायमित्युक्त्या तल्लाभे अनम्लमिति वचनस्य वैयर्थ्यात्।

युज्यते। मधुकेनेत्यादिरेकः प्रयोगः। सर्व्वलौहैरित्याद्यपरः। 'लौहैः' इत्युक्ते सुवर्णे प्राप्ते 'सुवर्णेन' इतिपदं लौहत्वेनास्य प्रसिद्धस्य ग्रहणनिषेधार्थम्॥ ११—१४॥

चक्रपाणिः—शिलाजतुरसायनं दर्शयितुं शिलाजतुनोऽभ्यर्हितस्य गुणानेव तावदाह—अनम्ल-

हेम्नः स रजतात् ताम्राद् वरं * कृष्णायसादपि।
रसायनं तद्विधिभिस्तद् वृष्यं तच्च रोगनुत्॥
वातपित्तकफघ्नैस्तु निर्य्यूहैस्तत् सुभावितम्।
वीर्य्योत्कर्षं परं याति सर्व्वैरेकैकशोऽपि वा॥
प्रक्षिप्योद्धृतमावानं † पुनस्तत् प्रक्षिपेद् रसे।
कोष्णे सप्ताहमेतेन विधिना तस्य भावना॥
पूर्व्वोक्तेन विधानेन लौहैश्चूर्णीकृतैः सह।
तत् पीतं पयसा दद्याद् दीर्घमायुः सुखान्वितम्॥

पाके विपाके कटु। ननु तर्हि किं वीर्य्येणेदमुष्णं कटुपाकित्वादिति चेन्न, यच्चोष्णं कटुकं तयोरित्युक्तौ विपाके कटुकत्वेऽपि रसे कटुकत्वाभावात्। ननु तर्हि किंवीर्य्यमिदमित्यत आह—नात्युष्णशीतमिति। ननु कुतोऽस्य सम्भव इत्यत आह—धातुभ्य इत्यादि। चतुर्भ्य इति विवृणोति—हेम्न इत्यादि। स इति शिलाजतुः पुंक्लीवोभयलिङ्गत्वात्। ननु किं कर्म्म चास्य तदाह—रसायनमित्यादि। यद्यपीदं स्वत एव यथाविधिभिः प्रयोगात् रसायनं वृष्यं रोगनुच्च, तथाप्यस्य कर्म्मोत्कर्षार्थं संस्कारमाह—वातेत्यादि। सर्व्वैर्वातपित्तकफघ्नैरेकैकशो वा वातपित्तकफघ्नैर्वातपित्तकफरोगहरणार्थं निर्य्यूहैः क्वाथैः सुभावितं सत् परमुत्कृष्टं वीर्य्योत्कर्षं कर्म्मकरणशक्त्युत्कर्षं याति। न तेनात्युष्णशीतवीर्य्यत एवोत्कर्ष्यं याति, क्रियते येन या क्रिया तद्वीर्य्यमित्युक्तेः। ननु कथं भावयेदित्यत आह—प्रक्षिप्येत्यादि। शिलाजतु कोष्णे वातहरादिक्वाथे प्रक्षिप्य अथैनं रौद्रे शोषयेत् पीततत्क्वाथमुद्धृतं पुनरपि तद्रसे तत्क्वाथे कोष्णे प्रक्षिपेत् एतेन विधिना सप्ताहं तस्य शिलाजतुनो भावना। एवंभावितस्य शिलाजतुनो योगमाह—पूर्व्वोक्तेनेत्यादि। पूर्व्वोक्तेन त्रिफलाया रसे मूत्रे इत्याद्युक्तेन विधिना चूर्णीकृतैर्लौहैः सह समानमानतो मिलितं तत् वातादिहरक्वाथभावितं शिलाजतु पयसालोड्य शुद्धतनुना कुटीप्रविष्टेन पुंसा

मित्यादि। वरादिति श्रेष्ठात्। सुश्रुते यद्यपि त्रपुसीसम्भवं प्रक्षिप्य षड्विधशिलाजतु सामान्येन रोगे रसायनाधिकारे चोक्तम्, तथापीह रसायनाधिकारे तदधिकृतं चतुर्व्विधमेवोक्तम्। शिलाजतुभावनाविधिमाह—प्रक्षिप्तेत्यादि। प्रक्षिप्तानन्तरमुद्धृतं प्रक्षिप्तोद्धृतम्। लौहैः सहेति

* वरादिति चक्रः।   † प्रक्षिप्तोद्धृतमप्येनमिति पाठान्तरम्।

जराव्याधिप्रशमनं देहदार्ढ्यकरं परम्।
मेधास्मृतिकरं बल्यं क्षीराशी तत् प्रयोजयेत्॥
प्रयोगः सप्त सप्ताहास्त्रयश्चैकश्च सप्तकः।
निर्द्दिष्टस्त्रिविधस्तस्य परो मध्योऽवरस्तथा।
मात्रा पलन्त्वर्द्धपलं स्यात् कर्षस्तु कनीयसी॥ १४॥
जातेर्विशेषं सविधिं तस्य वक्ष्याम्यतः परम्।
हेमाद्याः सूर्य्यसन्तप्ताः स्रवन्ति गिरिधातवः॥
जत्वाभं मृदु मृत्स्नाभं * यन्मलं तच्छिलाजतु।
मधुरश्च सतिक्तश्च जवापुष्पनिभश्च यः।

क्षीरशालिषष्टिकाशनेन यथाग्निबलं पीतं सदस्मै पीतवते सुखान्वितं सुखसंश्रकं दीर्घमायुर्दद्यात्। अस्य च जराव्याधिप्रशमनादिकरं भवति। ननु कियन्ति दिनानि प्रयोजयेदित्यत आह—प्रयोगः सप्त सप्ताहा इत्यादि। सप्त सप्ताहा एकोनपञ्चाशतं दिनानि व्याप्य प्रयोगः परः श्रेष्ठः। त्रयः सप्ताहाः प्रयोगो मध्यः। एकश्च सप्तकः सप्ताहः प्रयोगोऽवरः कनीयानिति त्रिविधस्तस्य शिलाजतुनः प्रयोगः। सप्ताहा इति द्वितीयार्थे प्रथमा च्छान्दसत्वात्। मात्रामाह—मात्रेत्यादि। परा मात्रा पलम्। मध्यमा मात्रा तु अर्द्धपलं स्यात्। कनीयसी तु मात्रा कर्ष इति। कनीयसीतिवचनेन ख्यापितं प्रबलमध्यमावरपुरुषान् प्रति क्रमादिति बोध्यम्॥ १४॥

गङ्गाधरः—अथ तस्य शिलाजतुनो जातिविशेषात् सविधिमतः परं वक्ष्यामि। तत्रादावस्योत्पत्तिक्रममाह—हेमाद्या इत्यादि। आद्यपदेन रजतताम्रलोहधातुत्रयं गृह्यते। तस्य चिह्नमाह—जत्वाभमित्यादि। जत्वाभं स्पर्शतो जत्वाभं लाक्षासमं न वर्णतः। मृत्स्नाभं मृत्तिकाभं मृदु। जातिभेदमाह—

भागानियमे लौहसमानभागता शिलाजतुनः। प्रयोगः सप्त सप्ताहा इति सप्तसप्ताहव्यापकप्रयोग इत्यर्थः, एवं त्रयश्चैकश्च सप्तक इत्यपि बोद्धव्यम्॥ १४॥

चक्रपाणिः—सविधिमिति विधानसहितम्। शिलाजतुविधानञ्च 'यथाक्रमं वातपित्ते' इत्यादि ग्रन्थेन वक्तव्यम्। हेमादिशब्देनेह हेमादिसम्भवस्थानभूतशिलोच्यते, यतः, न साक्षात् सुवर्णादिभ्य

---

* मृदुमृत्स्नाच्छम् इति वा पाठः।

कटुर्व्विपाके शीतश्च स सुवर्णस्य निस्रवः ॥
रूप्यस्य कटुकः श्वेतः शीतः स्वादुर्व्विपच्यते ।
ताम्रस्य वर्हिकण्ठाभस्तिक्तोष्णः कटु पच्यते ॥
यस्तु गुग्गुलुकाभासस्तिक्तको लवणान्वितः ।
कटुर्व्विपाके शीतश्च सर्व्वश्रेष्ठः स चायसः ॥
गोमूत्रगन्धयः सर्व्वे सर्व्वकर्म्मसु यौगिकाः ।
रसायनप्रयोगे च पश्चिमस्तु विशिष्यते ॥
यथाक्रमं वातपित्ते श्लेष्मपित्ते कफे त्रिषु ।
विशेषतः प्रशस्यन्ते मला हेमादिधातुजाः ॥

मधुर इत्यादि। कटुर्व्विपाके प्रभावात् शीतश्चान्यथा मधुरत्वेन मधुरपाकः शीतश्च कषायत्वेन कटुर्व्विपाक उष्णश्च स्यात्। रूप्यस्येत्यादि। रूप्यस्य निस्रवः शिलाजतुः कटुको रसे प्रभावात् तु शीतो वीर्य्यतः स्वादुर्मधुरश्च विपच्यते। ताम्रस्येत्यादि। ताम्रस्य निस्रवः शिलाजतुः तिक्तो रसे वीर्य्ये तूष्ण इति तिक्तोष्णः कटु च पच्यते। यस्त्वित्यादि। यस्तु शिलाजतुर्ल्लवणान्वितस्तिक्तको रसे शीतश्च प्रभावात् स चायसोऽयसो निस्रवः। सर्व्वश्रेष्ठ इति सौवर्णादिभ्यस्त्रिभ्यः श्रेष्ठः।

ननु तर्हि किं सौवर्णादयस्त्रयोऽयौगिका इत्यत आह—गोमूत्रेत्यादि। सौवर्णादयः सर्व्वे शिलाजतवो गोमूत्रगन्धयः स्युस्ते सर्व्वेऽपि सर्व्वकर्म्मसु रसायनवाजीकरणरोगहरणेषु यौगिका भवन्ति। तत्र पश्चिमायसस्तु शिलाजतुः सर्व्वश्रेष्ठत्वाद रसायनप्रयोगेषु विशिष्यते विशिष्टफलदत्वात् श्रेष्ठ उच्यते।

नन्वस्त्वायसस्य जातिविशेषवचनप्रयोजनमेतत् सौवर्णादेर्जातिभेदवचन प्रयोजनं किमित्यत आह—यथाक्रममित्यादि। वातपित्ते न वाते वा पित्ते वा सौवर्णः शिलाजतुर्व्विशिष्यते। श्लेष्मपित्ते न श्लेष्मणि वा पित्ते वापि रौप्यशिलाजतुः। कफे ताम्रः शिलाजतुस्त्रिषु वातपित्तकफेषु आयस इत्यतश्च सर्व्वश्रेष्ठः। हेमादिधातुजा हेमरजतताम्रलौहजाः।

एव शिलाजतु भवति। मृत्स्नं मसृणम्, अच्छं स्वच्छम्। यस्तु रूप्यभवे कटुरसे विरुद्धः स्वादुः पाक उक्तः, स उत्सर्गापवादन्यायेन ज्ञेयः। उष्णस्य ताम्रभवस्य तथा त्रयाणाञ्च शीतत्वयुक्तानाम् अत्युष्णशीतवीर्य्यताया अवकाशो नास्ति, यतः, सामान्यगुणकथने 'नात्युष्णशीतम्' इति पदेन

शिलाजतुप्रयोगेषु विदाहीनि गुरूणि च।
वर्ज्जयेत् सर्व्वकालन्तु कुलत्थान् परिवर्ज्जयेत्॥
ते ह्यत्यन्तविरुद्धत्वादश्मनो भेदनाः परम्।
लोकदृष्टास्ततस्तेषां प्रयोगः प्रतिषिध्यते॥
पयांसि * शुक्तानि रसाः सयूषास्तोयं समूत्रं विविधाः कषायाः।
आलोड़नार्थं गिरिजस्य शस्तास्ते ते प्रयोज्याः प्रसमीक्ष्य कार्य्यम्॥
न सोऽस्ति रोगो भुवि साध्यरूपः
शिलाह्वयं यं न जयेत् प्रसह्य।
तत् कालयोगैर्विधिभिः प्रयुक्तं
स्वस्थस्य चोर्ज्जां विपुलां ददाति॥ १५॥

शिलाजतुरसायनम्।

नन्वस्य प्रयोगे किं सेव्यं किमसेव्यमित्यत आह—शिलाजत्वित्यादि। सर्व्वकालं यावज्जीवम् अश्मनः प्रस्तरस्य सदृशः प्रस्तरसम्भवश्चायं प्रस्तरमयः प्रस्तरस्वभावस्तस्मादस्य प्रयोगेषु च कुलत्थाः सर्व्वकालं वर्ज्ज्या विदाहादीनि प्रयोगानन्तरं यदृच्छया सेव्यानि इति भावः।

नन्वश्मनो भेदनाः कुलत्थाः कथमुपलभ्यन्ते इत्यत आह—लोकदृष्टा इति। लोके प्रत्यक्षमेव दृष्टाः कुलत्था अश्मभेदनास्तस्मात् तेषां कुलत्थानां प्रयोगः प्रतिषिध्यते शिलाजतुप्रयोगेष्वित्यर्थः।

नन्वस्य प्रयोगः केन कथं कार्य्य इत्यत आह—पयांसीत्यादि। गव्यदुग्धादिना शिलाजतुमालोड्य पाययेत् इति भावः। तनुशोधनकुटीप्रवेशादिविधिनायं प्रयोगः श्रेष्ठः। अस्याशिषमाह—न सोऽस्तीत्यादि। प्रसह्येति स्तुतिः। शिलाजतुरसायनम्।

उष्णस्य शीतस्य च वीर्य्यस्य प्रकर्षो निषिध्यते, तेन नात्युष्णशीतत्वं विधीयते, ततश्च शिलाजतुनि वीर्य्यं शीतम् उष्णं वाभिहितमपि न बलवद् भवतीति लभ्यते॥

शिलाजतुप्रयोगेष्विति बहुवचनालोचनाद् भेदेन प्रयोगभेदो बुद्धिस्थीकृत्य श्लेयः।

* तक्राणि इति वा पाठः।

सुश्रुतेऽपरे रसायनयोगाः दृश्यन्ते। तद् यथा। अथायुःकामीयं वक्ष्यामः। मन्त्रौषधसमायुक्तं संवत्सरफलप्रदम्। विल्वस्य चूर्णं पुष्ये तु हुतं वारान् सहस्रशः॥ श्रीसूक्तेन नरः कल्ये ससुवर्णं दिने दिने। सर्पिर्मधुयुतं लिह्यादलक्ष्मीनाशनं परम्। त्वचं विल्वस्य मूलस्य कृत्वा क्वाथं दिने दिने। प्राश्नीयात् पयसा सार्द्धं स्नात्वा हुत्वा समाहितः। दशसाहस्रमायुष्यं स्मृतं युक्तरथं भवेत्॥ हुत्वा विशालाक्वाथन्तु मधुलाजैश्च संयुतम्। अमोघं शतसाहस्रं युक्तं युक्तरथं स्मृतम्॥ सुवर्णपद्मवीजानि मधु लाजाः प्रियङ्गवः। गव्येन पयसा पीतमलक्ष्मीं प्रतिषेधयेत्॥ नीलोत्पलदलक्वाथो गव्येन पयसा शृतः। ससुवर्णैस्तिलैः सार्द्धमलक्ष्मीनाशनः स्मृतः॥ गव्यं पयः सुवर्णञ्च मधूच्छिष्टञ्च माक्षिकम् पीतं शतसहस्राभिहुतं युक्तरथं स्मृतम्। वचाघृतसुवर्णञ्च विल्वचर्णमिति त्रयम्। मेध्यमायुष्यमारोग्य-पुष्टिसौभाग्यवर्द्धनम्। वासामूलतुलाक्वाथे तैलमावाप्य साधितम्। हुत्वा सहस्रमश्नीयान्मेध्यमायुष्यमुच्यते॥ यावकांस्तावकान् भक्षेदभिभूय यवांस्तथा। पिप्पलीमधुसंयुक्तान् शिक्षाचरणवद् भवत्॥ मध्वामलकचर्णानि सुवर्णमिति च त्रयम्। प्राश्यारिष्टगृहीतोऽपि मुच्यते प्राणसंशयात्॥ शतावरीघृतं सम्यगुपयुक्तं दिने दिने। सक्षौद्रं ससुवर्णञ्च नरेन्द्रं स्थापयेद् वशे॥ गोचन्दना मोहनिका मधुकं माक्षिकं मधु। सुवर्णमिति संयोगः पेयः सौभाग्यमिच्छता॥ पद्मनीलोत्पलक्वाथे यष्टीमधुकसंयुते। सर्पिरासादितं गव्यं ससुवर्णं सदा पिबेत्। पयश्चानुपिबेत् सिद्धं तेषामेव समुद्भवे। अलक्ष्मीघ्नं सदायुष्यं राज्याय सुभगाय च॥ यत्र नोदीरितो मन्त्री योगेष्वेतेषु साधने। शब्दिता तत्र सर्व्वत्र गायत्री त्रिपदा भवेत्॥ पाप्मानो नाशयन्त्येता दद्युश्चौषधयः श्रियम्॥ कुर्य्युर्वर्णबलञ्चापि मनुष्यममरोपमम्॥ सतताध्ययनं वादः परतन्त्रावलोकनम्। तद्विद्याचार्य्यसेवा च बुद्धिमेधाकरो गणः॥ आयुष्यं भोजनं जीर्णे वेगानाञ्चाविधारणम्। ब्रह्मचर्य्यमहिंसा च साहसानाञ्च वर्ज्जनम्॥ इति॥ १५॥

शिलाजतुप्रयोगे गुरुनिषेधेऽपि विशेषवचनात् क्षीरादिप्रयोगः। सर्व्वकालमिति यावद्रसायनाहिता

तत्र श्लोकः।

करप्रचितिके पादे दश षट् च महर्षिणा।
रसायनानां सिद्धानां संयोगाः समुदाहृताः ॥ १६ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने प्रथमाध्याये
करप्रचितीयरसायनपादस्तृतीयः ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—पादं समापयति। तत्र श्लोकः—करेत्यादि ॥ १६ ॥
अग्नीत्यादि।

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सित-
स्थाने करप्रचितीयरसायनपादस्तृतीयः ॥ ३ ॥

गुणाः सन्ति। केचित् तु यावज्जीवं कुनखस्यैव वर्जनमाहुस्तन्त्रान्तरोक्तम्—"यावज्जीवितं कुनखांश्च विवर्जयेत्" इति। शिलाजतुप्रयोगं स्तौति— न सोऽस्तीत्यादि ॥ १५ । १६ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां
करप्रचितीयरसायनपादव्याख्या ॥ ३ ॥

अथात आयुर्व्वेदसमुत्थानीयं रसायनपादं व्याख्यास्यामः, इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

ऋषयः खलु कदाचिच्छालीना यायावराश्च ग्राम्यौषध्याहाराः सन्तः साम्पन्निका मन्दचेष्टा नातिकल्याश्च प्रायेण बभूवुः। ते सर्व्वासामितिकर्त्तव्यतानामसमर्थाः सन्तो ग्राम्यवासकृतं दोषं * मत्वा पूर्व्वनिवासमपगतग्राम्यदोषं मत्वा शिवं पुण्यमुदारं मेध्यमगम्यमसुकृतिभिः गङ्गाप्रभवममरगन्धर्व्वयक्ष-किन्नरानुचरितमनेकरत्ननिचयमचिन्त्याद्भुतप्रभावं ब्रह्मर्षिसिद्ध-चारणानुचरितं दिव्यतीर्थौषधिप्रभवम् अतिशरण्यं हिम-

गङ्गाधरः—अथेत्यादि। उद्देशानुक्रमत्वात् करप्रचितिक रसायनपादव्याख्यानन्तरमायुर्व्वेदसमुत्थानीयं रसायनस्याध्यायस्य चतुर्थपादं व्याख्यास्यामः। आयुर्व्वेदसमुत्थानमधिकृत्य कृतम् आयुर्व्वेदसमुत्थानीयम्॥ १ ॥

गङ्गाधरः—ननु कुतः कथमायुर्व्वेदस्य समुत्थानमिति तदाह—ऋषय इत्यादि। कदाचिदिति कस्मिन्नपि काले खलु भृगुप्रभृतय ऋषयः शालीनाः कर्म्मविशेष-परिग्रहात् ग्रामीणजनानां सदृशा यायावराः पुनःपुनर्वक्रगमनशीलाश्च ग्राम्यौषध्याहारा ग्रामीणजनानां ये तण्डुलशाकादिमयाहारास्तानाहारान् कृतवन्तः सन्तः साम्पन्निका अर्थादिसम्पत्त्या देहगौरवेणालसाश्च भूत्वा मन्दचेष्टाश्च सन्ध्यावन्दनादिषु कर्म्मसु अल्पचेष्टाश्च नातिकल्याश्च प्रायेण बभूवुः। ते पुनरृषयः सर्व्वासां तपसे उचितानामितिकर्त्तव्यतानां क्रियाणां करणेऽसमर्थाः सन्तः ग्राम्यवासकृतं ग्रामवासजनितं निजानां दोषं मत्वा पूर्व्वनिवासं हिमवन्तं पर्व्वतम् अपगतग्राम्यदोषं नानाविधाकुशलाहारविहारादिनानाविधामङ्गलकारणरहितं मत्वा जग्मुः। अपगतग्राम्यदोषत्वे हेतुमाह—शिवमित्यादि। शिवं शिवकरं शिवकरशिवनामकपरमदेवताध्युषितत्वात्, ततश्च पुण्यं मेध्यम् असुकृतिभिरधर्म्मवद्भिरगम्यं गन्तुमशक्यं दिव्यानां तीर्थौषधीनां गङ्गासोमादीनां प्रभवमुत्पत्ति-

चक्रपाणिः—आयुर्व्वेदसमुत्थानीयो नाम रसायनपादः पारिशेष्यादुच्यते। आयुर्व्वेदसमुत्थानमस्मिन्नस्तीति मत्वर्थे-'छ'-प्रत्ययेणायुर्व्वेदसमुत्थानीयः। शालीनत्वं यायावरत्वञ्च कर्षणकर्म्मविशेषापरिग्रहात्। सम्पन्नमनु उपयुञ्जन्त इति साम्पन्निकाः। नातिकल्या इति नातिनीरोगाः।

* आत्मदोषं इति वा पाठः।

वन्तम् अमराधिपतिगुप्तं जग्मुः भृग्वङ्गिरोऽत्रिवशिष्ठकश्यपागस्त्यपुलस्त्यवामदेवासितगोतमप्रभृतयो महर्षयः ॥ २ ॥

तानिन्द्रः सहस्रदृगमरवरोऽब्रवीत् स्वागतं ब्रह्मविदां ज्ञानतपोधनानां ब्रह्मर्षीणामस्ति वो * ग्लानिरप्रभावत्वं वैस्वर्य्यं वैवर्ण्यञ्च ग्राम्यवासकृतमसुखमसुखानुबन्धं ग्राम्यो हि वासो मूलमप्रशस्तानां तत् कृतः पुण्यकृद्भिरनुग्रहः प्रजानां स्वशरीरम् अरक्षिभिः। कालश्चायमायुर्व्वेदोपदेशस्य ब्रह्मर्षीणामात्मनः

स्थानममराधिपतिगुप्तमिन्द्रेण पालितम्। के त ऋषय इत्यत आह—भृग्वित्यादि ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तानित्यादि। तान् हिमवन्तं गतवतो भृग्वादीन् महर्षीन्। किमब्रवीत् तदाह—स्वागतमित्यादि। स्वागतं सुखेनागतमागमनमभूदिति समागमे प्रथमकुशलजिज्ञासा ततः प्रश्नान्तरमिति साधूनां व्यवहारविधिः। ततः प्रश्नस्तु ब्रह्मविदामित्यादि। वो युष्माकं ब्रह्मविदां ग्लानिरहर्षः अप्रभावत्वं प्रभाशालित्वहानिरित्यादि सर्व्वमसुखं तथा असुखमनारोग्यम् अनुबध्नाति यत्; असुखमनारोग्यं ग्राम्यवासकृतमेव। हि यस्मात्। ग्राम्यो वासोऽप्रशस्तानाममङ्गलानां मूलं तत् अप्रशस्तानां मूलेन ग्राम्यवासेन कृतमसुखमसुखानुबन्धश्च यत् कर्म्मजातं तत् प्रजानां ग्रामवासशीलानाम् अप्रशस्तकारणं ग्रामवासं सततं कुर्व्वतामनुग्रहः स्वशरीरमरक्षिभिः पुण्यकृद्भिर्भवद्भिः कृतः। इत्युक्त्वा तेषामारोग्योपायमाह—कालश्चेत्यादि। अयं साम्प्रतिको यः कालः स आयुर्व्वेदोपदेशस्य कालो भवति यदायुर्व्वेदादधिगम्यौषधिविशेषसेवनयोग्योऽयं कालो वर्त्तते। तत्र यदि भवद्भिरपृष्टोऽहं कस्मात् स्वयमायुर्व्वेदमुपदिशामीत्याशङ्क्य तदाब्रवीत् ब्रह्मर्षीणामित्यादि। प्रजापतिरश्विभ्यां प्रायच्छदित्यत्र तथा प्रजापतये ब्रह्मा प्रायच्छदिति चोह्यम्।

इतिकर्त्तव्यता व्यापारः। इन्द्रपर्य्यायकथनं स्तुत्यर्थम्, स्तुतिश्चेयमिन्द्रस्यायुर्व्वेदप्रकाशकत्वात्। असुखानुबन्धमिति रोगरूपम् असुखमनुबध्नातीत्यसुखानुबन्धम्। मूलमिति कारणम्। कृतः प्रजानुग्रह इति ग्रामे स्थित्वा आयुर्व्वेदोक्तारोग्यसाधनधर्म्मादिसाधनप्रकाशनेन प्रजानुग्रहः

* मनोग्लानिरिति चक्रः।

प्रजानाञ्चानुग्रहार्थमायुर्व्वेदमश्विनौ मह्यं प्रायच्छतां, प्रजापतिः अश्विभ्यां, प्रजापतये ब्रह्मा । * प्रजानामल्पमायुर्जराव्याधिबहुलम् असुखमसुखानुबन्धम्, अल्पत्वादल्पतपोदमनियमदानाध्ययनसञ्चयं मत्वा, पुण्यतममायुःप्रकर्षकरं जराव्याधिप्रशमनमूर्ज्जस्करम् अमृतं शिवं शरण्यमुदारं भवन्तो मत्तः श्रोतुमर्हन्त्युपधारयितुं प्रकाशयितुं प्रजानुग्रहार्थम् । आर्षं ब्रह्म च † मैत्रीं कारुण्यम् आत्मनश्चानुत्तमं पुण्यमुदारं, ब्राह्ममक्षयं कर्म्मेति । तत् श्रुत्वा विबुधपतिवचनमृषयः सर्व्व एवामरवरमृग्भिस्तुष्टुवुः प्रहृष्टास्तद्वचनमभिननन्दुश्चेति ॥ ३ ॥

ननु कस्माद् ब्रह्मा प्रजापतये प्रायच्छत् प्रजापतिरश्विभ्यामश्विनौ मह्यं प्रायच्छतामिति चेत् तत्राह—ब्रह्मर्षीणामात्मनः प्रजानाञ्च ग्रामवासिनामनुग्रहार्थमायुर्व्वेदं प्रायच्छताम् । किमर्थं प्रजानामित्यत आह—प्रजानामित्यादि । प्रजानामल्पमायुस्तच्च जराव्याधिबहुलमसुखं दुःखम् असुखानुबन्धं दुःखानुबन्धञ्च तस्य चाल्पत्वात् अल्पतपोदानादिसञ्चयं मत्वा प्रायच्छदिति पूर्व्वेणान्वयः । एवं परेण चान्वयः । तथा च प्रजानामल्पमायुरित्यादि मत्वा पुण्यतममित्यादिकमायुर्व्वेदं भवन्तो महर्षयो मत्तोऽपि श्रोतुमर्हन्ति योग्या भवन्ति उपधारयितुं प्रकाशयितुञ्चार्हन्ति । ननु कथं योग्या भवाम इत्यत आह—प्रजानुग्रहार्थमिति ।

ननु कस्माद् वयं प्रजानुग्रहं विदधाम इत्यत आह—आर्षमित्यादि । आर्षम् ऋषीणां स्वाभाविकधर्म्मो ब्रह्म, तच्च ऋषित्वधर्म्मो ब्रह्म हि मैत्रीं प्रति मित्रतायाः भागे वर्त्तते । कारुण्यं प्रति आत्मनश्चानुत्तममुदारं पुण्यं प्रति च वर्त्तते । ननु कस्मादित्यत आह—ब्राह्मं कर्म्माक्षयमिति । तत् श्रुत्वेत्यादि ॥ ३ ॥

कृत एवेत्यर्थः । 'अयम्'शब्द उभाभ्यां 'काल'शब्दाभ्यां योजनीयः । प्रजापतये ब्रह्मेति च्छेदः । प्रजानामल्पायुर्मत्वेति योजना । अल्पत्वादायुष इति शेषः । अल्पस्तपःप्रभृतीनां सञ्चयोऽस्मिन्नायुषि तत् तथा । 'प्रति'शब्दो मैत्र्यादिभिः प्रत्येकं सम्बध्यते । 'अथ'शब्दश्चाधिकारे । तेन मैत्रीकारुण्यमधिकृत्य यं ब्रह्मा प्रजापतयेऽदात्, तमनुश्रोतुमर्हथेति योजना ॥ १—३ ॥

* अत्र अथ इत्यधिकश्चक्रसम्मतः पाठः । † ब्रह्म चेत्यत्र ब्रह्मचर्य्यं प्रति इति पाठान्तरम् ।

अथेन्द्रस्तदायुर्व्वेदामृतमृषिभ्यः संक्रमय्योवाचैतत् सर्व्वम् अनुष्ठेयम्। अयञ्च शिवः कालो रसायनानां दिव्याश्चौषधयो हिमवतः प्रभावात् * प्राप्तवीर्य्याः ॥ ४ ॥

तद् यथा—ऐन्द्री ब्राह्मी पयस्या क्षीरपुष्पी श्रावणी महाश्रावणी शतावरी विदारी जीवन्ती पुनर्नवा नागबला स्थिरा वचा च्छत्रातिच्छत्रा मेदा महामेदा जीवनीयाश्चान्याः पयसा प्रयुक्ताः। षण्मासात् परममायुर्वयश्च तरुणमनामयत्वं स्वरवर्ण-

गङ्गाधरः—अथेन्द्र इत्यादि। संक्रमय्य सम्यक्क्रमात् ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—ऐन्द्रीत्यादि। ऐन्द्री गोरक्षकर्कटी। ब्राह्मी शाकविशेषः स्वनामख्याता। पयस्या क्षीरकाकोली। क्षीरपुष्पी स्वनामख्याता। श्रावणी महाश्रावणी अनयोर्लक्षणं सुश्रुते—"श्रावणी पाण्डुराभासा महाश्रावणिलक्षणा। अरत्निमात्रक्षुपका पत्रैर्द्व्यङ्गुलसम्मितैः। पुष्पैर्नीलोत्पलाकारैः फलैश्चाञ्जनसन्निभैः। श्रावणी महती ज्ञेया कनकाभा पयस्विनी। गोलोमी चाजलोमी च महती श्रावणी तथा। वसन्ते कृष्णसर्पाख्या गोनसी च प्रदृश्यते॥" इति। शतावरी शतमूली। विदारी क्षीरविदारी। जीवन्ती शाकविशेषः। पुनर्नवा रक्ता श्वेता तु वर्षाभूः। नागबला गोरक्षतण्डुला। स्थिरा शालपर्णी। वचा हैमवती वान्या वा। छत्रा अतिच्छत्रा च सुश्रुतेनोक्ता—"छत्रातिच्छत्रके विद्यात् रक्षोघ्ने कन्दसम्भवे। जरामृत्युनिवारिण्यौ श्वेतकापोतिसंस्थिते॥" इति। श्वेतकापोतिसमसंस्थानाकृतिमाना। मेदा महामेदा जीवनीयाश्चान्या ओषधय इति जीवकर्षभककाकोलीमुद्गपर्णीमाषपर्णीयष्टीमधुकानीति षट्। मेदामहामेदाक्षीरकाकोलीजीवन्तीनां चतसृणामोषधीनां जीवनीयान्तर्गतानामुक्तत्वात्। एता ओषधयः प्रत्येकं सुश्रुतदर्शनात् शुद्धतनुना कुटीप्रविष्टेन क्षीरसर्पि

चक्रपाणिः—यद्यपि च ऋषिभिर्भरद्वाजद्वारापि इन्द्रादधिगतायुर्व्वेदः, तथापि ग्रामवासकृतमनो ग्लान्या न तथा स्फुटार्थो वर्त्तत इति शङ्कया पुनरिन्द्रस्तमुपदिशति। महाश्रावणी अलम्बुषा शीतपुष्पा। अतिच्छत्रा मधुरिका ॥ ४। ५॥

* हिमवत्प्रभवाः इति वा पाठः।

सम्पद्*मुपचयं मेधां स्मृतिमुत्तमबलमिष्टांश्च परान् भावान् आवहन्ति सिद्धाः ॥ ५ ॥

इतीन्द्रोक्तं रसायनम्।

ब्रह्मसुवर्च्चला नामौषधिर्या हिरण्यक्षीरा पुष्करसदृशपत्रा। आदित्यपर्णी नामौषधिर्या सूर्य्यकान्तेति विज्ञायते सुवर्णक्षीरा सूर्य्यमण्डलाकारपुष्पा। नारी नामौषधिरश्वबलेति विज्ञायते या पुनरजसदृशपत्रा †। काष्ठगोधा नामौषधिः गोधाकारा। सर्पा नामौषधिः सर्पाकारा। सोमो नामौषधिराजः

रोदनाशनेन प्रातर्यथाबलं कल्किताश्चूर्णिता वा पयसा गव्यदुग्धेन प्रयुक्ताः षण्मासात् इत्यादिकान् अपरान् भावानावहन्ति। सिद्धाः सिद्धफलत्वात् ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—अपराणां महौषधीनां महाफलानां योगान् आह—ब्रह्मेत्यादि। हिरण्यक्षीरा सुवर्णवर्णक्षीरा, पुष्करसदृशपत्रा पद्मपत्रसदृशपत्रा। सुश्रुतेऽप्युक्तं—"कनकाभा जलान्तेषु सर्व्वतः परिसर्पति। सक्षीरा पद्मिनीप्रख्या देवी ब्रह्मसुवर्च्चला। देवसुन्दे ह्रदवरे तथा सिन्धौ महानदे। दृश्यते च जलान्तेषु मध्ये ब्रह्मसुवर्च्चला॥" इति। सूर्य्यकान्ता नाम लोके। सुश्रुतेऽप्युक्तं—"मूलिनी पञ्चभिः पत्रैः सुरक्तांशुककोमलैः। आदित्यपर्णिनी ज्ञेया सदादित्यानुवर्त्तिनी। आदित्यपर्णिनी ज्ञेया तत्रैव हि हिमक्षये॥" इति। तत्रैवेति देवसुन्दे ह्रदवरे तथा सिन्धौ महानदे। हिमक्षये वसन्तादौ। नारीत्यादि। अश्वबलेति नाम लोके अजसदृशपत्रा यावद्भिः पत्रैर्भवति। तदुक्तं सुश्रुते च—"कान्तैर्द्वादशभिः पत्रैर्मयूराङ्गरुहोपमैः। कन्दजा काञ्चनक्षीरा कन्या नाम महौषधिः। काश्मीरे तु सरो दिव्यं नाम्ना क्षुद्रकमानसम्। करेणुस्तत्र कन्या च छत्रातिच्छत्रके तथा।" काष्ठेत्यादि। गोधाकारा। गोधा जन्तुविशेषः। सर्पा नामौषधिः सर्पाकारा। सुश्रुते तु अजगरीत्युक्ता। तद् यथा—"मण्डलैः कपिलैश्चित्रैः सर्पाभा पञ्चपर्णिनी। पञ्चारत्नि-

चक्रपाणिः—ब्रह्मसुवर्च्चलाप्रभृतयोऽलोकलक्षणा दिव्यौषधयो नातिप्रसिद्धाः। आदित्यपर्णी सूर्य्यावर्त्तमेव देशविशेषजातं केचिद् वर्णयन्ति,। अश्वबलेति ज्ञायत इति ऋषिभिरेवानेन नाम्ना

* स्वरवर्णसम्पदाम् इति वा पाठः।

† बल्वजसदृश पत्रा इति वा पाठः।

पञ्चदशपर्णाः सोम इव हीयते च वर्द्धते च । पद्मा नामौषधिः

प्रमाणा वा विज्ञेयाजगरी बुधैः । दृश्यतेऽजगरी नित्यं गोनसी चाम्वुदागमे ॥" इति । सोमेत्यादि । सुश्रुतेऽप्युक्तः । "ब्रह्मादयोऽसृजन् पूर्व्वममृतं सोमसंज्ञितम् । जरामृत्युविनाशाय विधानं तस्य वक्ष्यते । एक एव खलु भगवान् सोमः स्थाननामाकृतिवीर्य्यविशेषैश्चतुर्व्विंशतिधा भिद्यते । तद् यथा—"अंशुमान् मुञ्जवांश्चैव चन्द्रमा राजतप्रभः । दूर्व्वासोमः कनीयांश्च श्वेताक्षः कनकप्रभः । प्रतानवांस्तालवृन्तः करवीरोऽंशुमानपि । स्वयंप्रभो महासोमो यश्चापि गरुड़ाहृतः । गायत्रस्त्रैष्टुभः पाङ्क्तो जागतः शाङ्करस्तथा । अग्निष्टोमो रैवतश्च यथोक्त इति संज्ञितः । गायत्र्यस्त्रिपदा युक्तो यश्चोड़ुपतिरुच्यते । एते सोमाः समाख्याता वेदोक्तैर्नामभिः शुभैः । सर्व्वेषामेव चैतेषामेको विधि-रुपासने । सर्व्वे तुल्यगुणाश्चैव विधानं तेषु वक्ष्यते" । इति । पञ्चदशपर्ण इति । ननु पञ्चदशपत्रवान् सन् किं सर्व्वदैव वर्त्तते न वेत्यत आह—सोम इत्यादि । सोम इव चन्द्र इव कृष्णपक्षे प्रतिपदादिषु एकैकतिथिषु उत्तरोत्तरमेकैककलया यथा चन्द्रो हीयते तथा पञ्चदशपर्णः सोमो नामौषधिराजः कृष्णपक्षे प्रतिपदादि-तिथिष्वेकैकपत्रेणोत्तरोत्तरं हीयते । तथा शुक्लपक्षे वर्द्धते चन्द्र इवेति बोध्यम् । सुश्रुते चोक्तं—"सर्व्वेषामेव सोमानां पत्राणि दश पञ्च च । तानि शुक्ले च कृष्णे च जायन्ते निपतन्ति च । एकैकं जायते पत्रं सोमस्याहरहस्तदा । शुक्लस्य पौर्णमास्यान्तु भवेत् पञ्चदशच्छदः । शीर्य्यते पत्रमेकैकं दिवसे दिवसे पुनः । कृष्णपक्षक्षये चापि लता भवति केवला । अंशुमानाज्यगन्धस्तु कन्दवान् राजतप्रभः । कदल्याकारकन्दस्तु मुञ्जवानसमच्छदः । चन्द्रमाः कनकाभासो जले चरति सर्व्वदा । गरुड़ाहृतनामा च श्वेताक्षश्चापि पाण्डुरौ । सार्पनिर्म्मोकसदृशौ तौ वृक्षाग्रावलम्बिनौ । तथान्यैर्मण्डलैश्चित्रैश्चित्रिता इव भान्ति ते । सर्व्वे एव तु विज्ञेयाः सोमाः पञ्चदशच्छदाः । क्षीरकन्दलतावन्तः पत्रैर्नानाविधैः स्मृताः । हिमवत्यर्व्वुदे सह्ये माहेन्द्रे मलये तथा । श्रीपर्व्वते देवगिरौ गिरौ देवसहे तथा । पारिपात्रे च विन्ध्ये च देवसुन्दे ह्रदे तथा । उत्तरेण वितस्तायाः

ज्ञायते न लौकिकैर्लोकाप्रसिद्धत्वात् । सोम इव वर्द्धते हीयत इति यथा सोमवृद्धिक्षयौ तथ

पद्माकारा पद्मरक्ता पद्मगन्धा च। अजा नामौषधिरजशृङ्गीति ज्ञायते। नीला नामौषधिर्नीलक्षीरपुष्पा लताप्रतानबहुला। इत्यासामष्टानामोषधीनां यां यामेवौषधिञ्च लभते तस्यास्तस्याः स्वरसस्य सौहित्यं गत्वा स्नेहभावितायाम् आर्द्रपलाशद्रोण्यां सपिधानायां दिग्वासाः शयीत। तत्र

प्रवृद्धा ये महीधराः। पञ्च तेषामधो मध्ये सिन्धुनामा महानदः। हठवल्लक्ष्यते तत्र चन्द्रमाः सोमसत्तमः। तस्योद्देशेषु वाप्यस्ति मुञ्जवानंशुमानपि। काश्मीरेषु सरो दिव्यं नाम्ना क्षुद्रकमानसम्। गायत्रस्त्रैष्टुभः पाङ्क्तो जागतः शाङ्करस्तथा। तत्र सन्त्यपरे चापि सोमाः सोमसमप्रभाः। न तान् पश्यन्त्यधर्म्मिष्ठाः कृतघ्नाश्चापि मानवाः। भेषजद्वेषिणश्चापि ब्राह्मणद्वेषिणस्तथा॥" इति। एषां प्रयोगश्च वक्ष्यते। पद्मेत्यादि पद्माकारा पद्मवद्रक्तवर्णा पद्मगन्धा च। अजेत्यादि। अजशृङ्गीति नाम लोकेऽसा च नीला नीलवर्णा इत्यादि। सुश्रुतेऽप्युक्ता "अजास्तनाभकन्दा तु सक्षीरा क्षुपरूपिणी। अजा महौषधिर्ज्ञेया शङ्खकुन्देन्दुपाण्डुरा॥" इति चाजानाम्नी जातिभेदा श्वेतपीतबलावत्। नीला जतूकर्णतन्त्रे लिखिता सुश्रुते तु श्वेता जातितो न विरोधः। सर्व्वास्ता एव चौषध्यः सोमे चैवाम्बुदे गिरौ। सम्भृतैर्ब्बचरितैरम्बुदानीकभेदिभिः। व्याप्तस्तीर्थैश्च विख्यातः सिद्धर्षिसुरसेवितैः। गुहाभिर्भीमरूपाभिः सिंहोन्नादितकुक्षिभिः। गजालोड़िततोयाभिरापगाभिः समन्ततः। विविधैर्धातुभिश्चित्रैः सर्व्वत्रैवोपशोभितः। नदीषु शैलेषु सरःसु चापि पुण्येषु वान्येषु तथाश्रमेषु। सर्व्वत्र सर्व्वाः परिमार्गितव्याः सर्व्वत्र भूमिर्हि वसूनि धत्ते॥" इति। इत्यासामष्टानाम् इत्यादि। ब्रह्मसुवर्च्चलादित्यपर्णिनीनारीकाष्ठगोधिकासर्पासोमपद्माजानामष्टानामोषधीनां मध्ये यां यामेव लभते तस्यास्तस्याः स्वरसस्य सौहित्यम् आ तृप्तितो यावन्मानं भवति तावन्मानं स्वरसं पीत्वा पूर्व्वं स्नेहैस्तैलादिभिर्भावितायां भावनया स्निग्धीकृतायां पलाशद्रोण्यां पलाशकाष्ठमय्यां पुरुषप्रमाणायां द्रोण्यां सपिधानायां तदुपर्य्याच्छादनपटले स्नेहभावितपलाशकाष्ठमये न वाताद्यप्रवेशो यथा भवति तथाच्छादयेत् दिग्वासा नग्नीभूय शयीत। तेन

प्रलीयते षण्मासेन पुनः सम्भवति तस्याजं पयः प्रत्यवस्थापनम्। षण्मासेन देवतानुकारी भवति वयोवर्णस्वराकृतिबलप्रभाभिः। स्वयञ्चास्य सर्व्ववाचोगतानि प्रादुर्भवन्ति दिव्यञ्चास्य चक्षुः श्रोत्रं भवति योजनसहस्रगतिः दशवर्षसहस्राणि चायुरनुपद्रवञ्चेति ॥ ६ ॥

इति द्रोणीप्रावेशिकरसायनम्।

भवन्ति चात्र।

दिव्यानामोषधीनां यः प्रभावः स भवद्विधैः।
शक्यः सोढुमशक्यस्तु स्यात् सोढुमकृतात्मभिः॥
ओषधीनां प्रभावेण तिष्ठतां स्वे च कर्म्मणि *।
भवतां निखिलं श्रेयः सर्व्वमेवोपपत्स्यते॥

तत्र द्रोण्यां प्रलीयते षण्मासेन पुनः सम्भवति सर्व्वाङ्गावयवशाली भवति तदा तस्य प्रत्यवस्थानार्थमाजं पयश्छागं दुग्धं दातुमुपर्य्याच्छादनपटलं पूर्व्वकृतं शयानस्य मुखमनुसृत्य च्छिद्रं यत् तेन च्छिद्रेण मुखे किञ्चित् किञ्चिच्छागदुग्धं शनैःशनैर्दद्यात् सर्व्वाङ्गावसेचनञ्चाजेनैव पयसा स्तोकं स्तोकं कुर्य्यादित्येवं करणे सति स पुरुषः प्रत्यवतिष्ठते। ततः षण्मासेन पुनः क्रमेण वयोवर्णादिभिः देवतानुकारी भवति। अस्य च स्वयमेव सर्व्ववाचोगतानि सर्व्वा वाचो गतानि अतीतानि वक्तुं प्रादुर्भवन्ति चक्षुश्च देवानामिव दिव्यं दर्शनं श्रोत्रञ्च दिव्यं देवानामिव योजनसहस्रगतिश्च भवति॥ ६॥

गङ्गाधरः—अत्राहाधिकार्थं—भवन्तीत्यादि। दिव्यानां ब्रह्मसुवर्च्चलादीनां यः प्रभावः स भवद्विधैः सुकृतात्मभिः सोढुं शक्यः। अकृतात्मभिः असु-

तत्कालमेव तस्य वृद्धिक्षयौ भवतः, प्रलीयत इति ह्रुतो भवति, अन्ये तु मूर्च्छतीति वर्णयन्ति। प्रत्यवस्थापनमिति आहारसेवायां योज्यमित्यर्थः। सर्व्ववाचोगतानि सर्व्ववाक्यविशेषाः॥ ६॥

चक्रपाणिः—एतद् दिव्यं रसायनमृषिभिस्तद्विधैर्वा सेव्यमिति दर्शयन्नाह—दिव्यानामित्यादि।

* वर्त्मनि इति वा पाठः।

वानप्रस्थैर्गृहस्थैश्च प्रयतैर्नियतात्मभिः।
शक्या ओषधयो ह्येताः सेवितुं विषयाभिजाः॥
तास्तु क्षेत्रगुणैस्तेषां मध्यमेन निकर्म्मणा *।
मृदुवीर्य्यतरास्तासां विधिज्ञेयः स एव तु॥ ७॥
पर्य्येष्टुं ताः प्रयोक्तुं वा ये समर्थाः सुखार्थिनः।
रसायनविधिस्तेषामयमन्यः प्रशस्यते॥
बल्यानां जीवनीयानां बृंहणीयाश्च या दश।
वयसः स्थापनानाञ्च खदिरस्यासनस्य च॥

कृतात्मभिस्तु स सोढुमशक्यः। ननु अस्माभिरेव सोढुं शक्यश्चेत् तदान्येषां किं विधानमित्यत आह—वानप्रस्थैरित्यादि। विषयाभिजाः दृश्यप्रचरदेशे जाताः ता एतास्तु सुवर्च्चलादय ओषधयस्तेषां दृश्यलोकप्रचरदेशानां क्षेत्रगुणैर्मध्यमेन निकर्म्मणा निकृष्टकर्म्मणा मृदुवीर्य्यतरा वानप्रस्थैर्गृहस्थैश्च सेवितुं शक्या भवन्ति। ननु तासां सेवनविधिः कीदृगित्यत आह— तासामित्यादि। स एव तु पूर्व्वोक्त एव विधिर्न त्वन्यो विधिः॥ ७॥

गङ्गाधरः—नन्वेवमस्तु ताश्चेदन्वेषणां कर्त्तुं ये त्वसमर्थाः स्युः प्रयोक्तुं वा ये चासमर्थाः स्युस्तेषां किं रसायनं कार्य्यमित्यत आह—पर्य्येष्टुमित्यादि। पर्य्येष्टुमन्वेषणां कर्त्तुम्। तान् रसायनविधीनाह—बल्यानामित्यादि। षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तानां बल्यानां दशानामोषधीनां जीवनीयानाञ्च दशानां याश्च तत्रोक्ता दश बृंहणीया ओषधयः तत्रोक्तानाञ्च वयःस्थापनानां दशानां

विषयाभिजा इति स्वोचितपुण्यदेशे जाता इत्यर्थः, अपुण्ये तु देशे दिव्यौषधिजन्मैव न भवति, भवन्त्योऽपि निर्व्वीर्य्या भवन्तीति भावः॥ ७॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति ब्रह्मसुवर्च्चलादीनां यथा मृदुवीर्य्यत्वं भवति, तदाह—तास्त्वित्यादि। क्षेत्रगुणैरिति हिमालयादिप्रशस्तदेशव्यतिरिक्तक्षेत्रधर्म्मैः। तेषामिति ऋषिव्यतिरिक्तानां वानप्रस्थादीनाम्। मध्यमेन च कर्म्मणेति असम्यक्प्रयोगेण, किंवा अनतिमहाकष्टेन॥ ७॥

* मध्यमेन च कर्म्मणा इति पाठान्तरम्।

खर्ज्जूराणां मधूकानां मुस्तानामुत्पलस्य च।
मृद्वीकानां विड़ङ्गानां वचायाश्चित्रकस्य च॥
शतावर्य्याः पयस्यायाः पिप्पल्या जोङ्गकस्य च।
ऋद्ध्या नागबलायाश्च हरिद्राया * धवस्य च॥
त्रिफलाकण्टकार्य्योश्च विदार्य्याश्चन्दनस्य च।
इक्षूणां शरमूलानां श्रीपर्ण्यास्तिनिशस्य च॥
रसाः पृथक् पृथग् ग्राह्याः पलाशक्षार एव च।
एषां पलोन्मितान् भागान् पयो गव्यं चतुर्गुणम्॥
द्वे पात्रे तिलतैलस्य द्वे च गव्यस्य सर्पिषः।
तत् साध्यं सर्व्वमेकत्र सुसिद्धं स्नेहमुद्धरेत्॥

खदिरस्य सोमवल्कस्य असनस्य पीतशालस्य। खर्ज्जूराणां पिण्डखर्ज्जूरफलानां मधूकानां पुष्पाणां मुस्तानां भद्रमुस्तककन्दानाम् उत्पलस्य पुष्पस्य मृद्वीकानां द्राक्षाणां विड़ङ्गानां विड़ङ्गतण्डुलानां चित्रकस्य मूलस्य पयस्यायाः क्षीरकाकोल्याः जोङ्गकस्य काकनासिकाया विदार्य्या क्षीरविदारिकन्दस्य (शतमूलीनां शतमूलस्य मूलानाम्)। एषां रसाः क्वाथाः पृथक् पृथक् चतुर्गुणजले संसाध्य प्रत्येकं स्नेहसमाना ग्राह्याः। तद् यथा। बल्यादीनां द्रव्याणां प्रत्येकं द्वात्रिंश-च्छरावानष्टगुणे जले पक्का चतुर्थांशशेषश्चतुःषष्टिशरावा ग्राह्या इति। पलाश-क्षारश्चैव षड़्गुणजलेनैकविंशतिवारान् परिस्राव्य ग्राह्यः। एषां क्षारान्तानाम् एकोनसप्ततेर्द्रव्याणां प्रत्येकेन पलोन्मितान् कल्कान् गव्यं पयश्चतुर्गुणं तैल-घृतयोर्मानात् तच्च द्रव्यद्वैगुण्यात् षट्पञ्चाशदुत्तरं शरावशतद्वयं तिलतैलस्य द्वे पात्रे द्रव्यद्वैगुण्यात् द्वात्रिंशच्छरावं गव्यस्य सर्पिषः संवत्सरातीतस्य द्वे च पात्रे द्रव्यद्वैगुण्यात् द्वात्रिंशच्छरावमिति तैलघृतयोर्मिलितयोश्चतुःषष्टिशरावं स्नेह-मानं साध्यं मन्दमन्दाग्निना पाच्यं सुसिद्धं शब्दोपरमे फेनोपरमे च गन्धवर्ण-

चक्रपाणिः—बल्यानामित्यादौ जोङ्गकमगुरु। द्वारदा शाकतरुः कपिकच्छुर्वा। श्रीपर्णी गाम्भारी।

* हरिद्राया इत्यत्र द्वारदाया इति क्वचित् पठ्यते।

तत्रामलकचूर्णानामाढकं शतभावितम् ।
स्वरसेनैव दातव्यं क्षौद्रस्याभिनवस्य च ॥
शर्कराचूर्णपात्रञ्च प्रस्थमेकं प्रदापयेत् ।
तुगाक्षीर्य्याः सपिप्पल्याः स्थाप्यं संमूर्च्छितञ्च तत् ॥
सुचौक्षे मार्त्तिके कुम्भे मासार्द्धं घृतभाविते ।
मात्रामग्निसमां तस्य तत ऊर्द्ध्वं प्रयोजयेत् ॥
हेमताम्रप्रवालानामयसः स्फटिकस्य च ।
मुक्तावैदूर्य्यशङ्खानां चूर्णानां रजतस्य च ॥
प्रक्षिप्य षोड़शीं मात्रां विहायायासमैथुनम् ।
जीर्णेऽजीर्णे च भुञ्जीत षष्टिकं क्षीरसर्पिषा ॥

रसादीनां सम्पत्तौ सत्यां बोध्यम् । तत्र सुसिद्धे तैलघृतयमके आमलक्याः स्वरसेनैव शतवारान् भावितमामलकचूर्णानामाढ़कमष्टशरावं दातव्यम् । अभिनवस्य क्षौद्रस्य चाढ़कं षोड़शशरावं शर्कराचूर्णपात्रं चूर्णीभूतशर्करायाः पात्रम् अष्टशरावम् । तुगाक्षीर्य्या वंशलोचनायाः सपिप्पल्याः एकं प्रस्थं शरावद्वयं पिप्पल्याश्च चूर्णिताया एकशरावं वंशलोचनाया एकशरावमिति यावत् तत्रैव तैलघृतयमके प्रदापयेत् । ततः सम्मूर्च्छितञ्च दर्व्या सम्यगालोड्य मिश्रितं तत् तैलघृतयमकं सुचौक्षे दृढ़निर्म्मलशुचौ घृतभाविते स्निग्धे मार्त्तिके मृन्मयकुम्भे मासार्द्धं पञ्चदशदिनं व्याप्य स्थाप्यम् । तत ऊर्द्ध्वं पक्षादूर्द्ध्वमग्निसमामग्निबलापेक्षया मात्रां तस्यौषधस्य प्रयोजयेत् ।

ननु केन प्रकारेण प्रयोजयेदित्यत आह—विहाय इत्यादि । विहायायासमैथुनं पुमान् समर्थादिवक्ष्यमाणरूपश्चेत् तदा कुटीं प्रविश्य शुद्धतनुः सन् तस्मादेव तैलघृतात्मकादौषधात् स्वाग्निबलानुरूपेण औषधमात्रां गृहीत्वा तत्र हेमादीनां नवानां शुद्धपुटितमारितानां चूर्णानां प्रत्येकं तदौषधात् षोड़शीं षोड़शभागैकभागमात्रां तत्रौषधे प्रक्षिप्य प्रयोजयेदिति भावः । तस्मिन्नौषधे जीर्णे वाप्यजीर्णे वा षष्टिकमन्नं क्षीरसर्पिषा भुञ्जीत, आयासमैथुने

सर्व्वरोगप्रशमनं वृष्यमायुष्यमुत्तमम्।
सत्त्वस्मृतिशरीराग्नि-बुद्धीन्द्रियबलप्रदम्॥
परमूर्ज्जस्करञ्चैव वर्णस्वरकरं तथा।
विषालक्ष्मीप्रशमनं सर्व्ववाचोगतप्रदम्॥
सिद्धार्थताञ्चाभिनवं वयश्च प्रजाप्रियत्वञ्च यशश्च लोके।
प्रयोज्यमिच्छद्भिरिदं यथावद् रसायनं ब्राह्ममुदारवीर्य्यम्॥ ८॥

इतीन्द्रोक्तरसायनम्।

वर्ज्जयेत्। भेषजजीर्णे भोजने च नियमोऽस्ति। सत्त्वादीनां बुद्धीन्द्रियाणां बलस्य च प्रदमित्यर्थः। सर्व्ववाचोगतस्यातीतस्य वचनशक्तिप्रदम् ईदृशं ब्राह्ममिदं रसायनं सिद्धार्थतादिकमिच्छद्भिः पुरुषैर्यथावद् यथाविधि प्रयोज्यम्। इति इन्द्रोक्तं ब्राह्मरसायनम्।

सुश्रुते तु सोमादीनामन्यासाञ्च महौषधीनां प्रयोगोऽन्यथा प्रोक्तस्तद् यथा—"चतुर्व्विंशतिधा सोमा व्याख्याता ये पुरा मया। अतोऽन्यतमं सोममुपयुयुक्षुः सर्व्वोपकरणपरिचारकोपेतः प्रशस्तदेशे त्रिवृत्तम् आगारं कारयित्वा हृतदोषः प्रतिसंसृष्टभक्तः प्रशस्तेषु तिथिकरणनक्षत्रमुहूर्त्तेषु अंशुमन्तमादायाध्वरकल्पेनाहृतमभिष्टुतमभिहुतञ्चान्तरागारे कृतमङ्गलः सोमकन्दं सुवर्णसूच्या विदार्य्य पयो गृह्णीयात् सौवर्णे पात्रेऽञ्जलिमात्रं ततः सकृदेवोपयुञ्जीत नास्वादयन्। तत उपस्पृश्य शेषमप्स्ववसाद्य यमनियमाभ्याम् आत्मानं संयोज्य वाग्यतोऽभ्यन्तरतः सुहृद्भिरुपास्यमानो विहरेत्। रसायनं पीतवांस्तु निवाते तन्मनाः शुचिः। आसीत तिष्ठेत् क्रामेच्च न कथञ्चन संविशेत्। सायं वा भुक्तवान् श्रुतशान्तिः कुशशय्यायां कृष्णाजिनोत्तरायां सुहृद्भिरुपास्यमानः शयीत। तृषितो वाशीतोदकमात्रां पिबेत्। ततः प्रातः उत्थायोपश्रुतशान्तिः कृतमङ्गलो गां स्पृष्ट्वा तथैवासीत। तस्य जीर्णे सोमे छर्द्दिरुत्पद्यते ततः शोणितात्तं क्रिमिव्यामिश्रं छर्द्दितवतः सायं शृतशीतं क्षीरं वितरेत्। ततस्तृतीयेऽह्नि क्रिमिव्यामिश्रमतिसार्य्यते। स तेनानिष्टप्रतिग्रहभुक्तप्रभृतिभिर्विशेषैर्मुक्तः शुद्धतनुर्भवति। ततः सायं स्नातस्य पूर्व्ववदेव क्षीरं वितरेत्। क्षौमवस्त्रास्तृतायाञ्चैनं शय्यायां शाययेत्। ततश्चतुर्थेऽहनि तस्य

पलाशक्षारः पलाशक्षारोदकम्। सुचौक्ष इति सुविशुद्धे। अग्निसमामिति अग्न्यनुरूपाम्। षोडशीं मात्रामिति आमलकादिचूर्णयुक्तघृतापेक्षया षोडशभागो हेमादिचूर्णस्य ग्राह्यः॥ ८॥

श्वयथुरुत्पद्यते। ततः सर्व्वाङ्गेभ्यः क्रिमयो निष्क्रामन्ति। तदहश्च शय्यायां पांशुभिरवकीर्य्यमाणः शयीत। ततः सायं पूर्व्ववदेव क्षीरं वितरेत्। एवं पञ्चमषष्ठयोर्दिवसयोर्वर्त्तेत। केवलमुभयकालमस्मै क्षीरं वितरेत्। ततः सप्तमेऽहनि निर्म्मांसत्वगस्थिभूतः केवलं सोमपरिग्रहादेवोच्छ्वसिति। तदहश्च क्षीरेण सुखोष्णेन परिषिच्य तिलमधुकचन्दनानुलिप्तदेहं पयः पाययेत्। ततोऽष्टमेऽहनि प्रातरेव क्षीरपरिषिक्तं चन्दनप्रदिग्धगात्रं पयः पाययित्वा पांशुशय्यां समुत्सृज्य क्षौमास्तृतायां शय्यायां शाययेत्। ततो मांसमाप्यायते त्वक् चावदलति। दन्तनखलोमानि चास्य पतन्ति। तस्य नवमदिनात् प्रभृत्यनुतैलाभ्यङ्गः सोमवल्ककषायपरिषेकः। ततो दशमेऽहन्येतदेव वितरेत्। ततोऽस्य त्वक् स्थिरतामुपैति। एवमेकादशद्वादशयोर्वर्त्तेत। तत्र त्रयोदशात् प्रभृति सोमवल्ककषायपरिषेकः। एवमा षोड़शाद् वर्त्तेत। ततः सप्तदशाष्टादशयोर्दिवसयोर्दशना जायन्ते शिखरिणः स्निग्धवज्रवैदूर्य्यस्फटिकनिकाशाः समाः स्थिराः सहिष्णवः। तदाप्रभृति चानवैः शालितण्डुलैः क्षीरयवागूमुपसेवेत यावत् पञ्चविंशतिरिति। ततोऽस्मै दद्याच्छाल्योदनं मृदूभयकालं पयसा। ततोऽस्य नखा जायन्ते विद्रुमेन्द्रगोपकतरुणादित्यप्रकाशाः स्थिराः स्निग्धा लक्षणसम्पन्नाः, केशाश्च जायन्ते त्वक् च नीलोत्पलातसीपुष्पवैदूर्य्यप्रकाशाः। ऊर्द्ध्वञ्च मासात् केशान् वापयेत्। वापयित्वा चोशीरचन्दनकृष्णतिलकल्कैः शिरः प्रदिह्यात् पयसा वा स्नापयेत्। ततोऽस्यानन्तरं सप्तरात्रात् केशा जायन्ते भ्रमराञ्जननिभाः कुञ्चिताः स्निग्धाः। ततस्त्रिरात्रात् प्रथमपरिसरात् निष्क्रम्य मुहूर्त्तं स्थित्वा पुनरेवान्तः प्रविशेत्। ततोऽस्य बलातैलमभ्यङ्गार्थेऽवचार्य्यम्। यवपिष्टमुद्वर्त्तनार्थे। सुखोष्णञ्च पयः परिषेकार्थे। अजकर्णकषायमुत्सादनार्थे। सौवीरं कूपोदकं स्नानार्थे। चन्दनमनुलेपनार्थे। आमलकरसविमिश्राश्चास्य यूषसूपविकल्पाः। क्षीरमधुकसिद्धञ्च कृष्णतिलमवचारणार्थे। एवं दशरात्रं, ततोऽन्यद् दशरात्रं द्वितीये परिसरे वर्त्तेत। ततस्तृतीये परिसरे स्थिरीकुर्व्वन्नात्मानम् अन्यदशरात्रं वर्त्तेत। किञ्चिदातपपवनान् वा सेवेत पुनश्चान्तः प्रविशेत्। न चात्मानमादर्शेषु वा निरीक्षेत रूपशालित्वात्। ततोऽन्यदशरात्रं क्रोधादीन् परिहरेत्। एवं सर्व्वेषामुपयोगः। विशेषतस्तु वल्लीप्रतानक्षुपादयः सोमा भक्षयितव्याः। तेषान्तु प्रमाणमर्द्धचतुर्मुष्टयः। अंशुमन्तं सौवर्णे पात्रेऽभिषुणुयात्। चन्द्रमसं राजते चोपयुज्याष्टगुणमैश्वर्य्यमवाप्येशानं देवमनुप्रविशति। शेषांस्तु ताम्रमये मृन्मये वा रोहिते वा चर्म्मणि वितते शूद्रवर्ज्जं त्रिभिर्वर्णैः सोमा

उपयोक्तव्याः। ततश्चतुर्थे मासे पौर्णमास्यां शुचौ देशे ब्राह्मणानर्च्चयित्वा कृतमङ्गलो निष्क्रम्य यथोक्तं व्रजेदिति। ओषधीनां पतिं सोममुपयुज्य विचक्षणः। दशवर्षसहस्राणि नवां धारयते तनुम्। नाग्निर्न तोयं न विषं न शस्त्रं नास्त्रमेव च। तस्यालमायुःक्षपणे समर्थाश्च भवन्ति हि। भद्राणां षष्टिवर्षाणां प्रसूतानामनेकधा। कुञ्जराणां सहस्रस्य बलं समधिगच्छति। क्षीरोदं शक्रसदनमुत्तरांश्च कुरूनपि। यत्रेच्छति स गन्तुं वा तत्राप्रतिहता गतिः। कन्दर्प इव रूपेण कान्त्या चन्द्र इवापरः। प्रह्लादयति भूतानां मनांसि स महाद्युतिः। साङ्गोपाङ्गांश्च निखिलान् वेदान् विन्दन्ति तत्त्वतः। चरत्यमोघसंकल्पो देववच्चाखिलं जगत्॥"

सर्व्वेषामेव सोमानामेकविध एवैष प्रयोगविधिः सुश्रुतेनोक्तो श्रेयस्तथा-अन्यासामष्टादशानामोषधीनामपि प्रयोग एवम् उक्तस्तद् यथा। अजगरी श्वेतकापोती कृष्णकापोती गोनसी वाराही कन्या छत्राऽतिच्छत्रा करेणुरजा चक्रका आदित्यपर्णिनी ब्रह्मसुवर्च्चला श्रावणी महाश्रावणी गोलोमी चाजलोमी महावेगवती चेत्यष्टादश सोमसमवीर्य्या महौषधयो व्याख्याताः। तासां सोमवत् क्रियाशीःस्तुतयः शास्त्रेऽभिहिताः। तासामागारेऽभिहुतानां याः क्षीरवत्यस्तासां क्षीरकुडवं सकृदेवोपयुञ्जीत। यास्त्वक्षीरा मूलवत्यस्तासां प्रदेशिनीप्रमाणानि त्रीणि काण्डानि प्रमाणम् उपयोगे। श्वेतकापोती समूलपत्रा भक्षयितव्या। गोनस्यजगरीकृष्ण-कापोतीनां सनखमुष्टिं खण्डशः कल्पयित्वा क्षीरेण विपाच्य परिस्राव्यतमभि-हुतञ्च सकृदेवोपयुञ्जीत। चक्रकायाः पयः सकृदेव, ब्रह्मसुवर्च्चलायाः सप्तरात्रम् उपयोक्तव्यम्। भक्ष्यकल्पेन शेषाणां पञ्च पलानि क्षीराढ़कक्वथितानि प्रस्थेऽवशिष्टेऽवतार्य्य परिस्राव्य सकृदेवोपयुञ्जीत। सोमवदाहारविहारौ व्याख्यातौ केवलन्तु नवनीतमभ्यङ्गार्थं, शेषं सोमवदा निर्गमादिति। भवन्ति चात्र। युवानं सिंहविक्रान्तं कान्तं श्रुतनिगादिनम्। कुर्य्युरेताः क्रमेणैव द्विसहस्रायुषं नरम्। अङ्गदी कुण्डली मौली दिव्यस्रक्चन्दनाम्बरः। चरत्यमोघसंकल्पो नभ-स्यम्बुददुर्गमे। व्रजन्ति पक्षिणो येन जललम्बाश्च तोयदाः। गतिः सौषधि-सिद्धस्य सोमसिद्धगतिः परा। अथ वक्ष्यामि विज्ञानमोषधीनां पृथक् पृथक्। मण्डलैः कपिलैश्चित्रैः सर्पाभा पञ्चपर्णिनी। पञ्चारत्निप्रमाणा वा विज्ञेयाजगरी बुधैः। निष्पत्रा कनकाभासा मूले द्व्यङ्गुलसम्मिता। सर्पाकारा लोहितान्ता श्वेतकापोतिरुच्यते॥ द्विपर्णिनीं मूलभवामरुणां कृष्णमण्डलाम्। द्व्यरत्निमात्रां

जानीयाद् गोनसीं गोनसाकृतिम् ॥ सक्षीरां रोमशां मृद्वीं रसेनेक्षुरसोपमाम् । एवंरूपरसाञ्चापि कृष्णकापोतिमादिशेत् ॥ कृष्णसर्पस्वरूपेण वाराही-कन्दसम्भवा। एकपत्रा महावीर्य्या भिन्नाञ्जनसमप्रभा ॥ छत्रातिच्छत्रे पूर्व्वं व्याख्याते ॥ कन्या च नारीणामोषधिसंज्ञायां व्याख्याता। करेणुः सुबहु-क्षीरा कन्देन गजरूपिणी। हस्तिकर्णपलाशस्य तुल्यपर्णा द्विपर्णिनी ॥ अजा व्याख्याता ॥ श्वेतां विचित्रकुसुमां काकादन्याः समक्षपाम्। चक्रका-मोषधीं विद्याज्जरामृत्युविनाशिनीम् ॥ मूलिनी पञ्चभिः पत्रैः सुरक्तांशुक-कोमलैः। आदित्यपर्णिनी ज्ञेया सदादित्यानुवर्त्तिनीति पूर्व्वमुक्ता ॥ ब्रह्म सुवर्च्चला च व्याख्याता ॥ पुष्पैर्नीलोत्पलाकारैः फलैश्चाञ्जनसन्निभैः। श्रावणी महती ज्ञेया कनकाभा पयस्विनी ॥ श्रावणी पाण्डुराभासा महाश्रावणि-लक्षणा ॥ गोलोमी चाजलोमी च रोमशैः कन्दसम्भवैः। हंसपादीव विच्छिन्नैः पत्रैर्मलसमुद्भवैः। अथवा शङ्खपुष्प्या च समाना सर्व्वरूपतः ॥ वेगेन महताविष्टा सर्पनिर्म्मोकसन्निभा। एषा वेगवती नाम जायते ह्यम्बुदक्षये ॥ सप्तादौ सर्परूपिण्यो या ह्योषध्यः प्रकीर्त्तिताः। तासामुद्धरणं कार्य्यं मन्त्रेणा-नेन सर्व्वदा। महेन्द्ररामकृष्णानां ब्राह्मणानां गवामपि। तपसा तेजसा वापि प्रशाम्यध्वं शिवाय वै। मन्त्रेणानेन मतिमान् सर्व्वानप्यभिमन्त्रयेत् ॥ अश्र-द्दधानैरलसैः कृतघ्नैः पापकर्म्मभिः। नैवासादयितुं शक्याः सोमाः सोम-समास्तथा ॥ पीतावशेषममृतं देवैर्ब्रह्मपुरोगमैः। निहितं सोमवीर्य्यासु सोमे चाप्योषधीपतौ ॥ एषां प्रायेण प्राप्तिस्थानं पूर्व्वमुक्तम्। गोलोमी चाजलोमी च महती श्रावणी तथा। वसन्ते कृष्णसर्पाभा गोलोमी च प्रदृश्यते ॥ कौशिकीं सरितं तीर्त्वाञ्जयन्त्यास्तु पूर्व्वतः। क्षितिप्रदेशो वल्मीकैराचितो योजनत्रयम् ॥ विज्ञेया तत्र कापोती श्वेता वल्मीकमूर्द्धसु। मलये नलसेतौ च वेगवत्योषधिर्ध्रुवा। कार्त्तिक्यां पौर्णमास्याञ्च भक्षयेत् तामुपोषितः। सोमवच्चात्र वर्त्तेत फलं तावच्च कीर्त्तितम् ॥ रसा-धनाधिकारस्तु न सप्तानां पुंसाम्, तदुक्तं सुश्रुतेन—अथ सप्त पुरुषा रसायनं नोपयुञ्जीरन्। तद् यथा—अनात्मवानलसो दरिद्रः प्रमादी व्यसनी पापकृद् भेषजापमानी चेति। सप्तभिरेव कारणैर्न सम्पद्यते। अज्ञानादनारम्भादस्थिरचित्तत्वाद् दारिद्र्यादनायत्तत्वादधर्म्मादौषधा-लाभाच्चेति ॥ ८ ॥

समर्थानामरोगाणां धीमतां नियतात्मनाम्।
कुटीप्रवेशः क्षमिणां * परिच्छदवतां हितः॥
अतोऽन्यथा तु ये तेषां सौर्य्यमारुतिको विधिः।
ताभ्यां श्रेष्ठतरः पूर्व्वो विधिः स तु सुदुष्करः॥ ९॥
रसायनविधिभ्रंशाज्जायेरन् व्याधयो यदि।
यथास्वमौषधं तेषां कार्य्यं मुक्त्वा रसायनम्॥ १०॥

गङ्गाधरः—ननु चतुष्पादेपूक्तानां रसायनानां द्विविधः प्रयोगो भवता व्याख्यातः कुटीप्रावेशिको वातातपिकश्च; सर्व्वे तु पुरुषाः किं द्विविधमेव प्रयोगं कुर्य्युरथान्यथेत्यत आह—समर्थानामित्यादि। समर्थानां शक्तिमतां नियतात्मनां कामक्रोधादिविरहेण निश्चित्य यमशीलतया स्थिरमनसां क्षमिणां क्षमाशीलानां परिच्छदवतां धनजनादिभिः सम्पन्नानां कुटीप्रवेशो हितः। अतोऽन्यथा तु सामर्थ्यरहितानां रोगिणामबुद्धिमतां कामादिभिरस्थिरचित्तानाम् अक्षमिणां धनजनादिसम्पद्रहितानाञ्च सौर्य्यमारुतिको वातातपिको विधिर्हितः। नन्वेवं चेत् कस्मात् कुटीप्रवेशः कार्य्यः समर्थादिभिरपि सौर्य्यमारुतिको विधिः क्रियेतेत्यत आह— ताभ्यामित्यादि। श्रेष्ठतर इति सम्यक्फलनिष्पादकत्वात् पूर्व्वः कुटीप्रवेशो वै श्रेष्ठतरः। असम्यक्फलनिष्पादकत्वात् तु परो वातातपिको विधिः श्रेष्ठो रोगहरभेषजेभ्यः। नन्वेवं चेत् समर्थासमर्थाः सर्व्वे कुटीप्रवेशं कस्मान्न कुर्य्युरित्यत आह—स तु सुदुष्कर इति। स तु कुटीप्रवेशो विधिः सुदुष्करः। बहुक्लेशजनको यस्मात् तस्मात् समर्थादीनां हितो नासमर्थादीनामिति बोध्यम्॥ ९॥

गङ्गाधरः—ननु कुटीप्रवेशे कृते यदि दैवाद् विधितो भ्रश्यते रोगाश्च तेन यदि भवन्ति तदा किं कार्य्यमित्यत आह—रसायनविधिभ्रंशादित्यादि। व्याधय इति ये व्याधयो भवन्ति तेषां व्याधीनामौषधं कार्य्यमित्यर्थः॥ १०॥

चक्रपाणिः—कुटीप्रावेशिकरसायनविषयान् वातातपिकरसायनविषयांश्च पुरुषानाह—समर्थानामित्यादि। क्षणिनामिति व्यापारकरणं प्रति स्वतन्त्राणाम्। सूर्य्यमारुतसेवयापि क्रियत इति

* क्षणिनाम् इति चक्रः।

सत्यवादिनमक्रोधं निवृत्तं मद्यमैथुनात् ।
अहिंसकमनायासं प्रशान्तं प्रियवादिनम् ॥
जपशौचपरं धीरं दाननित्यं तपस्विनम् ।
देवगोब्राह्मणाचार्य्य-गुरुवृद्धार्च्चने रतम् ॥
आनृशंस्यपरं नित्यं नित्यं कारुण्यवेदिनम् * ।
समजागरणस्वप्न-नित्यं क्षीरघृताशिनम् ॥
देशकालप्रमाणज्ञं युक्तिज्ञमनहङ्कृतम् ।
शस्ताचारमसङ्कीर्णमध्यात्मप्रवणेन्द्रियम् ॥
उपासितारं वृद्धानामास्तिकानां जितात्मनाम् ।
धर्म्मशास्त्रपरं विद्यान्नरं नित्यरसायनम् ॥
गुणैरेतैः समुदितैः प्रयुङ्क्ते यो रसायनम् ।
रसायनगुणान् सर्व्वान् यथोक्तान् स समश्नुते ॥ ११ ॥

इत्याचाररसायनम् ।

ननु कस्य पुना रसायनमेकान्तेन सिध्यतीत्यत आह—सत्यवादिनमित्यादि । मद्यमैथुनान्निवृत्तं नित्यम् आनृशंस्यपरम् अखलत्वे तत्परं नृशंसा तु खलता । नित्यं कारुण्यवेदिनं दयावेत्तारम् । नातिजागरणनातिस्वप्नौ नित्यौ यस्य तं समजागरणस्वप्ननित्यम् । असङ्कीर्णं नानाधर्म्ममेलकेन सङ्कीर्णभावरहितम् । अध्यात्मे प्रबलानीन्द्रियाणि यस्य तम् अध्यात्मप्रबलेन्द्रियम् । वृद्धादीनामुपासितारम् । नित्यरसायनमिति सर्व्वदाचरितरसायनमित्यर्थः । रसायनाधिकारिणमाह—एतैः समुदितैः गुणैर्यो रसायनं प्रयुङ्क्ते स सर्व्वान् रसायनगुणान् यथोक्तान् समश्नुते ॥ ११ ॥

इत्याचाररसायनम् ।

सौर्य्यमारुतिकः । सामान्येनरसायनविषयपुरुषगुणान् उक्त्वा विशेषेण गुणानाह—सत्यवादिनमित्यादि । करुणया सत्त्वानि पश्यतीति करुणवेदी । असङ्कीर्णः कुलजः । नित्ययोगेन रसायनप्रयोगो यस्य स नित्यरसायनः ॥ ९—११ ॥

---

* करुणावेदिनम् इति पाठः ।

यथास्थूलमनिर्वाह्य दोषान् शारीरमानसान्।
रसायनगुणैर्जन्तुर्युज्यते न कदाचन ॥ १२ ॥
योगा ह्यायुःप्रकर्षार्था जरारोगनिवर्हणाः।
मनःशरीरशुद्धानां सिध्यन्ति प्रयतात्मनाम् ॥ १३ ॥
तदेतन्न भवेद् वाच्यं सर्व्वमेव हतात्मसु।
अरुजेभ्योऽद्विजातिभ्यः शुश्रूषा येषु नास्ति च ॥ १४ ॥
ये रसायनसंयोगा वृष्ययोगाश्च ये मताः।
यच्चौषधं विकाराणां सर्व्वं तद् वैद्यसंश्रयम् ॥

गङ्गाधरः—ननु के रसायनगुणान् सर्व्वानाप्नुवन्तीत्यत आह—यथेत्यादि। शारीरमानसान् दोषान् अनिर्वाह्य शारीरमानसदोषनिर्व्वाहं न कृत्वा जन्तुः यथास्थूलं स्थूलान् गुणानतिक्रम्य सूक्ष्मैः रसायनगुणैर्न कदाचन युज्यते स्थूलगुणांस्तु लभते। स्थूलगुणास्तु असम्यग्रूपेणायुर्हितत्वानल्पजीविताऽऽरोग्यादयः ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—ननु तर्हि केषां रसायनादीनि सिध्यन्तीत्यत आह—योगा इत्यादि। मनःशरीराभ्यां दोषतः शुद्धानाम् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—अथ रसायनयोगानां गुह्यत्वमाह तदेतदित्यादि। तदेतत् सर्व्वमेव रसायनं हतात्मसु साङ्गवेदवचनेष्वनिष्ठादिभिर्हतमनोबुद्धिस्वभावेषु न वाच्यं भवेत्। रसायनफलनिष्ठाभावात् अरुजेभ्योऽद्विजातिभ्यः शूद्रेभ्यश्च न वाच्यं भवेत्। येषु रसायनगुणशुश्रूषा श्रवणेच्छा नास्ति तेषु च वाच्यं न भवेत्। तेषां हि प्रायो न सत्यतया रसायनादिचमत्कारवत्त्वेषु प्रत्ययोऽस्ति स्वयं विज्ञाभिमानित्वात् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—ननु के पुनरेतत् सर्व्वौषधविदः स्युरित्यत आह—ये इत्यादि। वैद्यसंश्रयमिति वैद्या हि धर्म्मार्थकामाभिलाषिण औषधगुणेषु सत्यतया प्रत्ययवन्तस्तत्फलेन हि स्वगुणविख्यातियशोऽर्थलाभादयः। यदि सर्व्वं रसायन

चक्रपाणिः—शुद्धैरेव प्रयतात्मतायां लब्धायां पुनस्तदभिधानमितरमानसगुणेषु प्रयतात्मताया अभ्यर्हिततोपदर्शनार्थम्। अरुजेभ्योऽद्विजातिभ्यः शुश्रूषा येषु पुरुषेषु नास्ति, तेषु नैतद् वाच्यमिति योजना ॥ १२—१४ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति रसायनादिसिद्धिर्वैद्याधीना, तेन वैद्यस्तुतिमारभते—ये इत्यादि।

प्राणाचार्य्यं बुधस्तस्माद् धीमन्तं वेदपारगम् ।
अश्विनाविव देवेन्द्रः पूजयेदतिशक्तितः ॥ १५ ॥
अश्विनौ देवभिषजौ यज्ञवाहाविति स्मृतौ ।
यज्ञस्य * हि शिरश्छिन्नं पुनस्ताभ्यां समाहितम् ॥
प्रशीर्णा दशनाः पूष्णो नेत्रे नष्टे भगस्य च ।
वज्रिणश्च भुजस्तम्भस्ताभ्यामेव चिकित्सितः ॥
चिकित्सितस्तु शीतांशुर्गृहीतो राजयक्ष्मणा ।
सोमाभिपतितश्चन्द्रः कृतस्ताभ्यां पुनः सुखी ॥
भार्गवश्च्यवनः कामी वृद्धः सन् विकृतिं गतः ।
वीतवर्णस्वरोपेतः कृतस्ताभ्यां पुनर्युवा ॥
एतैश्चान्यैश्च बहुभिः कर्म्मभिर्भिषगुत्तमौ ।
बभूवतुर्भृशं पूज्याविन्द्रादीनां महात्मनाम् ॥
ग्रहाः स्तोत्राणि मन्त्राणि तथा नाना हवींषि च ।
धूमाश्च पशवस्ताभ्यां प्रकल्प्यन्ते द्विजातिभिः ॥

संयोगवृष्ययोगरोगघ्नौषधं वैद्यसंश्रयं न त्वन्यत्र वाच्यं, तदा तस्मादेव सुतरां बुधः पण्डितो धीमन्तं वेदपारगमायुर्व्वेदपारगं प्राणाचार्य्यं वैद्यं शक्तितः पूजयेत् । अश्विनाविव देवेन्द्रः । देवेन्द्रो यथाश्विनौ स्वर्व्वैद्यौ पूजितवान् तथेत्यर्थः । इति ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—ननु कथं कस्माच्च देवेन्द्रेणाश्विनौ पूजिताविल्यत आह—अश्विनावित्यादि । यज्ञवाहाविति विवृणोति—यज्ञस्य हीत्यादि । यज्ञस्य दक्षप्रजापतेः क्रतोः । सोमात् सौम्यभावात् । ग्रहा ग्रहणार्थं विषयः । ताभ्याम्

प्राणाचार्य्यमित्यत्र प्राणिवर्य्यमिति वा पाठः, तत्र प्राणिनां वर्य्यः श्रेष्ठः प्राणिवर्य्यः । यज्ञं वहत इति यज्ञवाहौ, तद्यज्ञवाहत्वमेव दर्शयति—दक्षस्य हीत्यादि । पूष्णः सूर्य्यस्य । भगोऽपि सूर्य्यभेदः । सोमाभिपतित इति सोमाभिपातनरोगेण पीड़ित इत्यर्थः, अतिपञ्चित इति वा पाठः, तत्राप्यतिपञ्चनेन सोमपानातियोगं दर्शयति । ग्रहाः सोमपानपात्राणि । स्तोत्राणि स्तवाः स्तावकवाच्यः । शस्त्राणीति कृत्वा केचित्, शस्यतेऽनेनेति सामगव्यतिरिक्तं स्तोत्रमाहुः, शस्त्राणि अस्त्राण्येव, वचस्युक्तानि

* यज्ञस्य इत्यत्र दक्षस्य तथा सोमाभिपतित इत्यत्र सोमाभिपतितः इति चक्रसम्मतः पाठः ।

प्रातश्च सवने सोमं शक्रोऽश्विभ्यां सहाश्नुते।
सौत्रामण्याञ्च भगवानश्विभ्यां सह मोदते॥
इन्द्राग्नी चाश्विनौ चैव स्तूयन्ते प्रायशो द्विजैः।
स्तूयन्ते वेदवाक्येषु न तथान्या हि देवताः॥
अमरैरजरैस्तावद्विबुधैः साधिपैर्ध्रुवैः।
पूज्येते प्रयतैरेवमश्विनौ भिषजाविति॥ १६॥
मृत्युव्याधिजरावश्यैर्दुःखप्रायैः सुखार्थिभिः।
किं पुनर्भिषजो मर्त्यैः पूज्याः स्युर्नातिशक्तितः॥ १७॥
शीलवान् मतिमान् युक्तस्त्रिजातिः शास्त्रपारगः।
प्राणिभिर्गुरुवत् पूज्यः प्राणाचार्य्यः स हि स्मृतः॥ १८॥

अश्विनीकुमारद्वयाय द्विजातिभिः ग्रहादयः कल्प्यन्ते। स च शक्रः प्रातःकाले सवने अश्विभ्यां सह सोममश्नुते। सौत्रामण्याञ्च यज्ञे भगवान् जिष्णुरश्विभ्यां सह मोदते। द्विजैः प्रायशो वेदवाक्येषु इन्द्राग्नी च अश्विनौ चैते एव यथा स्तूयन्ते तथा नान्या हि देवताः स्तूयन्ते। अमरादिभिः एवं पूज्यते एवाश्विनौ देवभिषजौ॥ १६॥

गङ्गाधरः—मर्त्यानां वैद्यपूजनमाह—मृत्युव्याधीत्यादि। अमरैरजरैर्यथैवं वैद्यः पूज्यते, तत्र मर्त्यैर्मरणशीलैः मृत्युव्याधिजराभिर्वश्यैः दुःखप्रायैः सुतरां सुखार्थिभिर्नातिशक्तितः न शक्तिमतिक्रम्य यथाशक्तितः भिषजो पुनः किं न पूज्याः स्युस्तत्र किं ब्रूम इति भावः॥ १७॥

गङ्गाधरः—ननु कस्माद् वैद्यः पूज्य उच्यते, इत्यत आह—शीलवानित्यादि। युक्तः युक्तिमान् त्रिजातिः ब्राह्मणमूर्द्धाभिषिक्ताम्बष्ठान्यतमो ब्राह्मणः क्षत्रिय-माहिष्यान्यतरः क्षत्रियो वैश्यो वेति षण्णामन्यतमः संस्कारात् द्विजन्मवान्। स पुनः शास्त्रपारगः वेदवेदाङ्गपारं गतः त्रिजातिर्वक्ष्यते। एवम्भूतो वैद्यो यः स हि प्राणार्थं प्राणवद्भिः गुरुवत् आचार्य्यवत् पूज्यस्तस्मात् प्राणाचार्य्य इति स्मृतः॥ १८॥

शस्त्राणि च यज्ञे कल्प्यन्त एव। धूम्राश्च पशव इति धूम्रवर्णपशवः, एवंवर्णाश्च पशवः श्रेष्ठा भवन्ति। सवन इति यज्ञस्थाने। सौत्रामणी यज्ञविशेषः। अतिशक्ति इति निजशक्तेरप्यतिरेकेण॥ १५—१८॥

विद्यासमाप्तौ भिषजस्तृतीया जातिरुच्यते ।
अश्रुते वैद्यशब्दो न, न वैद्यः पूर्व्वजन्मतः ॥
विद्यासमाप्तौ ब्राह्मं वा सत्त्वमार्ष्यमथापि वा ।
ध्रुवमाविशति ज्ञानात् तस्माद् वैद्यस्त्रिजः स्मृतः ॥ १९ ॥
नाभिध्यायेन्न चाक्रोशेदहितं न समाचरेत् ।
प्राणाचार्य्यं बुधः कश्चिदिच्छन्नायुरनित्वरम् * ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—ननु तर्हि कथं द्विजातित्वं न कथ त्रिजातित्वं किं तावदिति आह—विद्येत्यादि । साङ्गानां वेदानामध्ययनेन यज्ज्ञानं सा विद्या । सा च द्विधा परा चापरा च । उक्तं हि मण्डूकोपनिषदि "द्वे विद्ये वेदितव्ये परा चापरा च। तत्रापरा ऋग्वेदः सामवेदो यजुर्व्वेदोऽथर्व्ववेदः शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषम् इति । अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते यत्तदद्रश्यमगोत्र-मवर्ण्यमित्यादि । तद्द्विविधाविद्याया अध्ययनेन समाप्तौ सत्यां भिषजस्तृतीया जातिः वैद्यत्वे, न पुनर्ज्जन्मत उच्यते। तेन अश्रुतेऽनधीतसाङ्गवेदे ब्राह्मणादौ द्विजातिषट्के, उपनयनेनैव द्विजातित्वमात्रे न तु वैद्यपर्य्याय-भिषक्प्राणाचार्य्यादिशब्दो वैद्यशब्दो वर्त्तते न वा सावित्र्यां पूर्व्वजन्मतो वैद्यः स्यात्। अत एव ब्राह्मणानां षड्विधानामुपनयनसंस्कारवेदारम्भ इव वैद्यत्वे तेषां वेदाध्ययनसमाप्तिश्चेत् तदा तेषां ब्राह्मणत्वादिवद्वैद्यत्वं भवतीति त्रिजन्मत्वम् ।

ननु कस्माद् विद्यासमाप्तौ तृतीया जातिः स्यादित्यत आह—विद्या-समाप्तावित्यादि । ब्राह्मं सत्त्वं मनः अथवार्षं सत्त्वं मनः ज्ञानात् तत्त्वज्ञानात् समाप्तविद्यं पुरुषं ध्रुवं निश्चितमाविशति यस्मात्, तस्माद् द्विजो ब्राह्मणादिर्वैद्यत्वरूपेण जन्मान्तरात् वैद्यस्त्रिजो द्विजेषु श्रेष्ठः स्मृतः ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—अत एव बुधः कश्चिदनित्वरम् अगत्वरमायुरिच्छन् प्राणाचार्य्यं

चक्रपाणिः—वैद्यशब्दद्विजशब्दयोः प्रवृत्तिनिमित्तमाह—विद्येत्यादि । तेन विद्यायोगाद् वैद्यत्वं तथा विद्यासमाप्तिलक्षणजन्मना त्रिजत्वं भवतीत्युक्तं भवति । ब्राह्मं वा आर्षं वा इति विकल्पो वैद्यविशेषाभिप्रायाद् भवति, तयोर्यो नैष्ठिकचिकित्सार्थः, तस्य ब्राह्मम्, इतरस्य तु लोकानु-ग्राहिण आर्षमिति व्यवस्था ॥ १९।२० ॥

* इतःपरं चिकित्सितशरीरं यो न निष्क्रीणाति दुर्मतिः । स यत् करोति सुकृतं तत् फलं भिषगश्नुते ॥ इत्यधिकः पाठः क्वचिद् दृश्यते ।

चिकित्सितस्तु संश्रुत्य यो वासंश्रुत्य मानवः।
नोपाकरोति वैद्याय नास्ति तस्येह निष्कृतिः॥
भिषगप्यातुरान् सर्व्वान् स्वसुतानिव यत्नवान्।
आबाधेभ्यो हि संरक्षेदिच्छन्नायु-*-रनुत्तमम्॥ २१॥
धर्म्मार्थञ्चार्थकामार्थमायुर्व्वेदो महर्षिभिः।
प्रकाशितो धर्म्मपरैरिच्छद्भिः स्थानमक्षयम्॥
नार्थार्थं नापि कामार्थमथ भूतदयां प्रति।
वर्त्तते यश्चिकित्सायां स सर्व्वमतिवर्त्तते॥ २२॥

वैद्यं नाभिध्यायेत् तद्धनादिविषयस्पृहां न कुर्य्यात्, न चाक्रोशेत्, नाप्यहितं समाचरेत्॥ २०॥

गङ्गाधरः—वैद्यानां पूज्यत्वमुक्त्वा येन चिकित्सितो यो भवति तस्य तं वैद्यं प्रति यथा कर्त्तव्यं तदाह—चिकित्सित इत्यादि। यो मानवो येन वैद्येन चिकित्सितस्तस्योपकारविषयं संश्रुत्यासंश्रुत्य वा वैद्याय नोपाकरोति उपकारं न करोति इह जगति उभयस्मिन् लोके तस्य निष्कृतिर्नास्ति। चिकित्सितपुरुषस्य वैद्यं प्रत्याचरणमुक्त्वा वैद्यस्याप्यातुरं प्रत्याचारमाह—भिषगपि इत्यादि। अपिशब्दोऽत्र पूर्व्वश्लोकार्थप्रतिरूपे। चिकित्सितः पुमान् यथा वैद्याय उपाकुर्य्यात् तथा भिषगपि यत्नवान् सन् उत्तममायुः स्वस्येच्छन् सर्व्वानातुरान् आबाधेभ्यो व्याधिपीड़ाभ्यः स्वसुतानिव संरक्षेत्॥ २१॥

गङ्गाधरः—आयुर्व्वेदप्रकाशफलमाह—धर्म्मार्थमित्यादि। धर्म्मार्थं धर्म्मनिमित्तमर्थकामार्थञ्च अर्थार्थं कामार्थञ्च अक्षयं स्थानं ब्रह्मलोकमिच्छद्भिर्धर्म्मपरैर्महर्षिभिरायुर्व्वेदः प्रकाशितः, न महर्षिभिरर्थार्थं नापि कामार्थमायुर्व्वेदः प्रकाशितः किन्तु धर्म्मार्थमर्थकामार्थं च प्रकाशितः। ननु कथं धर्म्मः स्यादित्यत आहार्थेत्यादि। चिकित्सायां यो भूतदयां प्रति वर्त्तते भूतेषु दयां कृत्वार्थकामौ हित्वा चिकित्साकरणे यत् फलं वर्त्तते स धर्म्मरूपः सर्व्वं फलमतिवर्त्तते अतिक्रामति॥ २२॥

चक्रपाणिः—संश्रुत्येति प्रतिज्ञाय॥ २१।२२॥

कुर्व्वते ये तु वृत्त्यर्थं चिकित्सापण्यविक्रयम् ।
ते हित्वा काञ्चनं राशिं पांशुराशिमुपासते ॥ २३ ॥
दारुणैः कृष्यमाणानां गदैर्वैवस्वतक्षयम् ।
छित्त्वा वैवस्वतान् पाशान् जीवितञ्च प्रयच्छति ॥
धर्म्मार्थदाता सदृशस्तस्य नेहोपलभ्यते ।
न हि जीवितदानाद्धि दानमन्यद् विशिष्यते ॥
परो भूतदया धर्म्म इति मत्वा चिकित्सया ।
वर्त्तते यः स सिद्धार्थः सुखमत्यन्तमश्नुते ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—धर्म्मार्थं चिकित्साफलमुक्त्वा वृत्त्यर्थं चिकित्साफलमाह—कुर्व्वते इत्यादि। वृत्त्यर्थं धनार्थम्। चिकित्सायाः पण्येन इयन्मितं धनं मह्यं त्वं दास्यसि इत्युक्तोऽथाहं तद् दास्यामीति प्रतिश्रुत्य पणं कारयित्वा ये विक्रयं कुर्व्वते ते काञ्चनं राशिं स्वर्णस्य राशिं त्यक्त्वा पांशुराशिम् उपासत भजन्ते यथा तथा सर्व्वातिवर्त्तिधर्म्मं विहायार्थं लभन्ते इति भावः ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः नन्नु भूतेषु दयया चिकित्सायां कथं सर्व्वातिवर्त्ती धर्म्मो वर्त्तते इत्यत आह—दारुणैरित्यादि। दारुणैर्गदैः वैवस्वतक्षयं यमराजभवनं कृष्यमाणानां प्राणिनां छित्त्वा ववस्वतान् पाशान् यमपाशं मोचयित्वा जीवितं भिषक् धर्म्मार्थं प्राणिभ्यः प्रयच्छति यस्मात् तस्मात् तस्य चिकित्सकस्य सदृशो धर्म्मार्थदाता इह त्रिलोक्यां नोपलभ्यते। ननु कस्मादित्यत आह—न हीत्यादि। हि यस्मात्। जीवितदानादन्यद् दानं न हि विशिष्यते। भूतेषु दयया चिकित्सायाः फलान्तरमाह—पर इत्यादि। भूतदया भूतेषु दया पर उत्कृष्टो धर्म्म इति मत्वा यश्चिकित्सया वर्त्तते स सिद्धार्थः सन्नत्यन्तं सुखं ब्रह्म निर्व्वाणमश्नुते अन्तातिक्रान्तं सुखन्तु आनन्दमयस्य भवतीति ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—चिकित्सैव पण्यं विक्रेतव्यमिति चिकित्सापण्यम्; ते हित्वेत्यादौ धर्म्मार्थे क्रियमाणचिकित्सा महाफलत्वेन काञ्चनराशितुल्या, इतरा त्वसारकल्पा पांशुराशितुल्या ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—वैवस्वतक्षयमिति यमगृहम् ॥ २४ ॥

तत्र श्लोकौ।

आयुर्व्वेदसमुत्थानं दिव्यौषधिविधिः शुभः।
अमृताल्पान्तरगुणं सिद्धं रत्नरसायनम् ॥
सिद्धेभ्यो ब्रह्मचारिभ्यो यदुवाचामरेश्वरः।
आयुर्व्वेदसमुत्थाने तत् सर्व्वं सम्प्रकाशितम् ॥ २५ ॥

इति चिकित्सितस्थाने प्रथमाध्याये आयुर्व्वेदसमुत्थानीय-रसायनपादश्चतुर्थः।

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने रसायनो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—पादार्थमुपसंहरति—तत्र श्लोकावित्यादि। अमृताल्पान्तरगुणं अमृतात् किञ्चिद्धीनगुणम् ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—पादं समापयतीतीत्यादि। अध्यायं समापयति अग्नीत्यादि।

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सित-स्थाने आयुर्व्वेदसमुत्थानीयरसायनपादश्चतुर्थः।
समाप्तश्च प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—संग्रहे रत्नरसायनमिति हेमादिरत्नसंयुक्तं रसायनम् ; आयुर्व्वेदसमुत्थानं प्रकाशित-तया ; दिव्यौषधिविध्यादि यदुवाच ब्रह्मचारिभ्योऽमरेश्वरः तत् प्रकाशितमिति योजना ॥ २५ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायामायुर्व्वेदसमुत्थानीयरसायनपाद-श्चतुर्थः। समाप्तश्चायं प्रथमाध्यायः ॥

•

द्वितीयोऽध्यायः ।

अथातः संयोगशरमूलीयं वाजीकरणपादं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

वाजीकरणमन्विच्छेत् पुरुषो नित्यमात्मवान् ।
तदायत्तौ हि धर्म्मार्थौ प्रीतिश्च यश एव च ॥
पुत्रस्यायतनं ह्य तद् गुणाश्चैते सुताश्रयाः ।
वाजीकरणमग्रश्च क्षेत्रं स्त्री या प्रहर्षिणी ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अथ रसायनाध्यायानन्तरमतः स्वस्थविध्यधिकारादुद्देशानुक्रमात् वाजीकरणमाह—अथात इत्यादि । संयोगशरमूलीयमिति स्त्रीसौभाग्यस्य आदौ वाजीकरणत्वं वक्ष्यते तत् सुभगस्त्रीसंयोगं योगादौ । शरमूलेक्षुमूलानीत्यादि-वक्ष्यमाणवाक्यैकदेशं शरमूलञ्चाधिकृत्य कृतो वाजीकरणपादस्तं तथा ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—वाजीकरणमित्यादि । आत्मवान् पुरुषो नित्यं वाजीकरणद्रव्य-मन्विच्छेत् वाजीकरणद्रव्यान्वेषणां कुर्य्यात् । कस्मादित्यत आह—तदायत्ता-वित्यादि । हि यस्मात् । धर्म्मार्थौ द्वौ तदायत्तौ वाजीकरणद्रव्याधीनौ । प्रीतिश्च यशश्चैव द्वे तदायत्ते । हि यस्माच्च एतद्वाजीकरणद्रव्यं पुत्रस्यापत्यस्यायतनम् । ननु वाजीकरणसेवनेन को धर्म्मः कथं वा स्यादर्थश्च कथं स्यादेवं प्रीत्यादयश्च कथं स्युरित्यत आह—गुणाश्चेत्यादि । एते च गुणा धर्म्मार्थप्रीतियशांसि

चक्रपाणिः—स्वस्थौजस्करसामान्यात् रसायनमनु वाजीकरणं वाच्यम्, तत्रापि प्राजीकरणे प्रवृत्त्युपदर्शकप्रकरणयुक्तत्वादादौ संयोगशरमूलीय उच्यते । संयोगः शरमूलानामस्मिन्नस्तीति संयोगशरमूलीयः ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—अवाजी वाजीवात्यर्थं मैथुने शक्तः क्रियते येन तद् वाजीकरणम् । उक्तं हि—"वाजीवातिबलो येन यात्यप्रतिहतः स्त्रियम्" इत्यादि; अन्विच्छेदिति रसायनात् महाफलात् तदपेक्षयाल्पफलं वाजीकरणं पश्चादिच्छेत् । "पुरुषः" इति पदेन तरुणपुरुषग्राहिणा बालवृद्धौ निषिद्धव्यवायौ निराकरोति; उक्तं हि—"अतिबालोऽह्यसम्पूर्ण-सर्व्वधातुः स्त्रियो व्रजन् । उपतप्येत सहसा तडागमिव काजलम् ॥ शुष्कं रुक्षं यथा काष्ठं जन्तुदग्धं विजर्जरम् । स्पृष्टमाशु विशीर्य्येत तथा वृद्धः स्त्रियो व्रजन् ॥" इति । 'नित्यम्' इत्यनेन न रसायनवत् सकृत्प्रयोगो वृष्यस्य, किन्त्वाहारवत् सर्व्वदा सर्व्वोऽपि प्रयोग इति दर्शयति । आत्मवानित्यनेन दुरात्मनो वृष्यकरणं निषेधति; स हि वृष्ययोगादुपचितधातुः सन्नगम्यागमनमपि कुर्य्यात् । धर्म्मादयो वृष्यायत्ता एव

इष्टा ह्येकैकशोऽप्यर्थाः परं प्रीतिकराः स्मृताः।
किं पुनः स्त्रीशरीरे ये संघातेन व्यवस्थिताः॥
संघातो हीन्द्रियार्थानां स्त्रीषु नान्यत्र विद्यते।
स्त्र्याश्रयो हीन्द्रियार्थो यः स प्रीतिजननोऽधिकः॥ ३॥

सुताश्रयाः। वाजीकरणसेवनेन पुत्रे जाते सुपुत्रत्वादितः पितृलोकादिहित कर्म्मसम्भवात् धर्म्मार्थप्रीतियशसामवश्यम्भावित्वमिति भावः। तस्मादात्मवान् पुरुषो वाजीकरणमन्विच्छेत्। वाजीकरणस्य लक्षणं फलञ्च रसायनाध्याये विस्तरेण पूर्व्वमुक्तं ; सुश्रुतेनाप्युक्तम्। "कल्यस्योदग्रवयसो वाजीकरणसेविनः। सर्व्वेष्वृतुष्वहरहर्व्यवायो न निवारितः। स्थविराणां रिरंसूनां स्त्रीणां वाल्लभ्य मिच्छताम्। योषित्प्रसङ्गात् क्षीणानां क्लीवानामल्परेतसाम्। विलासिना मर्थवतां रूपयौवनशालिनाम्। नृणाञ्च बहुभार्य्याणां योगा वाजीकरा हिताः। सेवमानो यदौचित्याद् वाजीवात्यर्थवेगवान्। नारीस्तर्पयते तेन वाजीकरणमुच्यते॥" इति। तत्रादौ श्रेष्ठं वाजीकरणमाह वाजीकरणमित्यादि। अग्र्यं श्रेष्ठं वाजीकरणं क्षेत्रम्। क्षेत्रमाह—स्त्रीत्यादि। प्रहर्षिणी या स्त्री तत् क्षेत्रं तच्च श्रेष्ठं वाजीकरणम्॥ २॥

गङ्गाधरः—ननु केवलं स्त्रीमात्रं प्रहर्षकरमुतान्यदित्यतः कुतश्च स्त्री प्रहर्षकरीत्यतश्च आह—इष्टा हीत्यादि। हि यस्मात्। इष्टा अभिमता अर्थाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा एकैकशोऽपि परं प्रीतिकराः सर्व्वत्रैव वस्तुषु स्मृताः। तत्र स्त्रीशरीरे संघातेन अनेकशो व्यवस्थिता ये इष्टा अर्थास्तेषु पुनः प्रीतिकरत्वे किं वचः। ननु कथं स्त्रीमात्रमग्र्यं वाजीकरणमन्येष्वपि वस्तुषु इष्टार्था वर्त्तन्ते इत्यत आह—संघात इत्यादि। हि यस्मात्। इष्टानामिन्द्रियार्थानां शब्दादीनां संघातः समुदायः स्त्रीष्वेव विद्यते नान्यत्र अर्थानामिष्टानां संघातो वर्त्तते। यदि चान्यत्रार्थानां संघातो वर्त्तते न तर्हि इष्टानामर्थानां संघातः, यदि चेष्टा अर्था वर्त्तन्ते न च तर्हि इष्टानामर्थानां संघातस्त्वन्यत्र वर्त्तते, तस्मात्

यथा भवन्ति, तदाह—पुत्रस्येत्यादि। आयतनं कारणम् ; एते गुणा इति धर्म्मादयः। वृष्यप्रयोगजनितः पुत्रो पितुः धर्म्मादीन् सम्पादयतीत्यर्थः। वाजीकरणं यच्चेहोक्तम्, तदृतुकाले यथाविधिकृतमैथुनप्राधान्येनाभिप्रेतम्, तेन त्रिस्रैषणीये "त्रय उपस्तम्भाः" इत्यादिग्रन्थेन ब्रह्मचर्य्यं यदुक्तम्, तद् ऋतुकाले यथाविधिकृतमैथुनाप्रतिषेधकमिति न विरोधः। सर्व्ववाजीकरणेभ्यः प्रधानरूपं वाजीकरणमाह—वाजीत्यादि। क्षेत्रमिव क्षेत्रम्, तत्र शुक्ररूपबीजप्ररोहणात्। अर्थो

स्त्रीषु प्रीतिर्व्विशेषेण स्त्रीष्वपत्यं प्रतिष्ठितम् ।
धर्म्मार्थौ स्त्रीषु लक्ष्मीश्च स्त्रीषु लोकाः प्रतिष्ठिताः ॥ ४ ॥
सुरूपा यौवनस्था या लक्षणैर्या विभूषिता ।
या वश्या शिक्षिता या च सा स्त्री वृष्यतमा स्मृता ॥ ५ ॥
नानाभुक्त्या * तु लोकस्य दैवयोगाच्च योषिताम् ।
तं तं प्राप्य निवर्त्तन्ते नरं रूपादयो गुणाः ॥ ६ ॥

या स्त्री प्रहर्षिणी तत् क्षेत्रं श्रेष्ठं वाजीकरणमिति। ननु सर्व्वासु स्त्रीषु नेष्टार्थानां संघातो वर्त्तते इत्यत आह—स्त्र्याश्रय इत्यादि। हि यस्मात्। स्त्र्याश्रयः स्त्री आश्रयो यस्य स स्त्र्याश्रयः। स्त्रीशरीरे यः शब्दस्पर्शादिरर्थो वर्त्तते स प्रीतिजननोऽधिको भवेत् क्षेत्रत्वात् कामाधिकरणत्वात् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—ननु कथमधिकप्रीतिकरः स्त्र्याश्रयोऽर्थः स्यादित्यत आह—स्त्रीष्वित्यादि। विशेषेण वस्त्वन्तरापेक्षयाधिक्येन। ननु कथं विशेषेणेत्यत आह—स्त्रीष्वपत्यमित्यादि। अपत्यन्तु परमप्रेमास्पदं पितृलोकादिहितत्वेन धर्म्मार्थप्रतिष्ठानं तदाकरत्वात् स्त्रीष्वपि धर्म्मार्थौ प्रतिष्ठितौ। यतो धर्म्मार्थौ स्त्रीषु प्रतिष्ठितौ ततो लक्ष्मीश्च स्त्रीषु प्रतिष्ठिता यतो लक्ष्मीस्ततश्च धर्म्मार्थौ सुतरां स्त्रीषु लोका अपि प्रतिष्ठिता भवन्ति ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—एवञ्च स्त्रीमात्रं क्षेत्रं श्रेष्ठं वाजीकरणं, तासु मध्ये विशेषमाह—सुरूपेत्यादि। या च स्त्री सुरूपा तत्र या च यौवनस्था तत्र च या लक्षणैः शोभनचिह्नैर्युक्ता तत्रापि या विभूषिता नानालङ्कारैर्भूषिता तत्रापि विशेषरूपेण भूषिता तत्रापि या वश्या तत्रापि या शिक्षिता रतिशास्त्रविधिषु शिक्षावती, सा वृष्यतमा वृषाय हिततमा स्मृता ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—नानेत्यादि। लोकस्य नानाभुक्त्या बहूपभोगेन दैवयोगाच्च योषितां रूपादयः सुरूपमूर्त्त्यादयो गुणाः तं तं तादृशं तादृशं स्वगुणसदृशरूपादिगुणवन्तं नरं पुरुषं प्राप्य निवर्त्तन्ते। अन्यथा तु न निवर्त्तन्ते ॥ ६ ॥

इति शब्दादयः, ते च स्त्रीगताधररसकलविक्रुतरूपादयः प्रसिद्धा एव; धर्म्मार्थौ स्त्रीष्विति सहैव पत्न्या धर्म्मश्चर्य्य इत्याद्युपदेशाद धर्म्मः, तथानुरक्ता स्त्री गृहिणी अर्थरक्षणादि करोतीत्यर्थः; स्त्रिया लक्ष्म्याः संयोगे धनसम्पद भवतीति स्त्रीषु लक्ष्मीः प्रतिष्ठिता इत्यर्थः; वश्या आयत्ता; शिक्षितेति कामशास्त्रोक्तगीतवादित्रलास्यादिचतुःषष्टिकलाशिक्षिता ॥ २—५ ॥

चक्रपाणिः—रूपादिव्यतिरेकेणापि कर्म्मवशाद् वृष्या स्त्री भवतीति दर्शयन् आह—नानेत्यादि।

* नानाभक्त्या इति पाठान्तरम् ।

वयोरूपवचो-*-हावैर्या यस्य परमङ्गना ।
प्रविशत्याशु हृदयं दैवाद् वा कर्म्मणोऽपि वा ॥
हृदयोत्सवरूपा या या समानमनःश्रया † ।
समानसत्त्वा या वश्या या यस्य प्रीयते प्रियैः ॥
या पाशभूता सर्व्वेषामिन्द्रियाणां परैर्गुणैः ।
यया वियुक्तो निस्त्रीकमरतिर्मन्यते जगत् ॥
यस्या ऋते शरीरं ना धत्ते शून्यमिवेन्द्रियैः ।
शोकोद्वेगारतिभयैर्यां दृष्ट्वा नाभिभूयते ॥
याति यां प्राप्य विस्रम्भं दृष्ट्वा हृष्यत्यतीव याम् ।
अपूर्व्वमिव यां याति नित्यहर्षातिवेगतः ॥

गङ्गाधरः—ननु सर्व्वा स्त्री किं सर्व्वस्य पुंसो वृष्यतमेत्यत आह—वय इत्यादि । याङ्गना स्त्री वयोरूपादिभिर्यस्य पुंसो हृदयं मन आशु परमुत्कृष्टं प्रविशति, दैवाद् भाग्याद् वाशु परं हृदयं यस्य प्रविशति, कर्म्मणोऽपि वा शरीर-वाक्चेष्टातोऽपि वा यस्य हृदयम् आशु परं प्रविशति, या स्त्री यस्य हृदयोत्सव-रूपा, या समानमनःश्रया या स्त्री यस्य पुंसो मनसः समानमनस आश्रया, या स्त्री यस्य पुंसः सत्त्वस्य समानसत्त्वा, या स्त्री यस्य पुंसो वश्या, या स्त्री यस्य पुंसः प्रियैर्भावैः प्रीयते, या स्त्री परैरुत्कृष्टैर्गुणैः स्वस्या रूपलावण्यादिभिः यस्य पुंसः सर्व्वेषामिन्द्रियाणां पाशभूता बन्धनार्थरज्जुरूपा, यया स्त्रिया वियुक्तो वियोगयुक्तः पुनर्यः पुमान् अरती रती रमणं तद्रहितः सन् जगत् निस्त्रीकं स्त्रीरहितं मन्यते, यस्या ऋते इन्द्रियैः शून्यमिव, यस्यां स्त्रियां सर्व्वे-न्द्रियाणि समर्प्य सर्व्वेन्द्रियशून्यवत् शरीरं यः पुमान् धत्ते, यां स्त्रियं दृष्ट्वा प्राप्तैः शोकोद्वेगारतिभयैर्नाभिभूयते यः पुमान्, यः पुमान् यां स्त्रियं प्राप्य विस्रम्भं विश्वासं याति, यां स्त्रियं दृष्ट्वा यः पुमान् अतीव हृष्यति, नित्यहर्ष-वेगतोऽविश्रान्तकामवेगात् यः पुमान् अपूर्व्वमिव पूर्व्वं यथा न यातस्तथा यां

दैवयोगादिति प्राक्तनकर्म्मवशात्; निवर्त्तन्त इति निष्पन्नाः सम्पद्यन्ते; हावो नरं प्रति स्त्रीणां शृङ्गारचेष्टाविशेषः; उक्तञ्च भरतेन—"प्रकाशरूपकं सत्त्वं सत्त्वोत्पन्नाः समुद्गताः । तेभ्यो हावादिनिष्पत्तिरित्याहुः परमर्षयः ॥" इति । दैवादिति प्राक्तनकर्म्मणः । कर्म्मण इति ऐहिकात्

* वयोरूपसृजाहावैरिति वा पाठः ।　　† समानमनःशया इति वा पठ्यते क्वचित् ।

गत्वा गत्वापि बहुशो यां तृप्तिं नैव गच्छति।
सा स्त्री वृष्यतमा तस्य नानाभावा हि मानवाः॥ ७॥
अतुल्यगोत्रां वृष्याञ्च प्रहृष्टां निरुपद्रवाम्।
शुद्धस्नातां व्रजेन्नारीमपत्यार्थी निरामयः॥ ८॥
अच्छायश्चैकशाखश्च निष्फलश्च यथा द्रुमः।
अनिष्टगन्धश्चैकश्च निरपत्यस्तथा नरः॥
चित्रदीपः सरः शुष्कमधातुर्धातुसन्निभः।
निष्प्रजस्तृणपूलीति ज्ञातव्यः पुरुषाकृतिः॥

स्त्रियं याति गच्छति, यां स्त्रियं बहुशोऽपि गत्वा गत्वा यः पुमान् तृप्तिं नैव गच्छति, सा सा स्त्री तस्य तस्य पुंसो वृष्यतमा वृषाय हिततमा। वृषस्तु खलु शुक्रधातुः। कस्मात् तस्य तस्य सा सा वृष्यतमेत्यत आह—नानेत्यादि। मानवाः पुमांसो हि यस्मान्नानाभावा न तु तुल्यभावाः। यो यावद्भावः पुमान् तस्य तावद्भावा स्त्री वृष्यतमेति भावः॥ ७॥

गङ्गाधरः—नन्वेवं चेत् तुल्यभावा या या स्त्री भवति सैव गम्या किं स्यात्, स्याच्चेत् तदा तदायत्तौ हि धर्म्मार्थावित्यादिकं न स्यात्, परदारसगोत्रादीनां स्त्रीणां गमने धर्म्मादिविरोधादित्यत आह—अतुल्येत्यादि। अतुल्यगोत्रां यथाविधि स्वोढ़ाम्। निरुपद्रवामिति अरोगाम्। शुद्धस्नातामित्यनेन रजस्वलां त्रिरात्रात् ऊर्द्ध्वं यदा शुद्धस्नाता भवति तदा यावदृतुसद्भावस्तावद् गम्यैव, न तु तदूर्द्ध्वं न वा तदानीम् गम्या रागात् तु गम्या॥ ८॥

गङ्गाधरः—ननु पुमान् यद्यनपत्यः स्यात् तदा किं स्यादित्यत आह—अच्छाय इत्यादि। एकशाखस्तु द्रुमः अच्छायो निष्फलश्च यथा भवति, तथा एको नरः स्त्रियं विना अनिष्टगन्धोऽग्राह्यो निरपत्यश्च। अनपत्यस्य पुंसो निन्द्यत्वं दर्शयति—चित्रदीप इत्यादि। निष्प्रजो निरपत्यः

प्रीतिकरणादिकर्म्मणः; मनःशयः कामः; पाशभूतेति मनइन्द्रियबन्धहेतुत्वात्; नानाभावा हि मानवाः इत्यनेन रूपादिगुणयोगेन न सर्व्वपुरुषान् प्रति स्त्रीणां प्रियत्वमिति दर्शयति॥ ६—८॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति वृष्यप्रयोगसाध्यपुत्रस्योपादेयतां दर्शयन् आह—अच्छाय इत्यादि। एकशाख इत्येकस्वरूप इत्यर्थः। चित्रलिखितदीपश्चित्रदीपः। अधातुर्धातुसन्निभ इति सुवर्णादिवदाभासते

विदार्य्यामलकेक्षूणां रसस्य च पृथक् पृथक्।
सर्पिषश्चाढ़कं दद्यात् क्षीरद्रोणञ्च तद् भिषक्॥
साधयेद् घृतशेषञ्च सुपूतं योजयेत् पुनः।
शर्करायास्तुगाक्षीर्य्याश्चूर्णैः प्रस्थोन्मितैर्भिषक्॥
पलैश्चतुर्भिर्मागध्याः पलेन मरिचस्य च।
त्वगेलाकेशराणाञ्च चूर्णैरर्द्धपलोन्मितैः॥
मधुनः कुड़वाभ्याञ्च द्वाभ्यां तत् कारयेद् भिषक्।
पलिका गुड़िकाः कृत्वा * ता यथाग्नि प्रयोजयेत्॥
एष वृष्यः परो योगो वृंहणो बलवर्द्धनः।
अनेनाश्व इवोदीर्णो लिङ्गमर्पयते स्त्रियाम्॥ १२॥

इति वृंहणी गुड़िका।

शतावर्य्यन्तानि अष्टौ पेष्याणि कल्कान्। विदार्य्या रसस्याढ़कं षोड़शशरावम्, आमलकस्य च रसस्याढ़कं षोड़शशरावम्, इक्षूणाञ्च रसस्याढ़कं षोड़शशरावं, सर्पिषः संवत्सरातीतस्य गव्यघृतस्याढ़कं षोड़शशरावं, निष्फेनीकृतं क्षीरद्रोणं गव्यदुग्धस्य चतुःषष्टिशरावञ्च दत्त्वा। भिषक् तत् मन्दमन्दाग्निना घृतशेषं साधयेत्, पक्त्वा घृतमात्रमवशेषयेत्। सुपूतं वस्त्रेण परिस्रुतं तत् घृतं पुनः शर्करायाः प्रस्थोन्मितैः शरावद्वयोन्मितैः चूर्णैस्तुगाक्षीर्य्या वंशलोचनायाश्च प्रस्थोन्मितैः चूर्णैर्मागध्याः पिप्पल्याश्चतुर्भिः पलैश्चूर्णैर्मरिचस्य चूर्णस्य पलेन त्वचो गुड़त्वचश्चूर्णैरर्द्धपलोन्मितैः एलायाश्चूर्णैरर्द्धपलोन्मितैः केशराणां नागकेशरपुष्पाणां चूर्णैरर्द्धपलोन्मितैः सह योजयेत् मेलयेत्। शीते वत्सरातीतस्य मधुनो द्वाभ्यां कुड़वाभ्याञ्च एकशरावेण योजयेत्। युक्तं तत् सर्व्वं भिषक् पलिका अष्टतोलकमिता गुड़िकाः कारयेत्, कृत्वा च ता गुड़िका यथाग्नि प्रयोजयेत्। अनेन भेषजेनाश्व इव उदीर्णः सन् स्त्रियां लिङ्गमर्पयते॥ १२॥

इति वृंहणी गुड़िका व्याख्याता।

हितैहिकान्येव परं न पुत्रवदुभयलोकोपकारकाणि। उपभोगेन मैथुनेन सुखं कुर्वन्तीत्युपभोगसुखाः। किंवा उपभोक्तुं सुखाः उपभोगसुखाः; वीर्य्यं शुक्रम्॥ १०। ११॥

चक्रपाणिः—काण्डेक्षुर्वृहदीक्षुरः; तुगाक्षीरी वंशलोचना, अन्ये वंशरोचनानुकारिपार्थिव-

---

* स्त्याना इति वा पाठः।

माषाणामात्मगुप्ताया वीजानामाढ़कं नवम् ।
जीवकर्षभकौ मेदां वीरामृद्धिं शतावरीम् ॥
मधूकञ्चाश्वगन्धाञ्च साधयेत् कुड़वोन्मिताम् ।
रसे तस्मिन् घृतप्रस्थं प्रस्थमिक्षुरसस्य च ॥
विदारीणां रसप्रस्थं गव्यं दशगुणं पयः ।
दत्त्वा मृद्वग्निना साध्यं सिद्धं सर्पिर्निधापयेत् ॥
शर्करायास्तुगाक्षीर्य्याः क्षौद्रस्य च पृथक् पृथक् ।
भागांश्चतुष्पलांस्तत्र पिप्पल्याश्चावपेत् पलम् ॥
पलं पूर्व्वमतो लीढ्वा ततोऽन्नमुपयोजयेत् ।
य इच्छेदक्षयं शुक्रं शेफसश्चोत्तमं बलम् ॥ १३ ॥

इति वाजीकरणं घृतम् ।

गङ्गाधरः—वृष्ययोगान्तरमाह—माषाणामित्यादि । माषाणां नूतनानामाढ़कमष्टशरावं, नूतनस्य चात्मगुप्तायाः फलस्याढ़कमष्टशरावम् । वीरा शालपर्णी । मधूकं मधूकपुष्पं फलं वा । एषां जीवकादीनामश्वगन्धान्तानामष्टानां प्रत्येकं कुड़वं मिलितं चतुःशरावम् । सर्व्वमेकीकृत्य यावन्मितं भवति ततोऽष्टगुणे जले साधयेत् । तथा च माषादीनां दशानां द्रव्याणां शरावं विंशतिर्भवति तत्सर्व्वमेकध्यं षष्ट्युत्तरशतशरावे जले मन्दमन्दाग्निना पक्त्वा चत्वारिंशच्छरावं क्वाथमवशेषयेत् । तस्मिंश्चत्वारिंशच्छरावमिते रसे क्वाथे वत्सरातीतं घृतप्रस्थं गव्यघृतस्य चतुःशरावम्, इक्षुरसस्य च प्रस्थं द्वैगुण्याच्चतुःशरावम्, विदारीणां भूमिकुष्माण्डानां रसप्रस्थं स्वरसस्य चतुःशरावम्, गव्यं पयश्च घृताद्दशगुणं चत्वारिंशच्छरावं दत्त्वा मृद्वग्निना साध्यं पाच्यम् । शब्दे चुग्रपरमे फेनस्योपरमे गन्धवर्णरसादीनां सम्पत्तौ च तत् सर्पिः सिद्धं भवति, तदानीमवतार्य्य श्लक्ष्णवस्त्रेण गालयित्वा निधापयेत् पात्रे स्थापयेत् । अकल्कमिदं घृतम् । तत्र सिद्धे घृते सितायाः शर्करायाश्चतुःपलान् भागान्, तुगाक्षीर्य्या वंशलोचनायाश्चतुःपलान् भागान्, पिप्पल्याश्च पलमेकं चूर्णमावपेत् । सर्व्वमालोड्य मिश्रीकृत्य सुशीते नवस्य क्षौद्रस्य चतुःपलान् भागान् तत्रावपेत् । ततो मिश्रीभूतमेतदौषधं सुनियतं

शर्करा माषविदलास्तुगाक्षीरी पयो घृतम्।
गोधूमचूर्णषष्ठानि सर्पिःषूत्कारिकां पचेत्॥
तां नातिपक्कां मृदितां कौक्कुटे मधुरे रसे।
सुगन्धे प्रक्षिपेदुष्णे यथा सान्द्रीभवेद् रसः॥
एष पिण्डरसो वृष्यः पौष्टिको बलवर्द्धनः।
अनेनाश्व इवोदीर्ण-बलो लिङ्गं समर्पयेत्।
शिखितित्तिरिहंसानामेवं पिण्डरसो मतः॥ १४॥

इति वाजीकरणपिण्डरसाः।

रक्षेत्। अत औषधात् पलमष्टतोलकं पूर्व्वं न प्रातःकाले किन्तु भोजनकाले पूर्व्वमेतदौषधपलं लीढ्वा ततोऽनन्तरमन्नमुपयोजयेत्॥ १३॥

इति वाजीकरणं घृतम्।

गङ्गाधरः—शर्करेत्यादि। शर्करा च माषविदलाश्च तुगाक्षीरी च गव्यं पयश्च गव्यघृतञ्चैतानि गोधूमचूर्णषष्ठानि यथायोग्यानि मानतो नीत्वा तेषु मध्ये सर्पिषि प्रथमं गोधूमचूर्णमाषविदलौ किञ्चिद् भृष्ट्वा ततोऽनन्तरं शर्करादीनि त्रीणि दत्त्वा उत्कारिकां पचेत् यथा नातिद्रवा भवेत्। तां नातिद्रवां पक्कां करेण मृदितां कौक्कुटे कुक्कुटमांसस्य रसे शर्करादियोगेन मधुरे एलादिचूर्णयोगेन सुगन्धे च उष्णे च प्रक्षिपेत् यथा स रसः सान्द्रीभवेत्। एष पिण्डरसः पिण्डीभूतो रसः। ०। शिखीत्यादि। एवं शर्करादीनां षण्णां पूर्व्वयोगोक्तानां पञ्च द्रव्याणि पूर्व्ववद् घृतेषूत्कारिकां नातिद्रवां पक्त्वा विमृद्य पूर्व्ववत् मधुरे सुगन्धे चोष्णे च शिखिमांसरसे वा तित्तिरिमांसरसे वा हंसमांसरसे वा यथा रसः सान्द्रीभवेत् तथा प्रक्षिपेत्। इत्येवं पिण्डरसो मतः॥ १४॥

इति वाजीकरणपिण्डरसाः।

मुण्यतालश्रीति वदन्ति। स्त्याना इति घनाः। द्वितीयप्रयोगे रस इति काथे। उत्कारिका मूषिकोत्कारा। शिखितित्तिरिहंसानां व्यस्तसमस्ताश्चत्वारः पिण्डरसाः॥ १२—१४॥

घृतं माषान् सवस्ताण्डान् साधयेन्माहिषे रसे ।
भर्ज्जयेत् तं रसं पूतं फलाम्लं नवसर्पिषि ॥
ईषत् सलवणं युक्तं धान्यजीरकनागरैः ।
एष वृष्यश्च बल्यश्च बृंहणश्च रसोत्तमः ॥ १५ ॥

चटकांस्तित्तिरिरसे तित्तिरीन् कौक्कुटे रसे ।
कुक्कुटान् वर्हिणरसे हांसे वर्हिणमेव च ॥
नवसर्पिषि सन्तप्तान् फलाम्लान् कारयेद् रसान् ।
मधुरान् वा यथासात्म्यं गन्धाढ्यान् बलवर्द्धनान् ॥ १६ ॥

इति वृष्यरसाः ।

गङ्गाधरः—घृतमित्यादि । माहिषमांसरसं कृत्वा तत्र रसे घृतं माषान् वस्ताण्डैश्छागानामण्डकोषफलैः सह साधयेत् पचेत् । ततस्तं रसं पूतं वस्त्रेण गालितं नूतनघृते भर्ज्जयेत् सन्तलयेत् । ततस्तत्र दाड़िमाम्रफलामलकादीनां फलरसं दत्त्वा तं रसमम्लं कृत्वा ईषत् सैन्धवं दत्त्वा धन्याकजीरकनागराणां चूर्णैरीषद्युक्तं कुर्य्यादित्येष रसोत्तमो वृष्यादिर्भवति ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—चटकानित्यादि । तित्तिरिमांसं जले पक्त्वाच्छमच्छतरं वा रसं कृत्वा वस्त्रेण गालयित्वा तत्र रसे चटकानां मांसं साधयेत् । ततो वस्त्रपूतं तं रसं नवसर्पिषि सन्तप्तं संभृष्टं कुर्य्यात् । ततः फलाम्लं दाड़िमादिस्वरसेनाम्लं यथासात्म्यं शर्करादियोगेन मधुरं वा कृत्वा एलादिचूर्णयोगेन गन्धाढ्यं कुर्य्यात् । एवं तित्तिरीन् तित्तिरिमांसानि कौक्कुटे रसे । कुक्कुटान् कुक्कुटमांसानि वर्हिण-रसे मयूरमांसरसे । वर्हिणं मयूरमांसं हांसे हंसमांसरसे साधयित्वा पूत्वा तं रसं नवसर्पिषि संभृष्टं फलाम्लं यथासात्म्यं मधुरं वा कृत्वा गन्धाढ्यञ्च कृत्वा योजयेदित्यर्थः ॥ १६ ॥ इति वृष्यरसाः ।

तृप्तिं चटकमांसानां गत्वा योऽनुपिबेत् पयः।
न तस्य लिङ्गशैथिल्यं स्यान्न शुक्रक्षयो निशि॥ १७॥

इति वृष्यमांसम्।

माषयूषेण यो भुक्त्वा घृताढ्यं षष्टिकौदनम्।
पयः पिबति रात्रिं स कृत्स्नां जागर्त्ति वेगवान्॥ १८॥

न ना स्वपिति रात्रीषु निस्तब्धेन * च शेफसा।
तृप्तः कुक्कुटमांसानां भृष्टानां नक्ररेतसि॥ १९॥

गङ्गाधरः—तृप्तिमित्यादि। चटकमांसानां न तु तेषां रसस्य। केवलं चटकमांसं पक्वान्नं न भुक्त्वा तन्मांसमात्रमेव आतृप्तितो भुक्त्वा तदनु गव्यं पयो यो नरः पिबेत् तस्य निशि लिङ्गशैथिल्यं न स्यात् तावद्रात्रिं व्याप्य लिङ्गमुद्गम्य वर्त्तते शुक्रक्षयश्च न स्यात् इत्यर्थः॥ १७॥

गङ्गाधरः—माषेत्यादि। यः पुमान् घृताढ्यं षष्टिकौदनं माषयूषेण भुक्त्वा तदनु पयः पिबति स कृत्स्नां रात्रिं वेगवान् कामवेगवान् सन् जागर्त्ति॥ १८॥

गङ्गाधरः—न नेत्यादि। नक्ररेतसि कुम्भीरशुक्रे भृष्टानां कुक्कुटमांसानां तृप्तो ना पुरुषः निस्तब्धेन शेफसा रात्रीषु न स्वपिति॥ १९॥

* नित्यं स्तब्धेन इति वा पाठः।

निस्राव्य मत्स्याण्डरसं भृष्टं सर्पिषि भक्षयेत् ।
हांसबार्हिणदाक्षाणि * चैवमण्डानि भक्षयेत् ॥ २० ॥

इति वृष्यरसः ।

भवतश्चात्र ।

स्रोतःसु शुद्धेष्वमले शरीरे वृष्यं यदाद्य' हि तदत्ति काले ।
वृषायते तेन परं मनुष्यस्तद् वृंहणञ्चैव बलप्रदन्तु ॥
तस्मात् पुरा शोधनमेव कार्य्यं बलानुरूपं न हि सिद्धियोगाः † ।
सिध्यन्ति देहे मलिने प्रयुक्ता क्लिष्टे यथा वाससि रागयोगाः ॥२१॥

तत्र श्लोकौ ।

वाजीकरणसामर्थ्यं क्षेत्रं स्त्री चैव यस्य या ।
ये दोषा निरपत्यानां गुणाः पुत्रवताञ्च ये ॥

गङ्गाधरः—निःस्राव्येत्यादि । मत्स्याण्डरसं मत्स्यडिम्बं जल पक्त्वा रसं कृत्वा वस्त्रेण निस्राव्य सर्पिषि नूतने भृष्टं संभृष्टं सहान्नेन भक्षयेत् । एवं हंसानामण्डानि जले पक्त्वा रसं कृत्वा वस्त्रेण निःस्राव्यान्नेन सह भक्षयेत् । तथा बर्हिणामण्डानि साधयित्वा तथा दक्षाणां कुक्कुटानामण्डानि साधयित्वा रसं परिस्राव्यान्नेन सह भक्षयेत् । हंसस्येदं हांसं बर्हिण इदं बार्हिणं दक्षस्येदं दाक्षं तानि च अण्डानि इत्यन्वयः ॥ २० ॥

इति वृष्यरसः ।

गङ्गाधरः—श्लोकद्वयं संग्राहकम् । वाजीकरणयोगानां सिद्धार्थं प्रयोगविधिमाह—भवतश्चेत्यादि । स्रोतःस्वित्यादि । स्रोतःसु रसादिवहेषु शुद्धेषु सत्सु शरीरे चामले संशोधनेन निर्हृतमले सति शुद्धे यद् वृष्यमौषधं यस्य हितमयं खाद्यं भवति स तदौषधं कालेऽत्ति । स च मनुष्यस्तेनौषधेन परमुत्कृष्टं

चक्रपाणिः—निशीत्यनेन सकलनिशां मैथुनेऽपीति दर्शयति । हंसेति हंसबर्हिदक्षाणामण्डादिप्रयोगाः यद्यपि भिन्नाः, तथापि प्रयोगापेक्षया एक एवायं प्रयोगः, एवं संग्रहोक्ताः हंसबर्हिदक्षाणामेकप्रयोगेण पञ्चदश प्रयोगाः पूर्य्यन्ते । संग्रहे यस्य चैव येति यस्य या वृष्येत्यर्थः ।

* हंसबर्हिणदक्षाणामिति चक्रधृतः पाठः । † वृष्ययोगाः इति पठन्ति केचित् ।

दश पञ्च च संयोगाः वीर्य्यापत्यविवर्द्धनाः।
दृष्टास्ते शरमूलीये पादे पुष्टिबलप्रदाः॥ २२॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
द्वितीयाध्याये संयोगशरमूलीयो नाम
वाजीकरणपादः प्रथमः॥ १॥

वृषायते वृष इवाचरति। तस्माद्धेतोर्वाजीकरणमुपयुयुक्षुणा पुंसा बलानुरूपं शोधनं वमनं विरेचनञ्च पुरा कार्य्यम्। कस्मादित्यत आह—न हीत्यादि। हि यस्मात् सिद्धयोगा देहे मलिने सति प्रयुक्ता न सिध्यन्ति, यथा वाससि वस्त्रे म्लिष्टे रङ्गयोगो न दीप्तया सिध्यति॥ २१।२२॥

गङ्गाधरः—पादं समापयति—अत्रीत्यादि।

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सितस्थाने संयोगशरमूलीयवाजीकरणपादः प्रथमः॥ १॥

वृष्ययोगाश्च शुद्धदेहैरेव कर्त्तव्या इति दर्शयन्नाह—स्रोतःस्वित्यादि। नामितमिति मितिमिति यावत्; म्लिष्ट इति म्लाने॥ १७—२२॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां वाजीकरणाध्यायव्याख्यायां संयोगशरमूलीयपादव्याख्या।

अथात आसिक्तक्षीरीयं वाजीकरणपादं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

आसिक्तक्षीरमापूर्णमशुष्कं शुद्धषष्टिकम्।
उलूखले समापोथ्य पीड़येत् क्षीरमोदितम् ॥
क्षुण्णं विमृदितं क्षीरे पीड़येत् सुसमाहितः।
गृहीत्वा तं रसं पूतं गव्येन पयसा सह ॥
बोजानामात्मगुप्ताया धान्यमाषरसेन च।
बलायाः सूर्प्यपर्ण्योश्च जीवन्त्या जीवकस्य च॥

अथ संयोगशरमूलीयवाजीकरणपादव्याख्यानन्तरमतो वाजीकरणमकरणाद्धेतोरासिक्तक्षीरीयं वाजीकरणपादमाह। पादादौ आसिक्तक्षीरमिति पदार्थमधिकृत्य कृतं वाजीकरणपादं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—आसिक्तेत्यादि। आसिक्तक्षीरमिति क्षेत्रेऽच्छिन्नं षष्टिकं षष्टिकधान्यमापूर्णमीषत् पूर्णक्षीराभशस्यमशुष्कमार्द्रमेव क्षेत्रात् छित्त्वानीय शुद्धं धूलिरहितं गव्यक्षीरे आसिक्तं गोदुग्धे क्षिप्तं यदा क्षीरमोदितं तत्क्षीरेण स्विन्नवत् पुष्टं भवति तदा उदूखले समापोथ्य कुट्टयित्वा पीड़येत्। पीड़यित्वा रसं गृहीत्वा ततः परं पुनः क्षुण्णं तत् षष्टिकं क्षीरे गोक्षीरे विमृदितं मर्दयित्वा सुसमाहितः पुनः पीड़येत् वस्त्रेण रसं गालयेत्। पूतं तं रसं गृहीत्वा तद्रसे तुल्येन गव्येन पयसा सह मात्रया तद्रसतुल्येन आत्मगुप्ताया वीजानां रसेन क्वाथेन सह, धान्यस्य धान्यकस्य रसेन तद्रसतुल्येन सह, माषस्य च क्वाथेन तद्रसतुल्येन, बलायाश्च क्वाथेन तद्रसतुल्येन, सूर्प्यपर्ण्यौ मुद्गमाषपर्ण्यौ रसेन तद्रसतुल्येन, जीवन्त्या रसेन तद्रसतुल्येन, जीवकस्य रसेन तद्रसतुल्येन,

चक्रपाणिः—आसिक्तक्षीरवृष्याभिधानप्रसङ्गात् पादोऽयम् विशिष्टसम्बन्धावयवतयोच्यते आसिक्तक्षीरी, तत्र स्वार्थिकः 'क'प्रत्ययः ; किंवा, ठक्प्रत्ययेन "वैशेषिक" शब्दवत् आसिक्तक्षीरिक इति साधनीयम्। आसिक्तक्षीरमिति क्षीरमेकवृदम्। यदुक्तं जतूकर्णे—'क्षीरेणाकूटपूर्णानां पाकम्'

ऋद्ध्यृषभककाकोली-श्वदंष्ट्रामधुकस्य च।
शतावर्य्या विदार्य्याश्च द्राक्षाखर्ज्जूरयोरपि॥
संयुक्तं मात्रया वैद्यः साधयेत् तत्र चावपेत्।
तुगाक्षीर्य्याः समानानां शालीनां षष्टिकस्य च॥
गोधूमानाञ्च चूर्णानि यैः स सान्द्रीभवेद् रसः।
सान्द्रीभूतञ्च तं कुर्य्यात् प्रभूतमधुशर्करम् * ॥
गुड़िका बदरैस्तुल्यास्ताश्च सर्पिषि भर्ज्जयेत्।
ता यथाग्नि प्रयुञ्जानः क्षीरमांसरसाशनः।
पश्यत्यपत्यं विपुलं वृद्धोऽप्यात्मजमक्षयम्॥ २॥

ऋद्धेश्च रसेन तद्रसतुल्येन, ऋषभकस्य रसेन तद्रसतुल्येन, काकोल्याश्च रसेन तद्रसतुल्येन, श्वदंष्ट्रायाश्च रसेन तद्रसतुल्येन, मधुकस्य यष्टीमधुकस्य क्वाथेन तद्रसतुल्येन, शतावर्य्याश्च रसेन तद्रससमेन, विदार्य्याः भूमिकुष्माण्डस्य रसेन तद्रससमेन, द्राक्षायाः क्वाथेन तद्रसतुल्येन, खर्ज्जूरस्य च क्वाथेन तद्रसतुल्येन सह संयुक्तं कृत्वा वैद्यः साधयेत् मृद्वग्निना पचेत्। पादशेषे तत्र तुगाक्षीर्य्या वंशलोचनायाः समानानां शालीनां चूर्णानि तुगाक्षीर्य्या समानस्य षष्टिकस्य च तण्डुलस्य चूर्णानि तुगाक्षीर्य्याः समानानां गोधूमानाञ्च चूर्णानि आवपेत् प्रक्षिपेत्। यैर्यावन्मितैस्तुगाक्षीर्य्यादीनां चूर्णैः स रसः सान्द्रीभवेत् तावन्मानेन तुगाक्षीर्य्यादिचूर्णानि समानमानोन्मितानि तत्र रसे प्रक्षिपेदिति भावः। ततः सान्द्रीभूतं तं रसं प्रभूतमधुशर्करं भूरिमधुना तुल्येन शर्करया मधुरं कुर्य्यात्। ततो बदरैस्तुल्या गुड़िकाः कुर्य्यात्। ततस्ताश्च गुड़िका नवे सर्पिषि भर्ज्जयेत्। ता गुड़िकास्तिस्रो वा चतस्रः पञ्चादिका वा यथाग्नि प्रयुञ्जानः क्षीरमांसरसाभ्याम् अशनशीलः स्यात् नान्यैः। वृद्धोऽपि एतत् प्रयुञ्जानः क्षीरमांसरसाशनः सन् आत्मजमपत्यमक्षयं इत्यादि। शुक्लषष्टिकमिति गौरषष्टिकम्। मात्रा बलादिरसानां तुल्यमानता ; किंवा 'मात्रा'शब्दस्य अल्पवचनत्वाद् बलादिरसमल्पमात्रम्। प्रक्षेपचूर्णप्रमाणमाह— यैः स सान्द्रीभवेद् रस इति। यावता तेन चूर्णेन रसस्य सान्द्रता भवति, तावन्मात्रं चूर्णं ग्राह्यम् ; प्रततत्वं मधुशर्करयोर्यावतात्यर्थमधुरत्वं स्यात् तावज्ज्ञेयम्। अत्र च प्रयोगमहिम्नैव मधुयुक्तस्यापि प्रयोगस्य भर्जनक्रियायामनि-

* प्रभूतेत्यत्र प्रततेति पाठान्तरम्।

चटकानां सहंसानां दक्षाणां शिखिनां तथा ।
शिशुमारस्य नक्रस्य भिषक् शुक्राणि संहरेत् ॥
गव्यं सर्पिर्वराहस्य कुलिङ्गस्य वसामपि ।
षष्टिकानाञ्च चूर्णानि चूर्णं गौधूमिकं तथा ॥
एभ्यः पूपलिकाः कार्य्याः शष्कुल्यो वर्त्तिकास्तथा ।
पूपा धानाश्च विविधा भक्ष्याश्चान्ये पृथग्विधाः ॥
एषां प्रयोगाद् भक्ष्याणां स्तब्धेनापूर्णरेतसा ।
शेफसा वाजिवद् याति यावदिच्छं स्त्रियो नरः ॥ ३ ॥

इति वृष्यपूपलिकयोगः ।

आत्मगुप्ताफलं माषान् खर्ज्जूराणि शतावरीम् ।
शृङ्गाटकानि मृद्वीकां साधयेत् प्रस्थसम्मितम् ॥

दीर्घजीविनं विपुलं बहुसङ्ख्यं पश्यति। एतेन वृद्धस्य तादृशपुत्रजननशक्तिवत् दीर्घायुष्ट्वं ख्यापितम्। अन्यथा कथं जनयेदिति नोक्त्वा पश्यतीत्युक्तम् ॥ २ ॥

इत्येकयोगोऽपत्यकरः षष्टिकादिगुडिका ।

गङ्गाधरः—चटकानामित्यादि। चटकहंसकुक्कुटमयूरशिशुमारकुम्भीराणां शुक्राणि रेतांसि गव्यं नवं सर्पिर्वृष्यत्वात्। वराहकुलिङ्गयोर्वसा स्नेहविशेषः। षष्टिकतण्डुलचूर्णगोधूमचर्णानि युक्त्या नीला उत्कारिकां पक्त्वा पूपलिकाः शष्कुल्यो वा वर्त्तिकाः वटका वा पूपा वा धाना वा अन्ये वा विविधा भक्ष्याः कार्य्याः। एषां भक्ष्याणां प्रयोगात् आपूर्णरेतसा स्तब्धेन दृढाशिथिलेन शेफसा ॥ ३ ॥

इति वृष्यपूपलिकयोगः ।

गङ्गाधरः—आत्मगुप्तेत्यादि। प्रस्थसम्मितमिति आत्मगुप्ताफलादीनां

संयोगो न विरोधमावहति ; तथा हि सुश्रुतेऽपि त्रिफलायस्कृतौ मधुनोऽग्निसम्बन्धो भवत्येव ; आत्मजमिति हर्षभूतात्मजं शुक्रमिति यावत् ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—दक्षः कुक्कुटः। शुक्राणीति यद्यप्युक्तम्, तथापि चटकादिशुक्रस्य ग्रहणाशक्यत्वात्

क्षीरप्रस्थं जलप्रस्थमेतत् प्रस्थावशेषितम्।
शुद्धेन वाससा पूतं योजयेत् प्रसृतैस्त्रिभिः ॥
शर्करायास्तुगाक्षीर्य्याः सर्पिषोऽभिनवस्य च।
तत् पाययेत सक्षौद्रं षष्टिकान्नञ्च भोजयेत् ॥
जरापरीतोऽप्यबलो योगेनानेन विन्दति।
नरोऽपत्यं सुविपुलं युवेव च स हृष्यति ॥ ४ ॥

अपत्यकरः स्वरसः।

खर्ज्जूरीमस्तकं माषान् पयस्यां सशतावरीम्।
खर्ज्जूराणि मधूकानि मृद्वीकामजड़ाफलम् ॥
पलोन्मितानि मतिमान् साधयेत् सलिलाढके।
तेन पादावशेषेण क्षीरप्रस्थं विपाचयेत् ॥
क्षीरशेषेण तेनाद्याद् घृताढ्यं षष्टिकौदनम्।
सशर्करेण संयोग एष वृष्यः परं स्मृतः ॥ ५ ॥

इति वृष्यक्षीरम्।

मृद्वीकान्तानां षण्णां प्रस्थौ मिलित्वा द्विशरावं, क्षीरप्रस्थं गोदुग्धस्य चतुःशरावं, जलप्रस्थं जलस्य चतुःशरावं, सर्व्वमेकध्यं साधयेत् मृद्वग्निना पचेत्। प्रस्थावशेषं चतुःशरावशेषे सति अवतारयेत्। ततः शुद्धेन वाससा वस्त्रेण पूतं तं क्वाथं शर्करायाः त्रिभिः प्रसृतैः षड्भिः पलैस्तुगाक्षीर्य्याः षड्भिः पलैरभिनवस्य वृष्यतरत्वात् नूतनस्य सर्पिषः षड्भिः पलैर्योजयेत् मेलयेत्। तत् रसं सक्षौद्रम् अनुरूपेण मधुना नवेन सह युक्तं कृत्वा यथाग्निबलं संशुद्धतनुं भिषक् पाययेत। अथ षष्टिकान्नं वृष्यावचारणया भोजयेत् ॥ ४ ॥ अपत्यकरस्वरसः।

गङ्गाधरः—खर्ज्जूरीत्यादि। खर्ज्जूरीमस्तकं खर्ज्जूरवृक्षस्य मस्तकं पयस्यां क्षीरकाकोलीं खर्ज्जूराणि खर्ज्जूरफलानि मधूकानि मधूकफलानि वृष्यत्वात् अजड़ाफलं आत्मगुप्ताफलम्। एषां प्रत्येकं पलोन्मितानि सलिलाढ़के षोड़शशरावजले मृद्वग्निना साधयेत्। पादावशेषेण चतुःशरावावशेषेण तेन क्वाथेन

समानगुणानि तदण्डान्यपीह गृह्यन्ते। वर्त्तिका वर्त्तकाकारा भक्ष्याः ; अयं [illegible] विविध-भक्ष्यरूपोऽप्येक एव योगः। अजड़ा शूकशिम्बी ॥ ३—५ ॥

जीवकर्षभकौ मेदां जीवन्तीं श्रावणीद्वयम् ।
खर्ज्जूरं मधुकं द्राक्षां पिप्पलीं विश्वभेषजम् ॥
शृङ्गाटकीं विदारीञ्च नवं सर्पिः पयो जलम् ।
सिद्धं घृतावशेषं तच्छर्कराक्षौद्रपादिकम् ॥
षष्टिकान्नेन संयुक्तमुपयोज्यं यथाबलम् ।
वृष्यं बल्यञ्च वर्ण्यञ्च कण्ठ्यं वृंहणमुत्तमम् ॥ ६ ॥

इति वृष्यं घृतम् ।

दध्नः सरं शरच्चन्द्र-सन्निभं दोषवर्ज्जितम् ।
शर्कराक्षौद्रमरिचैस्तुगाक्षीर्य्या च बुद्धिमान् ॥
युक्त्या युक्तं ससूक्ष्मैलं नवे कुम्भे शुचौ पटे ।
मार्ज्जितं प्रक्षिपेच्छीते घृताढ्ये षष्टिकौदने ॥

क्षीरप्रस्थं चतुःशरावं विपाचयेत् । क्षीरशेषेण तेन तत्पक्वेन तेन शिष्टक्षीरेण सशर्करेण घृताढ्यं षष्टिकौदनमद्यात् ॥ ५ ॥　　इति वृष्यक्षीरम् ।

गङ्गाधरः—जीवकेत्यादि । जीवकादीनां विदार्य्यन्तानां त्रयोदशानां मिलित्वा घृतात् पादिकं कल्कम् । नवं सर्पिरनुक्तत्वात् प्रस्थम् । पयो गव्यदुग्धं प्रस्थम् । जलं प्रस्थत्रयमित्येतत् सर्व्वमेकध्यं पचेत् । घृतावशेषं तद् यदा भवति तदा सिद्धं भवति, तदावतार्य्य वस्त्रेण गालयित्वा तदा शर्करां घृतादष्टमांशां प्रक्षिपेत् शीते च मधु चाष्टमांशं प्रक्षिपेत्, खजेन मेलयित्वा तद् घृतं यथाबलं मात्रां नीत्वा षष्टिकान्नेन संयुक्तं भोजनकाले शुद्धतनुना पुंसोपयोज्यम् ॥६॥

इति वृष्यं घृतम् ।

गङ्गाधरः—दध्नः सरमित्यादि । शरच्चन्द्रसन्निभं मलिनत्वरहितं दोषवर्ज्जितं गन्धरसादिभिरहृद्यत्वदोषरहितं दधिसरं युक्त्या यथा नातिमधुरं नातिकटुकञ्च भवति तथानुरूपैः शर्करादिभिर्युक्तं कृत्वा यथा सुगन्धि भवेत् तथा सूक्ष्मैलाचूर्णयुक्तञ्च कृत्वा नवे नूतने शुचौ कुम्भे शुचौ च पटे मार्ज्जितं

चक्रपाणिः—जीवकेत्यादौ विदार्य्यन्तैः कल्कैः क्षीरजलाभ्यां घृतं साधनीयम् । युक्त्येति यथा

पिबेन्मात्रां रसालायास्तं भुक्त्वा षष्टिकौदनम्।
वर्णस्वरबलोपेतः पुमांस्तेन वृषायते ॥ ७ ॥

इति वृष्यदध्यादि।

चन्द्रांशुकल्पं पयसा घृताढ्यं षष्टिकौदनम्।
शर्करामधुसंयुक्तं प्रयुञ्जानो वृषायते ॥ ८ ॥

इति वृष्यदुग्धादि।

तप्ते सर्पिषि नक्राण्डं ताम्रचूड़ाण्डमिश्रितम्।
युक्तं षष्टिकचूर्णेन सर्पिषाभिनवेन च ॥
पक्त्वा पूपलिकाः खादेद् वारुणीमण्डपो नरः।
य इच्छेदश्ववद् गन्तुं प्रसेक्तुं गजवच्च यः ॥ ९ ॥

इति नक्राण्डपाकवृष्ययोगः।

भवतश्चात्र।

आसिक्तक्षीरिके पादे योगा ये परिकीर्त्तिताः।
अष्टावपत्यकामैस्ते प्रयोज्याः पौरुषार्थिभिः ॥

कृत्वा छानयित्वा नवकुम्भे प्रक्षिपेत्। नवकुम्भमुखे शुचिपटं विस्तीर्य्य तद् दधिसरं छानयेत्। ततो वस्त्ररन्ध्रेण कुम्भे पततीति भावः। ततो नवकुम्भात् तं यथाबलं पानार्हं तस्मान्मात्रया नीत्वा शीते घृताक्ते षष्टिकौदने प्रक्षिपेत्। तं पक्वघृष्टशर्करादियुक्तं दधिसरषष्टिकौदनं भुक्त्वा उपरिष्टात् रसालाया मात्रां पिबेत्। रसाला तु "सचतुर्जातकाजाजि सगुड़ार्द्रकनागरम्। रसाला स्याच्छिखरिणी सुघृष्टं ससरं दधि ॥" इति ॥ ७ ॥ इति वृष्यदध्यादि।

गङ्गाधरः—चन्द्रांश्वित्यादि। चन्द्रांशुकल्पं निर्म्मलम्। शेषं स्पष्टम् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—तप्तेत्यादि। सर्पिषि तप्ते नक्राण्डं कुम्भीराण्डं ताम्रचूड़ाण्डमिश्रितं क्षिप्त्वा तप्तं कृत्वा तन्मध्यस्थं यत् तं षष्टिकतण्डुलचूर्णेन तप्तोदकमृदितेनावृत्य पूपलिकाः पूपाख्यपिष्टकं नाम लोके तदाकृतीः कृत्वाभिनवेन सर्पिषा पक्त्वा भृष्टाः खादेत्। तदनु वारुणीमण्डं नरः पिबेदित्यभिप्रायेण वारुणीमण्डपः खादेदित्युक्तम् ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—एतत्पादोक्ताष्टयोगानां विषयमाह—भवतश्चेत्यादि। अत्र पादे

कटुत्वाद्यधिकं न भवति तथा मरिचादियोगः कर्त्तव्यः। मार्ज्जितमिति सुघृष्टम्। रसालालक्षणम्,—"चचातुर्जातकाजाजि सगुड़ार्द्रकनागरम्। रसाला स्याच्छिखरिणी सुघृष्टं ससरं दधि ॥" इति ॥ ६।७

एतैः प्रयोगैर्विविधैर्वपुष्मान् स्नेहोपपन्नो बलवर्णयुक्तः।
हर्षान्वितो वाजिवदष्टवर्षं भवेत् समर्थश्च वराङ्गनासु ॥ १० ॥
यद् यच्च किञ्चिन्मनसः प्रियं स्याद्
रम्या वनान्ताः पुलिनानि शैलाः।
इष्टाः स्त्रियो भूषणगन्धमाल्यं
प्रिया वयस्याश्च तदत्र योग्यम् ॥ ११ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने द्वितीयाध्याये आसिक्तक्षीरीयो नाम वाजीकरणपादो द्वितीयः ॥ २ ॥

येऽष्टौ योगा उक्ताः तेऽष्टौ योगा अपत्यकामैः प्रयोज्याः। फलान्तरमाह—एतैरित्यादि। अष्टवर्षम् इत्यष्टवत्सरं व्याप्यास्यौषधस्य वीर्य्यसद्भावात् वराङ्गनासु समर्थो भवेदित्यर्थः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—अनुक्तवाजीकरणमुपसंहरति—यद् यच्चेत्यादि। वनान्ता रम्या लिङ्गविपरिणामात् पुलिनानि रम्याणि शैलाश्च रम्याः। इष्टा मनोऽभीष्टाः स्त्रियो भूषणगन्धमाल्यञ्चेष्टमिति लिङ्गविपरिणामेन योज्यं, वयस्याः सखायश्च प्रिया एव, नव प्रिया अत्र योग्यमित्यनेन स्वातन्त्र्येणैषां वाजीकरणत्वं किन्तु वृषाय हितत्वमात्रमिति ख्यापितम्। सुश्रुतेऽप्युक्तम्—भोजनानि विचित्राणि पानानि विविधानि च। वाचः श्रोत्रानुगामिन्यस्त्वचः स्पर्शसुखास्तथा। यामिनी सेन्दुतिलका कामिनी नवयौवना। गीतं श्रोत्रमनोहारि ताम्बूलं मदिराः स्रजः। मनसश्चाप्रतीघातो वाजीकुर्व्वन्ति मानवम् ॥" इति ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—पादं समापयति—इतीत्यादि ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सितस्थाने आसिक्तक्षीरीयवाजीकरणपादो द्वितीयः ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—चन्द्रांशुकल्पमिति अत्यर्थशुक्लम्। पौरुषार्थिभिरिति शुक्रार्थिभिः। अत्र योग्यमिति वृष्यप्रयोगसमर्थम् ॥ ८—११ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां वाजीकरणाध्यायव्याख्यायाम् आसिक्तक्षीरीकवाजीकरणपादव्याख्या ॥ २ ॥

अथातो माषपर्णभृतीयं वाजीकरणपादं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

माषपर्णभृतां धेनुं गृष्टिं पुष्टां चतुःस्तनीम्।
समानवर्णवत्साञ्च जीववत्साञ्च बुद्धिमान् ॥
रोहिणीमथवा कृष्णामूर्द्ध्वशृङ्गीमदारुणाम्।
इक्ष्वादामर्ज्जुनादां वा सान्द्रक्षीरञ्च धारयेत् ॥
केवलन्तु पयस्तस्याः शृतं वाशृतमेव वा।
शर्करामधुसर्पिर्भिर्युक्तं तद्‌ वृष्यमुत्तमम् ॥ २ ॥

इति वृष्यकेवलक्षीरप्रयोगः।

गङ्गाधरः—अथासिक्तक्षीरिकवाजीकरणपादव्याख्यानानन्तरमतो वाजीकरणाधिकारात् हेतोर्माषपर्णभृतीयं वाजीकरणपादमाह—अथात इत्यादि। माषपर्णभृतीयमिति माषपर्णभृतामिति पदं पादादौ प्रयुक्तं तदधिकृत्य कृतं वाजीकरणपादं व्याख्यास्यामः। शेषं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—माषपर्णभृतामित्यादि। माषपर्णभृतां धेनुमिति माषाणां पर्णैः पत्रैर्भृतां माषपर्णाहारेण पालितां धेनुं पुष्टां न तु कृशां, गृष्टिमेकवारप्रसूतां प्रथमप्रसूतामित्यर्थः। चतुःस्तनीं न तु न्यूनातिरिक्तस्तनीम्, समानवर्णवत्सां रोहिणीं लोहितवर्णामथवा कृष्णवर्णामदारुणां दुर्द्दान्तत्वरहितां नातिस्वल्पनातिबृहच्छरीराञ्च, ऊर्द्ध्वशृङ्गीं न त्वितरथाशृङ्गीम्, इक्ष्वादाम् इक्षुदण्डभक्षाम् अर्ज्जुनादामर्ज्जुनाख्यवृक्षपर्णादिभक्षाञ्च, सान्द्रक्षीरं घनदुग्धं धारयेत् दुग्धात्। गृष्ट्यादिलक्षणा धेनुर्माषपर्णाहारेण इक्षुदण्डाहारेण वा अर्ज्जुनपर्णाद्याहारेणापि वा घनदुग्धधारणं करोति। तस्या माषपर्णाहारेण इक्षुदण्डाहारेण वा अर्ज्जुनपत्राद्याहारेण वा धृतघनदुग्धाया घनं पयः केवलं द्रव्यान्तरयोगं विना शृतमर्द्धावशिष्टपक्वमशृतं धारोष्णमपक्वं वानुरूपतया शर्करानूतनमधुसर्पिर्भिः युक्तं पाययेत् शुद्धतनुमुत्तमं वृष्यम् ॥ २ ॥ इति वृष्यकेवलक्षीरप्रयोगः।

चक्रपाणिः—माषपर्णभृतीयसम्बन्धोऽपि पूर्व्ववत्। गृष्टिमेकवारप्रसूताम्; चतुःस्तनीमित्यनेन सम्पूर्णचतुःस्तनीं दर्शयति। रोहिणीमिति लोहितवर्णाम्। ऊर्द्ध्वशृङ्गत्वं विशुद्धबहुक्षीराया एव भवतीति वचनाज्ज्ञेयम्। इक्ष्वादेति इक्षुदण्डभक्षा। अर्ज्जुनादा अर्ज्जुनवृक्षदलभक्षा। इक्ष्वादा वा अर्ज्जुनादा

शुक्लैर्जीवनीयैश्च वृंहणीर्बलवर्द्धनैः ।
क्षीरसंजननैश्चापि पयः सिद्धं पृथक् पृथक् ॥
युक्तं गोधूमचूर्णेन सघृतक्षौद्रशर्करम् ।
पर्य्यायेण प्रयोक्तव्यमिच्छता शुक्रमक्षयम् ॥ ३ ॥

इति वृष्यक्षीरप्रयोगः ।

मेदां पयस्यां जीवन्तीं विदारीं कण्टकारिकाम् ।
माषान् श्वदंष्ट्रां क्षीरिकां गोधूमान् शालिषष्टिकान् ॥
पयस्यर्द्धोदके पक्त्वा कार्षिकानाढ़कोन्मिते ।
विवर्ज्जयेत् पयः शेषं तत् पूतं क्षौद्रसर्पिषा ॥

गङ्गाधरः—शुक्लैरित्यादि । शुक्लैः शुक्रजननैर्दशभिर्जीवकर्षभककाकोली-क्षीरकाकोलीमुद्गमाषपर्णीमेदावृक्षरुहाजटिलाकुलिङ्गा इत्येतैः ; जीवनीयैः दशभिः जीवकर्षभकौ मेदा महामेदा काकोली क्षीरकाकोली मुद्गमाषपर्ण्यौ जीवन्ती मधुकमित्येतैः ; वृंहणैर्वृंहणीयैर्दशभिः क्षीरिणीराजक्षवकबलाकाकोली क्षीरकाकोलीवाट्यायनीभद्रौदनीभारद्वाजीपयस्यर्ष्यगन्धा इत्येतैः ; बलवर्द्धनैरिति बल्यैर्दशभिः ऐन्द्र्यृषभ्यतिरसर्ष्यप्रोक्तापयस्याश्वगन्धास्थिरारोहिणीबलातिबलेत्येतैः ; क्षीरसंजननैः स्तन्यजननैर्दशभिः वीरणशालिषष्टिकेक्षुबालिकादर्भकुशकाशगुन्द्रेत्कटकत्तृणमूलमित्येतैश्च । पृथक् पृथक् दशभिर्दशभिः सिद्धं दुग्धादष्टमांशैश्चतुर्गुणजलेन गृष्ट्यादुक्तलक्षणाया धेन्वा माषपर्णभृताया इक्ष्वादाया अर्ज्जुनादाया वा क्षीरं पक्त्वा जलक्षयेऽवशिष्टं पयो युक्त्या गोधमचूर्णेन घृतक्षौद्रशर्कराभिश्च युक्तं पर्य्यायेण क्रमेण प्रयोक्तव्यं शुद्धतनुना ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—मेदामित्यादि । क्षीरिकां राजादनम् एतान् प्रत्येकं कार्षिकान्

वा माषपर्णभृता वेति विकल्पत्रयम् । पयः श्रतमश्रतं वेति द्वौ योगौ । शर्कराक्षौद्रसर्पिर्भिर्युक्तं तदिति तृतीयः । एतत्प्रयोगोऽपि जतूकर्णे—"तस्याः क्षीरं शर्कराक्षौद्रयुक्तं वा केवलं श्रतमश्रतं वा" इति । पर्य्यायेणेति पृथक् पृथक् प्रयोक्तव्यम्, तेन "पञ्च येऽमी गणैः" इत्यादि-ग्रन्थोक्तयोगाः ॥ १—३ ॥

युक्तं सशर्करं पीत्वा वृद्धः साप्ततिकोऽपि वा।
विपुलं लभतेऽपत्यं युवेव च स हृष्यति ॥ ४ ॥
मण्डलैर्जातरूपस्य तस्या एव पयः शृतम्।
अपत्यजननं सिद्धं सघृतक्षौद्रशर्करम् ॥ ५ ॥
त्रिंशत् सुपिष्टाः पिप्पल्यः प्रकुञ्चे तैलसर्पिषोः
भृष्टाः सशर्कराक्षौद्राः क्षीरधारावदोहिताः ॥
पीत्वा यथाबलञ्चोर्द्ध्वं षष्टिकं क्षीरसर्पिषा।
भुक्त्वा न रात्रिमस्तब्धं लिङ्गं पश्यति नाक्षरत् ॥ ६ ॥

आढ़कोन्मितेऽर्द्धोदके पयसि गृष्ट्यादुक्तलक्षणाया धेन्वा माषपणभृताया इक्ष्वादाया अञ्जुनादाया वा द्विभागदुग्धम् एकभागं जलं मिलित्वा षोड़शशरावोन्मिते पक्त्वा अवशिष्टं यदा पयो भवति तदा तान् मेदादीनां किट्टान् विवर्ज्जयेत् वस्त्रेण गालयित्वा तान् त्यजेत्। शेषं पयो मधुसर्पिःशर्कराभियुक्तं पीत्वा शुद्धतनुः पुमान्। साप्ततिकोऽपि वृद्धः अपिशब्दादन्योऽपि पुमान् ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—मण्डलैरित्यादि। तस्या गृष्ट्यादिलक्षणाया धेन्वा माषपर्णभृताया इक्ष्वादाया अञ्जुनादाया वा एव न त्वन्यस्याः पयो दुग्धं जातरूपस्य सुवर्णस्य मण्डलैर्मण्डलाकारैश्चक्रिकारूपैस्तद्दुग्धाभ्यन्तरे निक्षिप्तैः शृतं पक्वमर्द्धावर्त्तितम् अनुरूपेण घृतक्षौद्रशर्करायुक्तं पीतं सिद्धं वाजीकरणमिदमपत्यजननम् इति ॥५॥

गङ्गाधरः—त्रिंशदित्यादि। त्रिंशत् गुड़िकाः पिप्पल्यः सुपिष्टास्तैलस्य सर्पिषश्च प्रकुञ्चे मिलित्वा तैलसर्पिषोः पलमाने भृष्ट्वा तत्रानुरूपेण शर्करामधुनी दत्त्वा दोहनपात्रे क्षिप्ताः गृष्टिसंज्ञकादिलक्षणाया धेन्वा माषपर्णभृताया इक्ष्वादाया अञ्जुनादाया वा क्षीरधारयाऽवदोहितं यासु ताः क्षीरधारावदोहितास्तैलसर्पिःप्रकुञ्चे भृष्टाः सक्षौद्रशर्कराः सुपिष्टाः त्रिंशद्गुड़िकाः पिप्पल्यः यथाबलं तत्समुदायात्मकमौषधं शुद्धतनुः ना पुमान् पीत्वा

चक्रपाणिः—विवर्जयेति मेदादिकल्कं वर्जयेत्। वृद्धः सप्ततेरर्व्वागिति ज्ञेयम्; साप्ततिकस्य तु यद्यपि शुक्रनिवृत्तिरुक्ता, तथापि वृष्यप्रभावाद् भवतीति विज्ञेयम्। जातरूपस्येति सुवर्णस्य। मण्डलरूपाकृतिरिह; सुवर्णस्य प्रभावाद् वृष्यप्रयोगोपकारिणी भवतीति वचनाज्ज्ञेयम्। तस्या एवेति माषपर्णभृतधेन्वाः। प्रकुञ्चः पलम्। क्षीरधारावदोहिता इति पिप्पलीकल्कादुपरि क्षीरधारावदोहः कर्त्तव्यः; क्षीरञ्च तावद् दोह्यम्, यावता पानयोग्याः पिप्पल्यः भवन्ति ॥ ४। ६ ॥

श्वदंष्ट्राया विदार्य्याश्च रसे क्षीरचतुर्गुणे ।
घृताढ्यः साधितो वृष्यो माषषष्टिकपायसः ॥ ७ ॥
फलानां जीवनीयानां स्निग्धानां रुचिकारिणाम् ।
कुड़वश्चूर्णितानां स्यात् स्वयंगुप्ताफलस्य च ॥
कुड़वश्चैव माषाणां द्वौ द्वौ च तिलमुद्गयोः ।
गोधूमशालिचूर्णानां कुड़वः कुड़वो भवेत् ॥

तदूर्द्ध क्षीरसर्पिषा षष्टिकमन्नं भुक्त्वा रात्रिं व्याप्य क्षरत् शुक्रक्षरत् अस्तब्धश्च लिङ्गं न पश्यति। एवंप्रयोगात् काले नरो रात्रिं व्याप्य अक्षरच्छुक्रं स्तब्धश्च लिङ्गं पश्यतीति भावः ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—श्वदंष्ट्रेत्यादि। माषाणां तुषरहिता विदलाः षष्टिकतण्डुलाश्च द्वयोर्यावन्मानं तस्य समे श्वदंष्ट्राया रसे तत्समे च विदार्य्याः स्वरसे गृष्ट्यादिलक्षणाया माषपर्णभृताया इक्ष्वादाया अर्ज्जुनादाया वा धेन्वाः क्षीरचतुर्गुणे साधितः पायसः पुनर्घृताढ्यः सर्पिर्बहुलप्रक्षेपेणाढ्यो वृष्यः। शीते तु तत्र पायसे केचिन्मधुशर्करे अनुरूपे ददति ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—फलानामित्यादि। जीवनीयानां जीवकर्षभकमेदामहामेदाकाकोलीक्षीरकाकोलीमुद्गपर्णीमाषपर्णीजीवन्तीमधुकानां दशानां फलानाम्। स्निग्धानां स्नेहोपगानां मृद्वीकामधुकमधुपर्णीमेदाविदारीकाकोलीक्षीरकाकोलीजीवकजीवन्तीशालपर्णीनां दशानां फलानाम्। रुचिकारिणां हृद्यानामाम्राम्रातकनिचुलकरमर्द्दकवृक्षाम्लाम्लवेतसकुवलबदरदाड़िममातुलुङ्गानां दशानां फलानाम्। चूर्णितानां दशशो मिलित्वा कुड़वः। स्वयंगुप्ताफलस्य त्वगादिरहितस्य चूर्णकुड़वः। माषाणां तुषरहितानां विदलानां चूर्णस्य कुड़व एक

चक्रपाणिः—फलानामित्यादि। फलानामिति जीवनीयानामित्यादीनां त्रयाणां प्रत्येकमभिसम्बध्यते। जीवनीयानामिति षट्कषायवर्गोक्तानां जीवकर्षभादीनां दशानाम्। स्निग्धानामिति स्नेहोपगानां मृद्वीकादीनां दशानां सप्तकषायवर्गोक्तानाम्। तथा रुचिकारिणामिति चतुष्ककषायवर्गोक्तानामाम्रादीनां हृद्यानां दशानामिति। एषां जीवनीयप्रभृतीनां फलानां चूर्णितानां मिलित्वा कुड़वो ग्राह्यः। (अन्यदतिरोहितार्थम्), तथा ह्ययं प्रयोगो जतूकर्णे च पठ्यते— "द्राक्षाखर्ज्जूरमाषाजा-

सर्पिषः कुड़वश्चैकस्ततुसर्व्वं क्षीरसंयुतम् ।
पक्त्वा पूपलिकाः खादेद् बह्व्यः स्युर्यस्य योषितः ॥ ८ ॥
घृतं शतावरीगर्भं क्षीरे दशगुणे पचेत् ।
शर्करापिप्पलीक्षौद्र-युक्तं तद् वृष्यमुत्तमम् ॥ ६ ॥
कर्षं मधुकचूर्णस्य घृतक्षौद्रसमांशिकम् ।
प्रयुङ्क्ते यः पयश्चानु नित्यवेगः स ना भवेत् ॥ १० ॥

एव। तुषरहितयोः कृष्णतिलसुवर्णमुद्गयोः प्रत्येकं चूर्णितयोः द्वौ द्वौ कुड़वौ प्रत्येकमेकैकशरावम्। गोधूमशालितण्डुलानां चूर्णितानां प्रत्येकं कुड़वः। सर्पिष इति नवस्य गोघृतस्य कुड़व एकः। तत् सर्व्वमेकत्र मर्द्दयित्वा पूपलिकाः निर्म्माय गृष्ट्यादिलक्षणाया माषपर्णभृताद्यन्यतमाया धेन्वाः क्षीरे पक्त्वा खादेत् यथाग्निबलं शुद्धतनुरिति ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—घृतमित्यादि। घृतं नव्यं गव्यघृतमनुक्तमानात् प्रस्थोन्मितं शतावरीकल्कगर्भं ततो घृतात् पादिकं शतमूलीकल्कं गर्भे तस्य घृतस्याभ्यन्तरे दत्त्वा तस्माच्च घृतात् दशगुणे गृष्ट्यादिलक्षणाया माषपर्णभृताद्यन्यतमाया धेन्वाः क्षीरे पचेत्। क्षीरक्षये शब्दव्युपरमे सति अवतार्य्य वस्त्रेण पूत्वा सुशीते तत्र घृते प्रक्षिप्तैः शर्करापिप्पलीक्षौद्रैर्युक्तं तद् घृतमुत्तमं वृष्यमिति। अत्र शर्करादीनां प्रक्षेपः समानमानेन लभ्योऽपि घृतात् पादिको मिलित्वा देयः। पुनर्युक्त्या पिप्पलीचूर्णप्रक्षेपो बोध्यो यथा नातिव्यक्तकटुकत्वं भवति, तेन पलमेकं पिप्पलीचूर्णस्य सार्द्धत्रिपलं शर्करायाः सार्द्धत्रिपलञ्च क्षौद्रस्येति मिलित्वाष्टपलं घृतात् पादिकं भवतीति ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—कर्षमित्यादि। घृतस्य च कर्षः क्षौद्रस्य च कर्षस्ताभ्यां मधुकचूर्णस्य कर्षं लेहविधानेन यः शुद्धतनुः प्रयुङ्क्ते तदनु पयश्च गृष्ट्यादिलक्षणाया माषपर्णभृताद्यन्यतमाया धेन्वा दुग्धं प्रयुङ्क्ते स ना पुमान् नित्यवेगः अक्षयकामवेगः स्यात् ॥ १० ॥

गोधूमशालिघृतानां कुड़वः, तिलमुद्गौ द्विकौड़विकौ चूर्णयित्वा" इत्यादि। घृतं शतावरीत्यादौ शर्करादीनां प्रक्षेपणम्, अन्यतो दृष्टयायात् घृतस्य प्रास्थिकत्वम् ॥ ७—९ ॥

घृतक्षीराशनो निर्भीर्निर्व्याधिर्नित्यगो युवा ।
संकल्पप्रवणो नित्यं नरः स्त्रीषु वृषायते ॥ ११ ॥
कृतैककृत्याः सिद्धार्था ये चान्योन्यानुवर्त्तिनः ।
कलाः सुवाह्या ये तुल्याः सत्त्वेन वयसा च ये ॥
कुलमाहात्म्यदाक्षिण्य-शीलशौचसमन्विताः ।
ये कामनित्या ये हृष्टा ये विशोका गतव्यथाः ॥
ये तुल्यशीला ये भक्ता ये प्रिया ये प्रियंवदाः ।
तैर्नरः सह विस्रब्धः सुवयस्यैर्वृषायते ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—घृतेत्यादि । घृतक्षीराभ्यां केवलाभ्यामशनशीलो यो युवा निर्भीर्निर्व्याधिश्च सङ्कल्पप्रवणः सततं मनसा रमणं संकल्पते यत् तद्रति-संकल्पनं संकल्पोऽत्र प्रकरणात् स प्रवणो यस्य स संकल्पप्रवणः । स नरो नित्यं स्त्रीषु वृषायते वृष इव ताभिर्मैथुनमाचरति ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—कृतैकेत्यादि । तैः सुवयस्यैः सह विस्रब्धः सम्यग्विश्वासालापा-मोदयुक्तो नरो वृषायते । ये सुवयस्याः कृतैककृत्याः कृतमेकम् एकविधं कृत्यं कर्म्म यैस्ते । ये च वयस्याः सिद्धार्थाः सिद्धाः सर्व्वेऽर्थाः प्रयोजनानि येषां ते । ये च वयस्या अन्योन्यानुवर्त्तिनः स्वयं तेष्वनुवर्त्ती स्वस्मिंश्च तेऽनुवर्त्तिन इति परस्परानुवर्त्तिनः, अनुवर्त्तित्वं तदभिमताचरणशीलत्वम् । कलाः सुवाह्याः, कामानां नानाविधकौतुकादिनानाकला यैर्वयस्यैः सुवाह्याः सुवहनीयाः । ये च वयस्याः सत्त्वेन मनसा वयसा च तुल्याः । ये च वयस्याः तेषां स्वस्वकुलमाहात्म्यं दाक्षिण्यं दक्षिणाचारः कुशलाचरणस्वभावः, शीलं सुस्वभावः, शौचं शुचित्वं, तैः समन्विताः । ये च वयस्याः कामनित्याः कामुकाः । ये च हृष्टाः नित्यं हर्षयुक्ताः । ये च विशोका वयस्याः । ये च वयस्या गतव्यथा रोगादिदुःखरहिताः । ये च वयस्यास्तुल्यशीलाः स्वतुल्याचार-

चक्रपाणिः—कर्षमित्यादिकान्तपञ्चदशप्रयोगाः । 'घृतक्षीराशनः' इत्यादिना तु वृष्य-त्वाद्विचेताहाराचाराभिधानम् । नित्यमित्यनेन व्यावायनित्यतया शुक्रमार्गानवरोधेन व्यवायशक्तिं दर्शयति । कृतमेकं कृत्यं यैस्ते तथा, एतच्च अन्योऽन्यार्थरागकारणम् । सिद्धार्था इति

अभ्यङ्गोत्सादनस्नान-गन्धमाल्यविभूषणैः।
गृहशय्यासनसुखैर्वासोभिरहतैः प्रियैः॥
विहङ्गानां रुतैरिष्टैः स्त्रीणाञ्चाभरणस्वनैः।
संवाहनैर्वरस्त्रीणामिष्टानाञ्च वृषायते॥ १३॥
मत्तद्विरेफाचरिताः सपद्माः सलिलाशयाः।
जात्युत्पलसुगन्धीनि शीतगर्भगृहाणि च॥
नद्यः फेनोत्तरीयाश्च गिरयो नीलसानवः।
उन्नतिर्नीलमेघानां रम्यचन्द्रोदया निशाः॥
वायवः सुखसंस्पर्शाः कुमुदाकरगन्धिनः।
रतिभोगक्षमा रात्र्यः सङ्कोचागुरुवल्लभाः॥

स्वभावाः। ये च वयस्या भक्ताः स्वभक्तिमन्तः। ये प्रियाः प्रियंवदाश्च ये वयस्यास्ते ते सर्व्वे सुवयस्यास्तैः सह विस्रब्धो नरो वृषायते॥ १२॥

गङ्गाधरः—वयस्यवृष्यमुक्त्वा परानाह—अभ्यङ्गेत्यादि। इष्टैरिति पदम् अभ्यङ्गादिषु सर्व्वत्र योज्यम्। संवाहनैरिति स्त्रीजनकर्त्तृकैः पाणिस्पर्शसुखजनकर्त्तृकैर्वा पादाद्यङ्गाभिमर्दनैर्नरो वृषायते॥ १३॥

गङ्गाधरः—मत्तेत्यादि। नराणामिहैतत् सर्व्वमात्मजस्य कन्दर्पस्यायुधमस्त्रम्। ननु किं सर्व्वं कन्दर्पस्यायुधमित्यत आह—मत्तेत्यादि। मत्तैर्द्विरेफैराचरितं यत्र ते, सपद्माश्च सलिलाशयाः कन्दर्पस्यायुधम्। जात्युत्पलैः सुगन्धीनि चन्दनोशीरादिसिक्तजलजलधारादिभिः। शीतानि च गर्भेऽभ्यन्तरदेशे यानि गृहाणि। फेनोत्तरीयाश्च नद्यः। नीलसानवो गिरयः नीलवर्णशोभितसमदेशाः पर्व्वताः। रम्यचन्द्रोदयाश्च निशाः। सुखसंस्पर्शाः कुमुदाकरगन्धिनश्च वायवः। रात्र्यः पुना रतिभोगक्षमा मन्दमन्दपतज्जलधरजलबिन्दुचारुशब्दादिना रतेर्भोगाय क्षमा योग्या रात्र्यः। सङ्कोचाः प्रविरलाः अगुरुवल्लभा गुरवो मातापित्रादयो वल्लभा भर्त्तृकर्त्रादयश्च तद्रहिताः। सिद्धसाध्याः। कृतार्था ह्यव्याकुलमनसः कामक्षमाः। वृषायत इत्युपचितप्रवृत्त्युन्मुखशुक्रो भवति॥ १०—१३॥

चक्रपाणिः—'मत्तद्विरेफाचरिताः' इत्यादि 'गृहाणि च' इत्यन्तं योग्यतया ऋतुविभागेनानुक्तमपि ग्रीष्म एव ज्ञेयम्। तथा मेघानामित्यन्तं प्रावृषि, तथा 'गन्धिनः' इत्यन्तं शरदि।

सुखाः सहायाः परपुष्टघुष्टाः फुल्ला वनान्ता विशदान्नपानाः।
गान्धर्व्वशब्दाश्च सुगन्धमाल्याः सत्त्वं विशालं निरुपद्रवञ्च ॥
सिद्धार्थता चाभिनवश्च कामः स्त्री चायुधं सर्व्वमिहात्मजस्य।
वयो नवं जातमदश्च कालो हर्षस्य योनिः परमा नराणाम् ॥१४॥

भवति चात्र।

प्रहर्षयोनयो योगा व्याख्याता दश पञ्च च।
माषपर्णभृतीयेऽस्मिन् पादे शुक्रबलप्रदाः ॥ १५ ॥

इति चिकित्सितस्थाने द्वितीयाध्याये माषपर्णभृतीय-
वाजीकरणपादस्तृतीयः ॥ ३ ॥

प्रविरलभावो गुरुवल्लभराहित्यञ्च। सुखाः सुखदाश्च सहायाः। परपुष्टानां कोकिलानां घुष्टं यत्र तेऽथवा परपुष्टैः घुष्टा नादिताः फुल्ला नानाविध-पुष्पलताप्रतानैः प्रफुल्लाश्च विशदान्नपानं यत्र तथाविधाश्च गन्धर्व्वशब्दाश्च सुगन्धमाल्याश्च वनान्ताः। विशालं विपुलसत्त्वगुणं निरुपद्रवञ्च सत्त्वं मनः। सिद्धार्थता सम्पादितस्वप्रयोजनसमूहता। अभिनवश्च कामः नवोऽभिलाषः कन्दर्पो वा। स्त्री च निरुक्ता। एतत् सर्व्वं नराणामात्मजस्य कन्दर्पस्यायुधम् इत्यर्थः। तत्र हर्षकारणमाह—वयो नवमित्यादि। नवं वयो जातमदः कालो वसन्तादिः नराणां हर्षस्य लिङ्गोद्गमस्य परमा योनिः ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—पादार्थमुपसंहरति भवति चात्र इत्यादि। प्रहर्षयोनय इति। दश पञ्च चेति पञ्चदश योगाः ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—पादं समापयति इतीत्यादि।

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सित-
स्थाने माषपर्णभृतीयवाजीकरणपादस्तृतीयः ॥ ३ ॥

'वल्लभाः' इत्यन्तञ्च विधानं हेमन्तशिशिरयोर्ज्ञेयम्। सङ्कोचं कुङ्कुमम्, सङ्कोचागुरुणोः समालभनार्थं वल्लभा यासु निशासु तास्तथा। सुखा इत्यादि ग्रन्थविधानं वसन्ताभिप्रायाभिधानमन्यथाप्यविरुद्धार्थं। आत्मजस्येति मन्मथस्य। जातमदः कालो वसन्तादिः ॥ १४ । १५ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां-
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां वाजीकरणाध्याय-
व्याख्यायां माषपर्णभृतीयपादव्याख्या ॥

अथातः पुमान्जातबलादिकं वाजीकरणपादं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

पुमान् यथा जातबलो यावदिच्छन् स्त्रियो व्रजेत्।
यथा चापत्यवान् सद्यो भवेत् तदुपदेक्ष्यते ॥ २ ॥
न हि जातबलाः सर्व्वे नराश्चापत्यभागिनः।
वृहच्छरीरा बलिनः सन्ति नारीषु दुर्ब्बलाः ॥
सन्ति चाल्पायुषः स्त्रीषु बलवन्तो बहुप्रजाः।
प्रकृत्या चाबलाः सन्ति सन्ति चामयदुर्ब्बलाः ॥

गङ्गाधरः—अथ माषपर्णभृतीयवाजीकरणपादव्याख्यानानन्तरमतो वाजीकरणाधिकाराद्धेतोः पुमान्जातबलादिकं वाजीकरणपादमाह—अथात इत्यादि। पुमान्जातबल इत्यादि अधिकृत्य कृतं वाजीकरणपादं व्याख्यास्यामः। शेषं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—पुमानित्यादि। यथा येन प्रकारेण जातबलः जातं बलं मैथुनसामर्थ्यं यस्य स जातबलः सन् स्त्रीणां यावद् गन्तुमिच्छन् भवति तावतीः स्त्रियो व्रजेत्, यथा यस्मिन् प्रकारे च सद्योऽपत्यवान् अमोघवीर्य्यवान् मैथुनमात्रेण गर्भाधानकृद् भवेत् तदुभयं वाजीकरणमुपदेक्ष्यते ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—ननु कथं देहबलकरं नोपदेक्ष्यते मैथुनबलकरं सद्योऽपत्यकरञ्च वा पृथङ् नोपदेक्ष्यते इत्यत आह—न हीत्यादि। हि यस्मात्। सर्व्वे नरा न जातबला न स्त्रीणां यावदिच्छन्तो मैथुनसमर्थाः, सर्व्वे जातबलादयोऽपि नापत्यभागिनः। नन्वेवं कुत्र तदाह—वृहदित्यादि। वृहच्छरीराः बलिनश्च देहबलवन्तश्च सन्ति पुरुषाः परन्तु नारीषु मैथुने दुर्ब्बलाः। सन्ति च केचित् पुरुषा नारीषु बलवन्तो बहुप्रजाश्च किन्तु अल्पायुषः। केचित् पुरुषा नारीषु

चक्रपाणिः—पारिशेष्यात् पुमान्जातबलादिकमुच्यते, पुमान् जातबलादयः शब्दा अस्मिन् विद्यन्ते इति पुमान्जातबलादिकः, आसिक्तक्षीरिकवच्छब्दसिद्धिः। जातबलत्वे सत्यपि नावश्यमतिभोगित्वं भवतीति कृत्वा 'यथा जातबलः' इत्युक्तेऽपि 'यथा चापत्यवान् भवति' इत्युक्तम्। तदेव शुक्रबलं स्फोटयति—न हीत्यादि। 'न हि जातबलाः सर्व्वे' इत्येकः पक्षः, तथा 'नापत्यभागिनः सर्व्वे' इति द्वितीयः पक्षो ज्ञेयः। एतच्छुक्रबलप्रसङ्गादपरानपि शुक्रबलविशेषानाह—वृहच्छरीरा इत्यादि। अल्पबला अल्पशरीरा एते च शुक्रसारत्वेन

* चाल्पबलाः इति पाठश्च दृश्यते ॥

नराश्वटकवत् केचिद् व्रजन्ति बहुशः स्त्रियम्।
गजवच्च प्रसिञ्चन्ति केचिन्न बहुगामिनः॥
कामयोगबलाः * केचित् केचिदभ्यसनध्रुवाः।
केचित् प्रयत्नैर्वाह्यन्ते वृषाः केचित् स्वभावतः॥
तस्मात् प्रयोगान् वक्ष्यामो दुर्ब्बलानां बलप्रदान्।
सुखोपभोगान् बलिनां भूयश्च बलवर्द्धनान्॥ ३॥
पूर्व्वं शुद्धशरीराणां निरूहान् सानुवासनान्।
बलावेक्षी,प्रयुञ्जीत शुक्रापत्यादिवर्द्धनान्॥ ४॥

प्रकृत्या स्वभावेन दुर्ब्बलाः सन्ति, सन्ति चापरे पुरुषा नारीषु आमयदुर्ब्बलाः व्याधितो मैथुने दुर्ब्बलाः। केचिच्च पुरुषाश्वटकवत् अचिराच्चलच्छुक्रा बहुशः पुनःपुनः स्त्रियं व्रजन्ति न चिरं स्तब्धशुक्रा न वा बहुशुक्रसेकिनः। अन्ये केचिन्नरा गजवद् दृढमैथुना बहुशुक्राणि प्रसिञ्चन्ति न बहुगामिनो बह्वीः स्त्रियो गन्तुं न शीलवन्तो न वा पुनःपुनः स्त्रीगमनशीलवन्तः। केचिन्नराः कामयोगबलाः यदा नानाप्रकारोद्दीपनहेतुभिः कन्दर्पयोगो भवति तदा तेन बलवन्तः स्युः। केचिन्नरा अभ्यसनध्रुवाः अभ्यासेन मैथुनसमर्थाः। अभ्यशनेति पाठे सम्यगाहारादिना बलपुष्टितो मैथुनसमर्थाः भवन्ति। अव्यसनेति पाठे शोकादिव्यसनाभावे सति मैथुनसमर्थाः। केचिन्नराः प्रयत्नैः स्त्रीमुखचुम्बनालिङ्गनकुचमर्द्दनशेफःसंस्पर्शनसंयोजनादिभिः प्रयत्नैर्वाह्यन्ते स्त्रीषु कामोद्रेकतो मैथुनसामर्थ्यमिति शेषः। केचित् स्वभावतो वृषाः मैथुनसमर्थाः। न च कश्चिज्जातबलो यावदिच्छन् स्त्रियो व्रजेत् नापि चापत्यवान् स्यात्। तस्मात् स्त्रीषु मैथुने दुर्ब्बलानां बलप्रदान् सुखोपभोगान् स्त्रीषु मैथुने बलिनां भूयोबलवर्द्धनान् वाजीकरणयोगानुपदेक्ष्यामः इति॥ ३॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ कर्त्तव्यमाह—पूर्व्वमित्यादि। पूर्व्वं वमनविरेचनाभ्यां शुद्धशरीराणां नराणां बलावेक्षी भिषक् शुक्रापत्यविवर्द्धनान् शुक्रवर्द्धनद्रव्यनिर्म्मितान् अपत्यकरद्रव्यनिर्म्मितांश्च सानुवासनान् निरूहान् प्रयुञ्जीत॥ ४॥

नारीषु बलवन्तो बहुप्रजा भवन्ति। गजवच्च प्रसिञ्चन्तीति शुक्रं बहु विसृजन्ति। कालयोगेन हेमन्तादिकालसम्बन्धेन व्यवाये बलवन्तो भवन्तीति कालयोगबलाः। अभ्यसनध्रुवा इति

* कालयोगबलाः इति पाठान्तरम्।

घृततैलरसक्षीर-शर्करामधुसंयुताः।
वस्तयः संविधातव्याः क्षीरमांसरसाशिनाम्॥ ५॥
पिष्ट्वा वराहमांसानि दत्त्वा मरिचसैन्धवे।
कोलवद्‌ गुड़िकाः कृत्वा तप्ते सर्पिषि भर्ज्जयेत्॥
भर्ज्जनस्तम्भितास्ताश्च * प्रक्षेप्याः कौक्कुटे रसे।
घृताढ्ये गन्धपिशुने दधिदाड़िमसाधिते † ॥
यथा न भिन्द्याद्‌ गुड़िकास्तथा तं साधयेद्‌ रसम्।
तं पिबन् भक्षयंस्ताश्च लभते शुक्रमक्षयम्॥ ६॥

वृष्या मांसगुड़िकाः।

गङ्गाधरः—निरूहांश्चाह—घृतेत्यादि। सिद्धिषु यावन्तो वस्तयो निरूह-वस्तयोऽनुवासनवस्तयश्च वक्ष्यन्ते, ते सर्व्वे वस्तयो घृतादिसंयुक्ताः क्षीरमांस-रसेन विधातव्यास्तेन शुक्रापत्यविवर्द्धना भवन्तीति भावः। एवंसंस्कृत-शरीराणां वक्ष्यमाणयोगान्यतमं यथार्हयोगं प्रयुञ्जीत ततः सिध्यति॥ ५॥

गङ्गाधरः—तं तं वाजीकरणयोगमाह—पिष्ट्वेत्यादि। वराहमांसानि निरस्थीनि पिष्ट्वा तत्रानुरूपे मरिचसैन्धवे चूर्णिते दत्त्वा कोलवत् वृहद्बदरवद् गुड़िकाः कृत्वा नवे तप्ते गोः सर्पिषि भर्ज्जयेत्। भर्ज्जन-स्तम्भिताः सर्पिषि भर्ज्जनेन वटकवद्दृढ़रूपेण स्तम्भिताश्च ता मांसगुड़िकाः स्युः। पूर्व्वन्तु कुक्कुटमांसं दध्ना म्रक्षयित्वा घृते सन्तलनं कृत्वा यावता जलेन स्वच्छरसो भवति तावता जलेन पक्त्वा पुनर्दधिदाड़िम-रसौ दत्त्वा तं रसं साधयेत् तथा, यथा बहुघृते रसे तस्मिन् प्रक्षिप्तास्ता मांस-गुड़िका न भिन्द्यात् तथा कृते कौक्कुटे रसे ता मांसगुड़िकाः प्रक्षिपेत्। तं रसं पिबन् ताश्च मांसगुड़िका भक्षयन्नक्षयं शुक्रं लभते। प्रयोगकालोऽत्र फलोदयं यावत्॥ ६॥ इति वृष्यमांसगुड़िकाः।

व्यवायाभ्यासेन व्यवायसमर्था भवन्ति। एवं प्रयत्नैर्भवन्तीति। निरूहानुवासनाभिधाना वस्तयः॥ १—५॥

चक्रपाणिः—वर्त्तनस्तम्भिता इति वर्त्तनेन कठिनीकृताः। दधिदाड़िमसाराभ्यां संस्कृतं

* वर्त्तनस्तम्भितास्ताश्च इति वा पाठः। † दधिदाड़िमसारिके इति क्वाचित्कः पाठः।

मांसानामेवमन्येषां मेध्यानां कारयेद् भिषक् ।
गुड़िकाः सरसास्तासां प्रयोगः शुक्रवर्द्धनः ॥ ७ ॥
माषानङ्कुरितान् शुद्धान् निस्तुषान् सजड़ाफलान् ।
घृताढ्ये माहिषरसे दधिदाड़िमसाधिते * ॥
प्रक्षिपेन्मात्रया युक्तो धान्यजीरकनागरैः ।
पीतो भुक्तश्च स रसः कुरुते शुक्रवर्द्धनम् ॥ ८ ॥

वृष्यमाहिषरसः ।

आर्द्राणि मत्स्यमांसानि भृष्टाश्च शफरीश्च वा ।
तप्ते सर्पिषि यः खादेत् स गच्छेत् स्त्रीषु न क्षयम् ॥ ९ ॥

वृष्या घृततलितमत्स्याः ।

गङ्गाधरः—मांसानामित्यादि। मेध्यानां मेधाहितानां हंसादीनाम्। एवमुक्तप्रकारेण सरसा गुड़िकाः कारयेत् ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—माषानित्यादि। जले पूर्व्वनिर्व्वापितान् सम्यगार्द्रान् माषान् पुनस्तज्जलादुत्थापितान् ततोऽङ्कुरितान् पुनर्जलेन धौतीकरणात् शुद्धान् तुषरहितान् माषान् सजड़ाफलान् आत्मगुप्ताफलानि तथा निस्तुषाणि शुद्धानि समानमानेन नीत्वा तत्र मिश्रीकृतान् दधिदाड़िमसाधिते माहिषरसे घृताढ्ये प्रक्षिपेत्। ततोऽनुरूपेण धान्यजीरकनागरचूर्णैः सह युक्तः स रसो मात्रया यथाबलं पीतः। भुक्तश्च स सजड़ाफलमाषः शुक्रवर्द्धनं कुरुते ॥ ८ ॥

वृष्यमाहिषरसः ।

गङ्गाधरः—आर्द्राणीत्यादि। मत्स्या रोहितादयः। मांसानि वराहमहिषादीनाम्। आर्द्राणि सद्यस्कानि। शफरी चार्द्रा। एषामन्यतममेकं यथेष्टं तप्ते सर्पिषि भृष्ट्वा यः खादेदित्यर्थः ॥ ९ ॥

वृष्यघृततलितमत्स्यमांसे।

दधिदाड़िमसारिकम्। दाड़िमसारश्च दाड़िमरसः। मांसानामित्यादि। अतिदेशयोगो द्वितीयः, मेध्यानामिति मेदुराणाम्। अजड़ा शूकशिम्बी। भुक्तः पीतश्चेति पूर्व्वयोगवत्। घनभागस्य

* दधिदाड़िमसारिके इति पाठान्तरम् ।

घृतभृष्टान् रसे छागे रोहितान् फलसाधिते *।
अनुपीतरसान् सिद्धान् अपत्यार्थी प्रयोजयेत् ॥ १० ॥
गर्भाधानकरो योगः।

कुट्टकं मत्स्यमांसानां हिङ्गुसैन्धवधान्यकैः।
युक्तं गोधूमचूर्णेन घृते पूपलिकाः पचेत् ॥
माहिषे च रसे मत्स्यान् स्निग्धाम्ललवणान् पचेत्।
रसे चानुगते मत्स्यान् पोथयेत् तत्र चावपेत् ॥
मरिचं जीरकं धान्यमल्पं हिङ्गु नवं घृतम्।
माषपूपलिकानां तद् गर्भार्थमुपकल्पयेत् ॥
एतौ पूपलिकायोगौ वृंहणौ बलवर्द्धनौ।
हर्षसौभाग्यदौ पुत्र्यौ परं शुक्राभिवर्द्धनौ ॥ ११ ॥
वृष्यौ पूपलिकायोगौ।

गङ्गाधरः—घृतेत्यादि। रोहितान् रोहितमत्स्यस्य बहून् खण्डान् सद्यस्कान् घृते भृष्टान् फलसाधिते दाड़िमफलदधिसाधिते छागे रसे प्रक्षिप्य पूर्व्वं तान् खादित्वाऽनुरसं पिबेदित्येवं प्रयोजयेदिति भावः ॥१०॥ गर्भाधानकरो योगः।

गङ्गाधरः—कुट्टकमित्यादि। मत्स्यानां मांसानां वा कुट्टकं खण्डखण्डीकृतं हिङ्ग्वादियुक्तं मर्दितं गोधूमचर्णावेष्टितं कृत्वा तप्ते घृते पूपलिकाः पचेत्। माहिषे च मांसरसे स्निग्धाम्ललवणान् घृतदाड़िमसैन्धवयोगेन मत्स्यान् स्निग्धाम्ल-लवणीकृत्य पचेत्। स च माहिषमांसरसः पाकात् तन्मत्स्ये शुष्कीभूतोऽनुगतो यदा स्यात् तदा तान् मत्स्यान् पोथयेत् कुट्टयेत्। कण्टकादिरहितेषु तत्र मत्स्येषु मरिचादिचूर्णानि नवञ्च घृतम् आवपेत् दत्त्वा मिश्रीकृत्य माषपिष्टरचिते पूपलिकार्थं वेष्टनगर्भे दत्त्वा पूपलिका घृते पचेत्। इत्येवं माषपूपलिकानां गर्भार्थं तत् उपकल्पयेदित्यर्थः। तद्गर्भं कृत्वा माषपूपलिकाः कारयेदिति भावः। एतौ कुट्टकमित्यादिना पचेदित्यन्त एकः, माहिषे च रसे मत्स्यानित्यादिना ऽपर इत्येतौ पुत्र्यौ पुत्राय हितौ ॥ ११ ॥ वृष्यौ पूपलिकायोगौ।

भोजनं द्रवस्य पानं ज्ञेयम्। 'मत्स्य'शब्देन प्रधानकल्पनया रोहितं वदन्ति। फलसारिक इति दाड़िमामलकादिफलसारसंस्कृतम्। कुट्टकमिति कुट्टनेनाणुशः कृतम् ॥ ९ – ११ ॥

* फलसारिके इति वा पाठः।

माषात्मगुप्तागोधूम-शालिषष्टिकयष्टिकम्।
शर्कराया विदार्य्याश्च चूर्णानि तुरकस्य * च॥
संयोज्य मसृणे चीरे घृते पूपलिकाः पचेत्।
पयोऽनुपानास्ताः शीघ्रं कुर्व्वन्ति वृषतां परम्॥ १२॥

वृष्या माषादिपूपलिकाः।

शर्करायास्तुलैका स्यादेका गव्यस्य सर्पिषः।
प्रस्थो विदारीचूर्णानां पिप्पल्याः प्रस्थ एव च॥
अर्द्धाढ़कं तुगाचीर्य्याः चौद्रस्याभिनवस्य च।
तत् सर्व्वं मूर्च्छितं तिष्ठेन्मार्त्तिके घृतभाजने॥
मात्रामग्निसमां तस्य प्रातःप्रातः प्रयोजयेत्।
एष वृष्यः परं योगः कण्ठ्यो वृंहण एव च॥ १३॥

वृष्ययोगः।

गङ्गाधरः—माषेत्यादि। यष्टिकमिति मधुयष्टिकम्। क्षुरकस्य कोकिलाक्षस्य। माषादीनां षष्टिकान्तानां पञ्चानां निस्तुषाणां चूर्णानि। षष्टिकादीनां चर्णानि मसृणे निर्म्मले क्षीरे संयोज्य मर्द्दितानि कृत्वा निर्गर्भाः पूपलिका घृते पचेत्। ता भक्षयित्वा पयोऽनुपिबेत्॥ १२॥ वृष्या माषादिपूपलिकाः।

गङ्गाधरः—शर्कराया इत्यादि। शर्कराया एका तुला सार्द्धद्वादशशरावं, गव्यस्य सर्पिषश्चैका तुला सार्द्धद्वादशशरावं, नात्र द्वैगुण्यं "न द्वैगुण्यं तुलामाने पलोल्लेखागते तथा" इति वचनात्। विदारीचूर्णानां प्रस्थः शरावद्वयं, पिप्पल्याश्चर्णितायाः प्रस्थ एव च शवारद्वयमिता एव, तुगाक्षीर्य्या अर्द्धाढ़कं चतुःशरावं, क्षौद्रस्याभिनवस्य चार्द्धाढ़कं द्रवद्वैगुण्यादष्टशरावम्, तत् सर्व्वं सम्यगालोड़नेन मिश्रीकृतं घृतभाविते मार्त्तिके भाजने तिष्ठेत् स्थापयेत्। अग्निसमां यथाग्निबलं मात्रां तस्य प्रयोजयेत्॥ १३॥

वृष्ययोगः।

* इक्षुरकस्येति चक्रः।

शतावर्य्या विदार्य्याश्च तथा माषात्मगुप्तयोः।
श्वदंष्ट्रायाश्च निकाथ-लल्वणेषु * पृथक् पृथक् ॥
साधयित्वा घृतप्रस्थं पयस्यष्टगुणे पुनः।
शर्करामधुसंयुक्तमपत्यार्थी प्रयोजयेत् ॥ १४ ॥

अपत्यकरं घृतम्।

घृतपात्रं शतगुणे विदारीस्वरसे पचेत्।
सिद्धं पुनः शतगुणे गव्ये पयसि साधयेत् ॥
शर्करायास्तुगाक्षीर्य्याः क्षौद्रस्येक्षुरसस्य च।
पिप्पल्याः सजड़ायाश्च भागैः पादांशिकैर्युतम् ॥

गङ्गाधरः—शतावर्य्या इत्यादि। पृथक् पृथक् वचनात् प्रत्येकं शतावर्य्यादीनां लल्वणं मिलित्वा बहुलल्वणेषु अर्थात् पञ्चसु द्रोणेषु। अत्र द्रवद्वैगुण्यात् शतावर्य्याः स्वरसोऽपि चतुःषष्टिशरावोन्मितः। विदार्य्याश्च स्वरसः चतुःषष्टिशरावोन्मितः। आर्द्रायाः शतावर्य्या नित्यप्रयोगेण न द्वैगुण्यम्, तस्याः स्वरसस्तु द्रवत्वेन द्विगुण इष्टः। माषात्मगुप्तयोः पृथक् क्राथद्वयं प्रत्येकं द्रोणमानं श्वदंष्ट्रायाश्च निकाथो लल्वणमितः। एषु पञ्चसु द्रवेषु पञ्चद्रोणेषु घृतप्रस्थमेकं साधयित्वा पुनरष्टगुणे चतुःषष्टिशरावे गव्यदुग्धे साधयित्वा द्रवक्षये सति अवतार्य्य शीते शर्कराया अर्द्धशरावं मधुनश्च अर्द्धशरावं मिलित्वा घृतपादिकं प्रक्षिप्याग्निबलापेक्षया अपत्यार्थी प्रयोजयेत् ॥ १४ ॥

अपत्यकरं घृतम्।

गङ्गाधरः—घृतपात्रमित्यादि। शतगुणे चतुःशतपात्रे शरावषोड़शशतमिते अकल्कं साधयित्वा पुनः शतगुणे षोड़शशतशरावमिते गव्ये पयसि अकल्कं साधयेत्। ततो द्रवक्षये अवतार्य्य शर्करायाः तुगाक्षीर्य्याः तथेक्षुरसस्यच च

चक्रपाणिः—इक्षुरकः कोकिलाक्षः। शर्करामधुसंयुक्तमित्यत्र प्रक्षेपन्यायात् पादिकत्वं शर्करामधुनोः ॥ १२—१४ ॥

* निष्काथं जलेषु च इति क्वचित् पठ्यते।

गुड़िकाः कारयेद्‌ वैद्यो यथास्थूलमुडुम्बरम् ।
तासां प्रयोगात् पुरुषः कुलिङ्ग इव हृष्यति ॥ १५ ॥

वृष्यगुड़िका ।

सितोपलापलशतं तदर्द्धं नवसर्पिषः ।
क्षौद्रपादेन संयुक्तं साधयेज्जलपादिकम् ॥
सान्द्रं गोधूमचूर्णानां पादं स्तीर्णे शिलातले ।
शुचौ श्लक्ष्णे समुत्कीर्य्य मर्द्दनेनोपपादयेत् ॥
शुद्धा उत्कारिकाः कार्य्याश्चन्द्रमण्डलसन्निभाः ।
तासां प्रयोगाद्‌ गजवन्नारीः सन्तर्पयेन्नरः ॥ १६ ॥

वृष्या लप्सिकाः ।

यत्किञ्चिन्मधुरं स्निग्धं जीवनं वृंहणं गुरु ।
हर्षणं मनसश्चैव सर्व्वं तद्‌ वृष्यमुच्यते ॥ १७ ॥

पिप्पल्याश्च जड़ाया आत्मगुप्ताया निस्तुषफलचूर्णस्य मिलित्वा चतुःशरावैर्युतं तद् घृतं गुड़िकाः कारयेत् ॥ १५ ॥ वृष्यगुड़िका ।

गङ्गाधरः—सितोपलेत्यादि । नवसर्पिषो नूतनस्य गव्यघृतस्य तदर्द्धं पञ्चाशत्पलम् । क्षौद्रपादेन क्षौद्रस्य सितोपलायाः पादेन पञ्चविंशतिपलेन संयुक्तम् । जलं पादिकं यत्र तत् । सर्व्वं पलशतमित्यस्य विशेषणम् । सान्द्रं यथा स्यात् तथा सितोपलायाः पलशतमुक्तमानघृतादियुक्तं साधयेत् । स्तीर्णे विस्तृते गोधूमचूर्णानां पादः सितोपलापलशतात् पादो भागस्तत् सर्व्वं श्लक्ष्णे स्तीर्णे शिलातले खल्वगह्वरे शुचौ समुत्कीर्य्य सम्यगुत्कारिकारूपेण मर्द्दनेन उपपादयेत् । ताः शुद्धा उत्कारिकाः कार्य्याः ॥ १६ ॥ वृष्या लप्सिकाः ।

गङ्गाधरः—अनुक्तान् वृष्यानुपसंहरति—यत्किञ्चिदित्यादि । यतो मधुरादिकं यत्किञ्चिद् द्रव्यं तत् सर्व्वं वृष्यम् ॥ १७ ॥

चक्रपाणिः—पादांशिकैरिति घृतापेक्षया पादप्रमाणैः । समुत्कीर्य्येति विस्तीर्य्य, उत्कारिकाः कार्य्या इत्यत्र पुनःपाकेनैवोत्कारिकाकरणम् ॥ १५ । १६ ॥

द्रव्यैरेवंविधैस्तस्माद् भावितः प्रमदां व्रजेत्।
आत्मवेगेन चोदीर्णः स्त्रीगुणैश्च प्रहर्षितः॥
गत्वा स्नात्वा पयः पीत्वा रसं वानु शयीत च।
तथास्याप्यायते भूयः शुक्रञ्च बलमेव च॥ १८॥
यथा मुकुलपुष्पस्य सुगन्धो नोपलभ्यते।
लभ्यते तद्विकाशात् तु तथा शुक्रं हि देहिनाम्॥

गङ्गाधरः—तस्माद्धेतोरेवंविधैरुक्तमधुरादिभिर्द्रव्यैर्भावितः संस्कृतदेहः पुमान् प्रमदां व्रजेत्। कथंप्रकारेण व्रजेदित्यतआह—आत्मेत्यादि। आत्मवेगेन स्वतो जातकामवेगेन उदीर्णः उद्गतलिङ्गः, पुनः स्त्रीगुणैश्च मधुरालापहावभावादिभिः प्रहर्षितो जातहर्षः सन् स्त्रियं गत्वा मैथुनं कृत्वा अनन्तरं स्नात्वा पयः पीत्वा रसं मांसरसं वा पीत्वानु पश्चात् शयीत। तथा तस्मिन् प्रकारेऽस्य कृतसुरतस्य पुंसो भूयः पुनरपि भूयिष्ठं शुक्रञ्च बलञ्चैवाप्यायते वर्द्धते इति॥ १८॥

गङ्गाधरः—अथ शुक्रप्रकाशप्रकारमाह—यथेत्यादि। मुकुलपुष्पस्य कलिकारूपपुष्पस्य सुगन्धो यथा नोपलभ्यते विकाशात् तु पुष्पकलिकाप्रस्फुटत्वात् तु पुष्परूपत्वे सुगन्धो लभ्यते उपलभ्यते—प्रादयो हि द्योतकाः, धातुवाच्यमेवाथ द्योतयन्ति, तस्माच्च विनाप्युपसर्गम् उपसर्गद्योत्यं स्वार्थं धातवोऽभिदधतीति—तथा देहिनां शुक्रं मुकुलपुष्पस्य सुगन्ध इव। देहिनां वृद्धानां बालानाञ्च शुक्रं नोपलभ्यते उपलभ्यते च यूनां मध्यमानाञ्च देहिनाम्।

ननु वृद्धानां बालानाञ्च तर्हि किं शुक्रं न वर्त्तते पुष्पमुकुलेषु च सुगन्धश्च किं न वर्त्तते इति चेन्न। उक्तं हि सुश्रुते। यथा हि पुष्पमुकुलस्थो गन्धो न शक्यमिहास्तीति वक्तुं नैव नास्तीत्यथवास्ति सतां भावानाम् अनभिव्यक्तिरिति कृत्वा केवलं सौक्ष्म्यान्नाभिव्यज्यते। स एव गन्धो विवृत-

चक्रपाणिः—अनुक्तवाजीकरणं संगृह्णन् आह—यत्किञ्चिदित्यादि। भावित इति वचनात्, प्रयोगेण शरीरभावनायां सत्यां स्त्रीसेवा सम्भवतीति दर्शयति। आत्मवेगेनेति सङ्कल्पजातेनात्मवेगेन।

नर्त्ते वै षोड़शाद् वर्षात् सप्तत्याः परतो न च ।
आयुष्कामो नरः स्त्रीभिः संयोगं कर्त्तुमर्हति ॥
अतिबालो ह्यसम्पूर्ण-सर्व्वधातुः स्त्रियो व्रजन् ।
उपतप्येत सहसा तड़ागमिव काजलम् ॥ १६ ॥
शुष्कं रुक्षं यथा काष्ठं जन्तुजग्धं विजर्ज्जरम् ।
स्पृष्टमाशु विशीर्य्येत तथा वृद्धः स्त्रियो व्रजन् ॥ २० ॥
जरया चिन्तया शुक्रं व्याधिभिः कर्म्मकर्षणात् ।
क्षयं गच्छत्यनशनात् स्त्रीणाञ्चातिनिषेवणात् ॥ २१ ॥

पत्रकेशरैः कालान्तरेणाभिव्यक्तिं गच्छति, एवं बालानामपि वयःपरिणामात् शुक्रप्रादुर्भावो भवति। रोमराज्यादयोऽथार्त्तवादयश्च विशेषान्नारीणां रजसि चोपचीयमाने शनैःशनैः स्तनगर्भाशययोन्यभिवृद्धिर्भवति। स एवान्नरसो वृद्धानां जरापरिपक्वशरीरत्वान्न प्रीणनो भवति यस्माच्च खल्वाहारपरिणामजात् रसाद् रक्तं ततो मासं मांसान्मेदः प्रजायते। मेदसोऽस्थि ततो मज्जा मज्ज्ञः शुक्रस्य सम्भवः॥ तत्र रस गतौ धातुः, अहरहर्गच्छतीति रसः, स खलु त्रीणि त्रीणि कलासहस्राणि पञ्चदश वा कला एकैकस्मिन् धाताववतिष्ठते। एवं मासेन रसः शुक्रो भवति स्त्रीणाञ्चार्त्तवमिति। रसादेव स्त्रिया रक्तं रजःसंज्ञं प्रवर्त्तते। तद् वर्षाद् द्वादशाद् वृद्धिं याति पञ्चाशतः क्षयमिति। अत एवाह— नर्त्ते इत्यादि। आयुष्काम इति अर्व्वाक् षोड़शवर्षादपि बालो नाभिव्यक्त-शुक्रत्वेन मैथुनसमर्थोऽपि न स्त्रीसंयोगं कुर्य्यादायुरहितत्वात्। एवमतीत-सप्ततिकोऽपि। अतिबालातिवृद्धयोर्मैथुने दोषमाह—अतिबाल इत्यादि। उपतप्येतेति रसादिमज्जान्तधातुशोषात् तन्मये च देहे पुमानुपतप्येतेति भावः। काजलमिति दृष्टान्त ईषत्सर्व्वधातुत्वख्यापकासम्पूर्णसर्व्वधातुरित्यर्थः ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—शुष्कमित्यादिना वृद्धस्य स्त्रीसंयोगे दोषमाह। स्पष्टार्थः श्लोकोऽयम् ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—ननु वृद्धस्य सर्व्वसम्पूर्णधातोः कस्मादेव विशीर्णता स्यादित्यत आह—जरयेत्यादि। शुक्रं हि तैर्जरादिभिर्हेतुभिः क्षयं गच्छतीत्यतो वृद्धश्चिन्तार्त्तो

बालस्य तड़ागदृष्टान्तेन शुक्रं शुष्यति न पुनरपि शुक्रसद्भावं कफप्राधान्यञ्च दर्शयति।

क्षयाद् भयादविस्रम्भाच्छोकात् स्त्रीदोषदर्शनात्।
नारीणामरसज्ञत्वादभिचाराद् * असेवनात् ॥
तृप्तस्यापि स्त्रियो गन्तुं न शक्तिरुपजायते।
देहसत्त्वबलापेक्षी हर्षः शक्तिश्च हर्षजा॥ २२ ॥
रस इक्षौ यथा दध्नि सर्पिस्तैलं तिले यथा।
सर्व्वत्रानुगतं देहे शुक्रं संस्पर्शने तथा॥ २३ ॥

व्याधियुतो भारवहनादिकर्म्मकर्षितोऽनशनक्षीणः स्त्रीष्वतिप्रसक्त्या क्षीणशुक्रश्च स्त्रियो व्रजन् शुष्कादिकाष्ठवदाशु विशीर्य्यतेति बोध्यम् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—ननु विशीर्णाभावात् तु जरातुरादयः परं मैथुनेशक्ता भवन्ति किं न वेत्यत आह—क्षयादित्यादि। धातूनां विशेषतः शुक्रस्य च क्षयात् नरस्य स्त्रियो गन्तुं न शक्तिरुपजायते। जरादिरहितस्य यूनश्च भयादपि स्त्रियो गन्तुं शक्तिर्न जायते। न वा अविश्रम्भात् लज्जया। नापि शोकात्। न च स्त्रीदोषदर्शनात्। न वा नारीणामरसज्ञत्वात्। नाप्यभिचारात्। न चापि चिरं स्त्रीणामसेवनात्। न वा तृप्तस्य मैथुनेन तृप्तस्य च स्त्रियो गन्तुं शक्तिर्भवति। नन्वेभ्यः कारणेभ्यः कथं स्त्रियो गन्तुं शक्तिर्नरस्य न जायते इत्यत आह—देहसत्त्वेत्यादि। हर्षो लिङ्गोद्गमहेतुस्तु देहबलसत्त्वबलोभयापेक्षी, न हि केवलदेहबलाद् भवति न वा केवलमनोबलाद्भवति। शक्तिश्च मैथुनशक्तिर्लिङ्गोद्गमाक्रमादिरूपा हर्षजा, स च हर्षो न धातूनां शुक्रस्य वा क्षयाद्भवति सति च मनोबले देहबलाभावात्। भयाच्चाविश्रम्भादिभ्यश्च हर्षो न भवति सत्यपि देहबले मनोबलाभावात् ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—ननु तर्हि किं शुक्रं शरीरे मनसि च वर्त्तते इत्यत आह—रस इक्षावित्यादि। ननु तर्हि किं इक्ष्वादिषु सर्व्वदेहेषु रसादिवत् सर्व्वदेहेषु शुक्रं

वृद्धस्य तु जन्तुजग्धस्वादिदृष्टान्तेन न विनष्टस्य पुनर्भावं शुक्रस्य तथाऽभूयिष्ठतां दर्शयति। ननु तृप्तस्य शरीरबलं भवत्येव, तत् किं तृप्तस्य स्त्रियो गन्तुमसामर्थ्यमित्याह—देहेत्यादि। एतेन सत्यपि तृप्तिजनितबले क्षयादिना देहमनसोरुपहतत्वाद् हर्षो न भवति, हर्षाभावाद् व्यवायशक्तिर्न भवतीत्युक्तं भवति ॥ १७—२२ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति, सम्भवति शुक्रं यथा देहे, स्थितं यथा च प्रवर्त्तते, तदाह—रस

* अविचारात् इति पाठश्च दृश्यते।

तत् स्त्रीपुरुषसंयोगे चेष्टासंकल्पपीड़नात्।
शुक्रं प्रच्यवते स्थानाज्जलमार्द्रात् पटादिव ॥ २४ ॥
हर्षात् सरत्वात् * सौक्ष्म्याच्च पैच्छिल्याद् गौरवादपि।
अनुप्लवनभावाच्च † द्रुतत्वान्मारुतस्य च ॥

वर्त्तते इत्यत आह—संस्पर्शने। देहे संस्पर्शनं त्वक् विशेषत उपस्थं तत्र सर्व्वत्र शुक्रमनुगतं मनश्च त्वक्समवायिव्यापकश्च भवतीति ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—ननु त्वग्गतं शुक्रं कथं प्रच्यवते मैथुनान्न चान्यत इत्यत आह—तदित्यादि। तत् त्वग्गतं शुक्रं स्त्रीपुरुषसंयोगे सति तयोर्द्वयोश्चेष्टया शरीरदोलायितत्वादिव्यापारेण सङ्कल्पेन मनसोऽप्यत्युत्साहरमणवासनादि-कर्म्मणः पीड़नात् शुक्राधिष्ठानस्पर्शनात् देहस्थत्वक् विशेषतोऽप्युपस्थं योनिशेफसी तेषां पीड़नात् निपीड़नात् स्थानात् स्वस्थानात् शुक्रं प्रच्यवते। आर्द्रात् पटाज्जलमिव। यथार्द्रवस्त्रस्थं जलं पीड़ककरादिव्यापारेण वस्त्रस्य पीड़नात् तद्वस्त्राज्जलं प्रच्यवते तथेत्यर्थः। सुश्रुतेऽप्युक्तम्। "तत्र स्त्रीपुंसयोः संयोगे तेजः शरीराद् वायुरुदीरयति। ततः तदुदीर्णं तेजोऽनिल-सन्निपाताच्छुक्रं च्युतं योनिमभिप्रपद्यते" इति ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—ननु शरीरचेष्टामनःसङ्कल्पाभ्यां पीड़नात् धात्वन्तरं न कथं प्रच्यवते इत्यत आह—हर्षादित्यादि। हर्षादिति मनसो रत्युद्दीपननिमित्तमोदात् अनुप्लवनं प्रचलनम्, तदनुप्लवनभावाच्चेति हर्षस्य मनःस्थितत्वात् सरत्वादयो द्रुतत्वान्ताः षड्धर्म्माः शुक्रस्य नैसर्गिकाः। मारुतस्य च द्रुतत्वादित्यन्वयाः स्त्रीपुरुषसंयोगे शरीरचेष्टामनःसंङ्कल्पपाभ्यां मारुतस्य द्रुतत्वात् द्रुतगमनशीलत्वात् संस्पर्शनयोनिलिङ्गसंघर्षणकुचोपमर्दनचुम्बनादितः संहर्षात् सरत्वादिषड्गुणं

इत्यादि। इक्ष्वादिदृष्टान्तत्रयेण अनतिप्रयत्नाल्पप्रयत्नमहाप्रयत्नप्रवाह्यशुक्रान् पुरुषान् यथाक्रमं दर्शयति। संस्पर्शन इति संस्पर्शनवति, तेन केशादौ संस्पर्शनाव्याप्तेः शुक्रमपि नास्तीति दर्शयति। स्त्रीपुरुषसंयोगो मिश्रीभावः। चेष्टा व्यवायचेष्टा, सङ्कल्पो योषिदनुरागः। पीड़नं नारीपुरुषयोः परस्परसंमूर्च्छनम्। अत्र च नारीपुरुषसंयोगः प्रधानं कारणम्। तत्सह-कारीणि चेष्टादीनि। आर्द्रपटदृष्टान्तेनाश्रयानुपघातेन शुक्रस्रवणं दर्शयति ॥ २३।२४ ॥

चक्रपाणिः—अपरमपि शुक्रप्रवृत्तिहेतुमाह—हर्षादित्यादि। हर्षः सङ्कल्पपूर्व्वकशुक्रोत्प्रेक-ध्वजोच्छ्रायादिकारीच्छा, तर्षो वनिताभिलाषः। सरत्वमस्थैर्य्यम्। अणुप्रवणभावोऽणुत्वे सति बहि-

* हर्षात् तर्षात् सरत्वात् इति क्वचित् पठ्यते। † अणुप्रवणभावाच्चेति वा पाठः।

अष्टभ्य एभ्यो हेतुभ्यः शुक्रं देहात् प्रसिच्यते।
चरतो विश्वरूपस्य रूपं द्रव्यं * यदुच्यते॥ २५॥
बहलं मधुरं स्निग्धमविस्रं गुरु पिच्छिलम्।
शुक्लं च बहु यच्छुक्रं फलवत् तदसंशयम्॥ २६॥
येन नारीषु सामर्थ्यं वाजिवल्लभते नरः।
व्रजेच्चाभ्यधिकं येन वाजीकरणमेव तत्॥ २७॥

शुक्रं तद्व्यायामजद्रुतवायुना द्रवीभूतं कृत्वा त्वधः प्रतिक्षेपात् सरत्वादिगुणैः समुदितेभ्य एभ्यो हेतुभ्यो देहात् शुक्रं प्रसिच्यते इति भावः। अपत्य-जनकत्वे शुक्रस्य स्वरूपलिङ्गमाह—चरत इत्यादि। शरीरे चरतस्तु विश्वरूपस्य पञ्चभूतोपाधिप्रत्यगात्मन एव यद् रूपं या मूर्त्तिः यद् द्रव्यं तद्द्रव्यमयं शुक्रम्। प्रजा हि विश्वमुच्यते चेतनत्वात् सर्व्ववेदाधिकरणत्वात् कर्म्मपुरुषत्वात्, घटादिकन्तु न विश्वमचेतनत्वाद् वेदानधिकरणत्वादकर्म्मकत्वाच्च॥ २५॥

गङ्गाधरः—ननु कुतस्तद् विश्वरूपं प्रजाहेतुत्वात् न हि सर्व्वं शुक्रं प्रजन-यतीत्यत आह—बहलमित्यादि। बहलं सान्द्रम् अविस्रमनामगन्धि शुक्लं श्वेत-वर्णं बहु नाल्पं तत् शुक्रमसंशयं फलवदपत्यकरमित्यर्थः॥ २६॥

गङ्गाधरः—ननु वाजीकरणं नाम किमर्थमित्यत आह—येनेत्यादि। सामर्थ्यं व्यवायार्थम्। अधिकमिति कालतो वारतो नारीतश्च वेगबलतश्चाधिकम्

निर्गमनस्वभावम्। द्रुतत्वान्मारुतस्य चेति शुक्रप्रेरकस्य वायोरभिद्रवणशीलत्वादित्यर्थः। एते च यद्यपि हेतवस्तथापि प्राधान्यात् प्रथमप्रतिपादितस्त्रीपुरुषसंयोगादिरूपहेतूनां समष्टौ नैवामी गणिताः। चरत इति नानामानुपपश्वादिजातिषु भ्रमतः। विश्वरूपस्येत्यात्मनः। तथा ह्यात्मपर्य्यायेषूक्तम्,—"स विश्वकर्म्मा स च विश्वरूपः" इति। रूपद्रव्यमिति प्राक्तनकारणम्। एतेन अव्यक्तस्यात्मनो व्यक्तशरीरनिर्वृत्तौ शुक्रं हेतुरित्युक्तं भवति। शुक्रञ्चेह प्रकरणागतत्वेन उक्तम्। तेन आर्त्तवमप्यात्मनो रूपद्रव्यं ज्ञेयम्॥ २५॥

चक्रपाणिः—प्रशस्तशुक्रगुणानाह—बहलमित्यादि। 'वाजीकरण'शब्दनिरुक्तिमाह—येनेत्यादि। व्रजेच्चाभ्यधिकमिति पुनःपुनः गच्छेत्। व्यज्यत इति वा पाठः। तत्रापि भूयोगमनेन नारीषु पुंस्त्वेन व्यज्यते। व्यज्यादिति पाठेऽपि स एवार्थो विद्वद्भिः सुचिन्तनीयः। अनेन

* रूपद्रव्यम् इति पाठान्तरम्।

मिति यद्यपि पूर्व्वमुक्तं वाजीवातिबलो येनेत्यादिना तेनात्र न पौनरुक्त्यम्। अत्र वाजीकरणपदस्य निरुक्त्यभिप्रायेणेदं हि वचनमिति। सुश्रुते च वाजीकरणयोगा अपरे यथा—तिलमापविदारीणां शालीनां चूर्णमेव च। पौण्ड्रकेक्षुरसेनार्द्रं मर्दितं सैन्धवान्वितम्। वराहमेदसा युक्तं घृतेनोत्कारिकां पचेत्। तां भक्षयित्वा पुरुषो गच्छेत् तु प्रमदाः शतम्। १। वस्ताण्डसिद्धे पयसि भावयेदसकृत् तिलान्। शिशुमाररसैः पक्वाः शष्कुलीस्तैस्तिलैः कृताः। यः खादेत् स पुमान् गच्छेत् स्त्रीणां शतमपूर्व्ववत्। २। पिप्पलीलवणोपेतं वस्ताण्डं क्षीरसर्पिषा। साधितं भक्षयेद् यस्तु स गच्छेत् प्रमदाः शतम्। ३। पिप्पलीमाषशालीनां यवगोधूमयोस्तथा। चूर्णभागैः समैस्तैस्तु घृते पूपलिकां पचेत्। तां भक्षयित्वा पीत्वा तु शर्करामधुरं पयः। नरश्चटकवद् गच्छेद् दश वारान् निरन्तरम्। ४। चूर्णं विदार्य्याः सुकृतं स्वरसेनैव भावितम्। सर्पिर्मधुयुतं लीढ्वा दश स्त्रीरधिगच्छति। ५। एवमामलकं चूर्णं स्वरसेनैव भावितम्। शर्करामधुसर्पिर्भिर्युतं लीढ्वा पयः पिबेत्। एतेनाशीतिवर्षोऽपि युवेव परिहृष्यति। ६। पिप्पलीलवणोपेते वस्ताण्डे घृतसाधिते। शिशुमारस्य वा खादेत् ते तु वाजीकरे भृशम्। ७। कुलीरनक्रकूर्म्माणामण्डान्येवन्तु भक्षयेत्। ८। महिषर्षभवस्तानां पिबेच्छुक्राणि वा नरः। ९। अश्वत्थफलमूलत्वक्-शुङ्गासिद्धं पयो नरः। पीत्वा सशर्कराक्षौद्रं कुलिङ्ग इव हृष्यति। १०। विदारीमूलकल्कन्तु घृतेन पयसा नरः। उडुम्बरसमं पीत्वा वृद्धोऽपि तरुणायते। ११। माषाणां फलमेवन्तु संयुक्तं क्षौद्रसर्पिषा। अवलिह्य पयः पीत्वा तेन वाजीभवेन्नरः। १२। क्षीरपक्वांस्तु गोधूमानात्मगुप्ताफलैः सह। शीतान् घृतयुतान् खादेत् ततः पश्चात् पयः पिबेत्। १३। नक्रमूषिकमण्डूक-चटकाण्डकृतं घृतम्। पादाभ्यङ्गेन कुरुते बलं भूमिन्तु न स्पृशेत्। यावत् स्पृशति नो भूमिं तावद् गच्छेन्निरन्तरम्। १४। स्वयंगुप्ताक्षुरकयोः फलचूर्णं सशर्करम्। धारोष्णेन नरः पीत्वा पयसा न क्षयं व्रजेत्। १५। उच्चटाचूर्णमप्येवं क्षीरेणोत्तममिष्यते। १६। शतावर्य्युच्चटामूलं पेयमेवं बलार्थिना। स्वयंगुप्ताफलैर्युक्तं माषसूपं पिबेन्नरः। १७। गुप्ताफलं गोक्षुरकाच्च वीजं तथोच्चटां गोपयसा विपाच्य। खजाहतं शर्करया च युक्तं पीत्वा नरो हृष्यति सर्व्वरात्रम्। १८। माषान् विदारीमपि सोच्चटाश्च क्षीरे गवां क्षौद्रघृतोपपन्नाम्। पीत्वा नरः शर्करया सुयुक्तां कुलिङ्गवद् हृष्यति सर्व्वरात्रम्। १९। गृष्टीनां वृद्धवत्सानां माषपर्णभृतां गवाम्। यत् क्षीरं तत् प्रशंसन्ति बलकामेषु जन्तुषु। क्षीरमांसगणः सर्व्वः काकोल्यादिश्च पूजितः। वाजीकरणहेतोर्हि तस्मात् तन्तु प्रयोजयेत्। एते

तत्र श्लोकौ।

हेतुर्योगोपदेशस्य योगा द्वादश चोत्तमाः।
यत् पूर्व्वं मैथुनात् सेव्यं सेव्यं यन्मैथुनादनु॥
यथा हि सेव्याः * प्रमदाः कृत्स्नः शुक्रविनिश्चयः।
निरुक्तञ्चेह निर्द्दिष्टं पुमान्जातबलादिके॥ २८॥

इति चिकित्सितस्थाने द्वितीयाध्याये पुमान्जातबलादिक-वाजीकरणपादश्चतुर्थः।

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने वाजीकरणं नाम द्वितीयोऽध्यायः॥ २॥

वाजीकरा योगाः प्रीत्यपत्यबलप्रदाः। योज्या विशुद्धोपचित-देहैः कालाद्यपेक्षया। इति॥ २७॥

गङ्गाधरः—पादार्थमुपसंहरति—तत्र श्लोकावित्यादि। पुमान् यथा जातबल इत्यादिना हेतुर्योगोपदेशस्य। पिष्टेत्यादिना सन्तर्पयेन्नर इत्यन्तेन द्वादश योगाः। यत्किञ्चिदित्यादि महर्षित इत्यन्तेन मैथुनात् पूर्व्वं यत् सेव्यम्। गत्वा स्नात्वेत्यादिना एकश्लोकेन मैथुनादनु यत् सेव्यम्। यथेत्यादिना हर्षजा इत्यन्तेन प्रमदा यथा सेव्याः। रस इत्यादिनाऽसंशयमित्यन्तेन कृत्स्नः शुक्रविनिश्चयः। येन नारीष्वित्यनेन वाजीकरणशब्दस्य निरुक्तम्॥ २८॥

गङ्गाधरः—पादं समापयति—इतीत्यादि। अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सितस्थाने पुमान्जातबलादिकवाजीकरणपादश्चतुर्थः।
समाप्तश्च द्वितीयोऽध्यायः॥ २॥

निरुक्तेन त्रिविधमपि वृष्यमवरुध्यते, यथा—शुक्रवृद्धिकरं माषादि, तथा स्रुतिकरं सङ्कल्पादि, तथा शुक्रस्रुतिवृद्धिकरं क्षीरादि। यदुक्तमन्यत्र—"शुक्रस्रुतिकरं किञ्चित् किञ्चिच्छुक्रविवर्द्धनम्। स्रुतिवृद्धिकरं किञ्चित् त्रिविधं वृष्यमुच्यते॥" त्रिविधमपि हीदं व्यावाये बलवत्त्वं पुनःपुनर्व्यवायशक्तिञ्च करोति॥ २६। २७॥

चक्रपाणिः—हेतुरित्यादि। संग्रहो व्यक्तः॥ २८॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां पुमान्जातबलादिक-वाजीकरणपादश्चतुर्थः॥ समाप्तश्च द्वितीयोऽध्यायः॥ २॥

* यथा न सेव्याः इति चक्रधृतः पाठः।

तृतीयोऽध्यायः ।

अथातो ज्वरचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

विज्वरं ज्वरसन्देहं पर्य्यपृच्छत् पुनर्व्वसुम् ।
विविक्ते शान्तमासीनमग्निवेशः कृताञ्जलिः ॥

गङ्गाधरः—अथ स्वस्थचिकित्सितव्याख्यानन्तरमतः स्वस्थस्यौजस्करं किञ्चित् किञ्चिदार्त्तस्य रोगनुत् । द्विविधं भेषजं प्रोक्तम् ; तत्र स्वस्थस्यौजस्करं द्विविधं रसायनं वाजीकरणञ्च तदनेनाध्यायद्वयेनोक्त्वा व्याधितस्य व्याधिहरं भेषजस्य शेषत्वाद्धेतोः प्रथमं ज्वरचिकित्सितं व्याख्यायते—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववत् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—आत्रेयस्य ज्वरचिकित्सिते त्विह प्रवचने संगतिं प्रश्नमाह—विज्वरमित्यादि । निदानस्थाने ज्वरशब्दस्य व्याधिसामान्यपर्य्यायत्वेनोक्तत्वादत्र विज्वरं शारीरमानसव्याधिभ्यो निर्म्मुक्तं पुनर्व्वसुं शान्तं सर्व्वतोनिवृत्तं जीवन्मुक्तमित्यर्थः, विविक्ते निर्ज्जने आसीनं गुरुं कृताञ्जलिः अग्निवेशः शिष्योत्तमो ज्वरसन्देहं ज्वरनाम्नो व्याधिविशेषस्य सन्देहं पर्य्यपृच्छत् । कं

चक्रपाणिः—स्वस्थोर्जस्करमभिधाय व्याधिनिर्घातकरचिकित्सितवक्तव्यत्वेन सर्व्वरोगप्रधानत्वेन ज्वरस्यैवादौ चिकित्सितमुच्यते, ज्वरस्य च यथा प्राधान्यम्, तथाऽत्रैव वक्ष्यति । ज्वरचिकित्सिताभिधायकाध्यायो ज्वरचिकित्सितमुच्यते, अभिधानाभिधेययोरभेदोपचारात् ; एवमुत्तराध्यायेष्वपि व्याख्येयम् ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—विज्वरमिति । 'विज्वर'शब्दो नीरोगोपदर्शकः, यतो 'ज्वरशब्देन चात्र गदसामान्ये रोगोऽभिमतः ; नीरोगत्वेनेह रोगप्रशमनपृच्छां श्रुत्वा यतो गुरुर्ब्रवीति—"ज्वरो विकारो रोगश्च" इत्यादि । ज्वरसन्देहमिति ज्वरनिदानोक्तातिरिक्तज्वरधर्म्मविषयं सन्देहम् । विविक्त इत्यादिना एवं गुरवः प्रष्टव्या इति दर्शयति ।

देहेन्द्रियमनस्तापी सर्व्वरोगाग्रजो बली।
ज्वरः प्रधानो रोगाणामुक्तो भगवता पुरा॥
तस्य प्राणिसपत्नस्य ध्रुवस्य प्रलयोदये।
प्रकृतिश्च प्रवृत्तिश्च प्रभावं कारणानि च॥
पूर्व्वरूपमधिष्ठानं बलकालात्मलक्षणम्।
व्यासतो विधिभेदञ्च * पृथग् भिन्नस्य चाकृतिम्॥
लिङ्गमामस्य जीर्णस्य चौषधं सक्रियाक्रमम्।
विमुञ्चतः प्रशान्तस्य चिह्नं यच्च पृथक् पृथक्॥

ज्वरसन्देहं पप्रच्छत् तमाह—देहेन्द्रियेत्यादि। ननु भगवता त्वया पुरा निदान-स्थाने ज्वरस्तु खलु महेश्वरकोपप्रभव इत्यादिना प्राणानादत्ते इत्यन्तेन समासतो रोगाणां प्रधानतया देहेन्द्रियमनस्तापितया सर्व्वरोगाग्रजतया बलितया च ज्वरो नाम व्याधिविशेष उक्तः। तस्येत्यादि। तस्य प्रोक्तलक्षणस्य ज्वरस्य प्राणिसपत्नस्य प्राणिशत्रोः प्राणिनां प्रलयोदये मरणे च जन्मनि च ध्रुवस्य निश्चितस्य प्रकृतिं समवायिकारणम्, प्रवृत्तिं प्रथमतः प्रकाशविस्तारम्, प्रभावम् अचिन्त्यक्रियां, कारणानि अभिव्यक्तिहेतून्, अधिष्ठानमाश्रयमधिकरणमिति यावत्, बलस्य कालश्चात्मलक्षणं स्वरूपलक्षणम्, व्यासतो विस्तरतो विधि-भेदं प्रकारभेदं, पृथक् भिन्नस्य विस्तारतः प्रकारैर्भिन्नस्य तस्य ज्वरस्य पृथक् प्रकारभेदेन आकृतिं लक्षणम्, आमसत्र तसत्र लिङ्गं जीर्णसत्र च तसत्र लिङ्गम्, आमस्य तस्यौषधं जीर्णस्य च तस्यौषधम्; अत्र जीर्णवचनेन विषमाणाञ्च संग्रहः, क्रियाक्रमं यथानुपूर्व्यां येन क्रमेण या क्रिया तं ततः क्रियाक्रमं विमुञ्चतः।

चक्रपाणिः—देहेन्द्रियमनस्तापीत्यादि हेतुगर्भं ज्वरप्रधानत्वे विशेषणम्, केचिद् देहमात्रतापिनो-ऽर्बुदादयः, केचिन्मनस्तापिन एवास्मित्वाभिनिवेशादयः, केचिदिन्द्रियतापिन एव तिमिरादयः, अयन्तु त्रितयतापी, वक्ष्यति हि—"ज्वरेणाविशता भूतं न हि किञ्चिन्न तप्यते" तत्र शारीरतापित्वं सन्तापादिना, मनइन्द्रियतापित्वञ्च 'वैचित्त्यम्' इत्यादिना वक्ष्यति; सर्व्वरोगाग्रज इति शारीर-सर्व्वरोगाग्रजः; मानसास्तु रोगा ज्वरादेः प्रागवस्थिता एव सत्ययुगादावपि। बलित्वञ्चास्य भूरिविकारकर्त्तृत्वात्। प्रधानत्वञ्च देहमनस्तापित्वादिधर्म्मयोगात्। प्राणिसपत्नस्येति मारकत्वेन

* विधिभेदाञ्च इति पाठान्तरम्।

ज्वरावसृष्टो रक्ष्यश्च यावत्कालं यतो यतः।
प्रशान्तः कारणैर्यैश्च पुनरावर्त्तते ज्वरः॥
याश्चापि पुनरावृत्तं क्रियाः प्रशमयन्ति तम्।
जगद्धितार्थं तत् सर्व्वं भगवन् वक्तुमर्हसि॥ २॥
तदग्निवेशस्य वचो निशम्य गुरुरब्रवीत्।
ज्वराधिकारे यद् वाच्यं तत् सौम्य निखिलं शृणु॥ ३॥
ज्वरो विकारो रोगश्च व्याधिरातङ्क एव च।
एकार्थनामपर्य्यायैर्विविधैरभिधीयते॥ ४॥

त्यागं कुर्व्वतः। तस्य चिह्नं प्रशान्तस्य च तस्य चिह्नम्। ज्वरावसृष्टो ज्वरान्मुक्तः पुरुषो यतो यतो भावात् यावत्कालं रक्ष्यः पालयितव्यः। प्रशान्तश्च ज्वरो यैः कारणैः पुनरावर्त्तते। प्रशान्तं पुनरावृत्तं तं ज्वरं याश्च क्रियाः प्रशमयन्ति। गुरुः पुनर्व्वसुः। सौम्य हे सोमार्ह॥ २। ३॥

गङ्गाधरः—ज्वर इत्यादि। सामान्यरोगपर्य्यायः। तस्य निखिलस्य

प्राणिशत्रोः। ध्रुवस्येत्यवश्यम्भाविनः। प्रलयोदये मरणे जन्मनि। अत्र च तमोरूपो ज्वरो ज्ञेयः। वक्ष्यति हि "ज्वरप्रभावो जन्मादौ निधने च महत्तमः" इति। प्रकृत्यादयः समस्ताध्याय-व्याकरणीया यथावसरं व्याख्येयाः। बलञ्च कालश्चात्मलक्षणञ्चेति बलकालात्मलक्षणम् इति द्वन्द्वः। व्यासतो विधिभेदाच्चेति प्रपञ्चेन विधितेदात्। यत इति येभ्यो व्यवायादिभ्यो रक्ष्यः, द्वितीयो 'यतः'शब्दो येन हेतुना रक्षणीय इत्यर्थः। 'जगद्धितार्थम्' इत्यनेन, यच्च श्रुत्वा जगद्धितं चिकित्साप्रवर्त्तनं करिष्यामीत्यग्निवेशः कारुणिकतां शिष्यगुणेषूपादेयामात्मनो दर्शयति॥ २। ३॥

चक्रपाणिः—ज्वरो विकार इत्यादिर्निर्द्देशग्रन्थः। ज्वरो विकार इत्यादिप्रश्नग्रन्थसूचितस्यापि पर्य्यायकथनं वृत्तमेव, तथापि पुनः प्रकरणवशादभिधानमिति न पुनरुक्तिदोष इति ब्रुवते, किंवा ज्वरस्यैवाधिकृतस्यैतत् पर्य्यायकथनम्। विकारादयश्च यद्यपि सामान्येन रोगाभिधायिनः तथापि प्रकरणाज्ज्वर एव विशिष्टे व्याधौ ते। तस्मिंश्च व्याख्याने ज्वरादिपर्य्यायाभिधेयतया विकृतिः ज्वरो विकारः इत्यादिना उच्यते इति नापि पुनरुक्तिशङ्का। 'नाम'शब्दः प्रकाशने, तेन एकोऽर्थो नाम ज्वरलक्षणो रोगलक्षणो वा पर्य्यायैरुच्यत इत्यर्थः। पर्य्याया एकार्थाभिधायिनो [illegible] शब्दाः, किंवा नामपर्य्यायैरिति नामरूपैः पर्य्यायैर्व्यवह्रियमाणैः [illegible]

तस्य प्रकृतिरुद्दिष्टा दोषाः शारीरमानसाः।
देहिनं न हि निर्दोषं ज्वरः समुपसेवते॥ ५॥

व्याधेर्ज्वरादेः प्रकृतिरुद्दिष्टा श्लोकस्थाने महारोगाध्याये—द्विविधा पुनः प्रकृतिरेषामागन्तुनिजविभागादिति। तत्र संक्षेपेणोक्ताः पुनः शारीरदोषा मानसदोषाश्चेति विस्तरेण प्रकारान्तरेण चेति। अतस्तेनैव ज्वरस्य रोगविशेषस्यापि प्रकृतिरुक्ता या विक्रियमाणा यद् रूपान्तरमापद्यते तस्य सा प्रकृतिरित्यर्थः। ज्वराख्यस्य व्याधिविशेषस्य शारीरदोषा मानसदोषाः प्रकृतिरुद्दिष्टा। द्विविधा पुनः प्रकृतिरेषा।

ननु आगन्तुनिजविभागादिति यदुक्तं तदनेन विरुध्यते इति चेन्न, तत्र शारीरव्याध्यभिप्रायेणागन्तुनिजविभागात् इत्युक्तत्वात्।

ननु ज्वरस्याप्यागन्तुजत्वमस्ति तस्य प्रकृतिस्त्वनेन लभ्यते इति चेन्नात्र शारीरपदेन शारीरागन्त्वाद्यभिघातजादेर्मानसपदेन मानसागन्तोः कामशोकजादेः संग्रहात्। आगन्तुर्हि व्यथापूर्व्वोऽष्टमो ज्वरो भवति स किञ्चित् कालमागन्तुः केवलो भूत्वा पश्चान्निजैर्दोषैरनुबध्यते, तस्मात् तत् किञ्चित्-कालमागन्तुजानां कैवल्यं भेदमकिञ्चित्करं मत्वा शारीरत्वं स्वीकृतम्। न च यः किञ्चित्कालमागन्तुः केवलो वर्त्तते तत्काले क्रियाकरणे न सम्पद्यते चेत् तथापि तदुत्तरकालं दोषसम्बन्धोऽपि न दोषोचिता तत्र क्रिया कार्य्या स्यात्। परन्तु भूताभिचारादुग्रचिता क्रिया कार्य्या तत् कथमकिञ्चित्करं तत् कैवल्यं भवतीति वाच्यं, सति ह्येवं भूताभिचारादग्रनुगतलक्षणत्वेऽपि शारीर-मानसदोषाणामागन्तौ तत्तदागन्तुजनकादृष्टविशेषेण फलोन्मुखेनागन्तुव्याध्युत्-पत्तेः पूर्व्वमेव प्रकोपितत्वं मन्तव्यम्। ननु कस्मात् तन्मन्तव्यमित्यत आह— देहिनं न हीत्यादि। हि यस्मात् निर्दोषं देहिनं ज्वरो व्याधिः कोऽपि न समुपसेवते, तस्मादागन्तोरप्युत्पत्तेः पूर्व्वमागन्तुहेत्वदृष्टविशेषण शारीरमानसदोषदुष्टिः अवश्यमन्तव्या भवति।

व्यवह्रियमाणोऽपि भवति, यथा आयुषि नित्यगानुबन्धशब्दरूपौ पर्य्यायावुक्तौ। 'प्रकृति'-शब्देनेह स्वभावः। तथा यत्कारणमयं कार्य्यं भवति, तदुच्यते। तत्र प्रत्यासन्नकारणरूपां प्रकृति-माह—तस्येत्यादि। उद्दिष्टेति संक्षेपाभिहिता। दोषाणां ज्वरप्रकृतित्वे हेतुमाह—देहिनमित्यादि। सर्व्वदोषाव्यभिचारात् ज्वरस्य दोषप्रकृतित्वं सिद्धमिति भावः। 'देहि'शब्देन शरीरवान् पुरुषोऽभि-प्रेतः, न केवलम् आत्मा, तस्य निर्व्विकारत्वात्; 'समुपसेवते' इति भाषया मूर्तविशेषरूपस्य

क्षयस्तमो ज्वरः पाप्मा मृत्युश्चोक्तोऽयमात्मजः *।
कर्म्मभिः क्लिश्यमानानां पञ्चत्वप्रत्ययान्नृणाम् ॥ ६ ॥

नन्वेवमस्तु महारोगाध्यायेऽपि रोगप्रकृतिर्मानसदोषो नोक्तस्ततोऽपि विरुध्यते इति ;चेन्न, तत्र हि निजशब्देन सत्त्वशरीरदोषसंग्रहोऽभिप्रेतः। ननु तर्हि त्रिस्रैषणीये कथं त्रयो रोगा इति निजागन्तुमानसा इत्युक्तमिति चेन्न, तत्र तथैवोक्त्वा पुनर्विवृतं स्वयमेव तत्र निजः शरीरदोषसमुत्थ इत्यादिना। तस्यायमभिप्रायः निजपदेन मानसरोगलाभाशङ्कया पुनरुक्तिप्रसङ्गाशङ्कानिरास इति ; आचार्य्याणां हीयं रीतिः शिष्याणां विविधविशिष्टज्ञानार्थं विविधवर्त्मना प्रयोगं दर्शयतीति ॥ ४ । ५ ॥

गङ्गाधरः—ननु आगन्तुरोगोत्पत्तेः पूर्व्वकाले तदागन्तुरोगानुबन्धकदोषकोपकादृष्टपरिणामः कुतो लभ्यते इत्यतो ज्वरपर्य्यायमाह—क्षय इत्यादि। यद्यपि ज्वरस्य पर्य्याया न पृष्टास्तथापि निदानस्थाने तत्र व्याधिरामय इत्यादिपर्य्यायैर्यावान् व्याधिरुक्तस्तावद्व्याधिव्यवच्छेदार्थं व्याधिविशेषस्य ज्वरेतिनाम्नः पर्य्याय उच्यते। क्वचित् सामान्यवाचिशब्दो विशेषेऽपि वर्त्तते, यथा तृणशब्दस्तृणजातौ तृणविशेषे कत्तृणे च वर्त्तते। न तु निखिलव्याधेरेवैकप्रकृतित्वख्यापनार्थं पुनरयं व्याधिपर्य्याय उक्तः। वेदविद्भिः ज्वरोऽयं व्याधिः क्षयः क्षयकर उक्तः तमोऽप्युक्तः पाप्मा चोक्तः मृत्युर्मृत्युहेतुरुक्तः आत्मजः स्वयंकृतदुष्कर्म्मजनिताधर्म्मजत्वादुक्तः, सुतरां पाप्मा पापसम्भवादिति कस्मादुक्त इत्यत आह—कर्म्मभिरित्यादि। नृणां कर्म्मभिः स्वकृतकर्म्मजाधर्म्मैरेव क्लिश्यमानानां नानाविधदुःखलक्षणव्याधिभिरेव क्लेशम्

ज्वरस्यावेशं दर्शयति। विग्रहश्च ज्वरस्य स्वतन्त्रे वक्तव्य एव, "ज्वरस्त्रिपादस्त्रिशिराः" इत्यादिनोक्तः ॥ ४ । ५ ॥

चक्रपाणिः—स्वभावरूपां ज्वरप्रकृतिमाह—क्षय इत्यादि। देहक्षयहेतुत्वात् क्षयः, मोहकर्त्तृत्वात् तमः, पापनिर्व्वर्त्तत्वात् पाप्मा, मृत्युकारणत्वात् मृत्युर्ज्वर एवोच्यते। अत्र च 'उक्ताः' इति, तथा 'यमात्मकाः' इति बहुवचनमेकस्मिन्नर्थे ज्वरे क्षयकर्त्तृत्वादिधर्म्मभेदविवक्षया ज्ञेयम्। यमात्मका इति यमस्वरूपाः, यमो हि यथा मारकः, तथामी मारका इत्यतो यमात्मका इत्यर्थः ; किंवा यमात्मजा इति पाठः ; अत्रापि यमपुत्रत्वेन पितृसमानक्रियाकर्त्तृत्वमुच्यते। किञ्च क्षयादयः स्वनामप्रसिद्धा यमस्वरूपा भिन्ना एव ज्वरात्, इह ज्वरस्य तु यमात्मकत्वाभिधानप्रसङ्गात् तेऽप्युच्यन्ते। अस्मिन् व्याख्याने 'मृत्यु'शब्देन मृत्युसूचकं रिष्टमुच्यते ; यतः, मृत्युरेव न

* मृत्युश्चोक्ता यमात्मकाः इति पाठान्तरम्।

इत्यस्य प्रकृतिः प्रोक्ता प्रवृत्तिस्तु परिग्रहः *।
निदाने पूर्व्वमुद्दिष्टा रुद्रकोपात् सुदारुणात् ॥ ७ ॥
द्वितीये हि युगे सर्व्वमक्रोधव्रतमास्थितम्।
दिव्यं सहस्रं वर्षाणामसुरा अभिदुद्रुवुः ॥
तपोविघ्नं शमीकर्त्तुं † तपोविघ्नं महात्मनाम्।
पश्यन् समर्थश्चोपेक्षां चक्रे रुद्रः प्रजापतिः ॥

आपद्यमानानामेव पञ्चत्वप्रत्ययात् मृत्युदर्शनात्। स्वकर्म्मकृताधर्म्मं विना न क्लेशः, क्लेशं विना च न मृत्युरिति तत्त्वं ख्यापितमिति ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—इत्यस्येति ज्वराख्यस्य व्याधेः। प्रवृत्तिस्तस्य ज्वराख्यव्याधेः परिग्रहः आद्यप्रकाशः। सा निदाने ज्वरस्तु खलु महेश्वरकोपप्रभव इत्यनेन सुदारुणात् रुद्रकोपाद् पूर्व्वमुद्दिष्टा संक्षेपेणोक्ता ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—ननु विस्तरेण कथमित्यत आह—द्वितीये हीत्यादि। हि यस्मात्। द्वितीये युगे त्रेतायां सर्व्वं महेश्वरमक्रोधं व्रतं शान्तिनियमव्रतम्। असुरास्तदा तपोविघ्नं यथा स्यात् तथाभिदुद्रुवुरभिद्रवं चक्रुः। रुद्रः प्रजापतिः महात्मनां देवदेवर्षिब्रह्मर्षिसिद्धादीनां तैरसुरैः क्रियमाणं तपोविघ्नं पश्यन् शमीकर्त्तुं समर्थश्च समर्थोऽप्युपेक्षां चक्रे तपोविघ्नं न शमीचकार, अक्रोधव्रतास्थित-

मृत्युकरो भवति"। यमात्मकत्वे हेतुमाह—'पञ्चत्वप्रत्ययान्नृणां क्लिश्यतां स्वेन कर्म्मणा' इति। एतेन यथा यमः स्वकर्म्मक्लिश्यमानानां प्राणिनां पञ्चत्वे हेतुर्भवति, तथा क्षयादयोऽपि प्राक्तनकर्म्मणा क्लिश्यमानान् मारयन्तीत्यर्थः। पञ्चत्वप्रत्यया इति वा पाठः, तथापि स एवार्थो ज्ञेयः ॥ ६ ॥'

चक्रपाणिः—क्रमागतां प्रवृत्तिमाह—प्रवृत्तिस्त्वित्यादि। प्रवृत्तिः प्रथमाविर्भावः। परिग्रहादिति जनपदोद्ध्वंसनीये "भ्रश्यति तु कृतयुगे" इत्यादिना परिग्रहात् ज्वरादिप्रवृत्तिमुक्तां स्मारयति। तथा रुद्रकोपात् सुदारुणात् या प्रवृत्तिर्ज्वरस्य, सा निदाने पूर्व्वमुद्दिष्टा,—"ज्वरस्तु खलु महेश्वरकोपप्रभवः" इति ग्रन्थेन निदाने सङ्क्षेपेणोक्तेत्यर्थः। 'पूर्व्वम्' इतिपदेन, रुद्रकोपप्रभवा प्रथमा, परिग्रहप्रभवा तु द्वितीया प्रवृत्तिरिति दर्शयति ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—यतश्च परिग्रहभवत्वं विस्तरोक्तम्, रुद्रकोपभवत्वञ्च सङ्क्षेपोक्तम्; अतः रुद्रकोपोद्भवत्वमेव विवृणोति—द्वितीय इत्यादि। विना क्रोधं वर्त्तते यत्, तदक्रोधम्।

* परिग्रहात् इति पाठान्तरम्। † तपोविघ्नाशनान् कर्त्तुं इति चक्रसम्मतः पाठः।

पुनर्माहेश्वरं भागं ध्रुवं दक्षः प्रजापतिः।
प्रायो न कल्पयामास प्रोच्यमानः सुरैरपि॥
पाशुपत्य ऋचो याश्च शैव्यश्चाहुतयश्च याः।
यज्ञसिद्धिकृत-*-स्ताभिर्हीनञ्चैव स इष्टवान्॥
अथोत्तीर्णव्रतो देवो बुद्ध्वा दक्षव्यतिक्रमम्।
रुद्रो रौद्रं पुरस्कृत्य भावमात्मविदात्मनः॥
स्पृष्ट्वा ललाटे नयनं दग्ध्वा तानसुरान् प्रभुः।
बालं क्रोधाग्निसन्दीप्तमसृजत् शत्रुनाशनम् †॥
ततो यज्ञः स विध्वस्तो व्यथिताश्च दिवौकसः।
दाहव्यथापरीताश्च भ्रान्ता भूतगणा दिशः॥

त्वात् तपोविघ्नशमीकरणे क्रोधसम्भवेन व्रतभङ्गः स्यात्। ततः परं पुनर्दक्षः प्रजापतिर्यज्ञ ध्रुवं वेदैः कृतनिश्चितं माहेश्वरं शिवस्य भागं प्रायो न कल्पयामास। पाशुपतीभिर्ऋग्भिस्ताः शैवीराहुतीर्न महेश्वराय ददौ।

ननु तदथ देवाः किं किमपि नोचुरित्यत आह—प्रोच्यमान इत्यादि। ननु कथं यज्ञसिद्धिः कृता इत्यत आह—पाशुपत्य इत्यादि। यज्ञसिद्धिकृतो यज्ञसिद्धिकारिण्य ऋचस्ताभिः शैवीभिर्ऋग्भिराहुतिभिश्च हीनमेव यथा स्यात् तथा। स दक्षः प्रजापतिरिष्टवान् यज्ञं कारितवान्। अथेत्यादि। अथानन्तरं देवो रुद्रो महेश्वरः। आत्मवित् प्रभुः उत्तीर्णव्रतः अक्रोधव्रतादुत्तीर्णः सन् दक्षव्यतिक्रमं पाशुपतीभिर्ऋग्भिः शैवाहुतिदानाकरणं बुद्ध्वात्मनः स्वस्य रौद्रमुग्रं भावं पुरस्कृत्य ललाटे नयनं स्पृष्ट्वा तांस्तपोविघ्नकरान् अभिद्रवकारकानसुरांस्तल्ललाटनयनाग्निना दग्ध्वा क्रोधाग्निसन्दीप्तं बालमसृजद् वीरभद्रम्। ततस्तस्मादेव देवदेवरुद्रात् क्रोधाग्निसन्दीप्तात्

तपोविघ्नाशनास्तपोविघ्नोपजीविनः, ध्रुवमित्यवश्यदेयम्। सखनाशनमिति यज्ञनाशनम्। शैव

* यज्ञसिद्धिप्रदाः इति वा पाठः। † सखनाशनम् इति च पाठः।

अथेश्वरं देवगणाः सह सप्तर्षिभिर्विभुम्।
वाग्भिः स्तुवन् स्थितो यावच्छैवे भावे शिवः स्थितः ॥८॥
शिवं शिवाय भूतानां स्थितं ज्ञात्वा कृताञ्जलिः।
क्रोधाग्निरुक्तवान् देवमहं किं करवाणि ते ॥ ९ ॥
तमुवाचेश्वरः क्रोधं ज्वरो लोके भविष्यसि।
जन्मादौ निधने च त्वमपि चावान्तरेषु च * ॥

बालात् स दक्षस्य पाशुपतीभिर्ऋग्भिः शैवीभिराहुतिभिश्च हीनतया क्रियमाणो यज्ञो विध्वस्तो विनष्टः। दिवौकसश्च सर्व्वे देवा व्यथिताः। भूतगणाः प्राणिनः दाहव्यथापरीता दिशो भ्रान्ता दिग्भ्रान्ताश्च बभूवुः। अथेत्यादि। अथानन्तरं सप्तर्षिभिः सह देवगणस्तमीश्वरं विभुं रुद्रम् ऋग्भिः पाशुपतीभिस्तावत् स्तुवन् सन् स्थितो यावत् शिवः शैवे भावे शान्तभावे अक्रोधभावे स्थितो बभूव॥ ८॥

गङ्गाधरः—शिवमित्यादि। ततो भूतानां शिवाय शैवे भावे स्थितं शिवं ज्ञात्वा कृताञ्जलिः सन् क्रोधाग्निर्बालो वीरभद्रो देवं शिवमुक्तवानहं ते तव किं करवाणि॥ ९॥

गङ्गाधरः—तमित्यादि। तं क्रोधं क्रोधाग्निरूपं बालमीश्वरः शिव उवाच। त्वं लोके ज्वरो भविष्यसि। ननु कस्यामवस्थायां ज्वरोऽहं भवितास्मीत्यत आह—जन्मादावित्यादि। निधने च मरणकालेऽपि अवान्तरेषु च जीवत्-कालेऽपि। इति ज्वरस्य प्रवृत्तिरुक्ता। अथ प्रश्नानुक्रमिकत्वादस्य ज्वरस्य प्रभावम्

इति कल्याणकरे। अपचारान्तरेष्विति ज्वरनिदानसेवासु। अत्र च सत्ययुगेऽपि जन्ममरणयोः मोहरूपज्वरस्य विद्यमानत्वात् द्वितीययुगेऽपि जन्ममरणयोर्भवनमपि न ज्वरस्यानुपपन्नम्। तेन अत्र जन्मादौ निधने च व्यवस्थितः; स इदानीमपचारान्तरेषु भविष्यसीति योजनीयम्। किंवा सत्ययुगे च जन्ममरणयोर्मोहरूपज्वरो निष्कल्मषाणां पुरुषाणां नासीदेवेति मन्तव्यम्। कल्याणकरस्वरूपस्यापि शिवस्य प्राणिपीड़ाकरज्वरविसर्गः प्राणिनामेवाधर्म्मप्रभावादवश्यमुपभोग्यां

* त्वमपचारान्तरेषु च इति पाठान्तरम्। इतः परमयमधिकः श्लोकः क्वचित्,—"त्रिपाद्भस्मप्रहरणस्त्रिशिरा नवलोचनः। ज्वालामालाकुलो रौद्रो ह्रस्वजङ्घोदरः क्रमात्॥" इति।

सन्तापः सारुचिस्तृष्णा साङ्गमर्द्दो हृदि व्यथा ।
ज्वरप्रभावो जन्मादौ निधने च महत् तमः ॥ १० ॥
प्रकृतिश्च प्रवृत्तिश्च प्रभावश्च प्रदर्शितः ।
निदाने कारणान्यष्टौ पूर्व्वोक्तानि विभागशः ॥ ११ ॥

आह—सन्ताप इत्यादि। जातस्य जीवितकाले सन्तापादिपञ्चको ज्वरप्रभावः स्वाभाविकाः ज्वरस्य कर्म्माणि सन्तापादयो भवन्ति। जन्मादौ जन्ममात्रं बालस्य निधने मरणकाले च महत् तमो महामोहः स्यात्। निदानेऽप्युक्तं सर्व्वे प्राणभृतश्च सज्वरा एव जायन्ते सज्वरा एव म्रियन्ते स महामोहः तेनाभिभूताः प्राग्दैहिकं देहिनः कथञ्चित् किञ्चिदपि न स्मरन्ति सर्व्वप्राणिनां ज्वर एवान्ते प्राणानादत्ते इति महत् तमो देहान्तरप्राप्तिं विना तद्देहे पुनर्भवे पूर्व्वार्थविस्मरणम् अवान्तर-कालेषु च ज्वरप्रभाववातिकादिभेदेन यानि यानि लिङ्गानि वाच्यानि तानि तान्येवेत्यतो नात्रोपदिष्टानि ॥ १० ॥

गङ्गाधरः -उपसंहरति—प्रकृतिरित्यादि। अथ ज्वरस्य कारणं वक्तु-मर्हतीति प्रश्नोत्तरमाह—निदाने इत्यादि। निदानस्थाने अथ खल्वष्टभ्यः कारणेभ्यो ज्वरः संजायते नृणां, तद् यथा वातात् पित्तात् कफाद् वातपित्ताभ्यां वातकफाभ्यां पित्तश्लेष्मभ्यां वातपित्तश्लेष्मभ्य आगन्तोरष्टमात् कारणादिति

पीड़ां सृजतीति मन्तव्यम्। सन्ताप इत्यादिना प्रभावमाह। प्रभावश्चानौपाधिका शक्तिरुच्यते। सन्तापादीनां प्रभावव्यपदेशः; यतश्चायं रोगप्रभावः, ततः, वातश्लेष्मकृतेऽपि ज्वरेऽनुष्णरूपस्तापो भवति, तथा जन्मादौ निधने च महत्तमोरूपत्वं ज्वरप्रभाव इत्यर्थः। प्रकृतिश्चेत्यादिना प्रकरण-संग्रहं करोति। 'इत्यस्य प्रकृतिः प्रोक्ता' इत्यनेन प्रस्तावसंग्रहः कृतः। अध्यायान्ते त्वध्यायार्थ-संग्रहं करिष्यति। एतच्च पुनःपुनः संग्रहकरणं तन्त्रधर्म्मत्वात् प्रशिष्यबुद्धिसमाधानार्थं कृतं ज्ञेयम्। निदान इत्यादिना कारणमाह—अष्टौ कारणानीति रुक्षादयस्त्रयो ज्वरारम्भक-वातादिकर्त्तृत्वेनोक्ताः, तथा 'यथोक्तानां हेतूनां मिश्रीभावात्' इत्यादिना तु द्वन्द्वानां सन्निपातस्य च कारणमुक्तम्, तथा आगन्तूनां कारणं तत्र कण्ठरवेणैवोक्तम्। अन्ये तु वातादीनेव ज्वरा-रम्भकसम्प्राप्तिप्राप्तान् "इह खल्वाष्टाभ्यः कारणेभ्यो ज्वरः सञ्जातः" इत्यादिग्रन्थेन निदानोक्तानि 'कारणानि' इतिपदेन ग्राहयन्ति, 'प्रकृति'शब्देन तु वीजभूता अव्यवहितसम्बद्धा दोषा गृह्यन्ते। रुक्षादयस्तु दोषप्रकोपकारणभूता न ज्वरकारणानीति वदन्ति; तस्मिन् पक्षे रुक्षादीनां ज्वरे हेतुभूतानामिहाग्रहणं स्यात्, रुक्षादीनान्तु ज्वरे हेतुत्वं दोषप्रकोपावान्तरव्यापारत्वेन भवत्येव, यथा—योगस्य स्वर्गकर्त्तृत्वोक्तम्। द्विविधञ्च कारणं रोगाणाम्—व्यवहितं रुक्षादि, प्रत्यासन्नञ्च

आलस्यं नयने सास्रे जृम्भणं गौरवं क्लमः।
ज्वलनातपवाय्वम्बुभक्तिद्वेषावनिश्चितौ॥
अविपाकास्यवैरस्यं हानिश्च बलवर्णयोः।
शीलवैकृतमल्पञ्च ज्वरलक्षणमग्रजम्॥ १२॥
केवलं समनस्कञ्च ज्वराधिष्ठानमुच्यते।
शरीरं बलकालस्तु निदाने सम्प्रदर्शितः॥ १३॥

विभागशोऽष्टौ ज्वरस्य कारणानि अव्यवहितपूर्व्ववर्त्तीनि यानि पूर्व्वोक्तानि तान्यत्रापि ज्वरस्य कारणानि नान्यानि सन्ति॥ ११॥

गङ्गाधरः—अथ पूर्व्वरूपं ज्वरस्य वक्तुमर्हसीति प्रश्नोत्तरमाह—आलस्यमित्यादि। यद्यपि निदानस्थाने मुखवैरस्यमित्यादीनि पूर्व्वरूपाण्युक्तानि तथाप्यत्र शिष्यव्यवसायार्थं पद्येन पुनः पूर्व्वरूपाण्युक्तानीति न पुनरुक्तदोषः। उक्तं हि निदाने "पूर्व्वोक्तो यः पुनः श्लोकैरर्थः समुपगीयते। तद्व्यक्तिव्यवसायाथ द्विरुक्तं तन्न गह्यते॥" इति॥ १२॥

गङ्गाधरः—अथ ज्वरस्याधिष्ठानं वक्तुमर्हसीति प्रश्नोत्तरमाह—केवलमित्यादि। केवलं कृत्स्नं समनस्कञ्च शरीरं ज्वराधिष्ठानम्। वातादिदोषजदण्डाद्यभिघातादिजज्वराणामधिष्ठानं केवलं शरीरम्, कामशोकभयादिजज्वराणामधिष्ठानं समनस्कं शरीरमुच्यते। अन्यबलकाललक्षणं वक्तुमर्हसीति प्रश्नोत्तरमाह—बलकालश्चेत्यादि। निदानस्थाने बलकालविशेषः पुनर्व्याधीनामृत्वहोरात्राहारकालविधिविनियतो भवतीत्यनेन संप्रदर्शितः॥ १३॥

दोषा इति शास्त्रसिद्धान्त एव; 'निदाने' इति पदेनैव पूर्व्वत्वे लब्धे 'पूर्व्वोक्तानि' इति पदमिह वक्तव्यज्वरनिदानव्युदासार्थम्॥ ८—११॥

चक्रपाणिः—यद्यपि निदानेऽपि पूर्व्वरूपाण्युक्तानि, तथापीह प्रकरणवशात् यानि प्रायः प्रादुर्भवन्ति तानि पठ्यन्ते। आलस्यमित्यादि। केवलमिति कृत्स्नम्, तेन बाह्येन्द्रियाणामप्यवरोधः; अनेन देहमनसी अप्यवश्यं ज्वरेण ताप्येते इत्युक्तम्। बलस्याभिवृद्धिलक्षणस्य ज्वराभ्यागमनलक्षणस्य वा कालो बलकालः, स च निदाने "दिवसान्ते घर्म्मान्ते जरणान्ते वा ज्वरागमनमभिवृद्धिर्वा" इत्येवम्प्रकारग्रन्थेनोक्तः॥ १२। १३॥

ज्वरप्रात्यात्मिकं लिङ्गं सन्तापो देहमानसः ।
ज्वरेणाविशता भूतं न हि किञ्चिन्न तप्यते ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अथास्य लक्षणं ज्वरस्य वक्तुमर्हसीति प्रश्नोत्तरमाह—ज्वर इत्यादि। आत्मा आत्मा इति प्रत्यात्मं तस्येदं प्रात्यात्मिकम्। प्रतिज्वरं यल्लिङ्गं सर्व्वत्र देहमानसः सन्तापः ज्वरस्यात्मलक्षणमित्यर्थः। ननु देहमानसः सन्तापो व्यभिचरतीत्यत आह—ज्वरेणेत्यादि। भूतं प्राणिनमाविशता ज्वरेण हि यस्मात् प्राणिनः किं मनःप्रभृतिकं किञ्चिन्न तप्यते तन्न अपि तु सर्व्वमेव शरीरं मनश्च तप्यत इति। तस्माद् देहमानसः सन्तापः सर्व्वत्रैव बोध्यः। विस्तरेण निदानस्थाने ज्वरस्त्वेक एव सन्तापलक्षण इत्यत्र व्याख्यातम् ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—ज्वरप्रत्यात्मिकं लिङ्गमित्यादिना आत्मलक्षणमाह। आत्मलिङ्गम् इत्यव्यभिचारिलक्षणम्। इह 'सन्ताप' शब्देन, सामान्येन पीड़ा वक्तव्या, सा च देहविशेषणाभिधानात् तापलक्षणैव भवति, मनसि तु तथा चेन्द्रियेषु देहगुणहीनेषु वैचित्त्यादिरूपा "वैचित्त्यम्" इत्यादिग्रन्थवक्तव्या ज्ञेया। ज्वरप्रभावे सन्तापोऽचिन्त्यकार्य्यतयोक्तः। इह तु ज्वराव्यभिचारित्वेनेति विशेषः। अन्ये तु, अरुच्यादियुक्तः सन्तापः प्रभावो भवति, अरुच्यादिरहितः स्वात्मलक्षणं भवतीति वर्णयन्ति। सन्तापस्य प्रत्यात्मलक्षणत्वे हेतुमाह—ज्वरेणेत्यादि। 'भूत' शब्देन सर्व्वप्राणिन उच्यन्ते; ततश्च ज्वरेण भूतमाविशता न किञ्चिन्मनुष्यादि न तप्यते किन्तु तप्यत एव। ततो ज्वराव्यभिचारितया ज्वरलक्षणमेव तदुपपन्नमिति भावः। अत्र पक्ष गजादिष्वपि 'कूटपाकलादि'शब्दाभिधेयेषु ज्वरेष्वन्तर्दाहरूपा वेदना भवतीति ज्ञेयम्। किंवा अत्र देहसन्तापमनःसन्तापौ मिलितौ वा पर्य्यायेण वा ज्वरात्मलिङ्गं भवेताम्। न तावत् पर्य्यायेण, तथा हि सति क्वचिज्ज्वरे देहसन्तापः क्वचिज्ज्वरे मनःसन्ताप एव भवतीति वाच्यम्, ततश्चानयोर्व्यभिचारान्नाव्यभिचारिलिङ्गत्वम्। तस्मान्मिलितावेव देहमनःसन्तापावात्मलक्षणं ज्वरस्येति वाच्यम्। एवं व्यवस्थिते कस्मात् सर्व्वज्वरेषु देहमनस्तापौ भवत इत्याह—ज्वरेणेत्यादि। ज्वरेण भूतमाविशता न हि किञ्चिच्छरीरं मनो वा न तप्यते, किन्तु तप्यत एव, अतो देहमनस्तापः सर्व्वज्वरेषूपपन्न इत्यर्थः। अस्मिंश्च पक्षे शारीरमानसज्वरभेदोपवर्णने "शारीरो जायते पूर्व्वं देहे" इत्यादिना शारीरस्य यद् देहमात्राश्रयत्वं मानसस्य यन्मनोमात्राश्रयत्वं वक्तव्यं तत् सूक्ष्मकालाभिप्रायेण, तस्मिंश्च सूक्ष्मकाले ज्वर उभयतापकोऽप्यनन्तरोत्पद्यमानोभयतापित्वधर्म्मापेक्षया भवत्येव देहमनस्तापी, यथा प्रथमक्षणोत्पन्नं द्रव्यं निर्गुणम्, अनन्तरोत्पद्यमानं सगुणं द्रव्यमुक्तं द्रव्यलक्षणे ॥ १४ ॥

द्विविधो विधिभेदेन ज्वरः शारीरमानसः।
पुनश्च द्विविधो दृष्टः सौम्यश्चाग्नेय एव च॥
अन्तर्व्वेगो वहिर्व्वेगो द्विविधः पुनरुच्यते।
प्राकृतो वकृतश्चैव साध्यश्चासाध्य एव च॥
पुनः पञ्चविधो दृष्टो दोषकालबलाबलात्।
सन्ततः सततोऽन्येद्युस्तृतीयकचतुर्थकौ॥

गङ्गाधरः—अथ ज्वरस्य व्यासतो विधिभेदश्च वक्तुमर्हसीति प्रश्नोत्तरमाह—द्विविध इत्यादि। निदानस्थाने ज्वरस्त्वेकविध एवेत्यादिना यो यो विधिभेद उक्तस्ततो विवरणविधिभेदत्वात् शारीरमानस इत्यादिर्विधिभेदो न विरुध्यते। अत्र मानसः समनस्कशारीरो न तु मानसदोषमात्रजाः कामक्रोधादयः परन्तु शोकादिज इति। तथा कुत्र च एक एव खलु देहमानसः सन्तापलक्षणो ज्वरः शीताभिप्रायो दाहज्वरः, उष्माभिप्रायः शीतज्वर इति द्विविधो निजश्चागन्तुजश्चेति द्विविधश्च। तत्र पुनर्निजं द्विविधमुवाच तस्येदं विवरणं शारीरं निजं मानसञ्च निजमिति द्विविधं, सौम्यमाग्नेयञ्च शारीरमिति द्विविधम्, अन्तर्व्वेगो वहिर्व्वेगश्चेति द्विविधश्च, प्राकृतं शारीरं वैकृतञ्च शारीरमिति द्विविधं, साध्यञ्च शारीरमसाध्यञ्च शारीरमिति द्विविधम्। एवमागन्तुजोऽपि शारीरो दण्डाद्यभिघातादिजः शोकादिजस्तु मानसशारीरः। कामशोकादिजश्च वातानुबन्धत्वात् सौम्य आगन्तुजः। क्रोधादिजश्चाग्नेय आगन्तुजः पित्तानुबन्धत्वात्। तथान्तर्व्वेगो वहिर्व्वेगश्च। तथा प्राकृतो वैकृतश्च। तथा साध्यश्चासाध्यश्चेति। त्रिविधं निजं ज्वरं तत्र विभृतवानहमग्र एकदोषजद्विदोषजत्रिदोषजभेदात्। चतुर्व्विधञ्च ज्वरं तत्र विवृतवानहं साध्यासाध्यमृदुदारुणभेदात् सुखसाध्यकृच्छ्रसाध्ययाप्यासाध्यप्रत्याख्येयभेदाच्च। पुनर्दोषबलेन कालबलात् दोषाबलेन कालाबलाच्च भेदात् पञ्चविधो ज्वरो

चक्रपाणिः—द्विविध इत्यादिना विधिभेदमाह। एते च भेदा विवरणे व्यक्ता भवन्ति। सौम्य इति शीतकारणारम्भत्वेन सोमदेवताकः। आग्नेयोऽप्युष्णकारणारम्भत्वेनाग्निदेवताकः। पुनः पञ्चविधो दृष्ट इत्यत्र न पञ्चविधेन भेदेन सर्व्वज्वरव्याप्तिः; यतः प्रायशः सन्निपातेन दृष्टः पञ्चविधो ज्वर इति च वक्ष्यति। ततश्च केवलवातादिज्वराणां न सन्ततादिभेदेन ग्रहणम्, तथा सन्ततादीनां कालनियमो वक्तव्यः। ततश्च ये कालानियताः ते सन्ततादिभिन्ना एव। तस्मात

पुनराश्रयभेदेन धातूनां सप्तधा मतः।
भिन्नः कारणभेदेन पुनरष्टविधो ज्वरः॥ १५॥
शारीरो जायते पूर्व्वं देहे मनसि मानसः॥
वैचित्त्यमरतिर्ग्लानिर्मनसस्तापलक्षणम्।
इन्द्रियाणाञ्च वैकृत्यं देहे सन्तापलक्षणम्॥ १६॥

दृष्टः। किं पञ्चविधं इत्यत आह—सन्तत इत्यादिनामकः। पुनश्चाश्रयभेदेन रसादिसप्तधातुगतत्वेन सप्तविधः। पुनः कारणभेदेन वातपित्तकफ-वातपित्त-वातकफ-पित्तकफ-सन्निपातागन्तुभेदात् अष्टविधो ज्वरः। तत्र निजः सप्तविधः आगन्तुज एकविध आगन्तुसामान्यात्॥ १५॥

गङ्गाधरः—ननु देहमानससन्तापलक्षणो ज्वर उक्तस्तस्य शारीरत्वमानसत्वे को भेद इत्याकाङ्क्षायां कृतस्य पृथग् भिन्नस्य चाकृतिं वक्तुमर्हसीत्यस्य प्रश्नस्य उत्तरं वक्तुं शारीरमानसज्वरलक्षणमाह—शारीर इत्यादि। ज्वरो देह-

दोषकालबलाबलाद् ये ज्वरा भवन्ति, ते पञ्चविधा एवेति वाक्यार्थः। दोषकालबलाबलादिति दोषकृतात् कालबलाबलात्। कालबलाबले ज्वरकालप्रकर्षाप्रकर्षौ। तत्र सन्तते ज्वरे बलवता दोषेण सप्ताहादिप्रकृष्टत्वाद् बलवान् कालो नियम्यते, सततके तु सन्ततकालापेक्षया हीनबलेन दोषेण अबलो ज्वरकालः; स ह्यहोरात्रे द्विकालेनात्र व्यापको भवति। तथा अयमेव सततज्वरकालो हीनबलकालान्येद्युष्कापेक्षया बलवान् भवति। एवमन्येद्युष्कादिज्वरकालोऽपि व्याख्येयः। किंवा, दोषकालो दुष्टिकालः ज्वरकाल इत्यर्थः, अस्य बलाबलात् प्रकर्षाप्रकर्षादित्यर्थः। कालप्रकर्षाप्रकर्ष-नियमाश्च व्याख्याता एव। अन्ये तु दोपश्च कालश्च दोपकालौ, तयोर्बलाबलादिति वदन्ति। तत्र दोष-बलात् कालबलाच्च सन्ततो भवति, यदुक्तम्—"कालदूष्यप्रकृतिभिर्दोषस्तुल्यो हि सन्ततम्" इत्यादिना दोषकालबलञ्च विवरणग्रन्थेनोक्तम्, तथा दोपस्याबलत्वञ्च सप्रत्यनीकतया सततकादिषु भवति, तथा ज्वरवेगविगमे च सततकादौ कालस्याबलत्वं भवति। अत्र पक्षे दोषकालबलाबलाभ्यां सर्व्वज्वरा व्याप्यन्ते। ततश्च सन्ततादिपञ्चज्वरनियमो दुर्घटः स्यात्। अन्ये तु व्युत्क्रमाभिधानेन 'दोषबलाबलकालात्' इति कृत्वा व्याख्यानयन्ति; एतच्चाशब्दं व्याख्यानम्। तृतीयकचतुर्थ-काविति समासनिर्द्देशेन तृतीयकचतुर्थकयोरागन्त्वनुबन्धत्वादिसाधारणधर्म्मयोगितां दर्शयति॥ १५

चक्रपाणिः—"पृथगभिन्नस्य चाकृतिम्" इति प्रश्नस्य क्रमागतमुत्तरं शारीर इत्यादि। पूर्व्वमितिवचनादुत्तरकालं शारीरो ज्वरो मनस्यपि भवति, एवं मनस्युत्पादानन्तरं देहेऽपि

मानससन्तापलक्षणः सन्नपि यः पूर्व्वं देहे जायते स शारीरः, यस्तु पूर्व्वं मनसि जायते स मानस इति भेदः। तथा च शोकादिजो ज्वरः पूर्व्वं मनसि भूत्वा पश्चान्निजैर्दोषैरनुबन्धो हि शारीरो भवति। वातादिजो दण्डाद्यभिघातादिजश्च पूर्व्वं देहे भूत्वा पश्चान्मानसदोषैरनुबन्धो मानसं सन्तापं जनयतीति समनस्कं कृत्स्नं शरीरं ज्वरस्याधिष्ठानमुक्तं न तु प्रत्येकमिति। ननु किं किं मनसः सन्तापज्ञाने लक्षणमित्यत आह—वैचित्त्यमित्यादि। वैचित्त्यमन्यविषयचिन्ताकुलत्वं मनसः, अरतिर्मनसोऽनवस्थितत्वम्, ग्लानिरहर्षः, तैरनुमीयते मनःसन्तापः। इति त्रयं मनःसन्तापस्य लक्षणमनुमानकरणमित्यर्थः। ननु चेन्द्रियदेहसन्तापलक्षणं किमित्यत आह—इन्द्रियाणाञ्च इत्यादि। इन्द्रियाणां वैकृत्यं विकृतत्वमिन्द्रियसन्तापलक्षणं श्रवणदर्शनस्पर्शनस्वादना घ्राणगमनादानमेहनोत्सर्गवाचां शब्दादिध्वानाध्वानाश्रवणादि पीतशुक्लादिदर्शनादर्शनादि स्पर्शसुखेन सुखं स्पर्शासुखेनासुखमित्यादि स्वाद्वास्वादुतादि शुभाशुभगन्धान्यथात्वादि इत्येवमादिभिर्वैकृतैरनुमीयते श्रोत्रादीन्द्रियाणां सन्तापः, एवं देहे वैकृतत्वं कृशत्वस्तम्भत्वोष्णत्वशीतत्वादिकं देहे सन्तापलक्षणम्। तैरनुमीयते देहे सन्ताप इति देहेन्द्रियसन्तापः शारीरो ज्वरः। पूर्व्वं देहे देहेन्द्रियेषु जायते देहेन्द्रियाणां समुदायो हि देह उच्यते। ननु तर्हि कथमिन्द्रियाणां देहस्य च पृथक् सन्तापलक्षणमुच्यते निदानस्थाने देहेन्द्रियमनस्तापकरः इत्युक्तं, प्रश्नश्च देहेन्द्रियमनस्तापीति, तथा ज्वरस्य चात्मलक्षणं वक्तुमर्हसीतिप्रश्नोत्तरे तु सन्तापो देहमानस इत्युक्तमतो विरोधाशङ्का सम्भवति तन्निरासार्थमिन्द्रियाणां सन्तापलक्षणमाह—इन्द्रियाणाञ्चेत्यादि। इन्द्रियाणां वैकृत्यमिन्द्रिये देहे च वैकृत्यं देहे च सन्तापलक्षणं देहसन्तापेन्द्रियसन्तापो मनःसन्तापलक्षणश्चोपदर्शितमेतत्त्रिक एकः शारीरो ज्वरः ख्यापित इति भावः॥ १६॥

भवतीति ज्ञेयम्। एवञ्च यद्यपि सर्व्वज्वराणां देहमनोऽधिष्ठानत्वम्, तथापि यो देहाश्रयी प्रथमं शारीरदोषेण बलवता प्रारब्धः स्यात्, स तद्दोषचिकित्सयैव चिकित्स्यः, एवं मानसोऽपि मानसदोषचिकित्सयैव चिकित्स्य इति दर्शयितुं शारीरमानसभेदोपदर्शनं साधु। ननु शारीरस्य ज्वरस्य सन्तापलक्षणं व्यक्तम्, मानसस्य तु ज्वरस्य कथं सन्तापः यत् तस्य लक्षणं भवतीत्याह—वैचित्त्यम् इत्यादि। वैचित्त्यादयो 'मानससन्ताप'शब्देनोच्यन्ते, 'ताप'शब्दस्य 'पीड़ा'वचनत्वादित्यर्थः। मनस्तापप्रस्तावेन, 'देहेन्द्रियमनस्तापी' इत्यत्र य इन्द्रियतापो ज्वरस्योक्तः, स च व्याचक्ष्यते—इन्द्रियाणाञ्चेत्यादि। वैकृत्यमिति स्वभावान्यथात्वम्, तच्चार्थाग्रहणाद्यनुमेयम्॥ १६॥

वातपित्तात्मकः शीतमुष्णं वातकफात्मकः ।
इच्छत्युभयमेतत् तु ज्वरो व्यामिश्रलक्षणः ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—सौम्याग्नेयत्वभेदेन द्विधा तु ज्वरस्य यदुक्तं तयोराग्नेयः शीतेच्छया सौम्य उष्णेच्छया ज्ञेयः किं शीतभवः सौम्य उष्णभव आग्नेय इत्युभयथापि यदीष्टः स्यात् तदा वातात्मकः शीतभव उष्णमिच्छत्याग्नेयश्च पित्तात्मक उष्णभव शीतमिच्छतीति सौम्यश्च कफात्मकः शीतभवत्वेन उष्णमिच्छतीति भवतु वातपित्ताद्यात्मकास्तु के इत्यतः सौम्याग्नेयज्वरं भाष्येण लक्षणेन च विवरीतुमाह—वातपित्तेत्यादि । वातात्मकादीनामुक्तरूपेण सुगमत्वात् सौम्याग्नेयत्वं नोपदर्श्य वातपित्तात्मकादेः सौम्यत्वं किम् औष्ण्यत्वमिति सन्देहः स्यात् तत्राह—वातपित्तात्मकः ज्वर उष्णभवत्वेन शीतमिच्छतीति न सौम्यः, कारणत आग्नेयः । एवं वातकफात्मकस्तु ज्वरः शीतभवत्वेन सौम्य उष्णमिच्छतीति नाग्नेयः, कारणतः सौम्य इति । व्यामिश्रलक्षणः पित्तकफात्मकः सन्निपातात्मकश्च एतदुभयं शीतोष्णं द्वयमेवेच्छतीति सौम्याग्नेय उच्यते न त्वधिकः प्रत्येकतो हि भेदो न समुदायस्य, यथा नपुंसकस्य द्विरेतस्त्वं न तु शुक्रशोणिताभ्यामधिकमस्य किञ्चिद् रेतोऽस्तीति ॥ १७ ॥

चक्रपाणिः—सौम्याग्नेयभेदयोः प्रतिलोमव्याख्याक्रमेण विवरणम्—वातपित्तात्मक इत्यादि । वातपित्तात्मक इति वातपित्तकारणकः । अत्र च केवलवातारब्धः, तथा केवलकफारब्धश्च शीतस्वभावकारणतया सौम्येनोष्णमिच्छति, तथा वातकफात्मकोऽप्युपलभ्यते । तथा केवलपित्तात्मकोऽपि आग्नेयत्वादनुष्णाभिप्राय इति वक्तव्यम् । तेन इदानीं वातपित्तात्मकः शीतेन वातेन पित्तेन चोष्णेन कृतः, तस्य दुरुपपन्नायामाग्नेयतायां ब्रुवते—वातपित्तात्मक इति । एवंव्यवस्थितवातपित्तज्वरे चेद् वायुः संयोगमहिम्ना विपरीतानुकारी दृष्टः, तत् कफसंयुक्तोऽपि वायुः किं विपरीतमर्थं करोतीत्याशङ्क्याह—उष्णं वातकफात्मक इति । वातकफात्मको विशेषेणोष्णमिच्छतीत्यर्थः । व्यामिश्रलक्षण इति उक्तव्यामिश्रदोषलक्षणज्वरव्यतिरिक्तः कफपैत्तिकः सान्निपातिकश्च, स चोष्णशीताभिप्रायतया सौम्याग्नेयज्वरद्वयातिरिक्त एव ज्वरः, यथा—अङ्गुलीद्वयव्यतिरिक्तं द्व्यङ्गुलम्; एवं शारीरमानसमिश्रीभावेऽपि चिन्तनीयम् । ज्वर इच्छतीति वचनं ज्वरयुक्तपुरुषेच्छया ज्वरे उपचाराज् ज्ञेयम् ॥ १७ ॥

योगवाहः परं वायुः संयोगादुभयार्थकृत् ।
दाहकृत् तेजसा युक्तः शीतकृत् सोमसंश्रयात् ॥ १८ ॥
अन्तर्दाहोऽधिकस्तृष्णा प्रलापः श्वसनं भ्रमः ।
सन्ध्यस्थिशूलमस्वेदो दोषवर्च्चोविनिग्रहः ॥
अन्तर्व्वेगस्य लिङ्गानि ज्वरस्यैतानि लक्षयेत् ॥
सन्तापोऽभ्यधिको वाह्यस्तृष्णादीनाञ्च मार्द्दवम् ।
वहिर्व्वेगस्य लिङ्गानि सुखसाध्यत्वमेव च ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—ननु रूक्षः शीत इत्यादिना वायुः शीत उक्तस्तत् कथं वातपित्तात्मकः शीतमिच्छेद् वातकफात्मकस्तूष्णमिच्छेदित्यत आह—योगवाह इत्यादि। योगं येन सह वायोः संयोगस्तस्य गुणानुरूपेण गुणं वहतीति योगवाहस्तस्मात् संयोगात् उभयार्थकृत् दाहशीतोभयकृत् सम्भवति। तद् भाष्येण विवृणोति—दाहकृदित्यादि। वहिश्चरोऽपि वायुरनुभूयते तेजसा यदा युक्तो वाति तदा उष्णकृत् सोमसंश्रयात् जलादि-सोम्यभावेन यदा युक्तो वाति तदा शीतकृदिति। तथान्तश्चरोऽपीति भावः। एषां लक्षणानि अष्टविधत्वविवरणेन वाच्यानीत्यतोऽत्र नोक्तानि ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—अथान्तर्वहिर्व्वेगयोर्लक्षणान्याह—अन्तर्दाह इत्यादि। अधिकोऽन्तः शरीराभ्यन्तरे दाहः। दोषाणां पित्तादीनां वर्च्चसश्च। तेषां विनिग्रहोऽप्रवृत्तिः। मूत्रस्य तु प्रवृत्तिर्न प्रतिषिद्धा। अत ऊर्द्ध्वं वहिर्व्वेगस्य सुखसाध्यत्ववचनादस्य कष्टसाध्यत्वं ख्यापितम्। सन्ताप इत्यादिना वहिर्व्वेगस्य लक्षणम्। वाह्यः सन्ताप उत्तापोऽत्यधिकस्तृष्णादीनाम्

चक्रपाणिः—वातपित्तज्वरे शीताभिप्रायतामुपपादयितुं वायोर्योगवाहितामाह—योगवाह इत्यादि। योगाद् योगिनो गुणं वहतीति योगवाहः। परमत्यर्थम्। संयोगादिति उष्णेन शीतेन च संयोगात्। उभयार्थकृदिति यथासंख्यमिह उष्णशीतार्थकारी। एतदेव विभजते—दाहकृत्-इत्यादि। 'पित्तेन' इति वक्तव्ये यत् 'तेजसा' इति करोति, तेन वाह्येनाप्यातपादिना युक्तो वायुर्दाहं करोतीति लोकप्रसिद्धमर्थं दृष्टान्तार्थं सूचयति। शीतकारित्वन्तु वायोः शीतत्वेनैव यत् सिद्धं, तत् सोमरूपकफपानीयादियोगाद् विशेषेण भवतीति ज्ञेयम्। अन्तर्दाह इत्यादिना अन्तर्व्वेग-वहिर्व्वेगविवरणम् ॥ १८ । १९ ॥

प्राकृतः सुखसाध्यस्तु वसन्तशरदुद्भवः ।
कालप्रकृतिमुद्दिश्य प्रोच्यते प्राकृतो ज्वरः ॥ २० ॥
उष्णामुष्णेन संवृद्धं पित्तं शरदि कुप्यति ।
चितः शीते कफश्चैवं वसन्ते समुदीर्य्यते ॥

अन्तर्व्वेगोक्तानां तृष्णाप्रलापश्वसनभ्रमसन्ध्यस्थिशूलास्वेददोषवर्च्चोविनिग्रहाणां मार्दवमल्पत्वम् । सुखसाध्यत्वमेव चेत्यनेनान्तर्व्वेगस्य दुःखसाध्यत्वमिति ख्यापितम् ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—क्रमिकत्वात् प्राकृतो वैकृतश्चैवेति यो द्विविधज्वर उक्तस्तद् द्वयं भाष्येण विवृणोति—प्राकृत इत्यादि । सुखसाध्यस्तु प्राकृतो वसन्तशरदुद्भवो निखिलो व्याधिः । ननु तत्र कथं वसन्तशरदुद्भवो ज्वरः स्यादित्यत आह—कालप्रकृतिमुद्दिश्य प्राकृतो ज्वरोऽत्र प्रोच्यते ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—ननु कथं ज्वरो निर्द्देष्टव्यो भवतीत्यत आह—उष्णमित्यादि । पित्तमुष्णं पूर्व्वं वर्षासु संवृद्धं सञ्चितमुष्णेनोष्णेनाहारेण च संवृद्धं शरदि प्रकुप्यति । कफश्च शीतः शीते तु काले कालस्य शीतस्वभावेन शीताहारेण च चितः सञ्चितः सन् वसन्ते सूर्य्यसन्तापेन विलयनात् समुदीर्य्यते प्रकुप्यति ।

चक्रपाणिः—प्राकृत इत्यादिना प्रकरणेन प्राकृतवैकृतविवरणम् । तत्रह कालस्वभावप्रकुपितदोषः प्रकृतिरुच्यते, तज्जातीयाच्च दोषादुद्भूतो ज्वरः प्राकृत उच्यते । यद् वक्ष्यति—"कालप्रकृतिमुद्दिश्य निर्द्दिष्टः प्राकृतो ज्वरः" इति । एवमपि वर्षाकालप्रकृतिभूतेन कृतो ज्वरः प्राकृतः स्यादिति । तन्निषेधायाह—"सुखसाध्यस्तु वसन्तशरदुद्भवः" इति । तु-शब्दो अवधारणे । तेन य एव सुखसाध्यः वसन्तशरदुद्भवः प्राकृतः, स एवेह 'प्राकृत'शब्देनोच्यत इत्यर्थः । वर्षाकालभववातिकस्तु न सुखसाध्य इति, तेन नासौ प्राकृत उच्यते । प्राकृतवैकृतसंज्ञाव्यवहारो हि यथाक्रमं सुखसाध्यासाध्यबोधप्रयोजनकः । तद् यदि कृच्छ्रेऽपि वातजे प्राकृतत्वं स्यात्, तदा किं प्राकृतव्यवहारेण ? यतश्च वसन्तशरदुद्भवावेव प्राकृतौ, तेन तयोरेव 'उष्णम्' इत्यादिना ग्रन्थेन विवरणं प्रपञ्चेन करिष्यति न वातिकस्येति । अत्रार्थे जतूकर्णे—"सौम्याग्नेयौ उष्णशीतकामौ, जीर्णस्त्रयोदशे दिवसे, वसन्तशरदोः प्राकृतोऽन्यत्र वैकृतः" इति । यद्यपि वसन्तजः पूर्व्वमुक्तः, तथापि प्रतिलोमव्याख्यया 'उष्णम्' इत्यादिना शरदुद्भवं निर्द्दिशति । उष्णं पित्तं चितं वर्षासु शरदुदीर्णेनातपेन कुप्यतीति विज्ञेयम् । शीत इति हेमन्ते । उष्णमित्यादिना निर्द्दिष्टस्य । वर्षास्वित्यादि भाष्यम् ।

वर्षास्वम्लविपाकाभिरद्भिरोषधिभिस्तथा।
सञ्चितं पित्तमुद्रिक्तं * शरद्यादित्यतेजसा॥
ज्वरं संजनयत्याशु तस्य चानुबलः कफः।
प्रकृत्यैव विसर्गाच्च † तत्र नानशनाद्भयम्॥
अद्भिरोषधिभिश्चैव मधुराभिश्चितः कफः।
हेमन्ते सूर्य्यसन्तप्तः स वसन्ते प्रकुप्यति॥

ननु कथं पूर्व्वं संवृद्धं पित्तं ज्वरयतीत्यत आह—वर्षास्वित्यादि। वर्षासु भूवाष्पादिना कालस्वभावेन अम्लविपाकाभिरद्भिः तथाम्लविपाकाभिरोषधिभिराहारद्रव्यजातिभिः उष्णादुष्णं पित्तं सञ्चितं भवत् शरदि आदित्यतेजसा उष्णेन सामान्यादुद्रिक्तं कुपितं सत् आशु ज्वरं संजनयति, तस्य चानुबलोऽनुबन्धरूपो भवति कफः। कालस्वभावात् वायोः प्रशान्तत्वात् कफस्य च चयारम्भात् कफ एवानुबध्यते न तु वायुरित्यर्थः। नन्वित्थं शरदुद्भवः प्राकृतः पैत्तिको ज्वरः कथं सुखसाध्य इत्यत आह—प्रकृत्यैवेत्यादि। तत्र शरदि प्राकृते ज्वरे प्रकृत्या ज्वरारम्भकयोः पित्तकफयोः द्रवस्वभावेन शरद ऋतोर्विसर्गाच्च सोमस्याव्याहतबलेन प्राणिनामुपचितबलतयाप्याय्यमानत्वाच्च। अनशनाल्लङ्घनान्न भयं कफपित्तहरणौषधेषु श्रेष्ठतमत्वाल्लङ्घनस्य यथेष्टविधेयत्वेन सुखेनैव शरदुद्भवः प्राकृतज्वरः साध्यते इति भावः।

ननु वसन्तोद्भवः कफज्वरश्च कथं सुखसाध्यः स्यादित्यत आह—अद्भिरित्यादि। हेमन्ते शीते मधुराभिर्मधुरपाकाभिर्मधुररसाभिश्चाद्भिस्तथा रसे पाके

ननु यदि वर्षास्वम्लविपाकित्वं सर्व्वासामोषधीनाम्, तदा प्रतिद्रव्याभिहितविपाकस्याव्यवस्था स्यात् तस्य कालवशेनाम्लत्वदर्शनात्; नैवम्, यथानिष्ठापाकेन यन्मधुरं द्रव्यं तद् यथा आवस्थिकेन पाकेनाम्लं भवति, यदुक्तं "परन्तु पच्यमानस्य विदग्धस्याम्लभावता" इत्यादिना, तथेहापि कालमहिम्नाम्लविपाकित्वमपि भविष्यति। एवं हेमन्ते यन्मधुरपाकित्वमोषधीनाम्, तत्रापि व्याख्येयम्। अन्ये तु वर्षासु वह्निमान्द्याद् विदाहनिमित्तमोषधीनामम्लविपाकित्वमिति ब्रुवते; यदुक्तं "वर्षासु विदहत्यन्नं तथा सर्व्वमेवाम्लं प्रायो ह्यस्य विदह्यते" इति; एवमपि तैर्हेमन्तेन मधुरपाकित्वमुक्तमेव। तस्मात् कालमहिम्नैव पाकान्तरमोषधीनां साधु। आश्वित्ति। पित्तस्याशुकारित्वाच्छीघ्रं जनयति। अनुबल इति अनुबन्धनरूपः कफो भवति। एवं ज्वरस्य लङ्घनीयतामाह—प्रकृत्यैवेत्यादि। विसर्गस्य प्रकृत्येति विसर्गरूपकालजया प्रकृत्या सौम्यादिरूपयानशनाद्

* उत्क्लिष्टमिति वा पाठः। † विसर्गस्य इति पाठान्तरम्।

तस्माद् वसन्ते कफजो ज्वरः समुपजायते ।
आदानमध्ये तस्यापि वातपित्तं भवेदनु ॥
आदावन्ते च मध्ये च ज्ञात्वा दोषबलाबलम् ।
शरद्वसन्तयोर्विद्वान् ज्वरस्य प्रतिकारयेत् ॥ २१ ॥

च मधुराभिरोषधिभिः नवान्नादिभिश्चितः सञ्चितः कफः स वसन्ते सूर्य्यसन्तप्तः सूर्य्यतापेन घृतवत् विलायितः सन् प्रकुप्यति। ततः प्रसरणात् तस्य तद्रूपेण वसन्ते कफकोपादादानमध्ये वसन्ते कफजो ज्वरः समुपजायते। वसन्तो ह्यादानमध्यम ऋतुः सूर्य्यकरसहस्रेण प्राणिनां स्नेहादानतो मध्यमत्वेन मध्यबलत्वात् रौक्ष्यौष्ण्याभ्यां तस्यापि ज्वरस्यानु अनुबन्धरूपं वातपित्तं भवेत्। तत्र प्राणिनां मध्यमबलत्वेन वातपित्तानुबन्धत्वेन लङ्घनसाध्यकफस्य प्रतिकारार्थं लङ्घनं बलाविरोधेन विधातुं नातिभयमित्यतः कफजप्राकृतो ज्वरः सुखसाध्यः।

नन्वेतयोः प्रतिकारं कथं कुर्य्यादित्यत आह—आदावित्यादि। विद्वान् वैद्योऽस्य प्राकृतस्य ज्वरस्य शरद्वसन्तयोरादौ वाप्यन्ते वा मध्ये वा जातस्य आरम्भकदोषबलाबलं ज्ञात्वा प्रतिकारयेत्। शरद्वसन्तयोराद्यन्तमध्यजातत्वेन ज्ञानाद्धि पुरुषस्य दोषस्य च बलाबलज्ञानं भवति। यथा शरदः प्रथमभागे प्राणिनां बलं तथा वसन्तान्तभागे, यथा शरदोऽन्तभागे तथा वसन्तादिभागे, मध्ये द्वयोस्तुल्यं तयोर्वृद्धिह्रासाभ्यां बलस्यारम्भात् ॥ २१ ॥

भयं न भवति; विसर्गो हि सौम्यः स्निग्धः, तत्र बलवन्तः पुरुषाश्च; तेन तत्रोत्पन्नो ज्वर आमाशयसमुत्पन्नत्वेन लङ्घनार्हो लङ्घनीय एव। किंवा प्रकृत्यैव विसर्गाच्चेति पाठः। तदा प्रकृत्येति ज्वरकारणेन कफपित्तरूपेण लङ्घनहेतुना, तथा विसर्गाच्च कालात्। लङ्घने भयं नास्ति, उक्तं हि—"कफपित्ते द्रवे धातू सहेते लङ्घनं महत्" इति। हेमन्ते चितः कफो वसन्ते कुप्यतीति युक्तमेव, यतः दोषचयादिक्रमः शिशिरे नास्त्येव; आदानमध्ये तस्यापि वातपित्तं भवेदनु इति तस्यापि वसन्ते कफज्वरस्य वातपित्तमनु अनुबन्धरूपं भवेत्, तदा वसन्तादौ दुर्बलं वातपित्तम्, मध्ये तु मध्यम्, अन्ते तु प्रबलं भवति। एवं शरद्यपि कफो भवति। तदेतान् विशेषान् बुद्ध्वा चिकित्सा कर्त्तव्येति दर्शयन्नाह- आदावित्यादि। शरद्वसन्तयोरादौ मध्ये चान्ते च ज्वरस्य दोषबलाबलं बुद्ध्वेति योजना ॥ २१ ॥

कालप्रकृतिमुद्दिश्य निर्द्दिष्टः प्राकृतो ज्वरः।
प्रायेणानिलजो दुःखः कालेष्वन्येषु वैकृतः।
हेतवो विविधास्तस्य निदाने संप्रदर्शिताः॥ २२॥

गङ्गाधरः—ननु प्राकृतसंज्ञेयं किं प्राणिनां प्रकृतिभूतदोषजत्वेनाथवा वातादीनां प्रकृत्यवस्था प्रकृतिस्तज्ज्वरः प्राकृतः किं वान्यथेति चेत् तत्राह—कालप्रकृतिमित्यादि। कालस्यर्त्तुरूपस्य प्रकृतिं स्वभावमुद्दिश्य प्राकृतो ज्वरो निर्द्दिष्टः न तु पुरुषाणां दोषप्रकृतिमुद्दिश्य न वा सुखसाध्यपरत्वेन। ननु प्राकृतत्वं ज्वरस्य कालप्रकृत्या कुपितदोषजत्वं तत् किं कालप्रकृतितः कुपितदोषः प्रकृतिस्तज्जातत्वं प्राकृतत्वं तच्चेदिष्टं तदा कालान्तरस्यापि प्रकृत्या दोषः कुप्यति तद्दोषजोऽपि प्राकृतो न किं भवतीत्यत आह प्रायेणेत्यादि। अनिलजः प्राकृतो निखिलो व्याधिः प्रायेण दुःखः कष्टसाध्यः। प्रायशब्देनानिलजः प्राकृतो ज्वरः सुखः। कालेष्वन्येषु हिमादिषु शरद्वसन्तप्रावृट्सु च निदानोक्तकारण-कुपितदोषजो व्याधिर्वैकृतः सोऽपि दुःखः।

ननु कियन्तःशिरसीयेऽप्युक्तम्। "चयप्रकोपप्रशमाः पित्तादीनां यथाक्रमम्। भवन्त्येकैकशः षट्सु कालेष्वभ्रागमादिषु। गतिः कालकृता चैषा चयाद्या पुनरुच्यते" इति, तेन यथा पित्तस्य वर्षासु चयः शरदि प्रकोपः शीते प्रशमस्तथा कफस्य शीते चयो वसन्ते प्रकोपो ग्रीष्मे प्रशमस्तथा वायोर्ग्रीष्मे चयः प्रावृषि प्रकोपो वर्षासु प्रशमः इति यत्, पित्तस्य वसन्ते चयो ग्रीष्मे प्रकोपः प्रावृषि प्रशमस्तथा कफस्य प्रावृषि चयो वर्षासु प्रकोपः शरदि प्रशमः तथा वायोः शरदि चयः शीते प्रकोपो वसन्ते प्रशम इत्यपि कालप्रकृतिर्दृश्यते, ततः किं ग्रीष्मवर्षाशीतभवाः पित्तकफवातजाः प्राकृता न भवन्तीति चेत्, न; चयप्रकोप-

चक्रपाणिः—कालप्रकृतिमुद्दिश्य निर्द्दिष्टः प्राकृतो ज्वर इति प्राकृतज्वराधिकारपरिभाषा। कालप्रकृतिमिति कालस्वभावसम्बन्धं दोषम्; उद्दिश्येति कारणत्वेन लक्ष्यीकृत्य। नन्वेवमपि वर्षाकालप्रकृतिना वातेन कृतो ज्वरः प्राकृतः स्यादित्याह—प्रायेणानिलजो दुःख इति, अनिलजो ज्वरो वातप्रकृतिसमानोऽपि दुःखो भवति विरुद्धोपक्रमत्वात्। यतः ज्वरस्यामाशयोत्थत्वेन लङ्घनादि पथ्यम्, तच्च वायोरपथ्यमिति विरुद्धोपक्रमत्वाद् दुःखत्वेन न प्राकृतत्वं वातिकस्य। यतः प्राकृतत्वेऽपि यः सुखसाध्यः, स एव प्राकृत उच्यत इति भावः। एवं तावत् सर्व्वो वातजो वैकृतः; तथा वसन्तशरद्व्यतिरिक्तकालभवः कफजस्तथा पैत्तिकोऽपि वैकृत एवेति दर्शयन्नाह—कालेष्वन्येषु वैकृत इति। कफजः पित्तज इति शेषः।

बलवत्स्वल्पदोषेषु ज्वरः साध्योऽनुपद्रवः ॥ २३ ॥

प्रशमा इत्यादिवचनस्य एकैकश इत्यनेन पुनरावृत्त्या चयप्रकोपप्रशमानिरासात् । "प्रावृट्शरद्वसन्तेषु वातपित्तकफैः क्रमात् । प्राकृतः सुखसाध्यस्तु वसन्तशरदुद्भवः" इति । प्रायेणानिलजो दुःखः कालेष्वन्येषु वैकृत इति ख्यापितः । सुश्रुतेऽप्युक्तम्—"इह तु वर्षाशरद्धेमन्तवसन्तग्रीष्मप्रावृषः षड् ऋतवो भवन्ति दोषोपचयप्रकोपोपशमनिमित्तम्, ते तु भाद्रपदाद्येन द्विमासिकेन व्याख्याताः ; तद् यथा—भाद्रपदाश्वयुजौ वर्षाः कार्त्तिकमार्गशीर्षौ शरदित्यादिना द्वाभ्यां द्वाभ्यां मासाभ्यां षड्तूनुक्त्वा वर्षाशरद्धेमन्तेषु क्रमात् पित्तस्य चयप्रकोपप्रशमाः कफस्य तु हेमन्तवसन्तग्रीष्मेषु वायोस्तु ग्रीष्मप्रावृड्वर्षासु यथा भवन्ति तत् कारणोपदेशेन व्याख्यातम् । प्रकोपणव्याख्याने तु—"स शीताभ्रप्रवातेषु घर्म्मान्ते च विशेषतः । प्रत्यूषस्यपराह्णे च जीर्णेऽन्ने च प्रकुप्यति ॥ तदुष्णैरुष्णकाले च मेघान्ते च विशेषतः । मध्याह्ने चार्द्धरात्रे च जीर्य्यत्यन्ने च कुप्यति ॥ स शीतैः शीतकाले च वसन्ते च विशेषतः । पूर्व्वाह्णे च प्रदोषे च भुक्तमात्रे प्रकुप्यतीति पुनर्यदुक्तं तत् कालप्रकृत्या चयं विना प्रकोपाभिप्रायेण, अत्र तु कालप्रकृत्या चयपूर्व्वका दोषप्रकोपजाता रोगाः प्राकृता न तु दोषकोपाज्जाता इति । ते ह्यन्येषु शरद्वसन्तप्रावृड्भिन्नेषु पञ्चस्वृतुषु हेमन्तवसन्तग्रीष्मप्रावृड्वर्षासु स्वकारणकुपितात् पित्ताज्जाताः, ग्रीष्मप्रावृड्वर्षाशरद्धेमन्तेषु तु स्वहेतुकोपात् कफाज्जाताः, वर्षाशरद्धेमन्तवसन्तग्रीष्मेषु स्वनिदानकुपिताद्वाताज्जाताश्च रोगा वैकृताः ते च दुःखाः प्रायेण भवन्ति । हेतव इत्यादि ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—तत्र सुखसाध्यलक्षणमाह—बलवत्स्वित्यादि । अल्पदोषेषु बलवत्सु जनेषु ज्वरः सुखसाध्यः, एवंभूताश्च सर्व्वे प्रायेण सुखसाध्या भवन्ति । इति सर्व्वेषां रोगाणां स्वस्वाधिकारे प्रायशब्दार्थं सुखसाध्यलक्षणेन विवरीष्यते स्वयमेव । ननु शरदि बहुकारणकुपितात् पित्तात्, वसन्ते च बहुकारणकुपितात् कफात्, प्रावृषि च बहुनिदानकुपिताद् वाताद् यदि रोगा

अथ वैकृतस्य ज्वरस्य को हेतुरित्याह—हेतव इत्यादि । अन्ये तु ब्रुवते—वर्षाकाले वातजोऽपि प्राकृतः, किन्त्वयं कृच्छ्रः, वसन्तशरदुद्भवस्तु प्राकृतः सुखसाध्यो भवतीति विशेषः । तथाच वाग्भटेन, "प्राकृतश्चानिलोद्भवः" इति कृतमिति ॥ २२ ॥

चक्रपाणिः—बलवत्स्वित्यादिना साध्यज्वरविवरणम् ; ज्वरोपद्रवा यद्यपि साक्षान्न पठिताः, तथापि सामान्योपद्रव उक्तलक्षणयुक्ता रोगाः ; इह यदुक्तम् "उपद्रवस्तु खलु रोगो रोगान्तर-

जायन्ते, तर्हि तेऽपि किं वसन्तशरदुद्भवाः सुखसाध्याः वातजाः कृच्छ्रसाध्याः स्युरिति चेन्न, यतः "उष्णमुष्णेन संवृद्धं पित्तं शरदि कुप्यति" इत्युक्त्वा स्वकारण-कट्वम्लोष्णादिभिः संवृद्धपित्तप्रकोपाशङ्कानिवारार्थं तद्भाष्येण व्याख्यातं वर्षास्वम्लविपाकाभिरित्यादिना ; एवं चितः शीते कफश्चैवेत्याद्युक्त्वा स्निग्धमधुरादिस्वकारणकुपितकफनिरासार्थं तद्भाष्येण व्याख्यातमद्भिश्चैव इत्यादिना। तस्मात् कालप्रकृतिजात् वर्षास्वम्लविपाकिजलादितः सञ्चित-पित्तस्य शरद्यादित्यतेजसाभिव्यक्तितो जाता रोगाः सुखसाध्याः न तु स्वकारणकुपितात् पित्तात्। एवं कफस्यापि व्याख्येयम्। ननु प्रावृषि वायोरप्येवं चयपूर्व्वकव्याधिजनकत्वात् कथं तज्जा दुःखाः उक्तं हि सुश्रुते—"ता एवौषधयो निदाघे निःसारा रूक्षा अतिमात्रं लघ्व्यो भवन्त्यापश्च। ता उपयुज्यमानाः सूर्य्यप्रतापोपशोषितदेहानां देहिनां रौक्ष्याल्लघुत्वाद्वैशद्याच्च वायोः सञ्चयमापादयन्ति। स सञ्चयः प्रावृषि चात्यर्थं जलोपक्लिन्नायां भूमौ क्लिन्नदेहानां प्राणिनां शीतवातवर्षेरितो वातिकान् व्याधीन् जनयति" इति नाशङ्क्यम्। तथा सञ्चयपूर्व्वकत्वेऽपि वायुप्रकोपस्य कारणानि हि भूमेर्जलक्लिन्नता देहस्य ततः क्लिन्नता शीतवातवर्षाणि च तथा स्वयमुक्तं तस्याशितीये—"आदानदुर्ब्बले देहे पक्ता भवति दुर्ब्बलः। स वर्षास्वनिलादीनां दूषणैर्बाध्यते पुनः। भूवाष्पान्मेघनिष्यन्दात् पाकादम्लाज्जलस्य च। वर्षास्वग्निबले क्षीणे कुप्यन्ति पवनादयः॥ इति। तेन पित्तकफयोः शरदि वसन्ते च सूर्य्यसन्तापमात्रस्य प्रेरकत्वमिव प्रावृषि वायोः प्रेरका बहवः तथा पित्तकफयोश्च कुपितयोः संसर्ग इति प्रावृषि वातप्राकृता दुःखाः। शरदि पित्तस्यानुबल एकः कफः, तस्यापि प्रेरकः सूर्य्यसन्तापो नाधिकस्तथा वसन्तेऽपि वातपित्तयोर्द्वयोः संसर्गेऽपि प्रेरक एक एव सूर्य्यसन्तापः इति। वसन्तशरदुद्भवाः प्राकृताः ऐकान्त्येन सुखसाध्याः, अनिलजास्तु प्रायेण दुःखाः। प्रायपदेन भूमेर्जलप्रक्लिन्नत्वशीतवातवर्षादीनां प्रेरकाणामल्पत्वे तु ज्वरः सुख-साध्य इति ख्यापितम्। त्रिशिष्टव्याधिषु ज्वरस्य प्राधान्याज्ज्वरमधिकृत्य प्राकृतवैकृतवचनं सर्व्वं सर्व्वष्वेव रोगेषूपलक्षणीयमिति। जतूकर्णस्तु। "भवेद् वसन्तशरदोः प्राकृतोऽन्यत्र वैकृतः" इति यदुवाच तन्न, प्रावृषि वातप्राकृतत्व-सामान्याभावाभिप्रायेण परन्तु उक्तरूपेण प्रेरकबाहुल्यादनुबन्धबाहुल्याच्च दुःखसाध्यत्वात् वातस्येव पित्तकफयोश्च प्राधान्येन प्रकोपात् तद्भवत्वेन

कालजो रोगाश्रयो रोग एव स्थूलोऽणुर्वा रोगात् पश्चाज्जायते इत्युपद्रवसंज्ञः" इति। तस्मात्सरे—

वैकृतत्वमङ्गीकृत्य। तन्त्रेऽस्मिन् सुश्रुते च यत् प्राकृतत्ववचनं तद् ग्रीष्मे वातस्य चयपूर्व्वकत्वेन प्रावृषि प्रकोपेण व्याधिहेतुत्वात् पित्तकफयोस्तदानीमेव विना चयं प्रकोपेण व्याधिहेतुत्वाद्वैकृतत्वं नाङ्गीकृत्य प्राकृतत्वाङ्गीकारादिति न विरोधः। यच्चास्मिंस्तन्त्रे प्रावृषि वातजस्य प्राकृतत्ववचनं नास्ति जतूकर्णश्च प्राकृतत्वं न मन्यते इति व्याख्यातं तत् प्रमादेन भ्रमेण वा। प्रायेणानिलजो दुःख इत्यस्य वैकृत इत्यनेन योजनाकरणाद्बोध्यम्। एवं प्रावृषि प्राकृतानाम् अन्यरोगाणां दुःसाध्यत्वं ज्वरस्य तु सुखसाध्यत्वं प्रभावात्। तन्त्रान्तरे हि "ज्वरे तुल्यर्त्तुदोषत्वं प्रमेहे तुल्यदूष्यता। रक्तगुल्मे पुराणत्वं सुखसाध्यस्य लक्षणम्" इति यद् व्याख्यातं तदपि प्रमादादेव। ज्वरे हि तुल्यर्त्तुदोषत्वेऽपि वसन्तशरदुद्भवयोरेवैकान्त्येन सुखसाध्यत्वं सम्पद्यते। शीतोष्णत्वाभ्यां साधारणत्वेन शरदस्तत्र च दोषौ पित्तमुष्णं शीतः कफ इति तुल्यता। वसन्ते च शीतोष्णसाधारणे प्रधानकफः शीतोऽनुबन्धश्च वायुः शीतः पित्तमुष्णमिति साधारणत्वेन तुल्यत्वमृतुदोषयोः प्रावृषि च शीतोष्णसाधारणत्वेन वातपित्तकफानाञ्च शीतोष्णत्वाभ्यां तुल्यत्वेऽपि प्रेरकहेतुबाहुल्याबाहुल्याभ्यां दुःखसुखसाध्यत्वे सम्पद्येते। अतस्तुल्यर्त्तुदोषत्वन्तु तुल्यौ ऋतुश्च स्वल्पहेतुकुपितो दोषश्च यत्र स तुल्यर्त्तुदोष इत्यभिप्रेत्य उक्तमिति बोध्यम्। क्वचिदुक्तं "वर्षाशरद्वसन्तेषु वाताद्यैः प्राकृतः क्रमात्। वैकृतोऽन्यः स दुःसाध्यः प्राकृतश्चानिलोद्भवः। वर्षासु मारुतो दुष्टः पित्तश्लेष्मान्वितो ज्वरम्। कुर्य्यात् पित्तञ्च शरदि तस्य चानुबलः कफः। तत्प्रकृत्या विसर्गाच्च तत्र नानशनाद् भयम्। कफो वसन्ते तमपि वातपित्तं भवेदनु॥" इति यत् तत्रापि वैकृतोऽन्यः स दुःसाध्यः प्राकृतश्चानिलोद्भवः प्रायेणेति व्याख्येयम्। वर्षास्विति प्रावृषि पर्य्यायत्वात् न तु श्रावणभाद्ररूपे वर्षर्त्तौ। चयप्रकोपप्रशमानान्तु वर्षाशरद्धेमन्तवसन्तग्रीष्मप्रावृडित्येवंरूपेष्वृतुषु सुश्रुतेन स्फुटमुक्तत्वात्; तस्याशितीये यदुत्तरदक्षिणायनयोः शिशिरवसन्तग्रीष्मात्मकवर्षाशरद्धेमन्तात्मकयोः प्रत्येकमृतुचर्य्या प्रोक्ता, तत्र प्रावृड् विधिवर्षाविधिभेदो नास्ति, तयोर्दक्षिणायनावधिमासद्वयात्मकत्वेन पुनरेकर्त्तुत्वात्। हेमन्तशिशिरयोश्च भेदेन किञ्चिद्विशेषणमुक्तं दक्षिणायनस्य शेषमासद्वयात्मको हि हेमन्त उत्तरायणस्य प्रथमासद्वयात्मकश्च शिशिर इति, न च तत्र चयादिप्रतिषेधरूपेण चर्य्या प्रोक्ता। परन्तु वातप्राबल्यप्रतीकारविधिरूपेण प्रायस्तुल्यविधिरुक्तः;

"हिक्काश्वासकासतृष्णाच्छर्द्यतीसारमूर्च्छाङ्गभेदारोचककृच्छ्रविट्कता वेति दशोपद्रवा ज्वरमुपद्रवन्ति" इत्युक्ताः॥ २३॥

हेतुभिर्बहुभिर्जातो बलिभिर्बहुलक्षणः।
ज्वरः प्राणान्तकृद् यश्च शीघ्रमिन्द्रियनाशनः॥ २४॥

तस्मात् ज्यैष्ठाषाढ़रूपे ग्रीष्मे यो विधिरुक्तः स्वादुशीतद्रवस्निग्धादिर्देहबल-स्निग्धत्वादिकरो वातपित्तहरश्च सोऽपि न ग्रीष्मशेषमासे प्रावृट्प्रथममासरूपे वायुचयकाले विरुध्यते। तथा प्रावृट्शेषमासे श्रावणेऽपि वायुचयकाले यः श्रावणभाद्ररूपवर्षाविधिः साधारणस्तु विधिरुक्तः सोऽपि न विरुध्यते त्रिदोषहरत्वात्। इति विस्तरेण तत्र व्याख्यातम्।

ननु कालेऽन्येषु वैकृत इति यदुक्तं तत्र किं कालप्रकृतिर्न कारणं, कारणं चेत् तर्हि प्राकृत एव भवति कुतो वैकृत उच्यते इत्याशङ्कायां पूर्व्वमुक्तं हेतव इत्यादि। तस्य वैकृतस्य ज्वरस्य विविधा हेतवो निदाने निदानस्थाने दर्शिताः। एवमन्यरोगाणां स्वस्वाधिकारे दर्शिता दर्शयितव्याश्च बोध्याः। अथ साध्यश्चासाध्य एव चेति यद् द्वैविध्यमुक्तं तद् भाष्येण विवृणोति—बलवत्स्वित्यादि। अल्पदोषेषु दोषाश्रयतो वांशतो वाप्यल्पा यत्र तेषु पुरुषेषु बलवत्सु अनुपद्रवो यो ज्वरः स साध्यः। ज्वरस्य तूपद्रवास्तत्रान्तरे प्रोक्ताः—"श्वासो मूर्च्छारुचिच्छर्दि तृष्णातीसारविड्ग्रहाः। हिक्काकासाङ्गभेदाश्च ज्वरस्योपद्रवा दश"॥ इति॥ २३॥

गङ्गाधरः—साध्यज्वरमुक्त्वाथासाध्यज्वरमाह—हेतुभिरित्यादि। बलिभि-र्बहुभिर्हेतुभिः ज्वरकरभावैर्जातो ज्वरो बहुलक्षणश्चेत् तदा उत्पन्नमात्रं चिकित्स्यमानोऽपि बहुलिङ्गो न तूपेक्षया बहुलिङ्गस्तु प्राणान्तकृद् भवति। ननु बलिभिर्बहुभिर्हेतुभिर्जातो व्याधिर्बहुलक्षण एव भवति तत् कथं पुनर्बहुलक्षण इत्युक्तमिति? अत्र कश्चिद् भाषते—स्वस्वकारणेभ्यः कुपिता दोषाः सर्व्वेषामेव व्याधीनां जनका भवितुमर्हन्ति, न च तत्रास्ति प्रति-नियामकः कश्चिदन्तरेण यथा प्राक्तनकर्म्मणस्तस्माद् यदा स्वहेतुकुपितो दोषः प्राक्तनकर्म्मविशेषचोदितः सन् विशिष्टां दुष्टिमासाद्य यद्व्याधिजनकस्थान-संश्रयदूष्यसंयोगादिकां विशिष्टां सामग्रीमासादयति तदा तद्व्याधिविशेषमभि-निर्व्वर्त्तयति। इत्यतो बलवद्बहुहेतुजोऽप्यदृष्टविशेषादल्पलक्षणो बहुलक्षणोऽपि

चक्रपाणिः—बलिभिर्बहुभिश्च हेतुभिर्जातो बहुलक्षण एव भविष्यति, तत् किं 'बहुलक्षणः' इतिपदेन? उच्यते, पुरुषस्याग्निबलादिविशेषेण कोपहेतवो यथोक्तदोषगुणा वापि न बहुलक्षणं रोगं कुर्व्वन्ति, तथा सम्प्राप्तिविशेषाभावाच्च न बहुलक्षणत्वं भवति, यदुक्तम् "एकं द्वौ त्रीन्

भवतीति। परे तु "एकं द्वौ त्रीन् बहून् वापि देहे धात्वादियोगतः। दर्शयन्ति विकारांस्तु कुपिताः पवनादयः" इति तन्त्रान्तरवचनमुपन्यस्य दूष्यादिसहकारि-कारणाधिक्ययोगायोगाभ्यां बहुलक्षणं स्वल्पलक्षणञ्च कुर्व्वन्ति दोषाः, न तु स्वमानाधिक्यादिति। अन्ये तु विकृतिविषमसमवायादल्पहेतुकश्च बहुलक्षणो भवति बहुहेतुकश्चाल्पलक्षणो भवतीत्याहुस्तन्मतत्रयं न मनोरममेव। यत्र हि बहुकारणोपपत्तित ऊहासम्भवस्तत्रादृष्टविषमसमवायादयः कल्प्यन्ते, नवज्वरादौ च रसधात्वतिरिक्तधातुदूष्यादिसान्निध्यञ्च न वर्त्तते, तेन किं धातुगतज्वरं विना बहुलक्षणो न स्यात्? न चास्ति नियमः, नवज्वरादिष्वपि बहुलक्षणादि-दर्शनात्। तस्माद् ब्रूमः। ज्वरस्य निमित्तार्थकारिण्या प्राक्तनकर्म्मजातया विकृत्या विज्ञेयमरिष्टलक्षणं पूर्व्वरूपीयेन्द्रिये व्याख्यातम्। "प्रेतैः सह पिबेन्मद्यं स्वप्ने यः कृष्यते शुना। स घोरं ज्वरमासाद्य न जीवेन्न च मुच्यते।" इति। अत्र तु पुनरिदमरिष्टलक्षणन्तु लक्ष्यनिमित्तया विकृत्या विज्ञेयम्, उक्तं हि वर्ण-स्वरीयेन्द्रिये—लक्ष्यनिमित्ता तु सा यस्या उपलभ्यते निमित्तं यथोक्तनिदानेषु इति। निदानव्याख्याने लक्षणस्यास्य प्रदर्शनात्, इन्द्रियस्थाने च प्रदर्शनात्। अस्यास्तु बहुलक्षणत्वरूपाया विकृतेर्निमित्तन्त्विदमुपलभ्यते। निदानस्थाने ज्वरनिदानानि यानि प्रोक्तानि तैर्बहुभिर्बलिभिर्हेतुविशेषैर्गुणरसवीर्य्यविपाक-प्रभावविशेषेण दूषणविशेषकासश्वासादितत्तद्व्याधिसम्प्राप्तिजनकं तत्तद्व्याधि-नियतस्थानसंश्रयणमापन्नो दोष एकैकप्रविभागेण कृत्वा तत्तद्व्याधिरूपाणि लक्षणानि जनयति। व्याख्यातञ्च स्वयमेवेत्थं शोषनिदाने, तथा सति बहुभि-र्बलिभिर्हेतुभिरल्पलक्षणजनकदोषदुष्टिविशेषकरैर्जातो रोगोऽल्पलक्षणो भवति इति। तन्निरासार्थं बहुलक्षण इत्युक्तम्। अल्पैश्च हेतुभिर्बहुलक्षणजनकदोष-दुष्टिविशेषकरैर्जातोऽपि रोगो बहुलक्षणो भवति स च न प्राणान्तकृद् भवतीति ख्यापनार्थं बहुभिरित्युक्तम्। अबलिभिश्च बहुभिर्हेतुभिरल्पैर्वा हेतुभिर्बहुलक्षण-जनकदोषदुष्टिकरैर्जातोऽपि बहुलक्षणो भवति। तत्र बहुभिरबलिभिर्हेतुभिर्जातो बहुलक्षणो ज्वरो न प्राणान्तकृद् भवतीत्युक्तं बलिभिरिति तत्त्वम्। एवं यस्तु शीघ्रम् इन्द्रियनाशनो ज्वरः शीघ्रमुत्पन्नमात्रं चिकित्स्यमानोऽपि दशानां श्रोत्रा-दीनां बुद्धिकर्म्मेन्द्रियाणां स्वस्वक्रियाश्रवणादिशक्तिं शीघ्रं नाशयति, न तूपेक्षया कालान्तरेण वा; स प्राणान्तकृत्। उपेक्ष्यमाणास्त्वन्ये रोगा इन्द्रियनाशकाः

बहून् वापि देहे धात्वादियोगतः। दर्शयन्ति विकारांस्तु कुपिताः पवनादयः" इति। शीघ्र-मित्युत्पन्नमात्र एव ॥ २४ ॥

सप्ताहाद् वा दशाहाद् वा द्वादशाहात् तथैव च।
सप्रलापभ्रमश्वासस्तीक्ष्णो हन्याज्ज्वरो नरम्॥ २५॥
ज्वरः क्षीणस्य शूनस्य गम्भीरो दैर्घरात्रिकः।
असाध्यो बलवान् यश्च केशसीमन्तकृज्ज्वरः॥ २६॥

प्राणान्तकृतश्च, ज्वरस्त्वशीघ्रमिन्द्रियनाशनो न प्राणान्तकृदिति भावः। शीघ्रञ्चेन्द्रियनाशेऽपि निदानोक्तहेतुविशेषाणां गुणरसवीर्य्यविपाकप्रभावविशेषेण शीघ्रेन्द्रियनाशकदोषदुष्टिविशेषकरेण दूषितदोषो हेतुरुन्नेयः। एवं परत्रापि सर्व्वत्र रोगाधिकारेऽरिष्टलक्षणवैचित्र्योत्पादनिमित्तमुन्नेयम्। यस्त्वत्र इन्द्रियशब्देन मनोऽपि व्याचष्टे सुश्रुतदर्शनात् तन्न, यतोऽस्मिंस्तन्त्रे स्वमते मनस इन्द्रियाणां चेष्टाप्रत्ययभूतत्वादिवचनैरिन्द्रियतः पृथगुपदेशदर्शनात्॥ २४॥

गङ्गाधरः सप्ताहाद्वेत्यादि। तीक्ष्णोऽत्युग्रवेगो ज्वरो यदि प्रलापभ्रमश्वासैस्त्रिभिर्मिलितैर्युक्तस्तदा वातिकः सप्ताहात् पैत्तिको दशाहात् श्लैष्मिको द्वादशाहान्नरं हन्यात्। वा-शब्द एवमेवं दोषभेदमर्य्यादाज्ञापनार्थम्। त्रिषु दोषेषु वायोः शीघ्रकारित्वात् सप्ताहनियमस्ततोऽल्पशीघ्रत्वात् पित्तस्य दशाहनियमः श्लेष्मणश्चिरकारित्वात् द्वादशाहनियम इति बोध्यम्॥ २५॥

गङ्गाधरः—ज्वरः क्षीणस्येत्यादि। क्षीणस्य क्षीणमांसबलस्य शूनस्य ज्वरोऽसाध्यः। गम्भीरोऽन्तर्व्वेगो ज्वरोऽसाध्यः। गम्भीरस्तु ज्वरो ज्ञेयो ह्यन्तर्दाहेन तृष्णया। आनद्धत्वेन चात्यर्थं श्वासकासोद्गमेन च॥ इति सुश्रुतवचनेन सह अन्तर्दाहोऽधिकस्तृष्णा प्रलापः श्वसनं भ्रमः। सन्ध्यस्थिशूलमस्वेदो दोषवर्च्चोविनिग्रहः। अन्तर्व्वेगस्य लिङ्गानि ज्वरस्यैतानि लक्षयेत् इतिस्ववचनस्य तुल्यार्थत्वात्। कश्चिदन्तर्धातुस्थो ज्वरो गम्भीर इत्याह।

चक्रपाणिः—सप्ताहाद्वेत्यादि। सप्ताहाद् वातोत्तरः सप्रलापभ्रमश्वासस्तीक्ष्णो हन्ति। एवंगुण एव पैत्तिको दशाहात्, तथैवंगुण एव कफजो द्वादशाहाद्धन्ति शीघ्रतमशीघ्रतरशीघ्रविकारकारित्वाद् वातपित्तकफानामिति वर्णयन्ति। 'वा'शब्दो विकल्पार्थः, तेन सप्ताहादिष्वपि अर्व्वागपि ज्वरेण त्वहननं लक्ष्यते। अन्ये तु सप्ताहात् सप्रलापः, दशाहात् सभ्रमः, द्वादशाहात् सश्वासो हन्तीति व्याख्यानयन्ति॥ २५॥

चक्रपाणिः—गम्भीरोऽन्तर्व्वेगः, किंवा गम्भीरधातुस्थः। दैर्घरात्रिको दीर्घकालानुबन्धी किंवा दीर्घां रात्रिं मरणरूपां करोतीति दैर्घरात्रिकः॥ २६॥

स्रोतोभिर्विसृता दोषा गुरवो रसवाहिभिः।
सर्व्वदेहानुगाः स्तब्धाः कुर्व्वते सन्ततज्वरम् ॥
दशाहं द्वादशाहं वा सप्ताहं वा सुदुःसहः।
स शीघ्रं शीघ्रकारित्वात् प्रशमं याति हन्ति वा ॥

परे तु गम्भीर इव यत्र वातादीनां निश्चयो न कर्त्तुं शक्यते इत्याहुः। तद् द्वयं न साधु। दैर्घरात्रिको ज्वरोऽसाध्यः। दीर्घरात्रानुबन्धी ज्वरो दैर्घरात्रिक इत्येके, दीर्घां मरणरूपां रात्रिमनुवर्त्तते इति दैर्घरात्रिको मृत्युकृदित्यर्थः। तेन क्षीणस्य शूनस्य ज्वरो दैर्घरात्रिको मृत्युकृत्; 'गम्भीरो ज्वरो दैर्घरात्रिको मृत्युकृदित्यर्थः। यश्च बलवान् केशसीमन्तकृत् स ज्वरोऽसाध्य इत्यन्वयः इत्यपर आह। केशसीमन्तकृदिति। अनिमित्तं केशेषु यस्य सीमन्तो भवति स ज्वरी म्रियते इत्यर्थः। सुश्रुतेऽप्यसाध्यज्वरलक्षणमुक्तं—"हतप्रभेन्द्रियं क्षामं दुरात्मानमुपद्रुतम्। गम्भीरतीक्ष्णवेगार्त्तं ज्वरितं परिवर्ज्जयेत् ॥" तथा। "केशाः सीमन्तिनो यस्य संक्षिप्ते विनते भ्रुवौ। लुनन्ति चाक्षिपक्ष्माणि सोऽचिराद् याति मृत्यवे ॥" इति ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—अथ पुनः पञ्चविधो दृष्ट इत्यादिना सन्ततादिभेदेन ये पञ्च भेदा उक्तास्तान् दर्शयति—स्रोतोभिरित्यादि। गुरवो दोषा एकैकोल्वणास्त्रयो दोषा रसवाहिभिः स्रोतोभिः विसृताः कृतप्रसरणाः सन्तः सर्व्वदेहानुगाः सर्व्वदेहं सुतरामनुगता भूत्वा स्तब्धा दुष्टिस्वभावाद् दशाहादिनिश्चलाश्च भूत्वा सन्ततज्वरं कुर्व्वते। इति सन्ततज्वरस्य सम्प्राप्तिमुक्त्वा लिङ्गमाह—दशाहमित्यादि। स कालदूष्यप्रकृतितुल्यदोषजः सन्ततो ज्वरः दोषदूष्याणां निःशेषेण संशोधनाभावात् संशोधनाच्च दशाहं, सर्व्वशः संशोधनात् तथा संशोधनाभावाद् द्वादशाहं, सर्व्वशः संशोधनात् संशोधनाभावाच्च सप्ताहं व्याप्य सुदुःसहः शीघ्रकारित्वात्

चक्रपाणिः—स्रोतोभिरित्यादिना सन्ततादिभेदमाह। गुरव इति वृद्धाः। दशाहमित्यादि। दशाहादीन् व्याप्य सुदुःसहो भवतीति शेषः। शीघ्रमिति दशाहादय एव प्रभूततरकालान्तरापेक्षया 'शीघ्र' शब्दवाच्याः। दशाहादिविकल्पश्च यथाक्रमं पित्तकफानिलोत्तरसन्निपातारब्धत्वात् सन्तत-ज्वरस्य ज्ञेयः। यदुक्तमन्यत्रापि—"पित्तकफानिलवृद्ध्या दशदिवसद्वादशाहसप्ताहात्। हन्ति विमुञ्चति वाशु ज्वरोष्मा धातुमलपाकात् ॥" तथा "दशद्वादशसप्ताहैः पित्तश्लेष्मानिलाधिकः। दग्धोष्मणा धातुमलान् हन्ति मुञ्चति वा ज्वरः ॥" इति; हननमोचनविकल्पश्च

कालदूष्यप्रकृतिभिर्दोषस्तुल्यो हि सन्ततम्।
निष्प्रत्यनीकं कुरुते तस्माज्ज्ञेयः सुदुःसहः ॥

शीघ्रं प्रशमं याति हन्ति वा। वाद्वयव्यवस्थया पित्ताधिको यो भवति स दशाहं व्याप्य श्लेष्माधिको यो भवति स द्वादशाहं व्याप्य वाताधिको यो भवति स सप्ताहं व्याप्य सुदुःसहः शीघ्रकारित्वात् शीघ्रं प्रशमं याति शीघ्रं हन्ति वेति। यदा तु नातिशुध्यन्तीति वक्ष्यमाणवचनात्। अतिदुःखेन सोढुं शक्यः सुदुःसहः शीघ्रकारित्वात् तीक्ष्णत्वेन शीघ्रफलजनकत्वात् शीघ्रं प्रशमं मलपाकात् प्रशान्तिं याति शीघ्रं वा धातुपाकाद्धन्तीति हन्तृत्वमस्य प्रागुक्तं सप्ताहाद् वेत्यादिना। सुश्रुतेनापि गम्भीरतीक्ष्णवेगार्त्तमिति तीक्ष्णवेगशब्देनास्य मारकत्वमुक्तम्। एतेन दशाहं वा द्वादशाहं वा सप्ताहं वा व्याप्य सन्ततं योऽविसर्गी स सन्ततज्वरः। सुश्रुतेनाप्युक्तं सप्ताहं वा दशाहं वा द्वादशाहमथापि वा। सन्तत्या योऽविसर्गी स्यात् सन्ततः स निगद्यते इति। प्रशमं याति हन्ति वेत्यत्र मलधातुपाको हेतुर्बोध्यः। उक्तं हि "पित्तकफानिलवृद्ध्या दशदिवसद्वादशाह-सप्ताहात्। हन्ति विमुञ्चति वाशु त्रिदोषजो धातुमलपाकात् ॥" इति। सुतरां प्रलापभ्रमश्वासैः सन्ततज्वरे धातुपाको ज्ञ योऽन्यथा तु मलपाक इति। कश्चिद् व्याचष्टे, उत्तरोत्तरव्याधिपरिवृद्धिबलह्रासाभ्यां शुक्रादिधातुसहितमूत्रत्वा-दिना धातुपाको ज्ञे योऽन्यथा तु मलपाक इति, तन्न, तथात्वे जीवनदर्शनात्।

नन्वेष कथं सुदुःसह इत्यत आह--कालेत्यादि। कालो वसन्तादिर्दूष्यश्च रसधातुः प्रकृतिः पुरुषस्य वातलत्वादिः। कालदूष्यप्रकृतिभिः व्यस्ताभिः समस्ताभिर्वा तुल्यो दोषः प्राधान्येन कुपितः सन् निष्प्रत्यनीकं प्रत्यनीकभेषज-

रसादीनामप्यशुद्ध्या शुद्ध्या च वक्तव्यः। कस्मादेवमयं दुःसहः शीघ्रकारी सन्ततो भवतीत्याह—काल इत्यादि। कालो वर्षादिः, दूष्यो रसादिः, प्रकृतिर्देहप्रकृतिः श्लेष्मप्रकृत्यादिका।

ननु कालादितुल्यता दोषस्य कदाचिदेव सम्भवति, यथा—वसन्ते श्लेष्मप्रकृतौ मेदसि दूष्ये कफो दोषः, एवं शरदि पित्तमपि ज्ञेयम्, इतरेषान्तु त्रिदोषादीनां कालादितुल्यत्वं दुष्प्राप्यम्। अतस्तत्कृतसन्ततः कथं भवतु, सन्ततश्च द्वादशाश्रयत्वेन त्रिदोषज एव वक्तव्यः; उच्यते—'तुल्यः' इत्यभिधायापि यत् 'निष्प्रत्यनीकः' इति करोति, तेन कालाद्यनुगुणत्वमेव कालादितुल्यतां स्फोर-यति। कालादीनाञ्चासमानानामपि बलवता दोषेण परिगृहीतानां प्रतीपार्थकरणासामर्थ्येनानु-गुणतैव भवति; यथा—बलवतो राज्ञो हृदयेन प्रतिकूला अपि विपक्षा राजानोऽनुगुणा एव भवन्ति। किञ्च, त्रिदोषारब्ध एवास्मन्मते सन्ततः, तस्य चान्यतरं दोषं प्रति प्रतिकूलकालादीनां

यथा * धातूंस्तथा मूत्रं पुरीषञ्चानिलादयः ।
युगपच्चानुपद्यन्ते नियमात् सन्तते ज्वरे † ॥
स शुद्ध्या वाप्यशुद्ध्या वा रसादीनामशेषतः ।
सप्ताहादिषु कालेषु प्रशमं याति हन्ति वा ॥

हीनं सन्ततं ज्वरं कुर्य्यात् तस्मात् सुदुःसहो ज्ञेयः । न केवलमेतेन सुदुःसहः परन्तु हेत्वन्तरमप्यस्तीत्यतः सुदुःसहत्वे हेत्वन्तरमाह—यथेत्यादि । कालादिभिस्तुल्यदोषजस्य निष्प्रत्यनीकत्वं सुदुःसहत्वञ्च, तथा सन्ततज्वरेऽनिलादयो दोषाः कारणवैचित्र्यात् विचित्रदुष्टा नियमात् यथा धातून् रसादीन् अनुपद्यन्ते अनुगच्छन्ति तथा तेनैव प्रकारेण मूत्रं तथा पुरीषञ्च युगपदेकदैवानुपद्यन्ते तस्माच्च सुदुःसहो ज्ञेयः । अत्र यदि धातून् रसादीन् दोषाः पचन्ति तदा हन्ति यदि मूत्रपुरीषे पचन्ति तदा प्रशाम्यति इति भावः । ननु कालदृष्टप्रकृतिभिस्तुल्यदोषजत्वेन निष्प्रत्यनीकत्वात् प्रशमं याति एकान्ततस्तु हन्ति इत्यत आह—स शुद्ध्येत्यादि । रसादीनां संशोधनभेषजैः शुद्ध्या वाप्यशुद्ध्या वा स सन्ततो ज्वरः सप्ताहादिषु कालेषु पुरुषस्य दैववशात् स्वभावादेव मलपाकात् प्रशमं याति दुर्द्दैववशात् स्वभावादेव धातुपाकात् हन्ति वेति निष्प्रत्यनीकत्वं भेषजप्रतिकार्य्यत्वाभावात् ।

तुल्यत्वं सम्भवत्येव ; 'तस्माज्ज्ञेयः सुदुःसहः' इति । अतोऽनन्तरं 'यथा धातुम्" इत्यादि पठन्ति ; इतश्च, 'प्रायः प्रागपतर्पणैः' इत्यन्तं पठित्वा 'रक्ताश्रयः' इत्यादिना सततकादिलक्षणं पठन्ति । अन्ये तु—"सुदुःसहः" इति पठित्वा सततान्येद्युष्कलक्षणे पठन्ति, तदनु "यथा धातुम्" इत्यादिग्रन्थम्, ततः पुनराचार्य्यान्तरमतेन अन्येद्युष्कादिज्वरत्रयलक्षणं पठन्ति ; तत्र प्रथमपाठक्रमे 'यथा धातुम्' इत्यादिना 'सन्ततः स्यात्' इत्यादिक्रमं ब्रुवते । धातुमिति रसादिधातुसप्तकम् । रसदुष्ट्यभिधानेन विशेषेण रसदुष्टिर्ज्ञेया । यथेति येन प्रकारेण । युगपदित्यादि । युगपदित्येककालम् । अनुपद्यन्त इति सर्व्वानेव धात्वादीन् सर्व्वे एव दोषाश्चानुपद्यन्ते । स शुद्ध्या वेत्यादि । सन्ततः, यदा सर्व्वे रसादयः सर्व्वथा विशुद्धा भवन्ति, तदा प्रशाम्यति सप्ताहादिषु, यदा रसादयः

* यथा धातुं "इति पाठान्तरं ।
† अनुबध्नाति युगपदवश्यं सन्तते ज्वरे इति पाठान्तरम् ।

यदा तु नातिशुध्यन्ति न वा शुध्यन्ति सर्व्वशः।
द्वादशैते समुद्दिष्टाः सन्ततस्याश्रयास्तदा ॥
विसर्गं द्वादशे कृत्वा दिवसेऽव्यक्तलक्षणः।
दुर्लभोपशमः कालं दीर्घमप्यनुवर्त्तते ॥

ननु दशाहादिविकल्पेन कथमस्य विसर्गमारणविकल्पः स्यादित्यत्त आह—यदा त्वित्यादि। यदा सन्ततस्य ज्वरस्य दोषदूष्या नातिशुध्यन्ति अर्थात् किञ्चित् शुध्यन्ति अथवा सर्व्वशो न शुध्यन्ति तदा एते द्वादशादिदिवसा आश्रयाः समुद्दिष्टाः। ननु सन्ततस्य ज्वरस्य यदा दोषदूष्या नातिशुध्यन्ति निःशेषेण न शुध्यन्ति तदा श्लेष्माधिकस्य द्वादशदिनव्यापित्वं किं न स्यात् इति? किञ्चिच्छुद्ध्या निःशेषतः शुद्ध्या वा सर्व्वशो वाप्यशुद्ध्या पित्तोल्वणस्य दशाहव्यापित्वं वातोल्वणस्य सप्ताहव्यापित्वं वा किं न स्यादिति च नेष्यते तर्हि संशुद्ध्या वाप्यशुद्ध्या वेति पूर्व्वंवचनं विरुध्यत इत्यत आह—विसर्गमित्यादि। द्वादशानां पूरण इति द्वादशः। मर्य्यादाया न शेषत्वेन द्वादशदिवसमर्य्यादामाश्रित्य प्रोक्तं, श्लैष्मिकस्य सन्ततज्वरस्य दोषदूष्या यदा न निःशेषेण संशोध्य किञ्चिच्च शुद्धा भवन्ति अथवा सर्व्वशो न शुद्धा भवन्ति न च धातुपाकान्मारयन्ति तदा श्लैष्मिको मलपाकात् द्वादशे दिवसे विसर्गं त्यागं कृत्वा अव्यक्तलक्षणो भूत्वा दुर्लभोपशमः सन् दीर्घमपि कालं द्वादशादूर्द्ध्वमनुवर्त्तते। एवं पैत्तिकस्य सन्ततस्य दोषदूष्या यदा निःशेषतो न संशोध्य किञ्चिच्छुद्धा भवन्ति अथवा सर्व्वतोऽशुद्धा भवन्ति न च दैवाद् धातुपाकान्मारयन्ति तदा स पैत्तिकः सन्ततो मलपाकात् दशाहे विसर्गं कृत्वाऽव्यक्तलक्षणः सन् दुर्लभोपशमश्च सन् ऊर्द्ध्वं दशाहाद् दीर्घमपि कालमनुवर्त्तते। एवं वातोल्वणस्य सन्ततो यदि दोषदूष्या निःशेषेण न संशोध्य किञ्चिच्छुद्धा भवन्ति सर्व्वशो वाप्यशुद्धा भवन्ति

सर्व्वे सर्व्वथा वा अविशुद्धा भवन्ति, तदा घ्नन्तीत्यर्थः। अथ यदा स्तोका शुद्धिस्तदा का विधेत्याह—यदा त्वित्यादि। नातिशुध्यन्तीति सर्व्व एव नातिशुद्धा भवन्ति सावशेषदोषा भवन्तीत्यर्थः। न वा शुध्यन्ति सर्व्वश इति रसादिषु मध्ये कतिचित् शुध्यन्ति, कतिचिच्चाविशुद्धा निवर्त्तन्त इत्यर्थः। द्वादशेति सप्त धातवः त्रयो दोषा मूत्रं पुरीषञ्च। दोषाणाञ्चेह शुद्धिः प्रकृतिगमनेन ज्ञेया। द्वादशाश्रयत्वेन सन्ततस्यकदोषारब्धत्वं यदुच्यते, तन्निरस्तमेव ज्ञेयम्। विसर्गमिति परित्यागम्। विसर्गस्वरूपमाह—अव्यक्तलक्षणमिति, अव्यक्तं लक्षणं यस्य, तमव्यक्तलक्षणं विसर्गम्; एतेन, तथापि ज्वरे लीनस्यैव परं लक्षणानि यस्य व्यक्तानि न भवन्तीति दर्शयन्ति। तदनु त्रयोदशादिमादारभ्य

इति बुद्ध्वा ज्वरं वैद्यः सन्ततं समुपाचरेत् ।
क्रियाक्रमविधौ युक्तः प्रायः प्रागपतर्पणैः ॥ २७ ॥

न च दैवविशेषाद् धातुपाकाभावेन मारयन्ति तर्हि स वातोल्वणः सन्ततो मलपाकात् सप्तमदिवसे विसर्गं कृत्वा अव्यक्तलक्षणः सन् दुर्लभोपशमश्च सन् सप्ताहे त्यागं कृत्वा सप्ताहादूर्द्ध्वं दीर्घमपि कालमनुवर्त्तते। एतेनदं ज्ञापितम् । यदि दोषदूष्या निःशेषेण शुद्धा भवन्ति न च दैवाद् धातुपाकमापद्यन्ते तदा मलपाकाद् वातोल्वणः सप्ताहे पित्तोल्वणो दशाहे कफोल्वणो द्वादशाहे विसर्गं कृत्वा प्रशमं याति न चोर्द्ध्वं किमपि कालमनुवर्त्तते। दैववशाद् यदि धातुपाकमापद्यन्ते तदा वातोल्वणः सप्ताहे पित्तोल्वणो दशाहे कफोल्वणो द्वादशाहे हन्ति, इति निःशेषतः शुद्ध्या वाप्यशुद्ध्या वा नियमतो हि विसर्गत्वं मारकत्वं व्याख्यातम् । ख्यापितश्चानेन मुक्तानुबन्धित्वेनास्य विषमज्वरत्वमिति । उक्तञ्च सुश्रुते—"प्रसक्तश्चाभिघातोत्थश्चेतनाप्रभवस्तु यः । रात्र्यह्नोः षट्सु कालेषु कीर्त्तितेषु यथा पुरा । प्रसह्य विषमोऽभ्येति मानवं बहुधा ज्वरः । स चापि विषमो देहं न कदाचिद् विमुञ्चति । ग्लानिगौरवकार्श्येभ्यः स यस्मान्न प्रमुच्यते । वेगे तु समतिक्रान्ते गतोऽयमिति लक्ष्यते । धात्वन्तरस्थो लीनत्वात् सौक्ष्म्यान्नैवोपलभ्यते । अल्पदोषेन्धनः क्षीणः क्षीणेन्धन इवानलः । दोषोऽल्पोऽहितसम्भूतो ज्वरोत्सृष्टस्य वा पुनः । धातुमन्यतमं प्राप्य करोति विषमज्वरम् । सन्ततं रसरक्तस्थः सोऽन्येद्युः पिशिताश्रितः । मेदोगतस्तृतीयेऽह्नि त्वस्थिमज्जगतः पुनः । कुर्य्याच्चातुर्थकं घोरमन्तकं रोगसङ्करम् । केचिद् भूताभिषङ्गोत्थं ब्रुवते विषमज्वरम् । सप्ताहं वा दशाहं वा द्वादशाहमथापि वा । सन्तत्या योऽविसर्गी स्यात् सन्ततः स निगद्यते । अहोरात्रे सततको द्वौ कालावनुवर्त्तते । अन्येद्युष्कस्त्वहोरात्रमेककालं प्रवर्त्तते । तृतीयकस्तृतीयेऽह्नि चतुर्थेऽह्नि चतुर्थकः । वातेनोद्धूयमानस्तु यथा पूर्य्येत सागरः । वातेनोदीरितास्तद्वद् दोषाः कुर्व्वन्ति वै ज्वरान् । यथा वेगागमे वेलां छादयित्वा महोदधेः । वेगहानौ तदेवाम्भस्तत्रैवान्तर्णिधीयते । दोषवेगोदये तद्वदुदीर्य्येत ज्वरोऽस्य वा । वेगहानौ प्रशाम्येत यथाम्भः सागरे तथा ॥" इति ।

दीर्घकालमनुवर्त्तते ; ततो दुर्लभोपशमो भवतीति युक्त इत्युक्तम् । एभिर्धीत्वादिद्वादशाश्रयित्वदशाद्यादिव्यापकत्वादिभिर्धर्म्मैः सन्ततो भिन्न एव वातादिज्वरेभ्यः कालानियमेन द्विस्त्रिदिनेषु व्यवच्छेदेनानुषक्तेभ्यः । यस्तु तन्त्रान्तरे "तथा सन्तत एवान्यः स्वल्पदुर्बलकारणः । एकदोषो

रक्तधात्वाश्रयः प्रायो दोषः सततकं ज्वरम्।
सप्रत्यनीकं कुरुते कालवृद्धिक्षयात्मकः॥
अहोरात्रे सततको द्वौ कालावनुवर्त्तते।
कालप्रकृतिदूष्याणां प्राप्यैवान्यतमाद्द बलम्॥ २८॥

अथास्य प्रयोजनमाह—इति बुद्ध्वेत्यादि। प्रागपतर्पणैः पूर्व्वं लङ्घनैः प्रायः क्रियाक्रमविधौ वक्ष्यमाणे कर्त्तव्ये सन्ततं समुपाचरेत्॥ २७॥

गङ्गाधरः—सन्ततमुक्त्वा सततमाह—रक्तेत्यादि। प्राय इत्यनेन सम्प्राप्ति-विशेषेणान्येद्युष्कमपि सततं ज्वरं कुरुते रक्ताश्रयो दोष इति ख्यापितम्। तदन्येद्युष्कलक्षणे वाच्यमत्रैव। सप्रत्यनीकं प्रत्यनीकभेषजवन्तम्। कालवृद्धि-क्षयात्मक इति दोषविशेषणम्। रक्ताश्रयो वातोल्वणो वा पित्तोल्वणो वा कफोल्वणो वा दोषः स्वस्वकाले वृद्धिः परकाले क्षय इत्येतौ आत्मानौ स्वभावौ यस्य स तथा, स्वकाले ज्वरं वर्द्धयति परकाले क्षाययति। ननु सततोऽयं कथं प्रवर्त्तते इत्यत आह अहोरात्रे इत्यादि। ननु कथमहोरात्रे द्वौ कालावित्यत आह—कालेत्यादि। यस्मात् काल ऋतुषट्कान्यतमः, प्रकृतिः पुरुषस्य वातादि-दोषानुशयिता, दूष्यश्चात्र रक्तं, तेषामन्यतमात् बलं प्राप्यैव द्वौ कालौ अहन्येकं कालं रात्रावेकं कालमनुवर्त्तते वेगं कुरुते। कश्चित् "अहनि द्वौ कालौ रात्रौ च द्वौकालाविति" व्याचष्टे, तन्न; सततान्येद्युष्कतृतीयकचतुर्थकानामुत्तरोत्तर-मेकैककालापोहेन वेगदर्शनेनानुभवाभावात्। अन्येद्युष्कं ज्वरमपि शोणितं संश्रित्य दोषो ज्वरं सततं कुर्य्यात् स चाहोरात्रं द्वौ कालावनुवर्त्तते॥ २८॥

द्विदोषो वा स्वल्पोपद्रवलक्षणः। अतुल्यदूष्यप्रकृतिः" इत्यादिना ग्रन्थेनोच्यते, स तस्मादन्य एवेति। तन्त्रान्तरेऽपि 'अन्य'शब्दप्रयोगात् प्रतिपादितमिति न विरोधः॥ २७॥

चक्रपाणिः—सततकं विवृणोति—रक्तधात्वाश्रय इत्यादि। 'प्रायः'ग्रहणात् सततको रक्तव्यतिरिक्तमांसं मांसादिधातुमपि आश्रयत इति दर्शयति। सप्रत्यनीक इति कालादिषु मध्ये अन्यतमः प्रत्यनीकः। कालवृद्धिक्षयात्मकमिति स्वोचिते काले वृद्धिक्षयोचितकाले वृद्धिः क्षयश्च यस्य स कालवृद्धिक्षयात्मा। तेन दोषानुगुणे काले ज्वरो भवति, दोषानुगुणकालव्यतिरिक्ते च काले क्षयो भवति। ज्वरस्य कालप्रकृतिदूष्याणां मध्ये अन्यतमाद् बलप्राप्तौ सत्यामपि दोषसम्प्राप्ति-महिम्ना हि कालः प्रधान इति नियमो ज्ञेयः॥ २८॥

अन्येद्युष्कं ज्वरं कुर्य्यादपि संश्रित्य शोणितम्।
अन्येद्युष्कं ज्वरं दोषो रुद्ध्वा मेदोवहाः सिराः † ॥
सप्रत्यनीकं जनयत्येककालमहर्निशम्।
अन्येद्युष्कः प्रतिदिनं दिनं त्यक्त्वा तृतीयकः ॥ २९ ॥
नातिप्रकुपितो दोष एककालमहर्निशम्।
मांसस्रोतस्यनुगतो जनयेत् तु तृतीयकम् ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—ननु कस्मात् कालाद्यन्यतमाद् बलं प्राप्यैव द्वौ कालानुवर्त्तते, कालादितो बलहीनत्वे किं न तथेत्यत आह—अन्येद्युष्कमित्यादि। शोणितं संश्रित्य दोषो बलहान्या अन्येद्युष्कमपि ज्वरं कुर्य्यात्। एतेन कालप्रकृतिदूष्याणामन्यतमात् असामान्यात् बलहानौ मेदोवहाः सिरा रुद्ध्वा दोषोऽन्येद्युष्कं ज्वरं कुर्य्यादिति भावः। ननु तर्हि किमल्पबलो दोष एवान्येद्युष्कं कुर्य्यान्नान्यो दोष इत्यत आह—अन्येद्युष्कमित्यादि। रक्ताश्रयो दोषोऽल्पबलः सन् मांसमपि गत्वा मेदोवहाः सिरा रुद्ध्वा अन्येद्युष्कं ज्वरं सप्रत्यनीकं भेषजसाध्यम् अहर्निशम् अहोरात्रम् एककालं दिवा वा रात्रौ वा एकवारं जनयति। मेदोवहसिरारोधो हि मांसगमनं विना न सम्भवति, मांसानन्तर्य्यान्मेदस इति। नन्वहर्निशमेककालं तृतीयकादिज्वरोऽपि स्यादित्यत आह—अन्येद्युष्क इत्यादि। अन्येद्युष्को ज्वरः प्रतिदिनमहर्निशमेककालं प्रवर्त्तते। तृतीयकस्तु दिनमेकं क्षिप्त्वा न भूत्वा अनन्तरदिनमहर्निशमेककालं प्रवर्त्तते इति भेदः ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—ननु तर्हि किं रक्ताश्रयो दोष एवाल्पबलः सन् मेदोवहाः सिरा रुद्ध्वा प्रतिदिनमन्येद्युष्कं दिनं क्षिप्त्वानन्तरदिने तृतीयकमपि करोतीत्याकाङ्क्षायामाह—नातीत्यादि। अन्येद्युष्कारम्भको दोषोऽनतिप्रकुपितोऽहर्निशम् एककालं ज्वरं जनयति। स एव चेत् मांसस्रोतस्यनुगतो नातिप्रकुपितो दोषस्तदा तृतीयकं दिनमेकं क्षिप्त्वा तृतीयदिने ज्वरं जनयेदिति, अन्येद्युष्कन्तु नातिप्रकुपितो दोषः प्रतिदिनमेककालमहर्निशं जनयेदिति भेदः। ननु सुश्रुते

चक्रपाणिः—मेदोवहा इत्यत्र मेदोवहनाडीरोधादेव मेदोदुष्टिर्ज्ञेया; उक्तं हि—"तेषां स्रोतसां

† "दोषो मेदोवहा रुद्ध्वा नाडीरन्येद्युष्कं ज्वरम्" इत्येवं चक्रेण पठ्यते।

संश्रितो मेदसो मार्गं दोषश्चापि चतुर्थकम् * ।
दिनद्वयं यो विश्राम्य प्रत्येति स चतुर्थकः ॥ ३१ ॥
अधिशेते यथा भूमिं वीजं कालेऽवरोहति ।
अधिशेते तथा धातून् दोषः कालेऽवकुप्यति ॥

मेदोगतस्तृतीयेऽह्नि इत्युक्तमत्र तु मांसस्रोतस्यनुगत इत्युक्त्या विरुध्यते इति चेन्न। मांसस्रोतोऽनुगतेन दोषेणानन्तरमेदोवहसिरारोधस्तु तत्सिरापर्य्यन्तगतिं विना कर्त्तुं न शक्यते इति मेदोधातुप्राप्त्यभिप्रायेण मेदोगतस्तृतीयेऽह्नीति सुश्रुतवचनात् ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—क्रमिकत्वाच्चतुर्थकज्वरमाह संश्रित इत्यादि। मेदसो मार्गं स्रोतः संश्रितो दोषश्चतुर्थकं ज्वरं जनयेत्। चकारात् अस्थिमज्जगतोऽपि दोषश्चतुर्थकं जनयेत्। स चतुर्थको वहूपद्रवकरः स्यात्। उक्तं हि सुश्रुतेन—"अस्थिमज्जगतः पुनः। कुर्य्याच्चातुर्थकं घोरमन्तकं रोगसङ्करम्" इति। मेदःस्रोतोगतस्तु न चान्तकं रोगसङ्करं चतुर्थकं जनयेदित्यतो मेदोगतो नातिप्रकुपितदोषस्तु यं चतुर्थकं जनयति स नातिकष्ट इति बोध्यम्। ननु चतुर्थकः कीदृशः स्यादित्यत आह—दिनद्वयमित्यादि। यो ज्वरो दिनद्वयं विश्रम्य न भूत्वा प्रत्येति पुनरागच्छति स चतुर्थकः ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—ननु कथं शरीरे सर्व्वदा अवस्थितत्वेऽपि दोषाणां द्विकालादिप्रवर्त्तकत्वं स्यादित्यत आह—अधिशेते इत्यादि। वीजं यथा भूमिमधिशेते न च तदैव सर्व्वदैव वावरोहति परन्तु काले कालपरिणामेऽवरोहति तथा दोषोऽपि विचित्रतन्निदानकुपितो धातून् रक्तादीन् अधिशेते न च तदा सर्व्वदा वा कुप्यति परन्तु काले स्वस्वकालपरिणामेऽवकुप्यति प्रतिकुप्यति।

रोधात् स्थानस्थाश्चैव मार्गगाश्च दोषाः प्रकोपमापद्यन्ते" इति। 'मांसस्रोतांस्यनुगतः' इत्यादि तृतीयचतुर्थकलक्षणं केचित् पठन्ति ; अत्रापि स्रोतोदुष्ट्या धातुदुष्टिरवगन्तव्या। ये तु तृतीयकचतुर्थकयोर्दूष्यप्रतिपादकं ग्रन्थं न पठन्ति, तेषां तन्त्रान्तरप्रत्ययाद् दूष्यावरोधः ; तृतीयकचतुर्थकसंज्ञयैव तृतीयदिनचतुर्थदिनभावित्वं ज्ञेयम् ॥ २८—३१ ॥

चक्रपाणिः—ज्वराणां विच्छेदाभ्यासे दृष्टान्तमाह—अधिशेत इत्यादि। अधिशेत इत्यधिष्ठाय तिष्ठति। धातुमिति सततकादिदूष्यत्वेन पठितं रक्तादिधातुम्। काल इति स्वकाले। यदि स्वकाले

* इतःपरम्—अस्थिमज्जोभयगतो जनयेत् तु सुदारुणम् इत्यधिकः पाठः क्वचिद् दृश्यते।

स वृद्धिं बलकालञ्च प्राप्य दोषस्तृतीयकम् ।
चतुर्थकञ्च कुरुते प्रत्यनीकं बलक्षयात् ॥
कृत्वा वेगं गतबलाः श्लेष्मस्थाने * व्यवस्थिताः ।
पुनर्विवृद्धाः स्वे काले ज्वरयन्ति नरं मलाः ॥ ३२ ॥

तृतीयकचतुर्थकयोरसाध्यत्वमाह—स वृद्धिमित्यादि । स तृतीयकारम्भको दोषः स्वस्य बलकालं प्राप्य वृद्धिञ्च प्राप्य तदा आतुरस्य बलक्षयात् प्रत्यनीकं नाशकं तृतीयकं कुरुते । एवं चतुर्थकारम्भकश्च दोषः स्वबलकालं प्राप्य वृद्धिञ्च प्राप्य तदा आतुरस्य बलक्षये सति चतुर्थकं प्रत्यनीकं तदातुरस्य मारकं कुरुते इत्यर्थः । द्विकालादिनियमेन ज्वरवेगकरणे उपपत्त्यन्तरमाह—कृत्वेत्यादि । स्वस्वनिदानविशेषैर्जनितकोपविशेषेण जातस्वभावविशेषा मला दोषाः श्लेष्मस्थाने आमाशये हृदये कण्ठे शिरसि च व्यवस्थिताः सन्तो यथाक्रमं द्विकालमेककालं दिनैकं क्षिप्त्वा एककालं, दिनद्वयं क्षिप्त्वा एककालं, वेगं कृत्वा क्रमेणामाशयं प्राप्य ज्वरं कृत्वा कृतवेगत्वात् तद्दिनमेव पुनः स्वस्थानं गत्वा च गतबला हीनबलाः सन्तो वै तत्र वर्त्तन्ते, पुनश्च स्वभावात् विवृद्धाः सन्तः स्वे काले प्रतिदिनज्वरं करोति दोषः, तदा तृतीयकचतुर्थकयोः किमिति विश्रामदिनेऽपि दोषानुगुणे पूर्व्वाह्णादिकाले न करोतीत्याह—स वृद्धिञ्चेत्यादि । न केवलं कालमात्रमपेक्षते, किन्तु वृद्धिमप्यपेक्षते तृतीयकादिकरणे दोषः । सा च वृद्धिस्तृतीयके त्र्यहेण, चतुर्थके चतुरहेणैव भवतीति भावः । प्रत्यनीकस्य कालाकृत्यादेर्दोषविरुद्धस्य बलक्षयः, तेन दोषवृद्ध्या यदा प्रत्यनीकस्य क्षयो भवति, तदा ज्वरयतीत्यर्थः ।

अथ सततकादौ यथा वृद्धो दोषो ज्वरवेगं जनयति, तस्य यथोपशमो भवति, तदाह—कृत्वेत्यादि । सततकादौ दोषा वेगं कृत्वा गतबला भवन्ति, गतबलाश्च पुनः स्वे स्वे रक्तादौ स्थाने स्थिता भवन्ति, पुनस्त एव वृद्धाः स्वे काले ज्वरयन्ति । अत्र च ऋत्वादिहेत्वन्तरे रक्तादिधातूनामुत्तरोत्तरं गत्वा दोषो यदा सूक्ष्मस्रोतांसि याति, तदा तदाश्रयिज्वरो ज्वरपरावृत्तिश्च भवति । ऋतुबलाद् यथा—वातोत्तरसततको वर्षाकालजः प्रत्यनीकां शरदं प्राप्यान्येद्युष्कादिरूपो भवति । अहोरात्रबलाबलात् कालविशेषप्राप्तिर्यथा—वसन्तस्य मध्येषु अहोरात्रेषु वातिकश्चातुर्थको जातो यः, स वसन्तस्य पश्चिमान्यहोरात्राणि प्राप्य बलवान् तृतीयकादिरूपो भवति, तथोक्तदिनेष्वेव श्लैष्मिकः सततको जातः शेषदिनेषु श्लेष्मप्रत्यनीकेषु अन्येद्युष्कादिरूपो जायते । दोषबलाद् दुष्टहेतुसेवाभूतात् ज्वरपरावृत्तिश्च व्यक्तैव । मनोबलात् सततज्वरो मनोनिवृत्त्यादिना

* स्वे स्वे स्थाने इति पाठान्तरम् ।

द्विकालैककालदिनैकक्षिप्तैककालदिनद्वयक्षिप्तैककाले नरं ज्वरयन्ति। एवमेव सुश्रुतेनाप्युक्तं—"क्षामाणां ज्वरमुक्तानां मिथ्याहारविहारिणाम्। दोषः स्वल्पोऽपि संवृद्धो देहिनामनिलेरितः। सततान्येद्युष्कत्र्याख्य-चातुर्थान् सप्रलेपकान्। कफस्थानविभागेन यथासङ्ख्यं करोति हि। अहोरात्रादहोरात्रात् स्थानात् स्थानं प्रपद्यते। ततश्चामाशयं प्राप्य घोरं कुर्य्याज्ज्वरं नृणाम्। तथा प्रलेपको ज्ञेयः शोषिणां प्राणनाशनः। दुश्चिकित्स्यतमो मन्दः सुकष्टो धातुशोषकृत्।" इति। तथा चामाशयस्थो दोषो यदा स्वकाले कालस्वभावात् वृद्धिमेति तदा ज्वरयति दिने कालमेकं, ततः पुनर्गतबलः परकाले वर्त्तते, पुनः स्वकाले वृद्धिं गतः पुनर्निशायामेकं कालं ज्वरयतीति द्विकालमेव न तु सर्व्वदा आमाशयसंयोगे सत्यपि। एवं मांसाश्रितो दोषो मेदोवहाः सिरा रुद्ध्वा हृदयस्थः एव वर्त्तते, स च हृदयादामाशयं यदा गच्छति तत्रात्रान्तरमेकं स्वकालम् आमाशयस्थानसंश्रयकरणात् प्रागतीतो भवति, ततः परदिने स्वकाले त्वामाशयं प्राप्य ज्वरयतीति प्रतिदिनमेककालं ज्वरोऽयमन्यद्युष्काख्यः स्यात्। दोषाणां हि दिने ह्येकः प्रकोपकालो रात्रौ चैक इति। एवं मांसगतो दोषो मेदोवहाः सिरा रुद्ध्वा मेदः संश्रित्य कण्ठेऽवतिष्ठते। स कण्ठस्थो दोषोऽहोरात्रमेकं कण्ठात् आगत्य हृदयं तिष्ठति तद्दिने ज्वरं न करोति। ततः परदिने त्वामाशयमागत्य ज्वरयतीति दिनमेकं मध्ये क्षिप्त्वा तृतीयदिने ज्वरयतीति स ज्वरस्तृतीयकः। एवं मेदोमार्गसंश्रितो वास्थिमज्जगतो दोषो मूर्द्धि तिष्ठति। स च मूर्द्धस्थो दोष एकमहोरात्रं शिरसः कण्ठमागच्छति तद्दिनं न ज्वरयति, ततः परश्चाहोरात्रं कण्ठादागत्य हृदयमधितिष्ठति, तद्दिनञ्च ज्वरयति, ततश्चतुर्थेऽहोरात्रे हृदयादागत्यामाशयं प्राप्य स्वकाले ज्वरयती। चतुर्थे दिने भवत्वात्

अन्येद्युष्कादिज्वरवान् भवति ; मनोदौर्ब्बल्याद् भयादिना, चतुर्थकादिज्वरी तृतीयकादिज्वरवान् भवति। कर्म्मवशात् ज्वरपरावृत्तौ—शुभकर्म्मणा दुःसहो यो ज्वरः परावृत्त्या सुखः स भवति ; पापकर्म्मणा सुखो यः स दुःसहदुःखकरज्वरो भवतीति ज्ञेयम्। एते पञ्चापि ज्वराः केषाञ्चिद् विषमज्वरत्वेन सम्मताः। तथाहि—विषमत्वं विषमकालत्वेन भवति। यदुक्तमन्यत्र—"विषमो विषमारम्भः क्रियाकालोऽनुषङ्गवान्" इति। सन्तते तु द्वादशाहविसर्गेण त्रयोदशाहे पुनरनुबन्धात् कालवैषम्यमस्ति, तेन सोऽपि विषम इति। अन्ये तु सन्ततं परित्यज्य सततकादींश्चतुरो विषमज्वरान् इच्छन्ति ; यतः, सन्तते कालवैषम्यं तादृशं नास्ति ; उक्तञ्च खरनादेन—"ज्वराः पञ्च मयोक्ता ये पूर्व्वं सन्ततकादयः। चत्वारः सन्ततं हित्वा ज्ञेयास्ते विषमा ज्वराः॥" इति। अन्ये तु तृतीयकचतुर्थकावेव विषमौ ; विषमाणां चिरेण चोत्पादात्। यदाह वाग्भटः—"सूक्ष्मसूक्ष्म-

कफपित्तात् त्रिकग्राही पृष्ठाद् वातकफात्मकः ।
वातपित्ताच्छिरोग्राही त्रिविधः स्यात् तृतीयकः ॥ ३३ ॥

चातुथक इत्युच्यते। प्रलेपकश्च सर्व्वसन्धिरूपकफस्थानगतेन दोषेण जन्यते। सर्व्वदैव सन्धिश्चामाशयेऽपि वर्त्तते ततो न कश्चिदपि कालं विरमति॥ ३२॥

गङ्गाधरः—ननु कथमेवं तावदहोरात्रमविच्छेदेन ज्वरयति दिवसेऽपि त्रिदोषकालास्त्रयो दिनभागा रात्रावपि त्रयो भागा इति तस्मादाह—कफपित्तात् इत्यादि। तृतीयको ज्वरस्त्रिदोषजोऽपि त्रिविधः स्वभावात् त्रिधाप्रभावत्वात्। एकः कफपित्तात् कफपित्तोल्वणत्रिदोषात् रक्ताश्रयो जायते। स च तृतीयको ज्वरः कुतोऽनुमीयते इत्यत आह—त्रिकग्राहीति। स त्रिकग्राही त्रिकं वेदनया पूर्व्वं गृहीत्वा सर्व्वशरीरं व्याप्नोतीति वातस्थानत्रिकगतं कफपित्तं परस्थानगतत्वेनानतिप्रकुपितं तेन दिनं क्षिप्त्वाहर्निशमेककालं ज्वरयति। एवं पृष्ठाद् वातकफात्मकः वातकफोल्वणत्रिदोषजो द्वितीयस्तृतीयकः। स कुतोऽनुमीयते इत्यत आह—पृष्ठादिति। अत्र ल्यब्लोपे पञ्चमी। पृष्ठात् पृष्ठं पित्तस्थानं तद्गतत्वेन वातकफयोर्नातिप्रकुपितत्वात् तज्ज्वरः पूर्व्वं तत् पृष्ठं वेदनया गृहीत्वा सर्व्वं शरीरं व्याप्नोति। एवं वातपित्तात् वातपित्तोल्वणत्रिदोषजस्तृतीयस्तृतीयकः। स च कुतोऽनुमीयते इत्यत आह—शिरोग्राहीति। शिरोग्राही शिरस्तु कफस्थानं तत्स्थानगतत्वेन वातपित्तयोर्नातिप्रकुपितत्वात् तज्जो ज्वरः पूर्व्वं शिरो वेदनया गृहीत्वा सर्व्वशरीरं व्याप्नोतीति तृतीयको ज्वरः स्वभावात् त्रिविधो न त्वधिकः। स्वस्थानस्थहेतुदोषाणामनन्तकारित्वादिकं स्यादिति कश्चित्। ननु कृत्वा वेगं गतबलाः श्लेष्मस्थाने व्यवस्थिता इत्यादिना वचनेन सर्व्वस्यव तृतीयकस्य प्रभवदोषः श्लेष्मस्थानगत उक्तः। कथमत्र वचने कफपित्तादीनां त्रिकादिकमन्यस्थानमुक्तं विरोधश्च भूयानुपलभ्यते इति चेन्न, तृतीयकारम्भकस्तु कफपित्तोल्वणादित्रिदोषः श्लेष्मस्थाने कण्ठे एवावतिष्ठमान एकदिनं कण्ठात् आगत्य हृदये तिष्ठति। परदिने त्वामाशयं प्राप्य यदा ज्वरयति तदा सर्व्वशरीर-

तरास्थेषु दूरदूरतरेषु च। दोषो रक्तादिमार्गेषु शनैरल्पं चिरेण यत्। याति देहं न वा शेषं भूयिष्ठं प्रतिपद्यते। क्रमाद् यत् तेन विच्छिन्न-सन्तापो लक्ष्यते ज्वरे॥" इत्याहुः॥ ३२॥

चक्रपाणिः—दोषोद्रेकविशेषेण तृतीयकप्रभावमाह—कफपित्तादित्यादि। पृष्ठमभीति पृष्ठात्

चतुर्थको दर्शयति प्रभावं द्विविधं ज्वरः।
जङ्घाभ्यां श्लैष्मिकः पूर्व्वं शिरस्तोऽनिलसम्भवः ॥ ३४ ॥

व्यापनकाले त्वनतिप्रकुपितत्वस्वभावाच्च पूर्व्वं परस्थाने त्रिके एव स्वप्रभावं दर्शयति, ततः सर्व्वाङ्ग एवं सर्व्वत्र बोध्यम् ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—तृतीयकस्य विधामुक्त्वा चातुर्थकस्य विधामाह—चतुर्थक इत्यादि। द्विविधमिति तृतीयकस्य स्वभावात् त्रैविध्यमिव चतुर्थकस्य द्वैविध्यं बोध्यम्। जङ्घाभ्यामिति श्लैष्मिकः श्लेष्मोल्वणत्रिदोषजः एकश्चतुर्थकः। स श्लैष्मिकः कुतोऽनुमीयते इत्यत आह—जङ्घाभ्यामिति। पूर्व्वं जङ्घाभ्यां द्वे जङ्घे पूर्व्वं वेदनया गृहीत्वा पश्चात् सर्व्वाङ्गं व्याप्नोति। जङ्घा च वातस्थानम्। एवं शिरस्तोऽनिलसम्भव इति वातोल्वणत्रिदोषजश्चतुर्थकः। नन्वयं कुतोऽनुमीयते इत्यत आह—शिरस्त इति। अत्रापि ल्यब्लोपे पञ्चमी। तेन शिरः कफस्थानं पूर्व्वं वेदनया गृहीत्वा सर्व्वाङ्गं व्याप्नोतीति द्विविधं व्याधिस्वभावात् प्रभावं स्वकर्म्म दर्शयति। न त्वन्यथा रूपमधिकमिति। अत्रापि पूर्व्ववत् सर्व्वं कफस्थाने व्यवस्थितत्वेन जङ्घादिगतत्वादिकं व्याख्यातव्यम्। ननु पैत्तिकश्चतुर्थकः किं न स्यात्? न स्यादतो नोक्तः। नागभर्त्तृतन्त्रे तु "ऊर्द्ध्वकायन्तु यः पूर्व्वं गृह्णाति सोऽनिलात्मकः। मध्यकायन्तु गृह्णाति पूर्व्वं यस्तु स पित्तजः। पूर्व्वं गृह्णात्यधःकायं श्लेष्मवृद्धश्चतुर्थकः॥" इति। अत्र कश्चिद्व्याचष्टे कफवातोल्वणाभ्यां चतुर्थकद्वैविध्यं भवति, पित्तोल्वणस्तु कचिद्भवति न त्वेकान्तत इति प्रायशोऽसम्भवात् पैत्तिको नोक्तश्चरकहारीतभेलैः। हारीतस्तु "चतुर्थको नाम गदो दारुणो विषमज्वरः। शोषणः सर्व्वधातूनां बलवर्णाग्निनाशनः। त्रिदोषजो विकारः स्यादस्थिमज्जगतोऽनिलः। कुपितं पित्तमेवन्तु कफश्चैवं स्वकालतः। शीतदाहकरस्तीव्रस्त्रिकालश्चानुवर्त्तते। सन्निपातात् तु सम्भूतो विषमो विषमज्वरः। ऊर्द्ध्वकायन्तु गृह्णाति यः पूर्व्वं सोऽनिलात्मकः। पूर्व्वं गृह्णात्यधःकायं श्लेष्मवृद्धश्चतुर्थकः॥" इति ऊर्द्ध्वकायादिवत् पित्तजस्य स्थानानुक्तत्वात् पित्तानुबन्धत्वेन दाहकरत्वमित्यन्ये व्याचक्षते। तच्च न साध्विति कश्चिदुल्वणपित्तलिङ्गदर्शनात् मध्यकायश्च पित्तस्थानम् भेलदर्शनाच्च। भेले हि "आमाशयस्थः पवनो ह्यस्थिमज्जगतोऽपि वा। कुपितः

पृष्ठग्राहीत्यर्थः, किंवा पृष्ठादिति ल्यब्लोपे पञ्चमी, तेन पृष्ठमधिष्ठायेत्यर्थः। जङ्घाभ्यां पूर्व्वमिति जङ्घयोः प्रथमं पीड़ां करोति। अत्र च न पित्तप्रधानः पैत्तिकश्चतुर्थकः पित्तगृहसांवत् भवत्येव-

विषमज्वर एवान्यश्चातुर्थकविपर्य्ययः ।
त्रिविधो धातुरेकैको द्विधातुस्थः करोति यम् ॥ ३५ ॥
प्रायशः सन्निपातेन दृष्टः पञ्चविधो ज्वरः ।
सन्निपाते तु यो भूयान् स दोषः परिकीर्त्तितः ॥ ३६ ॥

कोपयत्याशु श्लेष्माणं पित्तमेव च" इति सम्प्राप्तिर्न तु विधावचनं दृश्यते। इति सन्ततादिषु पञ्चसु ज्वरेषु मध्ये तृतीयकचातुर्थकयोः प्रभावविधाप्रदर्शनेन सन्ततसततान्येद्युष्काणां त्रयाणां प्रभावविधा नास्ति स्वस्वस्वभावादिति ज्ञापितम् ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—ननु सन्ततादिपञ्चविधज्वराद्व्यतिरिक्तज्वरो विपर्य्ययचातुर्थको दृश्यते तत् कथं पञ्चविधो दृष्ट इत्युक्तमित्यत आह—विषमज्वर एवान्य इत्यादि। अन्यश्चातुर्थकविपर्य्ययो ज्वरः पञ्चविधात् ज्वरादन्योऽपि विषमज्वर एव विषमत्वसामान्याद् विषमाख्य एव, न तु क्रमेण रसादिपञ्चधातुगतत्रिदोषजत्वसामान्यात्। ननु तर्हि चातुर्थकविपर्य्ययं किंधातुस्थो दोषः करोतीत्यत आह—त्रिविध इत्यादि। यं ज्वरं द्विधातुस्थोऽस्थिमज्जोभयधातुस्थ एकैको वातः पित्तं कफश्चेति प्रत्येकं धातुर्न तु मिलितः सन् करोति। यस्मादस्थिमज्जगताद् वातादेकोऽस्थिमज्जगतात् पित्तात् द्वितीयः अस्थिमज्जगतात् कफात् तृतीयो विपर्य्ययचातुर्थको भवति, तस्माद् विषम एव वैषम्यसामान्यात् पञ्चभ्योऽन्य एव च ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—ननु कुतोऽन्यस्तेभ्यः पञ्चभ्यस्तेऽपि हि पञ्च च ज्वराद्यैकैकदोषजा विषमाश्चेत्यत आह—प्रायश इत्यादि। पञ्चविधः सन्ततादिज्वरः

भिधानात् इति मन्तव्यम्। हारीते तु पित्तजन्यत्वं यदुक्तं तदनुबन्धरूपपित्तजन्यत्वं प्रभावाकर्त्तृत्वान्न हि चतुर्थकप्रभावाभ्युपगमविरोधि ॥ ३३। ३४ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति मध्ये अह्नी ज्वरयत्यादावन्ते च यो मुञ्चति, स चातुर्थकविपर्य्ययत्वेन चातुर्थकग्रहणगृहीत एवेति दर्शयन्नाह—विषम इत्यादि। त्रिविधो धातुरिति वातादिः। द्विधातुस्थ इति अस्थिमज्जगतः। अयञ्च विषमज्वर एवेति सामान्येनोक्तम्, तथापि चातुर्थकस्य प्रकाररूपविषमज्वर एवेति मन्तव्यम्। अत्र तन्त्रान्तरम्—"अस्थिमज्जगतश्चान्यश्चातुर्थकविपर्य्ययः। त्र्यहाद् द्व्यहं ज्वरयति आदावन्ते च मुञ्चति ॥" इति ॥ ३५ ॥

चक्रपाणिः—चतुर्थकविपर्य्ययेण संयुक्तपञ्चविधज्वराणां समानं धर्म्ममाह—प्रायश इत्यादि।

प्रायशः सन्निपातेन एकैकरसादिधातुस्थेन त्रिदोषेण दृष्टः। चातुर्थकविपर्य्ययस्तु अस्थिमज्जोभयस्थेन एकैकवातादिदोषेण दृष्ट इति पञ्चभ्योऽन्यः, परन्तु विषम एव वैषम्यसामान्यादिति भावः। ननु कफपित्तात् त्रिकग्राहीत्यादि-द्विदोषादिना त्वयोक्तः कथं सन्निपातेन दृष्ट इत्यत आह —सान्निपाते त्वित्यादि। सन्निपाते रोगे यो दोषो भूयान् उल्वणः स एव दोषः कीर्त्तितः। तेन कफपित्तात् इत्यादौ कफपित्तोल्वणादित्येवमादिकाभिप्रायेण दोषः प्रकीर्त्तित इति बोध्यम्। यदि कदाचिदेकादिदोषाज्जायन्ते सन्ततादयस्तेन न हानिः। प्रायशः सन्निपाते दृष्टः पञ्चविधो ज्वर इति वचनात् न त्वेकान्ततः सान्निपातिकत्वेन। चातुर्थकविपर्य्ययस्तु एकान्तत एवास्थिमज्जोभयधातुस्थैकैकदोषेण जन्यते इति तेभ्योऽन्य एव। एतेन सन्ततादिपञ्चविधत्वोपदेशेन प्रलेपकवात बलासकशीतादिदाहादिरात्रिज्वरादयो ज्वरा न प्रतापध्यन्ते न चोपादिश्यन्ते तन्त्रबाहुल्यभयात्। परन्तु अनयैव दिशा महाबुद्धिभिः अनुसर्त्तव्या अल्प-बुद्धिभिस्तु प्रायेणाननव्यवसेया इति।

सुश्रुते तु अन्येद्युष्कतृतीयकचातुर्थकानां विपर्य्ययाख्याश्च त्रयो विषमज्वरा उक्ताः। तद् यथा "कफस्थानेषु वा तिष्ठन् दोषो द्वित्रिचतुर्षु वा। विपर्य्ययाख्यान् कुरुते विषमान् कृच्छ्रसाधनान्॥" इति। व्याख्यायते चैतद्वचनम्। आमाशयहृदयकण्ठशिरांसीति चत्वारि स्थानानि कफस्य। तथा हि यो दोषो निदानविशेषप्रभावात् कुपितोऽन्येद्युष्कविपर्य्ययं कुरुते स तत्तन्निदानविशेषप्रभावजनितद्विधाभूतत्वकफद्विस्थानस्थितत्व-स्वभावः दिने चैकस्मिन् द्विःपरित्यागिसर्व्वाहोरात्रव्यापित्वस्वभावश्चाप्नोति। तेन च कफस्थानानां तेषां चतुर्णां मध्ये द्वयोरामाशयहृदययोस्तिष्ठन् दोष एकस्मिन्नेव दिने पूर्व्वं यो दोषभागः स ज्वरयितुं स्वबलानुत्कर्षादशक्तः कमपि कालमेकं ज्वरयन् निवृत्तवेगो वर्त्तते, ततश्च यदा हृदयस्थो दोषभागः आमाशयमागच्छति तदा लब्धबलो ज्वरयति। स्वबलानुरूपं दीर्घं कालं व्याप्नोति द्विकालं दैर्घ्येण व्यापीत्यल्पकालत्यागी ज्वरः स्यात्। अन्येद्युष्कस्तु अहोरात्रमेकवारं कालमल्पं व्याप्य ज्वरयति सर्व्वा-होरात्रपरित्यागीति विपर्य्ययः परस्परमनयोः। अल्पकालं ज्वरयन् दीर्घं कालमेकवारं परित्यागीत्यन्येद्युष्कविपर्य्ययाद्भिन्न एव। एवं यश्च तृतीयक-

प्रायशोग्रहणात् सततकादीनां द्वन्द्वादिजन्मत्वमपि सूचयति। ननु यदि सन्निपातारब्धत्वमेषां तर्हि यदुच्यते चातुर्थके श्लैष्मिकत्वादि, तत् कथमित्याह—सन्निपाते तु यो भूयानित्यादि।

विपर्य्ययज्वरं करोति सोऽपि दोषो निदानविशेषप्रभावात् त्रिधाभूतत्व-कफत्रिस्थान-स्थायित्वैक-दिनोत्तरैकदिन-दीर्घकाल-व्यापि-ज्वरकरत्वादिस्वभावानाप्नोति। तेन ह्येकं दिनं विहायैकस्मिन् परदिने दीर्घकालं व्याप्य ज्वरयति। आमाशयहृदयकण्ठेषु त्रिषु स्थानेषु त्रिधाभूय तिष्ठंस्तृतीयक-विपर्य्ययकरो दोषस्तृतीयकविपर्य्ययं करोति। आमाशयस्थदोषभागः स्वबलात्यनुत्कर्षात् ज्वरयितुमशक्तो वर्त्तते, यदा हृदयस्थदोषभागो हृदयात् आमाशयमेति तद्दिने किञ्चिद्बलमादत्ते न च ज्वरयितुं प्रभवति, तद्दिने तृतीयो हि कण्ठस्थदोषभागः कण्ठादागत्य हृदये तिष्ठति। ततः परदिने स तृतीयदोषभागो हृदयादामाशयमेत्यापरभागद्वयेन मिश्रीभूय पूर्णबलो ज्वरयतीत्येवं सर्व्वमहोरात्रं दीर्घकालं व्याप्य वर्त्तते, तृतीयकस्तु अल्पकालं व्याप्येति परस्परं भेदस्तृतीयकतद्विपर्य्यययोः। तद्दिने एव कृतवेगत्वात् स्वस्वस्थानं गत्वा निवृत्तवेगो वर्त्तते, वर्त्तते चामाशयस्थो दोषभागोऽपि निवृत्तवेग एव। परदिनन्तु तथैव हृदयस्थदोषभागो हृदयादामाशयमेति, कण्ठस्थश्च कण्ठाच्च हृदयमेति, न च तद्दिने ज्वरयितुं प्रभवतीति। पुनः परदिनं तृतीयभागः आमाशयमेत्य भागद्वयेन मिश्रीभूय पूर्णबलो ज्वरयतीत्येकदिनं न भूत्वा पर-दिनं दीर्घकालव्यापी ज्वरो भवतीति भावः।

एवं यश्च दोषश्चातुर्थकं कुरुते सोऽपि निदानविशेषप्रभावात् कुपितश्चतुर्द्धा भूत्वामाशयहृदयकण्ठशिरःसु चतुर्षु कफस्थानेषु तिष्ठन् आमाशयस्थदोषभागोऽत्यनुत्कर्षात् स्वबलस्य ज्वरयितुमशक्तो वर्त्तते। हृदयस्थो दोषभागस्त्वपरदिने हृदयादामाशयमेति, तद्दिने किञ्चिद्बलमादत्ते न च ज्वरयितुं प्रभवति, तद्दिने च कण्ठस्थो दोषभागः कण्ठाच्च हृदयमेति शिरःस्थश्च कण्ठमेति, ततः परदिने कण्ठस्थो हृदयं हृदयस्थो दोषभाग आमाशयं गत्वा त्रिपादबलमाददानो न ज्वरयति। ततः परदिने तच्चतुर्थदोषभागो हृदयादामाशयमेत्य पूर्णबलः सन् ज्वरयति, तद्दिन एव कृतवेगत्वात् स्वस्वस्थानं गत्वा निवृत्तवेगो वर्त्तते। वर्त्तते चामाशयस्थोऽपि निवृत्तवेग एव। इति दिनद्वयं न भूत्वा परदिने भवति। तद्विपर्य्ययस्तु दिनद्वयं निरन्तरं भूत्वा परदिनं न भवतीति चतुर्थकतद्विपर्य्यययो-रस्ति भेद इति व्याचक्ष्महे। नितरां चरकाचार्य्यश्चातुर्थकविपर्य्ययमेवोक्तवान् जतूकर्णोऽपि तृतीयकचातुर्थकविपर्य्ययावुक्त्वाभिहितम्—"विषमज्वरास्त्रिदोषजत्वेऽप्यधिकदोष-लब्धाख्याः" इति॥ ३६॥

ऋत्वहोरात्रदोषाणां मनसश्च बलाबलात्।
कालमर्थवशाच्चैव ज्वरस्तं तं प्रपद्यते ॥ ३७ ॥

न चान्येद्युष्क-तृतीयकविपर्य्ययौ। स्वल्पदीर्घकालव्यापकत्वन्तु निदान विशेषेण बलस्य न्यूनाधिक्याद् भवतीति भावः। कश्चिच्च सौश्रुतं व्याचष्टे,— आमाशयहृदयस्थो दोषभागोऽन्येद्युष्कविपर्य्ययम्, आमाशयहृदयकण्ठस्थः तृतीयकविपर्य्ययम्, आमाशयहृदयकण्ठशिरःस्थश्चतुर्थकविपर्य्ययं कुरुते। तत्रामाशयस्थो भागोऽनुत्कर्षबलान्न ज्वरयति। हृदयस्थो दोपभाग आमाशयमागत्य ज्वरयति। एकं दिनं न भूत्वा परदिने भवतीति अन्येद्युष्कविपर्य्ययः। एवम् आमाशयहृदयकण्ठस्थानां दोपभागाणामामाशयस्थो भागस्तथैव न ज्वरयति। हृदयस्थभागस्तु एकदिनमामाशयमेत्य ज्वरयति, कण्ठस्थश्च हृदयमेति परदिने च स भागो हृदयादामाशयमेत्य ज्वरयतीति दिनद्वयं भूत्वा एकदिनं न भवति। एवम् आमाशयहृदयकण्ठशिरःस्थानां दोपभागाणामामाशयस्थो भागस्तथैव न ज्वरयति। हृदयस्थश्चामाशयमेत्य ज्वरयति कण्ठस्थश्च हृदयमेति शिरःस्थः कण्ठमेति, ततः परदिने हृदयादामाशयमेत्य कण्ठस्थभागो ज्वरयति, कण्ठस्थश्च हृदयमेति। ततः परदिने स भागो हृदयादेत्यामाशयं ज्वरयतीति दिनत्रयंभूत्वैकदिनं न भवतीति चातुर्थकविपर्य्ययश्चरकोक्तचातुर्थकविपर्य्ययानैक्यवाक्यः। तृतीयकविपर्य्ययश्च चरकोक्तचातुर्थकविपर्य्ययैकवाक्यः स्यात्। आमाशयस्थदोपभागेण च ज्वरोत्पत्तिश्च द्वितीयादिभागैरिवेति। तत्रान्तरे त "अस्थिमज्जोभयगते चातुर्थकविपर्य्ययः। मध्ये अह्नी ज्वरयत्यादावन्ते च मुञ्चति ॥' तथा पराशरोऽपि "अस्थिमज्जोभयगते चातुर्थकविपर्य्ययः। त्र्यहाद् द्व्यहं ज्वरयति आदावन्ते च मुञ्चति ॥" इति तद्व्याख्या न साध्वी ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—एषाञ्च ज्वराणां हेत्वन्तरतो लब्धबलत्वे पूर्व्वपूर्व्वबलवज्ज्वरत्वं सम्पद्यते, तदाह—ऋत्वहोरात्रेत्यादि। सन्ततादिज्वरपञ्चकान्यतमस्तु ज्वरः अर्थवशात् तस्य पुरुषस्य प्राक्तनकर्म्मवशात् ऋत्वहोरात्रदोपमनसां बलाबलात् तं तं बलवदबलवज्ज्वरस्य कालं सप्ताहाद्यादिरूपं चतुर्थाहादिकञ्च प्रपद्यते। तथा हि सन्ततादयः पञ्च उत्तरोत्तरं दुर्व्वलाः, तत्र दुर्व्वलो यो ज्वरः स ऋत्वहोरात्र-

चक्रपाणिः—सम्प्रति सन्ततज्वर एव यथा सततकादिरूपो भवति, तथा सततकादयः सन्ततादिरूपा भवन्ति, तदाह - ऋत्वहोरात्रेत्यादि। बलाबलादिति मनोऽन्तेन सम्बध्यते, बलञ्चाबलञ्च बलाबलम्; ऋत्वादीनां बलात् तथा ऋत्वाद्यबलाज्ज्वरस्तं तं सततादिज्वरोक्तं कालं प्रतिपद्यते,

दोषमनसां बलात् प्रबलः सन् पूर्व्वपूर्व्वप्रबलज्वरकालं प्राप्नोति, तेन च स एव ज्वर उच्यते तथाकालत्वात्। ऋत्वादीनामबलात् तु क्रमेण ह्रासमाप्नोति उत्तरोत्तरदुर्ब्बलज्वरकालं प्रपद्यते, तदा च स एव ज्वर उच्यते तथाकालत्वात्। एवं सन्ततः प्रबलः स पुनरतिबलः स्यादृत्वादिबलात् सर्व्वपूर्व्वत्वात्। चतुर्थकस्तु दुर्ब्बलो ज्वरः सर्व्वान्त्यत्वादृत्वाद्यबलादतिदुर्ब्बलो वा नष्टो वा स्यात्। एवं सति वातप्रधानो यश्चातुर्थको वा तृतीयको वाप्यन्येद्युष्को वा सततो वा स प्रावृट्कालं प्राप्य लब्धबलः पूर्व्वपूर्व्वज्वरत्वमापद्यते, पित्तप्रधानस्तु शरत्कालं प्राप्य लब्धबलस्तथा स्यात्, कफप्रधानस्तु वसन्तं प्राप्य लब्धबलस्तथा स्यात्, सततस्त्वतिबलः स्यात्। तथान्यर्त्तुषु च दोषमनुसृत्य बोध्यम्। एवं यदि वातप्रधानः सन्ततो वा सततो वान्येद्युष्कस्तृतीयकश्च वर्त्तते, तदा स स शरदं वा वसन्तं वा प्राप्याल्पबलः सन् सततादीनां कालमापद्यते, पित्तप्रधानस्तु वसन्तं वा हेमन्तादिकं वा प्राप्याल्पबलः संस्तथा स्यात्, कफप्रधानस्तु ग्रीष्मं वा शरदं वा प्राप्याल्पबलस्तथा स्यात्। चतुर्थकश्चेदेवम् अतिक्षीणो वा नष्टो वा स्यादिति। अथाहोरात्रबलात् चतुर्थकादिस्तृतीयकादिभावमापद्यते। अहोरात्रस्याबलात् सन्ततादिः सततादिभावमेति। तद् यथा रुक्षोष्णगुणे कुपितवातप्रधानो यदि चातुर्थकादिः वर्त्तते तदा स स ग्रीष्मस्यर्त्तोरह्नो बलाल्लब्धबलस्तृतीयकादिभावमापद्यते। शीतगुणे कुपितवातजस्तु बलहीनः स्यात्, पित्तप्रधानस्तु शरदृत्वहोरात्रबलाल्लब्धबलस्तथा स्यात्, कफप्रधानस्तु हेमन्तवसन्तर्त्त्वहोरात्रबलाल्लब्धबलस्तथा स्यात्, सन्ततश्चातिबलः स्यात्। तथा सन्ततादिर्वातप्रधानस्तु शरद्वसन्ताहोरात्रस्य अबलाद्धीनबलः सततादिभावमापद्यते। पित्तप्रधानस्तु शीतर्त्त्वहोरात्राबलाद्धीनबलस्तथा स्यात्। कफप्रधानश्च ग्रीष्मेऽहोरात्राबलाद्धीनबलस्तथा स्यात्। अहोरात्रस्तु कतिपय एव गृह्यते न ह्येकैकस्याहोरात्रस्य बलाबलाभ्यां बलाबले स स भवति, भवति च यत्किञ्चित् ततो नान्यत्वमापद्यते तत्तद्बलाबले च भवतः।

अथ वातप्रधानो यदि चातुथकादिवर्त्तते तर्हि व्यायामापतपणरुक्षलघ्वादिनिदानानि सेवमानस्य वातबलाल्लब्धबलस्ततीयकादिभावमापद्यते। पित्तप्रधानश्च कट्वम्लादिसेवमानस्य पित्तबलाल्लब्धबलस्तथा स्यात्। कफ-

तत्र ऋतुबलाद् यो वर्षाभूतश्चातुर्थकः, स शरदं प्राप्य बलवान् तृतीयकादिर्भवति ; अर्थवशादिति कर्म्मवशात् यथोक्तदिने च ज्वरयतीति ब्रुवते ॥ ३७ ॥

प्रधानश्च गुरुमधुरादिसेवमानस्य कफबलाल्लब्धबलस्तथा स्यात्। तथा वातप्रधानः सन्ततादिर्यदि मधुराम्लगुर्व्वादिसेवमानस्य वायोर्द्दुर्ब्बलाद्धीनबलः सततादिः स्यात्। पित्तप्रधानस्तु तिक्तमधुरकषायादिसेवमानस्य पित्ताल्पबलाद्धीनबलस्तथा स्यात् एवं कफप्रधानश्च कटुतिक्तकषायादिसेवमानस्य कफाल्पबलाद्धीनबलस्तथा स्यात्। मनसश्चेति पृथक्पदकरणात् मनसो बलाद्व्याधेरबलत्वं मनसस्त्वबलात् व्याधेर्बलवत्त्वं हि विपादो रोगवर्द्धनानाम् इत्युक्तेः। न तु ऋतादबलाद्व्याधिबलम् अवलाद्व्याधेरबलमिव मनसो बलाद्व्याधिबलमबलाद्व्याधेरबलमिति ख्यापितम्। तथाच सन्ततादिज्वरी यदि धनबन्धुपुत्रपौत्रादिनानाहर्षकरभावेणातिप्रमोदितचित्तः स्यात् तदा मनसः प्रबलत्वात् सततादिज्वरी स्यात् यदि धनबान्धवपुत्रपौत्रादिविनाशादिविविधदुःखकरभावेण विषण्णचित्तः स्यात् तदा चातुर्थकादिज्वरी तृतीयकादिज्वरी स्यान्मनसो दुर्ब्बलत्वात्। एतेन बुद्धेर्बलादपि सन्ततादिः सततादिभावम् आपद्यते। बुद्धेर्बले हि जाते प्रज्ञापराधो न स्यात्, तदा बलिमङ्गलदानस्वस्त्ययनपूजोपहारदेवगुरुवृद्धसिद्धर्षीणां भेषजानाञ्चोपसेवा भवति। बुद्धेरबलात् तु तद्विपरीतसेवनं भवति तेन चातुर्थकादिस्तृतीयकादिभावमापद्यते इति लभ्यते। मनःस्था हि बुद्धिर्विद्याविद्यात्मिका।

अथवशात् पूर्व्वकृतकर्म्मपरिणामादपि सन्ततादिः सततादिभावमापद्यते चातुर्थकादिस्तृतीयकादिभावमापद्यते। तद् यथा सन्ततादिज्वरिणो यदि सततादिज्वरकरकर्म्मपरिणामः स्यात् तदा सन्ततादिज्वरी सततादिज्वरी स्यात्। यदि च चातुर्थकादिज्वरी तृतीयकादिज्वरकरकर्म्मपरिणाममापद्यते तदा तृतीयकत्वादिमापद्यते इति। यद्यपि सर्व्वत्रैव कर्म्मपरिणामो हेतुस्तथापि यत्र कारणान्तराभावे सति कार्य्यं भवति तत्रैव कर्म्मत्वं निर्द्दिश्यते न तु सर्व्वत्रेति। अथैषां सन्ततादीनां दोषात्तदेहेऽपि तत्कालनियमे हेतव उत्पत्तौ च दोषा उक्ताः सुश्रुतेन यथा। "परो हेतुः स्वभावो वा विषमे कैश्चिदीरितः। आगन्तुश्चानुबन्धो हि प्रायशो विषमज्वरे॥" इति। "वाताधिकत्वात् प्रवदन्ति तज्ज्ञास्तृतीयकञ्चापि चतुर्थकञ्च। औपत्यके मद्यसमुद्भवे च हेतुं ज्वरे पित्तकृतं वदन्ति। प्रलेपकं वातबलासकञ्च कफाधिकत्वेन वदन्ति तज्ज्ञाः। मूर्च्छानुबन्धा विषमज्वरा ये प्रायेण ते द्वन्द्वसमुत्थितास्तु।" इति। एवमन्येऽपि विषमज्वरा उक्ताः। "त्वक्स्थौ श्लेष्मानिलौ शीतमादौ जनयतो ज्वरे। तयोः प्रशान्तयोः पित्तमन्ते दाहं

गुरुत्वं शीतमुद्वेगः सदनं छर्द्यरोचकौ।
रसस्थिते बहिस्तापः साङ्गमर्दो विजृम्भणम्॥ ३८॥

करोति च। करोत्यादौ तथा पित्तं त्वक्स्थं दाहमतीव च। तस्मिन् प्रशान्ते त्वितरौ कुरुतः शीतमन्ततः। द्वावेतौ दाहशीतादी ज्वरौ संसर्गजौ स्मृतौ। दाहपूर्व्वस्तयोः कष्टः कृच्छ्रसाध्यतमश्च सः। प्रलिम्पन्निव गात्राणि घर्म्मेण गौरवेण वा। मन्दज्वरविलेपी च सशीतः स्यात् प्रलेपकः। नित्यं मन्द-ज्वरो रूक्षः शनकस्तेन सीदति। स्तब्धाङ्गः श्लेष्मभूयिष्ठो नरो वात-बलासकी। समौ वातकफौ यस्य हीनपित्तस्य देहिनः। प्रायो रात्रौ ज्वरस्तस्य दिवा हीनकफस्य च। विदग्धेऽन्नरसे देहे श्लेष्मपित्ते व्यवस्थिते। तेनार्द्धं शीतलं देहे चार्द्धञ्चोष्णं प्रजायते। काये दुष्टं यदा पित्तं श्लेष्मा चान्ते व्यवस्थितः। उष्णत्वं तेन गात्रस्य शीतत्वं हस्तपादयोः। काये श्लेष्मा यदा दुष्टः पित्तमन्ते व्यवस्थितम्। शीतत्वं तेन गात्राणामुष्णत्वं हस्तपादयोः।" इति। "वातेनोद्धयमानस्तु यथा पूर्य्यते सागरः। वातेनोदीरितास्तद्वद् दोषाः कुर्व्वन्ति वै ज्वरान्। यथा वेगागमे वेलां छादयित्वा महोदधेः। वेगहानौ तदेवाम्भ-स्तत्रैवान्तर्णिधीयते। दोषवेगोदये तद्वदुदीर्य्यते ज्वरस्य वा। वेगहानौ प्रशाम्येत यथाम्भः सागरे तथा।" इति॥ ३७॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टपञ्चविधज्वरानुक्त्वा पुनराश्रयभेदेन धातूनां सप्तधा मत इति यदुद्दिष्टं तज्ज्वरस्य धात्वाश्रयभेदेन सप्तविधत्वं दर्शयति—गुरुत्व-मित्यादि। एतानि तु दोषाणां रसादिधात्वाश्रितत्वे भवन्ति न च वातादि-लिङ्गानि परिभूय भवन्ति, तेन वातादिजानां ज्वराणां यानि यानि लक्षणानि उक्तानि तानि चैतानि च दोषाणां यथाबलं भवन्ति। उक्तं ह्यन्यत्र "वातपित्त-कफोत्थानां ज्वराणां लक्षणं यथा। तथा तेषां भिषग् ब्रूयाद् रसादिष्वपि बुद्धिमान्॥" इति। अस्यायं भावः—वातादिदोषः कुपितः सन् रक्तादिदूषण-मन्तरेण न ज्वरमुत्पादयति तत्र रसादिदूष्यभवाणीमानि वातादिदोषभवानि निदानस्थाने प्रोक्तानि वक्ष्यमाणानि चात्रापि बोध्यानि। ननु "संसृष्टाः सन्नि-पतिताः पृथग् वा कुपिता मलाः। रसाख्यं धातुमन्वेत्य पक्तिं स्थानान्निरस्य च।" इत्यादिना ज्वरस्य सम्प्राप्तिर्वक्ष्यते, तत्र रसधात्वन्वयमन्तरेण ज्वरोत्पत्तिर्नोक्ता कथं रक्ताद्याश्रितत्वं वातादीनां सम्भवतीति चेन्न। पूर्व्वं वातादयः पृथग् द्वन्द्वाः सन्निपतिता वा रसधातुमन्वेत्यैव ज्वरमुत्पादयन्ति तदामरससम्बन्धात्।

रक्तोत्था पिड़का तृष्णा सरक्तं ष्ठीवनं मुहुः।
दाहरागभ्रममदाः प्रलापो रक्तसंस्थिते ॥ ३६ ॥
अन्तर्दाहोऽधिकस्तृष्णा सग्लानिः * सृष्टविट्कता।
दौर्गन्ध्यं गात्रविक्षेपो ज्वरे मांसस्थिते भवेत् ॥ ४० ॥
स्वेदस्तीव्रः पिपासा च प्रलापारत्यभीक्ष्णशः †।
सगन्धास्यासहत्वञ्च मेदःस्थे ग्लान्यरोचकौ ॥ ४१ ॥

अरुचिश्चाविपाकश्चेत्यादीन्यधिकानि लक्षणानि तथा गुरुत्वादीनीमानि रसस्थदोषज्वरलक्षणानि तथा वातादिदोपलक्षणानि भवन्ति यथाबलं रसदोषामरसानाम्। निरामत्वे तु रसस्य दुष्टस्येमानि गुरुत्वादीनि वातादिदोषलक्षणानि च भवन्ति। तत्र यदि रसमुत्क्रस्य दोपा रक्तं दूषयन्ति तदा रक्तोत्था पिड़केत्यादीनि लक्षणानि दोपलक्षणानि च भवन्ति, यदि वा मांसादिकं दूषयन्ति तदान्तर्दाहादीनि दोपलक्षणानि च भवन्तीति निष्कर्षः। गुरुत्वं गात्रस्य शीतञ्च। उद्वेगश्छर्द्देरुद्वेगस्तेन च मनस उद्वेगश्च दैन्यमिति यावत्। रसस्य हृदयस्थत्वेन हृदयोत्क्लेशस्यान्यत्र तन्त्रे दर्शनात्। रसस्थिते इति ज्वरे इत्युक्ते सर्व्वत्र रसालाभात् तद्व्यावर्त्तनाय कश्चित् तु सर्व्वत्रैव ज्वरे रसदूषणे सत्यप्येतद्वचनं विशेषतो रसदुष्टिख्यापनार्थमित्याह। विजृम्भणमिति विशिष्टजृम्भा, न तु वातमात्रजवेगवती जृम्भा ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—रक्तोत्थेत्यादि। रक्तोत्था न तु पित्तादुत्था ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—अन्तर्दाह इत्यादि पिण्डिकोद्वेष्टनञ्च बोध्यं तन्त्रान्तरदर्शनात्। तन्त्रान्तरे च बहिरुष्णा व्याख्यायते तत्र मांसस्याभ्यन्तरत्वात् तद्गतदोषस्य अन्तरेव दाहकरत्वानुभवात् ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—स्वेद इत्यादि मेदःस्थस्य। तीव्रः स्वेदो भृशस्वेदः। प्रलापश्च अरतिश्च तत् समाहारत्वादेकवचनम्। सगन्धास्यश्चासहत्वञ्च तत्, असहत्वम् असहिष्णुता ॥ ४१ ॥

---

* अन्तर्दाहः सतृष्णमोहैरिति पाठान्तरम्।
† प्रलापो वम्यभीक्ष्णशः इति वा पाठः।

विरेकवमने चोभे सास्थिभेदं सकूजनम् ।
विक्षेपणञ्च गात्राणां श्वासश्चास्थिगते ज्वरे ॥ ४२ ॥
हिक्का श्वासस्तथा कासस्तमसश्चापि दर्शनम् ।
मर्म्मच्छेदो वहिः शैत्यं दाहोऽन्तश्चैव मज्जगे ॥ ४३ ॥
शुक्रस्थानगते शुक्र-मोक्षं कृत्वा विनाश्य च ।
प्राणं वाय्वग्निसोमैस्तु स च गच्छत्यसौ विभुः ॥ ४४ ॥
रसरक्ताश्रितः साध्यो मांसमेदोगतश्च यः ।
अस्थिमज्जगतः कृच्छ्रः शुक्रस्थः सिद्ध्यते न हि ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—विरेकेत्यादि अस्थिगतस्य। विरेकश्च वमनञ्चेति द्वे युगपद् भवतः ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—हिक्केत्यादि मज्जगतस्य। तमसो दर्शनमन्धकारप्रविष्टस्येवासंवित्। मर्म्मच्छेदो वक्षसश्छेदवत् पीड़ा। वहिः शैत्यमन्तर्दाहश्च ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—शुक्रस्थानगते इत्यादि। शुक्रस्थानगते शुक्रमेव स्थानं न तु शुक्रस्य स्थानं शुक्रगतलाथोलाभात् शुक्रस्य स्थाननियमाभावाच्च। उक्तं हि सुश्रुते—"यथा पयसि सर्पिस्तु गुड़श्चेक्षुरसे यथा। तथा सर्व्वशरीरेषु शुक्रं पुंसाञ्च वर्त्तते ॥" तत्र गते दोषे यो ज्वरस्तत्र ज्वरेऽसौ विभुरात्मा शुक्रमोक्षं विशेषेण कृत्वान्यानपि धातून् मोचयित्वा प्राणं विनाश्य च वाय्वग्निसोमैः पञ्चभिर्भूतैः सह देहाद् गच्छति म्रियते इत्यर्थः। वाय्वग्निसोमैरित्यनेन कैवल्यं न गच्छतीति ख्यापितमपि गङ्गाकाश्यादिषु मरणात् कैवल्यं न प्रतिषिध्यते। शुक्रस्थानगते हि ज्वरे मरणमेव, न तु कैवल्यमिति भावः ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—एषां सप्तानां साध्यासाध्यभावमाह—रसरक्तेत्यादि। रसादिमेदोगतान्ताश्चत्वारः साध्याः। अस्थिमज्जगतौ द्वौ कृच्छ्रसाध्यौ। शुक्रस्थस्तु न सिध्यते। पुनरेतद्वचनं साध्यासाध्यप्रकरणानुरोधेन बोध्यम् ॥ ४५ ॥

हेतुभिर्लक्षणैश्चोक्तः पूर्व्वमष्टविधो ज्वरः ।
समासेनोपदिष्टस्य व्यासतः शृणु लक्षणम् ॥ ४६ ॥
लोमहर्षश्च दाहश्च पर्व्वभेदः शिरोरुजा ।
कण्ठास्यशोषो वमथुस्तृष्णा मूर्च्छा भ्रमोऽरतिः ।
स्वप्ननाशोऽतिवाक् जृम्भा वातपित्तज्वराकृतिः ॥ ४७ ॥
शीतको गौरवं तन्द्रा स्तैमित्यं पर्व्वणाञ्च रुक् ।
शिरोग्रहः प्रतिश्यायः कासः स्वेदाप्रवर्त्तनम् ।
सन्तापो मध्यवेगश्च वातश्लेष्मज्वराकृतिः ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टं भिन्नः कारणभेदेन पुनरष्टविधो ज्वर इति तदुदाहरति—हेतुभिरित्यादि। पूर्व्वं निदानस्थाने। वातपित्तकफानां विस्तरेण ज्वरकरहेतूनुक्त्वा लिङ्गान्युक्त्वा द्वान्द्विकसान्निपातानां लिङ्गानि यथोक्तानां वातजादिज्वरलिङ्गानां मिश्रभावविशेषदर्शनात् द्वान्द्विकमन्यतमं ज्वरं सान्निपातिकं वा विद्यादित्यादि सङ्क्षेपेण प्रोक्तं समासेनोपदिष्टस्य द्वन्द्वसान्निपातिकस्य ज्वरचतुष्टयस्य व्यासतो लक्षणं शृणु। आगन्तोश्च संक्षेपेणोपदिष्टस्य च लक्षणं शृणु। पृथग्जानां लक्षणानि तु न वक्ष्यामि इति भावः ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—लोमहर्ष इत्यादि। वातपित्तयोर्विकृतिविषमसंयोगाल्लोमहर्षादीनि लिङ्गानि भवन्ति न त्वन्यस्मिन् वातपित्तजव्याधौ ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—शीतक इत्यादि। शीतकः शीतम्। स्वेदाप्रवर्त्तनं स्वेदस्य आ समन्तात्कारेण प्रवर्त्तनमतिस्वेद इत्यर्थः। विकृतिविषमसमवायेन वातकफयोः संयोगात् स्वस्वलक्षणादधिकलिङ्गानि हि भवन्ति। हारीतेऽपि "शिरोग्रहः स्वेदभवश्च कासः" इति दृश्यते। मध्यवेगो नातितीक्ष्णो नातिमृदुः ॥ ४८ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति अष्टविधज्वराकृतौ वक्तव्यमाह—हेतुभिरित्यादि। हेतवोऽपि ज्वरविशेषगमकत्वेनाकृतिरूपा भवन्त्येवेति कृत्वा हेतुकथनमपि यत् कृतं तदप्युचितम्। पूर्व्वमिति निदाने, "समासेनोपदिष्टस्य" इत्यादिना ये निदाने द्वान्द्विकसान्निपातिकागन्तवः समासेनोक्ताः, तेषामिह विस्तरेण लक्षणं शृणुवेति। ये पुनरेकदोषजन्या वातज्वरादयः, ते तत्रैव प्रपञ्चेनोक्ता इति नेह पुनर्वक्तव्याः। भ्रमो येन चक्रस्थितमिवात्मानं मन्यते ; किंवा भ्रमो भ्रान्तिः। शीतकः

मुहुर्दाहो मुहुः शीतं स्वेदः स्तम्भो * मुहुर्म्मुहुः।
मोहः कासोऽरुचिस्तृष्णा श्लेष्मपित्तप्रवर्त्तनम्॥
लिप्ततिक्तास्यता तन्द्रा श्लेष्मपित्तज्वराकृतिः।
इत्येते द्वन्द्वजाः प्रोक्ताः सन्निपातज उच्यते॥ ४९॥
सन्निपातज्वरस्योर्द्ध्वं त्रयोदशविधस्य च।
प्राक्सूत्रितस्य वक्ष्यामि लक्षणं वै पृथक् पृथक्॥ ५०॥
भ्रमः पिपासा दाहश्च गौरवं शिरसोऽतिरुक्।
वातपित्तोल्वणे विद्याल्लिङ्गं मन्दकफे ज्वरे॥ ५१॥
शैत्यं कासोऽरुचिस्तन्द्रा पिपासादाहरुग्†व्यथाः।
वातश्लेष्मोल्वणे व्याधौ लिङ्गं पित्तावरे विदुः॥ ५२॥

गङ्गाधरः—मुहुर्दाह इत्यादि। पित्ताद् दाहः कफात् शीतमिति, सुतरां मुहुर्दाहो मुहुः शीतं भवति। स्वेदो घर्म्मः। स्तम्भः स्वेदस्य न प्रवृत्तिः। पित्तात् घर्म्मप्रवृत्तिः कफात् घर्म्मस्य स्तम्भः, सुतरां मुहुर्म्मुहुर्घर्म्मो मुहुर्म्मुहुर्घर्म्मावरोधः। अन्यत्रापि "तथा स्तम्भश्च संस्वेदः कफपित्तप्रवर्त्तनम्" इति। मोह इन्द्रियमोहः। श्लेष्मपित्तप्रवर्त्तनमिति कफपित्तवमनमित्यर्थः। लिप्ततिक्तास्यता कफेन लिप्तं पित्तेन तिक्तमास्यं यस्य तस्य भावस्तथा॥ ४९॥

गङ्गाधरः—अत ऊर्द्ध्वं काश्मीराः पठन्ति। सन्निपातज्वरस्योर्द्ध्वं त्रयोदशविधस्य हि इत्यादिना त्रयोदशविधस्य सन्निपातज्वरस्य लक्षणानि काश्मीरा यत् पठन्ति, तन्न युक्तिसिद्धम्। प्रकृतिसमसमवायेन दोषजानां व्याधीनां प्रत्येकशो हि पाठो नाचार्य्याणां रीतिर्ग्रन्थगौरवात्, दोषभेदविकल्पेन तेषां सर्व्वेष्वेव व्याधिषु भिषग्भिरुन्नेयत्वात्। विकृतिविषमसमवायेन तु

शीतपित्तम्। स्तैमित्यमिति आर्द्रवस्त्रावगुण्ठितत्वमिव। सन्तापो मध्यवेग इति नातितीव्रः सन्तापः। स्वेदस्तम्भ इति स्वेदाप्रवर्त्तनम्॥ ४६—४९॥

चक्रपाणिः—सन्निपातज्वरस्योर्द्ध्व'मित्यत्र 'ऊर्द्ध्व'शब्देनाधिकवाचिना प्रकृतिसमसमवायारब्धसन्निपातज्वराद् यानि विकृतिविषमसमवायारब्धज्वरस्य लक्षणानि, तानि वक्ष्यामीत्यर्थः। केचिद

* स्वेदस्तम्भ इति पाठान्तरम्।　　† हृदव्यथाः इति पाठान्तरम्।

छर्द्दिः शैत्यं मुहुर्दाहस्तृष्णा मोहोऽस्थिवेदना।
मन्दवाते व्यवस्यन्ति लिङ्गं पित्तकफोल्वणे ॥ ५३ ॥
सन्ध्यस्थिशिरसः शूलं प्रलापो गौरवं भ्रमः।
वातोल्वणे स्याद्द्व्यनुगे तृष्णा कण्ठास्यशुष्कता ॥ ५४ ॥
रक्तविण्मूत्रता दाहः स्वेदस्तृड् बलसंक्षयः।
मूर्च्छा चेति त्रिदोषे स्याल्लिङ्गं पित्ते गरीयसि ॥ ५५ ॥
आलस्यारुचिहृल्लास-वमिदाहतृषाभ्रमैः *।
कफोल्वणं सन्निपातं तन्द्रा कासेन चादिशेत् ॥ ५६ ॥
प्रतिश्या च्छर्द्दिरालस्यं तन्द्रारुच्यग्निमार्द्दवम्।
हीनवाते पित्तमध्ये लिङ्गं श्लेष्माधिके मतम् ॥ ५७ ॥
हारिद्रमूत्रनेत्रत्वं दाहस्तृष्णा भ्रमोऽरुचिः।
हीनवाते मध्यकफे लिङ्गं पित्ताधिके मतम् ॥ ५८ ॥
शिरोरुग् वेपथुः श्वासः प्रलापच्छर्द्यरोचकाः।
हीनपित्ते मध्यकफे लिङ्गं वाताधिके मतम् ॥ ५९ ॥
शीतको गौरवं तन्द्रा प्रलापोऽस्थिशिरोऽतिरुक्।
हीनपित्ते वातमध्ये लिङ्गं श्लेष्माधिके मतम् ॥ ६० ॥
पर्व्वभेदोऽग्निदौर्ब्बल्यं तृष्णा दाहोऽरुचिर्भ्रमः।
कफहीने मध्यवाते लिङ्गं पित्ताधिके मतम् ॥ ६१ ॥
श्वासः कासः प्रतिश्यायो मुखशोषोऽतिपार्श्वरुक्।
कफहीने पित्तमध्ये लिङ्गं वाताधिके मतम् ॥ ६२ ॥

---

* दाहवम्यरतिभ्रमैरिति पाठान्तरम्।

क्षणे दाहः क्षणे शीतमस्थिसन्धिशिरोरुजा ।
सास्रावे कलुषे रक्ते निर्भुग्ने चापि दर्शने ॥
सस्वनौ सरुजौ कर्णौ कण्ठः शूकैरिवावृतः ।
तन्द्रा मोहः प्रलापश्च कासः श्वासोऽरुचिर्भ्रमः ॥
परिदग्धा खरस्पर्शा जिह्वा स्रस्ताङ्गता परम् ।
ष्ठीवनं रक्तपित्तस्य कफेनोन्मिश्रितस्य च ॥
शिरसो लोठनं तृष्णा निद्रानाशो हृदि व्यथा ।
स्वेदमूत्रपुरीषाणां चिराद् दर्शनमल्पशः ॥

यद् यल्लक्षणं भवति तदेवाचार्य्याः प्रायेण पठन्ति ; तस्मादत ऊर्द्ध्वं विकृतिविषमसमवायारब्धसन्निपातज्वरस्य लक्षणमाह—क्षणे दाह इत्यादि । अस्थ्यादीनां रुजा शूलम् । दर्शने नेत्रे द्वे सास्रावे अश्रुपूर्णे, कलुषे आविले विवर्णे वा, रक्ते रक्तवर्णे, निर्भुग्ने भ्रुयुगलान्निर्गते विस्फारिते इत्यर्थः, अन्तःप्रविष्टे इत्यन्ये, कोटराक्षे वा अतिकुटिले इति कश्चित् । कर्णौ च सस्वनादी । शूकैः शूकवद्भिर्धान्यशूकशिम्बादिभिरावृत इव कण्ठः । जिह्वा च परिदग्धा दग्धवत् कृष्णवर्णा, खरस्पर्शा गोजिह्वावदमसृणस्पर्शा च । स्रस्ताङ्गता निःसहायाङ्गावयवता । कफेनोन्मिश्रितस्य रक्तपित्तस्य रागतो रक्तवर्णत्वापन्नस्य पित्तस्य ष्ठीवनं मुखेन स्वल्पोद्गिरणम् । शिरसो लोठनम् इतस्ततः शिरसश्चालनम् । हृदि व्यथा वक्षःशूलम् । स्वेदादीनामल्पदर्शनमल्पप्रवृत्तिश्चिरात् दोषाणां

व्याख्यानयन्ति ; यत्—सास्रावकलुषनिर्भुग्नलोचनत्वादीह वक्तव्यम्, न तत् पृथग्वातादिज्वरलक्षणमेलके भवति, किन्तु विकृतिविषमसमवायारब्धज्वरसंयोगमहिम्ना भवतीति ; वयन्तु ब्रूमः—यदि 'ऊर्द्ध्व'शब्देन विकृतिविषमसमवायारब्धज्वरलक्षणाभिधानमिह प्रतिज्ञायते, तदा यत् प्रत्येकदोषलक्षणमेलकेनोपपन्नं लक्षणम्—"क्षणे दाहः क्षणे शीतम्" इत्यादि, तदिहानभिहितं स्यात्, सामान्येन यान्यत्र प्रायः प्रादुर्भवन्ति, तानि विकृतिविषमसमवायारब्धानि तथा प्रकृतिसमसमवायारब्धानि च लक्षणान्युच्यन्ते । अत ऊर्द्ध्वमिति पदस्य अतः परेणेत्यर्थः ॥ ५०—६२ ॥

चक्रपाणिः—निर्भुग्ने इति अतिकुटिले । परिदग्धा दग्धवत् कृष्णावर्णा ; खरस्पर्शा गोजिह्वावत् । स्रस्ताङ्गता निःसहायावयवता ; ष्ठीवनं रक्तस्य पित्तस्य वा मुखेन

कृशत्वं नातिगात्राणां प्रततं कण्ठकूजनम्।
कोठानां श्यावरक्तानां मण्डलानाञ्च दर्शनम्॥
मूकत्वं स्रोतसां पाको गुरुत्वमुदरस्य च।
चिरात् पाकश्च दोषाणां सन्निपातज्वराकृतिः॥ ६३॥
दोषे विबद्धे नष्टेऽग्नौ सर्व्वसम्पूर्णलक्षणः।
सन्निपातज्वरोऽसाध्यः कृच्छ्रसाध्यस्ततोऽन्यथा॥ ६४॥

चिरेण पाकात्। अत एव दोषपूर्णत्वात् गात्राणां नातिकृशत्वम्। प्रततं निरन्तरं कण्ठकूजनम्। श्यावरक्तानां धूम्ररक्तवर्णानां कोठानां दर्शनं प्रवृत्तिः। श्यावरक्तानां मण्डलानाञ्च दर्शनम्। कोठस्तु भाल्लुकिना पठितः—"वरटीदष्टनीकाशः कण्डूमान् लोहितोऽस्रकफपित्तात्। क्षणिकोत्पादविनाशः कोठ इति निगद्यते तज्ज्ञैः" इति। मण्डलो मण्डलाकारः शोफविशेषः। मूकत्वम् अवचनं स्वल्पवचनत्वं वा। स्रोतसां मुखनासिकादिमहारन्ध्राणां पाकः पचनम्। उदरस्य गुरुत्वम्। दोषाणाञ्च चिरात् पाकस्त्रयाणां दोषाणां विषमसमवायारम्भातिसामत्वाभ्यां भवति। एतानि चिह्नानि प्रायोभावित्वेनोक्तानि तेन चकारेणान्यान्यपि बोध्यानि॥ ५०—६३॥

गङ्गाधरः—ननु कथं चरकाचार्य्यस्तानि लक्षणानि नापाठीदित्यतस्तस्य सन्निपातजज्वरस्यासाध्यत्वादिलक्षणमाह—दोषे इत्यादि। पित्तादिदोषाप्रवृत्तौ सत्यां सति चाग्नौ जाठरे नष्टे यदि क्षणेदाहादि-चिरदोषपाकान्तलक्षणैः सर्व्वैः सम्पूर्णलक्षणो भवति तदा उक्त एष सन्निपातज्वरोऽसाध्यो भवति, एतदधिकलक्षणस्तु न तथा स्यादेव। ततोऽन्यथा क्षणेदाहादिचिरदोषपाकान्तेभ्यो

स्वल्पोद्गिरणम्; शिरसो लोठनमिति इतस्ततो नयनम्; कृशत्वं नातिगात्राणां दोषपूर्णत्वेन; प्रततं निरन्तरम्; कोठो भाल्लुकीये—"वरटीदष्टसङ्काशः कण्डूमान् लोहितोऽस्रकफपित्तात्। क्षणिकोत्पादविनाशः कोठ इति निगद्यते तज्ज्ञैः॥" इति; मूकत्वं मन्दवचनत्वम्, अवचनता वा॥ ६३॥

चक्रपाणिः—सन्निपातस्याचसाध्यताकृच्छ्रसाध्यतालक्षणमाह—दोष इत्यादि। अत्र 'दोष'शब्दो विबद्धोपपदात् मले वर्त्तते; आहारापाकान्नष्टेऽग्नावित्यर्थः; सर्व्वाणि च सम्पूर्णानि बलीयांसि लक्षणानि यस्य स सर्व्वसम्पूर्णलक्षणः; असाध्यकृच्छ्रसाध्याभिधानेन सुखसाध्यो न भवतीति

निदाने त्रिविधा प्रोक्ता या पृथग्ज-ज्वराकृतिः।
संसर्गसन्निपातानां तया चोक्तं स्वलक्षणम्॥ ६५॥
आगन्तुरष्टमो यस्तु स निर्दिष्टश्चतुर्व्विधः।
अभिघाताभिषङ्गाभ्यामभिचाराभिशापतः॥ ६६॥

लक्षणेभ्यः चेदन्यथा अल्पलक्षणः सर्व्वसम्पूर्णलक्षणः सन् वा न दोषा विवद्धा न वा नष्टोऽग्निस्तदा कृच्छ्रसाध्य इति ख्यापनार्थमधिकानि लक्षणानि नापाठीत्॥ ६४॥

गङ्गाधरः—नन्वेवं चेत् सन्निपातज्वरस्तर्हि किं प्रकृतिसमसमवायारब्धोऽयं किंनु विकृतिविषमसमवायारब्ध इत्याशङ्क्य विकृतिविषमसमवायारब्धत्व-ज्ञापनायाह—निदाने इत्यादि। निदानस्थाने पृथग्जानां वातजपित्तजकफ-जानां ज्वराणां या आकृतिरुक्ता तयैवाकृत्या संसर्गाणां नवानां त्रयोदशानां सन्निपातानाञ्च प्रकृतिसमसमवेतानां स्वलक्षणमुक्तम्। यस्य दोषस्य न्यूनाधिक-मध्यत्वानि तद्दोषलक्षणानां न्यूनाधिकमध्यत्वैरभिव्यक्तिस्तथाविधलक्षणानां दर्शनेन च तथा संसर्गान् सन्निपातांश्च ज्वरान् भिषगादिशेत् चिकित्सेच्च। वातादीनां हि प्रकृतीनां समसमवायेनाधिकलक्षणासम्भवः। विकृतिविषम-समवायेन तु भवन्त्यधिकलिङ्गानि च न चास्ति नियमस्तस्मात् द्वन्द्वजा-स्त्रयः सन्निपातश्चैको विकृतिविषमारब्धाश्चत्वारः साक्षात् पठिताः इति भावः॥ ६५॥

गङ्गाधरः—अष्टानां सप्त ज्वरा उक्ताः, पारिशेष्यादष्टममागन्तुज्वरमाह—आगन्तुरित्यादि। निदाने यस्त्वष्टम आगन्तुज्वर उक्तः स चतुर्व्विधश्च निर्दिष्टः अभिघाताभिषङ्गाभ्यां द्वौ अभिचाराभिशापतश्च द्वौ इति चतुर्व्विधः॥ ६६॥

दर्शितम्; यदुक्तम्—"सन्निपातो दुश्चिकित्स्यानाम्" इति, तथा च भाल्लुकिना—"मृत्युना सह योद्धव्यं सन्निपातं चिकित्सता" इति॥ ६४॥

चक्रपाणिः—निदान इत्यादि। ज्वरनिदाने प्रोक्ता—"तत्र यथोक्तानां लिङ्गानाम्" इत्यादिना ग्रन्थेन प्रागुक्तेत्यर्थः, पुनः प्रकरणागतत्वादुच्यन्त इति पुनः पौनरुक्त्यम्; तया चोक्तं स्वलक्षणमिति तया द्वन्द्वरूपया द्वन्द्वलक्षणं तथा सन्निपातरूपया सन्निपातलक्षणमित्यर्थः॥ ६५॥

चक्रपाणिः—आगन्तुं चतुर्व्विधं विभजन्नाह—आगन्तुरित्यादि॥ ६६॥

शस्त्रलोष्ट्रकशाकाष्ठ-मुष्ट्यरत्नितलद्विजैः।
तद्विधैश्च हते गात्रे ज्वरः स्यादभिघातजः॥
तत्राभिघातजो वायुः प्रायो रक्तं प्रदूषयन्।
सव्यथाशोफवैवर्ण्यं सरुजं कुरुते ज्वरम्॥ ६७॥
कामशोकभयक्रोधैरभिषक्तस्य यो ज्वरः।
सोऽभिषङ्गज्वरो ज्ञेयो यश्च भूताभिषङ्गजः॥

गङ्गाधरः—तत्राभिघातज्वरमाह—शस्त्रेत्यादि। शस्त्रादिभिरभिहते गात्रे सति अभिघातजज्वरः स्यात्। शस्त्रं शक्तिशूलादि। कशा अश्वताड़नरज्जुवत्। अरत्निर्हस्तस्तस्य तलं करतलम्। द्विजा दन्ताः। तद्विधैः वान्यैरभिहननयोग्यं-दण्डादिभिः। नन्वभिहते त्वेभिर्गात्रे कथमुत्पद्यते ज्वर इत्यत आह—तत्राभिघातज इत्यादि। सुश्रुतेऽपि "श्रमक्षयाभिघातेभ्यो देहिनां कुपितोऽनिलः। पूरयित्वाखिलं देहं ज्वरमापादयेद् भृशम्"॥ इति॥ ६७॥

गङ्गाधरः—अभिषङ्गजज्वरमाह—कामेत्यादि। अभिषङ्गज्वरस्तु स यः कामाभिषक्तस्य यश्च शोकाभिषक्तस्य यश्च भयाभिषक्तस्य यश्च क्रोधाभिषक्तस्य यश्च भूताभिषक्तस्य शारीरदोषसञ्चयादिनिमित्तमन्तरेण कामादिकारणाभिषङ्गमात्राद् भवति, न तु पूर्व्वं कामाद्यभिषक्तस्य। पश्चादपचारमासेवमानस्य कालान्तरेण यो ज्वरः स्यात् स च शारीर एवोच्यते। यदि कामादिरपि तत्र हेतुः स्यात् तदा तल्लक्षणमपि स्यात्, तदा दोषागन्तुज उच्यते। नन्वभिघातात् वायुः कुपित एव ज्वरं कुरुते कथमागन्तुज्वरः उच्यते, भवति हि वातजत्वाच्छारीर इति चेन्न, आगन्तुर्हि व्यथापूर्व्वो जायते पश्चान्निजैर्दोषैरनुबध्यते इत्युक्तौ पूर्व्वमेवाभिघातादस्फुट एव ज्वरो भवति पश्चाद्वायुः प्रकोपमापन्नो रक्तं प्रदूषयन् सव्यथादिलक्षणज्वरं कुरुतेऽभिव्यञ्जयति। एवं कामादिजेषु व्याख्येयम्।

चक्रपाणिः—कशा सार इति ख्याता; अत्र मुष्टिः 'कील' इति ख्यातः; हते अभिहते; प्रायो रक्तमिति अत्यर्थं रक्तं दूषयन् मांसादि चाल्पं दूषयतीत्यर्थः; यद्यपि निदानेऽपि "तत्राभिघातजेन वायुना दुष्टशोणिताधिष्ठानेन" इत्युक्तम्, तथापीह रक्तस्य साक्षाद् दुष्टिः, यथा मांसादीनां मनाग्दुष्टिरुच्यत इति विशेषः॥ ६७॥

चक्रपाणिः—अभिषङ्गज्वरेषु दोषविशेषमाह—कामेत्यादि। ननु निदाने—"अभिषङ्गजः पुनर्वातपित्ताभ्यामनुबध्यते" इत्युक्तम्, तत् किमिह भूताभिषङ्गजस्य त्रिदोषानुबन्धः?, उच्यते,

कामशोकभयाद् वायुः क्रोधात् पित्तं त्रयो मलाः ।
भूताभिषङ्गात् कुप्यन्ति भूतसामान्यलक्षणाः ।
भूताधिकारे व्याख्यातं तदष्टविधलक्षणम् ॥ ६८ ॥

ननु कामादितस्तु को दोष इत्यत आह—कामशोकभयाद्वायुः इत्यादि। सुश्रुते तु "कामजे चित्तविभ्रंशस्तन्द्रालस्यमभक्तरुक्। हृदये वेदना चाशु गात्रञ्च परिशुष्यति। भयात् प्रलापः शोकाच्च भवेत् कोपाच्च वेपथुः। भूताभिषङ्गादुद्वेगो हास्यरोदनकम्पनम्।" इति, कथं क्रोधजे पित्तकोपाद् वेपथुः स्यात् न हि कम्पो वायुना विना स्यादिति चेन्न। कामशोकभयाद् वायुरेव क्रोधात् पित्तं वायुश्चानुवर्त्तते एव पश्चान्निर्द्देशात्। विदेहेन ह्युक्तं "क्रोधशोकौ स्मृतौ वातरक्तपित्तप्रकोपणौ।" इति। अस्तु शोकादपि पित्तम्। न हि समासनिविष्टकामभयपदं हित्वा शोकपदान्वयः सम्भवति। पित्तेन सहेति चेन्न, कामादिभिर्वायुः प्राधान्येन कुप्यति, क्रोधात् पित्तं प्राधान्येन कुप्यति, तत्राप्राधान्येन शोकात् पित्तरक्तकोपः क्रोधाद्वायुकोप इत्यभिप्रायेणात्राचार्य्यः क्रोधाद्वायोः शोकात् पित्तरक्तयोः कोपं नोक्तवान् न चैतावता प्रतिषेधति। भूताभिषङ्गात् त्रयो मलाः कुप्यन्ति। ननु तर्हि किं भूताभिषङ्गजस्त्रिदोषजलक्षण इत्याशङ्क्याह—भूतसामान्यलक्षणा इति। येन भूतेनाभिषक्तस्य ज्वरो भवति तस्य यल्लक्षणं तल्लक्षणसामान्येन समानतया लक्षणं येषां ते तथा, न तु स्वस्वलक्षणवन्त इत्यर्थः।

ननु भूतानां मध्ये कस्य भूतस्य किं लक्षणमित्यत आह—भूताधिकारे इत्यादि। भूताधिकारे भूतोन्मादमधिकृत्य तदष्टविधं भूतानामष्टानाम् अष्टविधलक्षणं व्याख्यातं देवोन्मत्तं गुरुवृद्धाद्युन्मत्तं पितृग्रहोन्मत्तं गन्धर्व्वोन्मत्तं यक्षोन्मत्तं राक्षसोन्मत्तं ब्रह्मराक्षसोन्मत्तं पिशाचोन्मत्तमिति। उरगोन्मत्तमस्मिंस्तन्त्रे तु नोक्तवान् सुश्रुते तु तमुक्तवान् न ब्रह्मराक्षसोन्मत्तमिति विरोधस्तदधिकारे परिहार्य्यः॥ ६८॥

न तत्र कामाद्यभिषङ्गजे यः प्रायो भवति, तदभिप्रायेणोक्तं "वातपित्ताभ्यामनुबध्यते" इति, कामादिकेषु हि क्वचिद् वातः, क्वचित् पित्तमिति वातपित्तानुबन्धो ज्ञेयः। भूतसामान्यलक्षणा इति देवस्वरूपादयोऽष्टौ उन्मादे अष्टौ भूता उक्ताः। तेषां मध्ये आवेशकर्त्तृभूतस्य यल्लक्षणं, तेन समान्यत्र

विषवृक्षानिलस्पर्शात् तथान्यैर्विषसम्भवैः।
अभिषक्तस्य चाप्याहुर्ज्वरमेकेऽभिषङ्गजम्।
चिकित्सया विषघ्न्यैव स शमं लभते ज्वरः * ॥ ६९ ॥
अभिचाराभिशापाभ्यां सिद्धानां यः प्रवर्त्तते।
सन्निपातज्वरो घोरः स विज्ञेयः सुदुःसहः॥
सन्निपातज्वरस्योक्तं लिङ्गं यत् तस्य तत् स्मृतम्।
चित्तेन्द्रियशरीराणामार्त्तयोऽन्याश्च नैकशः॥ ७० ॥

गङ्गाधरः—नन्वेतावन्मात्रं कामशोकभयक्रोधभूतैरभिषक्तस्य ज्वरमेवाभिषङ्गज्वरमिच्छन्ति किंवान्यमित्यत आह—विषेत्यादि। विषवृक्षानिलस्पर्शाद् यो ज्वरस्तथान्यैश्चम्पकाद्योषधिगन्धाद्यैस्तथा विषसम्भवैर्वस्तुभिरभिषक्तस्य यो ज्वरस्तमपि ज्वरमभिषङ्गजमेके भिषजः आहुः। अयञ्चाप्रतिषिद्धत्वादनुमत एव। सुश्रुते ह्युक्तं "श्यावास्यता विषकृते दाहातीसारहृद्ग्रहाः। अभक्तरुक् पिपासा च तोदो मूर्च्छा बलक्षयः। ओषधीगन्धजे मूर्च्छा शिरोरुग्वमथुस्तथा।" इति मतमेतत् स्वीकृत्यैवाह—चिकित्सयेत्यादि। अत्रायं भावः—तत्तद्विषज्वरचिकित्सया नरस्य स तत्तद्विषादिज्वरः शमं लभते यद्येवं तदा तत्तद्विषादिलिङ्गमेव तत्तज्ज्वरो न तु पृथक् ज्वररोग उच्यते इति चेत् तन्न, मूर्च्छामोहमदग्लानि-भूयिष्ठं विषसम्भवे इति वक्ष्यमाणलक्षणस्यासङ्गतेः॥ ६९ ॥

गङ्गाधरः—अभिचाराभिशापजौ ज्वरावाह—अभिचारेत्यादि। सिद्धानां गुरुवृद्धसिद्धर्षीणामभिचारादभिशापाद्वा यो ज्वरः प्रवर्त्तते स सन्निपातः त्रिदोषजो घोरो ज्वरः सुदुःसहो विज्ञेयः। नन्वेतयोः किं लक्षणमित्यत आह—सन्निपातज्वरस्येति। ननु तर्हि सन्निपातज्वरादनयोः को भेद इत्यत आह—चित्तेत्यादि। चित्तेन्द्रियशरीराणामन्याश्चार्त्तयोऽनेकशो भवन्ति॥७०॥

दोषलक्षणानि भूतज्वरे भवन्ति। अत्र काश्मीराः विषवृक्षानिलस्पर्शादित्यादिग्रन्थं विषज्वराभिधायकं पठन्ति। तेन विषजोऽप्यभिषङ्गज एव प्रविशति ; ये तु न पठन्ति, तन्मतेऽप्यभिषङ्गज एव विषौषधिगन्धजस्याप्यवरोधः ; अन्ये तु विषजं विषजनितपित्तकृतत्वेन दोषज एव क्षिपन्ति ॥६८।६९॥

चक्रपाणिः—अभिचारो हिंसार्थाथर्व्वमन्त्रहोमादिः। अभिशापो अभिशपनमेव। सिद्धा

* प्रशमं लभते नरः इति चक्रकृतः पाठः।

प्रयोगन्त्वभिचारस्य दृष्ट्वा शापस्य चैव हि ।
स्वयं श्रुत्वानुमानेन लक्ष्यते प्रशमेन च ॥
वैविध्यादभिचारस्य शापस्य च तदात्मके ।
यथाकर्म्मप्रयोगेण लक्षणं स्यात् पृथग्विधम् ॥ ७१ ॥
ध्यानं निश्वासबहुलं लिङ्गं कामज्वरे स्मृतम् ।
शोकजे वाष्पबहुलं त्रासप्रायं भयज्वरे ॥
क्रोधजे बहु संरम्भं भूतावेशे त्वमानुषम् ।
मूर्च्छामोहमदग्लानि-भूयिष्ठं विषसम्भवे ॥ ७२ ॥
केषाञ्चिदेषां लिङ्गानां सन्तापो जायते पुरः ।
पश्चात् तुल्यन्तु केषाञ्चिदेषु कामज्वरादिषु ॥ ७३ ॥

गङ्गाधरः—ननु कथमाभिचारिकमाभिशापिकं वा लक्षयेदित्यत आह—प्रयोगमित्यादि । अभिचारस्य प्रयोगं दृष्ट्वा अभिशापस्य च तथात्वं श्रुत्वा स्वयं वानुमानेन वा प्रशमने च लक्ष्यते । तर्हि किं तुल्यलक्षणमनयोः स्यादित्यत आह—वैविध्यादित्यादि । अभिचारस्य वैविध्यात् विविधत्वात् अभिशापस्य च वैविध्यात् तदात्मके अभिचारात्मके ज्वरेऽभिशापात्मके च ज्वरे यथाकर्म्मप्रयोगेण यथाभिचारकर्म्मप्रयोगः क्रियते यथाचाभिशापप्रयोगः क्रियते, तथैव लक्षण स्यादिति पृथग्विधं लक्षणं स्यात् । तस्माल्लक्षणमनुगम्योपदेष्टुं न शक्यते ॥७१॥

गङ्गाधरः—ननु कामादिजेषु ज्वरेषु किं किं लक्षणं भवतीत्यत आह—ध्यानमित्यादि । ध्यानं चिन्ता निश्वासबाहुल्यञ्च स्यात् । शोकजे तु वाष्पबहुलं लक्षणं स्यात्, वाष्पः शोकजास्रपातः । भयज्वरे त्रासबहुलं भयबहुलम् । क्रोधजे ज्वरे बहुसंरम्भं लक्षणं, संरम्भस्त्वारभटी । भूतावेशज्वरे तु अमानुषं मनुष्य-चेष्टाकृतिविपरीतं तत्तद्भूतलक्षणं भवति । विषवृक्षानिलस्पर्शादिसम्भवे ज्वरे तु मूर्च्छादिभूयिष्ठं लक्षणं भवति । मूर्च्छा इन्द्रियमोहः । मोहो हीन्द्रिय-मनोमोहस्तेन व्यस्तत एते द्वे लक्षणे भवतो न तु युगपदिति ॥ ७२ ॥

गङ्गाधरः—एषां लिङ्गानां प्राक्पश्चाद्भावितनियममाह—केषाञ्चिदित्यादि ।

मन्त्रौषधतपःशमादिलिङ्गाः । 'सन्निपातज्वरस्योक्तम्' इत्यादिग्रन्थमत्र काश्मीराः पठन्ति, स च नातिप्रसिद्धः ॥ ७०—७३ ॥

कामादिजानामुद्दिष्टं ज्वराणां यद् विशेषणम्।
कामादिजानां रोगाणामन्येषामपि तत् स्मृतम्॥ ७४॥
मनस्यभिद्रुते पूर्व्वं कामाद्यैर्न तथा बलम्।
ज्वरः प्राप्नोति कामाद्यैर्मनो * यावन्न दुष्यति॥ ७५॥
ते पूर्व्वं केवलाः पश्चान्निजैर्व्यामिश्रलक्षणाः।
हेत्वौषधविशिष्टाश्च भवन्त्यागन्तवो ज्वराः॥ ७६॥

एषु कामादिज्वरेषु एषां लिङ्गानां ध्यानादीनां पुरोऽग्रे सन्तापो जायते। पश्चादिति। केषाञ्चित् पुंसां ध्यानादेः पश्चात् सन्तापो जायते। केषाञ्चित् पुंसां तुल्यं युगपदेव ध्यानादिः सन्तापश्च जायते॥ ७३॥

गङ्गाधरः—प्रसङ्गात् कामादिजानामन्येषां रोगाणामपि विशेषमाह—कामादिजानामित्यादि। कामादिज्वराणां ध्याननिश्वासबहुलादि यद् यद् विशेषणम् उद्दिष्टं विशेष उक्तः, कामादिजानामन्येषामपि रोगाणां तदेव ध्यानादिविशेषणं विशेषः स्मृतम्॥ ७४॥

गङ्गाधरः—ननु कामादयश्च पुंसां प्रायो दृश्यन्ते न कथं ज्वरः स्यादिति चेन्न, सम्प्राप्तिं विना ज्वरानुत्पत्तेः। ननु तर्हि किं कामादिषु जातेषु कस्मात् सम्प्राप्तिर्न भवतीत्यत आह—मनस्यभीत्यादि। पूर्व्वं कामाद्यैः अभिद्रुते चञ्चलीकृते मनसि नरस्य ज्वरो न जायते, स खलु तथा न तावत् बलं प्राप्नोति, यावत् कामाद्यैर्मनो न दुष्यति। यावच्च कामाद्यैर्मनो न दुष्यति तावच्च ज्वरसम्प्राप्तिकारणञ्च कामादिभ्यो न जायते, यदा मनो दुष्यति तदा कामादिजा आगन्तवो ज्वराः स्युः॥ ७५॥

गङ्गाधरः—ननु यदा मनो दुष्यति तदा किं नागन्तुजा इत्यत आह—ते पूर्व्वमित्यादि। ते ज्वरा मनोदूषणात् पूर्व्वं केवलाः शुद्धकामादिजा आगन्तवो ज्वराः, पश्चात् मनोदूषणानन्तरं ते आगन्तवो ज्वराः, निजैः कामाद् वायुः शोकाद् वायुः भयाद् वायुः क्रोधात् पित्तं प्रकोपमापद्यते, तत्र तत्र

चक्रपाणिः—आगन्तोर्निजाद् भेदकं धर्म्ममाह—ते पूर्व्वमित्यादि। केवला इति निजदोष-

* मनःस्थाने वेह इति क्वचित् पाठः।

संसृष्टाः सन्निपतिताः पृथग् वा कुपिता मलाः।
रसाख्यं धातुमन्वेत्य पक्तिं स्थानान्निरस्य च॥
स्वेन तेनोष्मणा चैव कृत्वा देहोष्मणो बलम्।
स्रोतांसि रुद्ध्वा संयाताः केवलं देहमुल्वणाः॥

तद्वाय्वादीनां लिङ्गैर्ध्यानानिश्वासबहुलादिभिः कामादिजैश्च लिङ्गैर्व्यामिश्रलक्षणाः सन्तो हेत्वौषधविशिष्टाः कामादिहेतूनां शारीरहेतुवातादीनां प्रत्यनीकैरौषधैर्विशिष्टाश्च भवन्ति॥ ७६॥

गङ्गाधरः—ननु वातादिजानां यानि यानि लक्षणान्युक्तानि तेषां किञ्चिल्लक्षणं सन्तापरूपं केवलान्वयि सर्व्वेषु ज्वरेष्वन्वयात्। कानिचिल्लक्षणानि निद्रानाशादीनि अन्वयव्यतिरेकीणि वातादिज्वरे ह्यन्वयीनि कफादिज्वरे व्यतिरेकीणि। तैश्चानुमीयतां ज्वरः। यानि च व्याध्यन्तरे चान्वयीनि सन्ति कथम् अनुमीयते ज्वरः ऐकान्तिकत्वाभावादिति चेत् तत्र सम्प्राप्तिमाह—संसृष्टा इत्यादि। मला वातपित्तकफाः शरीरमलिनीकरणात् ते पृथग्ज्वरनिदानस्थानोक्तस्वस्वनिदानत एकशः कुपिता वा तन्निदानद्वयतः संसृष्टाः द्विशो वा कुपितास्तन्निदानत्रयतः सन्निपतितास्त्रय एव वा कुपिता रसाख्यं धातुं रसनामानमाद्यं धातुमाहारपरिणामजमाद्यं धातुमन्वेत्यानुगम्य पक्तिमुष्माणं जाठराग्निं स्थानान्निरस्य कोष्ठाभ्यन्तरात् शरीरे बाह्यत उत्क्षिप्य तेनोष्मणा सह देहोष्माणं मिश्रीकृत्य देहोष्मणो बलं कृत्वा स्रोतांसि

रहिताः। निजैरिति निजदोषलक्षणैः। हेत्वौषधविशिष्टाश्चेति निजाज् ज्वराद् विशिष्टहेतवो विशिष्टौषधाश्च भवन्ति। तत्र विशिष्टो हेतुरभिघातादिः। भेषजञ्च परिषेकमन्त्रादि॥ ७४—७६॥

चक्रपाणिः—संसृष्टा इत्यादिना सर्व्वज्वरसाधारणसम्प्राप्तिं ब्रूते। सम्प्राप्तिरपि हि सर्व्वज्वराणामाकृतिरेव, तेन नोत्सूत्रमस्याभिधानम्। किंवा क्रमप्राप्ते सामज्वरलक्षणे वक्तव्येऽरुच्यादीनां सामज्वरलक्षणानामुत्पादे उपपत्तिं दर्शयितुं सम्प्राप्तिरुच्यते। संसृष्टा इति युग्मभूताः। सन्निपतिता इति त्रयो मिलिताः। पक्तिमिति पक्तिहेतुतया जाठराग्निं ब्रूते। स्थानादिति ग्रहण्याः, ग्रहणी जाठराग्निस्थानम्। स्वेनेति दोषोष्मणा, तेनेति जाठराग्न्युष्मणा। देहोष्मण इति सकलदेहधारिणः प्राकृतोष्मणः। वातश्लेष्मणोस्तु यद्यपि पित्तवदुष्मा नास्ति, तथापि तयोर्भूतत्वे उष्मा योऽस्ति, स इह ग्राह्यः। वक्तव्यं हि ग्रहण्यध्याये—"भौमाप्याग्नेयवायव्याः पञ्चोष्माणः सनाभसाः" इति। किंवा तेनेति दिव्यरूपज्वराधिष्ठानप्रभावकृतं दोषाणामुष्माणं

सन्तापमधिकं देहे जनयन्ति नरस्तदा।
भवत्यत्युष्णसर्व्वाङ्गो ज्वरितस्तेन चोच्यते॥
स्रोतसां संविबद्धत्वात् स्वेदं ना नाधिगच्छति।
स्वस्थानात् प्रच्युते चाग्नौ प्रायशस्तरुणे ज्वरे॥ ७७॥
अरुचिश्चाविपाकश्च गुरुत्वमुदरस्य च।
हृदयस्याविशुद्धिश्च तन्द्रा चालस्यमेव च॥

पुरीषमूत्रस्वेदादिवहानि वर्त्मानि रुद्ध्वा उल्वणाः स्वमानतोऽधिकमानास्ते दोषाः केवलं कृत्स्नं देहं संयाताः सङ्गताः सन्तः देहेऽधिकं सन्तापं जनयन्ति, नरस्तु खलु तदात्युष्णसर्व्वाङ्गो भवति ; तेन हेतुना ज्वरित एव स नर उच्यते। इति व्याधीनां नियतस्वस्वलक्षणेनानुमानं स्यात्। अधिकदोषेण ह्यनुमानञ्च भवत्येव। यद्धि लक्षणं व्याध्यन्तरे चानुगतं तेन प्रतिनियतसन्तापनिद्रानाशादि-लक्षणसहचरितेन ज्वरानुमानाव्याघातात्। यदा हि तन्मात्रमेव लिङ्गं भवति न च यावद्विशिष्टं चिह्नमुत्पद्यते न तावद्विशिष्टव्याधित्वेनानुमानमुपपद्यते, इति तदुपदेशश्च दोषबलाबलावधारणार्थं कृत्स्नाकृत्स्नलक्षणज्ञानार्थञ्च चिह्न-कार्त्स्न्याकार्त्स्न्याद्धि साध्यासाध्यभावज्ञानं भवति। अत एवोक्तं "लिङ्गञ्चैक-मनेकस्य तथैकस्यैकमुच्यते। बहून्येकस्य च व्याधेर्बहूनां स्युर्बहूनि च॥" इति निदानस्थाने। स च ना ज्वरितो नरः स्रोतसां संविबद्धत्वात् तरुणे ज्वरे प्रायशो न स्वेदं घर्म्ममधिगच्छति। प्रायश इत्यनेन पित्तादिज्वरे स्वेदाधिगमनं भवतीति ख्याप्यते॥ ७७॥

गङ्गाधरः—इति पृथग् भिन्नस्य चाकृतिर्मिति प्रश्नोत्तरमुक्त्वा लिङ्गमामस्य भगवन् वक्तुमर्हसीति प्रश्नोत्तरमाह। तत्र ज्वरस्य सम्प्राप्तिमन्तरेण आमताज्ञानं न सम्पद्यत इत्यतः पूर्व्वं ज्वरसम्प्राप्तिमुक्त्वा तरुणज्वरलक्षणमाह—अरुचिः इत्यादि। अग्नौ तज्जाठराग्नौ स्वस्थानात् पक्तिस्थानात् प्रच्युते सति दुर्ब्बल अरुचिस्तस्य भवति। वह्निप्रबलत्वे हि प्राणिभ्य आहारो रोचते एवं विपच्यते च

प्राहयति। किंवा ज्वरसामान्यसम्प्राप्तिप्राप्तपित्तोष्माणं निर्द्दिशयति। सर्व्वत्र हि ज्वरे पित्त-मवश्यं भवति, यदुक्तम्—"ऊष्मा पित्तादृते नास्ति ज्वरो नास्त्युष्मणा विना" इति। केवलमिति समस्तम्। स्वेदं ना नाधिगच्छतीत्यत्र प्राय इति योज्यं, क्वचिज्ज ज्वरे स्वेदस्याप्यभिहितत्वात्।

ज्वरोऽविसर्गी बलवान् दोषाणामप्रवर्त्तनम्।
लालाप्रसेको हृल्लासः क्षुन्नाशोऽविशदं मुखम्॥
स्तब्धसुप्तगुरुत्वञ्च गात्राणां बहुमूत्रता।
न विड् जीर्णा न च ग्लानिर्ज्वरस्यामस्य लक्षणम् * ॥७८॥

लघुत्वञ्च भवत्युदरस्य विशुध्यति च हृदयं न च भवन्ति तन्द्रालस्यादीनि। तस्माज्जाठराग्नौ स्थानात् प्रच्युतेऽरुच्यादीन्येतानि भवन्ति। हृदयस्याविशुद्धत्वं हृदयजाड्यम्। तन्द्रा निद्रावत् क्लान्तिः। आलस्यं कर्म्मस्वनुत्साहः। ज्वरश्चाविसर्गी अपरित्यागी बलवांश्च। दोषाणां हृदयादितः श्लेष्मपित्तादीनां मलानामप्रवर्त्तनमनिर्गमः वह्निना दुर्ब्बलेन स्तम्भभङ्गाभावात्। लालाप्रसेको हृदयस्थस्य रसस्य लालारूपेण प्रवृत्तेः। हृल्लासश्चामरसान्वितस्य हृदयस्थदोषस्योपस्थितवमनमिव प्रवृत्तिः। क्षुन्नाशश्चाग्निदुर्ब्बलत्वात्। मुखञ्चाविशदं सपिच्छिलम् अविशुद्धमित्यर्थः। गात्राणां स्तब्धसुप्तगुरुत्वञ्च गात्रस्तम्भो गात्राणामस्पन्दप्रायः, गात्रसुप्तिः स्पर्शाभिज्ञानाभावः। बहुमूत्रता च रसाधिक्यात्। न च जीर्णा पक्का विड् भवति न च ग्लानिर्भवति। इदं सर्व्वमामस्य तरुणस्य ज्वरस्य लक्षणम्। सुश्रुतेऽपि। "दोषाः प्रकुपिताः स्वेषु कालेषु स्वैः प्रकोपणैः। व्याप्य देहमशेषेण ज्वरमापादयन्ति हि। दुष्टाः स्वहेतुभिर्दोषाः प्राप्यामाशयमुष्मणा। सहिता रसमागत्य रसस्वेदप्रवाहिणाम्। स्रोतसां मार्गमावृत्य मन्दीकृत्य हुताशनम्। निरस्य बहिरुष्माणं पक्तिस्थानाच्च केवलम्। शरीरं समभिव्याप्य स्वकालेषु ज्वरागमम्। जनयन्त्यथ वृद्धिञ्च स्ववर्णञ्च त्वगादिषु।" इत्यारभ्य हेतुमुक्त्वा "तैर्वेगवद्भिर्बहुधा समुद्भ्रान्तैर्विमार्गगैः। विक्षिप्यमाणोऽन्तरग्निर्भवत्याशु बहिश्चरः। रुणद्धि चाप्यपां धातुं यस्मात् तस्माज्ज्वरातुरः। भवत्यत्युष्णगात्रश्च न च स्विद्यति सर्व्वशः॥" इति॥ ७८॥

'ना' इति पुरुषः। अविसर्गीति नित्यानुषक्तः। दोषाणामिति मलसम्बन्धानां दोषाणाम्। अप्रवर्त्तनमविसर्गः। क्षुन्नाश इति बुभुक्षाभावः। न विड् जीर्णेति न पुरीषं पक्कम्। न ग्लानिरिति न क्षीणमांसता॥ ७७।७८॥

* इतःपरं ज्वरवेगोऽधिकस्तृष्णा प्रलापः श्वसनं भ्रमः। मलप्रवृत्तिरुत्क्लेशः पच्यमानस्य लक्षणम्॥ इति श्लोकोऽधिकः क्वचित् पठितः।

क्षुत् क्षामता लघुत्वञ्च गात्राणां ज्वरमार्द्दवम्।
दोषप्रवृत्तिरष्टाहो निरामज्वरलक्षणम्॥ ७९॥

गङ्गाधरः—आमज्वरस्य लिङ्गमुक्त्वा जीर्णस्य ज्वरस्य लिङ्गं वक्तुमर्हसीति प्रश्नोत्तरमाह—क्षुत् क्षामतेत्यादि। क्षुत् क्षुधा। क्षामता क्षीणत्वं गात्राणाम् लघुत्वम्। ज्वरमार्द्दवं ज्वरस्याल्पता। दोषप्रवृत्तिरिति वह्निप्रबलतायां सत्यां दोष-विबन्धच्छेदात् श्लेष्मपित्तादीनां मलानामूर्द्ध्वाधःप्रवर्त्तनम्। अष्टाहोऽपि लिङ्गमेकं क्षुधाद्यनुत्पत्तावप्यष्टाहो निरामत्वं ज्ञापयति क्षुधाद्युत्पत्तौ पुनरष्टाहं विनापि निरामत्वमिति ज्ञापनार्थं क्षुधादिलिङ्गानि चाष्टाहकालञ्च लिङ्गत्वेनोपदिदेशेति। एतेनाष्टाहकालस्य निरामलिङ्गवचनेनासप्तरात्रं तरुणं ज्वरमाहुर्मनीषिण इति चानुमतम्। अर्व्वागपि सप्ताहादूर्द्ध्वञ्च तरुणं यावत् क्षुत्क्षामतादि न स्यादिति च क्षुत्क्षामतादिवचनेन ख्यापयता दूषितञ्च उक्तञ्चान्यत्र। "सप्ताहेनैव पच्यन्ते सप्तधातुगता मलाः। निरामश्चाप्यतः प्रोक्तो ज्वरः प्रायोऽष्टमेऽहनि" इति प्राय॥ इत्यनेन रसाधिक्ये ततः परतोऽपि सामता वर्त्तते इत्युक्तम्। कश्चित्तु दोषा-मताष्टाहकालमासन्नापैति रसामता तु ततोऽपूर्द्ध्वमनुवर्त्तते इति ज्ञापनार्थमष्टाह इति लिङ्गमेकं क्षुत्क्षामतादीनि च लक्षणानि दर्शयामासेत्याह। तत्र प्रश्नः किं तावद्दोषस्य सामत्वं किञ्च रसस्येति "उष्मणोऽल्पबलत्वेन धातुमाद्य-मपाचितम्। दुष्टमामाशयगतं रसमामं प्रचक्षते। आमेन तेन संयुक्ता दोषा दूष्याश्च दूषिताः। सामा इत्युपदिश्यन्ते ये च रोगास्तदुद्भवाः" इति चेत् तर्हि रसामतापायमन्तरेण कथं दोषस्य निरामत्वं सम्पद्यते दोषामता ह्यामरसान्वयात्

चक्रपाणिः—क्षुत्क्षामतेत्यादिना निरामज्वरलक्षणमाह। अत्र च क्षुदादयो दोषपाकाद् भवन्तो विनाप्यष्टाहं निरामदोषारब्धज्वरलक्षणं भवति। अष्टाहस्तु क्षुदादीन् विना दोषापाके सत्यपि भेषजदानयोग्यां ज्वरस्य व्याधेर्निरामतां ब्रूते, अत एव "पाचनं शमनीयं वा कषायं पाययेत् तु तम्" इति विकल्पद्वयेन। यदाष्टाहक्षुधादिदोषपाकलक्षणानुदयः, तदा दोषपाकार्थं पाचनीयं देयम्, अथ क्षुधादिसमुदयोऽपि जातः, तदा शमनीयं देयम्, सर्व्वथा निरामस्य ज्वरस्य एतामेव सर्व्वथा-निरामतामुपदिशति। खरनादेनोक्तम्- यत्—"न च निःसहतैवैका निरामज्वरलक्षणम्। चिरादपि हि पच्यन्ते सन्निपातज्वरे मलाः। सप्तरात्रातिवृत्तश्च क्षामतादिस्वलक्षणम्। तस्मादेतद्द्वयं दृष्ट्वा निरामज्वरमादिशेत्॥" इति। अष्टाहादर्व्वाग् दोषपाकजनितक्षुधादिलक्षणान्निरामता ब्रुवतेनाष्टाहात् अर्व्वाग् भेषजदानं दर्शयता प्रतिपादिता; यदुक्तम्—"अर्व्वागपि च देयं स्यात् भेषजं दोषपाकतः" इति; तस्मात् क्षुदादयोऽष्टाहश्च लक्षणं यथोक्तन्यायाज् ज्ञेयम्॥ ७९॥

नवज्वरे दिवास्वप्न-स्नानाभ्यङ्गान्नमैथुनम् ।
क्रोधप्रवातव्यायाम-कषायांश्च विवर्ज्जयेत् ॥ ८० ॥

उक्ता तस्माद् रसामतापायेनैव दोषामतापाय इत्यनुभवात् युगपदेव रसदोषयोः सामता निरामता च तुल्यकारणैरिति ।

ननु ज्वरवेगोऽधिकस्तृष्णा प्रलापः श्वसनं भ्रमः । मलप्रवृत्तिरुत्क्लेशः पच्यमानस्य लक्षणम् इति तन्त्रान्तरे त्वामनिरामव्यतिरिक्ता पच्यमानावस्था प्रोक्ता, सा तु कथं नोक्ता ? उच्यते, आमनिरामयोरन्तरालावस्था व पच्यमानावस्था निरामत्वस्य प्रागवस्थैव, यथा तण्डुलं पचतीति तण्डुलपाकारम्भे तण्डुलस्त्वाम एव मध्यावस्थायां पच्यमानावस्था प्रतिनियतक्रियाभावा चात्र नोक्ता । सुश्रुतेऽपि "मृदौ ज्वरे लघौ देहे प्रचलेषु मलेषु च । पक्वं दोषं विजानीयाज् ज्वरे देयं तदौषधम् । दोषप्रकृतिवैकृत्यादेकेषां पक्वलक्षणम् । हृदयोद्वेष्टनं तन्द्रा लालास्रुतिररोचकः । दोषाप्रवृत्तिरालस्यं विबन्धो बहुमूत्रता । गुरूदरत्वमस्वेदो न पक्तिः शकृतोऽरतिः । स्वापः स्तम्भो गुरुत्वञ्च गात्राणां वह्निमार्दवम् । मुखस्याशुद्धता ग्लानिः प्रसक्ती बलवान् ज्वरः । लिङ्गैरेभिर्विजानीयाज्ज्वरमामं विचक्षणः ॥" इति ॥ ७९ ॥

गङ्गाधरः—लिङ्गमामस्य जीर्णस्येत्यस्य प्रश्नस्योत्तरमुक्त्वा औषधं सक्रियाक्रमं वक्तुमर्हसीति प्रश्नोत्तरमाह । तत्रादौ "सङ्क्षेपतः क्रियायोगो निदानपरिवर्ज्जनम्"इति ज्ञापनाय ज्वरनिदानवर्ज्जनरूपमौषधमाह—नवज्वरे इत्यादि । नवज्वरे निरामलक्षणानुदये ज्वरे दिवास्वप्नश्च स्नानञ्चाभ्यङ्गश्चान्नञ्च मैथुनञ्च क्रोधश्च प्रख्यातं प्रसिद्धं वातञ्च न तु कृत्रिमवातञ्च व्यायामञ्च कषायञ्च रसमेव वर्ज्जयेत्, न तु स्वरसादिपञ्चकषायं वर्ज्जयेत् । वक्ष्यते ह्यत्रैव "स्तभ्यन्ते न विपच्यन्ते कुर्व्वन्ति विषमज्वरम् । दोषा बद्धाः कषायेण स्तम्भित्वात् तरुणे ज्वरे । न तु कल्पनमुद्दिश्य कषायः प्रतिषिध्यते । यः कषायः कषायः स्यात्

चक्रपाणिः—"सौषधञ्च क्रियाक्रमम्" इत्यनेन यद्यप्यौषधमादावुक्तं, तथापि तस्य क्रियाक्रमविशेषणतया औषधमतिक्रम्य 'नवज्वरे' इत्यादिना क्रियाक्रमं ब्रूते । तत्राप्यहितस्यैव प्रथमं निषेधः ; अन्नशब्देन गुर्व्वन्नमभिधत्ते । हारीतेन हि—"नवज्वरे व्यायामादि प्रत्येकं दोषकोपणम् । गुर्व्वन्नभोजनञ्चापि विष्टम्भि दोषकोपणम्" इत्युक्तम् । कषायांश्चेति जातौ बहुवचनम् ; तेन कषायं वर्ज्जयेदित्यर्थः ; उक्तं ह्यत्र जतूकर्णेन,—"कषायरसगुरूष्णस्निग्धान्नस्नानाभ्यङ्गान् नवज्वरे वर्ज्जयेत्" इति ॥ ८० ॥

ज्वरे लङ्घनमेवादावुपदिष्टमृते ज्वरात्।
क्षयानिलभयक्रोध-कामशोकश्रमोद्भवात् ॥

स वर्ज्यस्तरुणे ज्वरे" इति। तेन कषायकषायवर्ज्जनेन कषायरसस्यापि वर्ज्जनमुक्तं भवति ॥ ८० ॥

गङ्गाधरः—ननु तर्हि किं मधुरकषायाम्लकषायकटुकषायतिक्तकषायाणां न प्रतिषेधो नवज्वरे स्यादिति चेत्? उच्यते—ज्वरे लङ्घनमित्यादि। ज्वरे इति सप्तमी विषये, विषयश्चात्र साध्याख्यश्चोद्देश्याख्यश्च, तेन ज्वरे जाते सत्यादौ प्रथमतः लङ्घनमेवोपदिष्टं ब्रह्मादिभिः वेदैर्न त्वन्यद् भेषजं स्वरसकषायादिकं विहितम्। लङ्घनमत्र दशविधेषु लङ्घनेषु मध्ये वमनादीनां चतुर्णां संशोधनानां पाचनानाञ्च कालविशेषे विधानस्य वक्ष्यमाणत्वात्। मारुतव्यायामयोर्वर्ज्जनात् पिपासायां जलविधानाच्चातपस्य पित्तविरुद्धत्वाच्च पारिशेष्यादनशनमेव बोध्यम्। ननु किं सर्व्वेष्वेव ज्वरेषु लङ्घनमेवोपदिष्टमित्यत आह—ऋते ज्वरादित्यादि। क्षयाद्धातुक्षयात् कुपित एवानिलः क्षयानिलस्तस्मादुद्भवात् ज्वरादृते एवं भयादुद्भवाच्च, न तु क्षयोद्भवादनिलोद्भवादित्यादिज्वरादृते। जीर्णज्वरे पुनः सामे सामे वातेऽपि लङ्घनमिति तन्त्रान्तरवचनेन वातजतरुणज्वरेऽपि लङ्घनविधानादिति कश्चित्। सुश्रुते तु "न लङ्घयेन्मारुतजे क्षयजे मानसे तथा" इति वचनात् क्षयोद्भवादनिलोद्भवादित्यादिज्वरादृते इत्येवार्थः। अत्रेदञ्च वक्तव्यं "तत् तु मारुतक्षुत्तृष्णामुख-शोषभ्रमान्विते। कार्य्यं न बाले वृद्धे वा न गर्भिण्यां न दुर्ब्बले" इति कश्चित्। एषु हि लङ्घनं दोषबलापेक्षया सम्यग्-लङ्घनलक्षणोदयाभावेन लङ्घनं विहितमित्यभिप्रायेणाचार्य्यो न मुक्तकण्ठेन तद्वचनमवोचत्। लङ्घनबृंहणीयाध्याये च "एत एव यथोद्दिष्टा येषामल्पबला

चक्रपाणिः—ज्वर इत्यादौ 'लङ्घन'शब्देनेहानशनं विवक्षितम्। "चतुष्प्रकारा संशुद्धिः" इत्यादिना लङ्घनबृंहणीये दशविधमेव लङ्घनमुक्तम्, तथापि तेषामिहावस्थाविशेषेण विनियोगात् लङ्घनमेवेति नियमोऽपवादविषयं त्यक्त्वा समुत्क्षीयमानावधारणे ज्ञेयः; यथा—"नरञ्च नारायणमेव योभौ सुतौ तौ जनयाम्बभूव" इत्यत्र; तेन अवस्थायां वमनमपि भवति वक्ष्यमाणम्। यत् तु लङ्घनबृंहणीये कफपित्तज्वरच्छर्द्यादिषु मध्ये ज्वरं पठित्वा उक्तम्—"पाचनैस्तान् भिषक् प्राज्ञः प्रायेणादावुपाचरेत्" इति, तत्र भेषजप्रयोगस्यादौ पाचनं कर्त्तव्यमिति मूले न ज्वरादौ, तेन इहादौ लङ्घनाभिधानं न विरुध्यते। हारीते तु "पित्तश्लेष्मविशुद्ध्यर्थं कुर्य्याद् वमनमादितः" इति यदुक्तम्, तत् "कफप्रधानान्" इत्यादिवक्ष्यमाणावस्थायां ज्ञेयम्; 'क्षय'शब्देन धातुक्षयकृतं ज्वरं, किंवा राजयक्ष्मज्वरं गृह्णाति। 'अनिल'शब्देन निरामानिलग्रहणम्, किंवा 'क्षयानिल'-

लङ्घनेन क्षयं नीते दोषे सन्धुक्षितेऽनले ।
विज्वरत्वं लघुत्वञ्च क्षुच्चैवास्योपजायते ॥

गदाः । पिपासानिग्रहैस्तेषामुपवासैश्च तान् जयेत्” इत्युक्तम् । सुश्रुते चोत्तरतन्त्रे ज्वरचिकित्सिते “आनद्धस्तिमितैर्दोषैर्यावन्तं कालमातुरः । कुर्य्यादनशनं तावत् ततः संसर्गमाचरेत् । न लङ्घयेन्मारुतजे क्षयजे मानसे तथा । अलङ्घ्याश्चापि ये पूर्व्वं द्विव्रणीये प्रकीर्त्तिताः ॥” इति; द्विव्रणीये तु “दोषोच्छ्र्योपशान्त्यर्थं दोषानद्धस्य देहिनः । अवेक्ष्य दोषं प्राणञ्च कार्य्यं स्यादपतर्पणम् । ऊर्द्ध्व मारुततृष्णाक्षुन्मुखशोषभ्रमान्विते । न कार्य्यं गर्भिणीवृद्ध-बालदुर्ब्बलभीरुभिरिति । ननु सुश्रुते “ज्वरस्य पूर्व्वरूपेषु वर्त्तमानेषु बुद्धिमान् । पाययेत घृतं स्वच्छं ततः स लभते सुखम् । विधिर्मारुतजे त्वेष पैत्तिकेषु विरेचनम् । मृदु प्रच्छर्द्दनं तद्वत् कफजेषु विधीयते । सर्व्वं द्विदोषजेषूक्तं यथादोषं विकल्पयेत् । अस्नेहनीयोऽशोध्यश्च संयोज्यो लङ्घनादिना । रूपप्राग्रूपयोर्विद्यात् नानात्वं वह्निधूमवद्” इति । दृश्यते वातजे स्वच्छघृतपानं पैत्तिके विरेचनं कफजे मृदु वमनं तत्तदयोग्येषु लङ्घनादिकं द्वन्द्वसन्निपातजेषु स्वच्छपानादिकं दोषानुरूपं मिलितं कर्त्तव्यम् । कथमत्र लङ्घनमेवेति सम्पद्यते इति चेत् ? सत्यम्; अत्र न ह्येवशब्द उत्पन्नज्वराभिप्रायेणावधारणार्थः प्राग्रूपिज्वराभिप्राये तु समुच्चयार्थः ततः सामार्थः तेन प्राग्रूपे स्वच्छस्नेहादिकं लङ्घनमिव वर्त्तमानज्वरे तु आदौ लङ्घनमिव स्वेदादिकमित्यर्थः ।

नन्वनेन लङ्घनेन कथं नवज्वरो निवर्त्तते इत्यत आह—लङ्घनेनेत्यादि । नवज्वरोत्पादकः सामो दोषो जाठराग्निश्च मन्दः । लङ्घनेन तु तस्मिन् दोषे क्षयं नीतेऽनले च सन्धुक्षिते प्रदीपिते सति विज्वरत्वादयः स्युर्लङ्घनं ह्यनवस्थितदोषाग्नेः पुरुषस्य दोषपाचनं वह्निदीपनञ्च तस्माच्च ज्वरहरं पानाहाराकाङ्क्षाकरं शरीरलाघवकरञ्चेति । सुश्रुतेऽप्युक्तम्—“अनवस्थितदोषाग्नेर्लङ्घनं दोषपाचनम् । ज्वरघ्नं दीपनं काङ्क्षारुचिलाघवकारकम्” । इति, तेन चकाराद् रुचिश्चास्योपजायते इति वाच्यम् ।

शब्देन धातुक्षयकुपितानिलग्रहणम; यदुक्तम्—‘वायोर्धातुक्षयात् कोपो मार्गस्यावरणेन च” इति । यस्तु मार्गावरणेन वायुः कुप्यति, स आवरकधर्म्मितया प्रायेण सामो भवति, तत्र च लङ्घनं मात्रया कर्त्तव्यमेव; यदुक्तम्—“सामे वातेऽपि लङ्घनं कुर्य्यादेव मलपक्तयर्थं युक्त्या, तत् तु यथा कफे” इति । अनिलज्वरमुक्त्वापि कामादिज्वराभिधानम्, कालान्तरेण वातसम्बन्धो भवति; तेन, प्रथममपि वातासम्बन्धे कामादिज्वराणामलङ्घनीयत्वोपदर्शनार्थम् । लङ्घनफलमाह— लङ्घनेनेत्यादि ।

प्राणाविरोधिना चैनं लङ्घनेनोपपादयेत्।
बलाधिष्ठानमारोग्यं यदर्थोऽयं क्रियाक्रमः॥ ८१॥
लङ्घनं स्वेदनं कालो यवाग्वस्तिक्तको रसः।
पाचनान्यविपक्वानां दोषाणां तरुणे ज्वरे॥ ८२॥

ननु कियन्तं कालं ज्वरे लङ्घनं कर्त्तव्यमित्यत आह—प्राणाविरोधिनेत्यादि। अत्र प्राणो बलम्। तस्याविरोधिना लङ्घनेन एनं प्राग्रूपिवत्तमानान्यतरज्वरिणमुपपादयेदुपाचरेत्। कुत इत्यत आह—बलाधिष्ठानमित्यादि। बलमधितिष्ठत्यस्मादिति बलाधिष्ठानमारोग्यं न तु बलस्याधिष्ठानमात्रमारोग्यं सुखसंज्ञकं ह्यारोग्यमुक्तं धातुसाम्यञ्च न च तद्द्वयं बलाधिष्ठितिरपि तु ते बलाधिष्ठानेनानुमीयेते सुखं धातुसाम्यञ्चेति। बलक्षये च लङ्घनेन कथमारोग्यं स्यात्। न चास्यारोग्यमिति न प्रयोजनम् अस्य लङ्घनादिचिकित्साक्रियाक्रमश्च। तदाह—यदर्थ इति। अयं तावल्लङ्घनादिः क्रियाक्रमः यदर्थः यदारोग्यमर्थोऽस्य स आरोग्यार्थ एवायं लङ्घनादिः क्रियाक्रमस्तस्मात् प्राणाविरोधिना लङ्घनेन चकारात् वक्ष्यमाणेन वमनादिना च प्राणाविरोधिनैनमुपपादयेदित्यर्थः। सुश्रुतेऽपि "आनद्धस्तिमितैर्दोषैर्यावन्तं कालमातुरः। कुर्य्यादनशनं तावत् ततः संसर्गमाचरेत्" इति, संसर्ग पेयादिकसेवनमिति। लङ्घनस्य सम्यक्कृताकृतातिकृतलक्षणानि लङ्घनबृंहणीयाध्याये वातमूत्रपुरीषाणां विसर्ग इत्यादिना प्रोक्तेन जानीयात्। सुश्रुते च "सृष्टमारुतविण्मूत्रं क्षुत्पिपासासहोदयम्। प्रसन्नात्मेन्द्रियं क्षामं नरं विद्यात् सुलङ्घितम्। बलक्षयस्तृषाशोषस्तन्द्रानिद्राभ्रमक्लमाः। उपद्रवाश्च श्वासाद्याः सम्भवन्त्यतिलङ्घनात्" इति॥ ८१॥

गङ्गाधरः—ननु ज्वरे तूत्पन्ने लङ्घनमिव तावद्दोषपाचनमन्यत् किमित्यत आह—लङ्घनमित्यादि। स्वेदनं स्वेदः। कालोऽष्टाहरूपः। यवाग्वः पेयामण्डविलेपी चेति त्रिधाभिप्रायेण बहुवचनम्, ताश्चौषधसिद्धा एव न तु निरौषधाः। तिक्तको

प्राणाविरोधिनेति बलाविरोधिना, विरोधश्च अतिक्षयकरत्वेनेहोच्यते। आरोग्यं बलवत एव भवतीति बलाधिष्ठानमारोग्यमुक्तम्। 'यत्' इत्यारोग्यं प्रत्यवमृशति॥ ८१॥

चक्रपाणिः—प्रकृतस्य लङ्घनस्य पाचनतां दर्शयन्नपराण्यपि स्वेदादीनि पाचनान्याह—लङ्घनमित्यादि। काल इत्यष्टाहः। तिक्तको रसोऽत्र यवागूपानीयादिसंस्कारकत्वेन ज्ञेयः। स्वतन्त्रभेषजप्रयोगस्तरुणे निषिद्ध एव। उक्तञ्च—"भेषजं ह्यामदोषस्य भूयो ज्वलयति ज्वरम्"

तृष्यते सलिलञ्चोष्णं दद्याद् वातकफज्वरे ।
मद्योत्थे पैत्तिके चाथ शीतलं तिक्तकैः शृतम् ॥

रस इति स्वरसादिकषायाणां संशमनानां नवज्वरे प्रतिषेधात् तोयपेयादि-साधने शुण्ठ्यादीनां कट्वादिरसानामपि प्रयोगाच्च तद्व्यतिरिक्तव्यञ्जनादि-रूपेण प्रयोगे तिक्तको रसो दोषपाचन इत्यर्थः। सम्यग्लङ्घिते बालवृद्धादिषु च नवज्वरे व्यञ्जनोपयोगसम्भवात्। दोषाणामविपक्वानामिति दोषाणाम् अविपक्वत्वं सामरससम्बन्धवत्त्वम्। तस्य पाचनानि आमरसपाकेन दोषपाक-कराणि। तरुण ज्वरे इति दोषाणामपक्वत्वानपायेऽपि सन्निपातज्वरे तथान्यत्र ज्वरे चास्तब्धे सामे सप्ताहं यावत्तरुणत्वम्। अष्टाहावधि मध्यत्वादि। तत्र दोषपाचनानि न केवलं लङ्घनादीनि स्वरसकल्कादीन्यपि भवन्तीति तरुणे ज्वरे लङ्घनादीन्येव पाचनानि नान्यानीति अवधारणार्थमविपक्वानां दोषाणामित्युक्त्वापि पुनस्तरुणे ज्वरे इत्युक्तम्। तेनेदं ज्ञापितं "सप्ताहात् परतोऽस्तब्धे सामे स्यात् पाचनं हितम्। निरामे शमनं स्तब्धे सामे नौषध-माचरेत्" इति। अत्र पाचनं यथोक्तपाचनरूपं स्वरसशृतादिकं न तु लङ्घना-दिकमिति, शमनं स्वरसशृतादिकमिति ॥ ८२ ॥

गङ्गाधरः—ननु नवज्वरे यदि तृष्णा स्यात् तदा किं लङ्घनविशेषं पिपासा-निग्रहं कुर्य्यादित्यत आह—तृष्यते इति। उष्णमिति क्वाथ्यमानन्तु यत् तोयं निष्फेनं निर्म्मलीकृतम्। भवत्यर्द्धावशेषन्तु तदुष्णोदकमुच्यते इत्यग्निवेश-वचनादर्द्धावशिष्टं अहिमं स्पर्शतो यज्जलं वर्त्तते, तज्जलं वातकफाभ्यां व्यस्त-समस्ताभ्यां जाते ज्वरे दद्यात्। मद्योत्थे ज्वरे पैत्तिके च ज्वरे तिक्तकैस्तिक्त-रसद्रव्यैः शृतमर्द्धावशिष्टं पक्वं सलिलं तृष्यते दद्यात् पातुमिति शेषः। अत्र सलिलमिति वचनेन तोयसंस्कारे द्रव्यजलयोर्मानं वृद्धवैद्या वदन्ति। "यदप्सु शृतशीतासु षडङ्गादि प्रयुज्यते। कर्षमात्रं ततो द्रव्यं साधयेत् प्रास्थिकेऽम्भसि" इति। अत्र मद्योत्थे ज्वरे मद्यकृतपित्तजत्वात् पैत्तिकेऽन्तर्भावेऽपि पृथगुक्त्या

इति। 'अविपक्वानां दोषाणाम्' इति कृत्वापि 'तरुणे ज्वरे' इति यत् करोति, तेन अष्टाहादूर्द्ध्वम् अतरुणे ज्वरे अपक्वेषु दोषेषु प्राधान्येन कषायपानं पाचनमधिकृतम्, न लङ्घनादय इति दर्शयति ॥ ८२ ॥

चक्रपाणिः—लङ्घनादिकाले एव अवस्थाविशेषे देयं जलमाह—तृष्यत इत्यादि। वातकफ-ज्वर इति वातज्वरे कफज्वरे वातकफज्वरे च। मद्योत्थे कफादिज्वरेऽपि शीतलं जलं देयम्। तिक्तकैः शृतमिति वक्ष्यमाणमुस्तादिभिः शृतम्। उभयमित्युष्णं तथा तिक्तकशृतशीतञ्च।

दीपनं पाचनञ्चैव ज्वरघ्नमुभयञ्च तत्।
स्रोतसां शोधनं बल्यं रुचिस्वेदकरं परम्॥ ८३॥

मद्यस्य तीक्ष्णस्य विपरीतस्तिक्तको रसः पित्तस्यापीति ज्ञापितम्। तेन सर्व्वत्रैव मद्योत्थव्याधिषु तिक्तको रसो विहित इति गम्यते। दीपनं वह्निदीपनं पाचनमामदोषपाचनञ्चैव तदुभयम् उष्णजलं तिक्तकैः शृतशीतजलञ्चेत्युभयं जलम्। यत् तु दीपनं तदेव पाचनं भवतीति नाशङ्क्यम्। घृतं हि दीपनमपि नामदोषपाचनम्। अस्तु च यत् तु पाचनं तदेव दीपनमिति सत्यं संशमनः शृतादिकषायस्तु दीपनोऽपि न पाचनः सामे तदुपयोगनिषेधादगम्यते। ननु वातपित्तजे पित्तकफजे सन्निपातज च किं जलं देयमिति? उच्यते। वायोर्योगवाहत्वात् पित्तसंयोगेन दाहकर्त्तृत्ववचनात् पित्तषद्व्यवस्था, वातपित्तजे पित्तकफजे तु तिक्तकरसस्य पित्तकफयोर्विपर्य्ययात् तिक्तकशृतशीतमेव व्यवस्थीयते। तत्र पित्ताधिक्यञ्चेच्छीतमेव, कफाधिक्ये तु तिक्तकैः शृतमुष्णमेवेति व्यवस्था। अथवा विमानस्थाने प्रोक्तम्—किं नु खलु ज्वरितेभ्यः पानीयमुष्णं प्रयच्छति इत्यादिना साधारण्येन ज्वरहिततया यदुक्तमुष्णं जलं तदेव पैत्तिकज्वरमद्योत्थज्वरव्यतिरिक्तज्वरेषु व्यवस्थेयमिति। ननु कषायांश्च विवर्ज्जयेदित्युक्तं कथमत्र तिक्तकैः शृतं जलं विधीयते? उच्यते। कषायरसस्य तरुणज्वरे वर्ज्जनात् अविरुद्धत्वात् तिक्तकशृतशीतलसलिलविधिरेतेन तिक्तकैः शृतवचनेन ज्ञापितम्। कषायरसयोनिव्यतिरिक्तस्वरसकल्कचूर्णावलेहगुडिकाशीतफाण्टक्वाथकषायादिरूपः कषायो न नवज्वरे वर्ज्ज्य इति औषधसाधितसलिलसाध्यत्वात् पेयादीनामपि। अत एव वृद्धाः सलिलविधानमूचुर्यदप्सु शृतशीतास्वित्यादुक्त्वा तथाहुश्च। "मुख्यभेषजसम्बन्धो निषिद्धस्तरुणे ज्वरे। तोयपेयादिसंस्कारे निर्दोषं तेन भेषजम्" इति। तेन तोयपेयादिसंस्कारार्थं प्रयुज्यमानं द्रव्यं गौणभेषजं शोधनशमनार्थन्तु प्रयुज्यमानं द्रव्यं मुख्यभेषजमिति। सुश्रुतेऽप्युक्तं "सप्तरात्रात् परं केचित् मन्यन्ते देयमौषधम्। दशरात्रात् परं केचिद् दातव्यमिति निश्चिताः। पैत्तिके वा ज्वरे देयमल्पकालसमुत्थिते। अचिरज्वरितस्यापि

त्रिदोषककफपित्तज्वरयोस्तु यद्यपीह पानीयं नोक्तं, तथापि सामान्येन विमानस्थाने यदुक्तम्—"किं नु खलु ज्वरितेभ्यः पानीयमुष्णं प्रयच्छन्ति" इत्यादिना तत्प्रामाण्यादुष्णमेव जलं देयम्। वातपैत्तिके तु ज्वरे अत्यर्थदाहादिकारके शीतलमेव देयमित्यपि विमान एव "अत्यर्थोत्सन्नपित्ते" इत्यादिना ग्रन्थे सूचितम्॥ ८३॥

मुस्तपर्पटकोशीर-चन्दनोदीच्यनागरैः ।
शृतशीतं जलं दद्यात् पिपासाज्वरशान्तये ॥ ८४ ॥

देयं स्याद् दोषपाकतः । भेषजं ह्यामदोषस्य भूयो ज्वलयति ज्वरम् । शोधनं शमनीयन्तु करोति विषमज्वरम्" इति । तेन शोधनसंशमनमौषधं मुख्यभेषजं तरुणज्वरे निषिद्धमिति ॥ ८३ ॥

गङ्गाधरः—ननु कैस्तिक्तकैरित्यत आह—मुस्तेत्यादि । चन्दनेति रक्तचन्दनकाष्ठं । आहुश्च वृद्धाः । उक्ते चन्दनशब्दे तु गृह्यते रक्तचन्दनम् । लवणे सैन्धवं विद्यात् मूत्रे गोमूत्रमिष्यते । पयःसर्पिःप्रयोगे च गव्यमेव विधीयते । शकृद्रसे गोमयरसः सिद्धार्थे श्वेतसर्षपः" । इति । तथा सारः स्यात् खदिरादीनां निम्बादीनां त्वचस्तथा । फलन्तु दाड़िमादीनां पटोलादेश्छदस्तथा । फलप्रधानवृक्षाणां फलं सर्व्वत्र गृह्यते । पुष्पप्रधाने पुष्पं स्यादुत्पले नीलमुत्पलम् । अङ्गेऽप्यनुक्ते विहितन्तु मूलं कालेऽप्यनुक्ते दिवसस्य पूर्व्वम् । द्रवेऽप्यनुक्ते जलमेव देयं भागेऽप्यनुक्ते समता विधेया ।" इति । उदीच्यं वालकम् । नागरं शुण्ठी । तत् तु तिक्तकं यद्यपि न भवति तथाप्यत्रामाशयदुष्टिकफवह्निमान्द्यज्वराणां हितत्वाद् विहितम् । तीशटाचार्य्यस्तु शुण्ठीमपठन् पद्मकाष्ठं पठति । एतानि द्रव्याणि नूतनानि गृह्णीयादुक्तं हि "द्रव्याण्यभिनवान्याहुः प्रशस्तानि क्रियाविधौ । ऋते गुड़घृतक्षौद्रधान्यकृष्णाविड़ङ्गतः" इति । शृतशीतमिति अर्द्धावशिष्टं पक्वमत्र शृतमुच्यते जलमित्युक्त्या जलसंज्ञत्वात् । शीतमिति पूर्व्वं पक्वं परं तु वाताहतं कालेन शीतीभूतमिति शृतशीतम् । तदपि दिवाशृतं दिवैव देयं रात्रिशृतं तद्रात्रावेव देयम्, नान्यत्र गुरुत्वात् । तदुक्तं "दिवाशृतन्तु यत्तोयं रात्रौ तद्गुरुतां व्रजेत् । रात्रौ शृतं दिवा चापि गुरुत्वमधिगच्छति" इति । पिपासाज्वरयोः शान्तये इत्यर्थः ॥ ८४ ॥

चक्रपाणिः—मुस्तेत्यादिः पानीयसाधकः षडङ्गप्रयोगः । अत्र शुण्ठी अतिक्ता च आमाशयदुष्टिकारकज्वरहितत्वाद् विहिता । अत्र 'शृतशीतं जलं दद्यात्' इति जलसंस्कारश्रुते क्वाथपरिभाषया न क्वाथकरणम्, किन्तु संस्कारकपरिभाषया । परिभाषा च स्वतन्त्रानुक्तापि वृद्धव्यवहारसिद्धा प्रमाणीभूतैव । सा च "यदप्सु शृतशीतासु षड़ङ्गादि प्रयुज्यते । कर्षमात्रं ततो द्रव्यं साधयेत् प्रास्थिकेऽम्भसि । अर्द्धशृतं प्रयोक्तव्यं पाने पेयादिसंविधौ" इति, परिभाषार्थश्च व्यक्त एव ॥ ८४ ॥

कफप्रधानानुत्क्लिष्टान् दोषानामाशयस्थितान्।
बुद्ध्वा ज्वरकरान् काले वम्यानां वमनैर्हरेत्॥
अनुपस्थितदोषाणां वमनं तरुणे ज्वरे।
हृद्रोगं श्वासमानाहं मोहञ्च कुरुते भृशम्॥
सर्व्वदेहानुगाः सामा धातुस्था दुर्व्विनिर्हराः *।
दोषाः फलेभ्य आमेभ्यः स्वरसा इव सात्ययाः॥ ८५॥

<u>गङ्गाधरः</u>—लङ्घनविधौ संशोधनमपि लङ्घनविशेष इत्यतो ज्वरे वमनविधिमाह—कफप्रधानान् इत्यादि। कफः प्रधानो येषु दोषेषु तान्। उत्क्लिष्टान् हृदयामाशयाभ्यामूर्द्ध्वं गच्छन्तः क्लिश्यन्ति उपतिष्ठन्ति हृल्लासवेगेन ये ते तान्, वहिर्गमनोन्मुखान्। आमाशयस्थितान् न तु कण्ठमात्रस्थितान् ज्वरकरान् दोषानेवं बुद्ध्वा वम्यानां वमनार्हाणां न तु चिकित्सा-प्राभृतीयोक्तवमनप्रतिषिद्धानां गर्भिण्यादीनाम्। काले वलादिसद्भावादुत्क्लेशकाले, न तु दौर्व्वल्यादौ। वमनैर्वमनयोगैः कल्पस्थानोक्तैर्ज्वरहरैर्हरेद्-वामयेत् भिषगिति शेषः।

उक्तावस्थां विना वमने व्यापत्तिमाह अनुपस्थितदोषाणामिति। अनुपस्थिता अनुत्क्लिष्टा दोषा येषां पुंसां तेषाम्। एतेनाकफप्रधाना काला वम्यानां वमनप्रतिषेधोऽपि व्याख्यातो भवति। ननु कस्मादनु-पस्थितदोषाणां ज्वरे वमनं न विहितमित्यत आह हृद्रोगमित्यादि। ननु कस्मादनुपस्थितदोषाणां वमनान्नवज्वरे हृद्रोगादयः स्युरित्यत आह—सर्व्वदेहानुगा इत्यादि। प्रकरणान्नवज्वरे दोषाः क्रुद्धा यस्मात् सर्व्वदेहानुगा

<u>चक्रपाणिः</u>—अविशेषण तरुणातरुणज्वरेऽवस्थाविधेयं वमनमाह—कफप्रधानानित्यादि। कफः प्रधानो येषां ते कफप्रधानाः। उत्क्लिष्टानिति हृल्लासादिना वहिर्गमनोन्मुखान्। आमाशय-स्थितानित्यनेन सर्व्वशरीरं परित्यज्यामाशयगमनं दर्शयति। ज्वरकरानित्यनेन ज्वरकरान् हि दोषानेवंविधानेव नवज्वरे तु वमनैर्हरेत्, नान्यथेति दर्शयति। काल इति यथोक्तायामवस्थायाम्। वमनैरिति बहुवचनैः प्रकृत्याद्यपेक्षया बहूनां वमनप्रयोगाणां प्रयोगं दर्शयति। वम्यानामित्यनेन अवम्यगर्भिण्यादिषु वमनं निषेधयति। अत्र च वमने स्वयमेवोत्क्लिष्टत्वात् दोषस्य दोषोत्क्लेश-प्रयोजनकौ स्नेहस्वेदौ न क्रियेते अल्पौ वा क्रियेते। उक्तावस्थाव्यतिरेकेण वमने दोषमाह—अनुपस्थितेत्यादि। सर्व्वदेहानुगा इति सूक्ष्मशिरात्वगाद्यनुगताः। सामा इति सामत्वेन

* असुनिर्हरा इति वा पाठः।

वमितं लङ्घितं काले यवागूभिरुपाचरेत्।
यथास्वौषधसिद्धाभिर्मण्डपूर्व्वाभिरादितः ॥

धातुस्था रसधातुस्थाश्च तस्माद् देहाद् दुःखनिर्हरणाः सात्ययया हृद्रोगादि-व्यापद्रूपात्ययान्विताः। आमेभ्योऽपक्केभ्यः फलेभ्यः स्वरसा इव दुःख-निर्हरणाः सात्ययाश्च ॥ ८५ ॥

गङ्गाधरः—लङ्घनवमनानन्तरं किं कर्त्तव्यमित्यत आह—वमितमित्यादि। उक्तावस्थायां वमितं लङ्घितमित्युभयम्। वमनावस्थाभावे क्षयानिलादिज्वरितत्वाभावे च लङ्घितं वा सम्यग्वमनलङ्घने कृतवन्तं ज्वरितं कालेऽन्नदानयोग्यकाले आदितः प्रथमतः क्रियान्तरमकृत्वा यथास्वौषधसिद्धाभिः—यस्य यस्य ज्वरस्य यद्यदौषधं वाच्यं यस्य ज्वरस्य च यद् यद् भेषजं कषायादिविधौ वाच्यं तत्र तत्र ज्वरे तैस्तैरौषधैरर्द्धशृतेन तोयेन सिद्धाभिः कृताभिर्न त्वौषधं विना केवलतण्डुलकृताभिर्मण्डपूर्व्वाभिर्मण्डपेयाविलेपीतिक्रमयुक्ताभिर्यवागूभिः दोषाल्पत्वेन द्वित्रिदिनलङ्घनेन सम्यग्लङ्घितः स्यात् तदा मण्डादिक्रमेण उपाचरेत्। यद् यत् स्वमिति वीप्सायां स्वमनतिक्रम्येति अनतिक्रमे वाव्ययीभावे यथास्वमिति। कश्चित् तु मण्डः पूर्व्वः प्रधानोऽच्छतया यासां ताभिर्यवागूभिरिति व्याख्याय बहुद्रवत्वेन मण्डप्राधान्याद् यवागूशब्देन पेयामाह; परे तु मण्डः पूर्व्वः प्रथममादौ पेयो यासां ताभिर्यवागूभिरिति व्याख्याय अभ्यवहारकाले पूर्व्वं स्वच्छभागं पीत्वा पश्चाद् घनभागं खादेदिति.

स्थानाः प्रबलाश्च। धातुस्था इति धातुषु अत्यन्तानुप्रवेशव्यवस्थिताः। न सुखेन निर्ह्रियन्ते इति असुनिर्हराः; किंवा असून् प्राणान् निर्हरन्तीति असुनिर्हराः। अत्रार्थे फलानामित्यादिना दृष्टान्तमाह—आमानां फलानां यथा स्वरसा निर्हरणे सात्यया भवन्ति, तथा यथोक्ता अपि दोषा इत्यर्थः, सात्यया इति अत्ययदाः ॥ ८५ ॥

चक्रपाणिः—वमनलङ्घनयोरनन्तरं यद् विधेयं तदाह—वमितमित्यादि। वमितं लङ्घितमिति अवस्थावशात् कदाचिद् वमितं कदाचित् लङ्घितं कदाचिच्च वमितलङ्घितम्; वमनानन्तरं हि यदा सम्यग्विशुद्धिर्न भूता, तदा तदहर्लङ्घनमपि क्रियते। काल इत्यन्नदानयोग्ये काले। यथास्वौषधसिद्धाभिरिति यथास्वौषधं यस्यां यवाग्वां यद्भेषजं पिप्पलीनागरादि वक्तव्यम् तत्सिद्धाभिः; किंवा यस्मिंश्च ज्वरे यद् भेषजं पाचनञ्च वक्तव्यं तत्सिद्धाभिः। उक्तं हि सुश्रुते—"अन्नकाले हिता पेया यथास्वं पाचनैः कृता" इति। यद् यत् स्वं यथास्वमिति वीप्सायामव्ययीभावः।

यावज्ज्वरमृदूभावात् षड़हं वा विचक्षणः।
तस्याग्निर्दीप्यते ताभिः समिद्भिरिव पावकः॥
ताश्च भेषजसंयोगाल्लघुत्वाच्चाग्निदीपिकाः।
वातमूत्रपुरीषाणां विवन्धस्यानुलोमिकाः॥
स्वेदनाय द्रवोष्णत्वाद् द्रवत्वात् तृट्शमाय च।
आहारभावात् प्राणाय सरत्वाल्लाघवाय च॥

वदन्ति। तदुभयमेवायुक्तं यावज्ज्वरमृदूभावादिति ह्युत्तरवचनं न संगच्छते। कियन्तं कालं ताभिर्यवागूभिरुपाचरेदित्याकाङ्क्षायां ह्युक्तं यावज्ज्वरमृदूभावादित्यादि। ज्वरस्य यावत् कालं मृदुत्वं न भवति तावन्तं कालं प्रथमं मन्दाग्नौ मण्डस्ततः किञ्चिदग्निबले वृद्धे पेया ततोऽग्निबले वृद्धे विलेपीति। यदि षष्ठाहे ज्वरस्य मृदुत्वं स्यात् तदा षड़हं वा यावत् विचक्षणो वैद्यस्ताभिः यवागूभिरुपाचरेत्। किमेवं करणे प्रयोजनमित्यत आह— तस्याग्निरित्यादि। तस्य सम्यग्वमितस्य लङ्घितस्य वा ज्वरितस्याग्निर्जाठराग्निस्ताभिर्मण्डपूर्व्वाभिः यथास्वौषधसिद्धाभिर्यवागूभिः समिद्भिः पावको लौकिकाग्निरिव दीप्यते इत्यर्थः। यवागूभिरिति बहुवचनप्रयोगोऽपि संगच्छते, पूर्व्वव्याख्याने त्वनर्थः स्यादिति "सिक्थकै रहितो मण्डः पेया सिक्थसमन्विता। विलेपी बहुसिक्था स्याद् यवागूर्विरलद्रवा॥" इति त्रिधा यवागूः। ननु कस्मात् ता जाठराग्निदीपिका भवन्तीत्यत आह— ताश्चेत्यादि। भेषजसंयोगाद्धि यवागूनां लघुत्वं तेनाग्निदीपकत्वं वातादिविबन्धानुलोमत्वन्तु भेषजसंयोगादेव न तु लघुत्वात्। लघुत्वाच्चाग्निदीपनेनाग्निना वातादिविबन्धध्वंसेऽपि लघुगुणेनानुलोमीकरणायोगात्। यद्यपि मण्डो वातानुलोमन इत्युक्तं तत् पेयाद्यपेक्षया विशेषेण वातानुलोमनो मण्ड इत्यभिप्रायेण, न तु पेयादीनां वातानुलोमत्वप्रतिषेधाभिप्रायेण।

नन्वेवमन्यदप्यस्ति यत् तत् कथं नोपाचरेदित्यत आह—स्वेदनायेत्यादि।

मण्डपूर्व्वाभिरिति मण्डप्रधानाभिः। तत्र प्रथमं मण्डं पीत्वा तदनु घनभागो योज्यः। यावज्ज्वरमृदूभावादिति यावज्ज्वरस्य दोषपाकात् तीक्ष्णता निवर्त्तते। अतिज्वरे मृदूभावेऽपि षडहं यावत्। अथवा षडहः किं पेयादिनात् प्रभृति भवतु, आहोस्वित् ज्वरोत्पत्तिदिनादिति पक्षद्वयमुत्तरत्र "ज्वरितं षडहेऽतीते" इत्यत्र निर्णेष्यामः। स्वेदनायेत्यादौ भवन्तीति शेषः। ज्वरसात्म्यत्वमभिप्राय

ज्वरघ्नो ज्वरसात्म्यत्वात् तस्मात् पूर्व्वं समाचरेत् * ।
यवागूभिर्ज्वरान् विद्वानृते मद्यसमुत्थितात् ॥ ८६ ॥

द्रवोष्णत्वात् स्वेदनाय यवाग्वो भवन्ति, यद् यद् द्रव्यं द्रवमुष्णञ्च तत्तत् सर्व्वं द्रवोष्णत्वाभ्यां स्रोतोऽनुप्रविश्य तद्गतदोषं विच्छेद्य उष्णत्वेन स्वेदं प्रवर्त्तयतीति ज्ञापितम्। द्रवत्वाच्च तृट्शमाय यवाग्वो भवन्ति। यद् यद् द्रव्यं द्रवं तत् सर्व्वमाप्यत्वात् तैजसीं तृष्णां शमयति इति ज्ञापितम्। आहारभावादिति। यो यो वैध आहाररूपः स प्राणकर इति ज्ञापितम्। प्राणे बलं प्राणानां सत्ता च। सरत्वादिति। यद् यद् द्रव्यं सरं तत्तच्छरीरस्य लाघवकरमिति। ज्वरघ्न इति ज्वरव्याधिहारिका ज्वरसात्म्यत्वात् ज्वरे सति ज्वरितस्यात्मना सहात्मीभावात् ज्वरसात्म्यत्वञ्च यवागूनां प्रभावात्। तस्मादिति। ज्वरे जाते जाठराग्निर्मन्दस्तत्र दीपनमौषधं विहितम्। वातमूत्रपुरीषाणाञ्च विबन्धः स्यात् तत्र तेषामानुलोमिकमौषधं हितम्। तथा प्रायेण स्रोतोरोधाद् घर्म्माप्रवृत्तिस्तत्र स्वेदकरमौषधं युज्यते। प्रायो ज्वरे जाते तृष्णा भवति तत्र तृष्णाहरमौषधं युक्तम्। प्रथमतो रससत्त्वेन क्षुद्बोधाभावाल्लङ्घनेन क्षुधायां जातायाम् आहारं विना प्राणक्षयादाहारोऽपि युज्यते। क्षुद्बोधनेऽपि ज्वरसत्त्वाद्देहस्य गौरवं वर्त्तते तत्र सरद्रव्यं हितं भवति। ज्वरस्य च प्रशमनं प्रयोजनं तन्नाशार्थं जरघ्नञ्च भेषजं विधीयते। एतत्सर्व्वरूपाश्च यवाग्वः स्युस्तस्मादग्निदीपकादिभावाज्ज्वरे वमितं लङ्घितं पुमांसं पूर्व्वं विद्वान् भिषक् यवागूभिः समाचरेच्चिकित्सेदित्यर्थः। ननु किं सर्व्वान् नवज्वरान् यवाग्वो घ्नन्ति ? समाचरेच्च किं यवागूभिः सर्व्वेष्वेव ज्वरेषु ? इत्यत आह—ज्वरान् मद्यसमुत्थिताहते इति। बहुवचनेन निर्देशाद्धि यवाग्वास्त्रैविध्यं ज्ञापितम्। तद् यथा—द्रवसिक्थसमन्विता यवागूः, सा सिक्थकहीनो मण्डः, सिक्थकयुक्ता पेया, बहुसिक्थकविरलद्रवा विलेपीति त्रिधा, न चातिरिक्तास्ताभ्यो यवाग्वः। सुश्रुतेऽपि "यवागूमुचिताद्भक्ताच्चतुर्भागकृतां वदेत् ॥" इति। अत्र भक्तोचिततण्डुलापेक्षया चतुर्थभागकभागरूपक्षुद्रीकृततण्डुलकृतामित्यर्थः। एतत्त्रिविधयवागूविधानार्थं क्षुद्र-

यवागूनाम् अविषयं ज्वरितमाह—ऋत इति। ऋते मद्यसमुत्थितादिति मद्यकारणे ज्वरे निषेधः।

* पेयामेवादितः इति पाठो दृश्यते क्वचित्।

मदात्यये मद्यनित्ये ग्रीष्मे पित्तकफाधिके।
ऊर्द्ध्वगे रक्तपित्ते च यवागूर्न हिता ज्वरे॥ ८७॥

तण्डुलजलयोर्मानमप्युक्तमन्यत्र। "अन्नं पञ्चगुणे साध्यं विलेपी च चतुर्गुणे। मण्डश्चतुर्दशगुणे यवागूः षड्गुणेऽम्भसि॥" इति। अत्र यवागूः पेया पेयासाधनजलमानानुक्तेर्मण्डविलेपीपेयातिरिक्तयवाग्वा अभावाच्च॥ ८६॥

गङ्गाधरः—ननु मद्यकृतादन्यस्मिन् सर्व्वस्मिन्नेव ज्वरे तर्हि किं यवागूर्हिता इत्यत आह—मदात्यये इत्यादि। मदात्यये व्याधौ सति यदि ज्वरः स्यात् तर्हि तत्र ज्वरे यवागूर्न हिता उष्णत्वात्। एवं मद्यनित्ये सततमद्यपानशीले पुंसि यो ज्वरस्तत्र ज्वरे च न हिता उष्णत्वात्। एवं ग्रीष्मे काले यो ज्वरः स्यात् तत्र ज्वरे च। तथा पित्तकफाधिके पित्ताधिके ज्वरे च न हितोष्णत्वात्। एतेन क्रोधजज्वरेऽपि पित्तान्वयाश्च यवागूर्हिता भवति। कफाधिके च ज्वरे न हिता द्रवत्वात्। तदुभयाधिके च ज्वरे यवागूर्न हिता द्रवोष्णत्वात्। उक्तञ्चान्यत्र "पांशुधाने यथा वृष्टिः क्लेदयत्यतिकर्द्दमम्। तथा श्लेष्मणि संवृद्धे यवागूः श्लेष्मवर्द्धनी॥" इति। एवमूर्द्ध्वगे रक्तपित्ते च यो ज्वरो भवति तस्मिंश्च ज्वरे यवागूर्न हितेति। कफानुगत्वेनोर्द्ध्वगस्य रक्तपित्तस्य यवागूरुष्णद्रवत्वाद्विरुध्यते इत्यर्थः। एभ्योऽन्येषु क्षयानिलभयकामशोकश्रमजज्वरेषु प्रथमत एव विनापि वमनलङ्घने समाचरणं ख्याप्यते। क्षयजादिभ्योऽन्यत्र तु वमिते लङ्घिते सति यवागूर्विधीयते॥ ८७॥

तथा मदात्ययेऽपि व्याधौ, तथा मद्यनित्ये मद्यपे अन्यहेतुजोऽपि यो ज्वरः, तथा ग्रीष्मे, तथा पित्तकफाधिके यो ज्वरः, तथोर्द्ध्वरक्तपित्तिनो यो ज्वरः, तेषु सर्व्वेषु पेया न देया। इह मदात्ययादीनां पेयार्हेषु जातोऽपि ज्वरः पेयानर्हः। 'पित्तकफाधिके' इत्यनेन पित्तकफयोरतिमात्रोद्रेके सति पेयाया अदानं बोधयति। तेन कफजे ज्वरे पित्तजे ज्वरेऽनुद्भूतदोषे पेया दातव्या। तथा हि तन्त्रान्तरे—"कफजेऽपि यदा क्षीणो लङ्घनाद्विक्रमात् कफः। शस्ता एव यवाग्वस्तु तत्र पित्तेऽप्ययं क्रमः॥" इति। तथात्रैव—"पैत्तिके वाथ शीतां मधुयुतां पिबेद् यवागूम्" इत्यनेन पित्तेऽपि यवागूं वक्ष्यति; यदुक्तम्—"पांशुधाने यथा वृष्टिः क्लेदयत्यतिकर्द्दमम्। तथा श्लेष्मणि संवृद्धे यवागूः श्लेष्मवर्द्धनी" इति हारीतेनोक्तम्, तदतिवृद्धकफविषयं ज्ञेयम्। अन्ये तु मिलितपित्तकफाधिके पुरुषे यवागूप्रतिषेधमिच्छन्ति। यदि तु 'ऊर्द्ध्वगे कफपित्ते च' इति पाठस्तदा वातज्वरिणोऽपि ऊर्द्ध्वगं कफपित्तं वमनेन नायाति स्वयम्, तदापि पेया न देयेत्यर्थः। सुश्रुते तु "कफपित्तपरीतस्य ऊर्द्ध्वाऽसृक्पित्तिनस्तथा। मद्यनित्यस्य न हिता यवागूः" इत्युक्तम्। तेन 'ऊर्द्ध्वगे रक्तपित्ते' इति पाठो युक्तः॥ ८६। ८७॥

तत्र तर्पणमेवाग्रे प्रदेयं लाजशक्तुभिः ।
ज्वरापहैः फलरसैर्युक्तं समधुशर्करम् ॥
द्राक्षादाड़िमखर्ज्जूर-पियालैः सपरूषकैः ।
तर्पणार्हेषु कर्त्तव्यं तर्पणं ज्वरशान्तये ॥ ८८ ॥
ततः सात्म्यबलावेक्षी भोजयेज्जीर्णतर्पणम् ।
तनुना मुद्गसूपेन * जाङ्गलानां रसेन वा ॥ ८९ ॥

गङ्गाधरः—ननु मद्योत्थादिषूक्तेषु अग्रे तर्हि किं विधीयते इत्यत आह—तत्रेत्यादि। तर्पणं द्रवेणालोड़िताः शक्तवः। ननु कस्य शक्तुः केन च द्रवेण तर्पणं विधेयमित्यत आह—लाजशक्तुभिरिति। एवकारेण भोजनार्थमन्नादि-व्यवच्छेदः। अग्रे इति लङ्घनवमनार्हेषु लङ्घनवमनानन्तरमन्नकाले तदनर्हेषु तु प्रथमत एवं यावज्ज्वरमृदूभावात् षड़हं वेति। समधुशर्करमिति स्वाद्वनुरूपेण मधुशर्करे देये। ननु ज्वरापहानि कानि फलानीत्यत आह—द्राक्षेत्यादि। दाड़िममिति मधुरं यत् तदेव त्रिदोषहरत्वात्। परूषकं परसफलेति लोके। तर्पणार्हेषु इति ऊर्द्ध्वगरक्तपित्ते कफान्वयादादौ लङ्घनं कर्त्तव्यं न च तस्य प्रथमतस्तर्पणार्हत्वं, क्षयानिलजादयश्चेत् मदात्ययादिमतां भवन्ति तदाग्रमेव तर्पणार्हत्वात् तर्पणं कर्त्तव्यमिति ज्ञापनार्थं पुनस्तर्पणार्हेष्विति पदम् ॥ ८८ ॥

गङ्गाधरः—ननु कियन्तं कालमेवं तर्पणेन चाचरितव्यमित्यत आह—तत इत्यादि। ततस्तर्पणेन समाचरणानन्तरम्। जीर्णं तपर्णं यस्य तं जीर्ण-तर्पणं मद्योत्थादिज्वरिणं सात्म्यबलावेक्षी मद्योत्थादिज्वरकतः सात्म्यं तज्ज्वरस्योपशयं बलञ्चावेक्षमाणो भिषक् ज्वरमृदूभावे सति तनुना स्वच्छेन अघनेन मुद्गसूपेन यूषेण वा वक्ष्यमाणजाङ्गलमांसरसेन वान्नकालेषु भोजयेद वक्ष्यमाणतण्डुलान्नमिति शेषः ॥ ८९ ॥

चक्रपाणिः—"ऊर्द्ध्वगे तर्पणं पूर्व्वम्" इति वचसा यवागूं बाधित्वा ऊर्द्ध्वगे रक्तपित्ते तर्पणं यद्यपि विहितमेव, तथापि ऊर्द्ध्वगरक्तपित्तिनो यो ज्वरस्तत्रापि तर्पणादिक्रमविधानम्। एतत् तर्पणं तोयपरिप्लुताः शक्तवः ; ज्वरापहानि फलानि द्राक्षादाड़िमादीनि ; वचनं हि—"द्राक्षा-दाड़िमखर्ज्जूर-पियालैः सपरूषकैः। तर्पणार्हेषु कर्त्तव्यं तर्पणं ज्वरनाशनम् ॥" इति ॥ ८८ ॥

चक्रपाणिः—जीर्णं तर्पणं यस्य तं जीर्णतर्पणम्। मुद्गयूषस्य जाङ्गलरसस्य विकल्पः सात्म्य-बलापेक्षश्च ज्ञेयः। दुर्ब्बलो हि दुर्ब्बलाग्निः प्रायो भवति, तस्य मुद्गयूषो लघुत्वेन देयः, इतरस्य तु जाङ्गलो रसः ॥ ८९ ॥

---

* "मुद्गयूषेण" इति चक्रधृतः पाठः।

अन्नकालेषु चाप्यस्मै विधेयं दन्तधावनम्।
योऽस्य वक्त्ररसस्तस्माद् विपरीतं प्रियञ्च यत्॥
तदस्य मुखवैशद्यं प्रकाङ्क्षाञ्चान्नपानयोः।
धत्ते रसविशेषाणामभिज्ञत्वं करोति यत्॥
विशोध्य द्रुमशाखाग्रैरास्यं प्रक्षाल्य चासकृत्।
मस्त्विक्षुरसमद्याद्यैर्यथाहारमवाप्नुयात्॥ ९० ॥
पाचनं शमनीयं वा कषायं पाययेद् भिषक्।
ज्वरितं षडहेऽतीते लघ्वन्नप्रतिभोजितम्॥

गङ्गाधरः—भोजनकाले रोचनार्थं दन्तधावनमाह—अन्नकालेष्वित्यादि। चशब्दस्तुकारार्थे, अपिशब्दः समुच्चये। तेन प्रातःकालेऽपि दन्तधावनं विधेयं न तु प्रतिषिध्यते। ननु किंरसद्रव्येण दन्तधावनं कस्माद्वा हेतोर्विधेयमित्यत आह—योऽस्येत्यादि। अस्य ज्वरितस्य ज्वरे जाते तदा यो वक्त्ररसः तस्माद्रसाद्विपरीतरसं यत् द्रव्यं तस्य ज्वरितस्य मुखप्रियञ्च यत् द्रव्यं भवति तत् द्रव्यमस्य ज्वरितस्य मुखवैशद्यं मुखप्रसादमन्नपानयोश्च प्रकाङ्क्षां धत्ते। रसविशेषाणामभिज्ञत्वञ्च तत् यत् यस्माद्धेतोः करोति। ननु किमीदृशद्रव्येण काष्ठादिना वा दन्तधावनं विधेयं तदनन्तरञ्च किं कृत्वा भोजयेदित्यत आह—विशोध्येत्यादि। द्रुमशाखाग्रैः ज्वरितस्य मुखरसविपरीतरसवद्भिः प्रियैश्च वृक्षशाखाग्रैर्दन्तधावनेनास्यं विशोध्य मुखदन्तमलानपहृत्यासकृद्वारं वारं जलेनोष्णेन प्रक्षाल्य कवलीकृत्य धौतीकृत्य मस्तुना वा इक्षुरसेन वा मद्येन वा आद्यशब्देन मुद्गसूपजाङ्गलमांसरसशाकव्यञ्जनैश्च यथाहारं यस्य य आहारः स तमाहारमवाप्नुयात्॥ ९० ॥

गङ्गाधरः—नन्वेवमस्याहारविधिर्यवागूतर्पणानन्तरं ज्वरलघूभावे किमन्यत् भेषजं विधेयं न वा अनेनैवाहारविधिना किं ज्वरः शाम्यतीत्यत आह—पाचनमित्यादि। भिषक् ज्वरितं क्षयानिलादिजज्वरव्यतिरिक्तं सम्यग्-

चक्रपाणिः—सम्प्रति कषायपानविषयमाह—पाचनमित्यादि। पाचनमित्यामदोषपाचनम्। शमनीयमिति पक्वदोषोपशमनम्। एतच्च विकल्पद्वयं योग्यतया यथाक्रममामदोषविषयं तथा पक्वदोषविषयं ज्ञेयम। षडहेऽतीत इति ज्वरादावारभ्य षडहेऽतिक्रान्ते। अतः सप्तमेऽहनि कषायं

लङ्घितं वमनार्हत्वे च वामितं ततो मण्डादिक्रमेणोपचरितं क्षयानिलजादिज्वरितश्च मण्डादुग्रपचरितं, मद्योत्थज्वरितादिन्तु तर्पणेनोपचरितं, तरुणज्वरित पाचनं कषायं पाययेत्। वस्तिदिनपरिहारवज्ज्वरारम्भदिनं त्यक्त्वा षड़हं यावज्ज्वरमृदूभावात् एवंरूपेण षड़हेऽतीतेऽर्थात् सप्तमेऽह्नन्यतीते सति अष्टमेऽहनि यदि निरामश्चेत् तदा लघ्वन्नप्रतिभोजितं ज्वरहितवक्ष्यमाणतण्डुलानां लघ्वन्नं मुद्गसूपजाङ्गलमांसरसादिना तत्तज्ज्वरे प्रतिदोषविपरीतरूपेण भोजितमिति प्रतिभोजितं भिषजा भुञ्जानं प्रयोजितं निरामज्वरितं शमनीयं तत्तज्ज्वरदोषाणां शमनस्येदमिति शमनीयं क्वाथादिकषायं पाययेत्। यदि सप्ताहं यावदुक्तरूपेण लङ्घनादिक्रमेण पाचनकषायेण नवज्वरस्य नैराम्यं न भवति तदा यावज्ज्वरमृदूभावात् सप्ताहात् परतोऽपि तथैवाग्निबलमपेक्ष्य यथास्वौषधसिद्धयवाग्वादीन् पाययेत्। पाचनमामदोषपाचकं क्वाथादिकषायञ्चैव पाययेत्,

मात्रया स्वरूपेण च यत्, तत्प्रतिभोजितं ज्वरितमष्टमेऽहनि कषायं पाययेत् इति वाक्यार्थः। एवञ्च पूर्व्वोक्ताष्टाहकृतनिरामताव्यवस्थया पाचनस्य शमनीयस्य वा उपयोग उपपन्नो भवति। ननु पेयाप्रयोगे "यावज्ज्वरमृदूभावात् षड़हे वा विचक्षणः" इत्युक्तम्, ततश्च पेययैव तावत् षड़हो व्याप्यते, पूर्व्वञ्च ज्वरादौ लङ्घनमुक्तम्, तच्चानिर्द्दिष्टकालमपि 'लङ्घनेन क्षयं नीते' इत्यादिग्रन्थोक्तलङ्घितफलं यावता कालेन भवति, तावत्कालं कर्त्तव्यम्। हारीतेन तु कालोऽपि दर्शितः, यथा—"लङ्घनं लङ्घनीयानां कुर्य्याद् दोषानुरूपतः। त्रिरात्रमेकरात्रं वा षड्रात्रमथवा ज्वरे ॥" इति। तेन ज्वरलङ्घनदिने तथा षड़हेनैव समं ज्वराहादारभ्याष्टाहातिक्रमोऽपि भवति, ततश्च ज्वराहादारभ्याष्टाहे पाचनशमनीयकषायो भवतु। तस्मात् पेयाप्रयोगषड़हेऽतीते "पाचनं शमनीयं वा कषायं पाययेत्" इत्यभिप्रायः। तथा "ज्वरे पेयां कषायांश्च सर्पिः क्षीरं विरेचनम्। षड़हे षड़हे देयं वीक्ष्य दोषबलाबले" इत्यनेन ग्रन्थेनापि पेयाप्रयोगषड़हादूर्द्ध्वं कषायषड़ह उक्तः। न तु ज्वरोत्पादादिषड़हादूर्द्ध्वम्; अत्र ब्रूमः—"यावज्ज्वरमृदूभावात् षड़हं वा विचक्षणः" इत्यनेनापि ज्वरोत्पाददिनादारभ्य षड़हपर्य्यन्तं पेयाप्रयोग उच्यते, पेया ज्वरे प्राधान्येन दोषपाचनार्थं प्रयुज्यते। यदुक्तम्,—"लङ्घनं स्वेदनं कालो यवाग्वस्तिक्तको रसः। पाचनान्यविपक्कानां दोषाणां तरुणे ज्वरे ॥" इति। लङ्घनादिपाचनीयत्वं दोषाणामष्टाहादर्व्वागेव, अष्टाहादूर्द्ध्वन्तु कषायेणैव पाचनमुक्तम्। तत्र लङ्घनीये वातज्वरे आदिदिनप्रभृति पेया षड़हमपि प्राप्नोति, एकद्वित्रिदिनलङ्घिते ज्वरे पेया पञ्चचतुस्त्रिदिनप्रयोगेण ज्वरदिनादारभ्य षड़हपर्य्यन्तं कर्त्तव्या। यत्र तु दोषाणामपि सामतया तरुणवातज्वरे लङ्घनमेव षड्रात्रादिक्रमेण वा क्रियते, तत्र प्रादेशिके विधौ नायं पेयाषड्रात्रनियम औत्सर्गिकः प्रवर्त्तते। किञ्चातिमात्रलङ्घनप्रयोगे पेया न दोषपाचनार्थं क्रियते, भूरिलङ्घनक्षपिताग्नेः सन्धुक्षणार्थम्, तत्र अग्निसन्धुक्षणे जाते पुनरौषधपानमेव भवति। "ज्वरे पेया कषायाश्च" इत्यादौ पेया समानकार्य्याणां लङ्घनादीनामुप-

न तु शमनीयं वा संशोधनीयं वा दशाहं यावत् आज्वरमृदूभावात्। ततो दशाहातीते नैराम्ये सति शमनीयं संशोधनीयं वा कषायं पाययेदित्यर्थः। सुश्रुतेऽपि एतदभिप्रायेणोक्तं "सप्तरात्रात् परं केचिन्मन्यन्ते देयमौषधम्। दशरात्रात् परं केचिद् दातव्यमिति निश्चिताः। पैत्तिके वा ज्वरे देयमल्पकालसमुत्थिते। अचिरज्वरितस्यापि देयं स्याद् दोषपाकतः॥" इति। यत्र तु "ह्यामदोषस्य भिषग् यो जयति ज्वरम्। शोधनं शमनीयन्तु करोति विषमज्वरम्॥" इति। यत् तु भिषक् ज्वरितमिति सर्व्वमेव षड़हेऽतीते सति अर्थात् सप्तमेऽहनि गतेऽष्टाहे सामेऽस्तब्धे दोषे पाचनं निरामे शमनीयं कषायं स्वरसकल्कशृतशीतफाण्टान्यतमं पाययेदिति वाशब्दात् स्तब्धे सामे दोषे सति न पाचनं न वा शमनीयं पाययेत् यथोक्ताहैः यवागूभिः तर्पणैश्चोपाचरेत् यावज्ज्वरमृदूभावादित्युक्तेः तदभिप्रायेणैव कश्चिदभियुक्त आह स्म "सप्ताहात् परतोऽस्तब्धे सामे स्यात् पाचनं हितम्। निरामे शमनं स्तब्धे सामे नौषधमाचरेत्॥" इति।

लक्षणभूता, यतश्च पेया यत्र प्रतिषिद्धा मद्योत्थज्वरादौ, तत्र तर्पणादिक्रमेणापि षड़हो ग्राह्यः। तेन प्रथमषड़हे उत्सर्गतो लङ्घनादि पाचनं कर्त्तव्यमिति पेया षड़हे देयेति वचनमुच्यते। तथा हि सुश्रुते—"लङ्घनाम्बुयवागूभिर्यदा दोषो न पच्यते। तदा तं मुखवैरस्य-तृष्णारोचकनाशनैः। कषायैः पाचनैर्हृद्यैर्ज्वरघ्नैः समुपाचरेत्" इत्युक्त्वा कषायपानकालनियमे प्रोक्तम्—"सप्तरात्रात् परं केचित् मन्यन्ते देयमौषधम्" इत्यादि; ततश्च लङ्घनादिषड़हेऽतिक्रान्ते सप्तरात्रात् भेषजदानं सुश्रुतेनास्याप्यप्रतिषेधादनुमतमेव। तथा चरके "लङ्घनं स्वेदनम्" इत्यादिना तरुणज्वरे लङ्घनादि विहितम्। तरुणता ज्वरस्य सप्ताहमात्रं भवति; यदुक्तं पुष्कलावते—"आसप्तरात्रं तरुणं ज्वरमाहुर्मनीषिणः। मध्यं द्वादशरात्रन्तु पुराणमत उत्तरम्॥" इति; सप्ताहादूर्द्ध्वमतरुणे ज्वरे उत्सर्गतस्तावत् लङ्घनपेयादि न विहितमेव। चरकेणापि तथा हारीतेनापि लङ्घनाम्भोदकमुस्तादिजलपानपेयाभिधानानन्तरमुक्तम् "एतां क्रियां प्रयुञ्जीत षड़ाहात् सप्तमेऽहनि। पिबेत् कषायसंयोगान् ज्वरघ्नान् सिद्धसाधितान्॥" इति। तथा ग्यरनादेनापि—"लङ्घिताकाङ्क्षितं तस्मात् वामितम् वा ज्वरार्द्दितम्। तन्साम्यत्वादतस्तस्मिन्नादौ ज्वरमुपाचरेत्। यवागूभिर्यथादोषम्" इत्यादि। जतूकर्णेनापि यवाग्वादिक्रमस्याभिप्रायोक्तम्—"इति षाड़ाहिकः प्रोक्तो नवज्वरहरो विधिः। ततः परं पाचनीयं शमनं वा ज्वरे हितम्॥" इति। तन्त्रान्तरे च यदेतत् सप्तमेऽहनि कषायपानविधानम्, तत् षड़हे विहितकषायपानेन समं ज्वरविनाशकत्वान्न विरोध इति मन्तव्यमिति, तस्माज्ज्वराहादारभ्य षड़हेऽतीते लब्धप्रतिभोजिते कषायपानं तथा षड़हेऽतीते यवागूपचार इति ज्वरे पेया कषायांश्चैत्याश्रय उत्सर्गविषयः, तेनैषां कश्चिद्बाधकोऽपि भवतीति युक्तमेव।

स्तभ्यन्ते न विपच्यन्ते कुर्व्वन्ति विषमज्वरम् ।
दोषा बद्धाः कषायेण स्तम्भित्वात् तरुणे ज्वरे ॥
न तु कल्पनमुद्दिश्य कषायः प्रतिषिध्यते ।
यः कषायकषायः स्यात् स वर्ज्ज्यस्तरुणज्वरे ॥ ६१ ॥

अथ नवज्वरे कषायरसप्रयोगे दोषमाह—स्तभ्यन्ते इत्यादि। कषायांश्च विवर्ज्जयेदिति वचनेन यत् कषायप्रतिषेधेऽप्युक्ते ह्ये तद्वचनं तद्व्यापज्ज्ञापनार्थम्। तरुणे ज्वरे सप्ताहं यावज्ज्वरे दोषाणां सामत्वेन स्रोतोविबन्धकत्वं सर्व्वदेहानुगत्वं धातुस्थत्वञ्चेति, तादृशदोषाः कषायरसस्य स्तम्भित्वात् तेन कषायेण तरुणे ज्वरे उपयुक्तेन बद्धाः सन्तः स्तभ्यन्ते स्तब्धा अनिर्गमशीलाः क्रियन्ते न च ते दोषाः पच्यन्ते विषमज्वरञ्च कुर्व्वन्तीति व्यापदः। ननु किं मधुरादिरसयोनिकानां सर्व्वेषां स्वरसादीनां कषायाणां स्तम्भित्वं, न च तदुपपद्यते तेषां सरलवचनश्चात्रेयभद्रकाप्यीये दृश्यते इत्यत आह—न त्वित्यादि। कल्पनमुद्दिश्य पञ्चविधाः कषायकल्पना इति यत् कल्पन तदुद्दिश्य नायं कषायः प्रतिषिध्यते, कषायो रस एव प्रतिषिध्यते। ननु तर्हि पञ्च कषाययोनयो मधुराम्लकटुतिक्तकषाया इति यदुक्तं तत्र च कषायरसयोनिश्च कल्कादिकषायोऽस्ति स च किं न प्रतिषिध्यते इत्यत आह—यः कषायकषाय इति। कषायरसयोनिर्यः कल्कः शृतो वा स्वरसो वा शीतो वा फाण्टो वा कषायः स कषायः कषायस्तरुणज्वरे स्तम्भित्वादुक्तदोषस्तम्भादिव्यापत्-

चक्रपाणिः—सम्प्रति 'कषाय'शब्दसामान्येन नवज्वरनिषिद्धकषायस्य महात्ययकारकस्य नवज्वरे प्रयोगे दोषमाह—स्तभ्यन्त इत्यादि। स्तभ्यन्त इति अविचलितधर्म्माणो भवन्ति। न विपच्यन्त इति चिरेणापि न सुखं पच्यन्ते। स्तम्भित्वादिति स्तम्भनस्वभावत्वात्; उक्तं हि—"कषायः स्तम्भनः शीतः" इति। अयमर्थो हारीतेऽप्युक्तः—"न कषायं प्रशंसन्ति नराणां तरुणे ज्वरे। कषायेणाकुलीभूता दोषा जेतुं सुदुस्तराः ॥" इति। पूर्व्वं षड्विरेचनशताश्रितीये पञ्चरसकृतेष्वपि स्वरसादिषु 'कषाय'शब्द उक्तः। तदिह यदि 'कषाय'शब्देन सामान्येन मधुरादिकृतानां स्वरसादीनां प्रतिषेधः स्यात्, तदा षडङ्गपानीयस्य पञ्चविधकल्पनायामवरोधनिवेशनीयस्य तथा यवागूसाधनार्थस्य च पाठेन तत्तद्द्रव्यस्य निषेधः स्यात्। येन षडङ्गस्य यवागूसाधनद्रव्यस्य च प्रयोगोऽत्र पञ्चविधकल्पनायामन्तर्भावनीयः। भेषजप्रयोगस्य पञ्चविधकल्पनार्थस्यान्तर्भावात् अतः सर्व्वकल्पनाकषायप्रतिषेधो मा स्यादित्याह—न त्वित्यादि। न तु कल्पनमुद्दिश्येति स्वरसकल्कशृतशीतफाण्टरूपकल्पनं लक्षीकृत्य। 'यः कषायः कषायः' इति

करत्वात् निषिद्ध एवोक्तवचनेन न तु कल्पनान्तर्गतत्वेन विहित इत्यर्थः। तत्र यद्यपि मधुराम्लकटुतिक्तानां न स्तम्भित्वं तथापि मधुरस्य वातपित्ताविरोधित्वेन पित्तिकवातिकज्वरयोरेव युक्तस्तद्योनिः कषायः। अम्लयोनिस्तथा कटुकयोनिश्च कषायो यद्यपि सर्व्वत्र ज्वरे पित्तसम्बन्धेन पित्तविरोधवर्ज्जनं विधेयमित्यतो न युज्यते। उक्तं हि "उष्मा पित्तादृते नास्ति ज्वरो नास्त्युष्मणा विना। तस्मात् पित्तविरुद्धानि त्यजेत् पित्ताधिकेऽधिकम्॥" इति। तथापि भूयसा तिक्तकेन द्रव्यान्तरेण योगे पिप्पल्यन्यादिकटुकानामपि दाड़िमामलकादम्लानामपि पित्तकफाविरोधित्वं सम्पद्यते तिक्तादिबहुभिर्बह्वंशक्षयश्च कट्वम्लाल्पद्रव्येणाल्पांशवृद्धौ चाधिकांशह्रास एव निर्व्वर्त्तते आमक्षयश्च कट्वम्लौष्ण्येन भवति। तिक्तयोनिस्तु पित्ते कफे च युक्तो वाते तु सामे रससम्बन्धेन पित्तानुबन्धाच्च वायोर्योगवाहित्वात् युक्त एव भवति इत्यव्यभिचारेण सर्व्वथा सर्व्वज्वरे दोषामतापाचनत्वेन तिक्तको रस इत्युक्तम्। ननु पाचनं तोयपेयादि पाययेत् षड़हं यावज्ज्वरमृदुभावाद्वा षड़हेऽतीते शमनीयं कषायं पाययेदित्यर्थ इति चेन्न; न तु काले समुद्दिश्येत्यादि वचनासंगतेः। ननु सुश्रुते "भेषजं ह्यामदोषस्य भूयो ज्वलयति ज्वरम्। शोधनं शमनीयन्तु करोति विषमज्वरम्" इति यदुक्तम्—तेन भेषजमात्रस्य तरुणे ज्वरे प्रतिषेधः ज्वरस्य भूयोज्वलनात्, तत्रापि संशोधनशमनयोस्तु विषमज्वरकरत्वात्कषायस्यापि च प्रतिषेधः ख्याप्यते। तर्हि कथं तरुणे ज्वरे मण्डादिवत् पाचनकषायो युज्यते कथं यथास्वौषधैः सिद्धा यवाग्वो वा षड़ङ्गपानीयादिकानि च युज्यन्ते इति? तत्राहुर्वृद्धाः "मुख्यभेषजसम्बन्धो निषिद्धस्तरुणे ज्वरे। तोयपेयादिसंस्कारे निर्दोषं तेन भेषजम्॥" इति। ननु वृद्धा यदेवं वदन्ति तत्र का युक्तिः कस्मात् वा मुख्यभेषजमामदोषस्य भूयो ज्वलयति कस्माद्वा तोयपेयादिसंस्कारभेषजं न ज्वलयतीति? तत्रोच्यते। शोधनन्तु भेषजं सामस्य सर्व्वदेहगधातुस्थदोषस्य आकर्षणे सम्यङ् न प्रभवति तस्मादामदोषस्य ज्वरं भूयो ज्वलयति, शमनीयन्तु भेषजमामदोषस्यातिबलवत्तया शमयितुं न शक्नोति परन्तु शमनाय चेष्टते

यैः कषायैरामलकादिभिः स्वरसादिरूपः कषायः स निषिध्यत इत्यर्थः। न चानेन कषायरसकृतस्वरसादिनिषेधेन मधुरादिकृतस्वरसादीनां तरुणज्वरे प्रयोगो भवति। स्वरसादिभेषजस्य अतिगुरोस्तरुणज्वरेऽविधानात्। तेन कषायकषायप्रतिषेधेन तिक्तद्रव्यकृतपञ्चविधकषायकल्पनाकषायस्य विहितस्याविरोधः साध्यते, न तु अविहितस्वरसादिविधानं क्रियते। स्वरसादिगुरुभेषजस्य तरुणज्वरे निषेधवचनम्,—"भेषजं ह्यामदोषस्य भूयो ज्वलयति ज्वरम्।" अन्ये तु ब्रुवते—

तस्मात् काले शान्तौ च ज्वरस्य शेषत्वाद्विषमत्वं यातीति। नन्वेवं युक्तिवश चास्ति तोयपेयादिसंस्कारभेषजस्यामदोषज्वरभूयोज्वलनकरत्वयोरभावे युक्तिविशेष इति चेन्न। अस्ति चात्र युक्तिः, तोयपेयादिसंस्कारद्रव्याणाम् आमदोषपाककरत्वान्न भूयो दोषामताप्रज्वालकत्वं न वा ज्वरवैषम्यकरत्वं स्वल्पमानत्वात् सम्भवतीति, तस्माद् वृद्धवचनमप्येवं व्याख्येयं—मुख्यभेषजस्य संशोधनस्य शमनीयस्य च सम्बन्धो निषिद्धस्तरुणे ज्वरे तस्मात् तोयपेयादिसंस्कारे यद् भेषजं प्रयुज्यते तदामदोषपाचकत्वात् शोधनसंशमनकरत्वाभावात् निर्द्दोषमिति। ततस्तु स्वरसंभृतकल्कादिकः पाचनकषायो न प्रतिषिद्धो भवतीति। एवं सुश्रुतवचनमपि "शोधनं भेषजमामदोषस्य ज्वरं भूयो ज्वलयति, शमनीयन्तु भेषजं विषमज्वरं करोति" इति व्याख्येयम्। एवं हारीतेन पेयादिकमुक्त्वा "एतां क्रियां प्रयुञ्जीत षड्रात्रं सप्तमेऽहनि। पिबेत् कषायसंयोगान् ज्वरघ्नान् साधुसाधितान्" इति यदुक्तं तदपि ज्वरारम्भदिनं त्यक्त्वा षड्रात्रं यावत् लङ्घनमण्डादिकं पाचनकषायञ्च प्रयुञ्जीत, सप्तमेऽह्नि ज्वरघ्नान् कषायसंयोगान् शमनीयकषायान् पिबेदिति व्याख्येयम्। तथा। "इति षाड्रात्रिकः प्रोक्तो नवज्वरहितो विधिः। ततः परं पाचनीयं शमनं वा ज्वरे हितम्" इति खरनादवचनेऽपि ततः परं पाचनीयमिति सप्ताहात् परतोऽपि सामे पाचनीयं निरामे शमनं हितमेतेनार्व्वाक् षड्रात्रात् पाचनं हितमिति चोक्तं भवति। ननु पीताम्बुर्लङ्घितः क्षीणोऽजीर्णी भुक्तः पिपासितः। न पिबेदौषधं जन्तुः संशोधनमथेतरदिति वचनात् कथं लङ्घनकाले पाचनकषायो युज्यते? उच्यते, प्रथमं लङ्घनमारभ्य प्राक् सम्यग्लङ्घनलक्षणोदयात् पुरुषो न लङ्घितो भवति न च तदा पाचनकषायो विहितः सम्यग्लङ्घनलक्षणोदये तु लङ्घितः क्षीणः स्यात् तदा मण्डादिकञ्च पिबति ततः परं पाचनकषायञ्च पिबतीति न काप्यनुपपत्तिः। ननु तरुणज्वरे वमनमुक्तं सुश्रुते तु शोधनं प्रतिषिद्धमिति विरोध इति चेन्न; तरुणज्वरे कफप्रधानोत्क्लिष्टदोषस्य वमनं विधेयं तदितरस्य प्रतिषिद्धं, विरेचनञ्च सर्व्वस्यैव प्रतिषिद्धमिति बोध्यमिति॥ ९१॥

यत्—षड्रात्रात् परतः सप्तमे दिवसे कषायदानं विहितम्,—"पाचनं शमनीयञ्च" इत्यादिना स्वतन्त्रेण, तत्र सप्तमे दिवसे तरुण एव ज्वरो भवति, तरुणे च ज्वरे कषायपानं निषिद्धमिति विरोधं पश्यन् मधुरादिद्रव्यकृतकषायस्य सप्तमेऽहनि अप्रतिषेधः, कषायकषायस्य तु सप्तमेऽह्नि प्रतिषेध इत्युपदर्शनार्थं 'न तु कल्पनम्' इत्यादि कृतम्. ततश्च ज्वरादिषडहे सर्व्वकषायप्रतिषेध एव, सप्तमदिवसप्राप्ते तु तरुणे कषायद्रव्यमात्रप्रतिषेध इति वाक्यार्थो भवति॥ ९१॥

यूषैरम्लैरनम्लैर्वा जाङ्गलैर्वा रसैर्हितैः।
दशाहं यावदश्नीयाल्लघ्वन्नं ज्वरशान्तये॥ ९२॥
अत ऊर्द्ध्वं कफे मन्दे वातपित्तोत्तरे ज्वरे।
परिपक्वेषु दोषेषु सर्पिःपानं यथामृतम्॥ ९३॥

गङ्गाधरः—ननु प्रतिभोजितं कैः कियन्तं दिवसमित्यत आह—यूषैरित्यादि। दाड़िमामलकादिभिः ज्वरहितैरम्लैरम्लीकृतैर्यूषैरम्लकाममनम्लकामन्त्वनम्ल-यूषैर्हितैर्मुद्गमसूरचणककुलत्थमुकुष्टकविदलकृतैः शम्बरैणलावादिमांससम्भवैश्चानम्लैः रसैर्लघ्वन्नं संवत्सरातीतशालिषष्टिकान्नं ज्वरशान्तये दशाहं यावत् सप्ताहे नैराम्ये सत्यश्नीयात्; नैराम्ये तु यद्दिनं नैराम्यं भवति ततः परदिनमश्नीयादिति व्याख्येयं यावज्ज्वरमृदूभावादित्युक्तेः॥ ९२॥

गङ्गाधरः—अत ऊर्द्ध्वं नैराम्ये सति तदुत्तरमष्टमाहादि त्रिदिनं यूषादिभिः लघ्वन्नं प्रतिभोजितं शमनीयकषायपानादनन्तरमेकादशाहादितः। कफे मन्देऽल्पत्वमापन्ने परिपक्वेषु सर्व्वतोभावेन पक्वेषु दोषेषु सर्पिः संस्कृतं वक्ष्यमाणं यज्ज्वरहितं घृतं तत् पानम्। ज्वराः कषायैर्वमनैः लङ्घनैर्लघुभोजनैः। रूक्षस्य ये न शाम्यन्ति सर्पिस्तेषां भिषग्जितमिति तन्त्रान्तरेऽप्युक्तम्॥ ९३॥

चक्रपाणिः—यवागूत्तरकालं भोजनसाधनमाह—यूषैरित्यादि। यदि कफप्रबलता बलवदग्निश्च, तदा यूषैः, वातप्राबल्ये तु दुर्ब्बलत्वे च रसैरिति व्यवस्था। अम्लविकल्पोऽपि सात्म्यापेक्षया च ज्ञेयः। वक्ष्यति हि—"मन्दाग्नयेऽम्लसात्म्याय तत् स्तोकमपि कल्पयेत्" इति। अम्लश्चात्र ज्वरघ्नदाड़िमाद्यैश्च कार्य्यम्। लघ्विति मात्रालघु प्रकृतिलघु च रक्तशाल्यादिकम्॥ ९२॥

चक्रपाणिः—दशाहात् परतः प्रायः कर्त्तव्यमाह—अत इत्यादि। कफे मन्दे ज्वर इति मन्दकफे। यदि तु कफो नास्त्येव दोषरूपः, तदा सर्पिष्पाणं कर्त्तव्यमित्यर्थः। परिपक्वेष्विति सर्व्वथा पक्वेषु। सर्पिरिति वक्तव्ये सर्पिष्पाणग्रहणेनानुवासनाभ्यङ्गादिना सर्पिष उपयोगमस्मिन् काले निषेधयति। अनुवासनाभ्यङ्गौ हि पश्चात्कालवक्तव्यौ। इयञ्च मन्दकफवातपित्तोत्तरस्वरूपावस्था प्रायेण दशाहादूर्द्ध्वं कालमहिम्नैव सर्व्वज्वरे वक्तव्या भवति, यथा—वृद्धे पुरुषे प्रबलवातत्वम्, तरुणज्वरे सामदोषता, तथामाशयसमुत्थे कफप्रबलत्वं भवति, तथैव दशाहादुत्तरं लङ्घनादिना कफः क्षीणो भवति, ज्वरसन्तापेन च रूक्षेण धातुशोषणाच्च वातपित्ते वर्द्धेते। यत् तु पेयाकषायसर्पिःक्षीरविरेचनानां षडहे देयत्वम्, तत् प्रायिकम्। तेन दशाहादूर्द्ध्वं द्वितीयषडहे पृथगवस्थाविशेषप्राप्तौ सर्पिर्दानं न विरोधि॥ ९३॥

निर्दशाहमपि ज्ञात्वा कफोत्तरमलङ्घितम् ।
न सर्पिः पाययेत् प्राज्ञः कषायै-*-स्तमुपाचरेत् ॥
यावल्लघुत्वादशनं दद्यान्मांसरसेन च ।
भवत्यलं निग्रहाय दोषाणां बलकृच्च तत् ॥ ९४ ॥

गङ्गाधरः—ननु कफश्चेन्न दशमाहात् परं मन्दः स्यात् तदा किं कर्त्तव्यमित्यत आह—निर्दशाहमित्यादि। दशाहान्निर्गतमपि ज्वरितं कफोत्तरमलङ्घितं ज्ञात्वा तं न सर्पिः पाययेत् कषायैः पाचनशमनीयस्तमुपाचरेत्। ननु कियन्तं दिवसं कषायं दद्यात् किञ्चास्मा अशनं दद्यादित्यत आह—यावल्लघुत्वादित्यादि। कफस्य यावल्लघुत्वं स्यात् तावत् कफोत्तरमलङ्घितं ज्वरितं निर्दशाहमपि कषायैः शमनीयः शोधनीयैर्वा उपाचरेत्। मांसरसेन चास्मा अशनं लघ्वन्नभोजनं दद्यात्। ननु कस्मान्मांसरसेनाशनं दद्यादित्यत आह—भवत्यलमित्यादि। तन्मांसरसेनाशनं दोषाणां निग्रहायालं समर्थं भवति ज्वरितस्य बलकृच्च भवति। बलं ह्यलमिति पाठे तन्मांसरसेनाशनञ्च ज्वरितस्य बलकृत् बलं हि दोषाणां निग्रहायालं समर्थमित्यर्थः ॥ ९४ ॥

चक्रपाणिः—उक्तसर्पिष्पाणापवादविषयमाह—निर्द्दशाहमित्यादि। निर्गतो दशाहो निर्द्दशाहः। अलङ्घितमिति असञ्जातलङ्घितलक्षणम्, इयञ्चावस्था प्रबलसामदोषारब्धत्वाज्ज्वरस्य तथाऽसम्यक उपचाराच्च भवतीति ज्ञेयम्। शमनैस्तु कफोत्तरमलङ्घितञ्चोपाचरेत्। यावल्लघुत्वादिति च्छेदः। लघुत्वे तु जाते यावत् कफोत्तरताऽलङ्घिता च नापयाति, न तदा सर्पिष्पाणमेवानुवृत्तं कर्त्तव्यम् इत्यर्थः। यावदिति यावल्लघुत्वात् लघुत्वपर्य्यन्तं शमनैरुपाचरेत्, लघुत्वे सति सर्पिषः पानम्। अथवा यावत् तावत् नित्ययोगित्वात् लघुत्वात् यावल्लघुत्वपर्य्यन्तं शमनैरुपाचरेत्, तावन्मांसरसेनाशनं निर्द्दशाहज्वरे कफोत्तरेऽप्यलङ्घितेऽपि देयमित्याहुः—अशनं दद्यान्मांसरसेनेति। ननु कफोत्तरेऽलङ्घितेऽपि निर्द्दशाहज्वरे मांसरसेन किमर्थमेवाशनं कफविरुद्धं देयमित्याह—बलं हीत्यादि। बलकृच्च तदिति मांसरसेनाशनं बलकारकमित्यर्थः ॥ ९४ ॥

---

* शमनैरिति चक्रधृतः पाठः।

दाहतृष्णापरोतस्य वातपित्तोत्तरं ज्वरम्।
बद्धप्रच्युतदोषं वा निरामं पयसा जयेत् ॥ ९५ ॥
क्रियाभिराभिः प्रशमं न प्रयाति यदा ज्वरः।
अक्षीणबलमांसस्य शमयेत् तं विरेचनैः ॥ ९६ ॥
ज्वरक्षीणस्य न हितं वमनं न विरेचनम्।
कामन्तु पयसा तस्य निरूहैर्वा हरेन्मलान् ॥ ९७ ॥

गङ्गाधरः—सर्पिःपानानन्तरं दाहादिषु सर्पिरजेयेषु किं कार्य्यमित्यत आह—दाहतृष्णेत्यादि। वातपित्तोत्तरं न तु कफप्रधानं बद्धप्रच्युतदोषं शरीरे बद्धा न वहिर्निर्गताः किन्तु प्रच्युताः स्वस्थानतो हि क्षरिता दोषाः पित्तादयो यत्र ज्वरे तं ज्वरं निरामं न तु सामं पयसा यथास्वौषधसिद्धेन ॥ ९५ ॥

गङ्गाधरः—एतेनापि ज्वरस्याप्रशान्तौ किं कार्य्यमित्यत आह—क्रियाभिरित्यादि। आभिः प्रथमतो लङ्घनं ततो वमनार्हस्य वमनं ततो यथास्वौषधसिद्धमण्डपेयाविलेप्यस्तथा पाचनकषायश्च। ततो निरामे मुद्गादियूषजाङ्गलमांसरसेन लघ्वन्नं शमनीयकषायाश्च ततो मन्दकफे सर्पिषः पानम्। तत्र दाहतृष्णावति दुग्धं विधाय यस्य ज्वरो न शाम्यति स यद्यक्षीणबलमांसः स्यात् तदा तस्य विरेचनैरूर्द्धाधःशोधनैस्तं ज्वरं शमयेत् ॥ ९६ ॥

गङ्गाधरः—ननु ज्वरक्षीणस्य केन शमयेदित्यत आह—ज्वरक्षीणस्येत्यादि। पयसा किञ्चिद्विरेचनद्रव्यसाधितेनोष्णेन वा निरूहैर्विरेचनवस्तिभिवा ॥ ९७ ॥

चक्रपाणिः—दाहेत्यादिना क्षीरावस्थामाह। बद्धप्रच्युतदोषं वेत्यत्र बद्धदोषत्वमप्रवर्त्तमानदोषत्वम्, प्रच्युतदोषत्वन्तु स्तोकेन प्रवर्त्तमानदोषत्वम्, तत्र क्षीरं तावत् बद्धप्रवर्त्तकं भवति, तथा प्रच्युतेऽपि विविधदोषप्रवर्त्तकतयोपकारकं भवति, अत एव क्षीरगुणेषु—"पुरीषे ग्रथिते पथ्यमतीसारे तथा स्मृतम्" इत्युक्तम्। किंवा बद्धदोषे गव्यं क्षीरं सरत्वाद् देयम्, प्रच्युते तु संग्राहित्वाच्छागं देयम् ॥ ९५ ॥

चक्रपाणिः—'आभिः क्रियाभिर्यदा न प्रशमं याति ज्वरस्तदा विरेचनैः शमयेत्' इति भाषया विरेचनबहुव्यापत्तिकतया इतरकर्म्मासिद्धावेव कर्त्तव्यतां दर्शयति। विरेचनैरिति बहुवचनम् विरेचनप्रयोगविवरणे वमनविरेचनयोगांश्चाभिधास्यतीति ॥ ९६ ॥

चक्रपाणिः—ज्वरेणाक्षीणस्य शोधनमुक्त्वा ज्वरक्षीणस्य शोधनमाह—ज्वरक्षीणस्येत्यादि। पयसा वेति पयःपानेन। पयस्त्वनुलोमकतया दोषहरं भवति, अनुलोमकत्वञ्च विरेचनत्वेन न

निरूहो बलमग्निश्च विज्वरत्वं मुदं रुचिम् ।
परिपक्वेषु दोषेषु प्रयुक्तः शीघ्रमावहेत् ॥
पित्तं वा कफपित्तं वा पित्ताशयगतं हरेत् ।
स्रंसनस्त्रीन् मलान् वस्तिर्हरेत् पक्वाशयस्थितान् ॥ ९८ ॥

गङ्गाधरः—निरूहकर्म्माण्याह—निरूह इत्यादि । मुदं हर्षम् । कस्मादेवं स्यादित्यत आह—पित्तं वेत्यादि । पित्ताशयगतं पित्तं वा कफपित्तं वा हरेत् । स्रंसनो वस्तिः पक्वाशयस्थितान् त्रीन् मलान् वातपित्तकफान् हरेत् । ननु "ज्वरे पेया कषायाश्च सर्पिः क्षीरं विरेचनम् । षड़हे षड़हे देयं कालं वीक्ष्यामयस्य च" इति तन्त्रान्तरे यदुक्तं तत् कथमुपपद्यते ? यदि ज्वरे लङ्घनमेवादौ ततो यावज्ज्वरमृदूभावात् षड़हं वा यवागूपाचनकषायाश्च ततो दशाहं यावल्लघ्वन्नयषमांसरसाशनं शमनीयकषायश्च ततो दशाहादूर्द्ध्वं सर्पिस्तत्र दाहतृष्णावति क्षीरमिति विधीयते । आभिः क्रियाभिरप्रशान्ते ज्वरे अक्षीणबलमांसस्य विरेचनमिति च विधीयते इति चेन्न तन्त्रान्तरवचने हि षड़हे षड़हे इति यदुक्तं तद्दिनसीमाख्यापनार्थं सामान्यवचनम्, तेन पेयानियमात् परं कषायास्त्रयोदशदिनात् परं सर्पिस्ततो दुग्धमेकोनविंशतिदिनं यावत्, ततो विंशतिदिनावधि विरेचनमित्याह सामान्यतोऽथ विशेषार्थमुक्तं कालं वीक्ष्यामयस्य चेति, तेन सप्ताहात् परं दशाहं यावत् संशमनकषायेण यस्य कफक्षयो भवति तस्य दशाहादूर्द्ध्वं सर्पिः, यस्य कफोत्तरत्वं तस्य निर्द्दशाहत्वेऽपि न सर्पिरिति त्रयोदशादूर्द्ध्वं खरनादेन सर्पिः व्यवस्थापितं सामान्यतः एवं सति न विरोध इति ; जीर्णज्वरे कफे क्षीणे क्षीरं स्यादमृतोपममिति यदुक्तम्, तेनापि समं न दाहतृष्णेति वचनं विरुध्यते । अत्र हि निरामपदं दशाहं यावत् शमनीयकषायविधानादूर्द्ध्वं सर्पिर्विधानमुक्त्वा तत्रापि कफोत्तरत्वे मांसरसाशनशमनकषायव्यवस्थां यावल्लघुत्वादुक्त्वा व्यवस्थाकरणात् चतुर्द्दशदिनावधिकालं ज्ञापयति, न तु सप्ताहादूर्द्ध्वं कालमिति ॥ ९८ ॥

व्यवह्रियत इति विरेचनादेयत्वे क्षीरं युक्तम् । अत्र क्षीरस्य पूर्व्वोक्तविषयेणैव गुणानां लब्धत्वात् अवशिष्टं निरूहगुणमाह—निरूह इत्यादि ॥ ९७ ॥

चक्रपाणिः—विरेचनास्थापनयोर्दोषभेदेन च विषयमाह—पित्तमित्यादि । वमनस्य तु दोषभेदेन स्थानेन च विषयः "कफप्रधानान्" इत्यादिनैवोक्त इति नेह पुनरुच्यते, परं पूर्व्वमवस्था-

ज्वरे पुराणे संक्षीणे कफपित्ते दृढ़ाग्नये।
रुक्षबद्धपुरीषाय प्रदद्यादनुवासनम् ॥ ९९ ॥
गौरवे शिरसः शूले विबद्धेष्विन्द्रियेषु च।
जीर्णज्वरे रुचिकरं दद्याच्छीर्षविरेचनम् ॥ १०० ॥
अभ्यङ्गांश्च प्रदेहांश्च सस्नेहान् सावगाहनान्।
विभज्य शीतोष्णकृतान् * दद्याज्जीर्णज्वरे भिषक् ॥

गङ्गाधरः—नन्वेवं विरेचनेनाक्षीणबलमांसस्य ज्वरक्षीणस्य तु पयसा निरूहेण वा यदि मलनिःसरणं सम्यङ् न स्यात् तथा मलपित्तकफक्षयेऽपि यदि ज्वरो न शाम्येत्, तस्य किं कार्य्यमित्यत आह—ज्वरे पुराणे इत्यादि। कफपित्ते संक्षीणे सति प्रबलवायौ च सति दृढ़ाग्नये ज्वरिताय रुक्षाय तथा बद्धं पुरीषं यस्य तस्मै चानुवासनं ज्वरहरं दद्यात् ॥ ९९ ॥

गङ्गाधरः—एवं कृते यदि शिरसो गौरवं शूलञ्च वर्त्तते, वर्त्तन्ते च विबद्धानीन्द्रियाणि, तदा यत् कार्य्यं तदाह—गौरव इत्यादि। जीर्णज्वरे त्रयोदशदिनात् परं शीर्षविरेचनं दद्यान्नतु पूर्व्वमिति ॥ १०० ॥

गङ्गाधरः—एवं कृते अभ्यन्तरदोषक्षये वहिर्मार्गत्वगादिगतदोषे वर्त्तमाने ज्वरो यदि न शाम्यति, तदा यत् कार्य्यं तदाह—अभ्यङ्गांश्चेत्यादि। अभ्यङ्गान् स्नानकाले स्नेहाभ्यङ्गं विना कालान्तरे ज्वरहरतैलाभ्यङ्गान् सस्नेहान् सावगाहनान् प्रदेहांश्च ज्वरहरतैलादिस्नेहमिश्रितान् प्रदेहान् प्रदिह्य ततोऽवगाहान् क्वाथादीन् क्वाथादिष्वथवा रसादिष्ववगाह्य प्रदेहान् शीतोष्णकृतान् विभज्य शीतज्वरे जीर्णे उष्णैरगुर्व्वादिभिर्द्रव्यैः कृतान्, उष्णे दाहप्रबले जीर्णज्वरे

विहितं वमनं स्वयमुत्क्लिष्टदोषे ज्ञेयम्, एतच्च जीर्णज्वरविहितं वमनं स्नेहस्वेदाभ्यां दोषमुत्क्लेश्य कर्त्तव्यमिति विशेषः। पित्ताशय आमाशयाधोभाग एव। क्व सनमिति च्छेदः ॥ ९८ ॥

चक्रपाणिः—अनुवासनविषयमाह—ज्वर इत्यादि। प्रकरणागतायामपि पुराणतायां 'पुराणे' इति पदमत्यर्थपुराणतामाह। गौरव इत्यादिना शिरोविरेचनविषयमाह। शिरस इति पूर्व्वेणोत्तरेण च योज्यम्। इन्द्रियाणां विबद्धत्वं स्वविषयप्रवृत्तिरहितत्वम् ॥ ९९ । १०० ॥

चक्रपाणिः—अन्तःपरिमार्ज्जनमभिधाय वहिःपरिमार्ज्जनमाह—अभ्यङ्गांश्चेत्यादि। प्रदेहः सामान्येन बहलोऽबहलश्च गृह्यते। ये तु सुश्रुतमतेन बहलं विशोषिणं प्रदेहं ग्राहयन्ति, तन्मतेन

* शीतोष्णतया कुर्य्यादिति पाठान्तरम्।

तैराशु प्रशमं याति वहिर्म्मार्गगतो ज्वरः।
लभन्ते सुखमङ्गानि बलं वर्णश्च वर्द्धते ॥ १०१ ॥
धूपनाञ्जनयोगैश्च यान्ति जीर्णज्वराः शमम्।
त्वङ्मात्रशेषो येषाञ्च भवत्यागन्तुरन्वयः ॥ १०२ ॥
इति क्रियाक्रमः सिद्धो ज्वरघ्नः संप्रकाशितः।
तेषान्त्वेष क्रमस्तानि द्रव्याण्यूर्द्ध्वमतः शृणु ॥ १०३ ॥
रक्तशाल्यादयः शस्ताः पुराणाः षष्टिकैः सह।
यवाग्वोदनलाजार्थे ज्वरितानां ज्वरापहाः ॥ १०४ ॥

शीतैश्चन्दनादिभिः द्रव्यः कृतान् दद्यात्। तश्चाभ्यङ्गादिभिः वहिर्म्मार्गगतो ज्वरः आशु प्रशमं याति ॥ १०१ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—एवमेव सम्यगाचरिता अपि ज्वरा यदि न शाम्यन्ति, तदा किं कार्य्यं तदाह—धूपनेत्यादि। ननु धूपनाञ्जनयोगैः किं सर्व्व एव दोषजा जीर्णज्वराः शाम्यन्तीत्यत आह—त्वङ्मात्रेत्यादि। केवले चर्म्मणि शेषो ज्वर-शेषो वर्त्तत इति त्वङ्मात्रशेषः। येषां जीर्णज्वराणां त्वङ्मात्रे शेषो वर्त्तते, येषाञ्च जीर्णज्वराणामागन्तुभूताद्यावेशोऽन्वयो योगस्ते च जीर्णज्वराः शमं यान्ति ॥ १०२ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथोपसंहरति—इतीत्यादि। ननूक्तानां यवाग्वादीनां कानि द्रव्याणीत्यत आह—तेषामित्यादि। तेषां यवाग्वादिक्रियाक्रमाणां तानि द्रव्याणि अत ऊर्द्ध्वं क्रमात् शृणु ॥ १०३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—रक्तशाल्यादय इत्यादि। समातीतं गुणोत्तरमिति वचनात्

दाहप्रशमने न लेपोऽपि बहलः कर्त्तव्यः स्यात्, स च तनुरेव कर्त्तव्यः। उक्तं हि—"श्लक्ष्ण-पिष्टघनो लेपश्चन्दनस्यापि दाहकृत्" इत्यादि। विभज्येति शीतोष्णकृतमिति उष्णाभिप्रायं शीताभिप्रायञ्च विभज्य यथासंख्यं शीतकृतं तथोष्णकृतम्, वक्ष्यति हि—"अभ्यङ्गांश्च प्रदेहांश्च परिषेकांश्च कारयेत्। यथाभिलाषं शीतोष्णं विभज्य द्विविधं ज्वरम् ॥" इति। शीतोष्णता च द्रव्यमहिम्ना संस्कारेण च ज्ञेया ॥ १०१ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—त्वङ्मात्रशेषा इति धात्वन्तरत्यागेन त्वङ्मात्रावस्थितदोषजन्याः। येषां वा आगन्तुभूतरूपोऽन्वयः कारणं भवति ज्वराणाम्, ते धूपादिना शमं यान्ति ॥ १०२ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—क्रमप्राप्तौषधप्रश्नस्योत्तरमाह—येषामित्यादि। "रक्तशाल्याद्यः शस्ताः शालयः

लाजपेयां सुखजरां पिप्पलीनागरैः शृताम्।
पिबेज्ज्वरी ज्वरहरां क्षुद्वानल्पाग्निरादितः॥ १०५॥
अम्लाभिलाषी तामेव दाड़िमाम्लां सनागराम्।
सृष्टविट् पैत्तिको वाथ शीतां मधुयुतां पिबेत्॥ १०६॥
पेयां वा रक्तशालीनां पार्श्ववस्तिशिरोरुजि।
श्वदंष्ट्राकण्टकारीभ्यां सिद्धां ज्वरहरां पिबेत्॥ १०७॥

वत्सरातीतरक्तशालिषष्टिकादयः अन्नपानादिकोक्ताः। यवाग्वो मण्डपेयाविलेप्यः, ओदनोऽन्नम्॥ १०४॥

गङ्गाधरः—ननु यथास्वौषधसिद्धा यवाग्वस्तु विहितास्ताः किं रक्तशाल्यादिकृततण्डुलैः कर्त्तव्या उतान्यैरित्यत आह—लाजेत्यादि। ज्वरितः प्रथमतो लङ्घनं सम्यगाचर्य्य यदा क्षुद्वान् भवति, तदाल्पाग्निर्यस्मात्, तस्मादादितः सुखजरां ज्वरहराञ्च पिप्पलीनागरैः कल्करूपैः क्वाथ्यरूपैर्वा कृतक्वाथैः शृतां पक्वां लाजपेयां लाजकृतां यवागूं मण्डरूपां पिबेत्, अग्निबलापेक्षया पेयां वा विलेपीं वा॥ १०५॥

गङ्गाधरः—अम्लेत्यादि। यदा तु स ज्वरितोऽम्लाभिलाषी स्यात् तदा तामेव लाजपेयां सनागरां शुण्ठीमात्रक्वाथकल्कान्यतरपक्वां दाड़िमरसेनाम्लीकृतां पिबेत्। तत्र यदि स ज्वरितः सृष्टविट् भवति पैत्तिको वा भवति शीतां लाजपेयां नागरशृतां मधुयुतां पिबेत्। तत्र पार्श्ववस्तिशिरोरुजि श्वदंष्ट्राकण्टकारीभ्यां क्वाथकल्कान्यतररूपाभ्यां सिद्धां पक्वां रक्तशाल्यादीनां पुराणानां पेयां वा ज्वरहरां पिबेत्॥ १०६। १०७॥

षष्टिकैः सह" इति केचित् पठन्ति, पुनरुक्त 'शालयः' इति पदेन यवकादीनां निरासः क्रियते। यद्यपि "शूकधान्यं शमीधान्यं समातीतं प्रशस्यते" इत्युक्तमेव, तथापि प्रमादादपुराणग्रहणनिषेधार्थं 'पुराणाः' इति पदम्॥ १०३—१०४॥

चक्रपाणिः—लाजपेयामित्यादिका दश यवाग्वः, तत्र प्रथमा श्लेष्मणीति हरिश्चन्द्रः। किंवा लाजपेयां सुखजराम् इत्येका, तथा पिप्पलीनागरैः शृतामिति द्वितीया, एवं शेषाभिः सहैकादश पेयाः। सनागरां सृष्टविट् पिबेदिति योजना, सनागरामेव शीतां मधुयुतां पिबेत्, पैत्तिक इत्यपरा। शुण्ठ्यास्तु मधुरपाकित्वेन पाचनत्वेन च पित्ते प्रयोगः। इह

ज्वरातिसारी पेयां वा पिबेत् साम्लां शृतां नरः।
शालपर्णी-*-बलाबिल्व-नागरोत्पलधान्यकैः॥ १०८॥
शृतां विदारीगन्धाद्यैर्दीपनीं स्वेदनीं नरः।
कासी श्वासी च हिक्की च यवागूं ज्वरितः पिबेत्॥ १०६॥
विबद्धवर्च्चाः सयवां पिप्पल्यामलकैः शृताम्।
सर्पिष्मतीं पिबेत् पेयां ज्वरी दोषानुलोमनीम्॥ ११०॥
कोष्ठे विबद्धे सरुजि पिबेत् पेयां शृतां ज्वरी।
मृद्वीकापिप्पलीमूल-चव्यामलकनागरैः॥ १११॥
पिबेत् सबिल्वां पेयां वा ज्वरे सपरिकर्त्तिके।
बलावृक्षाम्लकोलाम्ल-कलशीधावनीशृताम्॥ ११२॥

गङ्गाधरः—ज्वरातिसारीत्यादि। यदि चात्र स ज्वरितो नरो ज्वरातिसारी भवति, तर्हि शालपर्णीबलाबिल्वशलाटुनागरनीलोत्पलधन्याकैः कल्कैः क्वाथरूपैः वा शृतां रक्तशालीनां पुराणानां पेयां साम्लां दाडिमेनाम्लीकृतां पिबेत्॥१०८॥

गङ्गाधरः—शृतामित्यादि। तत्र ज्वरितः कासी वा श्वासी वा हिक्की वा चेद्भवति, तदा विदारिगन्धाद्यैः शालपर्ण्याद्यैः "विदारीगन्धां बृहतीं पृश्निपर्णीं निदिग्धिकाम्। विद्याद्विदारीगन्धाद्यं श्वदंष्ट्रापञ्चमं गणम्॥" इति। तैः कल्कैः क्वाथरूपैर्वा शृतां यवागूं दीपनीं स्वेदनीं यस्मात् तस्मात् पिबेत्॥ १०९॥

गङ्गाधरः—विबद्धेत्यादि। यो ज्वरी विबद्धवर्च्चाः स सयवां रक्तशालीनां पुराणानां यवागूं यवसमानरक्तशालीतण्डुलानामेकीकृत्य पिप्पल्यामलकैः क्वाथरूपैः कल्करूपैर्वा शृतां पेयां सर्पिष्मतीं सर्पिषि गव्ये सन्तलितामनुलोमनीं यस्मात् तस्मात् पिबेत्॥ ११०॥

गङ्गाधरः—कोष्ठ इत्यादि। ज्वरी कोष्ठे पक्वामाग्न्याद्याशये विबद्धे सरुजि च। मृद्वीका द्राक्षा। द्राक्षापिप्पलीमूलचव्यामलकशुण्ठीभिः पञ्चभिः क्वाथरूपैः कल्करूपैर्वा शृतां रक्तशालीनां पुराणानां पेयां पिबेत्॥ १११॥

गङ्गाधरः—पिबेदित्यादि। सपरिकर्त्तिके गुदे कर्त्तनवत् पीड़ायुक्ते ज्वरे

विदारीगन्धाद्यं पञ्चमूलम्। सयवामितिपदेन षष्टितण्डुलकार्य्यां पिबेदिति। सबिल्वाम्

* शालपर्णीस्थाने पृश्निपर्णीति केचित् पठन्ति।

अस्वेदनिद्रस्तृष्णार्त्तः पिबेत् पेयां सशर्कराम्।
नागरामलकैः सिद्धां घृतभृष्टां ज्वरापहाम्॥ ११३॥

ज्वरितः पुमान् बला वृक्षाम्लं तिन्तिड़ीकं कोलं शुष्कवृहद्बदरफलं तदेवाम्लं कलशी शालपर्णी धावनी पृश्निपर्णी एताभिः पञ्चभिः कल्कक्काथान्यतर-रूपाभिः शृतां पुराणरक्तशालीनां पेयां सविल्वां विल्वशलाटुचूर्णयुक्तां वा पिबेत्॥ ११२॥

गङ्गाधरः—अस्वेदेत्यादि। यस्तु ज्वरी अस्वेदनिद्रः घर्म्मनिद्राभ्यां रहितः तृष्णार्त्तश्च भवति, तदा नागरामलकैः कल्कक्काथकतररूपः सिद्धां पक्कां रक्त-शालीनां पुराणानां पेयां गव्यघृते भृष्टां सन्तलितां ततः सशर्करामनुरूपेण शर्करां प्रक्षिप्य ज्वरहरां पिबेत्। पेयासाधनार्थं द्रव्यमानमाहुर्वृद्धाः। "कर्षार्द्धं वा कणाशुण्ठ्योः कल्कद्रव्यस्य वा पलम्। विनीय पाचयेद् युक्त्या वारिप्रस्थेन चापराम्॥" इति। अत्र कणाशुण्ठ्योरिति तीक्ष्णद्रव्योपलक्षणं कल्क-द्रव्यस्य वा पलमिति मृदुद्रव्यपरम्, तेन मिश्रितमध्यमवीर्य्ययोरुभयभागित्वात् अर्द्धपलं त्रिकर्षं वा गृहीत्वा कुट्टयित्वा कर्पटे पोट्टले बद्ध्वा, तण्डुलश्च मण्डादिषु कर्त्तव्येषु वारिप्रस्थो यथा चतुर्द्दशषट्चतुर्गुणो भवति तावन्मानं बद्ध्वा क्षिप्त्वा

इत्यादिना धावनीश्रृतामित्यन्तेनैका यवागूः। परिकर्णिका परिकर्त्तिकाकारा वेदना। कलशी सिंह-पुच्छम्। धावनी कण्टकारी। अत्र च यवागूनां साधनद्रव्यजलतण्डुलपरिमाणे वृद्धवैद्यव्यवहाराः पूजिताः प्रमाणीकर्त्तव्याः। अत्राग्निवेशसंहितायामधीयते "क्काथ्यद्रव्याञ्जलिं क्षुण्णं श्रपयित्वा जलाढ़के। पादशेषेण तेनास्य यवागूरुपकल्पयेत्। कर्षार्द्धं वा कणाशुण्ठ्योः कल्कद्रव्यस्य वा पलम्। विनीय पाचयेद् युक्त्या वारिप्रस्थेन चापराम्॥" इति। अपरामिति क्काथसाध्ययवाग्वा उक्तया भिन्नां कल्कसाध्यामित्यर्थः; एवञ्च कल्कपदेन या तत्र यवागूसाधनपरिभाषा, सा इहापि द्रव्यपलकल्केन यवागूसाधनमुपदिशतानुमतैव, तथापि जीवन्त्यादियवाग्वामष्टाभिर्द्रव्यैः पलप्रमाणैः साधनमुक्तम्। यत् तु तत्र वृक्षाम्लयुक्तेत्याद्युक्तम्, तदम्लतामात्रार्थं वृक्षाम्लदानम्, न तदष्टमाषकप्रमाणम्, किंवा तदस्याष्टमाषकमानप्रमाणमस्तु, तथाप्यवूरार्थम् इतरार्थतया कल्कपलसाधनोपदेशिका परिभाषानुमतैव भवत्यष्टमाषकाधिकपलकल्कसाधनोपदेशेन, उक्तं हि—"जीवन्त्यजाजीपुष्कराह्वैः सकारवीदीप्यकविल्वमध्यैः। सयावशूकैर्बदरप्रमाणैर्वृक्षाम्लयुक्ता घृततैलभृष्टा। अर्शोऽतिसारानिलगुल्मशोफ-हृद्रोगमन्दाग्निहिता यवागूः। या कल्कसाध्या विधि-नैव तेन सिद्धा भवेत् सापि हितार्थिना च" इति; तस्मादेतद्यवागूमानलिङ्गदर्शनात् कल्कपल-साध्ययवाग्वभिधायिका परिभाषाऽनुमतैव, तदन्या अतत्सहचरिता कर्षार्द्धकणाशुण्ठीमानदर्शिकाऽनु-मतैव। क्काथसाध्ययवाग्वादिद्रव्यमाने तु वृद्धव्यवहारपूजितेयं परिभाषा—"यदप्सु शृतशीतासु

मुद्गान् मसूरांश्चणकान् कुलत्थान् समुकुष्टकान्।
यूषार्थे यूषसात्म्याय ज्वरिताय प्रदापयेत्॥ ११४ ॥
पटोलपत्रं सफलं कूलकं * पापचेलिमम् †।
कर्कोटकं कठिल्लञ्च विद्याच्छाकं ज्वरे हितम्॥ ११५ ॥
लावान् कपिञ्जलानेणांश्चकोरानुपचक्रकान्।
कुरङ्गान् कालपुच्छांश्च हरिणान् पृषतः शशान्॥

पचेत्। इति कल्कसाध्या यवागूः। क्काथश्च वारिप्रस्थे तत्तन्मानं कणादिकं कुट्टयित्वा पक्त्वार्द्धशेष परिस्राविते चतुर्दशादिगुणे तत्र क्काथे क्षुद्रतण्डुलं दत्त्वा मण्डादियवागूः पाक्या इति क्काथसाध्या यवागूः॥ ११३ ॥

गङ्गाधरः—ननु सूपयूषार्थं किं किं शमीधान्यं ज्वरे हितमित्यत आह—मुद्गानित्यादि। मुकुष्टको वनमुद्गः। यूषसात्म्याय न त्वयूषसात्म्याय न वा सूपरूपेण दद्यात्॥ ११४ ॥

गङ्गाधरः—ननु शाकसात्म्याय कस्कः शाको ज्वरे हित इत्यत आह—पटोलपत्रमित्यादि। पापचेलिमं कारकेन्वकम्॥ ११५ ॥

गङ्गाधरः—ननु जाङ्गलैर्वा रसैरिति यदुक्तं तज्जाङ्गलाः के इत्यत आह—लावान् इत्यादि। लाअभेटा इति लोके ख्यातः पक्षिविशेषः। कपिञ्जलान् वाअइ इति लोके चटकवत् पीतवर्णमस्तकः पक्षिविशेषः। एणान् कृष्णसारादीन् हरिणान्। चकोरान् प्रसिद्धांश्चकोरपक्षिणः। उपचक्रकान् कयेर इति लोके पक्षिविशेषान्। कुरङ्गान् स्वल्पहरिणान्। कालपुच्छान् कृष्णपुच्छहरिणविशेषान्। हरिणान् प्रसिद्धान्। पृषतो वाताट् हरिणान्। शशान् शशक इति लोके।

षडङ्गादि प्रयुज्यते। कर्षमात्रं ततो दत्त्वा साधयेत् प्रास्थिकेऽम्भसि। अर्द्धश्रृतं प्रयोक्तव्यं पाने पेयादिसंविधौ॥" इति। 'आदि'शब्देनात्र यूषरसादिग्रहणम्; "क्काथ्यद्रव्याञ्जलिं क्षुण्णम्" इत्यादिपरिभाषायास्तथानुक्तपरिभाषायाश्च कर्त्तव्यव्यवस्था तथा सकलयवागूसाधनतण्डुल-जलादिमानव्यवस्थाव्यभिचारश्चापामार्गतण्डुलीय एव निर्लोचितोऽनुसरणीयः॥ १०५—११३ ॥

चक्रपाणिः—मुद्गानित्यादि ज्वरहितयूषद्रव्यसंग्रहः। यूषकरणमिति यवागूसाधनवत्। मुद्गः स्वनामप्रसिद्धः; कुलकं कारवेल्लकम्; पापचेलिका पाठाशाकम्; कठिल्लकं रक्तपुनर्नवा। कपिञ्जलो गौरतित्तिरिः, एणः कृष्णसारः, उपचक्रकश्चकोरः; कालपुच्छो हरिणविशेषः; हरिणस्ताम्रवर्णः;

* वार्त्ताकुमिति वा पाठः। † पापचेलिकामिति पाठान्तरम्।

प्रदद्यान्मांससात्म्याय ज्वरिताय ज्वरापहान्।
ईषदम्लाननम्लान् वा रसान् काले विचक्षणः ॥
कुक्कुटांश्च मयूरांश्च तित्तिरिक्रौञ्चवर्त्तकान्।
गुरूष्णत्वान्न शंसन्ति ज्वरे केचिच्चिकित्सकाः ॥ ११६ ॥
लङ्घनेनानिलबलं ज्वरे यद्यधिकं भवेत्।
भिषङ् मात्राविकल्पज्ञो दद्यात् तानपि कालवित् ॥ ११७ ॥
घर्म्माम्बु चानुपानार्थं तृषिताय प्रदापयेत्।
मद्यं वा मद्यसात्म्याय यथादोषं यथाबलम् ॥ ११८ ॥

अत्र रोचकार्थमेषां मांसस्य रसान् दाड़िमाम्लेनाल्पाम्लीकृतान् अनम्लान् अम्लहीनान् वा विचक्षणो दद्यात्। कुक्कुटानित्यादि। क्रौञ्चा बकाः। वर्त्तकाः वटेर इति लोके ॥ ११६ ॥

गङ्गाधरः—अथ यद्यपि मांसरसस्य कालोऽग्रे तर्पणानन्तरं सप्ताहानन्तरं दशाहं यावत् दशाहानन्तरमपि कफोत्तरालङ्घितेऽपि चोक्तस्तथाप्यत्र विषयान्तरमाह—लङ्घनेनेत्यादि। तान् लावादीन् मांसरसान् तस्मै लङ्घनेन बलवदनिलाय ज्वरितायापि कालवित् मात्राविकल्पज्ञो तदनिलबलापेक्षया मात्रया दद्यात्। पूर्व्वोक्तरूपाय च दद्यादिति अपिशब्देन ज्ञाप्यते ॥ ११७ ॥

गङ्गाधरः—ननु यवाग्वादिसमुपाचरतेऽनुपानार्थं किं देयमित्यत आह—घर्म्माम्बु इत्यादि। अर्द्धशिष्टमुष्णाम्बु तृषितायानुपानार्थं प्रदापयेत्। मद्यसात्म्याय तु यथादोषं मद्यं वा यथाबलं परिमितं यवागूं पिबते तृषिताय लघ्वन्नं भुञ्जानाय वा तृषितायानुपानार्थं प्रदापयेत् ॥ ११८ ॥

पृषतो बिन्दुचित्रितो हरिणः। रसकरणस्य शास्त्रम्—"पलानि द्वादश प्रस्थे घनेऽथ तनुके तु षट्। मांसस्य षट्कं कुर्व्वीत पलमच्छतरे रसे ॥" इति। यत्र तु मांसस्य द्रव्यान्तरेण साधनम्, तत्र यवागूवत् साधनं व्याख्येयम्। "मात्राविकल्पज्ञः" इत्यनेन तावत्या मात्रया तेन च संस्कृतेन विकल्पेनानुष्णलघुलावादयो देयाः, येन गौरवादग्निवधमुष्णत्वाद् वा ज्वरावृत्तिं न जनयन्तीति दर्शयति ॥ ११४—११७ ॥

चक्रपाणिः—घर्म्माम्बु उष्णाम्बु। घर्म्माम्ब्वादिश्लोकं शोधनार्थं वदन्ति, अनुपानव्यवस्थायाम् उष्णपानीयमद्ययोरहितत्वं पूर्व्वमुक्तमेवेति तदुपादानम्, तथाच तन्त्रान्तरे—"ज्वरे पिबेदुष्णाम्बु

गुरूष्णस्निग्धमधुरान् कषायांश्च नवज्वरे ।
आहारान् दोषपक्त्यथ प्रायशः परिवर्ज्जयेत् ॥ ११९ ॥
अन्नपानक्रमः सिद्धो ज्वरघ्नः संप्रकाशितः ।
अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यन्ते कषाया ज्वरनाशनाः ॥ १२० ॥
पाक्यं शीतकषायं वा मुस्तपर्पटकं पिबेत् ।
सनागरं पर्पटकं पिबेद्वा सदुरालभम् ॥

गङ्गाधरः—अथानुक्ताहारमुपसंहर्त्तुमाह—गुरूष्णेत्यादि । नवज्वरे गुरून् आहारान् उष्णवीर्य्यान् आहारान् स्निग्धानाहारान् मधुरान् आहारान् कषायांश्च-आहारान् दोषपक्त्यर्थं प्रायशः परिवर्ज्जयेत् । प्रायश इत्यनेन क्षयानिलजादिषु ज्वरेषु गुरूष्णस्निग्धमधुरानप्याहारान् दापयेत् कषायांस्त्वाहारान् सर्व्वत्रैव वर्ज्जयेदिति ज्ञापनार्थं पृथक् पदं कषायांश्चेति ॥ ११९ ॥

गङ्गाधरः—उपसंहरति—अन्नपानेत्यादि । सिद्धो देशकालमात्राग्निबल-दोषाग्निबलानुरूपेण प्रयोजितोऽप्रतिहतवीर्य्येण ज्वरघ्नत्वेन सिद्धफलः । अथ लङ्घनानन्तरं यथा यवाग्वादयः प्रयोक्तव्यास्तथा पाचनकषायादयश्च प्रयोक्तव्यास्ते के इत्यत आह—अत ऊर्द्ध्वमित्यादि । ज्वरनाशना ज्वराणां दोषपाचनशमनाभ्यां नाशकाः ॥ १२० ॥

गङ्गाधरः—के ते कषाया इत्यत आह—पाक्यमित्यादि । मुस्तञ्च पर्पटकञ्च पाक्यं पाकेन निष्पाद्यं क्वाथरूपमित्यर्थः । शीतकषायं वेति पाक्यं

मद्यसात्म्यस्तु यो भवेत् । तस्मै दोषबलं दृष्ट्वा युक्त्या मद्यं विधीयते ॥" इति । गुरूष्णेत्यादिना गुरूष्णाद्यनिषेधः, पूर्व्वन्तु कषायनिषेधो यद्यपि सामान्येन कृतः, तथापीहान्नप्रतिषेधप्रस्तावादभ्य-र्हितप्रतिषेधश्च पुनः क्रियते ॥ ११८—१२० ॥

चक्रपाणिः—पाक्यमिति पूतम् ; शीतकषायस्तु द्रव्यं संक्षुण्णमुष्णोदके प्रक्षिप्य निशास्थितम् । अत्र शीतकषायपरिभाषा—"द्रव्यादापोथितात् तोये प्रतप्ते निशि संस्थितात् । कषायो योऽभिनिर्य्याति स शीतः समुदाहृतः ॥" इति । अत्रापि यद्यपि द्रव्यस्य पानीयस्य च मानं नोक्तम्, तथापि क्वाथ-द्रव्यसमं द्रव्यं ग्राह्यम्, पानीयन्तु यावन्मानः पेयः क्वाथो भवति, तावन्मानं ग्राह्यम्, न ह्यत्र पानीयं क्वाथद्रववद् ग्राह्यं बाहुल्यतः पानाशक्यत्वात् ; किंवा परिभाषयैव जलं देयम् ;—"षड्भिः पलैश्चतुर्भिर्वा सलिलात् शीतफाण्टयोः । आप्लुतं भेषजपलं रसाख्यया पलद्वयम् ॥" शीत-

किराततिक्तकं मुस्तं गुडूचीं विश्वभेषजम्।
पाठामुशीरं सोदीच्यं पिबेद्वा ज्वरशान्तये॥
ज्वरघ्ना दीपनाश्चैते कषाया दोषपाचनाः।
तृष्णाऽरुचिप्रशमना मुखवैरस्यनाशनाः॥ १२१॥

क्वाथा हिमाश्च।

शीतकषायं वेत्यधिकारः कफवातानुबन्धे पित्ताधिकेऽयं योगः। सनागरमित्यादिनापरो योगः सर्व्वेष्वेव ज्वरेषु पाक्यं शीतकषायं वा। किरातेत्यादिना तृतीयो योगः श्लोकेनैकेन सर्व्वेष्वेव ज्वरेषु पाक्यं शीतकषायं वा। एषामाशिष्टमाह—ज्वरघ्ना इत्यादि। ज्वरघ्ना इति ज्वरसंशमनाः। दोषपाचना इति

कषायः स्वल्पवीर्य्यतया शत्यगुणयोगाच्चाल्पदोषे दाहाभिभूते च देयः। पर्पटकं सदुरालभं वेति तृतीयो योगो मन्दाग्निपित्तकफे। किराततिक्तादिश्चतुर्थो वातकफे। पाठादिश्च पित्ते। किराततिक्तादिनैव मेलके सति पाठासप्तकं जतूकर्णप्रत्ययात् कफपित्ते तद्विति; उक्तं हि तत्र—"भूनिम्बघनगूडूचीशुण्ठ्युदीच्योशीराह्वयपाठाः" इति। अत्र क्वाथकरणे द्रव्यादिमानस्यानुक्तत्वात् न्यायतो मानव्यवस्था, तत्रेह यद्यपि क्वाथसंविधानं विशेषेण नोक्तम्, तथापि रोगभिषग्जितीये क्वाथकरणसंविधानमुक्तम्, "छेद्यानि खण्डशश्छेदयित्वा भेद्यानि चाणुशो भेदयित्वा प्रक्षाल्य पानीयेनाभ्यासिञ्चेत्" इत्यादिना "गतरसेष्वौषधेषु स्थालीमवतार्य्य परिपूतं कषायम्" इत्यन्तेन, तदेव सर्व्वकषायकरणसंविधानं ज्ञेयम्। अत्र हि यद्यपि क्वाथ्यद्रव्यमानं तथा द्रवमानं स्थाप्यकषायमानं नोक्तम्, तथापि यावता जलेन पक्वं सत् गतरसं भवति, तावति जले तावद्द्रव्यं देयमिति लभ्यते, तथा यावता क्वाथशेषेण गतरसान्यौषधानि भवन्ति, तावान् क्वाथः स्थाप्यत इति च लभ्यते, एतच्चौषधानां गतरसत्वं द्रवभागत्रयक्षयादेव भवतीति दृश्यते, तेन चतुर्भागावशिष्टता सर्व्वक्वाथे विशेषवचनं विना कर्त्तव्या; क्वाथार्थजलदानन्तु द्रव्यापेक्षया भवति; अत्र मृदुनि द्रव्ये चतुर्गुणेन जलेन, कठिनेऽष्टगुणेन, कठिनतरे षोडशगुणेन पाके सति चतुर्भागावशेषे गतरसत्वं भवति, तथा मृद्वन्यल्पे द्रव्ये भूरि जलं दीयते, स्तोकेन जलेन क्वाथ्यद्रव्यस्य गतरसत्वाभावात्। तेन कर्षादारभ्य पलपर्य्यन्तक्वाथेन मृद्वन्यपि षोडशगुणं जलं दीयते, पलादूर्द्ध्वन्तु कुडवपर्य्यन्तमष्टगुणं दीयते। तदेवमनिर्द्दिष्टद्रव्यजलशेषमानेनाप्याचार्य्येण गतरसत्वादिकाभिधानात् सर्व्वकषायद्रव्यादिपरिमाणमुक्तं स्यात्, यदि हि द्रव्यादीनां नियतं प्रमाणं ब्रूयात् तदा द्रव्यापेक्षया तथा स्नेहसाधनापेक्षया च यन्नियतं परिमाणं तद् गृहीतं स्यात्; यदर्थाभिधायिका स्वतन्त्रान्तरे परिभाषा लिख्यते पातव्यकषाये कृष्णात्रेयेण—"क्वाथ्यद्रव्यपले कुर्य्यात् प्रस्थार्द्धं पादशेषितम्" इति; अन्यत्राप्युक्तम्—"क्वाथ्यद्रव्यपले वारि द्विरष्टगुणमिष्यते" इति, तथा "कर्षादौ तु पलं यावद् दद्यात् षोडशिकं जलम्। ततस्तु कुडवं यावत् तोयमष्टगुणं भवेत्॥" इति। सुश्रुते च स्नेहादिक्वाथपरिभाषा—"चतुर्गुणेनाष्टगुणेन षोडशगुणेनाम्भसा अभ्यासिच्य

आमदोषाणां पाचनास्तेन तरुणे ज्वरे निरामे च प्रयोक्तव्या इति। क्वाथा हिमाश्च ॥ १२१ ॥

चतुर्भागावशिष्टं क्वाथयित्वावतारयेत्" इत्यादिपाठभेदाच्चतुर्गुणाष्टगुणषोडशगुणजलदायिकाः श्रूयन्ते, ताः कठिनादिद्रव्यभेदाद् बोद्धव्याः; यदुक्तम्—"मृदौ चतुर्गुणं दद्यं कठिनेऽष्टगुणं तथा। कठिनात् कठिनतरे देयं षोडशिकं जलम् ॥" एवं तन्त्रान्तरपरिभाषायाञ्च व्यवस्था कर्त्तव्या; अग्निवेशे हि श्रूयते—"द्रव्यमापोथितं क्वाथ्यं दत्त्वा षोडशिकं जलम्। पादशेषञ्च कर्त्तव्यमेष क्वाथविधिः स्मृतः। चतुर्गुणेनाम्भसा वा द्वितीयः समुदाहृतः" इति, मध्यविधयाष्टगुणत्वम् अपि पानीयस्य लभ्यते, तेनाप्युक्तम्—"द्रव्याणां मध्यपाकार्थं यत्र मात्रा न दर्शिता। पादांशात् औषधात् तत्र जलं दद्याच्चतुर्गुणम्। चतुर्भागावशिष्टञ्च कषायं कारयेद् भिषक्" इति; एवमन्या अपि तन्त्रान्तरपरिभाषाऽविरोधता ज्ञेया; अत्रैव यदेतद् रोगभिषग्जितीये कषायकरणमुद्दिष्टम्, तन्निरूढाधिकारे तद्विशिष्टार्थविषयमेव; तथाविधकषायकरणं नान्यत्र, यथा बलातैले—"बलाशतं गुडूच्याश्च पादं रास्नाष्टभागिकम्। जलाढकशते पक्त्वा" इत्याद्युक्तं मानं न क्वाथान्तरे याति, किन्तु तत्रैव नियतम्; मैवम्, विषयविशेषविहितोऽपि विधिर्विषयान्तरेऽपि वृद्धवैद्यव्यवहारानुमत्या तथा तन्त्रान्तरपरिभाषासंवादेन च विषयतन्त्रं दृष्ट्वा समानत्वेनैव व्यवस्थाप्यते, यथा इक्ष्वाकुकल्पे उक्तम्—"यावत् स्यात् तन्तुमत् तोये पतितन्तु न शीर्य्यते" इत्यादि स्नेहपाकलक्षणं विषयविशेषोक्तं विषयान्तरेऽपि साधारणं भवति; अत्र पेयक्वाथमात्रापि तु तया नोक्ता, तस्याः पुरुषाद्यपेक्षया नानात्वात्, सामान्येन च यदुक्तं—"दोषप्रमाणानुरूपो हि भैषज्यप्रमाणविकल्पे बलप्रमाणविशेषापेक्षो भवति" इति; एतेन यावन्मात्रमौषधं बलाग्न्याद्यपेक्षयोपपद्यते यस्य पुरुषस्य, किं न भवति तावन्मात्रमौषधं तस्य देयमित्युक्तं स्यात्; उक्तञ्चान्यत्र "मात्रायाः नास्त्यवस्थानं दोषमग्निं बलं वयः। व्याधिं द्रव्यञ्च कोष्ठञ्च वीक्ष्य मात्रां प्रयोजयेत् ॥" इति; तत्राह—यावती मध्यपुरुषाभिप्रायेण मात्रा भवति, सा स्वतन्त्रे पूर्व्वं सूचितैव;—"पलं कसेरुबीजस्य श्रपयित्वा रसं पिबेत्" इत्यादिना, तथा पटोलादेरऽपि "पलमेषां सह चूर्णितानां कल्केन तद्दोषहरं पिबेत्" इत्यादिना; सुश्रुतेऽप्युक्तम्—"व्याध्यादिषु तु साध्येषु क्वाथस्याञ्जलिरिष्यते" इति रसे क्वाथे षोड़शपलस्य पादशेषितायाञ्च चतुःपलरूपोऽञ्जलिरेव भवति; दारुकोऽप्याह—"जघन्या द्विपला प्रोक्ता मात्रा मध्या चतुःपला। उत्तमा षट्पला प्रोक्ता क्वाथस्नेहौषधेषु च ॥" इति। ननु अन्यत्रोक्तम्—"उत्तमस्य पलं मात्रा त्रिभिश्चाक्षैश्च मध्यमा। जघन्यस्य पलार्द्धेन स्नेहक्वाथौषधेषु च" इति; एताश्च दूरान्तरार्था बलाग्न्यादिमाने व्यवह्रियमाणैव परिभाषा। अन्यच्चिन्त्यते—यदेतच्चतुर्गुणत्वादिना जलमुक्तम्, तत् किं कृतद्वैगुण्यं सर्व्वत्र ग्रहीतव्यम्, उक्तं हि—"शुष्कद्रव्येष्विदं मानं द्विगुणन्तु द्रवार्द्रयोः" इति? मैवम्, सुनिषण्णकादेर्घृतद्रव्यस्य द्वात्रिंशपलपरिमाणे द्रवप्रस्थे सिद्धेऽपि यदयम्—"त्रिंशत् पलानि तु प्रस्थो विज्ञेयो द्विपलाधिकः" इति जतूकर्णे; तेन तन्त्रान्तरे परिभाषानुमतं कुडवादावेव माने द्वैगुण्यं भवति; कृते च पूर्व्वमाने तु द्रवार्द्राणां द्वैगुण्यं नास्तीति दर्शयति; येन, पूर्व्वपरिभाषयैव द्वैगुण्ये लब्धे यत् पुनः

द्वात्रिंशत्पलप्रस्थकीर्त्तनम्, तत् पूर्व्वपरिभाषाऽव्यभिचारे सति क्वचिद् द्वैगुण्यं वा व्यर्थम्; तेन रक्तिकादौ तत्परिभाषार्थव्यभिचारस्तन्त्रान्तरप्रमाणादुन्नीयते;—तथाचात्रेयः—"द्विगुणं कुडवादौ न शुष्के मानं द्रवस्य तु। आर्द्रस्य चाल्पवीर्य्यत्वाज्ज्ञेयमन्यत्र तत् समम्" इति; तथा जतूकर्णेऽप्युक्तम्—"आर्द्राणाञ्च द्रवाणाञ्च द्विगुणाः कुडवादयः" इति, अन्यत्राप्युक्तम्—"रक्तिकादिषु मानेषु यावन्न कुडवो भवेत्। शुष्के द्रवार्द्रयोश्चैव तुल्यं मानं प्रकीर्त्तितम्॥" इति; एवञ्च कुडवादिमानयोग्यस्यापि यत्र द्रव्यस्य पलोल्लेखमानं गृह्यते, तत्रापि न द्वैगुण्यम्; तेन "रास्ना-सहस्रनिर्य्यूहे तैलद्रोणं विपाचयेत्" इत्यादिषु पलोल्लेखेन जलं गृह्यमाणं न द्विगुणं भवति; क्वचित् पलोल्लेखमानविधानेऽपि तन्त्रान्तरदर्शनात् कुडवादिविवक्षां कृत्वा पलोल्लेखागतेऽपि द्वैगुण्यं भवति; यथा क्षतक्षीणचिकित्सिते "मधुकाष्टपलं द्राक्षाप्रस्थक्वाथः" इत्यादिना यः प्रयोग उक्तः, स जतूकर्णे "द्राक्षाया मधुकस्यार्द्धप्रस्थक्वाथः" इत्यादिना ग्रन्थेन पठितः; तेन जतूकर्णे मधुकस्यार्द्धप्रस्थोल्लेखपाठात् कृतद्विगुणमेव जलं देयम्; अन्ये तु, 'कुडवादाविति अतद्गुणसंविज्ञान-बहुव्रीहिणा कुडवे न द्वैगुण्यमस्ति' इति ब्रुवते; ततश्च सुश्रुते, "स्नेहकुडवे साध्ये भेषज-पलकल्कमिष्टम्" इत्युक्तम्, तत् कुडवे स्नेहचतुःपले भेषजपलं भवतीति कृत्वा स्नेहप्रस्थेऽष्टपल-कल्कदानव्यवहार उपपन्नः; यदि तु कुडवेनाष्टौ पलानि स्नेहस्य गृह्यन्ते, तदा प्रस्थे चतुः-पलकल्कदानञ्च व्यवहारसिद्धं स्यात्, एतच्चातिसाधीयः; यतस्तत्रैव स्नेहकुडवे साध्ये क्वाथ्यद्रव्य-प्रस्थो विधेय इत्युक्तम्, तत्र यदि कुडवेन स्नेहपलचतुष्टयं गृह्यते, तदा चतुःपले स्नेहे षोडशपल-क्वाथ्यग्रहणं स्यात्, न च तथा व्यवहरति, क्वाथ्यषोडशपलं हि अष्टपले स्नेह एव गृह्यते; तस्मात् असाधकमेतत् कुडवाद्द्वैगुण्यस्येति द्वैगुण्यं कुडवे युक्तम्; यथागस्त्यहरीतक्यां मधुनः कुडवं यत् इहोक्तम्, तत् तन्त्रान्तरे "मधुनश्च पलाष्टकम्" इति पठ्यते; तथा तन्त्रान्तरे—"त्रायमाणा चतुःपलं जलकेऽम्भसि शोषिते। कुडवे कुडवान् सर्पिःक्षीरधात्रीरसान् पचेत्" इति श्रूयते; तत्र यदि चतुःपलः कुडवः स्यात्, तदा चरकोक्तत्रायमाणाघृतेन सह विरोधः स्यात्, उक्तं हि—"जले दशगुणे साध्यं त्रायमाणाचतुःपलम्" इत्यादि, यावत् "रसस्यामलकानाञ्च क्षीरस्य च घृतस्य च। पलानि पृथगष्टौ च दत्त्वा सम्यग्विपाचयेत्" इति; अन्यत्राप्युक्तम्—"आर्द्रद्रव्यद्रवद्रव्यपलैरष्टाभिरेव च। शुष्कद्रव्यचतुष्केण कुडवः समुदाहृतः॥" इति; तस्मात् कुडवद्वैगुण्यं साधु; आर्द्रद्वैगुण्ये तु, येषां द्रव्याणां शुष्काणामुपयोग उक्तः, तेषामार्द्रप्रयोगे द्वैगुण्यं भवति; ये तु नित्यमार्द्रा एवोपयुज्यन्ते, न तेषां द्वैगुण्यम्, यदुक्तम्—"वासाकुटजकुष्माण्ड-शतपुष्पी सहामृता। प्रसारण्यश्वगन्धा च शतपुष्पा सहाचरा। नित्यमार्द्राः प्रयोक्तव्या न तेषां द्विगुणं भवेत्॥" इति; एतत् सर्व्वं भेषजक्वाथप्रसङ्गेनोक्तं स्नेहपाकेऽपि चिन्तनीयम्। स्नेहपाके तु स्नेहात् पादिकः कल्को देयः; तथाहि वक्ष्यति, तन्त्रान्तरे च "जलस्नेहौषधानान्तु प्रमाणं यत्र नेरितम्। तत्र स्यादौष-धात् स्नेहः स्नेहात् तोयं चतुर्गुणम्॥" इति; चतुर्गुण एव स्नेहो द्रवत्वेऽपि न द्वैगुण्यात् कल्कात् अष्टगुणो भवति; अन्यत्राप्युक्तम्—"क्वाथ्याच्चतुर्गुणं वारि पादस्थं स्याच्चतुर्गुणम्। स्नेहात् स्नेहसमं क्षीरं कल्कस्तु स्नेहपादिकः॥" इति; यत् तु अष्टपल एव स्नेहे कल्कस्य पलमानत्वम्, तदागमसिद्धमपि न व्यवह्रियते, उक्तं हि कृष्णात्रेये—"स्नेहस्य कुडवं तत्र पचेत् कल्कपलेन

वत्सकारग्वधौ पाठां षड्ग्रन्थां कटुरोहिणीम् ।
मूर्व्वामतिविषां निम्बं पटोलं धन्वयासकम् ॥
वचामुस्तमुशीराणि मधुकं त्रिफलां बलाम् ।
पाक्यं शीतकषायं वा पिबेज्ज्वरहरं नरः ॥ १२२ ॥

वत्सकादिः क्वाथो हिमश्च ।

कलिङ्गकाः पटोलस्य पत्रं कटुकरोहिणी ।
पटोलं शारिवा मुस्तं पाठा कटुकरोहिणी ॥
निम्बः पटोलं त्रिफला मृद्वीका मुस्तवत्सकौ ।
किराततिक्तममृता चन्दनं विश्वभेषजम् ॥

गङ्गाधरः—वत्सकेत्यादिभ्यां द्वाभ्यामेको योगः पाक्यरूपेण शीतकषायेण वा । अत्र षड्ग्रन्थां श्वेतवचां वचां पीतवचां मधुकं यष्टीमधु । एष क्वाथो हिमश्च प्रकरणात् सर्व्वज्वरसंशमनः ॥ १२२ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वज्वराणां क्वाथान् हिमांश्च कषायानामानां निरामाणाञ्चोक्त्वा विषमाणां ज्वराणां कषायानाह—कलिङ्गका इत्यादि । अर्द्धश्लोकेनैकैकक्वाथ-कषायः सततादिज्वरेषु क्रमेण देयः । कलिङ्गकादिभिस्त्रिभिर्द्रव्यैः कृतः क्वाथः सन्ततज्वरं शमयति पटोलादिभिः पञ्चभिर्द्रव्यैः सततज्वरम्, निम्बादिभि-रष्टभिर्द्रव्यैरन्येद्युष्कज्वरम्, किराततिक्तादिभिश्चतुर्भिर्द्रव्यैस्तृतीयकज्वरम्,।

तु" इति ; तथा सुश्रुतेऽपि स्नेहकुडवे कल्कपलमुक्तम् ; तदेतदल्पकल्कसाध्यत्वं स्नेहस्य स्वरसेनाष्टगुणसाध्ये स्नेहे व्यवस्थापनीयम् ; द्रव्यस्य हि ससारत्वनिःसारत्वाभ्यां कल्कस्य अल्पत्वभूयस्त्वे दृष्टे ; यदुक्तं शौनकवचनमनुवदता वाग्भटेन—"स्नेहे सिध्यति शुद्धाम्बु-निःक्वाथस्वरसैः क्रमात् । कल्कस्य योजयेदंशं चतुर्थं षष्ठमष्टमम्" इति (तथा "शणस्य कोविदारस्य कर्बुदारस्य शाल्मलेः । कल्काढ्यत्वात् पुष्पकल्कं प्रशंसन्ति चतुःपलम्" इति ; अत्र स्नेह-प्रस्थापेक्षया चतुःपलं कल्कं स्नेहादष्टमभाग एव भवतीत्यादि विशेषवचनेन "कल्कश्च स्नेह-पादिकः" इति सामान्यवचनस्य बाधा क्वचिद्विषयविशेषे भवतीह न विरोधमावहतीति ;) भवतु, अलमतिप्रपञ्चेन, सर्व्वथा व्यवहारानुगतमेव सर्व्वं प्रमाणीकर्त्तव्यम् ॥ १२१ ॥

चक्रपाणिः—वत्सकारग्वधमित्यादि बलामित्यन्तेन केचिद् योगद्वयं केचिदेकमेव योगं वदन्ति ॥ १२२ ॥

गुड़ूच्यामलकं मुस्तमर्द्धश्लोकसमापनाः।
कषायाः शमयन्त्याशु पञ्च पञ्चविधान् ज्वरान्।
सन्ततसततान्येद्युस्तृतीयकचतुर्थकान् ॥ १२३ ॥

विषमज्वरेषु क्वाथाः।

मधूकमुस्तमृद्वीका-काश्मर्य्याणि परूषकम्।
त्रायमाणामुषीराणि त्रिफलां कटुरोहिणीम्।
पीत्वा निशि स्थितं जन्तुर्ज्वराच्छीघ्रं विमुच्यते ॥ १२४ ॥

विषमज्वरे हिमः।

वृहत्यौ वत्सकं मुस्तं देवदारु महौषधम्।
कोलवल्ली च योगोऽयं सन्निपातज्वरापहः ॥ १२५ ॥

सन्निपातज्वरे क्वाथः।

जात्यामलकमुस्तानि तद्वद् धन्वयवासकम्।
विबद्धदोषो ज्वरितः कषायं सगुड़ं पिबेत् ॥ १२६ ॥

गुड़ूच्यामलमुस्तैश्चतुर्थकज्वरम्। एष योगो यद्यप्यर्द्धश्लोकेन नोक्तस्तथापि पूर्व्वेषां चतुर्णां योगानामर्द्धश्लोकसमापनत्वेन ज्ञापनार्थमर्द्धश्लोकसमापना इत्युक्तम्। कषाया इति क्वाथरूपाः। अन्ये क्वाथा हिमाश्चेत्याहुस्तत्रानन्तरं हि पाक्यं शीतकषायं वेत्युक्तेः ॥ १२३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—मधूकेत्यादि। मधूकं गुड़पुष्पस्य वृक्षस्य सारम्। मृद्वीका द्राक्षा काश्मर्य्यं गम्भारीफलं परूपकं परूपफलं त्रिफलां पथ्याक्षधात्र्य इति त्रयीम्। निशि स्थितमिति शीतकषायं ज्वरार्दीत प्रकरणात् सर्व्वस्माद्विषमज्वरात् मुच्यते इत्यनेन शमनत्वमस्योक्तं भवति ॥ १२४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—वृहत्यावित्यादि। द्वे वृहत्यौ वृहतीकण्टकार्य्यौ वत्सकं कुटजबीजम्। कोलवल्ली गजपिप्पली। एष योगः क्वाथरूपः सन्निपातज्वरसंशमनः ॥ १२५ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—जात्येत्यादि। जाती वृहदामलकम्, आमलकं क्षुद्रामलकम्,

<u>चक्रपाणिः</u>—पञ्च पञ्चविधं ज्वरमिति यथासंख्यं सन्ततादिषु कल्किनावयो ज्ञेयाः; अन्ये तु पञ्चसु पञ्चैव यौगिकानाहुः। निशिस्थितमिति शीतकषायम्। जातीत्यादौ जाती जातिफलम्। सगुड़ं

त्रिफलां त्रायमाणाञ्च मृद्वीकां कटुरोहिणीम्।
पित्तश्लेष्महरस्त्वेष कषायोऽत्यानुलोमिकः।
त्रिवृताशर्करायुक्तः पित्तश्लेष्मज्वरापहः॥ १२७॥
शटी पुष्करमूलञ्च व्याघ्री शृङ्गी दुरालभा।
गुडूची नागरं पाठा किरातं कटुरोहिणी॥
एष शट्यादिको वर्गः सन्निपातज्वरापहः।
कासहृद्ग्रहपार्श्वार्त्ति-श्वासतन्द्रासु शस्यते॥ १२८॥

सन्निपातज्वरे क्वाथः।

वृहत्यौ पौष्करं भार्गी शटी शृङ्गी दुरालभा।
वत्सकस्य च वीजानि पटोलं कटुरोहिणी॥
वृहत्यादिर्गणः प्रोक्तः सन्निपातज्वरापहः।
कासादिषु च सर्व्वेषु दद्यात् सोपद्रवेषु च॥ १२६॥

सन्निपातज्वरे क्वाथः।

अथवा जाती जातीफलम्, मुस्तञ्च, धन्वयवासकं दुरालभा; एषां कषायं क्वाथं सगुडं प्रक्षेपविधिना पुराणगुड़युक्तं तद्वत् सन्निपातज्वरापहं विवद्धदोषो ज्वरितः पिवेत्। दोषस्रंसनशमन एष योगः॥ १२६॥

गङ्गाधरः—त्रिफलामित्यादि। त्रिफलादीनां षण्णां द्रव्याणां क्वाथः पित्तश्लेष्महरः प्रकरणात् पित्तश्लेष्मज्वरसंशमनः। तु पुनरेष कषायः क्वाथस्त्रिवृताशर्करायुक्तः त्रिवृताशर्करे यद्यत्र प्रक्षिपेत् तदात्यानुलोमिकः पित्तश्लेष्मज्वरहरश्चेत्यर्थः। एवं सति एतद् योगद्वयम्॥ १२७॥

गङ्गाधरः—शटीत्यादि। वर्ग इत्यनेन यथालाभमेव क्वाथादिरूप एव प्रकरणात्॥ १२८॥　　सन्निपातज्वरे क्वाथः।

गङ्गाधरः—वृहत्यावित्यादि वृहतीद्वयम्, पौष्करं पुष्करमूलं तदभावे कुष्ठम्। गण इत्यनेन यथालाभमेषां क्वाथः संशमनः॥ १२९॥　　सन्निपातज्वरे क्वाथः।

पिवेदेत्यत्र गुड़स्य प्रक्षेपत्वेन क्वाथ्यद्रव्यापेक्षया पादिकत्वम्। एवमन्यत्रापि प्रक्षेपे बोद्धव्यम्। अत्र

कषायाश्च यवाग्वश्च पिपासाज्वरनाशनाः।
निर्दिष्टा भेषजाध्याये भिषक् तानपि योजयेत् ॥ १३० ॥
ज्वराः कषायैर्वमनैर्लङ्घनैर्लघुभोजनैः।
रुक्षस्य ये न शाम्यन्ति सर्पिस्तेषां भिषग्जितम् ॥ १३१ ॥

गङ्गाधरः—अतिदिशति—कषाया इत्यादि। भेपजाध्याये भेषजचतुष्के षड्विरेचनशताश्रितीये पञ्चाशन्महाकषायेषु ये दश दशावयवाः पिपासानाशनाः तृष्णानिग्रहणाः नागरधन्वयवासकमुस्तपर्पटकचन्दनकिराततिक्तकगुडूची-ह्रीवेरधान्यकपटोलानीति दशेमानि तृष्णानिग्रहाणीति व्याख्याताः। ज्वरनाशनाश्च ये दशावयवाः शारिवाशर्करापाठामञ्जिष्ठाद्राक्षापीलुपरूपकाभयामलक-विभीतकानीति दशेमानि ज्वरहराणीति व्याख्यातास्ते कषायाः। तथापामार्गतण्डुलीयेऽध्याये—मृद्वीकाशारिबालाज-पिप्पलीमधुनागरैः। पिपासाघ्नी विषघ्नी च यवागूरुपसाधिता। इति या चोक्ता ; या च गव्यमांसरसैः साम्ला विषमज्वरनाशिनीत्यनेन यवागूरुक्ता ता अपि भिषग् योजयेदित्यर्थः ॥ १३० ॥

गङ्गाधरः—एवंचिकित्सया ज्वरस्यानिवृत्तौ दशाहानन्तरं मन्दकफे सर्पिःपानं यदुक्तं तदाह—ज्वरा इत्यादि। उक्तैर्लङ्घनैर्वमनैः सामे निरामे च कषायैर्लघुभोजनैः रुक्षस्य ये ज्वरा न शाम्यन्ति, तेषां ज्वराणां सर्पिर्वक्ष्यमाणं ज्वरहरमन्यच्च सर्पिर्भिषग्जितं भेषजं न त्वरुक्षस्य। एतेन यावद्रौक्ष्यं स्यात् तावत् कषायोपयोगः कार्य्यः, रुक्षे सर्पिःप्रयोग इति ज्ञापितम् ॥ १३१ ॥

कषायप्रकरणागतत्वात् सन्निपातचिकित्सावसरमप्युल्लङ्घ्य सन्निपातहरौ शठ्यादिकबृहत्यादिकप्रयोगौ पठन्ति ॥ १२३—१२९ ॥

चक्रपाणिः—भेषजाध्याय इति भेषजचतुष्केऽपि हि अधीयन्तेऽस्मिन्नर्था इति कृत्वा, 'अध्याय'-शब्दो वर्त्तत एव योगमात्रेण, तत्र षड्विरेचनशताश्रितीये ज्वरघ्नतृष्णाघ्नौ महाकषायावुक्तौ, तयोश्च प्रत्येकद्रव्यकृताः कषाया बहवो भवन्तीति कषाया इति बहुवचनं साधु। यवाग्वश्चापामार्गतण्डुलीये प्रोक्ताः ॥ १३० ॥

चक्रपाणिः—सर्पिःप्रयोगानभिधातुं सर्पिषो विषयमाह—ज्वरा इत्यादि। वमनैरित्यनेनेह अवस्थाविधेयवमनप्रयोगान् सर्पिःषडहपूर्व्वभाविनो दर्शयति। 'लङ्घनैः' इति वचनेनैव लङ्घनसमानफलाः स्वेदादयो गृह्यन्ते। रुक्षस्येतिवचनेन कषायादिप्रयोगे सत्यपि सामतानुबन्धात् कफोत्तरतया वा यत्र रुक्षत्वं न भवति तत्र सर्पिर्न दातव्यमिति दर्शयति। अत्र कषायैरिति असमासनिर्देशेन व्यस्तैः समस्तैरपि कषायादिप्रयोगैः रुक्षस्य सर्पिःपानं कर्त्तव्यमिति दर्शयति ॥१३१

रुक्षं तेजो ज्वरकरं तेजसा रुक्षितस्य च ।
यः स्यादनुबलो धातुः स्नेहसाध्यः * स चानिलः ॥१३२॥

गङ्गाधरः—ननु ज्वरस्तु खलु रुद्रकोपाग्निसम्भूतत्वात् तैजसः स्नेहश्च तेजोवृद्धकः कथं ज्वरं शमयेदित्यत आह—रुक्षमित्यादि । तेजो रुक्षं, तच्चेत् ज्वरकरं, तर्हि तेन तेजसा रुक्षेण रुक्षितस्य च पुंसो यस्तत्तेजोधातुर्यस्यानिलस्यानुबलोऽनुबन्धः स चानिलो रुक्षः स्नेहसाध्यः स्यादतस्तेषां सर्पिर्भिषग्जितमित्यथः ॥ १३२ ॥

चक्रपाणिः—ननु अविशेषेण सर्व्वज्वरेषु कषायानन्तरं सर्पिरुच्यते, तत् कथमुपपन्नं भवतु इत्याह—रुक्षं तेज इत्यादि । तत्र तेजःशब्दो यद्यपि पित्तानलस्नेहशक्तिद्युतिधामग्रीष्मेषु भवति, तथापीह तेजःशब्देनोष्माभिधीयते, तेन रुक्षस्वरूप उष्मा सर्व्वत्र ज्वरकर इत्युक्तं भवति, स चोष्मा आमाशयविक्षिप्तस्याग्नेस्तथा देहभवः, तथा ज्वरप्रभावकृतश्च ज्वररूपो ज्ञेयः ; यदुक्तम्—"स्वेन तेनोष्मणा चैव कृत्वा देहोष्मणो बलम् । स्रोतांसि रुद्ध्वा सम्प्राप्ताः केवलं देहमुल्वणाः । सन्तापमधिकं देहे जनयन्ति" इत्यादि । अयञ्च उष्मा सूक्ष्मविचारेण यद्यपि पित्तस्य भवति, यदुक्तम्—"उष्मा पित्तादृते नास्ति ज्वरो नास्त्युष्मणा विना", पित्तञ्च—"सस्नेहमुष्णं तीक्ष्णम्" इत्यादिना ग्रन्थेन स्निग्धमुक्तम्, तथाप्यवस्थावशात् पित्तं निरामं सत् निःस्नेहं भवति, स्नेहश्च पित्तगुणे द्रवयोगनिमित्तकः, न सांसिद्धिकः । तेन स्नेहागमः पित्तस्य बाह्यत एवावस्थायामेव । निःस्नेहस्य पित्तस्योष्मा रुक्ष एव भवति । इयञ्च व्याध्यवस्था व्याधिप्रभावादेवाजीर्णावस्थायां भवति, यथा मदात्ययेऽपि वातपित्तम् । यदुक्तम्—"पित्तमारुतपर्य्यन्तः प्रायेण हि मदात्ययः" इति । क्षारपाणिनाप्युक्तम्—"ज्वरोष्मणा रुक्षितेषु धातुषु बलवान् मारुतो ज्वरानुबन्धं विषमज्वराणां योऽन्यतमं कुर्य्यात्" इत्यादि । तत्र रुक्षेण ज्वरेण तेजसा ज्वरकालसम्बन्धाद् रुक्षितस्य ज्वरिणो योऽनुबलो धातुरनिलः स्यात्, स च स्नेहबध्य इति सर्पिःस्थितस्नेहगुणबध्य इत्यर्थः । 'च'-कारात्, रुक्षं तेजो यत् ज्वरकरम्, तदपि सर्पिःस्थितस्नेहबध्यमिति समुच्चिनोति । 'धातुः' इति विशेषणेन वायोर्धारणात्मकत्वोच्यते, ततश्च धारणात्मकस्य वायोः प्रकोपो महात्यय इति सूचयति । अनु पश्चाद् बलं भवति यस्य सोऽनुबलः । एतेन सर्व्वज्वरेषु कषायादिना द्वादशाहेन च कालेनामकफांशपरिक्षये सति ज्वरोष्मा वृद्धो भवति, तद्विरुक्षणाच्च वायुरपि वृद्धो भवति, अत्र ज्वरोष्मणि पित्तधर्म्मे सर्पिस्तावत् शैत्याद्विहितं भवतीति प्रसिद्धत्वान्नोक्तम् । स्नेहांशेनैव तु सर्पिर्यथा पित्तोष्माणं ज्वरकरं रुक्षस्वरूपं तथानिलञ्च स्नेहात् शमयति, तत् "रुक्षं तेजः" इत्यादिना श्लोकेनोक्तं भवति । अन्ये तु 'तेजः'शब्देनेह पित्तमेव ग्राहयन्ति । पित्तं हि द्विविधम्—सद्रवं निर्द्रवञ्च ; यत् सद्रवम्, तत् सस्नेहञ्च तु लङ्घनादिना क्षपितमधोभागेन निर्हृतद् रुक्षं भवति । यदि "रुक्षं तेजः" इत्यनेन पित्तमुच्यते, तदा "यः स्यादनुबलो धातुः" इत्यनेनानुबन्धरूपकफं ग्राहयन्ति, ततोऽनुबन्धः कफः, रुक्षं पित्तम्, वातश्च स्नेहसाध्यो भवतीत्यथः

* स्नेहबध्यः इति वा पाठः ।

कषायाः सर्व्व एवैते सर्पिषा सह योजिताः।
प्रयोज्या ज्वरशान्त्यर्थमग्निसन्धुक्षणाः शिवाः॥ १३३॥

गङ्गाधरः—ननु के के स्नेहा इत्यत आह—कषाया इत्यादि। पाक्यं शीतकषायं वेत्यादिभिर्ये व्याख्याताः कषायाः कषायद्रव्याणि, ते सर्व्व एव यथैकैकयोगं क्वाथं सर्पिषा पुराणसर्पिषा सह योजिताः कल्कीकृत्य सर्पिश्चतुर्गुणं दत्त्वा पक्त्वा प्रयोक्तव्याः। "यत्राधिकरणेनोक्तिर्गणे स्यात् स्नेहसंविधौ। तत्रैव कल्कनिर्य्यूहाविष्येते स्नेहवेदिना" इति परिभाषया गणाधिकाराभावात् कल्कः एवैषां सर्पिःसाधने हि सर्पिषा सहैषां कल्कीभूतत्वेन प्रक्षेपे साक्षात् सम्बन्धेन मुख्यता। कषायरूपतया तु स्वरूपतोऽप्रक्षेपेण न मुख्यता, मुख्ये हि कार्य्यसम्प्रत्यय इति न कषाय एषाम्। एवं पिप्पल्याद्यं घृतमपि व्याख्येयम्, तथान्यच्च यद्यदेवं भवतीति कश्चिदाह, तन्न सम्यगनार्षत्वात्। सुश्रुते हि "कल्कक्वाथावनिर्द्देशे गणात् तस्मात् प्रयोजयेत्" इत्युक्तं तद्वचनेन योऽर्थः सम्पद्यते तथैव यत्राधिकरणेनोक्तिरिति वचनव्याख्यानं कर्त्तव्यम्। तद् यथा। यत्राधिकरणे यद्योगनिर्द्देशाधिकरणे वचने स्नेहसंविधौ द्रव्याणां गणे कल्कक्वाथयोः नोक्तिर्न निर्द्देशस्तत्रैव कल्कनिर्य्यूहौ स्नेहवेदिनेष्येते। इति व्याख्यानं सुश्रुतवचनार्थेन तुल्यं भवति। अधिकारितयेति व्याख्याने विरोधः स्यादतो न तद्व्याख्यानं साधु। तस्मात् त्रिप्रभृतिद्रव्येण योगे तेषामेव द्रव्याणां कल्कक्वाथौ प्रयोजयेदिति एवं पिप्पल्याद्यघृतादौ कल्कक्वाथौ बोध्यौ। इति॥ १३३॥

'स्नेह'शब्देन च प्रकरणात् सर्पिरुच्यते। सर्पिषः कफहरत्वं संस्कारश्च भवति। यदुक्तम्—"घृतं तुल्यगुणं दोषं संस्काराच्च जयेत् कफम्" इति। किञ्च, "अत ऊर्द्ध्वं कफे मन्दे" इत्यादिना त्रिष्वपि दोषेषु सर्पिःप्रयोगोऽनुमतः; तदिहापि त्रय एव दोषा यथोक्तव्यवस्थया सर्पिर्विषयाः प्रतिपादिता भवन्तीति। अस्माकन्तु पूर्व्व एव व्याख्याने स्वरसः; अन्ये तु—'रुक्षे तेजो ज्वरकरम्' इति पठन्ति, रुक्ष इति कषायादिभिः रुक्षीकृतशरीर इति ज्ञेयम्, शेषं पूर्व्ववत्। अयञ्च पाठः पूर्व्वटीकाकृद्भिर्भीमदत्त-स्वामिदास-औपाद्येश्वर(धर्म्म)प्रभृतिभिरपि व्याख्यातत्वान्न प्रतिक्षेपणीयः। खरनादेनापि समानोऽयं पाठः, उक्तं हि तत्र—"कषायपानाद् वमनाल्लङ्घनाल्लघुभोजनात्। रुक्षितानां ज्वरत्यागे सर्पिःपानमुदीक्षते। रुक्षे तेजोऽधिके देहे" इत्यादिना॥ १३२॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति सर्पींषि प्राह—कषाया इत्यादि। य एते ज्वरघ्ना उक्ताः, ते सर्पिषा सह योजिता इति सर्पिःसाधनत्वेन प्रयुक्ताः प्रयोज्याः यथोक्तकषायद्रव्यैः, स्वविषय एव सर्पींषि साधयित्वा प्रयोज्यानीति वाक्यार्थः; अन्ये तु, कषायाणां सर्पिषा मिश्रीकृतानामनेन वचसा प्रयोगमिच्छन्ति॥ १३३॥

पिप्पल्यश्चन्दनं मुस्तमुशीरं कटुरोहिणी ।
कलिङ्गकास्तामलकी शारिवातिविषा स्थिरा ॥
द्राक्षामलकविल्वानि त्रायमाणा निदिग्धिका ।
सिद्धमेतद्घृतं सद्यो जीर्णज्वरमपोहति ॥

गङ्गाधरः—पिप्पल्य इत्यादि। कलिङ्गका इन्द्रयवाः। तामलकी भूम्यामलकी। स्थिरा शालपर्णी। विल्वमिति विल्वमूलत्वक्। त्रायमाणा जलवहला। एतैः कल्कीभूतैः क्वथितैश्च। तत्र क्वाथो जलेन कार्य्यः। द्रवकार्य्येऽप्यनुक्ते तु सर्व्वत्र सलिलं मतमिति वक्ष्यमाणवचनात्। जलस्नेहौषधानान्तु प्रमाणं यत्र नेरितम्। तत्र स्यादौषधात् स्नेहः स्नेहात् तोयं चतुर्गुणमिति वक्ष्यमाणवचनाच्च। स्नेहचतुर्गुणः क्वाथः स्नेहपादः कल्कः। तथा। अनिर्दिष्टप्रमाणानां स्नेहानां प्रस्थ इष्यते इति वचनाच्च। पयःसर्पिःप्रयोगे तु गव्यमेव विधीयते इति वचनाच्च पुराणं

चक्रपाणिः—पिप्पल्यादौ घृते पिप्पल्यादीनां विशेषानुक्तेः कषायत्वं कल्कत्वञ्च के ब्रुवन्ति। अन्ये तु कल्कत्वमेवेच्छन्ति। द्रवकार्य्यन्तु द्रवस्यानुक्तत्वात् तोयेनैव कर्त्तव्यम्, "द्रवकार्य्ये त्वनुक्ते तु सर्व्वत्र सलिलं स्मृतम्" इति वचनात्। ननु यत्र कल्कत्वेन द्रव्यश्रुतिर्द्रवञ्च न श्रुतम्, तत्र जलं कर्त्तव्यम्, यथा—"त्र्यूषणत्रिफलाकल्के विल्वमात्र गुडात् पले। सर्पिषोऽष्टपलं पक्त्वा मात्रां मन्दानले पिबेत् ॥" इति। यत्र तु कषायत्वं कल्कत्वं वा नोक्तम्, तत्र क्वाथकल्कावेव कर्त्तव्यौ, यदुक्तं सुश्रुते—"कल्कक्वाथावनिर्द्देशे गणात् तस्मात् समाहरेत्" इति। नैवम्, सुश्रुतोक्तपरिभाषा हीयं गणविषयैव, "गणात् तस्मात् समाहरेत्" इति वचनात्, न च पिप्पल्यादयोऽमी गणत्वेनोक्ताः। गणेऽपि यत्राधिकरणेन श्रुतिः तत्रैव क्वाथकल्ककरणम्। यदुक्तमन्यत्र—"यत्राधिकरणेनोक्तिर्गणे स्यात् स्नेहसंविधौ। तत्रैव कल्कनिर्य्यूहाविष्येते स्नेहवेदिना ॥" इति। किञ्च सामान्येन द्रव्यस्य स्नेहसाधनाभिधाने यदि कल्ककषायौ स्याताम्, तदा बलातैलादौ "बलाकषायकल्काभ्यां तैलं क्षीरसमं पचेत्" इति न कुर्य्यात्, कल्ककषाययोरुपादानसामान्यसाधनवचनेनैव लब्धत्वात्। तस्मात् कल्कमात्रेणैव पिप्पल्यादिद्रव्यं जलं चतुर्गुणं देयम्, एवमन्यत्रापि बोद्धव्यम्। अत्र च पक्तव्यघृतस्य प्रमाणानिर्द्देशादव्यवस्थितमानमेव सर्पिरिच्छातः पक्तव्यम्। यत्र तु प्रस्थादिमाननिर्द्देशं करोति, तत्र तावन्मात्रेणैव स्नेहेन प्रायो रोगोपशमो भवतीति ज्ञेयम्। तथा हि वातव्याध्यादौ भूयःस्नेहसाध्ये भूयसीमेव स्नेहमात्रां वक्ष्यति, तथा प्रपौण्डरीकाद्यनस्ययोगितया कुडवमानं स्नेहं वक्ष्यति। कुष्ठे तिक्तषट्पलादौ तु अत्यल्पघृतपाकसंविधानेन तथैव पक्वस्य घृतस्य कार्य्यकर्त्तृत्वं भवतीति भेषजप्रभावदर्शी महर्षिर्बोधयति। तत्र यदि कुष्ठस्य दीर्घरोगतया भूयसा षट्पलेन प्रयोजनम्, तदा पुनःपुनः षट्पलमानं पक्तव्यं घृतम्, "यथा कुर्व्वन्ति, स उपायः" इति वचनात्। एवं पानीयकल्याणागस्त्यहरीतक्यादावपि प्रतिनियतमानकथनप्रयोजनं वाच्यम्।

क्षयं कासं शिरःशूलं पार्श्वशूलं हलीमकम्।
अंसाभितापमग्निञ्च विषमं सन्नियच्छति॥ १३४॥

जीर्णज्वरे पिप्पल्याद्यं घृतम्।

वासां गुडूचीं त्रिफलां त्रायमाणां यवासकम्।
पक्त्वा तेन कषायेण पयसा द्विगुणेन च॥

गव्यं घृतं चतुःशरावः क्काथः षोड़शशरावः पिप्पल्यादिकं सर्व्व प्रत्येकसमं मिलित्वा स्नेहपादिकं शरावमितमित्यर्थः॥१३४॥ जीर्णज्वरे पिप्पल्याद्यं घृतम्।

गङ्गाधरः—वासां गुड़ चीमित्यादि। तेन कषायेणेत्येकवचननिर्द्देशात् वासादीनां मिलितानामेकः क्काथः। स्नेहात् तोयं चतुर्गुणमिति वचनात् तथा पञ्च प्रभृति यत्र स्युर्द्रवाणि स्नेहसंविधौ। तत्र स्नेहसमान्याहुरर्व्वाक् च स्याच्चतुर्गुणमिति वचनाच्च वासादिकषायदुग्धाभ्यां मिलिताभ्यां स्नेहचतुर्गुणो द्रवो व्यवतिष्ठते। तत्र दुग्धस्य द्वैगुण्यवचनात् वासादिक्काथोऽपि द्विगुण इति चतुर्गुणो द्रवः। अत्र क्षीरस्य वीर्य्याधानार्थं केचित् "क्षीरमस्त्वारनालानां पाको नास्ति विनाम्भसा। सम्यग् वीर्य्यं न मुञ्चन्ति जलं तस्माच्चतुर्गुणम्" इत्याहुः। तत्रान्ये वदन्ति—क्षीरमस्त्वारनालानां नायं पाकः, परन्तु स्नेहस्य क्षीराद्यैः पाक इति। तत्र चापरे भाषन्ते—"स्वरसक्षीरमस्त्वाद्यैः पाको यत्रेरितः क्वचित्। जलं चतुर्गुणं तत्र वीर्य्याधानार्थमावपेत्॥" इति। तत्राप्याह कश्चित्—यत्र द्रवान्तरं नास्ति तत्र क्षीरं चतुर्गुणम्। द्रवान्तरप्रयोगे तु क्षीरं स्नेहसमं मतम् इति वचनात् द्रवान्तरायोगेन क्षीरस्य पाके सम्यग् वीर्य्यं भवत्येवेति द्रवान्तराभावे चतुर्गुणक्षीरे जलमपि स्नेहाच्चतुर्गुणं न तु क्षीरादिति तस्मात् याहच्छिकमाचार्य्यस्य क्वचिन्मानाभिधानमनभिधानञ्च क्वचिदिति। तामलकी भूम्यामलकीति ख्याता। हलीमकः कामलाभेदः। सन्नियच्छतीति समं करोति॥ १३४॥

चक्रपाणिः—वासाद्ये घृते क्काथस्य परिमाणं यद्यप्यनुक्तम्, तथापि द्विगुण एव क्काथो ग्राह्यः, यतः स्नेहपाके चतुर्गुणमेव द्रवम् "स्नेहात् तोयं चतुर्गुणम्" इति वचनेन 'तोय'शब्दश्च द्रवोपलक्षणतयोक्तः। अत्र "द्वाभ्यामपि चातुर्गुण्यम्" इति परिभाषया यद्यपि क्षीरं कषायश्च द्विगुणमेव लभ्यते, तथापि त्रिविधशिष्यबुद्धिहिततया स्पष्टार्थं क्षीरद्वैगुण्याभिधानमिति ब्रुवते। तत्र क्षीरस्य हि मानानुक्तौ "काथ्याच्चतुर्गुणं वारि पादस्थं स्याच्चतुर्गुणम्। स्नेहात् स्नेहसमं क्षीरं कल्कश्च स्नेहपादिकः" इति वचनात् क्षीरस्य द्रवान्तरसान्निध्ये सति स्नेहसमत्वमेव स्यात्, ततश्च कषायभागत्रयं क्षीरस्यैकभाग इति कृत्वा द्वाभ्यामपि चातुर्गुण्यमिति परिभाषा सूचिता

पिप्पलीमुस्तमृद्वीका-चन्दनोत्पलनागरैः ।
कल्कीभूतैश्च विपचेद्घृतं जीर्णज्वरापहम् ॥ १३५ ॥

वासाद्यं घृतम् ।

बलां श्वदंष्ट्रां वृहतीं कलसीं धावनीं स्थिराम् ।
निम्बञ्च पर्पटं मुस्तं त्रायमाणां दुरालभाम् ॥
कृत्वा कषायं पेष्यार्थे दद्यात् तामलकीं शटीम् ।
द्राक्षां पुष्करमूलञ्च मेदामामलकानि च ॥
घृतं पयश्च तत् सिद्धं सर्पिर्ज्वरहरं परम् ।
तृष्णाकासशिरःशूल-पार्श्वशूलांसतापनुत् ॥ १३६ ॥

बलाद्यं घृतम् ।

यत् तन्न। पिप्पलीत्यादिभिः षड्भिः कल्कीभूतैः स्नेहपादिकैः घृतं वासादीनां क्वाथैर्द्विगुणैः पयसा च द्विगुणेन पचेत् ॥ १३५ ॥

गङ्गाधरः—बलामित्यादि। कलसीं शालपर्णीं, धावनीं पृश्निपर्णीं, स्थिरामपि शालपर्णीविशेषं शालपर्ण्या भागद्वयं वा। बलादीनि एकादश द्रव्याणि अष्टगुणे जले पक्त्वा पादावशिष्टं कषायं घृतात् त्रिगुणं कृत्वा दद्यात् पयश्च घृतसमं दद्यात्। पेष्यार्थे कल्कार्थे तामलक्यादीनि घृतपादिकानि दद्यात्। तत्र घृते सर्व्वमिदं दत्त्वा पचेत्। कर्षादौ तु पलं यावद् दद्यात् षोडशिकं जलम्। ततस्तु कुड़वं यावत् तोयमष्टगुणं भवेत्। चतुर्गुणमतश्चोर्द्ध्वं प्रस्थादिश्रुतिमानतः। चतुर्गुणन्त्वष्टगुणं द्रवद्वैगुण्यतो भवेदिति वचनात् ॥ १३६ ॥

स्यात्, तस्मात् कर्त्तव्यं क्षीरद्वैगुण्यवचनम्। अन्ये तु—'द्वाभ्यामपि चातुर्गुण्यम्' इति परिभाषया प्रत्येकमेव द्रवेण चातुर्गुण्यमिच्छन्ति। ततश्चेह कषायस्य चातुर्गुण्यम्, क्षीरस्य तु द्वैगुण्यं भवति। तन्न, एकेनापि चातुर्गुण्यं द्वाभ्यामपि चातुर्गुण्यं त्रिभिरपि चातुर्गुण्यं चतुर्भिः सममिति वचनेन चतुर्भिः स्नेहसमताभिधानेन स्नेहाच्चातुर्गुण्यमेव द्रवस्योक्तम्। अतो द्वाभ्यां त्रिभिरपि तथा चातुर्गुण्यं कर्त्तव्यम् यथा स्नेहाच्चतुर्गुणं स्यात्, तथाच मिलित्वैव चातुर्गुण्यं भवति, न प्रत्येकम्। चतुर्गुणद्रवपरिभाषा तु पञ्चप्रभृतिद्रवसान्निध्ये विशेषवचनाद् बाध्यते। वचनं हि—"पञ्चप्रभृति यत्र स्युः द्रवाणि स्नेहसंविधौ। तत्र स्नेहसमान्याहुरर्व्वाक् च स्यात् चतुर्गुणम् ॥" इति। बलाद्येऽपि घृते क्वाथपयसोः पूर्व्वोक्तक्वाथक्षीरसाहचर्य्यात् प्रत्येकं द्विगुणत्वं ज्ञेयम् ॥ १३५ । १३६ ॥

ज्वरिभ्यो बहुदोषेभ्य ऊर्द्ध्वञ्चाधश्च बुद्धिमान्।
दद्यात् संशोधनं काले कल्पे यदुपदेक्ष्यते ॥ १३७ ॥
मदनं पिप्पलीभिर्वा कलिङ्गैर्मधुकेन वा।
युक्तमुष्णाम्बुना पेयं वमनं ज्वरशान्तये ॥
क्षौद्राम्बुणा रसेनेक्षोरथवा लवणाम्बुना।
ज्वरे प्रच्छर्द्दनं शस्तं मद्यैर्वा तर्पणेन वा ॥ १३८ ॥
मृद्वीकामलकानां वा रसं प्रच्छर्द्दनं * पिबेत्।
रसमामलकानां वा घृतभृष्टं ज्वरापहम् ॥ १३९ ॥

ज्वरहरं वमनम्।

गङ्गाधरः—ननु क्रियाभिराभिः प्रशमं न प्रयाति यदा ज्वरः। अक्षीण-बलमांसस्य शमयेत् तं विरेचनैः" इति यदुक्तं, तद्विरेचनं कैर्योगैः कार्य्यमित्यत आह—ज्वरिभ्य इत्यादि। बहुदोषेभ्यो न त्वल्पदोषेभ्यः। अल्पदोषेभ्यस्तु मृदुसंशोधनं दद्यात्। कल्पे कल्पस्थाने ॥ १३७ ॥

गङ्गाधरः—अत्रापि संशोधनार्थं ज्वरहितान् वमनविरेचनास्थापनादीन् योगानाह—मदनमित्यादि। मदनं मदनफलं पिप्पलीभिः सह कल्कीकृत्य उष्णाम्बुना मात्रया पेयम्। अथवा कलिङ्गैरिन्द्रयवैः सह मदनफलं कल्कीकृत्य मात्रयोष्णाम्बुना पेयम्। अथवा मधुकेन यष्टिमधुना सह मदनफलं कल्कीकृत्य मात्रयोष्णाम्बुना पेयमिति त्रयो वमनयोगाः। क्षौद्रेत्यादि। क्षौद्रमिश्रेणोष्णाम्बुना, मदनमिति सर्व्वत्राधिकारः। अथवा इक्षोः रसेन मदनमिति द्वितीयो योगः। अथवा लवणाम्बुना सैन्धवलवणमिश्रेणाम्बुना मदनमिति तृतीयः। मद्यैर्वा मदनमिति चतुर्थः। तर्पणेन वा तद्दोषहरद्रव्यक्वाथेनालोड़ितलाजसक्तुना मदनं प्रच्छर्द्दनं ज्वरे शस्तमिति सर्व्वत्रान्वेतव्यमिति पञ्चमो योगः ॥ १३८ ॥

गङ्गाधरः—मृद्वीकामलकानां रसं क्वाथं मदनयुक्तं ज्वरापहं प्रच्छर्द्दनं पिबेत्।

चक्रपाणिः—सम्प्रति क्रमसूचितवमनविरेचनयोगानाह—ज्वरिभ्य इत्यादिना। 'बहुदोषेभ्यः' इत्यनेन अल्पदोषेषु संशोधनं निषिद्धमिति स्फारयति। काल इति यथोक्तवमनविरेचनयोग्यज्वरावस्थायाम्। कल्प इति कल्पस्थाने। मदनं पिप्पलीयुक्तं कफे, कलिङ्गयुक्तं पित्तश्लेष्मणि,

* प्रस्कन्दनमिति वा पाठः।

लिह्याद् वा त्रैवृतं चूर्णं संयुक्तं क्षौद्रसर्पिषा।
पिबेद् वा क्षौद्रमावाप्य सघृतं त्रिफलारसम्॥
आरग्वधं वा पयसा मृद्वीकानां रसेन वा।
त्रिफलां त्रायमाणां वा पयसा ज्वरितः पिबेत्॥
ज्वराद् विमुच्यते पीत्वा मृद्वीकाभिः सहाभयाम्।
पयोऽनुपानमुष्णं वा पीत्वा द्राक्षारसं नरः॥ १४०॥
कासाच्छ्वासाच्छिरःशूलात् पार्श्वशूलाच्चिरज्वरात्।
मुच्यते ज्वरितः पीत्वा पञ्चमूलीशृतं पयः॥ १४१॥

आमलकानां रसं वा मदनफलकल्कयुक्तं घृतभृष्टं ज्वरापहं प्रच्छर्द्दनं पिबेत्। योगद्वयमिति॥ १३९॥

गङ्गाधरः—ऊर्द्ध्वतः शोधनयोगानुक्त्वाधः शोधनानाह—लिह्याद् वेत्यादि। क्षौद्रसर्पिर्भ्यां त्रिवृताचूर्णलेह एकयोगः। त्रिफलारसं सघृतं क्षौद्रमावाप्य प्रक्षिप्य पिबेदेति द्वितीयः। आरग्वधं सम्पाकस्य फलमध्यनिर्य्यासं पयसा उष्णेन पिबेदित्येकः। मृद्वीकानां रसेन क्वाथेनारग्वधफलमध्यं वा पिबेदिति द्वितीयः। त्रिफलां चूर्णीकृतां पयसा पिबेत्। त्रिवृतामिति पाठे त्रिवृतां चूर्णीकृतां कल्कीकृतां पयसा पिबेदिति तृतीयः। त्रायमाणां वा चूर्णीकृतां पयसा पिबेदिति चतुर्थः। ज्वरित इति सर्व्वत्रान्वेतव्यम्। ज्वरक्षीणस्य कामन्तु पयसा तु मलान् हरेदिति यदुक्तं तत् पयोविरेचनमाह—ज्वरादित्यादि। मृद्वीकाभिः सहाभयां निःक्वाथ्य पयोऽनुपानं पीत्वा ज्वरी ज्वरात् मुच्यते। द्राक्षारसं द्राक्षाक्वाथमुष्णं पयोऽनुपानम् उष्णगव्यदुग्धानुपानं पीत्वा नरो ज्वरान्मुच्यते। उष्णं द्राक्षाक्वाथं पीत्वा गव्यदुग्धमप्युष्णमेवानुपिबेदिति भावः॥ १४०॥

गङ्गाधरः—कासादित्यादि। पञ्चमूलीकृतं विल्वादिपञ्चानां मूलानां कल्केन

मधुकयुक्तं दाहप्राये। क्षौद्रयोगान्मधुरीकृतमम्बु क्षौद्राम्बु। लवणयोगाल्लवणीकृतमम्बु लवणाम्बु। प्रस्कन्दनं विरेचनम्। आस्वाद्य त्युपयोज्य। किंवा आसाद्येति पाठः॥ १३७—१४०॥

चक्रपाणिः—क्रमागतक्षीरप्रयोगानाह—कासादित्यादि। अत्र पञ्चमूल्यादिद्रव्यस्य तथा क्षीरस्य पानीयस्य च मानानुक्तौ वृद्धव्यवहारसिद्धया परिभाषया मानकल्पनम्। यदुक्तम्—"द्रव्यादष्टगुणं

एरण्डमूलोत्क्वथितं ज्वरात् सपरिकर्त्तिकात्।
पयो विमुच्यते पीत्वा तद्वद् बिल्वशलाटुभिः॥ १४२॥
त्रिकण्टकबलाव्याघ्री-गुड़नागरसाधितम्।
वर्च्चोमूत्रविबन्धघ्नं शोफज्वरहरं पयः॥ १४३॥
सनागरं समृद्वीकं सघृतक्षौद्रशर्करम्।
शृतं पयः सखर्ज्जूरं पिपासाज्वरनाशनम्॥ १४४॥

पादिकेन चतुर्गुणजलेन पक्वं गव्यं पयः पीत्वा ज्वरितः कासादित्यादितो मुच्यते॥ १४१॥

गङ्गाधरः—एरण्डेत्यादि। एरण्डमूलोत्क्वथितं पयः पीत्वा सपरिकर्त्तिकात् गुदे कर्त्तनवत्पीड़ायुक्तात् ज्वराद् विमुच्यते। बिल्वशलाटुभिः आमबिल्वानाञ्च शुष्काणां कल्कैरुत्क्वथितं पयस्तद्वत् पीत्वा सपरिकर्त्तिकात् ज्वराद्-विमुच्यते॥ १४२॥

गङ्गाधरः—त्रिकण्टकेत्यादि। त्रिकण्टकं गोक्षुरं बला पीतपुष्पा बला व्याघ्री कण्टकारीमूलं नागरं शुण्ठी एभिः कल्कैरष्टमांशैः जले चतुर्गुणे साधितं पयः पुराणगुड़ं प्रक्षिप्य पीतं वर्च्चोमूत्रविबन्धघ्नं शोथज्वरहरं भवति॥ १४३॥

गङ्गाधरः—सनागरमित्यादि। नागरमृद्वीकाखर्ज्जूरैः कल्कीकृतैः शृतं चतुर्गुणे तोये पक्वं पयः शीतीभूतं घृतक्षौद्रशर्करायुक्तं पिपासाज्वर-नाशनम्॥ १४४॥

क्षीरं क्षीरात् तोयं चतुर्गुणम्। क्षीरावशेषः कर्त्तव्यः क्षीरपाके त्वयं विधिः॥" इति। एतच्च द्रव्यार्द्ध-पक्वे क्षीरपलचतुष्टयं पानीयपलानि षोड़श दत्त्वा क्षीरावशेषः पाकः कर्त्तव्यः। एवम्प्रकारा मान-व्यवस्था। ननु यत्र माषपर्ण्भृतीये—"मेदां पयस्यां जीवन्तीं विदारीं कण्टकारिकाम्। माषाश्च श्वदंष्ट्रां क्षीरिकां गोधूमान् शालिषष्टिकान्। पयस्यर्द्धोदके पक्त्वा कार्षिकानाढ़कोन्मिते। विवर्जयेत् पयःशेषम्" इत्यादिना क्षीरद्रव्यादिमानमुक्तम्, तत् तत्रैव विषये ज्ञेयम्, तन्त्रान्तर-परिभाषागृहीतत्वादस्य मानस्य। प्रदेशान्तरयोगोक्तं हि मानं तदेव प्रदेशान्तरेऽपि मानलिङ्गं भवति, यत् परिभाषानुगतं भवति, यत् तु परिभाषाबाधितम्, तत् स्वविषये एवावतिष्ठते। यथा "शुद्धशुष्करसोनस्य चतुःपलं क्षीरोदकेऽष्टगुणे पचेत् क्षीरशेषञ्च पाययेत्" इति, एवमन्यदपि तन्त्रान्तरपरिभाषाविरुद्धमानकथनं तत्रैव प्रयोगे व्यवस्थितं ज्ञेयम्। परिकर्त्तिका कर्त्तनाकारा गुदादिवेदना। सनागरमित्यादौ क्षीरक्षौद्रस्य पाकानर्हत्वेनोत्तरकालं द्रव्यान्तरतुल्यमानत्वेन

चतुर्गुणेनाम्भसा वा शृतं ज्वरहरं पयः ।
धारोष्णं वा पयः सद्यो वातपित्तज्वरं जयेत् ॥ १४५ ॥
जीर्णज्वराणां सर्व्वेषां पयः प्रशमनं परम् ।
पेयं तदुष्णं शीतं वा यथास्वैरौषधैः शृतम् ॥ १४६ ॥
प्रयोजयेज्ज्वरहरान् निरूहान् सानुवासनान् ।
पक्वाशयगते दोषे सिद्धौ यानुपदेक्ष्यते ॥ १४७ ॥
पटोलारिष्टपत्राणि सोशीरं चतुरङ्गुलम् ।
ह्रीवेरं रोहिणी तिक्ता श्वदंष्ट्रामदनानि च ॥

गङ्गाधरः—चतुर्गुणेनेति । केवलेन जलेन कल्कं विनापि शृतं पयो ज्वरहरमिति । चतुर्गुणेनेत्यनेन सर्व्वत्र पयःपाके चतुर्गुणं जलं ज्ञापितम् । तदुक्तमन्यत्र । "द्रव्यादष्टगुणं क्षीरं क्षीरात् तोयं चतुर्गुणम् । क्षीरावशेषः कर्त्तव्यः क्षीरपाके त्वयं विधिः ॥" इति । धारोष्णं वेति । गोदोहनमात्रं यत् स्वभावत उष्णं दुग्धं तद् वातपित्तज्वरं सद्यो जयेत्, न तु कफपित्तजं कफवातजं वा । दाहतृष्णापरीतस्येत्यादिना यत् पयोविधानमुक्तं, तत्र सनागरमित्यादियोगेन तृष्णावतो दुग्धम् । कासादित्यादिना निरामज्वराणां धारोष्णं वेत्यादिना वातपित्तज्वरस्य, तैः सर्व्वैर्बद्धप्रच्युतदोषे शृतं पयो विहितम् ॥ १४५ ॥

गङ्गाधरः—जीर्णज्वराणामित्यादि । सर्व्वेषामिति वातादिजानां सर्व्वेषामेव जीर्णज्वराणां क्षीणकफानां यथास्वैः स्वीयैः स्वीयैरौषधैः शृतं पक्वं पयः परं प्रशमनम् । तच्च दुग्धमुष्णं वा शीतं वा पेयं वातकफेऽप्युष्णं वातपित्ते शीतम्, सर्व्वत्र सर्व्वं वा यथास्वौषधसिद्धत्वान्न विरुध्यते ॥ १४६ ॥

गङ्गाधरः—निरूहैर्वा मलान् हरेदिति यदुक्तं तन्निरूहयोगानाह—प्रयोजयेदित्यादि । सिद्धौ सिद्धिस्थाने । तथात ऊर्द्ध्वञ्च यान् ज्वरहरान् सानुवासनान् निरूहानुपदेक्ष्यते तान् ज्वरितस्य क्षीणस्य पक्वाशयगते दोषे प्रयोजयेत् ॥ १४७

गङ्गाधरः—के योगा अत्रोपदेक्ष्यन्ते इत्याह—पटोलेत्यादि । पटोलारिष्टयोः

प्रक्षेपो ज्ञेयः । उष्णं शीतं वेति विकल्प इच्छाविशेषकृतः । किंवा प्रबलवाते उष्णम्, पित्तेऽतिबले शीतम् ॥ १४१—१४७ ॥

चक्रपाणिः—निरूहविधौ ज्वरहरानिति वचनेन ज्वरहरैर्द्रव्यैर्निरूहानुवासनकल्पनां दर्शयति ।

स्थिरा बला च तत् सर्व्वं पयस्यर्द्धोदके शृतम्।
क्षीरावशेषं निर्य्यूहं संयुक्तं क्षौद्रसर्पिषा ॥
कल्कैर्मदनमुस्तानां पिप्पल्या मधुकस्य च।
वत्सकस्य च संयुक्तं वस्तिं दद्याज्ज्वरापहम् ॥
शुद्धे मार्गे हृते दोषे विप्रसन्नेषु धातुषु।
गताङ्गशूलो लघ्वङ्गः सद्यो भवति विज्वरः ॥ १४८ ॥

वस्तिः।

आरग्वधमुशीराणि मदनस्य फलानि च।
पर्ण्यश्चतस्रो मधुकं निर्य्यूहमुपकल्पयेत् ॥
प्रियङ्गुर्मदनं मुस्तं शताह्वा मधुयष्टिका।
कल्कः सर्पिर्गुड़ः क्षौद्रं ज्वरघ्नो वस्तिरुत्तमः ॥ १४९ ॥

वस्तिः।

पत्राणि। रोहिणी तिक्तेति कटुरोहिणी। स्थिरा शालपर्णी। अर्द्धोदके अर्द्धमुदकं यत्र तस्मिन्नर्द्धोदके पयसि गोक्षीरे द्विभागे भागैकं जलं दत्त्वा तयोर्द्वयोरष्टमांश पटोलादीनां कल्कं दत्त्वा पक्त्वा क्षीरावशेषं तं निर्य्यूहं क्षौद्रसर्पिषानुरूपेण संयुक्तं कृत्वा तथा मदनफलमुस्तकपिप्पलीयष्टीमधुकवत्सकवीजानां कल्कैर्युक्तं कृत्वा वस्तिं निरूहवस्तिं ज्वरापहं दद्यात्। अनेन शुद्धे मार्गे स्रोतसि इत्यादौ सति सद्यो विज्वरो भवति। एकोऽयं निरूहवस्तिः ॥ १४८ ॥

गङ्गाधरः—आरग्वधमित्यादि। आरग्वधस्य फलमध्यं, पर्ण्यश्चतस्र इति शालपर्णी पृश्निपर्णी माषपर्णी मुद्गपर्णीति चतस्रः पर्ण्यः। आरग्वधादीनि द्रव्याण्यष्टौ क्वाथविधिना निर्य्यूहं क्वाथमुपकल्पयेत् साधयेत्। तत्र क्वाथे पूते प्रियङ्गुमदनफलमुस्तकशताह्वायष्टीमधुकानां पञ्चानां कल्कं गव्यं सर्पिः पुराणगुडं पुराणमधु च दत्त्वा आलोड्य वस्तिर्विधेयः। इति द्वितीयो निरूहवस्तिः ॥१४९॥

पटोलाद्यैर्निरूहे 'पयस्यर्द्धोदके शृतम्' इत्यनेन क्षीरतुल्यस्य जलस्य ग्रहणम्, 'अर्द्ध'शब्दस्य समप्रविभागवचनत्वाज्ज्ञेयम्। अत्र च क्वाथकल्कस्नेहादिमानव्यवस्थितिः सिद्धिस्थाने वक्ष्यैव बोद्धव्या ॥ १४८। १४९ ॥

गुडूचीं त्रायमाणाञ्च चन्दनं मधुकं वृषम्।
स्थिरां बलां पृश्निपर्णीं मदनञ्चेति साधयेत्॥
रसं जाङ्गलमांसस्य रसेन सहितं भिषक्।
पिप्पलीफलमुस्तानां कल्केन मधुकस्य च॥
ईषत्सलवणं युक्तं निरूहं क्षौद्रसर्पिषा।
ज्वरप्रशमनं दद्याद् बलस्वेदरुचिप्रदम्॥ १५० ॥ वस्तिः।
जीवन्तीं मधुकं मेदां पिप्पलीं मदनं वचाम्।
ऋद्धिं रास्नां बलां विल्वं शतपुष्पां शतावरीम्॥
पिष्ट्वा क्षीरं जलं सर्पिस्तैलञ्च विपचेद् भिषक्।
आनुवासनिकं स्नेहमेतद् दद्याज्ज्वरापहम्॥ १५१ ॥

अनुवासनम्।

गङ्गाधरः—गुडूचीमित्यादि। वृषं वासकमूलम्। मदनं मदनफलम्। इति गुडूच्यादि-मदनान्तानि नव द्रव्याणि क्वाथविधिना रसं क्वाथं साधयेत् भिषक्। रसं तं क्वाथं, जाङ्गलानां हरिणादीनां मांसस्य रसं साधयित्वा तेन मांसरसेन सहितं, पिप्पलीमदनफलमुस्तकयष्टिमधुकानां कल्केन च युक्तम्, ईषत्सलवणं सैन्धवलवणेन सहितमीषल्लवणरसं क्षौद्रसर्पिषा युक्तं कृत्वा निर्म्मथ्य निरूहं दद्यात्। एवं तृतीयवस्तिः॥ १५०॥

गङ्गाधरः—अथ रूक्षबद्धपुरीषाय प्रदद्यादनुवासनमिति यदुक्तं तदनुवासनमाह—जीवन्तीमित्यादि। जीवन्तीं शाकविशेषम्। मेदां स्वनामख्यातां तदभावेऽश्वगन्धाम्। मदनमपि सर्व्वत्र फलमेव ग्राह्यम्। ऋद्धिं स्वनामख्यातां तदभावे बलां दद्यात्। विल्वं विल्वमूलत्वक्। एतानि जीवन्त्यादीनि शतावर्य्यन्तानि द्वादश द्रव्याणि स्नेहपादिकमानेन पिष्ट्वा कल्कीकृत्य पुराणं सर्पिस्तैलञ्च नवं तिलप्रभवं मिलित्वा प्रस्थं मन्दाग्निना पक्त्वा मूर्च्छयित्वा तत्र शीतीभूते पूर्व्वोक्तं कल्कं दत्त्वा क्षीरञ्च तत्स्नेहसमं जलं तत्स्नेहात् त्रिगुणं दत्त्वा ऐकध्यं विपचेत् भिषक्। एतदानुवासनिकं ज्वरहरं स्नेहं दद्यात्॥ १५१॥ अनुवासनम्।

चक्रपाणिः—गुडूच्यादौ साधयेद् रसमिति क्वाथं कुर्य्यात्। ईषत्सलवणमिति ईषत्क्षौद्रसर्पिषा युक्तमिति योज्यम्। जीवन्त्याद्ये अनुवासनयमके क्षीरं स्नेहसमम्, जलन्तु त्रिगुणमिति

पटोलपिचुमर्द्दाभ्यां गुडूच्या मधुकेन च।
मदनैश्च श्टतः स्नेहो ज्वरघ्नमनुवासनम्॥ १५२॥

अनुवासनम्॥

चन्दनागुरुकाश्मर्य्य-पटोलमधुकोत्पलैः।
सिद्धः स्नेहो ज्वरहरः स्नेहवस्तिः प्रशस्यते॥ १५३॥

स्नेहवस्तिः।

यदुक्तं भेषजाध्याये विमाने रोगभेषजे।
शिरोविरेचनं कुर्य्याद् युक्तिज्ञस्तज्ज्वरापहम्॥

(नस्यम्।)

गङ्गाधरः—पटोलेत्यादि। पटोलपत्रनिम्बपत्रगुडूचीयष्टिमधुमदनफलानि इति पञ्च कल्कीकृत्य चतुर्गुणजले श्टतः पक्वः स्नेहः श्रेष्ठत्वात् घृतमधिकारात् सर्पिस्तैलञ्चेति वा चतुःस्नेहानामन्यतमो वा॥१५२॥ द्वितीयोऽनुवासनयोगः।

गङ्गाधरः—चन्दनेत्यादि। चन्दनादीनि षड् द्रव्याणि कल्कीकृत्य चतुर्गुणे जले सिद्धः स्नेहः पूर्व्ववदेकः सर्पिरादिः पक्वः ज्वरहरः स्नेहवस्तिः अनुवासनवस्तिः॥ १५३॥

गङ्गाधरः—अनुवासनमुक्त्वा गौरवे शिरसः शूले इत्यादिना यच्छीर्षविरेचनविधानमुक्तं तस्य योगानाह—यदुक्तमित्यादि। भेषजाध्याये भेषजचतुष्कान्तर्गतेऽपामार्गतण्डुलीयेऽध्यायेऽपामार्गस्य वीजानीत्यारभ्य ज्योतिष्मतीं नागरञ्चेत्यन्तेन यच्छिरोविरेचनमुक्तं, विमाने रोगभेषजे इति विमानस्थाने रोगभिषग्जितीयेऽध्याये सर्व्वशेषे शिरोविरेचनद्रव्याणि पुनरपामार्गपिप्पलीमरिचेत्यारभ्य शिरोविरेचनार्थमुपदिशन्तीत्यन्तेन यच्च शिरोविरेचनमुक्तं, युक्तिज्ञो भिषक् तेषु मध्ये यज्ज्वरापहं शिरोविरेचनं तद् बुद्ध्या युक्त्या ज्वरे कुर्य्यात्।

स्नेहाच्चातुर्गुण्यं द्रवस्य कार्य्यम्। 'मदनैश्च श्टतः स्नेहः' इत्यनन्तरोक्तसर्पिस्तैलरूप एव यमकस्नेहो बोद्धव्यः। एवं 'सिद्धः स्नेहः' इत्यत्रापि ज्ञेयम्॥ १५०—१५३॥

चक्रपाणिः—यदुक्तमित्यादिना शिरोविरेचनद्रव्यमाह। भेषजाध्याय इत्यपामार्गतण्डुलीये।

यच्च नावनिकं तैलं धूमवर्त्तिश्च या पुरा।
मात्राशितीये निर्द्दिष्टा प्रयोज्या सा ज्वरेष्वपि ॥ १५४ ॥
अभ्यङ्गांश्च प्रदेहांश्च परिषेकांश्च कारयेत्।
यथाभिलाषं शीतोष्णं विभज्य द्विविधं ज्वरम् ॥ १५५ ॥
सहस्रधौतं सर्पिर्वा तैलं वा चन्दनादिकम्।
दाहज्वरप्रशमनं दद्यादभ्यञ्जनं भिषक् ॥ १५६ ॥

अथ चन्दनादितैलमुपदेक्ष्यामः। तद् यथा—चन्दन-शैलेय-भद्रश्रिय- कालानुसार्य्य-भण्डी-कालीय-पद्मापद्मकोशीर-शारिवा-

यच्चेत्यादि। सूत्रस्थाने स्वस्थचतुष्के मात्राशितीयेऽध्याये यच्च नावनं नावनीयमणुतैलं नाम चन्दनागुरुणी इत्यादिना यथोक्तान् अश्नुते गुणानित्यन्तेन पदेन पुरा निर्द्दिष्टं तत् तैलं, तथा तत्रैवाध्याये या च धूमवर्त्तिः शिरोविरेचनार्था निर्द्दिष्टा, सा च ज्वरेष्वपि प्रयोज्या ॥ १५४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथाभ्यङ्गांश्च प्रदेहांश्चेत्यादिना यदभ्यङ्गादिविधानमुक्तं तेषां योगानाह—अभ्यङ्गांश्चेत्यादि। यथाभिलाषं शीतज्वरे उष्णमभिलषति उष्णदाहज्वरे शीतमभिलषतीत्यभिलाषमनतिक्रम्य शीतोष्णं द्विविधं ज्वरं विभज्य शीते ज्वरे उष्णान् अभ्यङ्गादीन् उष्णज्वरे शीतान् अभ्यङ्गादीन् कारयेत् ॥ १५५

<u>गङ्गाधरः</u>—ननु कैर्द्रव्यैरित्यत आह—सहस्रधौतमित्यादि। सहस्रधौतं सर्पिश्चन्दनादिकं तैलञ्च दाहज्वरप्रशमनम् अभ्यञ्जनं दद्यात् ॥ १५६ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—ननु किम्भूतं चन्दनादिकं तैलमित्यत आह—अथेत्यादि। चन्दनेत्यादि। पित्तप्रशमनत्वादत्र चन्दनं रक्तम्। शालेयं मिषिजः। भद्रश्रियं श्रीखण्डचन्दनं श्वेतचन्दनमित्यर्थः। कालानुसार्य्यं शैलजम्। भण्डी भाण्डीति

यच्च नावनिकं तैलमित्यणुतैलम्। अभ्यङ्गांश्चेत्यादिना क्रमागतं वहिःपरिमार्जनमाह। यथाभिलाषमिति यथेच्छम्। शीतोष्णं विभज्येति शीतसमुत्थमुष्णसमुत्थञ्च ज्वरं विभज्य, तत्र शीतसमुत्थे उष्णाभ्यङ्गादयः उष्णे शीताः कर्त्तव्याः। अत्र च प्रतिलोमव्याख्यया शीताभिप्रायिणेऽभ्यङ्गादीनाह—सहस्रधौतमित्यादि। 'सहस्र'शब्दो विपुलार्थः। तेन अनेकधा धौतं सर्पिरित्यर्थः ॥ १५४—१५६ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—सूचितं चन्दनाद्यं तैलं ब्रूते—अथेत्यादि। 'अथ'शब्दोऽधिकारे। चन्दनाद्येन द्रव्येण संस्कृतं तैलमपि चन्दनाद्यमुच्यते। चन्दनं रक्तचन्दनम्। भद्रश्रियं श्वेतचन्दनम्। कालानुसार्य्यं

मधुकप्रपौण्डरीकनागपुष्पोदीच्य-वल्य-*-पद्मोत्पलनलिन-कुमुद-सौगन्धिक-पुण्डरीक-शतपत्र-विसमृणालशालूकशैवाल-कशेरुका-नन्ता-कुशकाशेक्षुदर्भशरनलशालिमूल - जम्बू-वेत्र-वेतस-वानीर-गुन्द्रा-ककुभासनाश्वकर्ण-स्यन्दन- -वातपोथ- -शाल-ताल- -धव-तिनिश- -खदिर- -कदर- -कदम्ब- -काश्मर्य- -फल- -सर्ज- प्लक्ष-कपीतनोडुम्बराश्वत्थ-न्यग्रोध-लोध्र-धातकी-दूर्वेत्कट- शृङ्गाटक-मञ्जिष्ठा-ज्योतिष्मती पुष्करवीज-क्रौञ्चादन-बदरी-कोविदारक-

लोके। कालीयं कालीयकाष्ठम्। पद्मा भार्गी। पद्मकं पद्मकाष्ठम्। उशीरं वीरणमूलम्। शारिवा अनन्तमूलम्। मधुकं यष्टीमधु। प्रपौण्डरीकं पुण्डरीयकाष्ठम्। नागपुष्पं नागकेशरपुष्पम्। उदीच्यं बालकम्। बल्यानि बलहितानि दश ऐन्द्र्यषभ्यतिरसर्ष्यप्रोक्तापयस्याश्वगन्धास्थिरारोहिणीबलातिबला इति पञ्चाशन्महाकषायोक्तानि। पद्मं प्रसिद्धम्। उत्पलं नीलोत्पलम्। नलिनं सहस्रपत्रं पद्मम्। कुमुदं श्वेतजलजपुष्पमात्रम्। सौगन्धिकं कह्लारपुष्पं सुँधीति लोके। पुण्डरीकं श्वेतपद्मम्। शतपत्रं पद्मम्। विसं मृणालम्। मृणालं पद्मादीनां कन्दप्रभवं क्षुद्रमृणालम्। शालूकं पद्मादीनां कन्दः। शैवालः शैवलः। कशेरुः केशुर इति लोके। अनन्ता अनन्तमूलम्। कुशकाशयोर्मूलम्। इक्षुः प्रसिद्धस्तस्य मूलम्। दर्भ उलुस्तस्य मूलम्। शालिर्हैमन्तिकधान्यं तस्य मूलम्। जम्बूः प्रसिद्धा। वेत्रश्च प्रसिद्धम्। वेतसः पानीयामलकम्। वानीरं तस्य प्रभेदः। गुन्द्रा गुड़ची गुड़ारोचनी वा। ककुभोऽर्ज्जुनः। असनः पीतशालः। अश्वकर्णः क्षुद्रशालः। स्यन्दनो नेमिवृक्षः। वातपोथः किंशुकः। शालः प्रसिद्धः। एवं तालधवश्च। तिनिशः स्यन्दनभेदः। खदिरो वावरीति प्रसिद्धः। कदरः श्वेतखदिरः खयेर इति प्रसिद्धः। कदम्बः प्रसिद्धः। काश्मर्य्यं गम्भारीफलम्। फलं मदनफलम्। सर्ज्जो वृहद्वृक्षः शालः। प्लक्षो जटी नाकड़ इति लोके। कपीतनम् आम्रातकः। इत्कटेति एँकड़ इति लोके। शृङ्गाटकं पानीयफलम्। ज्योतिष्मती लतापुटकी। पुष्करवीजं पद्मवीजम्।

शीतला। नलिनं पद्मभेदः। मृणालम् सुगन्धि मूलम्। वेतसः। अश्वकर्णः शालभेदः। (प्ररोहो वटः।) स्यन्दनो नेमीवृक्षः। वातपोथः पलाशः। तिनिशो वञ्जुलः। कदरः खदिरः। कपीतनो गन्धमुड़ इति ख्यातः। वटोऽप्ररोहो वटः न्यग्रोधस्तु प्ररोहवान् वटः। ज्योतिष्मती

* वन्य इति वा पाठः।

कदली-संवर्त्तकारिष्टक-शतपर्व्वा-शीतकुम्भिका-शतावरीश्रीपर्णी-रोहिणी--श्रावणी-महाश्रावणी-शीतपाक्योदनपाकी-काला-बला-पयस्या-विदारी-जीवकर्षभक--क्षुद्रसहा--मेदा--महामेदा- मधु-रसर्ष्यप्रोक्ता -तृणशून्य--मोचरसाटरूषक--वकुल-कुटज-पटोल-निम्ब-शाल्मली-नारिकेल-खर्ज्जूर-मृद्वीका-पियाल-प्रियङ्गु- धन्व-नात्मगुप्ता-मधूकानामन्येषाञ्च शीतवीर्य्याणां यथालाभमौषधानां कषायं कारयेत्। तेन कषायेण द्विगुणितपयसा तेषामेव कल्केन कषायार्द्धमात्रं मृद्वग्निना साधयेत् तैलम्। तत् तैलमभ्यङ्गादेव

क्रौञ्चादनो घोञ्चुलुकः। बदरी त्रिधा। कोविदारः काञ्चनपुष्पम्। कदली सुप्रसिद्धा। संवर्त्तको मुस्तकम्। अरिष्टकं निम्बः। शतपर्व्वा दूर्व्वाभेदः। शीतकुम्भिका कुम्भाड़लता। श्रीपर्णी गाम्भारी। रोहिणी कटुरोहिणी। श्रावणी रक्तमुण्डेरी। महाश्रावणी श्वेतमुण्डेरी। शीतपाकी शीतला। ओदनपाकी नीलझिण्टी। काला नीलीति लोके। बला पीतबला। पयस्या क्षीरकाकोली क्षीरविदारी वा। विदारी भूमिकुष्माण्डः। जीवकः ऋषभकः स्वनामप्रसिद्धः। क्षुद्रसहा मुद्गपर्णी। मेदा महामेदा च प्रसिद्धा। मधुरसा मूर्व्वा। ऋष्यप्रोक्ता पीतबला शूकशिम्बा वा। तृणशून्यं मल्लिका। मोचरसं शाल्मलीवेष्टकम् अटरूषकं वासकः। वकुलादयः स्पष्टाः। धन्वनं धन्वननामा वृक्षः। आत्मगुप्ता शूकशिम्बा। मधूको मधुद्रुमः। अन्येषाञ्च शीतवीर्य्याणाम् आमलकादीनां यथा-लाभं कषायं क्वाथविधिना क्वाथं कारयेत्। तेन कषायेण तैलाद् द्विगुणेन पयसा च गव्येन द्विगुणेन सुतरां कषायार्द्धमानं तैलं तिलप्रभवं स्नेहं तेषामेव चन्दनादीनां यथालाभकल्केन तैलात् पादिकेन साधयेत्। तत् तैलं घृतवत्

काञ्जिविका। संवर्त्तको विभीतकः। अरिष्टः पर्व्वतीयनिम्बम्। शतपर्व्वा श्वेतदूर्व्वा। शीतकुम्भिका काष्ठपाटला। महाश्रावणी अलम्बुषा स्थूलफला। शीतपाकी गन्धदूर्व्वा। ओदनपाकी नीलझिण्टी। काला काकोली। ऋष्यप्रोक्ता वृद्धिः शतावरी वा, पीतबला वा। तृणशून्यं केतकी। यथालाभमित्यनेन दुःखप्राप्यभेषजपरित्यागेनापि चन्दनादिपाकं दर्शयति। द्विगुणं पयोऽस्मिन् क्वाथे, तेन द्विगुणपयसा क्वाथेन। अत्र कल्कमानानिर्द्दिष्टेऽपि

सद्यो दाहज्वरं प्रशमयति। एतैरेव चौषधैः श्लक्ष्णपिष्टैः शीतैः प्रदेहं कारयेत्। एतैरेव च शृतशीतं सलिलमवगाहपरिषेकार्थं प्रयुञ्जीत ॥ १५७ ॥

इति चन्दनादि तैलादि।

मद्यारनाल-क्षीर-सौवीर-दधिघृतसलिलसेकावगाहाश्च सद्यो दाहज्वरमपनयन्ति शीतस्पर्शत्वादिति ॥ १५८ ॥

तैलपाकोऽपि तैले फेनोऽधिको मत इति लक्षणेन सम्यक् पक्वमवतार्य्यं अभ्यङ्गार्थम्। एतदभ्यङ्गाद्धि सद्यो दाहज्वरं प्रशमयति।

दाहज्वरेऽभ्यङ्गमुक्त्वा प्रदेहादीनाह—एतैरेवेत्यादि। एतैरुक्तैश्चन्दनादिभिरौषधैर्जलेन श्लक्ष्णपिष्टैः सुशीतैः प्रदेहं कारयेत् दाहज्वरप्रशमन :एष प्रदेहः। परिषेकाद्यर्थं जलमाह—एतैरेवेत्यादि। एतैरुक्तैरेव चन्दनादिभिरौषधैः शृतशीतञ्च सलिलमर्द्धशृतं जलमवगाहार्थं परिषेकार्थञ्च प्रयुञ्जीत ॥ १५७ ॥

इति दाहज्वरे चन्दनादीनि तैलादीनि।

गङ्गाधरः—सेकावगाहान्तरमाह—मद्येत्यादि। सौवीरं तुषोदकम् ॥१५८॥

स्नेहपादिकत्वं कल्कस्य "कल्कश्च स्नेहपादिकः" इति वचनात्। सद्य इति शीघ्रम्। अत्र यद्यपि तैलमुष्णं घृतञ्च शीतलं, शीतञ्च दाहप्रशमने प्रशस्तम्, तथापि सूक्ष्ममार्गानुसारितया व्यवायितया च तथा स्पर्शनेनाधिकवातहरतया तैलमेवाभ्यङ्गेऽधिकृतम्, न घृतम्। अन्ये तु—घृतादपि तैलं संस्कारवाहितरमिति कृत्वा तैलमिहोक्तमिति ब्रुवते। ननु 'चन्दनाद्यम्' इति संज्ञाकरणे किं प्रयोजनम्? प्रदेशान्तरे व्यवहारार्थमिति चेत्, न, विनापि संज्ञाकरणात् प्रदेशान्तरे यौगिकसंज्ञाव्यवहारो दृष्टः, यथा—"षट्पलं वा पिबेत् सर्पिः" तथा "वासाघृतं दाधिकं वा पिबेत्" इति, 'त्र्यूषणाद्यम्' इत्यादौ तथाकृतायामपि संज्ञायां व्यवहारो न दृश्यते। यथा च 'एतत् पारुषिकं सर्पिः' इति, तथा षड्भागकषायकादिसंज्ञां कृत्वा न वा ताभिः प्रदेशान्तरे व्यवहारः कृतः। नैवम्। पारुषिकादिसंज्ञाया यद्यपि शास्त्रे व्यवहारो नास्ति, तथापि तद्विधानां वैद्यानां तया संज्ञया व्यवहारो भविष्यति, एतदर्थं संज्ञाकरणम्। संज्ञानाञ्च प्रयोगकथनसमये अकारणोपयोगसिद्धाः संज्ञा भवन्त्येव षट्पलादिकाः। तेन प्रदेशान्तरेऽपि यौगिकसंज्ञा-व्यवहारो भवति क्वचित् क्वचिच्चान्यथोपादेयतया वैद्यप्रसिद्ध्या च प्रयोगसमय एव संज्ञा क्रियत इति न क्वचित् क्षतिः। एवमन्यत्रापि संज्ञाकरणं व्याख्येयम्। 'अश्लक्ष्णपिष्टैः' इति वचनेन श्लक्ष्णपिष्टलेपस्य दाहकर्तृतां सूचयति। यदुक्तम्,—"श्लक्ष्णपिष्टघनो लेपश्चन्दनस्यापि दाहकृत्। त्वग्गतस्योष्मणो रोधात् शीतकृत् त्वन्यथागुरोः" इति ॥ १५७। १५८ ॥

भवन्ति चात्र ।

पौष्करेषु सुशीतेषु पद्मोत्पलदलेषु च ।
कदलीनाञ्च * पत्रेषु क्षौमेषु विमलेषु च ॥
चन्दनोदकशीतेषु दाहार्त्तः संविशेत् सुखम् ।
हिमाम्बुपूर्णे † सदने शीते धारागृहेऽपि वा ॥ १५९ ॥
हेमशङ्खप्रबालानां मणीनां मौक्तिकस्य च ।
चन्दनोदकशीतानां ना संस्पर्शान् रसान् ‡ स्पृशेत् ॥१६०॥
स्रग्भिर्नीलोत्पलैः पद्मैर्व्यजनैर्विविधैरपि ।
शीतवातकरैर्वीज्यश्चन्दनोदकवर्षिभिः ॥ १६१ ॥

गङ्गाधरः—अथ दाहज्वरे योगान्तरानाह श्लोकैः—पौष्करेष्वित्यादि। पुष्करं वृक्षविशेषस्तस्य दलेषु च पद्मदलेषु च उत्पलदलेषु च कदलीनां पत्रेषु कोमलेषु क्षौमेषु विमलेषु वस्त्रेषु सर्व्वेषु चन्दनोदकशीतेषु श्वेतचन्दनघर्षणेन कृतोदकसिक्तेषु संविशेत् शयीत। हिमेत्यादि। हिमाम्बुपूर्णे हिमाम्बुभिः पूर्णः कोष्ठो यस्य सदनस्य तत्र सदनेऽथवा शीते सदनेऽथवा धारागृहे यन्त्रनालेन जलधारया युक्ते गृहे शयीत ॥ १५९ ॥

गङ्गाधरः—हेमेत्यादि। हेम्नः सम्यक्स्पर्शान् वातपित्तोत्तरजीर्णज्वरी पुरुषः स्पृशेत्। अथवा शङ्खस्य संस्पर्शानथवा प्रवालस्य संस्पर्शानथवा मणीनां संस्पर्शानथवा मौक्तिकस्य संस्पर्शानथवा श्वेतचन्दनघर्षणजोदकशीतानां द्रव्याणां सस्पर्शान् रसान् द्रवान् स्पृशेत् ॥ १६० ॥

गङ्गाधरः—स्रग्भिरित्यादि। तथा नीलोत्पलैः पद्मैर्वा कृताभिः स्रग्भिः मालाभिः। विविधैस्तालवृन्तमय-कदलीपत्र-माणपत्र-निम्बपत्र-पद्मपत्र-चामरादिभिर्व्यजनैः शीतवातकरैः शीतमेव वातं कर्त्तुं शीलवद्भिश्चन्दनोदकसिक्तैरेव चन्दनोदकवर्षिभिश्चन्दनोदकघर्षणशीलैः वीज्यः व्यजनीकार्य्यः स ज्वरी ना स्यात् ॥ १६१ ॥

चक्रपाणिः—संस्पर्शानुरसान् स्पृशेदिति वचनात्र चिरं धारयेदिति दर्शयति। चिरधारणे

* कह्लाराणाञ्चेति पाठान्तरम्। † सिक्ते इति पाठान्तरम्।
‡ संस्पर्शानुरसान् पिबेदिति चक्रधृतः पाठः।

नद्यस्तड़ागाः पद्मिन्यो ह्रदाश्च विमलोदकाः।
अवगाहे हिता दाह-तृष्णाग्लानिज्वरापहाः ॥ १६२ ॥
प्रियाः प्रदक्षिणाचाराः प्रमदाश्चन्दनोक्षिताः।
शान्तयेऽस्युः * परैः कामैर्मणिमौक्तिकभूषणाः ॥ १६३ ॥
शीतानि चान्नपानानि शीतान्युपवनानि च।
वायवश्चन्द्रपादाश्च शीता दाहज्वरापहाः ॥ १६४ ॥

अथोष्णाभिप्रायाणां ज्वरितानाम् अभ्यङ्गादीनुपक्रमाननुव्याख्यास्यामः। अगुरु-कुष्ठ-तगर-नलद-पत्र-शैलेयक-ध्यामक-

गङ्गाधरः—नद्य इत्यादि। तस्य दाहतृष्णावतो वातपित्तोदीर्णज्वरिणोऽवगाहे पद्मिन्यो नद्यस्तड़ागाश्च पद्मिनो ह्रदाश्च विमलोदका हिता दाहादिहराश्च स्युः ॥ १६२ ॥

गङ्गाधरः—प्रिया इत्यादि। तस्य दाहादीनां शान्तये परैरुत्कृष्टैः कामैर्मदनविह्वलचित्तेन लालसाभिः प्रमदाः प्रकृष्टं मदवत्यः स्त्रियो युवतयो याः प्रिया भवन्ति प्रदक्षिणाचाराः प्रकर्षेण दाक्षिण्यमानुकूल्यम् आचरितुं शीलवत्यश्च भवन्ति, ताश्चन्दनोक्षिताः म्रक्षितचन्दनाङ्ग्यस्तथा मणिमौक्तिकभूषणाः सत्यस्तं ज्वरिणमयुग्मच्छेयुः ॥ १६३ ॥

गङ्गाधरः—शीतानीत्यादि। तथास्य ज्वरिणः शीतानि चान्नानि वाय्यन्नादीनि शीतानि पानानि नारिकेलोदकादीनि शीतानि पुष्पकदल्यादीनां कृत्रिमवनानि च शीताश्च वायवश्चन्द्रपादाश्चन्द्रस्य ज्योत्स्ना शीतदाहज्वरापहाः। इति शीताभिप्रायज्वरितस्याभ्यङ्गादीनि व्याख्यातानि ॥ १६४ ॥

गङ्गाधरः—अथोष्णाभिप्रायज्वरितस्य अभ्यङ्गादयो व्याख्यास्यन्ते—अथेत्यादि। उष्णाभिप्रायाणां शीतार्त्तानां ज्वरितानाम्। आदिना प्रदेहावगाहपरिषेकान्। अगुर्व्वित्यादि। अगुरु कृष्णागुरु। कुष्ठम्। तगरं तगरपादिकम्। नलदम्

हि तेषामप्युष्णता स्यात्। वायवश्चन्द्रपादाः शीता इति अत्र चाकृतोष्णत्वदर्शनात् शीता इति विशेषणेन चन्द्रपादानां तेषां सर्व्वदा शीतत्वम्। किंवा, चन्द्रपादा अपि अत्युष्णकाले रजनीषु अनुष्णा एवोष्णसम्पर्कादुष्णा भवन्ति, तन्निरासार्थं शीता इति ॥ १६०—१६४ ॥

* शान्त्ययेयुः इति चक्रादिधृतः पाठः साधीयान्।

हरेणुक-स्थौणेयक-क्षेमकैला--वराङ्गदल-पुर-तमालपत्र-भूतीक-रौहिष-सरल-शल्लकी-देवदार्व्वग्निमन्थ-विल्वश्योनाककाश्मर्य्य-पाटला-पुनर्नवा-वृहती-कण्टकारिका-वृश्चीर-शालपर्णी-पृश्निपर्णी-माषपर्णी-मुद्गपर्णी-गोक्षुरकैरण्ड-शोभाञ्जनक-वरुणार्कचिरविल्व-तिल्वक--शटी--पुष्करमूल-गण्डीरोरुवूक--पत्तूराक्षीवाश्मान्तक-शिग्रु-मातुलुङ्ग-मूषकपर्णी- * -तिलपर्णी-पीलुपर्णी-मेषशृङ्गी-हिंस्रा-दन्तशठ भल्लातकैरावतकास्फोत-काण्डीरात्मगुप्ता काकाण्डै-षीका-करञ्ज-धान्याजमोद-पृथ्वीका-सुमुख-सुरस-कवक-काण्डीर-कुठेरक-कालमालक-पर्णास-क्षवक-फणिज्झक-भूस्तृण-शृङ्गवेर-

उशीरम्। पत्रं तेजपत्रम्। ध्यामकं कत्तृणम्। हरेणुकं रेणुकमिति लोके। स्थौणेयं ग्रन्थिपर्णम्। क्षेमकं हरिद्रा, चोरकाष्ठ इत्यन्ये। एला स्थूलैला। वराङ्गदलं प्रियङ्गुपत्रम्। पुरो गुग्गुलुः। तमालपत्रम्। भूतीकं यमानी। रौहिषं कत्तृणभेदः। सरलम्। शल्लकी शिलारसः। देवदारु। अग्निमन्थो गणेरी। श्योनाकदीनि षट् स्पष्टानि। वृश्चीरः श्वेतपुनर्नवा। शालपर्ण्यादीनि अर्कान्तानि नव स्पष्टानि। चिरविल्वो नक्तमालः नाटा इति लोके। तिल्वकं लोध्रम्। पुष्करं स्वनामख्यातं तस्य मूलं तदभावे कुष्ठम्। गण्डीरो दूर्व्वा। उरुवको रक्तैरण्डमूलम्। पत्तूरा वकम इति लोके। अक्षीवो रञ्जनवृक्षः। अश्मान्तको लोहचर इति लोके। शिग्रु रक्तशोभाञ्जनम्। मातुलुङ्गं जम्बीरभेदः। मूषकपर्णी दन्ती। तिलपर्णी रक्त-चन्दनम्। पीलुपर्णी, मेषशृङ्गी अजास्तनयुगवद्युग्मफला। हिंस्रा कालियाकड़। दन्तशठो जम्बीरः। भल्लातकं प्रसिद्धम्। ऐरावतं हस्तिशुण्डी। आस्फोता आकर-मल्ली। काण्डीरः श्वेतदूर्व्वा। आत्मगुप्ता शूकशिम्बी। ऐषीका शरमूलम्। करञ्जो डहरकरञ्जामूलम्। धान्यकं धनीयकम्। अजमोदं वनयमानी। पृथ्वीका सूक्ष्मैला। सुमुखं पर्णासः। सुरसः पर्णासः। कवकः। कण्डीरः। कुठेरकः श्वेतपर्णासः।

चक्रपाणिः—अगुर्व्वाद्ये क्षेमकश्चोरकः। रौहिषो रामकर्पूर इति ख्यातः। शिग्रुः शोभाञ्जनभेदः। मूलपर्णी गुग्गुलुः। तिलपर्णी तिलोत्तम इति ख्यातः, रक्तचन्दनमित्यन्ये। काण्डीरः कारवेल्ली। मोरटा मूर्व्वेत्यन्ये शमठभेदः। स हि जलजस्थलजभेदाद् द्विविधः। आत्मजा पुत्रञ्जरा ख्याता। एकैषिका त्रिवृता। सुमुखादयः पर्णासभेदाः। सहा वृक्षसहाः।

* मूलपर्णी इति पाठान्तरम्।

पिप्पली-सर्षपाश्वगन्धा-रास्ना रुहावरोहा-बलातिबला-वचा-गुडूची-शतपुष्पा-शीतवल्ली-नाकुली*गन्धनाकुली -श्वेता - ज्योतिष्मती-चित्रकाध्यण्डाम्लचाङ्गेरी-तिल-बदर-कुलत्थानाम्, एवंविधाना-मन्येषाञ्चोष्णवीर्य्याणां यथालाभमौषधानां कषायं कारयेत्। तेन कषायेण तेषाञ्चैव कल्केन सुरासौवीरतुषोदकमैरेयमेदकदधि-मण्डारनालकट्वरप्रतिविनीतेन तैलपात्रं विपाचयेत्। तेन सुखोष्णे-नोष्णाभिप्रायं ज्वरितमभ्यज्यात्, तस्य शीतज्वरः प्रशाम्यति।

कालमालकः। पर्णासः कृष्णपर्णासः। क्षवकः हाँचियामूलम्। फणिज्झक आस्फोतभेदः। भूस्तृण उलुयामूलम्। शृङ्गवेरादीनि चत्वारि स्फुटानि। रुहा स्वनामख्यातवृक्षः। अवरोहा वटावरोहः। बलादीनि त्रीणि स्पष्टानि। गुड़ची पद्मगुड़ची। शीतवल्ली। नाकुली रास्नाभेदः धारुया इति लोके। गन्धनाकुली सुगन्धीति ख्याता। श्वेता श्वेतापराजिता। ज्योतिष्मती घोषकभेदः। चित्रकम्। अध्यण्डा। अम्लचाङ्गेरी आमरुलिः। तिलादीनि त्रीणि स्पष्टानि। एवंविधाना-मुष्णवीर्य्याणाम् अन्येषाञ्च द्रव्याणां चव्यमरिचादीनाम्। यथालाभमिति "समस्तं वर्गमर्द्धं वा यथालाभमथापि वा। गणोक्तानां प्रयुञ्जीत द्रव्याणि मतिमान् भिषक्" इति परिभाषा ख्यापिता। कषायं क्राथविधिनाष्टगुणे जले पक्त्वा क्राथं कारयेत्। तेन कषायेण तैलसमेन तेषामेवागुर्व्वादीनां कल्केन च तैलपादिकेन सुरादीनां प्रत्येकमष्टानां तैलसममानेन तैलपात्रं द्विगुण्यात् षोड़शशरावमितं तैलं विपचेत्। सुरा प्रसिद्धा। सौवीरं काञ्जिकभेदः सतुषधान्यकृतमम्लजलम्। तुषोदकं सतुषयवकृतमम्लजलम्। मैरेयकं मदिराभेदः। मेदकश्च मद्यभेदः। दधिमण्डो दधिमस्तु। आरनालं काञ्जिकम्। कट्वरं ससारकतक्रम्। प्रतिविनीतेन प्रत्येकं समांशेनावापितेन। "पञ्च प्रभृति यत्र स्युर्द्रवाणि स्नेहसंविधौ। तत्र स्नेहसमान्याहुरर्व्वाक् च स्याच्चतुर्गुणम्" इति परिभाषा बोध्या। तेन पक्केन तैलेनाभ्यङ्गकाले सुखोष्णीकृत्य उष्णाभिप्रायमुष्णाभिलाषं ज्वरितमभ्यज्यात्।

रुहा अलिकारिका। शीतपर्णी वृक्षकलम्बूका। नाकुली चविका। गन्धनाकुली रास्नाभेदः। अध्यण्डा शूकशिम्बी। अन्येषाञ्चेत्यनेन रोगभिषग्जितीयोक्तोष्णद्रव्याणि ग्राहयन्ति। सौवीरकतुषोदके त्रिवृत्कल्पे वक्ष्यमाणे। मैरेयं सुराकृतसुरा। मेदकोऽजगलः। कट्वरं सस्नेहदधिद्रवः। पालम्

* शीतपर्णीति वा पाठः।

एतैरेव चौषधैः श्लक्ष्णपिष्टैः सुखोष्णैः प्रदेहं कारयेत् । एतैरेव शृतं सुखोष्णं सलिलमवगाहार्थं परिषेकार्थञ्च प्रयुञ्जीत । शीतज्वरं प्रशमयति ॥ १६५ ॥

शीतज्वरेऽगुर्व्वादि तैलादि ।

भवन्ति चात्र ।

त्रयोदशविधः स्वेदः स्वेदाध्याये निदर्शितः ।
मात्राकालविदा युक्तः स च शीतज्वरापहः ॥ १६६ ॥
सा कुटी तच्च शयनं तच्चावच्छादनं ज्वरम् ।
शीतं प्रशमयन्त्याशु धूपाश्चागुरुजा घनाः ॥ १६७ ॥

उष्णाभिप्रायज्वरितस्याभ्यङ्गमुक्त्वा प्रदेहादीनाह—एतैरेवेत्यादि । एतैरगुर्व्वादिभिरुक्तैः । एतैरेवागुर्व्वादिभिरुक्तैर्द्रव्यैः शृतं पक्वं सलिलं क्वाथं सुखोष्णमीषदुष्णमवगाहार्थं परिषेकार्थञ्च प्रयुञ्जीत ॥ १६५ ॥

शीतज्वरेऽगुर्व्वादि तैलादि ।

गङ्गाधरः—शीतज्वरे योगान्तरमाह—भवन्तीत्यादि । त्रयोदशेत्यादि । मात्राकालविदा प्रयुक्तः स त्रयोदशविधः स्वेदः शीतज्वरापहः ॥ १६६ ॥

गङ्गाधरः—सा कुटीत्यादि । सा कुटीप्रावेशिकरसायनविधौ या कुटी पूर्व्वमुक्ता सैव कुटीति, केचित् । शीतर्त्तुविहिता तस्याशितीयोक्ता या कुटी सा कुटी । तथा तच्च शयनं तत्रैवाध्याये शीतर्त्तु विहिता या शय्या तच्छयनम् । तच्चावच्छादनं तत्रैवोक्तं शीतर्त्तूचितं तद् यदाच्छादनं

आदकम् । अत्र सर्व्वाण्येव कषायादीनि द्रवद्रव्याणि स्नेहसमानि प्रत्येकं कर्त्तव्यानि । यदुक्तम्—"पञ्च प्रभृति यत्र स्युर्द्रवाणि स्नेहसंविधौ । तत्र स्नेहसमान्याहुः" इति ॥ १६५ ॥

चक्रपाणिः—स्वेदाध्याये त्रयोदशविधस्यैवोक्तत्वात् पुनस्त्रयोदशविधवचनं सर्व्वेषामेव करणार्थम् । किंवा अधिकाग्निस्वेदनिषेधार्थम् । त्रयोदशविधस्वेदान्तर्गतापि कुटी विशेषेण हितत्वात् पुनरुच्यते । 'तच्च शयनम्' इति कुटीपरिकरतया प्रतिपादितं शयनम् । एवं अवच्छादनम् ।

चारूपचितगात्राश्च तरुण्यो यौवनोष्मणा।
आश्लेषाच्छमयन्त्याशु प्रमदाः शिशिरं ज्वरम्॥ १६८॥
स्वेदनान्यन्नपानानि वातश्लेष्महराणि च।
शीतज्वरं जयन्त्याशु संसर्गबलयोजनात्॥ १६९॥

प्रावरणादिकम्। तानि सर्व्वाणि शीतं ज्वरञ्चाशु प्रशमयन्ति। धूपाश्च घना बहला अगुरुजा अगुरुकाष्ठचूर्णमङ्गारे ज्वलति क्षिप्त्वा कृताः शीतं ज्वरञ्चाशु प्रशमयन्ति॥ १६७॥

गङ्गाधरः—चार्व्वित्यादि। प्रमदाः काममदप्रकर्षास्तरुण्यो द्वात्रिंशद्वर्षान्त-षोड़शवर्षाधिकवयस्काः स्त्रियश्चारूपचितगात्राः सुमनोहराकारेण नातिस्थूलतया नातिकृशतया प्रवृद्धदेहा आश्लेषादालिङ्गनाद् यौवनोष्मणा शिशिरज्वरं प्रशमयन्त्याशु॥ १६८॥

गङ्गाधरः—स्वेदनानीत्यादि। स्वेदनानि यद्यपि त्रयोदशविधः स्वेद इत्यनेन स्वेद उक्तस्तथापि तदितरानग्निस्वेदानामातपश्वासरोधादिजानां संग्रहार्थं पुनरत्र स्वेदनानीत्युक्तम्। अन्नपानानि वातश्लेष्महराणि वातहरश्लेष्महर-तदुभयहरविल्वादिपञ्चमूलादिकृतानि, संसर्गबलयोजनात् संसर्गबलेन तत्तद्वात-श्लेष्महरद्रव्याणां संयोगबलेन योजनात् शीतं ज्वरमाशु जयन्ति॥ १६९॥

अपि। एतच्च शयनाच्छादनं पृथगप्यत्र हितमिति पृथक्पाठं दर्शयति। घना इति बहलाः। स्वेदनानि उष्णानि कुक्कुटमदिराकुलत्थादीनि। संसर्गबलयोजनादित्यत्र अन्तरोक्त एवोष्णाभिप्रायः ज्वरकरो वातकफसंसर्गः 'संसर्ग'शब्देन गृह्यते। तेन वातकफसंसर्गे यदि वातो बलवान्, तदा गुरूष्णस्निग्धभूयिष्ठमनुपानम् यदा कफो बलवान्, तदा लघूष्णरूक्षप्रायं विधेयमित्यर्थः। अयञ्च वातकफजे ज्वरे विशेषेण वायोश्च गवाहितया शीतो भवतीति कृत्वेहोक्तिः। तेन केवलकफजः केवलवातजोऽपि शीताभिप्रायो ज्ञेय एव॥ १६६—१६९॥

निरामे वातजे चैव पुराणे क्षयजे ज्वरे।
लङ्घनं न हितं विद्याच्छमनैस्तमुपाचरेत् ॥ १७० ॥ *
सामा ये ये च कफजाः कफपित्तज्वराश्च ये।
लङ्घनं लङ्घनीयोक्तं तेषु कार्य्यं प्रति प्रति ॥ १७१ ॥

गङ्गाधरः—दाहादि-शीतादिभेदेनोक्तज्वरयोश्चिकित्सामुक्त्वा वातादि-भेदन चोक्तानां ज्वराणां चिकित्सामाह—निरामे इत्यादि। पूर्व्वं ज्वरादृते क्षयानिलभयेत्यादिना वातजे क्षयजे च ज्वरे सामे यो लङ्घन-प्रतिषेधः कृतः। अत्र निरामेऽपि लङ्घनं प्रतिषेधयति। निरामे सर्व्वस्मिन्नेव ज्वरे नैराम्ये मध्यावस्थायां वातजे च सर्व्वावस्थे एव पुराणे द्वादशदिनादूर्द्ध्वञ्च सर्व्वस्मिन्नेव ज्वरे क्षयजे च ज्वरे सर्व्वासु सामाद्यवस्थासु लङ्घनं हितं न विद्यात्। अत्र दोषज्वरप्रकरणाद् भयादिजे चागन्तुजे दोषजे सामवातज्वरे च तदेव ज्वरे पूर्व्वं यल्लङ्घनं निषिद्धं तन्नात्रोक्तम् ॥ १७० ॥

गङ्गाधरः—ननु तर्हि कस्मिन् ज्वरे लङ्घनं कार्य्यमित्यत आह—सामा ये

चक्रपाणिः—सम्प्रति वातजादीनां ज्वराणां पूर्व्वनिषिद्धं लङ्घनमुल्लेख्य विशेषचिकित्सामाह—वातज इत्यादि। शमनैरिति कषायसर्पिःपानादिभिः शमनैः ॥ १७० ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति वातजादीनामप्यवस्थायां लङ्घनं, तथा कफजादीनामपि स्वरूपेणैव

---

* इतःपरम् अधिकानि खल्वेतानि पद्यानि कुत्रचित् दृश्यन्ते। तद् यथा—

विक्षिप्यामाशयोष्माणं यस्माद् गत्वा रसं नृणाम्। ज्वरं कुर्व्वन्ति दोषास्तु हीयतेऽग्निबलं ततः ॥
यथा प्रज्वलितो वह्निः स्थाल्यामिन्धनवानपि। न पचत्योदनं सम्यगनिलप्रेरितो वह्निः ॥
पक्तिस्थानात् तदा दोषैरुष्मा क्षिप्तो वह्निर्नृणाम्। न पचत्यभ्यवहृतं कृच्छ्रात् पचति वा लघु ॥
अतोऽग्निबलरक्षार्थं लङ्घनादिक्रमो हितः। सप्ताहेन हि पच्यन्ते सप्तधातुगता मलाः ॥
निरामश्चाप्यतः प्रोक्तो ज्वरः प्रायोऽष्टमेऽहनि। उदीर्णदोषस्त्वल्पाग्निरश्नन् गुरु विशेषतः ॥
मुच्यते सहसा प्राणैश्चिरं क्लिश्यति वा नरः। एतस्मात् कारणाद् विद्वान् वातिकेऽप्यादितो ज्वरे ॥
नातिगुर्व्वति वा स्निग्धं भोजयेत् सहसा नरम्। ज्वरे मारुतजे त्वादावनपेक्ष्यापि हि क्रमम् ॥
कुर्य्याच्चिरनुबन्धानामभ्यङ्गादीनुपक्रमान्। पाययित्वा कषायञ्च भोजयेद् रसभोजनम् ॥
जीर्णज्वरहरं कुर्य्यात् सर्व्वशश्चाप्युपक्रमम्। श्लेष्मलानामवातानां ज्वरोऽनुष्णे कफाधिकः ॥
परिपाकं न सप्ताहे नापि याति मृदूष्मणाम्। तं क्रमेण यथोक्तेन लङ्घनाल्पाशनादिना।
आदशाहमुपक्रम्य कषायादैरुपाचरेत् ॥ इति।

वमनैश्च विरेकैश्च वस्तिभिश्च यथाक्रमम्।
ज्वरानुपाचरेद्‌ धीमान् कफपित्तानिलोद्भवान्॥ १७२॥
संसृष्टान् सन्निपतितान् बुद्ध्वा तरतमैः समैः।
ज्वरान् दोषक्रमापेक्षी यथोक्तैरौषधैर्जयेत्॥
वर्द्धनेनैकदोषस्य क्षपणेनोच्छ्रितस्य च।
कफस्थानानुपूर्व्या वा सन्निपातज्वरं जयेत्॥ १७३॥

इत्यादि। ये च सामजाः कफजा ज्वराश्चकारात् ये च सामपित्तजाः ये च सामजाश्च कफपित्तज्वरास्तेषु ज्वरेषु प्रति प्रति प्रत्येकं प्रत्येकं लङ्घनीयोक्तं लङ्घनीयतया निर्दिष्टस्य पुरुषस्यैवोक्तं लङ्घनं कार्य्यम्॥ १७१॥

गङ्गाधरः—ततः किं कार्य्यं तदाह—वमनैश्चेत्यादि। कफोद्भवं ज्वरं वमनैः पित्तोद्भवं विरेकैः वातोद्भवं वस्तिभिरिति ज्वरान् बुद्धिमानुपाचरेदिति। संसृष्टान् इत्यादि। संसृष्टान् वातपित्तजान् वातकफजान् पित्तकफजांश्च तथा सान्निपातिकान् ज्वरान् तरतमैः न्यूनमध्याधिकैः समैश्च दोषैरारम्भकैर्बुद्ध्वा दोषक्रमापेक्षी भिषक् तन्न्यूनमध्याधिकसमदोषक्रममपेक्ष्य यथोक्तैर्वमनादिभिः पूर्व्वोक्तैश्च पाचनैः शमनैश्चौषधैः जयेत्। तत्रैकदोषस्योच्छ्रितस्य क्षपणेन वापरोऽनुच्छ्रितो दोषो यथा न वर्द्धते तथा कृत्वा जयेदिति भावः। सन्निपातज्वरस्य प्रकारान्तरेण दोषक्षपणमाह—वर्द्धनेनेत्यादि। कफस्थानानुपूर्व्या "सन्नि-

सामान्येन लाघवकरं लङ्घनमाह—सामा इत्यादि। सामा इत्यनेनापि वातिकस्यापि सामस्य लङ्घनीयत्वं न केवलं सामपित्तस्य ब्रूते। उक्तं ह्यन्यत्र—"सामे वातेऽपि लङ्घनम्" इति। कफस्य तु निरामेऽपि लङ्घनमिति कफजं पृथगुच्यते। "कफपित्तज"शब्देन कफयुक्तपित्तजस्यैव लङ्घनीयत्वम्, न केवलनिरामपित्तजस्य, सामपित्तस्य तु आमक्षयार्थं लङ्घनं कार्य्यत एव। यदुक्तम् अन्यत्र—"सामे पित्ते लङ्घनं कुर्य्यादेवामपक्त्यर्थम्" इति। यदुक्तम्—"कफपित्ते द्रवे धातू सहेते लङ्घनं महत्" इति, तदपि सामान्येन सद्रवपित्तापेक्षया, क्षीणद्रवांशे तु पित्ते लङ्घनं न कर्त्तव्यमेव लङ्घनीयोक्तवचनेन। लङ्घनबृंहणीयोक्तदशविधलङ्घनं अवस्थानिषिद्धवमनादि सर्व्वथानिषिद्ध-व्यायामादिसहितं च ग्राह्यम्॥ १७१॥

चक्रपाणिः—पूर्व्वं यद् "वमनाद्" इत्युक्तम्, तत् संसृष्टज्वरदोषेषु कफाधिकेषु। सम्प्रति एकैकदोषजे वमनैश्चेत्यादिना वमनादीनि प्राह इति न पौनरुक्त्यम्। संसर्गसन्निपातचिकित्सा-सूत्रमाह—संसृष्टानित्यादि। तरतमैः समैरिति संसर्गे एकोल्वणोल्वणतरे सन्निपाते च द्व्युल्बण-

वृद्धतमदोषारब्धे। मध्यो दोषानुसारेणैव ज्ञेयः। तथा द्व्युल्वणतरेऽपि सन्निपाते द्वौ दोषौ तरेणैव ज्ञेयौ। वृद्धवृद्धतरवृद्धतमदोषारब्धे च त्रिदोषे अत्यर्थवृद्धदोषास्तु तमेन ज्ञेयाः। येन, "त्रिषु तमः" इति यदुक्तम्, तत् त्रिषु मध्ये एकस्य प्रकर्षावधारणे भवति। यदा तु त्रिषु द्वौ प्रकृष्टौ विवक्षितौ, तदा एकप्रकृष्टापेक्षया द्वयोस्तरेणेत्यस्यैव विषयः। समैस्तु समदोषारब्धः संसर्गः सन्निपातश्च ज्ञेयः। दोषक्रमापेक्षीति अनेकसकलदोषगतवृद्धिवृद्धितरवृद्धितमत्वादिविशेषे चिकित्सितोपयुक्ते अपेक्षणीयत्वमुक्तम्। क्रमापेक्षीत्यनेन च ज्वरितचिकित्सितोक्तलङ्घनादिक्रमोऽपेक्षणीय इति दर्शितम्। यथोक्तैरौषधैरिति लङ्घनादिभिरञ्जनपर्य्यन्तैः। ननु च त्रिदोषजे ज्वरे चिकित्सा नोपपद्यते, यतो न त्रिदोषशमनं प्रायो द्रव्यं भवति। यद्धि वाते सुपथ्यम् तत् श्लेष्मण्यपथ्यम्, यत् पित्ते पथ्यम् तत् प्रायः श्लेष्मण्यपथ्यम्। यद्वा तिक्तकषायं कफपित्तहरं तद् वातकरम्, यच्च मधुरं वातपित्तहरं तत् कफकरम्, यत् तु त्रिदोषहरमामलकादि तत् स्तोकं प्रतिनियतरोगविषयं बलवर्णरक्षायौगिकम्। सन्निपातश्चायं महात्ययिकः, तत् कथमस्य चिकित्सा कर्त्तव्येत्याह—वर्द्धनेनेत्यादि। पञ्चविंशतिप्रकारी-[illegible] सन्निपात उच्यते "द्व्युल्वणैकोल्वणैः षट्, स्वुर्हीनमध्यादिकैश्च षट्" इत्यादिना। तत्र, [illegible]-क्षीणेषु सन्निपातेषु द्वादशसु ज्वरारम्भकत्वं नास्ति, क्षीणदोषाः स्वलिङ्गहानिमात्रविकारा नाधिकं ज्वरं कर्त्तुं समर्थाः, शेषेषु तु त्रयोदशसु त्रिदोषहरद्रव्यस्याभावात् अभ्यर्हितदोषापेक्षया द्वयोश्चिकित्सोच्यते गत्यन्तराभावात्। तत्र, वर्द्धनेनैकदोषस्येत्यनेन एकदोषस्य वर्द्धनेनापीत्यर्थः। 'एक'शब्देन च वृद्धो दोष एवापेक्षितः, न वृद्धतरो नापि वृद्धतमः। तयोर्हि सतोर्वृद्ध्योर्वर्द्धनेनातिवृद्ध्या अत्ययित्वमेव स्यात्। वर्द्धनेनैकदोषस्यैति वृद्धतरवृद्धतमदोषक्षयेण एकदोषवर्द्धनेन, यथा वृद्धे कफे वृद्धतरयोश्च वातपित्तयोर्मधुरम्, तद्धि वृद्धतरवातपित्तक्षपकतया कफं क्षीणं वर्द्धयदपि ज्वरं बलवद्दोषहन्तृतया हरति। तथा वृद्धे कफे वृद्धतरे च वाते वृद्धतरे च पित्ते मधुरयोगो ज्ञेयः। एवमुदाहरणान्तराणि ज्ञेयानि। अतस्त्वत्र वर्द्धनेनैकदोषस्येत्यनेन, द्व्युल्वणानां त्रयाणां तथा हीनमध्याधिकदोषाणां सन्निपातानां चिकित्सोक्ता। क्षपणेनैकदोषस्येत्यनेन च क्षीणद्वयसंवर्द्धकमपि यन्महात्ययवृद्धतर-वृद्धतमदोषक्षपकं भवति, तद् भेषजं कर्त्तव्यम्, वृद्धतमो ह्यतिकृतः सद्यो हन्ति, तत्प्रक्रियायाञ्च क्षीणयोर्वृद्धिरत्यल्पायासक्रमेण प्रतिकर्त्तव्येति भावः। अनेनैकोल्वणास्त्रयः सन्निपाताः चिकित्सिताः। अस्मिन्नर्थे तन्त्रान्तरे "न्यूनैकदोषसंवृद्धिरेकवृद्धजयोऽपि वा। सन्निपातेषु कर्त्तव्यः सन्निपात-वशेन तु"। परिशिष्टसमसन्निपातचिकित्सामाह—कफस्थानानुपूर्व्व्या वेति। 'वा'शब्दो व्यवस्थित-विकल्पवाची। कफस्थानम् आमाशयोर्द्ध्वभाग इत्यर्थः। आनुपूर्व्व्यमनुक्रमः। तेन, कफस्थानानु-पूर्व्व्या जयेदिति कफस्थानं प्रथमं जयेत्, स्थानग्रहणेन स्थानिनः कफस्यापि ग्रहणम्, कफजयस्तु साक्षादोक्तः। तत्स्थानस्यैवामाशयस्य ज्वरारम्भकदोषेण दुष्टस्य चिकित्सोपदर्शनार्थम्। उक्तं हि—"ज्वरो ह्यामाशयसमुद्भवः" इत्यादि। एवञ्च समा अपि दोषा ज्वरारम्भका यस्मादामाशयं विशेषेण दूषयित्वा ज्वरं कुर्व्वन्ति, तस्मात् स्थानानुगुणैश्च ज्वरे प्रथमं चिकित्सा कर्त्तव्या। स्थानिदोषापेक्षया हि स्थानमेव प्रथमं चिकित्स्यम्; यदुक्तम्—"स्थानं जयेद्धि पूर्व्वम्" इति; स्थानं तस्य कफस्य स्थानम्। तत्र लङ्घनपाचनादिक्रिया ज्वरे प्रथमं प्रतिपादिता क्रियत एव; एतच्च यद्यपि सर्व्व-ज्वरस्य साधारणं चिकित्सितम्, तथापि सन्निपाते बलवत्तरवाते चिकित्सा पूर्व्वज्वरचिकित्सा-

सन्निपातज्वरस्यान्ते कर्णमूले सुदारुणः ।
शोथः संजायते तेन कश्चिदेव प्रमुच्यते ॥

पातज्वरे पूर्व्वं कुर्य्यादामकफापहम् । ततः श्लेष्मणि संक्षीणे शमयेत् पित्तमारुतौ" इति ख्यापितम् । पूर्व्वं कफं जयेत् ततः पित्तं ततो वातमित्यर्थः ॥ १७३ ॥

गङ्गाधरः—सप्तविधदोषजज्वरस्य चिकित्सामुक्त्वा सन्निपातज्वरोपद्रवमाह—सन्निपातज्वरस्यान्ते इत्यादि । यद्यपि दृश्यते ज्वरस्य सहजो मध्यजश्च कर्णमूलशोथस्तथापि तस्य तस्य शोथस्यान्यज्वरोपद्रवत्वात्

प्रसक्तिनिरासार्थं समसन्निपाते प्रोच्यते ; ज्वरादन्यत्र हि सन्निपाते सम एव वातः पूर्व्वं चिकित्स्यते ; उक्तं हि—"वातस्यानु जयेत् पित्तं पित्तस्यानु जयेत् कफम्" इत्यादि । यत्र कफस्थानानुपूर्व्व्या तु चिकित्सिते क्रियमाणे यो दोष उल्वणो भवति, तत्र वर्द्धनेनैकदोषस्य क्षपणेनोच्छ्रितस्य वा इति चिकित्सा कार्य्या । एतदेव भेलेनोक्तम् ;—"सन्निपातज्वरे पूर्व्वं कुर्य्यादामकफापहम् । पश्चात् श्लेष्मणि संक्षीणे शमयेत् पित्तमारुतौ" इति ; यत्र च पित्तानुपूर्व्व्या जयेदित्यर्थः । तदर्थानुवादकरञ्च सुश्रुते वचनं पठन्ति,—शमयेत् पित्तमेवादौ ज्वरेषु समवायिषु । दुर्निवारतमं तद्धि ज्वरार्त्तेषु विशेषतः" इति, तत्र एतदभिधानं हि स्पष्टार्थम्, पित्तानुपूर्व्व्यैव जयेत् ; सुश्रुतवचनं हि जीर्णत्रिदोषज्वर ....येण ज्ञेयम्, एतच्च प्रथमोत्पन्नसन्निपातज्वरचिकित्सितं कफस्थानानुपूर्व्व्या ज्ञेयम् । ये तु कफश्च स्थानञ्चेति द्वन्द्वं कुर्व्वते, तेषां मतेन कफस्यामाशयस्य च ज्वरस्थानस्य पूर्व्वं जयः कर्त्तव्य इत्यर्थः ; स च षष्ठीतत्पुरुषेऽपि स्थानस्यामाशयस्य स्थानिकफापेक्षया क्रियमाण चिकित्सापि लभ्यत एवेति नार्थविरोधः । इयञ्चैकदोषवर्द्धनादिरूपा सन्निपातचिकित्सा यद्यपि न विशुद्धा, यदुक्तम्—"प्रयोगः शमयेद् व्याधिं यद्यप्यन्यमुदीरयेत् । नासौ विशुद्धः शुद्धस्तु शमयेन्न प्रकोपयेत्" ; तथापि सन्निपातचिकित्सायां गत्यन्तरासम्भवे सति, अल्पदोषबहुगुणतया क्रियते इति ज्ञेयम् । अन्ये तु, 'वर्द्ध'च्छेदन इत्यस्मात् 'वर्द्धनम्' इति साधयित्वा 'वर्द्धन'शब्देन च मूलच्छेदकारकं संशोधनमुच्यते, 'एक'ग्रहणेन च न युगपद्वातादीनां वम्यादि शोधनं कर्त्तव्यम्, किन्त्वेकैकेनेति दर्शयति ; क्षपणेनोच्छ्रितस्येत्यनेन संशोधनाविषये संशमनम् उच्यते, शेषस्य तु व्याख्या पूर्व्ववत् । अनेन श्लोकेन त्रयोदशविधसन्निपातारब्धे ज्वरे चिकित्सितम् उक्तं भवति । क्षीणवृद्धदोषविकल्पकृतषड् विधसन्निपातेषु यो ज्वरस्तत्र स्वमानक्षीणस्य तु न ज्वरारम्भकत्वमेव, तेन, न केवलं तत्र वृद्धस्य दोषद्वयस्यैकस्य वा वृद्धस्य ज्वरारम्भकस्य चिकित्सा कार्य्या, किन्तु स्वमानक्षीणवर्द्धनमपि तत्र कर्त्तव्यं भवतीति स्वमानक्षीणद्वादशसन्निपातस्य ज्वरारम्भकत्वमेव ॥ १७२।१७३ ॥

चक्रपाणिः—सन्निपातप्रस्तावात् तज्जं त्रिशोथीयोक्तशोथमनूद्य चिकित्सामाह—सन्निपातेत्यादि । कश्चिदेव प्रमुच्यते इत्यनेन दारुणत्वमस्य दर्शयति । उक्तं हि "सन्ति ह्येवंविधा रोगाः साध्या

रक्तावसेचनैः पूर्व्वं सर्पिष्पानैश्च तं जयेत् ।
प्रदेहैः कफपित्तघ्नैर्नावनैः कवड़ग्रहैः ॥ १७४ ॥
शीतोष्णस्निग्धरुक्षाद्यैर्ज्वरो यस्य न शाम्यति ।
शाखानुसारी तस्याशु मुञ्चेद् बाह्वोः क्रमात् सिराम् ॥ १७५ ॥

सन्निपातज्वरस्याप्युपद्रवत्वेऽपि दारुणत्वं प्रायशोऽसाध्यत्वाभावात्तु नोपदेशः कृतः। सन्निपातज्वरस्यान्ते प्रशमानन्तरं यः कर्णमूले शोथः संजायते स दारुणस्तेन च कश्चिदेव प्रमुच्यते प्रायेण म्रियते न तु प्रायेण मुच्यते कश्चित् म्रियते इति। ननु यः कश्चिन्मुच्यते स किं स्वयमेव मुच्यते किं भेषजेनेत्यत आह—रक्तेत्यादि। पूर्व्वं जातमात्रमग्रे रक्तावसेचनैः जलौकापातनेन शृङ्गालाब्वादिना रक्तमोक्षणैस्तथा सर्पिषां पिप्पल्यादिघृतादीनां ज्वरोक्तानां पानैः कफपित्तघ्नैः प्रदेहैः कफपित्तघ्नैः नावनैः कफपित्तघ्नैः कवड़ग्रहैश्च तं शोथं जयेत् ॥ १७४ ॥

गङ्गाधरः—नन्वेवमुपक्रान्ते यस्य ज्वरो न शाम्यति तस्य किं कार्य्यमित्यत आह—शीतोष्णेत्यादि। यस्य ज्वरः उष्णकृतः शीताभिप्रायो ज्वरो यस्य शीतस्निग्धादिभिः कर्म्मभिर्न शाम्यति, शीतकृतश्चोष्णाभिप्रायो ज्वरो यस्य उष्णरुक्षादिभिः कर्म्मभिर्न शाम्यति तस्य शाखानुसारी रक्तानुसारी स ज्ञेयः, रक्तस्य अवसेकात् बाह्वोः सिरां क्रमात् विद्धा रक्तस्य मोक्षणं कुर्य्यात्; तेनाशु स ज्वरः प्रशाम्यति ॥ १७५ ॥

दारुणसम्मताः। ये हन्युरनुपक्रान्ता मिथ्याचारेण वा पुनः” इति; किंवासाध्य एवायं रोगी भवति, कश्चित् तु कृच्छ्रसाध्य इति। ननु त्रिसोथीये “ज्वरान्ते दुर्ज्जयोऽन्ताय शोफस्तस्योपजायते” इत्यनेनानुपक्रमणीयत्वमस्योक्तम्, इह तु कश्चिदेव प्रमुच्यते इत्युक्तम्, तत् कथं न विरोधः? नैवम्, तथाहि तत्रापि दुर्ज्जयो भवति अन्तायैवेत्यर्थोऽतो न विरोधः ॥ १७४ ॥

चक्रपाणिः—“शाखानुसारी” इत्यत्र यद्यपि “शाखा रक्तादयो धातवः” इत्युक्तम्, तथापीह रक्तदूषको विशेषेण ज्वरो ज्ञेयः। रक्ताश्रय एव दोषे रक्तमोक्षस्य विशेषेण समर्थत्वात् रक्तमोक्षस्य स्थानं बाहुमध्यञ्च ज्ञेयम्, यदुक्तमन्यत्र “शीतोष्णस्निग्धरुक्षाद्यैर्ज्वरो यस्य न शाम्यति। शाखानुसारी तस्याशु विध्येद् बाह्वोः क्रमाच्छिराः” इति; शीतोष्णसेवादिवचनात्, सकलदोषानुरूपचिकित्सादिकर्म्मे सति रक्तदुष्टैव प्रायो ज्वरानुबन्धो भवतीति दर्शयति ॥ १७५ ॥

विसर्पेणाभिघातेन यश्च विस्फोटकैर्ज्वरः।
तत्रादौ सर्पिषः पानं कफपित्तोत्तरो न चेत् ॥ १७६ ॥
दौर्ब्बल्याद्द देहधातूनां ज्वरो जीर्णोऽनुवर्त्तते।
बल्यैः संबृंहणैस्तस्मादाहारैस्तमुपाचरेत् ॥ १७७ ॥
कर्म्म साधारणं जह्यात् तृतीयकचतुर्थकौ।
आगन्तुरनुबन्धो हि प्रायशो विषमज्वरे ॥ १७८ ॥

गङ्गाधरः—सर्पिःपानसाध्यत्वसाधर्म्म्यादाह—विसर्पेणेत्यादि। विसर्पो रोगविशेषो वक्ष्यते तेन रोगेण यो ज्वरो भवति, अभिघातेन च यो ज्वरो भवति, विस्फोटकश्च वक्ष्यमाण रोगविशेषैर्यो ज्वरो भवति, तत्र तेषु विसर्पाभिघातविस्फोटजेषु ज्वरेषु आदौ पूर्व्वं जातमात्रं सर्पिषः स्वच्छस्य पानम्; इदं वातोत्तरत्वे ज्ञापयति—कफपित्तोत्तरो न चेदिति ॥ १७६ ॥

गङ्गाधरः—दोषजज्वराणां मध्यस्थावस्थाचिकित्सामुक्त्वा जीर्णावस्थाचिकित्सामाह—दौर्ब्बल्यादित्यादि। एवमुपक्रान्तेऽपि यदि जीर्णज्वरो देहधातूनां रक्तादीनां दौर्ब्बल्यादनुवर्त्तते न शाम्यति, तदा बल्यैर्बलकरैराहारैः संबृंहणैः सम्यग्धातुवृद्धिकरैश्चाहारैस्तं ज्वरमुपाचरेत्। तेन शाम्यति स ज्वरः ॥ १७७ ॥

गङ्गाधरः—अथ वैषम्यावस्थाचिकित्सामाह—कर्म्म साधारणमित्यादि। साधारणं कर्म्म शारीरत्वात् दैवयुक्तिव्यपाश्रयम् न तु ज्ञानविज्ञानधैर्य्यस्मृतिसमाधयश्च दैवयुक्तिव्यपाश्रयञ्चेत्युभयम्। जह्यादिति हापयेदित्यर्थोऽन्तर्भूत णिजन्तप्रयोगात्। साधारणं कर्म्म दैवयुक्तिव्यपाश्रयक्रिया तृतीयकचतुर्थकौ हापयेत् ज्वरितमिति शेषः। ननु निजज्वरयोस्तृतीयकचतुर्थकयोः कथं दैवव्यपाश्रयक्रिया युज्यते इत्यत आह—आगन्तुरित्यादि। आगन्तुरत्र भूताभि-

चक्रपाणिः—विकारान्तरानुबन्धज्वरचिकित्सामाह—विसर्पेणेत्यादि। कफोत्तरश्च पित्तोत्तरश्चेति कृत्वैकशेषात् कफपित्तोत्तरत्वं ज्ञेयम्; किंवा कफपित्तयोः प्रत्येकमिति तयोरुत्तरत्वं ज्ञेयम्, तेनानुत्तरे कफे पित्ते च देयमेव सर्पिः ॥ १७६ ॥

चक्रपाणिः—दौर्ब्बल्यादित्यादौ 'देह'ग्रहणेनात्मादीन् व्यावृत्य रसादिषु 'धातु'शब्दं प्रवर्त्तयति। रसादय एव हि विशेषेण देहधारकाः। बृंहणं पुष्टिजननम् ॥ १७७ ॥

चक्रपाणिः—भूतानुबन्धिनोस्तृतीयकचतुर्थकयोश्चिकित्सामाह—कर्म्मेत्यादि। साधारणमिति भूतानुबन्धे दोषे साधारणी चिकित्सा दैवव्यापाश्रया बलिमङ्गलादिरूपा, युक्तिव्यपाश्रया तु दोषानु-

वातप्रधानं सर्पिर्भिर्वस्तिभिः सानुवासनैः ।
स्निग्धोष्णैरन्नपानैश्च * शमयेद् विषमज्वरम् ॥ १७९ ॥
विरेचनेन पयसा सर्पिषा संस्कृतेन च ।
विषमं तिक्तशीतैश्च ज्वरं पित्तोत्तरं जयेत् ॥ १८० ॥
वमनं पाचनं रुक्षमन्नपानं विलङ्घनम् ।
कषायोष्णञ्च विषमे ज्वरे शस्तं कफोत्तरे ॥ १८१ ॥
योगाः पराः प्रवक्ष्यन्ते विषमज्वरनाशनाः † ।
प्रयोक्तव्या मतिमता दोषादीन् प्रविभज्य ते ॥ १८२ ॥

षङ्गः प्रायशो विषमज्वरेऽनुबन्धोऽनुगतो भवति। तस्माद् द्रव्यपाश्रयेण कर्म्मणा विहितेन स प्रशाम्यति दोषश्च युक्तिव्यपाश्रयेणेति बोध्यम् ॥ १७८ ॥

गङ्गाधरः—ननु किं तत्र युक्तिव्यपाश्रयं कर्म्मेत्यत आह—वातेत्यादि । वातप्रधानं विषमं ज्वरं सर्पिर्भिविषमज्वरहरः घृतैः पानविधिना युक्तैः शमयेत् । सानुवासनैः वस्तिभिः स्नेहवस्ति-विरेचनवस्तिभिश्च शमयेत् । स्निग्धोष्णैरन्नैः पानः पानीयैश्च शमयेत् ॥ १७९ ॥

गङ्गाधरः—विरेचनेनेत्यादि । पित्तोत्तरं विषमं ज्वरन्तु विरेचनेन पयसा पित्तहरद्रव्यशृतेन दुग्धेन संस्कृतेन पित्तहरद्रव्यैः पक्वेन सर्पिषा पित्तहरद्रव्यैः पक्वदुग्धसमुत्थेन च सर्पिषा तिक्तशीतैश्चान्नपानैश्च जयेत् ॥ १८० ॥

गङ्गाधरः—वमनमित्यादि । कफोत्तरे विषमज्वरे तु वमनं शस्तं पाचनं दोषपाचनं रुक्षश्चान्नं पानञ्च रुक्षम् । विलङ्घनमिति बुभुक्षाया अल्पत्वेऽल्पलङ्घनम् असद्भावे सम्यग्लङ्घनमिति पाचनेऽन्तर्भूतत्वेऽप्यस्य पुनर्वचनं न केवलं रुक्षमन्नपानं परन्तु कषायोष्णञ्च पानञ्च तथा रुक्षश्चोक्तं शस्तमिति ॥ १८१ ॥

गङ्गाधरः—क्रियाक्रममुक्त्वा विषमज्वराणां शमनीयान् योगान् प्रतिजानीते—योगाः परा इत्यादि । ननु यदि सामान्यतो वक्ष्यन्ते कथं वातादिषु प्रयोक्तव्या

रूपकषायपानादिरूपा । 'विषमज्वर'शब्देनेह—तृतीयकचतुर्थकावेवाभिमतौ, न चतुर्थकविपर्य्ययौ । तिक्तशीतैरनुपानैर्भैषज्यैश्चेति विज्ञेयम् । कषायोष्णमिति उष्णकषायः । दोषादीनिति—दोषकालदेशप्रकृत्यादीनि, दोषाद्यपेक्षया यद्यत्र यौगिकम्, तत् तत्र कार्य्यमित्यर्थः ॥ १७८—१८२ ॥

* अनुपानैश्च इति पाठान्तरम् ।

† वक्ष्यामि विविधान् योगान् विषमज्वरनाशनान् इति क्वचित् पाठः ।

सुरा समण्डा पानार्थे भक्ष्यार्थे चरणायुधाः।
तित्तिरिश्च मयूराश्च प्रयोज्या विषमज्वरे ॥ १८३ ॥
पिबेद् वा षट्पलं सर्पिरभयां वा प्रयोजयेत्।
त्रिफलायाः कषायं वा गुडूच्या रसमेव वा ॥ १८४ ॥
नीलिनीमजगन्धाञ्च त्रिवृतां कटुरोहिणीम्।
पिबेज्ज्वरस्यागमने स्नेहस्वेदोपपादितः ॥ १८५ ॥
सर्पिषो महतीं मात्रां पीत्वा वा च्छर्दयेत् पुनः।
उपयुज्यान्नपानं वा प्रभूतं पुनरुल्लिखेत् ॥ १८६ ॥

इत्यत आह—प्रयोक्तव्या इत्यादि। मतिमता भिषजा दोषादीन् तस्य पुरुषस्य तस्य ज्वरस्यारम्भकदोषान् अनुबन्ध्यानुबन्धरूपान् रक्तादिकांश्च धातून् प्रविभज्य तदनुरूपेण वितर्क्य ते वक्ष्यमाणा विविधा विषमज्वरनाशनाः योगाः प्रयोक्तव्याः, न तु सर्व्वे योगाः सर्व्वेषां पुंसां सर्व्वविषमज्वरे प्रयोक्तव्याः ॥ १८२ ॥

गङ्गाधरः—सुरेत्यादि। पानार्थे समण्डा सुरा प्रयोज्या। भक्ष्यार्थे भोजन-व्यञ्जनार्थे रसार्थे च चरणायुधाः कुक्कुटास्तित्तिरिश्च मयूराश्चैते पक्षिणः प्रयोक्तव्याः ॥ १८३ ॥

गङ्गाधरः—पिबेदित्यादि। षट्पलं सर्पिर्वक्ष्यमाणम्। अभयां वा केवलाम्। त्रिफलाकषायं वा पथ्याक्षधात्र्यस्त्रिफलाः तस्याः कषायं क्वाथम्। गुडूच्या रसमिति क्वाथं स्वरसं वा ॥ १८४ ॥

गङ्गाधरः—नीलिनीमित्यादि। नीलिनीं वननीलस्य मूलम्। अजगन्धां यमानीम्। चत्वारि द्रव्याणि क्वाथयित्वा पूर्व्वं स्नेहस्वेदाभ्यामुपपादितः ज्वरस्य आगमनदिने पिबेत् ॥ १८५ ॥

गङ्गाधरः—सर्पिष इत्यादि। अथवा स्वच्छस्य सर्पिषो विलायितस्य

चक्रपाणिः—षट्पलमिति गुल्मे वक्ष्यमाणम्। नीलिनी नीलिका, नीलबुह्ना वा; नीलिन्यादिश्च विरेचनयोगो ज्वरागमनदिने विरेकात् कार्य्यकरो भवति, प्रभावात्। महती मात्रा अहोरात्रपरिणामिनी वा, अन्यत्र तु षट्पली महती मात्रोक्ता। अन्यत्र च 'अन्नोद्भवको ह्यह-

सान्नं मद्यं प्रभूतं वा पीत्वा वा तदहः स्वपेत् ।
आस्थापनं यापनं वा कारयेद् विषमज्वरे ॥ १८७ ॥
पयसा वृषदंशस्य शकृद् वेगागमे * पिबेत् ।
वृषस्य दधिमण्डेन सुरया वा ससैन्धवम् ॥ १८८ ॥
पिप्पल्यास्त्रिफलायाश्च दध्नस्तक्रस्य सर्पिषः ।
पञ्चगव्यस्य पयसः प्रयोगो विषमज्वरे ॥ १८९ ॥

महतीं मात्रां पीत्वा पाययित्वा च्छर्दयेत्। अथवा प्रभूतमन्नपानमुपयुज्य पुनरुल्लेखयेत् छर्दयेत् ॥ १८६ ॥

गङ्गाधरः—सान्नं मद्यमित्यादि। अथवा सान्नमन्नसहितं मद्यं प्रभूतं बहुलं पीत्वा तदहः ज्वरस्यागमनदिने, स्वपेत् सुप्यात्। आर्षमिदं पदमुत्सर्गस्य शपो लुक्करणात् सिद्धम्। अथवा सिद्धिस्थाने वक्ष्यमाणं यापनसंज्ञकमास्थापनं निरूहं विषमज्वरे कारयेत् ॥ १८७ ॥

गङ्गाधरः—पयसेत्यादि। वृषदंशस्य विड़ालस्य शकृत् पुरीषं शुष्कं चर्णीकृतं दोषानुरूपं कर्षादिमानं पयसा गव्येन उष्णदुग्धेन वेगागमे दिने पिबत्। अथवा वृषस्य पुंगवस्य शकृत् ससैन्धवं दधिमण्डेन मस्तुना सुरया वा ज्वरवेगागमदिने पिबेत् ॥ १८८ ॥

गङ्गाधरः—पिप्पल्या इत्यादि। विषमे ज्वरे पिप्पल्याः प्रयोगो रसायनोक्त-वर्द्धमानक्रमेण कर्त्तव्यः। त्रिफलायाश्च प्रयोगो मानम् उत्तरोत्तरं वर्द्धयित्वा कर्त्तव्यः। तथा दध्नश्च प्रयोगस्तथा तक्रस्य प्रयोगः। पञ्चगव्यस्य सर्पिषो वक्ष्यमाणस्य प्रयोगः। तथा पयसो गव्यदुग्धस्य प्रयोगः कर्त्तव्यः ॥ १८९ ॥

आही तृतीयकचतुर्थकौ इत्यारभ्य यावद् "अनागते चिकित्सान्तु बलकालौ विजानता" इत्यन्तेन वेगविवात् प्राग् या चिकित्सोक्ता, सा हि एतादृतरोक्ता वमनादिव्यतिरिक्ता ज्ञेया। वमनादयस्त्विह प्रकोपदिने क्रियमाणाः प्रकुपितस्य दोषस्य कोष्ठमागतस्य सम्यक्सिद्धा भवन्तीति ज्ञेयाः। सान्नं प्रभूतं मद्यं वा पुनरुल्लिखेदिति योजना, तथा पीतमात्रमद्यस्तदहः स्वपेदिति योजना। यापना मुस्तादिका वस्तयो वक्ष्यमाणाः ॥ १८४—१८७ ॥

---

* वा तदहः इति क्वचित् पठ्यते।

लसुनस्य सतैलस्य प्राग्भक्तमुपसेवनम्।
मेध्यानामुष्णवीर्य्याणामामिषाणाञ्च भक्षणम् ॥ १९० ॥
व्याघ्री वसा हिङ्गुसमा नस्तः कार्य्यंससैन्धवा।
पुराणसर्पिः सिंहस्य वसा तद्वत् ससैन्धवा ॥ १९१ ॥
सैन्धवं पिप्पलीनाञ्च तण्डुलं समनःशिलम्।
नेत्राञ्जनं तैलपिष्टं शस्यते विषमज्वरे ॥ १९२ ॥
पलङ्कषा निम्बपत्रं वचा कुष्ठं हरीतकी।
सर्षपाः सयवाः सर्पिर्धूपनं ज्वरनाशनम् ॥ १९३ ॥

गङ्गाधरः—लसुनस्येत्यादि। त्वङ्मध्यरहितस्य लसुनस्य तिलतैलमिश्रितस्य दृशदि पिष्टस्य कषस्योपसेवनं प्राग्भक्तं भोजनात् पूर्व्वं विषमज्वरे कार्य्यम्। मेध्यानां वाराहादीनामुष्णमेध्यमांसानां तथा मत्स्यानाञ्च मेध्यानामुष्णवीर्य्याणां भक्षणं विषमज्वरे कार्य्यम्। आमिषशब्दो मांसमत्स्यपरः सर्व्वत्र ॥ १९० ॥

गङ्गाधरः—व्याघ्रीत्यादि। वैयाघ्री वसा। क्वचिन्न वृद्धिराद्यस्य णिति तद्धिते च्छान्दसत्वात्। व्याघ्रस्य शरीरस्नेहः समहिङ्गुः समसैन्धव एकीकृत्य नस्तः नस्यं कार्य्यम्। तथा पुराणसर्पिः, सिंहस्य वसा देहस्नेहः ससैन्धवा समभागेन त्रीणि मेलयित्वा तद्वत् नस्तः कार्य्यमधिकारात् विषमज्वरे ॥ १९१ ॥

गङ्गाधरः—सैन्धवमित्यादि। सैन्धवं पिप्पलीतण्डुलं मनःशिला चेति त्रयं तैलपिष्टं तिलतैलेन पिष्टं नेत्राञ्जनं विषमज्वरे शस्यते ॥ १९२ ॥

गङ्गाधरः—पालङ्कषेत्यादि। सर्षपाः श्वेतसर्षपाः। समभागेन पलङ्कषादीन्यष्टौ द्रव्याणि कुट्टयित्वा ज्वलदङ्गारोपरि किञ्चित् किञ्चित् दत्त्वा वस्त्रावृतं ज्वरितं धूपयेदिति। धूपनमधिकारात् विषमज्वरनाशनं सर्व्वज्वरनाशनं वा ॥ १९३ ॥

चक्रपाणिः—वृषदंशो विडालः ; वृषस्येत्यत्रापि शकृदिति सम्बन्धः। मेध्यानामिति मेदुराणाम्, किंवा पवित्राणाम्। व्याघ्रीत्यत्र लिङ्गमेव प्रयोजकं वचनादुन्नीयते, सिंहो व्याघ्र एवेति वदन्ति। 'अञ्जू व्यक्तिम्रक्षणगतिषु' इति पाठात् म्रक्षणमात्रेऽप्यञ्जनं स्यादित्यत आह—नेत्राञ्जनम्

ये धूमा धूपनं यच्च नावनञ्चाञ्जनञ्च यत्।
मनोविकारे निर्दिष्टं कार्य्यं तद् विषमज्वरे ॥ १६४ ॥
मणीनामोषधीनाञ्च मङ्गल्यानां विषस्य च।
धारणादगदानाञ्च सेवनान्न भवेज्ज्वरः ॥ १६५ ॥
सोमं सानुचरं देवं समातृगणमीश्वरम्।
पूजयन् प्रयतः शीघ्रं मुच्यते विषमज्वरात् ॥ १६६ ॥
विष्णुं सहस्रमूर्द्धानं चराचरपतिं विभुम्।
स्तुवन् नामसहस्रेण ज्वरान् सर्व्वान् व्यपोहति ॥ १६७ ॥

गङ्गाधरः—ये धूमा इत्यादि। मनोविकारे उन्मादापस्मारयोरधिकारे ये धूमाः पानार्था धूपनञ्च यत् नावनं नस्यञ्च यत् तथाञ्जनञ्च यत् निर्दिष्टम् इत्यनेन यत्र यत्र तन्त्रे ब्रह्मादिभिः पुरा निगदितं तत् सर्व्वं विषमज्वरे कार्य्यम् ॥ १९४ ॥

गङ्गाधरः—मणीनामित्यादि। मङ्गल्यानां पद्मरागादीनां मणीनां धारणात् तथा मङ्गल्यानामोषधीनामपामार्गादीनां धारणात् तथा विषस्य मौलविषस्य यौगिकस्य न तु हालाहलादेः धारणात् तथा अगदानामगदसंज्ञकयोगानां धारणात् ज्वरो न भवेदित्यनुत्पन्नज्वरस्य पुंसो ज्वरो न भवेत् उत्पन्नज्वरस्य पुंसो ज्वरो विनश्येदित्यर्थः ॥ १९५ ॥

गङ्गाधरः—सोममित्यादि। ईश्वरं देवं शिवं सोमम् उमया सहितं सानुचरं नन्द्यादिभिरनुचरैः सहितं समातृगणं मातृकाभिर्ब्राह्मीमाहेश्वर्य्यादिभिः अष्टभिः सहितं प्रयतः प्रकृष्टयत्याचारः सन् पूजयन् विषमज्वरात् शीघ्रं मुच्यते। विष्णुमित्यादि। सहस्रमूर्द्धानं सहस्रशीर्षं पुरुषं विष्णुं परमात्मानं चराचरपतिं विभुं सर्व्वगतं तस्मात् तं नामसहस्रेण महाभारतान्तर्गतशान्तिपर्व्वणि यद् विष्णोर्नामसहस्रं स्तोत्रं तेन स्तुवन् सर्व्वान् ज्वरान् व्यपोहति ॥ १९६ । १९७ ॥

इति। मनोविकार इति उन्मादेऽपस्मारे च। धारणादिति च्छेदः। अगदानाञ्च सेवनादिति योजना ॥ १८८—१९५ ॥

चक्रपाणिः—दैवव्यपाश्रयचिकित्सामाह—सोममित्यादि। सोममिति उमया सह सोमम्। सानुचरमिति नन्द्यादिगणयुक्तम्। समातृगणमिति समातृसमूहम्। प्रयतः पवित्रः। "सहस्र-

ब्रह्माणमश्विनाविन्द्रं हुतभक्षं हिमाचलम्।
गङ्गां मरुद्गणांश्चेष्टान् पूजयन् जयति ज्वरान्॥ १९८ ॥
भक्त्या मातुः पितुश्चैव गुरूणां पूजनेन च।
ब्रह्मचर्य्येण तपसा सत्येन नियमेन च॥ १९९ ॥
जपहोमप्रदानेन वेदानां श्रवणेन च।
ज्वराद्विमुच्यते शीघ्रं साधूनां दर्शनेन च॥ २०० ॥
ज्वरे रसस्थे वमनमुपवासञ्च कारयेत्।
सेकप्रदेहौ रक्तस्थे तथा संशमनानि च॥ २०१ ॥
विरेचनं सोपवासं मांसमेदःस्थिते हितम्
अस्थिमज्जगते देया निरूहाः सानुवासनाः॥ २०२ ॥

गङ्गाधरः—ब्रह्माणमित्यादि। ब्रह्माणं हिरण्यगर्भं नारायणं हुतभक्षं हुताशनं हिमाचलं हिमगिरिम् इष्टांश्च देवान् पूजयन् ज्वरान् जयति। भक्त्येत्यादि। सत्येन वाक्येन नियमेन आहारविहारयोः नियमेन साधूनां भगवद्भक्तानां तत्त्वविदाम्॥ १९८–२००॥

गङ्गाधरः—विषमज्वरहरयोगानुक्त्वा सप्तधातुगतज्वरचिकित्सामाह—ज्वरे इत्यादि। रसस्थे इति रसधातुगते दोषे यो ज्वर उक्तस्तत्र, न तु प्रथमतो रसाश्रयदोषेण जाते ज्वरेऽयमधिकारस्तत्र हि विधानमुक्तम्; इह रसस्थे वमनोपवासौ यथा रक्तस्थे सेकप्रदेहौ यथा तथा रसस्थे संशमनानि यानि निरामज्वरे प्रोक्तानि संशमनानि तानि तथा रक्तस्थे च संशमनानि इति व्याख्येयम्। विरेचनमित्यादि। मांसमेदःस्थिते ज्वरे सोपवासं विरेचनं हितं न तु मांसस्थे विरेचनं मेदःस्थे तूपवास इति यथाक्रमम्। अस्थिमज्जगते ज्वरे सानुवासना निरूहाः बहुवचनान्न त्वेकवारनिरूहप्रयोगेण ज्वरशान्तिः स्यादिति ज्ञापितम्। शुक्रस्थे ज्वरे मरणमिति तद्भेषजोपदेशोऽनर्थक इति तन्नोक्तम्॥ २०१। २०२॥

सूक्तैः" इत्यादि वेदप्रतिपादितम्; नामसहस्रेणेति महाभारतोक्तेन नामसहस्रेण। बहुमति यत्नतः॥ १९६—२०२॥

शापाभिचाराद् भूतानामभिषङ्गाच्च यो ज्वरः ।
दैवव्यपाश्रयं तत्र सर्व्वमौषधमिष्यते ॥ २०३ ॥
अभिघातज्वरो नश्येत् * पानाभ्यङ्गेन सर्पिषः ।
रक्तावसेकैर्मेध्यैश्च सात्म्यैर्मांसरसौदनैः ॥ २०४ ॥
पानाद् वा † मद्यसात्म्यानां मदिरारसभोजनैः ।
क्षतानां व्रणितानाञ्च क्षतव्रणचिकित्सया ॥ २०५ ॥
आश्वासेनेष्टलाभेन वायोः प्रशमनेन च ।
हर्षणैश्च शमं यान्ति कामशोकभयज्वराः ॥ २०६ ॥

गङ्गाधरः—दोषज्वराणां चिकित्सामुक्त्वागन्तुचिकित्सामाह—शापेत्यादि। अभिशापाद् वा अभिचाराद् वा भूताभिषङ्गाद् वा यो ज्वरो जायते, तत्र दैवव्यपाश्रयं बलिमङ्गलादिकं कर्म्म सर्व्वम् औषधमिष्यते ॥ २०३ ॥

गङ्गाधरः—अभिघातेत्यादि। सर्पिषः स्वच्छस्य पक्वस्य च पानाभ्यङ्गेन नश्येत् नाशं गच्छेत्। तथा रक्तावसेचनैरभिहतप्रदेशात् रक्तमोक्षणैर्जलौकादिभिर्यथायोग्यं मेध्यैर्मेधाहितैः शङ्खिन्यादिभिः मांसरसौदनैश्च नश्येत् नाशं गच्छेत्। पानाद् वेत्यादि। मद्यपानाद् यो ज्वरः स मद्यसात्म्यानां मदिरारसभोजनैर्नश्येदिति पूर्व्वेणान्वयः। क्षतानां यो ज्वरो भवति स क्षतचिकित्सया नश्येत्। व्रणितानाञ्च यो ज्वरो भवति स व्रणचिकित्सया नश्येत्। क्षत उरःक्षतः। व्रणः शरीरवहिःक्षतम् ॥ २०४ । २०५ ॥

गङ्गाधरः—आश्वासेनेत्यादि। कामशोकभयज्वरा वातजा मानसा अत एवाश्वासेन तथेष्टलाभेन हर्षणैश्च भावैर्मनःप्रसादः स्यात् वायोः प्रशमनेन

चक्रपाणिः—शापेत्यादिना आगन्तुज्वरचिकित्सामाह। न स्यादिति प्रशाम्यतीत्यर्थः। सानाह इति अभिघातज्वर एव सानाहः। क्षतानामित्युरःक्षतानाम्। क्षतचिकित्सया व्रणचिकित्सया च व्रणिनां ज्वरोऽपैतीत्यर्थः। अयं ह्युपद्रवरूपो ज्वरः। उपद्रवः स मूलव्याधिचिकित्सयैव शाम्यतीति भावः ॥ २०२—२०५ ॥

चक्रपाणिः—वायोः प्रशमनेनेति कामादिज्वरे वातानुबन्धादुपपन्नम्। सद्वाक्यैरिति शोभनैः

* न स्यादिति वा पाठः ।　　† सानाह इति चक्रः ।

काम्यैरर्थैर्मनोज्ञैश्च पित्तघ्नैश्चाप्युपक्रमैः।
सद्वाक्यैश्च शमं याति ज्वरः क्रोधसमुद्भवः॥ २०७॥
कामात् क्रोधज्वरो नाशं क्रोधात् कामसमुद्भवः।
याति ताभ्यामुभाभ्याञ्च भयशोकसमुद्भवः॥ २०८॥
ज्वरस्य वेगं कालञ्च चिन्तयन् ज्वर्य्यते तु यः।
तस्येष्टैश्च विचित्रैश्च विषयैर्नाशयेत् स्मृतिम्॥ २०९॥
ज्वरप्रमोक्षे पुरुषः कूजन् वमन् विचेष्टते।
श्वसन् विवर्णः स्विन्नाङ्गो वेपते शीयते * मुहुः॥ २१०॥

स्नेहादिना वायोः शान्तिः स्यादिति त्रयाणामेवैका क्रिया। काम्यैरित्यादि। क्रोधसमुद्भवो ज्वरो मानसः पित्तानुबन्धस्तस्मात् काम्यैर्मनोज्ञैः चार्थैर्वस्तुभिः सद्वाक्यैश्च क्रोधोपशमात् पित्तघ्नैश्च शीतमधुरादिभिरुपक्रमैः पित्तप्रशमात् शमं याति॥ २०६। २०७॥

गङ्गाधरः—कामादीनामपि परस्परोपघातित्वात् परस्परभेषजत्वमाह—कामादित्यादि। ताभ्यां कामक्रोधाभ्यामुभाभ्यां भयशोकसमुद्भवो ज्वरो नाशं याति। कामाद् भयज्वरः क्रोधाच्छोकज्वर इति क्रमेणान्वयवारणाय उभाभ्यामिति॥ २०८॥

गङ्गाधरः—अथ सर्व्वज्वरसाधारणे क्रियाविशेषमाह—ज्वरस्येत्यादि। चिन्तयन् स्मरन्। तस्य पुंसो ज्वरवेगविस्मरणहेतुभिः ज्वरागमनकालविस्मरणहेतुभिश्च विचित्रैरिष्टैः विषयैः ज्वरवेगस्य स्मृतिं ज्वरागमनकालस्य स्मृतिञ्च नाशयेत्॥ २०९॥

गङ्गाधरः—इति ज्वरस्य सत्क्रियाक्रमम् औषधं यत् पृष्टं तदुत्तरमुक्त्वा विमुञ्चतः प्रशान्तस्य चिह्नं यच्च पृथक् पृथगिति यत् पृष्टं तत् तत्र विमुञ्चतो ज्वरस्य यच्चिह्नं पृष्टं तदुत्तरमाह—ज्वरप्रमोक्षे इत्यादि। ज्वरस्य प्रमोक्षे मोक्षारम्भे। कूजन् वमन् सन् विचेष्टते निश्चेष्टो भवति, ततः श्वसन् सन् विवर्णो

वाक्यैः। कामादीनां प्रतिद्वन्द्वेन चिकित्सामाह—कामादित्यादि। ज्वरकालचिन्ताजोऽपि ज्वरः कामादिमानसापचाराद् भवतीति तच्चिकित्सामाह—ज्वरस्येत्यादि॥ २०६—२०९॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति औषधमभिधाय 'विमुञ्चतः' इति प्रश्नस्योत्तरमाह—ज्वरेत्यादि।

* क्षीयते इति चक्रः।

प्रलपत्युष्णसर्व्वाङ्गः शीताङ्गश्च भवत्यपि ।
विसंज्ञो ज्वरवेगार्त्तः सक्रोध इव वीक्षते ॥ २११ ॥
सदोषशब्दञ्च शकृद् द्रवं सृजति वेगवत् ।
लिङ्गान्येतानि जानीयाज्ज्वरमोक्षे विचक्षणः ॥ २१२ ॥
बहुदोषस्य बलवान् प्रायेणाभिनवो ज्वरः ।
स क्रियादोषपक्त्या चेद् विमुञ्चति सुदारुणम् ॥२१३॥
कृत्वा दोषवशाद् वेगं क्रमादुपरमन्ति ये ।
तेषामदारुणो मोक्षो ज्वराणां चिरकारिणाम् ॥ २१४ ॥

भूत्वा स्विन्नाङ्गोऽखिलाङ्गे स्वेदप्रवाहो भूत्वा मुहुर्वपते मुहुः शीयते स्वयमेव तदुद्वेगात् शयनमाश्रयते न तु स्वाभिप्रायेण शेते च, मुहुर्म्मुहुः प्रलपति मुहुरुष्णसर्व्वाङ्गः मुहुः स्वेदार्द्रत्वात् शीताङ्गश्च भवति। ज्वरवेगार्त्तः सन् विसंज्ञः संज्ञाहीनश्च भवति। यदा वीक्षते तर्हि सक्रोध इव पश्यतीति लक्ष्यते। तथा शकृत् पुरीषं सदोषशब्दं सदोषं पित्तकफयुक्तं सशब्दञ्च द्रवञ्च वेगवच्च सृजति त्यजति। ज्वरमोक्षे ज्वरेण मोक्षे ज्वरितशरीरत्यागे क्रियमाणे एतानि लिङ्गानि जानीयात् ॥ २१०—२१२ ॥

गङ्गाधरः—नन्वेवंलक्षणानि न सर्व्वस्य दृश्यन्ते इत्यत आह—बहुदोषस्येत्यादि। बहुदोषस्य पुंसोऽभिनवो ज्वरः प्रायेण बलवान् भवति। स ज्वरो बहुदोषजत्वेन बलवत्त्वात् क्रियादोषपक्त्या क्रियया निरुक्तया लङ्घनादिना दोषाणां पक्त्या पाकेन चेद् यदि विमुञ्चति तदवमुक्तरूपं दारुणं विमुञ्चति। ये च ज्वराः क्रमात् कालेन दोषपाकवशात् वेगं कृत्वा क्रमादुपरमन्ति नाशं यान्ति तेषां चिरकारिणां ज्वराणां मोक्षोऽदारुण एवंरूपेण न दारुण इत्यर्थः ॥२१३।२१४॥

लीयत इति मुह्यति ; उष्णसर्व्वाङ्गः शीताङ्गश्च भवत्यपीति उष्णसर्व्वाङ्गो वा शीतसर्व्वाङ्गो वा भवति इत्यर्थः। सदोषशब्दमिति सदोषं सशब्दञ्चेति। एतानि लक्षणानि सन्निपातज्वर एव भवन्तीति ज्ञेयम् नान्यत्र, अदर्शनादेव ; अत एव "बहुदोषस्य बलिनः" इत्यादिग्रन्थं केचित् पठन्त्येवात्र।

विगतक्लमसन्तापमव्यथं विमलेन्द्रियम्।
युक्तं प्रकृतिसत्त्वेन विद्यात् पुरुषमज्वरम्॥ २१५॥
सज्वरो ज्वरमुक्तश्च विदाहीनि गुरूणि च।
असात्म्यान्यन्नपानानि विरुद्धानि च वर्ज्जयेत्॥ २१६॥
व्यवायमतिचेष्टाश्च स्नानमत्यशनानि च।
तथा ज्वरः शमं याति प्रशान्तो जायते न च॥ २१७॥

गङ्गाधरः—विमुञ्चतो ज्वरस्य चिह्नप्रश्नोत्तरमुक्त्वा प्रशान्तस्य ज्वरस्य यच्चिह्नं पृष्टं तदुत्तरमाह—विगतेत्यादि। क्लमः क्लान्तिः मनःशरीरयोर्ग्लानिः इत्यर्थस्तयोर्विगमः। अव्यथं शारीरमानसव्यथयोस्तज्ज्वरजयोः नास्तित्वं, विमलमिन्द्रियं ज्ञानेन्द्रियं यस्य तं, प्रकृतिसत्त्वेन तस्य पुरुषस्य स्वाभाविकं यादृशं मनस्तेन मनसा युक्तं तं पुरुषम् अज्वरं ज्वरमुक्तं विद्यात्॥ २१५॥

गङ्गाधरः—अथ पृष्टं ज्वरावसृष्टो रक्ष्यश्च यावत् कालं यतो यत इति यत् तदुत्तरमाह—सज्वर इत्यादि। सज्वर इति अपृष्टोऽपि दिवास्वप्नादिवद् विदाह्यादीन्यपि नवज्वर्य्यादिभिर्वर्ज्ज्यानि न चोक्तानीत्यतः समानवचनतो लाघवेनैवोच्यन्ते। सज्वरः पुरुषो विदाह्यादीनि वर्ज्जयेत्। उक्तञ्चान्यत्र "गुर्व्वभिष्यन्द्यकाले च ज्वरी नाद्यात् कथञ्चन। न हि तस्याहितं भुक्तमायुषे वा सुखाय वा" इति। ननु ज्वरितोऽहितमश्नीयाद् यद्यप्यस्यारुचिर्भवेत्। अन्नकाले ह्यभुञ्जानः क्षीयते म्रियतेऽपि वा" इति वचनादहितमप्यशनं विहितं कथं विदाह्यादीनां वर्ज्जनमुपदिश्यते इति चेन्न, तद्वचने हि हितमेवाश्नीयादेव इत्यर्थो युक्तः, अन्यथा "सातत्यात् स्वाद्वभावाद् वा पथ्यं द्वेष्यत्वमागतम्। कल्पनाविधिभिस्तैस्तैः प्रियत्वं गमयेत् पुनः" इति वचनमनर्थकं स्यादिति।

एतानि लक्षणानि ज्वरमोक्षकाले क्षीणेनापि दोषेण क्रियन्ते, यथा निर्व्वास्यता दीपेन आलोको महान् क्रियते॥ २१०—२१५॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति 'प्रशान्तज्वरलक्षण'-प्रश्नस्योत्तरम्—विगतेत्यादि। प्रकृतिसत्त्वेनेति सहज-सत्त्वेन। ज्वरावसृष्टो रक्ष्यश्च यावत् कालं यतो यत इति प्रश्नस्योत्तरं सज्वर इत्यादि। 'तथा ज्वरः शमं याति प्रशान्तो न च जायते' इत्यनेन, 'यतः' इति प्रश्नस्य ज्वरमुक्तस्याव्यहेतुप्रश्नक्रमस्योत्तरं ज्ञेयम्।

व्यायामश्च व्यवायश्च स्नानं चंक्रमणानि च।
ज्वरमुक्तो न सेवेत यावन्न बलवान् भवेत् ॥ २१८ ॥
असंजातबलो यस्तु ज्वरमुक्तो निषेवते।
वर्ज्यमेतन्नवस्तस्य पुनरावर्त्तते ज्वरः ॥ २१९ ॥
दुर्हृतेषु च दोषेषु यस्य वा विनिवर्त्तते।
स्वल्पेनाप्यपचारेण तस्य व्यावर्त्तते पुनः ॥ २२० ॥
चिरकालपरिक्लिष्टं दुर्ब्बलं दीनचेतसम्।
अचिरेणैव कालेन संहन्ति पुनरागतः ॥ २२१ ॥

ज्वरमुक्तश्च तानि वर्ज्जयेत्। तथा तेन प्रकारेण ज्वरः प्रशाम्यति तेन च प्रकारेण प्रशान्तश्च पुनर्न जायते ॥ २१६ । २१७ ॥

गङ्गाधरः—ननु कियन्तं कालमेव ज्वरमुक्तो रक्ष्य इत्यत आह—व्यायामश्च इत्यादि। चकारैर्विदाहीनि गुरूणि च विरुद्धानि चासात्म्यानि चान्नपानान्यपि ज्वरमुक्तो न सेवेत यावन्न बलवान् भवेदित्यर्थः। प्रशान्तः कारणैर्यैश्च पुनरावर्त्तते ज्वर इति प्रश्नोत्तरमाह—असजातबल इत्यादि। वर्ज्ज्यमेतदिति विदाहीनीत्यादिनात्यशनानि चेत्यन्तेन यावद्वर्ज्जनीयमुक्तं तदेतद् यद्यसंजातबलो यो ज्वरमुक्तो निषेवते तस्य ज्वरः पुनर्भवतीत्यर्थः ॥ २१८ । २१९ ॥

गङ्गाधरः—शान्तस्य पुनरावर्त्तने हेत्वन्तरमाह—दुर्हृतेषु इत्यादि। यस्य पुंसो ज्वरारम्भकेषु दोषेषु दुर्हृतेष्वसम्यङ्निर्हृतेषु ज्वरो विनिवर्त्तते शाम्यति तस्य पुंसोऽल्पेनाप्यपचारेण ज्वरः पुनर्व्यावर्त्तते ॥ २२० ॥

गङ्गाधरः—पुनरावर्त्तज्वरस्य मारकत्वमाह—चिरेत्यादि। यो ज्वरितः पुमान् चिरकालं पूर्व्वं परिक्लिष्टः दुर्ब्बलश्च तथा दीनचेताः तं ज्वरितं मुक्त्वा ज्वरः पुनरागतश्चेत् तदा अचिरेण कालेन संहन्ति ॥ २२१ ॥

व्यवायमतिचेष्टाश्चेत्यत्र व्यवायं कृत्वापि पुनः व्यायामश्चेत्यादौ 'व्यवाय'पाठेन व्यवायस्यात्यर्थं निषिद्धतोच्यते। अन्ये तु प्रमादपाठ एवायमित्याहुः। स्नानमूर्ज्जस्करमपि प्रभावात् ज्वरं प्रत्यानयति, यदुक्तमन्यत्र—"स्नानमाशु ज्वरं कुर्य्यात् ज्वरमुक्तस्य देहिनः। तस्मान्मुक्तज्वरः स्नानं विषवत् परिवर्ज्जयेत्" इति। अनन्तरम् "असञ्जातबलो यस्तु"इत्यादिग्रन्थं काश्मीराः पठन्ति, तेन प्रकृत्यादिसूत्रेऽप्यस्यानुगुणं प्रश्नग्रन्थं पठन्ति ॥ २१६—२२१ ॥

अथवा विपरीपाकं धातुष्वेव क्रमान्मलाः।
यान्ति ज्वरमकुर्व्वन्तस्ते तथाप्यपकुर्व्वते॥ २२२॥
दीनतां श्वयथुं ग्लानिं पाण्डुतां नान्नकामताम्।
कण्डूरुत्कोठपिड़काः कुर्व्वन्त्यग्निञ्च ते मृदुम्॥ २२३॥
एवमन्येऽपि च गदा व्यावर्त्तन्ते पुनर्गताः।
अनिर्घातेन दोषाणामल्पैरप्यहितैर्नृणाम्॥ २२४॥
निवृत्तेऽपि ज्वरे तस्माद् यथावस्थं यथाबलम्।
यथाप्राणं हरेद् दोषं प्रयोगैर्वा शमं नयेत्॥ २२५॥
मृदुभिः शोधनैः शुद्धिर्यापना वस्तयो हिताः।
हिताश्च लघवो यूषा जाङ्गलामिषजा रसाः॥ २२६॥

गङ्गाधरः—यदि चायुषः शेषत्वान्न संहन्ति अथ तर्हि धातुष्वेव रक्तादिषु क्रमान्मला विपरीपाकं विपाकं यान्ति ज्वरमकुर्व्वन्तस्तेऽपि मलास्तथाप्यपकुर्व्वते। किं किमपकुर्व्वते तदाह—दीनतामित्यादि। नान्नकामतामनन्नकामताम् अग्निञ्च मृदुं मन्दाग्निं ते ज्वरमकुर्व्वन्तोऽपि धातुषु विपरिपाकं गता मला अपकुर्व्वन्ति॥ २२२। २२३॥

गङ्गाधरः—प्रसङ्गात् सर्व्वव्याधीनामपि पुनरावर्त्तनमाह—एवमित्यादि। एवं ज्वर इवान्येऽपि गदा अतिसाररक्तपित्तादयः सर्व्वे रोगा दोषाणामनिर्घातेन निःशेषेण हरणाभावेन गताश्चाल्पैरप्यहितैर्नृणां पुनर्व्यावर्त्तन्ते चकाराभिदानसेवनैश्चेत्यर्थः॥ २२४॥

गङ्गाधरः—ननु तर्हि किं कर्त्तव्यं तदाह—निवृत्तेऽपि इत्यादि। यदि पूर्व्वं दुर्हृतं दोषं मन्येत अथवा सञ्चितमहृतञ्च मन्येत, तदा तस्मात् पुनरावर्त्तनभयात् निवृत्तेऽपि ज्वरे यथावस्थं यथाबलं यथाप्राणं पुंसो दोषं हरेत् प्रयोगैः संशमनैर्वा शमं नयेदिति॥ २२५॥

गङ्गाधरः—अथ याश्चापि पुनरावृत्तं क्रियाः प्रशमयन्ति तमिति प्रश्नोत्तरमाह—मृदुभिरित्यादि। यापना वस्तयो वक्ष्यन्ते सिद्धिस्थाने।

अभ्यङ्गोद्वर्त्तनस्नान-धूपनान्यञ्जनानि च।
हितानि पुनरावृत्ते ज्वरे तिक्तघृतानि च॥ २२७॥
गुर्व्वभिष्यन्द्यसात्म्यानां भोजनात् पुनरागते।
लङ्घनोष्णोपचारादि-क्रमः कार्य्यश्च पूर्व्ववत्॥ २२८॥
किराततिक्तकं तिक्ता-मुस्तपर्पटकामृताः।
घ्नन्ति पीतानि चाभ्यासात् पुनरावर्त्तकं ज्वरम्॥ २२९॥
तस्यां तस्यामवस्थायां ज्वरितानां विचक्षणः।
ज्वरक्रियाक्रमापेक्षी कुर्य्यात् तत्तच्चिकित्सितम्॥ २३०॥
रोगराट् सर्व्वभूतानामन्तकृद्द दारुणो ज्वरः।
तस्माद्द विशेषतस्तस्य यतेत प्रशमे भिषक्॥ २३१॥

लघवो यथा मुद्गादीनां जाङ्गलामिषाणां मृगपक्षिणां मांसरसाः। अभ्यङ्गादीनि उक्तानि तिक्तघृतानि पञ्चतिक्तघृतादीनि॥ २२६। २२७॥

गङ्गाधरः—तत्र विशेषमाह—गुर्व्वभिष्यन्दीत्यादि। पूर्व्ववत् नवज्वरादिषु यथा यथा कर्त्तव्यस्तथा तथा लङ्घनादिक्रमः कार्य्यः॥ २२८॥

गङ्गाधरः—सर्व्वज्वरस्य पुनरावृत्तौ योगानाह—किरातेत्यादि। घ्नन्तीति बहुवचनात् समस्तव्यस्तानीमानि चत्वारि पीतानि इति क्वाथविधिना निष्पादितानि। अभ्यासात् सततोपयोगात्॥ २२९॥

गङ्गाधरः—नन्वेवमेव पुनरावृत्ते ज्वरे किमावस्थिकः क्रियाविशेषोऽस्ति वा न वेत्यत आह—तस्यां तस्यामित्यादि। ज्वरितानां पुनरावृत्तिज्वरवतां तस्यां तस्याम् आमपच्यमानपक्वादौ अवस्थायां उक्तरूपेण ज्वरस्य यः क्रियाक्रमः तमपेक्षी तत्तदवस्थामपेक्ष्य तत्तच्चिकित्सितं कुर्य्यात् न तु सर्व्वदैव पुराणरूपतां मत्वा चिकित्सितं कुर्य्यात्॥ २३०॥

गङ्गाधरः—अथ ज्वरप्रतिक्रियायां प्रयत्नावश्यकत्वं वैद्यस्याह—रोगराडित्यादि। तस्य ज्वरस्य प्रशमे विशेषतो यतेत न त्ववहेलया चिकित्सेत्॥२३१॥

चक्रपाणिः—उक्तानुक्तचिकित्सापरिग्रहणार्थमाह—तस्यामित्यादि। ज्वरचिकित्सायां क्रम

तत्र श्लोकः।

यथाक्रमं यथाप्रश्नमुक्तं ज्वरचिकित्सितम्।
आत्रेयेणाग्निवेशाय भूतानां हितमिच्छता ॥ २३२ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
ज्वरचिकित्सितं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—ज्वरे सर्व्वप्रश्नोत्तरमुक्त्वा अध्यायार्थमुपसंहरति—तत्र श्लोक इति। यथाक्रममित्यादि स्पष्टम् ॥ २३२ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति अग्नीत्यादि। सर्व्वं पूर्व्ववत्।

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ
षष्ठस्कन्धे चिकित्सितस्थानजल्पे ज्वरचिकित्सित-
जल्पाख्या तृतीया शाखा ॥ ३ ॥

कारयितुमाह—रोगराडित्यादि। यथाक्रममित्यध्यायार्थसंग्रहश्लोकः। भूतानां हिंसकाम्ययेत्यनेन सर्व्वभूतहितेयं चिकित्सेति दर्शयति ॥ २२२—२३२ ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां ज्वरचिकित्सितं
नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः ।

अथातो रक्तपित्तचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

विहरन्तं यतात्मानं पञ्चगङ्गे पुनर्व्वसुम् ।

प्रणम्योवाच निर्म्मोहमग्निवेशोऽग्निवर्च्चसम् ॥

भगवन् रक्तपित्तस्य हेतुरुक्तः सलक्षणः ।

वक्तव्यं यत् परं तस्य वक्तुमर्हसि तद् गुरो ॥ २ ॥

गुरुरुवाच ।

महागदं महावेगमग्निवच्छीघ्रकारि च ।

हेतुलक्षणविच्छीघ्रं रक्तपित्तमुपाचरेत् ॥ ३ ॥

तस्योष्णं तीक्ष्णमम्लञ्च कटूनि लवणानि च ।

घर्म्मश्चान्नविदाहश्च हेतुः पूर्व्वञ्च दर्शितः ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—अथात इत्यादि । पूर्व्ववत् सर्व्वम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—विहरन्तमित्यादि । पञ्चगङ्गे विहरन्तं यतात्मानं निर्म्मोहमग्निवर्च्चसं पुनर्व्वसुं गुरुं प्रणम्याग्निवेश उवाच । भगवन्नित्यादि । उक्त इति निदानस्थाने रक्तपित्तनिदाने उक्तः । तदधिकं यद् रक्तपित्तस्य वक्तव्यं तद् वक्तुमर्हसीति ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—गुरुरुवाचेति । पृष्टो गुरुरुवाच । महागदमित्यादि । महावेगत्वाद् अग्नेरिव शीघ्रकारित्वान्महागदं रक्तपित्तं हेतुलक्षणवित् शीघ्रमुपाचरेत् । तस्य रक्तपित्तस्य हेतुरुष्णं, तीक्ष्णमम्लं, कटु लवणानि च द्रव्याणि, घर्म्म

चक्रपाणिः—व्याध्युत्पत्तौ ज्वरसन्तापाद् रक्तपित्तोत्पत्तेर्ज्वरचिकित्सितमनु रक्तपित्तचिकित्सितम् अभिधीयते । पञ्चगङ्गो देशविशेषः । वक्तव्यं यत् परमिति उक्तरक्तपित्तहेतुलक्षणातिरिक्तं चिकित्सितमित्यर्थः ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—निदाने यद्यपि रक्तपित्तस्य हेतुलक्षणानि प्रतिपादितान्येव, तथापीह चिकित्सा-परिवारतया प्रकरणवशाद् हेतवः, सङ्क्षेपेण लक्षणानि च प्रायःप्रादुर्भवाणि पुनः कथ्यन्ते । घर्म्म आतपः । अन्नविदाहश्च स्वरूपविदाहिवेणुजादिभक्षणाद् भवति, तथा पित्तेनान्नवहस्रोतसो

तैर्हेतुभिः समुत्क्लिष्टं पित्तं रक्तं प्रपद्यते।
तद्योनित्वात् प्रपन्नश्च वर्द्धते तत् प्रदूषयत्॥
तस्योष्मणा द्रवो धातुर्धातोर्धातोः प्रसिच्यते।
स्विद्यतस्तेन संवृद्धिं भूयस्तदधिगच्छति॥
संयोगाद् दूषणात् तत्र सामान्याद् गन्धवर्णयोः।
रक्तस्य पित्तमाख्यातं रक्तपित्तं मनीषिभिः॥ ५॥

आतपः, अन्नविदाहोऽपरिपाकः अद्धपाको वा। तथा पूर्व्वश्च निदानस्थाने हेतुर्दर्शितः॥ ३।४॥

गङ्गाधरः—हेतुमुक्त्वा सम्प्राप्तिं निरुक्तिश्चाह—तैरित्यादि। तैरिहोक्तः पूर्व्वं रक्तपित्तनिदाने चोक्तैर्हेतुभिः समुत्क्लिष्टम् उपस्थितवेगं पित्तं रक्तं द्वितीयं धातुं प्रपद्यते, रक्तप्रपन्नश्च पित्तं तद्योनित्वात् तस्य रक्तस्य योनिर्योनिर्यस्य तत्त्वात् रक्तसमयोनिकत्वसामान्यात् तद्रक्तं प्रदूषयत् सत् वर्द्धते, तस्य वृद्धस्य सरक्तपित्तस्योष्मणा स्विद्यतः स्विन्नीभवतो धातोर्धातोर्यो द्रवो धातुः द्रवोऽंशः स तस्मात् तस्माद् धातोर्धातोः प्रसिच्यते तेन स्वोष्मणा स्विद्यतः सर्व्वधातुतः सिक्तेन द्रवेणांशेन मिलित्वा भूयोऽधिकं संवृद्धिमधिगच्छति। तत्र पित्ते, रक्तस्य संयोगात् पित्तेन दूषणाच्च पित्तेन सह गन्धवर्णयोश्च रक्तस्य सामान्यात् मनीषिभिः पित्तमेव रक्तपित्तमाख्यातम्॥ ५॥

दुष्टत्वाद् विदाहो हितभोजनेनापि भवति; यदुक्तमन्यत्र—"स्रोतस्यन्नवहे पित्तं पक्तौ वा यदि तिष्ठति। विदाहिभुक्तमन्यद् वा तस्याप्यन्नं विदह्यते॥" इति॥ ३। ४॥

चक्रपाणिः—तैर्हेतुभिरित्यादिना सम्प्राप्तिमाह। रक्तं प्रपद्यते गच्छतीत्यर्थः। यद्यपि पित्तञ्च, "स्वेदो रक्तं लसीका अन्तराधिरामाशयश्च पित्तस्य स्थानम्" इति वचनेन स्वभावादेव रक्तं याति, तथापि रक्तपित्तसम्प्राप्तौ प्रधानस्थानादामाशयरूपाद् रक्तगमनं पित्तस्येह ज्ञेयम्। रक्तगमनञ्च पित्तस्य सम्प्राप्तिमहिम्ना भवति। तद्योनित्वादिति—तद्योनित्वं हेतू रक्तप्रपन्नस्य पित्तस्य वर्द्धने ज्ञेयं; तेन यस्माद रक्तयोनि पित्तम्, तस्माद् रक्तं प्राप्य वर्द्धत इत्यर्थः; उक्तं हि "असृजः पित्तं कफम्" इति। तदिति रक्तं प्रदूषयत्। द्रवधातुरिति द्रवरूपोऽंशः। धातोर्धातोरिति रसादेः। प्रसिच्यते इति क्षरति। स्विद्यतस्तेनेति पित्तोष्मणा स्विद्यमानधातुभ्यः च्युतेन द्रवरूपेण धातुना युक्तं सत् पित्तं भूयोऽतितरां वृद्धिं गच्छतीति योजना। 'रक्तपित्त'-संज्ञानिमित्तमाह—संयोगादित्यादि। रक्तस्य संयोगात् तथा रक्तस्य दूषणात् तथा रक्तस्य गन्धवर्णयोः पित्ते सामान्यात् पित्तं रक्तपित्तमुच्यत इति वाक्यार्थः॥ ५॥

प्लीहानञ्च यकृच्चापि तदधिष्ठाय वर्त्तते।
स्रोतांसि रक्तवाहीनि तन्मूलानि हि देहिनाम्॥ ६॥
सान्द्रं सपाण्डु सस्नेहं पिच्छिलञ्च कफान्वितम्।
श्यावारुणं सफेनञ्च तनु रूक्षञ्च वातिकम्॥
रक्तपित्तं कषायाभं कृष्णं गोमूत्रसन्निभम्।
मेचकागारधूमाभमञ्जनाभञ्च पैत्तिकम्।
संसृष्टलिङ्गं संसर्गात् त्रिलिङ्गं सान्निपातिकम्॥ ७॥

गङ्गाधरः—ननु कुत एव वर्त्तते इत्यत आह—प्लीहानमित्यादि। तत् पित्तं प्लीहानं यकृच्च रक्तस्थानद्वयं नाड़ीद्वयमधिष्ठाय देहिनां स्रोतांसि रक्तवाहीनि तन्मूलानि प्लीहयकृन्मूलानि रक्तवाहीनि स्रोतांसि चाधिष्ठाय वर्त्तते प्रवर्त्तते, हि यस्मात्॥ ६॥

गङ्गाधरः—अथ दोषभेदेन चिह्नमाह—सान्द्रमित्यादि। अर्द्धश्लोकेन कफान्वितम्। पुनरर्द्धश्लोकेन वातान्वितम्। पुनरेकश्लोकेन पित्तप्रधानम्। मेचकं मदनाञ्जनपिण्डवत् कृष्णम्। द्वित्रिदोषजान्याह—संसृष्टेत्यादि॥ ७॥

चक्रपाणिः—रक्तपित्तस्य स्थानमाह—प्लीहानमित्यादि। वर्त्तते इति तयोर्मध्ये चयति। वर्द्धते इति वा पाठः। कस्माद् यकृत्प्लीह्नोरेव तद् वर्द्धत इत्याह—स्रोतांसीत्यादि। यस्मात् रक्तस्यापि यकृत्प्लीहानावेव स्थानं प्रधानम्, तेन, संयोगादिनिष्पन्नस्य रक्तपित्तस्यापि तदेव स्थानमिति भावः॥ ६॥

चक्रपाणिः—तस्य दोषसम्बन्धविशेषेण लिङ्गमाह—सान्द्रमित्यादि। कषायवत् आभा यस्य तत् कषायाभं पाटलमित्यर्थः। कृष्णवस्त्रादेः सतालगन्धकादिभिः मसृणीकृतस्य यो वर्णः स मेचकः। ननु पित्तमेव रक्तपित्तमित्युक्तम्, तत् कथं श्लैष्मिकं भवतु? उच्यते, सामान्यसम्प्राप्तौ पित्तमेव रक्तपित्तनिर्व्वर्त्तकम्, यथा सर्व्वगुल्मेषु वायुः, यथा सर्व्वज्वरेषु पित्तमारम्भकम्, तदेव तु यदा उल्वणेन कफेन स्वलक्षणकारिणा युक्तं रक्तपित्तकरं भवति, तदा सामान्यसंप्राप्तिप्राप्तपित्तमुत्सृज्य श्लेष्मणैव सम्बन्धात् स्वलक्षणकारिणा व्यपदिश्यते 'श्लैष्मिकरक्तपित्तम्' इति। यथा श्लैष्मिके गुल्मे सामान्यसम्प्राप्त्यन्तर्गतवातं परित्यज्य श्लेष्मणैव व्यपदेशो भवति, यथा वा कफज्वरे सर्व्वज्वरारम्भककारणमनादृत्य विशेषलक्षणकारिणा श्लेष्मणैव व्यपदेशो भवति, एवं वातिके रक्तपित्ते व्याख्येयम्। यत् तु कफवातविरहितेन केवलेनैव पित्तेन बलवता जनितं रक्तपित्तं पैत्तिकरक्तपित्तलक्षणयुक्तं भवति, तत् पैत्तिकमुच्यते। लक्षणेन हि दोषव्यपदेशो भवति; तेन, यद्दोषजनितलक्षणयुक्तं रक्तपित्तं भवति, तत् तज्जनितमिति व्यपदिश्यते, श्लैष्मिकादिरक्-

एकदोषानुगं साध्यं द्विदोषं याप्यमुच्यते।
यत् त्रिदोषमसाध्यं तन्मन्दाग्नेरतिवेगवत्।
व्याधिभिः क्षीणदेहस्य वृद्धस्यानश्नतश्च यत् ॥ ८ ॥
गतिरूर्द्ध्वमधश्चैव रक्तपित्तस्य दर्शिता।
ऊर्द्ध्वा सप्तविधद्वारा द्विद्वारा त्वधरा गतिः ॥

गङ्गाधरः—अस्य साध्यासाध्यत्वे आह—एकदोषत्यादि। मन्दाग्नेर्जनस्य अतिशयवेगवत् सर्व्वं रक्तपित्तम् असाध्यं स्यात्। यच्च रक्तपित्तं व्याधिभिः अन्यः क्षीणदेहस्य वृद्धस्य वा अनश्नतश्च वा, तत् सर्व्वमसाध्यं स्यात् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—गतिरिति निदानस्थाने रक्तपित्तनिदाने दर्शिता। तत्र दर्शिता तूर्द्ध्वगरक्तपित्तस्य गतिः सप्तविधद्वारा भवति अधरा तु गतिर्द्विद्वारा।

पित्तापेक्षया पैत्तिके रक्तपित्ते उल्वणं पित्तं भवति, यतस्तत्रैव पित्तं स्वलक्षणानि करोति, नान्यत्र। एवं व्यवस्थिते यदुच्यते केवलपैत्तिकस्य रक्तपित्तस्य मार्गो नास्ति, यतो वातारब्धमधो याति, कफारब्धमूर्द्ध्वमिति प्रतिपादितम्; तदपि न। यतः पैत्तिकस्यापि ऊर्द्ध्वगमनमधोगमनं वा भवत्येव। परं पैत्तिकं यदूर्द्ध्वं याति, तन्मार्गमहिम्ना कफसंयुक्तं भवति, यच्चाधो याति, तद् वातस्थान-सम्बन्धाद् वातानुगतं भवति। मार्गसम्बन्धानुगतश्च दोषः स्वलक्षणकारकत्वान्नानुबन्धः। तेनासौ पैत्तिके रक्तपित्तेऽपि "एकदोषानुगं साध्यम्" इत्यादिवचनेषु न गृह्यते, यतः स्वतन्त्रो व्यक्तलिङ्गश्च दोषोऽनुबन्ध्यः, तद्विपरीतस्त्वनुबन्धः। तेन, यथोक्तलक्षणकारिणा दोषेणानुबन्ध्येन वातिकादि व्यपदेशो रक्तपित्तेषु, न मार्गसम्बन्धानुगतेन च लक्षणकारिणानुबन्धरूपेणेति। अन्ये तु, प्रदेशान्तरचितेन पित्तेन यदोत्तरकालं रक्तपित्तसम्बन्धो भवति, तदा पैत्तिकं रक्तपित्तं भवतीति ब्रुवते ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति साध्यासाध्यविभागमाह—एकेत्यादि। एकदोषानुगमिति उक्तैक-दोषलक्षणयुक्तम्; एवं द्विदोषमपि दोषद्वयलक्षणयुक्तम्। एवं त्रिदोषमपि ज्ञेयम्। ननु मार्ग-सम्बन्धानुगतमपि दोषं प्रक्षिप्य द्विदोषत्वं त्रिदोषत्वं वा गणनीयम्, तथाहि केवलं रक्तपित्तं याप्यं स्यादेवेति। तथा सम्प्राप्तिप्राप्तं दोषं गृहीत्वा मार्गसम्बन्धानुगतेन वायुना कफेन वा योगाद द्विदोषजत्वमेव सर्व्वदा स्यात्; तथा 'एकदोषानुगं साध्यम्' इति यदुक्तं तन्न स्यात्। तस्माद यथोक्तमेव साधु। मन्दाग्नेरतिवेगवदिति पृथगेवासाध्यलक्षणम्। व्याधिभिः क्षीणदेहस्येत्यादि च पृथगेव ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—गतिकृतं साध्यादिभेदं दर्शयितुं गतिभेदमेवाह—गतिरूर्द्ध्वमित्यादि। गति-

सप्त च्छिद्राणि शिरसि द्वे चाधः साध्यमूर्द्ध्वगम् ।
याप्यन्त्वधोगं मार्गौ तु द्वावसाध्यं प्रवर्त्तते ॥ ९ ॥
छिद्रेभ्य एभ्यः सर्व्वेभ्यो लोमकूपेभ्य एव च ।
वर्त्तते तामसंख्येयां गतिं तस्याहुरान्तिकीम् ॥ १० ॥
यच्चोभयाभ्यां मार्गाभ्यामतिमात्रं प्रवर्त्तते ।
तुल्यं कुणपगन्धेन रक्तं कृष्णमतीव च ॥
संयुक्तं कफवाताभ्यां कण्ठे सज्जति चापि यत् ।
यच्चाप्युपद्रवैः सर्व्वैर्यथोक्तैः समभिद्रुतम् ॥
हारिद्रनीलहरित-ताम्रवर्णैरुपद्रुतम् ।
क्षीणस्य कासमानस्य यद्वा तच्च न सिध्यति ॥ ११ ॥

तत्र सप्त द्वाराण्याह—सप्तेत्यादि । शिरसि मुखच्छिद्रमेकं, नासिकाच्छिद्रे द्वे, द्वे च्छिद्रे चक्षुषोः, द्वे च्छिद्रे कर्णयोरिति सप्त च्छिद्राणि ऊर्द्ध्वाया गतेर्द्वाराणि । अधोगतेस्तु द्वे च्छिद्रे गुदोपस्थयोर्द्वे द्वारे । यद्यपि स्त्रीणामेकम् अधिकं योनिद्वारं तच्च चकारेण संगृहीतम् । तत्र साध्यमूर्द्ध्वगं याप्यन्त्वधोगम्, तत्र कारणमुक्तं निदानस्थाने । मार्गौ तु द्वौ यत् प्रवर्त्तते तदसाध्यम् ॥ ९ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—छिद्रेभ्य इत्यादि । एभ्यः सर्व्वेभ्यो मुखनासानेत्रकर्णगुदोपस्थानां छिद्रेभ्यस्तथा लोमकूपेभ्यश्च यद् रक्तपित्तं वर्त्तते प्रवर्त्तते तस्य रक्तपित्तस्य तां गतिमसङ्ख्येयामाहुः । आन्तिकीमन्तकरीम् ॥ १० ॥

<u>गङ्गाधरः</u> असाध्यलक्षणान्तरमाह—यच्चेत्यादि । यच्च रक्तपित्तमुभाभ्यां मार्गाभ्यामतिमात्रं प्रवर्त्तते, यच्च रक्तं कुणपगन्धेन शवगन्धेन तुल्यम्, अतीव च कृष्णश्च, कफवाताभ्यां संयुक्तश्च, यद् रक्तं कण्ठे सज्जति लगति न प्रायेण निःसरति, यच्च रक्तपित्तं यथोक्तैः सर्व्वैरुपद्रवैर्न तु न्यूनाधिकैः समभिद्रुतम्, हारिद्रादिवर्णैर्यदुपद्रुतं रक्तं न तु शरीरम्, यद् वा क्षीणस्य कासमानस्य रक्तपित्तम्, तच्च सर्व्वं रक्तपित्तं न सिध्यति ॥ ११ ॥

प्रकारान्तरमप्यसाध्यमाह—सप्त च्छिद्रेत्यादि । यच्चोभयाभ्यामित्यादिना कृष्णमतीव चेत्यन्तेनासाध्यतालक्षणमाह । अत्र मार्गाभ्यामित्यनेन यौगपद्येन मार्गप्रवृत्तिर्व्यवस्थिता । किन्तु प्रत्येकं मार्गद्वयप्रवृत्तस्य साध्यत्वं पूर्व्वमेवोक्तत्वात् । कुणपगन्धेनेति शवगन्धेन । कण्ठे सज्जतीति कण्ठाद् बहिर्न याति । यथोक्तैरिति निदानोक्तैः । तदाह । उपद्रवाः खलु दौर्ब्बल्यारोचकादयः स्वरभेदान्तोक्ताः ।

यद् द्विदोषानुगं यद् वा शान्तं भूयः प्रवर्त्तते।
मार्गान्मार्गं चरेद् यद् वा याप्यं पित्तमसृक् च तत् ॥ १२ ॥
एकमार्गं बलवतो नातिवेगं नवोत्थितम्।
रक्तपित्तं सुखे काले साध्यं स्यान्निरुपद्रवम् ॥ १३ ॥
स्निग्धोष्णमुष्णरुक्षञ्च रक्तपित्तस्य कारणम्।
अधोगस्योत्तरं प्रायः पूर्व्वं स्यादूर्द्ध्वगस्य तु ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः अन्यथा तु सिध्यतीति किं न वेत्यत आह—यद् रक्तपित्तं द्विदोषानुगं तच्च रक्तपित्तं, यच्च शान्तं भूत्वा भूयोऽपि प्रवर्त्तते तत्, यद् वा रक्तपित्तं मार्गात् एकस्मात् छिद्रात् प्रवर्त्तते कालान्तरेण तन्मार्गं हित्वान्यं मार्ग चरेत्, तत्तत् सर्व्वं पित्तमसृक् रक्तपित्तं याप्यम् ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—तर्हि किमतोऽन्यत् साध्यमित्यत आह—एकमार्गमित्यादि। याप्यन्त्वधोगमित्युक्त्या ऊर्द्ध्वमार्गमेव। सुखे काले प्राकृतकाले न तु वैकृते ॥१३॥

गङ्गाधरः—सम्प्रति संग्रहेण कारणमाह—स्निग्धोष्णमित्यादि। पदभेदो गतिभेदेन कारणत्वख्यापनार्थं, तद् दर्शयति—अधोगस्येत्यादि। अधोगस्य रक्तपित्तस्य कारणं। प्रायस्तयोः पूर्व्वं स्निग्धोष्णमूर्द्ध्वगस्याधोगस्य तूत्तरम् उष्णरुक्षम् ॥१४॥

हारिद्रवर्णादिभिर्युक्तं क्षीणस्य कासिनो न सिध्यतीति सिद्धम्। यद् द्विदोषानुगमित्यनेनानुबन्धरूपदोषद्वययोगाद् याप्यत्वमुच्यते। यत् पूर्व्वं द्विदोषजं याप्यमित्युक्तं तदनुबन्धिदोषद्वयजन्याभिप्रायेणेति न पौनरुक्त्यम्। मार्गान्मार्गं चरेदिति ऊर्द्ध्वगं मुखं परित्यज्य नासां यातीत्यादिरूपं ज्ञेयम्। ऊर्द्ध्वगस्य त्वधोगमनेऽधोगत्वाद् याप्यत्वं भवति। अधोगं मार्गान्तरमगच्छदपि स्वत एव याप्यम्। तस्मादूर्द्ध्वाधोमार्गपरिवर्त्तोऽत्र विवक्षितः ॥ ९—१२ ॥

चक्रपाणिः—एकमार्गमित्यादिना साध्यलक्षणम्। एकमार्गमिति सामान्यवचनेऽप्यूर्द्ध्वमार्ग एव पूर्व्वं लभ्यते। अधोगस्यैकमार्गगस्यापि याप्यत्वान्न ग्रहणम्। सुखे काले इति हेमन्ते शिशिरे च। अत्र मार्गेण तथा दोषेण तथा लक्षणेन साध्यासाध्ययाप्यभेदाः पृथगुक्ताः। अत्र च साध्यलक्षणयाप्यलक्षणमेलके याप्यत्वमेव। याप्यासाध्यमेलकेऽसाध्यत्वमेव। यथा एकदोषं यदधोगतं तदेकदोषत्वात् साध्यम्, किन्त्वधोगतत्वाद् याप्यम्। यत् त्रिदोषमधोगतत्वेन याप्यं किन्तु त्रिदोषत्वात् असाध्यमेवेति ज्ञेयम्। यदुक्तं—"नासाध्यः साध्यतां याति साध्यो याति त्वसाध्यताम्" इति। 'साध्या याप्यत्वमायान्ति याप्याश्चासाध्यतां तथा' इति च ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—स्निग्धोष्णमित्यादि। निदानोक्तमपि प्रायिकत्वाद् विशेषोपदर्शनार्थं पुनरिहोच्यते। प्रायःशब्देन कदाचिद् रुक्षोष्णमपि उत्तरमूर्द्ध्वगस्य हेतुर्भवति; तथा स्निग्धोष्णमपि अधोगस्येति दर्शयति। एवञ्च निदानमार्गानियमे सति मार्गौ दोषानुबन्धत्वं निदानं प्रसमीक्ष्य च इत्यत्र

ऊर्द्ध्वगं कफसंसृष्टमधोगं मारुतानुगम् ।
द्विमार्गं कफवाताभ्यामुभाभ्यामनुवर्त्तते ॥ १५ ॥
अक्षीणबलमांसस्य रक्तपित्तं यदश्नतः ।
तद्दोषदुष्टमुत्क्लिष्टं नादौ स्तम्भनमर्हति ॥
गलग्रहं पूतिनस्यं मूर्च्छायमरुचिं ज्वरम् ।
गुल्मं प्लीहानमानाहं किलासं मूत्रकृच्छ्रताम् ॥
कुष्ठान्यर्शांसि वीसर्पं वर्णनाशं भगन्दरम् ।
बुद्धीन्द्रियोपरोधश्च कुर्य्यात् स्तम्भितमादितः ॥
तस्मादुपेक्ष्यं बलिनां बलदोषौ प्रपश्यता ।
रक्तपित्तं प्रथमतः प्रारब्धं सिद्धिमिच्छता ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—अत एवाह—ऊर्द्ध्वगमित्यादि । स्निग्धोष्णकारणत्वादूर्द्ध्वगं रक्तपित्तं कफसंसृष्टं स्निग्धेन कफवृद्ध्या उष्णेन पित्तवृद्धित्वात् । अधोगं मारुतानुगम् उष्णरूक्षत्वकारणस्य उष्णगुणेन पित्तवृद्धेः रूक्षगुणेन वायुवृद्धेरिति । द्विमार्गमिति उभाभ्यां कारणाभ्यां स्निग्धोष्ण-रूक्षोष्णाभ्यां कफवातयोः पित्तस्य च कोपात् कफवाताभ्यां संसृष्टं द्विमार्गं रक्तपित्तं भवति ॥ १५ ॥　इति रक्तपित्तनिदानम् ।

गङ्गाधरः—अथास्य चिकित्सितमाह—अक्षीणेत्यादि । अक्षीणबलमांसस्य पुंसो यद् रक्तपित्तं प्रवर्त्तते, यच्च रक्तपित्तम् अश्नतो भुक्तवतः तत्क्षणं प्रवर्त्तते, तद् रक्तपित्तं दोषदुष्टं कफादिदोषेण दुष्टं न त्वेकस्मात् प्रवृत्तं रक्तं यत उत्क्लिष्टं सवेगमेव तदापि वर्त्तते, तस्मादादौ तद्रक्तपित्तं स्तम्भनं नार्हति । कस्मात् ? गलग्रहाद्युपद्रवकरत्वात् । तानाह—गलग्रहमित्यादिद्वाभ्याम् । आदितः स्तम्भितं रक्तपित्तं गलग्रहमित्यादिकान् कुर्य्यात् बुद्धेरिन्द्रियाणाञ्च दशानामुपरोधमप्रसादम् । यस्मादेतान् कुर्य्यात् तस्मात् बलदोषौ प्रपश्यता

मार्गादिपञ्च पठितुं यदि अधोगे इह रूक्षोष्णमेव परं हेतुः स्यात् तस्मादधोगेऽपि स्निग्धोष्णं कदाचित् कारणं भवति । स्निग्धकृतश्च कफोऽपि अधोगे भवति । एवमूर्द्ध्वगेऽपि चिन्तनीयम् । ऊर्द्ध्वगं कफसंसृष्टमित्यादावपि प्रायःशब्दसम्बन्धाद् व्यभिचारो ज्ञेयः । अश्नतइत्यनेन संतर्पणोत्थितं दर्शयति । उत्क्लिष्टमिति प्रवृत्त्युन्मुखं दोषरूपमलाश्रितम् । बलदोषविचारिणेति—यदैव बलह्रासं

प्रायेण तु समुत्क्लिष्टमामदोषाच्छरीरिणाम्।
वृद्धिं प्रयाति पित्तासृक् तस्मात् तल्लङ्घनमादितः ॥
मार्गौ दोषानुबन्धश्च निदानं प्रसमीक्ष्य च।
लङ्घनं रक्तपित्तादौ तर्पणं वा प्रयोजयेत् ॥ १७ ॥
ह्रीवेरचन्दनोशीर-मुस्तपर्पटकैः श्रृतम्।
केवलं श्रृतशीतं वा दद्यात् तोयं पिपासवे ॥ १८ ॥

पुंसो बलाधिक्यं दोषस्य च रोगादिकं पश्यता भिषजा बलिनां पुंसां प्रथमतः प्रारब्धं प्रवृत्तं रक्तपित्तमुपेक्ष्यम्। प्रथमतो न स्तम्भनीयं, केन भिषजा ? येन सिद्धिमिच्छता॥ १६॥

गङ्गाधरः—ननुपेक्ष्य किं कर्त्तव्यमित्यत आह—प्रायेणेत्यादि। समुत्क्लिष्टं पित्तासृक् प्रायेणामदोषाद् वृद्धिं प्रयाति यस्मात् तस्मादादितो लङ्घनं लङ्घनेन आचर्य्यम्। ननु तर्हि किं सर्व्वेष्वेव रक्तपित्तेषु प्रथमतो लङ्घनमेवोपमुपदिश्यते इत्यत आह—मार्गावित्यादि। मार्गाविति द्विवचनं व्यस्तसमस्तार्थम्। लङ्घन-बृंहणीये हि ये येन लङ्घनीया उक्तास्तत्रोक्तरूपेण वमनविरेचनोपवासात्मकं लङ्घनं रक्तपित्ते आदौ प्रयोजयेत् अपतर्पणादैरधोगे च तर्पणं वा प्रयोजयेत् ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—तत्र पिपासायां जलार्थमाह—ह्रीवेरेत्यादि। षडङ्गपरिभाषया ह्रीवेरादिभिः श्रृतं तोयमथवा केवलं तोयं श्रृतशीतं पिपासवे रक्तपित्तिने दद्यात् ॥ १८ ॥

संपश्यति हीनदोषत्वं वा तदैव स्तम्भनं कार्य्यम्। संप्रति कृत्स्नं लङ्घनहेतुमाह—मार्गावित्यादि। तत्रोर्द्ध्वमार्गः, सामं पित्तं, कफश्च दोषः, स्निग्धोष्णं निदानं, लङ्घनं प्रयोजनम्। तद्व्यतिरिक्तन्तु मार्गादि, भोजनं तर्पणं वा प्रयोजयेदिति। तर्पयतीति तर्पणमशनम्। यवागूतर्पणं वा ग्राह्यम्। ये तु सक्तुतर्पणं ग्राहयन्ति तेषां यवागूदानपक्षो न संगृहीतः स्यात् ॥ १४—१७ ॥

चक्रपाणिः—केवलमिति ह्रीवेरादिरहितम्। जलमेवकं केवलमौषधद्वेषिणे पुरुषाय देयम्।

ऊर्द्ध्वगे तर्पणं पूर्व्वं पेयां पूर्व्वमधोगमे ।
कालसात्म्यानुबन्धज्ञो दद्यात् प्रकृतिकल्पवित् ॥ १९ ॥
जलं खर्ज्जूरमृद्वीका-मधुकैः सपरूषकैः ।
श्रृतशीतं प्रयोक्तव्यं तर्पणार्थं सशर्करम् ॥
तर्पणं सघृतक्षौद्रं लाजचूर्णैः प्रदापयेत् ।
ऊर्द्ध्वगं रक्तपित्तं तत् पीतं काले व्यपोहति ॥
मन्दाग्नयेऽम्लसात्म्याय तत् साम्लमपि कल्पयेत् ।
दाड़िमामलकैर्विद्वानम्लार्थञ्चानुदापयेत् ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—ननु लङ्घनोत्तरं किं कर्त्तव्यमित्यत आह—ऊर्द्ध्वगे इत्यादि। सम्यग्लङ्घितस्य ऊर्द्ध्वगे रक्तपित्ते पूर्व्वं तर्पणं दद्यात्। अधोगमेऽपि सन्तर्पणोत्थे रक्तपित्ते सम्यग्लङ्घिताय पुंसे पूर्व्वं पेयां दद्यात्। तथा यदि लङ्घनार्हो न भवति अपतर्पणोत्थश्च रक्तपित्तश्चोर्द्ध्वगं भवति, तदा तूर्द्ध्वगेऽपि पूर्व्वं तर्पणं दद्यात्। एवं यद्यपतर्पणोत्थमधोगं रक्तपित्तं भवति न च पुमान् लङ्घनार्हो भवति, तदा त्वधोगरक्तपित्ते पूर्व्वं पेयां दद्यादित्यभिप्रायेण न विशेषेणोक्तम्. ऊर्द्ध्वगे इत्यादि ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—अथ तर्पणार्थं जलमाह। एवमूर्द्ध्वगे तर्पणमधोगे पेया, विरेचनमूर्द्ध्वगे वमनमधोगे कार्य्यं ; तदुत्तरकालं तर्पणपेययोर्विधानं वक्ष्यते। तर्पणमित्यादि। लाजचूर्णैः खर्ज्जूरादिश्रृतशीतं सशर्करं जलं सघृतक्षौद्रमेकीकृत्य यथानुरूपं गोलयित्वा यद्रूपं द्रवं भवति तत् तर्पयतीति तर्पणं प्रदापयेत्। द्रवेणालोड़िताः सक्तवस्तर्पणमिति लक्षणं ज्ञापितम्। तत् पीतं काल एव रक्तपित्तमूर्द्ध्वगं व्यपोहति न तु तत्क्षणमिति भावः।

मन्दाग्नये इत्यादि। तत्र यद्यम्लसात्म्यः पुमान् भवति, मन्दाग्निर्वा

पूर्व्वमिति पदेन पश्चाद्बलह्रासकारकं निषेधयति। कालो हेमन्तादिः। अनुबन्धो दोषानुबन्धः। प्रकृतिः स्वाभाविकी द्रव्याणां गुरुलाघवादिकल्पना। कल्पनं संस्कार इत्यर्थः। एतेन कालं दोषानुबन्धञ्च ज्ञात्वा यस्य यत्स्वभावं द्रव्यं युक्तं भवति तेन तर्पणं यवागूर्वा कार्य्येत्यर्थः। खर्ज्जूरादिना जलं षड़ङ्गविधानेनैव कर्त्तव्यम्। एतच्च जलमत्र मधुरमपि ऊर्द्ध्वगे कफसंसृष्टेऽपि रक्तपित्ते यौगिकं भवति रक्तपित्तव्याधिप्रत्यनीकत्वात् ॥ १८—२० ॥

शालिषष्टिकनीवार-कोरदूषप्रसातिकाः।
श्यामाकाश्च प्रियङ्गुश्च भोजनं रक्तपित्तिनाम्॥
मुद्गा मसूराश्चणकाः समुकुष्टाढ़कीफलाः।
प्रशस्ताः सूपयूषार्थे कल्पिता रक्तपित्तिनाम्॥
पटोलनिम्बवेत्राग्र-प्लक्षवेतसपल्लवाः।
किराततिक्तकं शाकं गण्डीरं सकठिल्लकम्॥
कोविदारस्य पुष्पाणि काश्मर्य्याश्चाथ शाल्मलेः।
अन्नपानविधौ शाकं यच्चान्यद्र रक्तपित्तनुत्॥

भवति, तदा तस्मै पुंसे तत् तर्पणं साम्लमपि कल्पयेत्। ननु केनाम्लेन तत् साम्लं कल्प्यमित्यत आह—दाड़िमेत्यादि। अनुरूपेण दापयेत्॥ २०॥

गङ्गाधरः—ननु लाजार्थं पेयार्थञ्च के के शालय इष्यन्तेऽस्मिन् रोगे इत्यत आह—शालीत्यादि। शालयो हैमन्तिकधान्यानि शूकसंज्ञानि। षष्टिकं ग्रैष्मिकं धान्यं शूकाख्यमेव। नीवार इति उड़िधान्यम्। कोरदूषः कोद्रवः। प्रसातिका कङ्गुः। द्वे चैव ते धान्ये कुधान्याख्ये भवतः। तथा श्यामाकोऽपि तृणधान्यं श्यामाघास इति लोके, तस्य वीजम्। प्रियङ्गुश्च कुधान्यं स्वनामाख्यम्। भोजनमित्यनेन तर्पणपेयादिरूपेण ज्ञापितम्। तत्र सूपयूषार्थमाह—मुद्गा इत्यादि। मुद्गः स्वर्णमुद्गः। मुकुष्टको वनमुद्गः। आढ़कीफला इत्यारहर इति लोके। सूपार्थे यूषार्थे चेति सूपयूषार्थे। सूपो घनद्रवरूपः, यूषोऽष्टादशगुण चतुर्द्दशगुणे वा तोये पादावशिष्टः स्वच्छरूपः।

शाकार्थमाह—पटोलेत्यादि। पटोलनिम्बयोः फलं पत्रञ्च वेत्राग्रं प्लक्षस्य पत्रं वेतसस्य पानीयामलकस्य पल्लवाः किराततिक्तस्य शाकं पत्रं गण्डीरं दूर्व्वा कठिल्लकं सुनिषण्णकं कोविदारस्य काञ्चनस्य पुष्पाणि काश्मर्य्याश्च पुष्पाणि अथ शाल्मलेश्च पुष्पाणि। यच्चान्यदिति। रक्तनुत्

चक्रपाणिः—शालीत्यादिनान्नमाह। नीवाराः प्रशातिका जलमध्ये प्रायो भवन्ति। प्रियङ्गुः कङ्गुः। कोरदूषस्य रक्तपित्तहेतुत्वं निष्पावमाषसूपादियुक्तस्यैव महिम्ना निदाने प्रोक्तम्। अथन्तु कषायमधुरलघुत्वात् कोरदूषो रक्तपित्तहर एव इतीह पठ्यते। एवं गण्डीरोऽपि निदाने स्वरसादि-युक्त एव हेतुत्वेनोक्तः। स तु केवलो हित एव। किंवा गण्डीरो द्विविधः, तत्र हरितादिपठितो यः स

शाकार्थं शाकसात्म्यानां तच्छस्तं रक्तपित्तिनाम् ।
स्विन्नं वा सर्पिषा भृष्टं यूषवद्‌ वा विपाचितम् ॥
पारावतान् कपोतांश्च लावान् रक्ताख्यवर्त्तकान् ।
शशान् कपिञ्जलानेणान् हरिणान् कालपुच्छकान् ॥
रक्तपित्ते हितान् विद्याद्‌ रसांस्तेषां प्रयोजयेत् ।
ईषदम्लाननम्लांश्च घृतभृष्टान् सशर्करान् ।
कफानुगे यूषशाकं दद्याद्‌ वातानुगे रसम् ॥ २१ ॥

पित्तनुच्च यत् पर्पटकगुडूचीपत्रकारवेल्लादिकम् । शाकसात्म्यानां न तु शाकासात्म्यानां देयम् । ननु केन प्रकारेण तत् शाकमुपकल्प्यमित्यत आह—स्विन्नमित्यादि । तत्तत् शाकं स्विन्नं किञ्चिज्जलं दत्त्वा उत्स्वेद्य पश्चात् सर्पिषा भृष्टं शस्तम् । अथवा स्विन्नं तन्निष्पीड्य किञ्चिद् यूषवत् जलं दत्त्वा पक्वम् । मांसाशिनो मांसान्याह—पारावतानित्यादि । कपोता घुघु इति लोके । लावा इति सात्‌भायेरा इति लोके । रक्ताख्यवर्त्तकान् रक्तवटेर इति लोके । एवमेव सर्व्वेऽन्नपानादिकेऽध्याये नामतः प्रोक्तास्तत्र द्रष्टव्याः । नन्वेषां मांसमेव पक्त्वा भक्षणार्थं देयं न वेत्यत आह—रसांस्तेषामिति । न तु मांसानि । तत्राम्लसात्म्यासात्म्यानां रोचनार्थमाह—ईषदित्यादि । दाड़िमामलकाम्लेन तेषां पारावतादीनां मांसरसानीषदम्लीभूतान् अनम्लान् केवलान् वा किन्तु द्विविधानेव घृतभृष्टान् गव्ये घृते सन्तल्य शर्करां प्रक्षिप्य प्रयोजयेत् । ननु किं सर्व्वस्मिन्नेव रक्तपित्ते प्रयोजयेदित्यत आह—कफानुगे इत्यादि । कफानुगे रक्तपित्ते यूषशाकं न तु मांसरसं प्रयोजयेत् । वातानुगे रक्तपित्ते तु मांसरसं दद्यान्न तु यूषशाकम् ॥ २१ ॥

निदानं भवति, इतरस्तु जलज एव शाकवर्गे पठितो यः स इह कफाधिके रक्तपित्ते ज्ञेयः । यूषवद् वा विपाचितमिति यूषो दाड़िमाद्यम्लद्रव्ययुक्तो विपाच्यते तथायमपीत्यर्थः । किंवा यूषयुक्तं यद् भवति तथा विपाचितमित्यर्थः । रक्ताक्षश्चोरकः । यूषश्च शाकश्च इति यूषशाकम् ॥ २१ ॥

रक्तपित्ते यवागूनामतः कल्पः प्रचक्ष्यते।
पद्मोत्पलानां किञ्जल्कः पृश्निपर्णी प्रियङ्गुका।
जले साध्या रसे तस्मिन् पेया स्याद् रक्तपित्तिनाम्॥
चन्दनोशीरलोध्राणां रसे तद्वत् सनागरे।
किराततिक्तकोशीर-मुस्तानां तद्वदेव च॥
धातकीधन्वयासाम्बु-विल्वानां वा रसे शृताः।
मसूरपृश्निपर्ण्योर्वा स्थिरा मुद्गरसेऽथवा॥
रसे हरेणुकानां वा सघृते सबलारसे।
सिद्धाः पारावतादीनां रसे वा स्युः पृथक् पृथक्॥
इत्युक्ता रक्तपित्तघ्नः शीताः समधुशर्कराः।
यवाग्वः कल्पना चैषां कार्य्या मांसरसेष्वपि॥ २२॥

गङ्गाधरः—अत ऊर्द्ध्वं रक्तपित्ते यवागूनां कल्पः प्रचक्ष्यते। पद्मेत्यादि। षडङ्गवदेतानि चत्वारि जले संसाध्यार्द्धशिष्टे तस्मिन् रसे क्वाथे पेया साध्या स्यात्। अपरामाह—चन्दनेत्यादि। तद्वच्चन्दनादीनि चत्वारि क्वाथयित्वा तस्मिन् रसे क्वाथे पेया साध्या स्याद्रक्तपित्तिनामित्यर्थः। अपरामाह—किरातेत्यादि। अपरामाह—धातकीत्यादि। विल्वं विल्वशलाटुः तन्मूलत्वग्वा। अपरामाह—मसूरेत्यादि। मसूरपृश्निपर्ण्योः क्वाथे एका पेया। 'स्थिरा' शालपर्णी तस्या मुद्गस्य च क्वाथं कृत्वा परैका पेया। अपरामाह—रसे इत्यादि। हरेणुकान् क्वाथयित्वा बलाञ्च क्वाथयित्वा द्वौ क्वाथौ पुनरेकीकृत्य घृतमनुरूपं तत्र प्रक्षिप्य पेया साध्या स्यात्। अपरामाह—सिद्धा इत्यादि। पारावतादीना-मुक्तानां पारावतादीनां कालपुच्छान्तानां नवानां पृथक् पृथक् प्रत्येकमांसस्य रसे सिद्धाः पेयाः स्युः। वाशब्दः पूर्व्वयोगापेक्षया। उपसंहरति इत्युक्ता—इत्यादि। इति रक्तपित्तघ्न्यो यवाग्व उक्तास्ताः सर्व्वा एव शीताः शीतीकृत्य समधुशर्कराः प्रयोक्तव्याः। न केवलमेवं कल्पा यूषादिषु ज्ञेयाः। एषां पद्मोत्पलकिञ्जल्कादीनां क्वाथरूपेण कल्पना च मांसरसेष्वपि उक्तानां पारावतादीनां मांसरसेषु कर्त्तव्येषु च कार्य्या, न केवलमांसं पक्त्वा रसः कार्य्यः॥ २२॥

शशः सवास्तुकः शस्तो विबन्धे रक्तपित्तिनाम् ।
वातोल्वणे तित्तिरिः स्यादुडुम्बररसे शृतः ॥
मयूरः प्लक्षनिर्य्यूहे न्यग्रोधस्य च कुक्कुटः ।
रसे विसोत्पलादीनां * वर्त्तकक्रकरौ हितौ ॥ २३ ॥
तृष्यते तिक्तकैः सार्द्धं तृष्णाघ्नं वा फलोदकम् ।
सिद्धं विदारिगन्धाद्यैः शृतशीतमथापि वा ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—अधिका च कल्पना काचिदुच्यते—शश इत्यादि । वास्तुकशाकं शशमांसञ्चैकत्र पक्त्वा कृतो रसः विबन्धे मलविबन्धे शस्तः । उडुम्बरफलरसे शृतः पक्वस्तित्तिरिमांसरसः वातोल्वणे हितः । मयूर इत्यादि । प्लक्षस्य पर्क्कट्याः क्वाथे मयूरमांसं पक्त्वा कृतो रसो वातोल्वणे, न्यग्रोधस्य च क्वाथे पक्त्वा कुक्कुटमांसकृतो रसो वातोल्वणे, मृणालोत्पलादीनां क्वाथे वर्त्तकमांसं क्रकरमांसं वा पक्त्वा कृतो रसो वातोल्वणे हितः ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—अथ जलमाह—तृष्यत इत्यादि । तृष्यते रक्तपित्तिने तिक्तकैस्तिक्तरसद्रव्यैः सार्द्धं तृष्णाघ्नं तृष्णानिग्रहणदशकं जलेन साधयित्वा दद्यात् । अथवा फलोदकं फलं वटोडुम्बरकाश्मर्य्यद्राक्षाखर्ज्जूरादीनां फलं तिक्तकद्रव्यञ्चैकत्र षडङ्गवत् क्वाथयित्वा यज्जलं भवति तत् तृष्यते दद्यात् । अथवा विदारीगन्धाद्यैः शालपर्ण्यादिभिः पञ्चभिरपि सार्द्धं फलोदकं सिद्धं कृतं तृष्णाघ्नं तृष्णायां तृष्यते दद्यात् ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—रक्तपित्ते यवागूनामित्यादि । आवस्थिकं भोजनमाह—शश इत्यादि । अत्र शशः कषायत्वाद्रक्तपित्तहरो भवत्येव । विबन्धहरेण वास्तुकेन संस्कारत्वाद् विबन्धहरो भवति । एवं तित्तिरिमयूरादयो यद्यप्युष्णत्वेन वातहरास्तथापि रक्तपित्ते न हिता उष्णत्वेन; ततश्च तेषां स्वरसादयो रक्तपित्तहराः साधने नियुज्यन्ते । तथा सति वातं रक्तपित्तञ्च घ्नन्ति । प्रतिनियतसाधकद्रव्योपन्यासात् संयोगमहिम्नैव कार्य्यकरो भवतीति ज्ञायते । न शशः कषायोऽपि विबन्धं करोति । वास्तुकस्तु संस्कारत्वात् रक्तपित्तं कोपयेदित्यादि विपरीतफलसंभवो नास्ति संयोगशक्तेरचिन्त्यत्वात् । वास्तुकरसे एव शशस्य साधनप्रयोग इतरसाहचर्य्यात् । उक्तं हि 'विपचेत् तु वास्तुकरसे शशं विबन्धे पुरीषस्य' इति । इदानीं विदारिगन्धाद्यैः शृतमुदकमिति आदिशब्देन शालिपर्ण्यादिपञ्चमूलशृतम् ॥ २२—२४ ॥

* विल्वोत्पलादीनामिति केचित् पठन्ति ।

ज्ञात्वा दोषावनुबलौ बलमाहारमेव च।
जलं पिपासवे दद्याद् बहुशो वाल्पशोऽपि वा * ॥ २५ ॥
निदानं रक्तपित्तस्य यत्किञ्चित् संप्रकाशितम्।
जीवितारोग्यकामैस्तदसेव्यं रक्तपित्तिभिः।
इत्यन्नपानमाख्यातं क्रमशो रक्तपित्तनुत् ॥ २६ ॥
वक्ष्यते बहुदोषाणां कार्य्यं बलवताञ्च यत्।
अक्षीणबलमांसस्य यस्य सन्तर्पणोत्थितम् ॥
बहुदोषं बलवतो रक्तपित्तं शरीरिणः।
काले संशोधनार्हस्य तद्धरेन्निरुपद्रवम्।
विरेचनेनोर्द्ध्वभागमधोगं वमनेन तु ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—ननु सर्व्वमाहारं जलञ्च किं सर्व्वस्मै दद्यादित्यत आह—ज्ञात्वेत्यादि। रक्तपित्ते अनुबलौ अनुबन्धौ दोषौ वातकफौ ज्ञात्वा पुंसो बलञ्च ज्ञात्वाहारमेव जलञ्च पिपासवे तस्मै बहुशो वा अल्पशो वा दद्यात् ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—अथास्य संक्षेपतः क्रियार्थं निदानवर्ज्जनमाह—निदानमित्यादि। निदानस्थाने रक्तपित्तनिदानेऽस्मिंश्चाध्याये यत्किञ्चित् रक्तपित्तस्य रोगस्य निदानं संप्रकाशितं, जीवितारोग्यकामैः रक्तपित्तिभिस्तत् सर्व्वमसेव्यम्। अन्नपाने उपसंहरति—इत्यन्नेत्यादि ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—वक्ष्यते इत्यादि। बहुदोषाणां न त्वल्पदोषाणां बलवताञ्च न तु दुर्ब्बलानाम्। यत्तद्वक्ष्यतेऽत ऊर्द्ध्वमित्यर्थः। अक्षीणेत्यादि। अक्षीणबलादेः शरीरिणो यस्य पुंसो बहुदोषं सन्तर्पणोत्थितं रक्तपित्तं निरुपद्रवं यत्

चक्रपाणिः—संप्रति पानीयदानविषयप्रकारमाह—ज्ञात्वेत्यादि। दोषाविति वातकफौ। पित्तन्तु नायकमेव नानुबलम्। विसर्गादिति विरतेर्यावदिच्छमित्यर्थः। पक्षान्तरमाह—अल्पशो वा स्तोकं स्तोकमित्यर्थः। अत्र यदि बलवानग्निः शरीरञ्च महत् तदा विसर्गपर्य्यन्तं जलं देयं, विपर्य्यये तु पानीयं नातिपथ्यं तेनाल्पशो देयम् ॥ २५ ॥

चक्रपाणिः—रक्तपित्तनिदानवर्जनार्थमाह—निदानमित्यादि। वक्ष्यते इत्यादिना संशोधनानि प्रधानभेषजत्वादुच्यन्ते। अक्षीणबलमांसस्य इत्यनेन सहजा बलहानिरुच्यते। बलवत इत्यनेन

* विसर्गादल्पशोऽपि वा इति चक्रधृतः पाठः।

त्रिवृतामभयां प्राज्ञः फलान्यारग्वधस्य च ।
त्रायमाणां गवाक्ष्या वा मूलमामलकानि वा ॥
विरेचनं प्रयुञ्जीत प्रभूतमधुशर्करम् ।
रसः प्रशस्यते तेषां रक्तपित्ते विशेषतः ॥ २८ ॥
वमनं मदनोन्मिश्रं मन्थः सक्षौद्रशर्करः ।
सशर्करं वा सलिलमिक्षूणां रस एव वा ॥
वत्सकस्य फलं मुस्तं मदनं मधुकं मधु ।
अधोगे रक्तपित्ते तु वमनं परमुच्यते ॥ २९ ॥

भवति, संशोधनार्हस्य विरेचनानर्ह-वमनानर्हभिन्नस्य ऊर्द्ध्वभागं तद्रक्तपित्तं विरेचनेन हरेत् अधोगन्तु तद्रक्तपित्तं वमनेन हरेत् ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—तत्र विरेचनयोगानाह—त्रिवृतामित्यादि। त्रिवृतादीनामेकशः प्रभूतमधुशर्करं चर्णादिरूपं विरेचनं यथायोगं मात्रां बुद्ध्वा प्रयुञ्जीत। विशेषतो रक्तपित्ते पारावतादीनां मांसान्येषां त्रिवृतादीनामर्द्धशृते क्वाथे पक्त्वा रसः प्रशस्यते ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—अधोगे वमनमाह—वमनमित्यादि। मन्थो द्रवेणालोड़ितः सक्तुः। द्राक्षादीनामर्द्धशृतक्वाथेन लाजादिसक्तून् आलोड्य क्षौद्रशर्करामदनफलकल्कान् यथार्हं मिश्रयित्वा यद्रूपं तद्वमनमधोगरक्तपित्तशान्तिकरं भवति। अथवा सशर्करं जलमुष्णमेव मदनकल्कमिश्रं वमनम्। अथवा मदनोन्मिश्र इक्षूणां रसो वमनः। योगान्तरमाह—वत्सकस्येत्यादि। इन्द्रयवमुस्तकयष्टिमधूनि त्रीणि क्वाथयित्वा उष्ण एव तत्र मदनफलकल्कं मधु च प्रक्षिप्य वमनार्थं पातुं दद्यात्। परमुत्कृष्टं वमनमिदमुच्यते ॥ २९ ॥

कालकृतं बलमुच्यते। काले संशोधनयोग्येऽनत्युष्णशीतकाले। निरुपद्रवमिति क्रियाविशेषणम् किंवा रक्तपित्तविशेषणम्। विरेचनेनोर्द्ध्वभागमित्यादिना अनुलोमहरणं रक्तपित्ते निषेधयति। उक्तञ्च प्रतिमार्गहरणं रक्तपित्ते विधीयते इति। रक्तपित्ते विशेषत इत्यनेन रक्तपित्तादन्यत्र कल्कादयोऽपि एषां भवन्ति ॥ २६—२८ ॥

चक्रपाणिः—वमनकारको योगो वमनमुच्यते। मदनस्य दोषाद्यपेक्षया कर्षादिका मात्रा कल्पे वक्ष्यमाणा ज्ञेया। सशर्करे सलिले तथेक्षुरसे मदनयोगादेव वमनकर्त्तृत्वं ज्ञेयम्। अधोगे

ऊर्द्ध्वगे शुद्धकोष्ठस्य तर्पणादिक्रमो हितः।
अधोगमे यवाग्वादिर्न चेत् स्यान्मारुतो बली ॥ ३० ॥
बलमांसपरिक्षीणं शोकभाराध्वकर्षितम्।
ज्वलनादित्यसंतप्तमन्यैर्वा क्षीणमामयैः ॥
गर्भिणीं स्थविरं बालं रुक्षाल्पप्रमिताशिनम्।
अवम्यमविरेच्यं वा यं पश्येद् रक्तपित्तिनम् ॥
शोषेण सानुबन्धं वा तस्य संशमनो क्रिया।
शस्यते रक्तपित्तस्य परश्चातः प्रवक्ष्यते ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—विरेचनानन्तरमूर्द्ध्वगे किं कर्त्तव्यं तदाह—ऊर्द्ध्वगे इत्यादि। विरेचनेन शुद्धकोष्ठस्य तर्पणादिक्रमो यः पूर्व्वमत्रवोक्तः स तदा हितः कार्य्य इति भावः। वमनानन्तरमधोगे किं कार्य्यमित्यत आह—अधोगमे इत्यादि। यवाग्वादिर्यस्त्वत्रैव पूर्व्वमुक्तः पेयादिक्रमः स त्वधोगमे वमनशुद्धकोष्ठस्य हितः कार्य्य इति भावः। तत्र चेद् यदि मारुतो बली न स्यात्। वातोल्वणे तु तित्तिरिः स्यादित्याद्युक्तमांसरसो हित इति भावः ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—बहुदोषबलवतामक्षीणबलमांसानां विधानमुक्त्वा क्षीणबलादयत् कार्य्यं तदाह—बलेत्यादि। बलमांसपरिक्षीणं वा शोककर्षितं वा भारकर्षितं वा अध्वकर्षितं वा ज्वलनोऽग्निरादित्य आतपस्तयोरेकतरेण कर्षितं वा समस्तैः कर्षितं वा अन्यैर्वामयैर्ज्वरादिभिः क्षीणं पुरुषं गर्भिण्यादिकं वा अवम्य वमनायोग्यतया प्रतिषेध्यं वा अविरेच्यं विरेचनानर्हतया प्रतिषेध्यं वा यं रक्तपित्तिनं भिषक् पश्येत्, शोषेण यक्ष्मणा सानुबन्धं वा यं पश्येत्, तस्य रक्तपित्तिनः रक्तपित्तस्य संशमनी क्रिया शस्यते। सा चातः परं प्रवक्ष्यते ॥३१॥

इत्यत्रापि शुद्धकोष्ठस्यापि योज्यम्। न चेत् स्यान्मारुतो बलीत्यनेन यदि मारुतो बली स्यात् तदा मांसोदनमेव देयम्। इति ज्वरोक्तं विधिं सूचयति ॥ २९ । ३० ॥

चक्रपाणिः—संशमनविषयमाह—बलमांसेत्यादि। शोषेणेति राजयक्ष्मणा ॥ ३१ ॥

अटरूषकमृद्वीका-पथ्याक्वाथः सशर्करः ।
मधुमिश्रः श्वासकास-रक्तपित्तनिवर्हणः ॥ ३२ ॥
अटरूषकनिर्य्यूहे प्रियङ्गु मृत्तिकाञ्जने ।
विनीय लोध्रं सक्षौद्रं रक्तपित्तहरं पिबेत् ॥ ३३ ॥
पद्मकं पद्मकिञ्जल्कं दूर्व्वां वास्तुकमुत्पलम् ।
नागपुष्पञ्च लोध्रञ्च तेनैव विधिना पिबेत् ॥ ३४ ॥
प्रपौण्डरीकं मधुकं मधु चाश्वशकृद्रसे ।
यवासभृङ्गरजसोर्मूलं वा गोशकृद्रसे ॥

गङ्गाधरः—अटरूषकेत्यादि । अटरूषकं वासकमूलत्वक् । त्रयाणां क्वाथे शीते शर्करामधुनी प्रक्षिपेत् ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—अटरूषकेत्यादि । अटरूषकमूलक्वाथे प्रियङ्गुसौराष्ट्रमृत्तिका-रसाञ्जनलोध्राणि चत्वारि कल्कीकृत्य मधु च पश्च क्वाथ्यपादांशं प्रक्षिप्य पिबेत् ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—पद्मकमित्यादि । उत्पलं नीलोत्पलम् पद्मकाष्ठादिलोध्रान्तं सप्तद्रव्यं कल्कीकृत्याटरूषकमूलत्वक्क्वाथे प्रक्षिप्य मधु च प्रक्षिप्य पिबेदित्यर्थः । तेनैव विधिना पिबेदित्युक्तेः ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—प्रपौण्डरीकमित्यादि । पुण्डरीयकाष्ठं यष्टीमधु च कल्कीकृत्याश्वशकृद्रसे पलमितं प्रक्षिप्य मधु च प्रक्षिप्य पिबेत् । अथवा यवास-भृङ्गरजसोर्दुरालभाभृङ्गराजयोर्मूलं कषमात्रं कल्कीकृत्य गोशकृद्रसे पलमितं

चक्रपाणिः—आटरूषकमृद्वीकेत्यादि कामलाहरं केचिदाहुः । आटरूषकनिर्य्यूह इत्यादि प्रियङ्ग्वादीनां मिलितानां कल्केन कर्षः, क्षौद्रस्य च कर्षो ग्राह्यः परिभाषाबलात् । उक्तञ्चाग्निवेशेन—कर्षं चूर्णस्य कल्कस्य गुडिकानाञ्च सर्व्वशः । द्रवशुक्त्या स लेढव्यः पातव्यश्च चतुर्द्रवः । मात्रा क्षौद्रघृतादीनां क्वाथस्नेहेषु चूर्णवदिति । अन्ये तु ब्रुवते चूर्णादीनां कर्षमानत्वं स्वतः प्रयोगे भवति । अत्र चाटरूषक्वाथः क्वाथपरिभाषया कार्य्यः कल्कश्च कल्कपरिभाषया कार्य्यः । एवंकृते भेषजभूयस्त्वं भवति ।

विनीय रक्तपित्तघ्नं पेयं स्यात् तण्डुलाम्बुना।
युक्तं वा मधुसर्पिर्भ्यां लिह्याद् गोऽश्वशकृद्रसम् ॥ ३५ ॥
खदिरस्य प्रियङ्गूणां कोविदारस्य शाल्मलेः।
पुष्पचूर्णानि मधुना लिह्याद् वा रक्तपित्तनुत् ॥
शृङ्गाटकानां लाजानां मुस्तखर्ज्जूरयोरपि।
लिह्याच्चूर्णानि मधुना पद्मानां केशरस्य च ॥ ३६ ॥
रक्तं लिह्याद् धन्वजानां मधुना मृगपक्षिणाम्।
सक्षौद्रं ग्रथिते रक्ते लिह्यात् पारावतं शकृत् ॥ ३७ ॥
उशीरकालीयकलोध्रपद्मक-प्रियङ्गुकाकट्फलशङ्खगैरिकाः।
पृथक् पृथक् चन्दनतुल्यभागिकाः सशर्करास्तण्डुलधावनप्लुताः ॥

तण्डुलाम्बुना वा पलमितेन पेयम्। युक्तं वेत्यादि। गोऽश्वयोः प्रत्येकं द्वयोर्वा शकृद्रसं मधुसर्पिर्भ्यां युक्तं लिह्यात् ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—खदिरस्येत्यादि। कोविदारो रक्तकाञ्चनम्। खदिरादीनां प्रत्येकं पुष्पचूर्णानि कर्षमानानि मधुना लिह्यात्। पद्मानां केशरस्य च चूर्णानि मधुना लिह्यात्। केचित् तु पद्मानां पुष्पचूर्णानि केशरस्य नागकेशरस्य च पुष्पचूर्णानि मधुना लिह्यादित्याहुः ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—रक्तमित्यादि। धन्वजानां जाङ्गलदेशजानां मृगपक्षिणां मृगाणां पक्षिणां वा रक्तं मधुना लिह्यात्। यद्यपि रक्तं रक्तं वर्द्धयते तथापि विपर्य्यस्तार्थकारित्वात् रक्तपित्तं शमयेत् प्रभावात्। ग्रथिते रक्ते रक्तपित्ते पारावतशकृद् सक्षौद्रं पिबेत् ॥ ३७ ॥

गङ्गाधरः—उशीरेत्यादि। उशीरादयः गैरिकान्ताः अष्टौ प्रत्येकं रक्तचन्दनतुल्यभागेन चूर्णीकृत्य समशर्करया मिश्रीकृत्य तण्डुलोदकप्लुतीकृत्य

तेनाल्पमानस्य कर्षस्य कर्तव्यता। तेनैव विधिनेति आटरूपकनिर्य्यूहयुतम्। खदिरस्येत्यादौ बहुवचनान्तत्वाद रक्तपित्तनुदिति विशेषणं पुरुषस्य ज्ञेयम्। धन्वजानामिति जाङ्गलानाम् ॥ ३२—३७ ॥

चक्रपाणिः—उशीरादौ पृथक् पृथगिति वीप्सायां प्रत्येकमुशीराणां चन्दनसमानां प्रयोगं दर्शयति। तथाचाष्टौ प्रयोगा भवन्ति। सशर्करा इति वचनेनात्र शर्करा समभागा एव ज्ञेया। उक्तं ह्यग्निवेशे—माषिकं हिङ्गु सिन्धूत्थं लवणाद्यास्तु शाणिकाः। सितोपलागुडक्षाराः सामान्यैषां

रक्तं सपित्तं तमकं पिपासां दाहञ्च पीताः शमयन्ति सद्यः ।
किराततिक्तं क्रमुकं समुस्तं प्रपौण्डरीकं कमलोत्पले च ॥
ह्रीवेरमूलानि पटोलपत्रं दुरालभा पर्पटकं मृणालम् ।
धनञ्जयोडुम्बरवत्सकत्वङ्-न्यग्रोधशालेययवासकत्वक् ॥
तुगा लता केशरतण्डुलीयं ससारिवा मोचरसः समङ्गा ।
पृथक् पृथक् चन्दनयोजितानि तेनैव कल्पेन हितानि तत्र ॥
निशि स्थिता वा स्वरसीकृता वा कल्कीकृता वा मृदिताः श्रृता वा ।
एते समस्ता गणशः पृथग् वा रक्तं सपित्तं शमयन्त्युदीर्णम् ॥३८॥

पीताः अष्टौ योगा इमे सद्यो रक्तपित्तादिकान् शमयन्ति। किराततिक्तमित्यादि। क्रमुकं गुवाकं, प्रपौण्डरीकं पुण्डरीककाष्ठं, कमलं पद्मम्, उत्पलं नीलोत्पलं, ह्रीवेरं बालकं तस्य मूलानि, मृणालं पद्मानां ह्रस्वमृणालं न तूशीरं तस्योक्तत्वात्, धनञ्जयोऽर्ज्जुनः, शालेयं जम्बूः, यवासकस्य दुरालभायास्त्वक्, तुगा वंशलोचना, लता श्यामलता, केशरं नागकेशरं, सारिवा अनन्तमूलं, समङ्गा वराहक्रान्ता मञ्जिष्ठा वा। एतानि पृथक् पृथक् चन्दनयोजितानि रक्तचन्दनयुक्तमेकैकं सशर्करं तण्डुलधावनतोयेन पीतं तत्र रक्तपित्ते हितमित्यर्थः। एषां कल्पनान्तराण्याह—निशीत्यादि। एते उशीरादयः समस्ताः समङ्गान्ता एकीभूताः, गणशो वा उशीरादिचन्दनान्त एको गणः, किराततिक्तादिचन्दनान्तस्तु अपरो गणः, इति द्वौ गणौ पृथक् पृथक्। अथवा उशीरादयः समस्ताः पृथक् पृथक् एकैकं द्रव्यं वा निशि स्थिताः शीतकषायीकृताः, किंवा स्वरसीकृता

प्रकल्पना। यत्र शर्करायाः प्रक्षेप्यत्वं प्रक्षेपन्यायेनैव शर्करा देया। किरातादयोऽपि पृथक् पृथक्। क्रमुकं पट्टिकालोध्रन्। धनञ्जयोऽर्ज्जुनः। समङ्गा वराहक्रान्ता लज्जालुरिति। चन्दनयोजितानीत्यनेन समचन्दनत्वं प्रत्येकं द्रव्यप्रयोगाणाम्। तेनैव कल्पेनेत्यनेन सशर्करत्वं तण्डुलधावनाप्लुतत्वञ्चोच्यते। निशि स्थिता इत्यनेन किराततिक्तादीनां कल्पनामाह। निशि स्थिता वेत्यनेन शीतकषाय उच्यते। चूर्णग्रहणेन फाण्टग्रहणं क्रियते। यतः सुश्रुते पाठभेदाच्च पठ्यते। क्षीरं रसः कल्कमथो कषायः श्रृतश्च शीतश्च तथैव चूर्णम्। कल्पाः षड़ेते खलु भेषजानां यथोत्तरं ते लघवः प्रदिष्टा इति। एवं चूर्णमेव फाण्टस्थाने ब्रुवते। तत्र तत्र फाण्टग्रहणादेव स पाठः सुश्रुते प्रमाणं तदा चूर्णशब्देन च कल्पान्तरमेवोच्यते। इह तु फाण्टस्य श्रुतत्वात् कृष्णात्रेयाविति पठित एव फाण्टो ग्राह्यः। यदुक्तं 'क्षुण्णस्य सलिलात् तप्तात् मृदितादुद्धृतस्य च। यो रसानां द्रवस्रावः स फाण्टः संप्रकीर्तितः'। तेनेह द्रवः कल्क एव स चूर्णशब्देनोच्यते फाण्टम्। सम्प्रति व्यस्तसमस्त-

मुद्गाः सलाजाः सयवाः सकृष्णाः सोशीरमुस्ताः सह चन्दनेन।
बलाजले पर्य्युषिताः कषायाः स रक्तपित्तं शमयत्युदीर्णम् ॥३९॥
वैदूर्य्यमुक्तामणिगैरिकाणां मृच्छङ्खहेमामलकोदकानाम्।
मधूदकस्येक्षुरसस्य चैव पानाच्छमं गच्छति रक्तपित्तम् ॥ ४० ॥
उशीरपद्मोत्पलचन्दनानां पक्वस्य लोष्टस्य च यः प्रसादः।
सशर्करः क्षौद्रयुतः सुशीतो रक्तातियोगप्रशमाय पेयः ॥ ४१ ॥
प्रियङ्गुकाचन्दनलोध्रशारिवा-मधूकमुस्ताभयधातकीजलम्।
समृत्प्रसादं सह षष्टिकाम्बुना सशर्करं रक्तनिवर्हणं परम् ॥४२॥

अथवा कल्कीकृता अथवा मृदिताः फाण्टीकृताः, अथवा शृताः क्वथिताः, सर्व्वथैव उदीर्णं रक्तपित्तं शमयन्ति ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—मुद्गा इत्यादि। बलाजले वाट्यालकमूलक्वाथे मुद्गादीनि सप्त द्रव्याणि शीतकषायविधानेन पर्य्युषितानि कारयेत्। तस्मात् निःसृतो यः कषायः स उदीर्णं रक्तपित्तं शमयति ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—वैदूर्य्येत्यादि। वैदूर्य्यमुक्तादीन्यामलकोदकान्तानि, प्रत्येकशः चूर्णीकृत्य जलेन पानं तु। उदकमत्र बालकम्। तथा मधूदकस्य मधुमिश्रित-जलस्य पानात्। तथा इक्षुरसस्य पानात् इत्यन्वयः ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—उशीरेत्यादि। उशीरादीनां चतुर्णां कुट्टितानां जले स्थितानां यः प्रसादः स्वच्छक्वाथः स शर्करामधुयुक्तः पेयः। पक्वस्य अग्नौ क्षिप्त्वाग्नि-वर्णीभूतस्य लोष्टस्य जले निर्व्वापणीकृतस्य यस्तस्य प्रसादः स्वच्छभागः स सुशीतीकृत्य शर्करामधुयुक्तः पेयः ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—प्रियङ्ग्वादीनां धातक्यन्तानां कुट्टितानां जले स्थितानां निःसृत-निर्य्यासानां जलम्। मृत् सौराष्ट्रमृत्। जले प्रक्षेपेण यः प्रसादः स्वच्छरूपः स्यात् तेन सह। षष्टिकतण्डुलोदकशर्कराभ्यां युक्तं कृत्वा पिबेत् ॥ ४२ ॥

प्रयोगमेषामाह। गणश इति तुगादि इति उशीरादिगणश इति च। अत्र च प्रत्येकप्रयोगे समचन्दनत्वं श्रुतम्। तत्र पदान्तः प्रयोगो भवति। तथापि चन्दनस्य भागो देय इति व्याख्यानयन्ति वृद्धाः। बलाजल इति बलासाधितशीतजले। पर्य्युषिताः कषाया इति शीतकषायाः ॥ ३८। ३९ ॥

चक्रपाणिः—वैदूर्य्यादिसहस्थितं जलं वैदूर्य्यादिजलं ज्ञेयम्। उशीरादीनां शीतकषाय इत्या-दिना। प्रसाद इति प्रसन्नं जलं ग्राह्यम्। प्रियङ्ग्वादावभयमुशीरम्। मृत्प्रसादमित्यत्र मृत्प्रसादोऽपि

कषाययोगैर्विविधैर्यथोक्तैर्दीप्तेऽनले श्लेष्मणि निर्ज्जिते च ।
यद् रक्तपित्तं प्रशमं न याति तत्रानिलः स्यादनु तत्र कार्य्यम् ॥
छागं पयः स्यात् परमं प्रयोगे गव्यं श्रृतं पञ्चगुणे जले वा ।
सशर्करं माक्षिकसंप्रयुक्तं विदारिगन्धादिगणैः श्रृतं वा ॥
द्राक्षाश्रृतं नागरकैः श्रृतं वा बलाश्रृतं गोक्षुरकैः श्रृतञ्च ।
सजीवकं सर्षभकं ससर्पिः पयः प्रयोज्यं सितया श्रृतं वा ॥ ४३ ॥
शतावरीगोक्षुरकैः श्रृतं वा श्रृतं पयो वाप्यथ पर्णिनीभिः ।
रक्तं निहन्त्याशु विशेषतस्तु यन्मूत्रमार्गात् सरुजं प्रयाति ॥४४॥
विशेषतो विट्पथसंप्रवृत्ते पयो हितं मोचरसेन सिद्धम् ।
वटावरोहैर्वटशुङ्गकैर्वा ह्रीवेरनीलोत्पलनागरैर्वा ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—एवं कषाययोगैर्यथोक्तैः श्लेष्मणि निर्ज्जितेऽनले च दीप्ते सति यद् रक्तपित्तं न प्रशमं याति तत्रानिल उल्वणः स्यात्, तत्र वातोल्वणे सति अनु पश्चात् कार्य्यं यत् तदाह—छागमित्यादि। छागं पयः केवलं श्रृतं परमं स्यात्। शर्करामधुयुक्तं सर्व्वत्र बोध्यम्। प्रयोगे पञ्चगुणे जले श्रृतं क्षीरावशेषेण पक्वं गव्यञ्च पयः शीतीभूतं शर्करायुक्तं परमं स्यात्। अथवा विदारिगन्धादिगणैः शालपर्ण्यादिभिः पञ्चभिश्चतुर्गुणजले श्रृतं गव्यं पयः छागं वा शर्करामाक्षिकयुक्तं परमं स्यात्। द्राक्षेत्यादि। द्राक्षादिना प्रत्येकेन श्रृतं गव्यं पयः। तथा जीवकर्षभकचूर्णसर्पिःसिताभिर्युक्तं गव्यं पयः प्रयोज्यम्। केवलं श्रृतमावर्त्तितं दुग्धं जीवकादिभिश्चतुर्भिर्युक्तं प्रयोज्यम् ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—शतावरीत्यादि। शतावरीगोक्षुराभ्यां श्रृतं गव्यं पयः पर्णिनीभिश्चतसृभिः श्रृतं पयो वा रक्तं रक्तपित्तम् ऊर्द्ध्वगमधोगञ्चाशु निहन्ति, तत्र विशेषतो मूत्रमार्गप्रवृत्तं सरुजं रक्तमाशु निहन्ति ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—विशेषत इत्यादि। विट्पथप्रवृत्ते गुदतः प्रवृत्ते रक्ते मोचरससिद्धमेकं वटावरोहसिद्धं द्वितीयं वटशुङ्गसिद्धं तृतीयं ह्रीवेरादिसिद्धं चतुर्थं पयः ॥ ४५ ॥

प्रायश आन्तरं न तु प्रक्षेप्यः। एवं यष्टिकाप्रयोगोऽपि। तत्रानिलः स्यादिति तत्र बलवान् वातः स्यात्। प्रयोग इति अभ्यासे। सजीवकमित्यादौ सजीवकं सर्षभकं श्रृतं यत् सर्पिः प्रयोज्यं तथा

कषाययोगान् पयसा पुरा वा पीत्वा तु चाद्यात् पयसैव शालीन्।
कषाययोगैरथवा विपक्वमेतैः पिबेत् सर्पिरतिस्रवे च॥ ४६॥

वासां सशाखां सफलां समूलां कृत्वा कषायं कुसुमानि चास्याः।
प्रदाय कल्कं विपचेद् घृतं तत् सक्षौद्रमाश्वेव निहन्ति रक्तम्॥४७

वासाघृतम्।

गङ्गाधरः—कषायेत्यादि। कषाययोगान् अटरूषकमृद्वीकेत्यादुक्तान् पयसा साधितान् पुरा वा पीत्वा तेनैव पयसा शालीनद्यात्। पूर्व्वापेक्षया वाशब्दः। एतैरेवाटरूषकमृद्वीकेत्यादिभिरुक्तैः कषाययोगैः क्वाथकल्करूपैः विपक्वं सर्पिरतिरक्तस्रवे पिबेत्॥ ४६॥

गङ्गाधरः—घृतान्तरमाह—वासामित्यादि। शाखाफलमूलसहितां वासां क्वाथयित्वा चतुर्गुणं क्वाथं दत्त्वा वासायाः कुसुमानि कल्कं प्रदाय घृतं विपचेत्। पूत्वा शीते पादिकं मधु प्रक्षिप्य मेलयित्वा पिबेत्। अत्र पुष्पकल्कं न पादिकं दद्यादाढ्यत्वात्। तदुक्तं हि "शणस्य कोविदारस्य वृषस्य ककुभस्य च। कल्काढ्यत्वात् पुष्पकल्कं प्रस्थे पलचतुष्टयम्" इति। कश्चिदत्र मूलकठिनाकठिनद्रव्यसंघातेऽष्टगुणं जलं दत्त्वाष्टमांशशेषं क्वाथं चतुर्गुणं दत्त्वा। इति वासाघृतं नामेदम्॥ ४७॥

सितया च युक्तया पेयमिति ज्ञेयम्। पर्णिन्यः पर्णिनीचतुष्टयम्। वटशुङ्गोऽविकसितनववटपल्लवान्। कषाययोगानिति अटरूषकादीन् कल्कीकृतान् पयसा पीत्वेत्यर्थः। एतैरिति वक्ष्यमाणैः किंवा एतैरेव कषाययोगैर्यथायोग्यतया सर्पिः साधनीयम्। अतिस्रव इत्यतिमात्ररक्तपित्तस्रुतौ॥ ४०—४६॥

चक्रपाणिः—आर्द्राया एव वासाया विधानानुकथनाद् द्वैगुण्यम्। वासाकुसुमकल्के च केचित् पुष्पकल्कस्यातिवालाभो भवतीति कृत्वा प्रस्थे वृत्ते चतुष्पलं पुष्पकल्कं वदन्ति। सक्षौद्रमिति वचनेन वृत्तात् पादिकत्वं तन्त्रातरप्रत्ययाज्ज्ञेयम्, उक्तं हि—"स्नेहपादः स्मृतः कल्कः कल्कवन्मधुशर्करा" इति। अग्निवेशेऽप्युक्तम्—'मात्रा क्षौद्रघृतानाञ्च स्नेहक्वाथेषु पूर्व्ववत्" इति पाक्षिकम्॥ ४७॥

पलाशवृन्तस्वरसेन सिद्धं तस्यैव कल्केन मधूद्रुमेण * ।
लिह्याद्घृतं वत्सककल्कसिद्धं तद्वत् समङ्गोत्पललोध्रसिद्धम् ॥४८॥
स्यात् त्रायमाणाविधिरेष एव सोदुम्बरे चैव पटोलपत्रे ।
सर्पींषि पित्तज्वरनाशनानि सर्व्वाणि शस्तानि च रक्तपित्ते ॥४९॥
अभ्यङ्गयोगाः परिषेचनानि सेकावगाहाः शयनानि वेश्म ।
शीतो विधिर्वस्तिविधानमग्र्यं पित्तज्वरे यत् प्रशमाय दृष्टम् ॥
तद्रक्तपित्ते निखिलेन कार्य्यं कालञ्च मात्राञ्च पुरा समीक्ष्य ।
सर्पिर्गुडा ये च हिताः क्षतानां ते रक्तपित्तं शमयन्ति सद्यः ॥५०

गङ्गाधरः—पलाशेत्यादि। पलाशपत्रवृन्तं प्रसवबन्धनं तस्य स्वरसेन चतुर्गुणेन तस्यैव पलाशपत्रवृन्तस्य कल्केन पादिकेन सिद्धं घृतं लिह्यात्। मधूद्रुमेण मधूकपत्रवृन्तस्वरसेन चतुर्गुणेन तस्य कल्केन वत्सककल्केन पादिकेन सिद्धञ्च घृतं लिह्यात्। तद्वत् समङ्गादिभिस्त्रिभिः कल्कीभूतैस्तेषां चतुर्गुणक्काथेन सिद्धं घृतं लिह्यादित्यन्वयः ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—स्यादित्यादि। एष एव त्रायमाणाविधिः क्काथकल्काभ्यां त्रायमाणायाः सिद्धं घृतम्। तथोडुम्बरे चैष एव विधिः काठोडुम्बरक्काथकल्काभ्यां सिद्धं घृतम्। तथा पटोलपत्रे चैष एव विधिः पटोलपत्रक्काथकल्काभ्यां सिद्धं घृतम्। एतानि त्रीणि सर्पींषि तथा पित्तज्वरोक्तानि सर्व्वाणि ॥ ४९ ॥

गङ्गाधरः—अथाभ्यङ्गादयः शीतविधिवस्त्यन्ताः पित्तज्वरे प्रदर्शितास्तत् सर्व्वं रक्तपित्ते प्रशमाय दृष्टं निखिलेन कार्त्स्न्येन कार्य्यं पुरा मात्राञ्च कालञ्च

चक्रपाणिः—मधुद्रवेणेति पादिकेन मधुना द्रवीकृतम्। त्रायमाणायाः एवं सर्पिः पूर्ववदिति। उडुम्बरपटोलपत्राभ्याञ्चापरम्। पित्तज्वरनाशनानीत्यनेन सकलचिकित्सितवाक्यानि ज्वरहराणि ज्ञेयानि। घृतानि पित्तज्वरहन्तृतयेहोक्तानि, न जीर्णज्वरहन्तृतया। अन्ये तु यान्येव जीर्णज्वरहराणि घृतानि तान्येव पित्तज्वरहराणि भवन्ति। तेषान्तु रुक्षं तेज इति ज्वरविषयतया समानत्वेन निर्दिष्टपित्तविषयत्वम्। प्रदेशान्तरेऽपि जले दशगुणे साध्यं त्रायमाणाचतुःपलमित्यादि यावत् पित्तगुल्मं विसर्पञ्च पैत्तिकज्वरमिति। तथा त्रायन्तिकामित्यादि यावद् वातरक्ते क्षतक्षीणे विसर्पे पैत्तिके ज्वरे इत्यादीनि सकलचिकित्सिते पित्तज्वरघृतानि कर्त्तव्यानि। अभ्यङ्गयोगादयः सर्व्वे ये दाहज्वरहरा उक्ताः पित्तज्वरप्रशमकत्वेन तानादिशन्ति ॥ ४८—५० ॥

* मधूद्रुमेणेत्यत्र मधुद्रवेण इति चक्रसम्मतः पाठः ।

कफानुबन्धे रुधिरे सपित्ते कण्ठागमे स्याद् ग्रथिते प्रयोगः।
युक्तस्य युक्त्या मधुसर्पिषोश्च क्षारस्य चैवोत्पलनालजस्य॥
मृणालपद्मोत्पलकेशराणां तथा पलाशस्य तथा प्रियङ्गोः।
तथा मधूकस्य तथा शणस्य क्षाराः प्रयोज्या विधिनैव तेन॥५१॥
शतावरीदाड़िमतिन्तिड़ीकं काकोलिमेदे मधुकं विदारीम्।
पिष्ट्वा च मूलं फलपूरकस्य घृतं पचेत् क्षीरचतुर्गुणेन॥
कासज्वरानाहविबन्धशूलं तद् रक्तपित्तञ्च घृतं निहन्यात्।
यत् पञ्चमूलैरथ पञ्चभिर्वा सिद्धं घृतं तच्च तदर्थकारि॥५२॥

इति शतमूलादि घृतम्।

समीक्ष्य कार्य्यम्। ये च सर्पिर्गुड़ाः क्षतानां हिता उरःक्षताधिकारे वक्ष्यन्ते, ते च रक्तपित्तं सद्यः शमयन्ति॥ ५०॥

गङ्गाधरः—कफानुबन्धे इत्यादि। कण्ठागमे कण्ठदेशे ग्रथितरूपेण सरक्तपित्ते कफयुक्ते स्थिते सति, युक्तस्य उत्पलनालजस्य क्षारस्य मधुमर्पिषोः युक्त्या युक्तः प्रयोगः कार्य्यः। पद्मादीनां नालं दग्ध्वा क्षारं कृत्वा तत्क्षारस्य प्रयोगः। तथा मृणालपद्मनीलोत्पलनागकेशराणि दग्ध्वा क्षारं कृत्वा तस्य प्रयोगः। तथा पलाशपुष्पस्य क्षारप्रयोगः। तथा प्रियङ्गोः पुष्पक्षारस्य प्रयोगः। तथा मधूकस्य पुष्पक्षारप्रयोगः। तथा शणस्य पुष्पक्षारप्रयोगः। एते च क्षारास्तेनैव विधिना मधुसर्पिषोर्युक्त्या अतुल्याभ्यां मधुसर्पिर्भ्यां युक्ताः प्रयोज्याः॥ ५१॥

गङ्गाधरः—शतावरीत्यादि। शतावर्य्यादीनि फलपूरकस्य मातुलुङ्गस्य मूलञ्च पिष्ट्वा कल्कीकृत्य। यदित्यादि। पञ्चमूलैः पञ्चभिः स्वल्पवृहत्तृणकण्टकिवल्लीपञ्चमूलैः कल्कीभूतैर्जले च क्वाथयित्वा तस्मिंश्चतुर्गुणे। वाशब्दः पूर्व्वघृतापेक्षया॥ ५२॥

चक्रपाणिः—रुधिरे सपित्ते इति रक्तपित्ते। मधुसर्पिषोर्युक्त्येति मात्रया युक्तस्य क्षारस्य प्रयोगः, युक्तिशब्दो मात्रावचने कल्कार्थप्रतिपादकः। यद्यपि क्षारस्तीक्ष्ण उक्तस्तथापि कण्ठस्थकफविलयार्थम् उत्पलनालादिकृतगुणानुविधानात् क्षारो दीयत एव। एवं रक्तपित्तहरत्वप्रभावादुत्पलनालादिक्षारो भवत्येव, येन तीक्ष्णानि द्रव्याणि परित्यज्योत्पलनालान्येव क्षारार्थमाह। उक्तञ्च वार्तिके क्षीरस्वामिदत्तेन—'शीतं जहति भूयिष्ठं दग्धं सपदि सोमता'मिति चेद् दृष्टो हि भस्मन्यपि गुणोदय इति॥ ५१॥

चक्रपाणिः—फलपूरको बीजपूरकः। पञ्च पञ्चमूलानि रसायनोक्तानि। तदर्थकारीत्यनेनानन्तरोक्तशतावर्य्यादिघृतानुकारि॥ ५२॥

कषाययोगा य इहोपदिष्टास्ते चावपीड़े भिषजा प्रयोज्याः।
घ्राणात् प्रवृत्तं रुधिरं सपित्तं यदा भवेन्निःसृतदुष्टदोषम्॥
रक्ते प्रदुष्टे ह्यवपीड़बन्धे दुष्टप्रतिश्यायशिरोविकाराः।
रक्तं सपूयं कुणपैः सगन्धं स्याद् घ्राणनाशः क्रिमयश्च दुष्टाः॥५३॥
नीलोत्पलं गैरिकशङ्खयुक्तं सचन्दनं स्यात् तु सिताजलेन।
नस्यं तथाम्रास्थिरसः समङ्गा सधातकी मोचरसः सलोध्रः॥
द्राक्षारसस्येक्षुरसस्य नस्यं क्षीरस्य दूर्व्वास्वरसस्य चैव।
यवासमूलानि पलाण्डुमूलं नस्यं तथा दाड़िमपुष्पतोयम्॥

गङ्गाधरः—कषायेत्यादि। घ्राणात् प्रवृत्तं सपित्तं रुधिरं यदा निःसृतदुष्टदोषं निःशेषेण वहिःसृता दुष्टदोषाः पित्तकफवाता यस्य तद्रूपं स्यात् तदा य इह रक्तपित्ते अटरूषकमृद्वीकेत्यादिना प्रोक्ताः कषायास्ते चावपीड़े नस्यविधया भिषजा प्रयोज्याः। ननु कथं यदा भवेन्निःसृतदुष्टदोषं तदा प्रयोज्या इत्यत आह—रक्त इत्यादि। हि यस्मात्। प्रदुष्टे रक्ते सति अवपीड़बन्धे कृते दुष्टप्रतिश्यायादयः स्युस्तस्मात् निःसृतदुष्टदोषं यदा तदा ते प्रयोज्या इति भावः॥ ५३॥

गङ्गाधरः—अपरान् योगानाह—नीलोत्पलमित्यादि। चन्दनान्तं सर्व्वं नीलोत्पलादिकं कल्कीकृत्य सितामिश्रितजलेन नस्यम्। तथाम्रास्थिमज्जस्वरसेन नस्यम्। तथा सधातकीसमङ्गानस्यम्। तथा सलोध्रो मोचरसो नस्यम्। तथा द्राक्षारसनस्यम्। तथा इक्षुरसस्य नस्यम्। तथा क्षीरस्य नस्यम्। तथा दूर्व्वारसस्य च नस्यम्। तथा यवासेत्यादि दुरालभामूलानि, पलाण्डोश्च मूलं नस्यम्। तथा दाड़िमपुष्पं क्राथयित्वा तत्क्राथजलं नस्यम्।

चक्रपाणिः—घ्राणप्रवृत्तरक्तपित्तचिकित्सितमाह—कषाययोगा इत्यादि। उशीरकालीयकेत्यादिना ये कषाययोगा उक्तास्ते घ्राणप्रवृत्ते रक्तपित्ते न देयाः। अवपीडश्च द्रव्यमापोथितं कृत्वा पीडयित्वा रसो दीयते यः स उच्यते। अयञ्च निःसृते रक्तदोषे सति देयः। विपर्य्यये दोषमाह—

पियालतैलं मधुकं पयश्च सिद्धं घृतं माहिषमाजकञ्च ।
आम्रास्थिपूर्व्वैः पयसा च नस्यंससारिवैः स्यात् कमलोत्पलैश्च ॥५४
भद्रश्रियं लोहितचन्दनञ्च प्रपौण्डरीकं कमलोत्पले च ।
उशीरवानीरजलं मृणालं सहस्रवीर्य्या मधुकं पयस्या ॥
शालीक्षुमूलानि यवासगुन्द्रा मूलं नलानां कुशकाशयोश्च ।
कुचन्दनं शैवलमप्यनन्ता कालानुसार्य्या तृणमूलमृद्धिः ॥
मूलानि पुष्पाणि च वारिजानां प्रलेपनं पुष्करिणीमृदश्च ।
उडुम्बराश्वत्थमधूकलोध्राः कषायवृक्षाः शिशिराश्च सर्व्वे ॥
प्रदेहकल्पे परिषेचने च तथावगाहे घृततैलसिद्धौ ।
रक्तस्य पित्तस्य च शान्तिमिच्छन् भद्रश्रियादीनि भिषक् प्रदद्यात् ॥५५

पियालेत्यादि । पियालफलास्थि पीड़यित्वा तलं यत् तस्य नस्यम्, मधुकञ्च जले पक्त्वा तत्क्काथजलं नस्यम्, पयो गव्यं माहिषमाजकञ्च घृतञ्च, आम्रास्थिपूर्व्वैरास्रास्थ्यादिभिर्मधुकान्तैर्द्रव्यैः कल्कैः पयसा च चतुर्गुणेन सिद्धं पक्व नस्यम्। तथा कमलोत्पलैः ससारिवैः कल्कैः पयसा सिद्धं माहिषमाजकञ्च घृतं नस्यं स्यात् ॥ ५४ ॥

गङ्गाधरः—भद्रश्रियमित्यादि। भद्रश्रियं श्वेतचन्दनम्। वानीरं वेतसम्। सहस्रवीर्य्या दूर्व्वाभेदः। पयस्या क्षीरकाकोली। गुन्द्रा गुन्द्रारोचनी, कम्पिल्लक-मित्यर्थः। नलकुशकाशानां मूलम्। कुचन्दनं वकम इति लोके। शैवलं शैवालम्। कालानुसारी श्यामलता। तृणमूलं गन्धतृणमूलम्। ऋद्धिः स्वनामख्याता। वारिजानां पद्मादीनां मूलानि पुष्पाणि च पुष्करिणीमृदश्च प्रलेपनम्। प्राधान्ये-नोडुम्बराद्य उक्ता अपरे च कषायवृक्षा वटादयः शिशिराः शीतवीर्य्याः शीत-स्पर्शाः सर्व्वे प्रदेहादिषु कल्पेषु भद्रश्रियादीनि प्रदद्यात्। तत्र घृततलसिद्धौ क्काथकल्कतया प्रदद्यात्, अवगाहे परिषेके च क्काथतया, प्रदेहे कल्कतया ॥५५॥

रक्त इत्यादि । सिताजलेनेति शर्कराजलेन नीलोत्पलादीनि अवपीड़ितः स्यात्। पियालतैलमित्यादौ पियालतैलं मधुककल्केन पयसा द्रवेण साध्यम्। घृतं माहिषमित्यादावाम्रास्थिपूर्व्वैराम्रास्थिरसः। स मार्गत्यादियोगोक्तः शारिवाकमलोत्पलानि च कल्कः पयो द्रवः ज्ञेयम्। भद्रश्रियादीनि

धारागृहं भूमिगृहं सुशीतं वनञ्च रम्यं जलवातशीतम् ।
वैदूर्य्यमुक्तामणिभाजनानां स्पर्शाश्च दाहे शिशिराम्बुशीताः ॥
पत्राणि पुष्पाणि च वारिजानां क्षौमञ्च शीतं कदलीदलञ्च ।
आच्छादनार्थं शयनासनानां पद्मोत्पलानाञ्च दलाः प्रशस्ताः ॥
प्रियङ्गुकाचन्दनरूषितानां स्पर्शाः प्रियाणाञ्च वराङ्गनानाम् ।
दाहे प्रशस्ताः सजलाः सुशीताः पद्मोत्पलानाञ्च कलापवाताः ॥
सरिद्ध्रदानां हिमवद्दरीणां चन्द्रोदयानां कमलाकराणाम् ।
मनोऽनुकूलाः शिशिराश्च सर्व्वाः कथाः सरक्तं शमयन्ति पित्तम्॥५६

गङ्गाधरः—धारागृहमित्यादि। धारागृहं जलोद्वमनयन्त्रेण जलधारापातो यस्मिन् गृहे तत्। भूमिगृहं मृद्गृहं, वनञ्च जलवाताभ्यां शीतं रम्यञ्च। वैदूर्य्यादीनां शिशिरवस्तूनां शीतीकृतभाजनस्पर्शा इति भावः। वारिजानां पद्मादीनां पत्राणि पुष्पाणि च क्षौमवस्त्रञ्च शीतं शय्यासनाच्छादनार्थं प्रशस्तं, तथा पद्मोत्पलानां दलाश्च शय्याद्याच्छादनार्थं प्रशस्ताः।

प्रियङ्गुकेत्यादि। प्रियङ्गुश्वेतचन्दनघर्षणपङ्कलिप्ताङ्गीनां प्रियाणां न त्वप्रियाणां वराङ्गनानां घनवर्त्तुलस्थूलस्तनीमृदुमसृणशीतस्निग्धनातिकृशनातिस्थूलाङ्गीनां नवयौवनेन गर्व्वितमदनोन्मत्तानां स्त्रीणां स्पर्शा दाहे प्रशस्ताः। तथा पद्मोत्पलानां सजलाः सुशीताश्च स्पर्शाः प्रशस्ताः। कलापवाताः मयूरपिच्छव्यजनकृतवाताश्च दाहे प्रशस्तास्तथा सरितां नदीनां ह्रदानां हिमवद्दरीणां महानदीनां चन्द्रोदयानां ज्योत्स्नासम्बन्धिनां कमलाकराणां सरसाञ्च वाताः दाहे प्रशस्ताः। सर्व्वा मनोऽनुकूलाः शिशिराश्च कथाः सरक्तं पित्तं शमयन्ति॥ ५६॥

प्रलेपार्थमाह। अमृणालमुशीरभेद एव सुगन्धिः कन्दलः कालानुसारि शीतलम्। पद्मोत्पलानाञ्च कलापवाता इति पद्मोत्पलसमूहजलकृतवाता इत्यर्थः। शिशिराश्च सर्व्वा इत्यनेन लेपविधानम्॥ ५३—५६॥

तत्र श्लोका।

हेतुं वृद्धिं संख्यास्थानं लिङ्गं पृथक् प्रदुष्टस्य।
मार्गौ साध्यमसाध्यं याप्यं कार्य्यं क्रमञ्चैव॥
पानान्नमिष्टमेव च वर्ज्ज्यं संशोधनञ्च शमनञ्च।
गुरुरुक्तवान् यथावच्चिकित्सितं रक्तपित्तस्य॥ ५७॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने रक्तपित्तचिकित्सितं नाम चतुर्थोऽध्यायः॥ ४॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमुपसंहरति—तत्र श्लोकावित्यादि। प्रदुष्टस्य रक्तपित्तस्येत्यन्वयः। गुरुरात्रेयो भगवान् पुनर्व्वसुः। यथावद् यथायोग्यमित्यर्थः॥ ५७॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्निवेशेत्यादि॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ चिकित्सितस्थाने षष्ठस्कन्धे रक्तपित्तचिकित्सितजल्पाख्या चतुर्थी शाखा॥ ४॥

चक्रपाणिः—हेतुमित्यादिनाध्यायार्थसंग्रहः। एतच्चाध्यायोक्तं व्यक्तमेव॥ ५७॥

इति चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेद-दीपिकायां चरकतात्पर्य्य-टीकायां रक्तपित्तचिकित्सितं नाम चतुर्थोऽध्यायः॥ ४॥

पञ्चमोऽध्यायः ।

अथातो गुल्मचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

सर्व्वप्रजानां पितृवच्छरण्यः पुनर्व्वसुर्भूतभविष्यदीशः ।
चिकित्सितं गुल्मनिबर्हणार्थं प्रोवाच सिद्धं वदतां वरिष्ठः ॥ २ ॥
विट्श्लेष्मपित्तातिपरिस्रवाद्वा तैरेव वृद्धैरपि पीड़नाद्वा ।
वेगैरुदीर्णैर्विहतैरधो वा वाह्याभिघातैरतिपीड़नाद्वा ॥

गङ्गाधरः—उद्देशानुक्रमात् रक्तपित्तचिकित्सितानन्तरं गुल्मचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेत्यादि । भूतभविष्यदीश इति भूतभविष्यज्ज्ञातुमीशः । वदतामाप्तानां वरिष्ठः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—विड़ित्यादि । विट्श्लेष्मपित्तानामतिशयेन परिस्रवात् वमनविरेचनाभ्यामतिनिर्हरणात् । तविट्श्लेष्मपित्तैर्वृद्धैरेवातिपीड़नात् कोष्ठे वायोर्यथावच्चलनरोधात् । वाशब्दैरेकशः कारणत्वं ज्ञापितम् । वेगैरुदीर्णैरुपस्थितैः पुरीषादीनां वेगैरधोविहतरयःप्रवर्त्तने निरोधितैर्वा हेतुभिः । वाह्याभिघातैः दण्डाद्यभिहननैरतिपीड़नाद्वा न त्वतिपीड़नाजनकैर्दण्डाद्यभिघातैः ।

चक्रपाणिः—निदानोक्तक्रमानुरोधाद्रक्तपित्तमनु गुल्मचिकित्सितं ब्रूते । सर्व्वप्रजानामित्यादिना गुरोः स्तुतिः । धर्म्मजनकतया तथोत्तरग्रन्थश्रद्धेयतया भूते भविष्ये चाव्याहतज्ञानतया प्रभुरेव भवतीति भूतभविष्यदीश इति सिद्धम् । साध्याव्यभिचारि सर्व्वमेव चिकित्सितं यद्यपि सिद्धमेव वक्तव्यं तथाप्यत्र प्रकरणे स्तुत्यर्थं सिद्धपदं ज्ञेयम् ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—अत्र यद्यपि निदाने एव गुल्मस्य हेतुलक्षणान्युक्तानि, तथापि प्रकरणवशात् पुनस्तान्यभिधीयन्ते । निदानोक्ताद विशेषश्च कश्चिदुच्यते । निदाने वायोरेव कोपेन वृद्धैर्हेतुभिरावरणम्

रुक्षान्नपानरतिसेवितैर्वा शोकेन मिथ्याप्रतिकर्म्मणा वा।
विचेष्टितैर्वा विषमातिमात्रैः कोष्ठे प्रकोपं समुपैति वायुः ॥ ३ ॥
कफश्च पित्तञ्च स दुष्टवायुरुद्धूय मार्गान् विनिबध्य ताभ्याम्।
हृन्नाभिपार्श्वोदरवस्तिशूलं करोत्यधो याति न बद्धमार्गः ॥ ४ ॥
पक्वाशये पित्तकफाशये वा स्थितः स्वतन्त्रः परसंश्रयो वा।
स्पर्शोपलभ्यः परिपीड़नत्वाद् गुल्मो यथादोषमुपैति नाम ॥५॥

अतिसेवितैः रुक्षान्नपानैर्न स्वल्पसेवितः। शोकेन वातिशयेन न स्वल्पेन। मिथ्याप्रतिकर्म्मणा यस्य व्याधेर्यत् प्रतिकर्म्म तस्यायथावत्करणेन। विषमातिमात्रैर्विचेष्टितैर्वा कदाचिन्न्यूनं कदाचिदधिकं यद्विचेष्टितं तद् विषमं विचेष्टितम्। यच्च सर्व्वदैवातिशयेन चेष्टते तदतिमात्रं चेष्टितम्। अन्यथा विषमत्वेनैवातिमात्रस्य लाभः स्यात् कुतः पुनरतिमात्रपदम्। कोष्ठ इत्यामाशयादौ। एभिर्हेतुभिः स दुष्टवायुः कफञ्च पित्तञ्च उद्धय स्वस्थानादूर्द्ध्वं नीत्वा ताभ्यामुद्धृताभ्यां कफपित्ताभ्यां मार्गान् स्वस्य स्वभावतो गतेः पथो विनिबध्य बद्धान् कृत्वा हृन्नाभ्यादिषु शूलं करोति बद्धमार्गत्वान्न चाधो याति ॥ ३।४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—नन्वेवं चेत् तदा वातज एव गुल्म एक एव भवति, न च पित्तादिजः स्यादित्यत आह—पक्काशये इत्यादि। स्थितः स्वतन्त्र इति यस्तथाविधः सन् स्वतन्त्रः परानधीनः संस्तिष्ठति स वातगुल्म इति कथ्यते। यः परसंश्रयः पित्तसंश्रयः संस्तथाविधो वायुतिष्ठति पित्ताशये स पित्तगुल्मः। यः कफसंश्रयः संस्तथाविधो वायुः कफाशये तिष्ठति स कफगुल्मः। पित्तकफोभयसंश्रयो वा यस्तथाविधो वायुः सर्व्वाशये तिष्ठति स सन्निपातगुल्म इत्यतो द्वन्द्वजगुल्मानामसम्भवः इति भावः।

उक्तम्। अतिपीडनैर्वैत्यनेन तदेवोच्यते। तैरेवेतीह श्लेष्मपित्तैः। मिथ्याप्रतिकर्म्म मिथ्याकृतं वमनादिकं पञ्चकर्म्म ॥ ३ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—कफञ्च पित्तञ्चेत्यादिना संप्राप्तिमाह—इयञ्च शोणितजगुल्मव्यतिरिक्तानां चतुर्णां संप्राप्तिः। तत्र कफञ्च पित्तञ्चेति कदाचित् पित्तं कदाचित् कफं कदाचिद्द्वयमपि। तत्र कफजे स्वतन्त्रो वृद्धः कफः। पित्तजे स्वहेतुवृद्धं स्वतन्त्रं पित्तम्। सन्निपाते च यथोक्तगुणौ पित्तकफावुद्धूय गुल्मं वायुः करोति। वातगुल्मे स्वतन्त्रः प्रकुपितो वायुः प्रकृतिस्थौ पित्तकफावुद्धूय गुल्मं करोतीति ज्ञेयम्। मार्गानित्यूर्द्ध्वाधस्तिर्यङ्मार्गान्। अधो न यातीत्यत्र कारणं लुप्त-

वस्तौ च नाभ्यां हृदि पार्श्वयोर्वा स्थानानि गुल्मस्य भवन्ति पञ्च ।
पञ्चात्मकस्य प्रभवन्तु तस्य वक्ष्यामि लिङ्गानि चिकित्सितञ्च ॥६॥
रुक्षान्नपानं विषमातिमात्रं विचेष्टनं वेगविनिग्रहश्च ।
शोकोऽभिघातोऽतिमलक्षयश्च निरन्नता चानिलगुल्महेतुः ॥७॥

पित्तसंश्रये कफानुबन्धे वाते कफसंश्रये पित्तानुबन्धे वा वातेऽनुबन्धरूपेण वाते पित्तकफौ समावप्रधानतया संश्रितौ। त्रयो द्वन्द्वजातन्तोऽपि न गण्यन्तेऽनुबन्धेन गणनं ह्याचार्य्येण क्रियते, भेषजार्थन्तु तानपि प्रतिसन्दध्यादिति। नन्वस्य गुल्मस्य किमसाधारणस्वरूपचिह्नमित्यत आह—स्पर्शत्यादि। स्पर्शेन गुडीवत् गुड़काकार उपलभ्यते इति गुल्मो नाम यथादोषमुक्तरूपेण वातजादिनाम उपैति ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—ननु कुत्र कुत्र स्थाने गुल्मो भवतीत्यत आह—वस्तावित्यादि। पार्श्वयोरिति द्विवचनात् पार्श्वद्वयं स्थानद्वयं बोध्यम्। पञ्चेति नियमार्थं न त्वधिकम्। नन्वेवञ्चेत् गुल्मः किंलिङ्ग इत्यत आह—पञ्चात्मकस्येत्यादि। पञ्चात्मकस्य वातपित्तकफसन्निपातार्त्तवात्मकस्य ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—वातजादेः प्रत्येकं निदानमाह रुक्षान्नेत्यादि। रुक्षान्नादयो हेतवः सामान्येन विट्श्लेष्मपित्तातिपरिस्रवैरित्यादिभिर्ये उक्तास्त एवात्र वातगुल्महेतुत्वेन पुनरुच्यन्ते, नान्ये विशिष्टाः केचित् सन्ति ॥ ७ ॥

निर्दिष्टं, तेनोर्द्ध्वं न याति तिर्य्यङ् न यातीति ज्ञेयम्। किंवा वायोः कोष्ठस्याधोगमनमेव प्रायो भवति तेन तन्निषेधः साक्षादुक्तः। इतरमार्गगमननिषेधस्तु समानन्यायतया लभ्यते। आशये इति पक्वाशये। पित्ताशयामाशययोर्भागे एव स्वतन्त्रः। स्वतन्त्र इति वातगुल्मे, परसंश्रय इति पक्वाशये। पित्ताशयकफाशययोः कफजे पैत्तिके निचयगुल्मे च परसंश्रयो भवतीति ज्ञेयम्। परिपीड़ितत्वाद् गुल्म इत्यनेन यथान्ना अपि लतासमूहादौ संघातेन गुल्म इति व्यपदिशन्ति, तथेहापि सङ्घातेनावस्थानाद् गुल्मविधानं व्यपदिशेयुः। यथादोषमिति यथोल्वणं दोषम्। नामेति च संज्ञा वातजोऽयं पित्तजोऽयमित्यादिका ॥ ४ । ५ ॥

चक्रपाणिः—गुल्मस्थानमाह—वस्तावित्यादि। वस्त्यादिषु पञ्च स्थानान्येकरूपाणि भवन्ति। वस्त्यादीनीति पञ्चैव, तथापि पञ्चग्रहणमधिकस्थाननिषेधार्थम्। रौधिरस्यापि गुल्मस्य गर्भाशयस्य अपि पार्श्वस्थितत्वेन पार्श्वे एवाशये भवति। अन्ये च रौधिरव्यतिरिक्तानामेतत्पञ्चस्थानत्वं रौधिरस्य

यः स्थानसंस्थानरुजाविकल्पं विड्वातसङ्गं गलवक्त्रशोषम्।
श्यावारुणत्वं शिशिरज्वरश्च हृत्कुक्षिपार्श्वांसशिरोरुजश्च॥
करोति जीर्णेऽभ्यधिकं प्रकोपं भुक्ते मृदुत्वं समुपैति यश्च।
वातात् स गुल्मो न च तत्र रुक्षं कषायतिक्तं कटु चोपशेते॥ ८॥
कट्वम्ललतीक्ष्णोष्णविदाहिरुक्ष-क्रोधातिमद्यार्कहुताशसेवा।
आमाभिघातो रुधिरञ्च दुष्टं पैत्तस्य गुल्मस्य निमित्तमुक्तम्॥९॥
ज्वरः पिपासा वदनाङ्गरागः शूलं महज्जीर्य्यति भोजने च।
स्वेदो विदाहो व्रणवच्च गुल्मः स्पर्शासहः पैत्तिकगुल्मरूपम्॥१०॥

गङ्गाधरः—वातजस्य गुल्मस्य रूपाण्याह—य इत्यादि। स्थानविकल्पः—वस्त्यादिपञ्चसु स्थानेषु कदाचित् कुत्रचित् वर्त्तते न नियमत एकस्मिन् स्थाने। संस्थानविकल्पः—गुड़िकाकारस्य स्वरूपस्य कदाचित् ह्रस्वत्वं कदाचित् दीर्घत्वं कदाचित् वर्त्तुलत्वं कदाचित् पृथुलमेवमादिरूपः। रुजाविकल्पः—कदाचिद् वेदनायाः स्वल्पत्वं कदाचिन्महत्त्वं कदाचित् तीव्रत्वं कदाचिदनुपलभ्यमानत्वम् एवमादिः। श्यावारुणत्वं शरीरस्य। शिशिरज्वरं शीतज्वरम्। जीर्णे भुक्तान्ने जीर्ण सति। भुक्ते भुक्तमात्रे। अत्रोपशयानुपशयावाह—न चेत्यादि। रुक्षादि-विपरीतानि चोपशेरते इत्यर्थो लभ्यते॥ ८॥

गङ्गाधरः—कट्वम्लेत्यादि। आमाभिघात आमगर्भपातः। रुधिरं द्वितीय धातुर्न त्वार्त्तवम्॥ ९॥

गङ्गाधरः—पित्तजचिह्नमाह—ज्वरः पिपासेत्यादि। महच्छूलं स्यात्। भोजने च जीर्य्यति शूलं भवति। व्रणवत् व्रणशोथवत् स्पर्शासहः॥ १०॥

गर्भाशय एव विशिष्टं स्थानं भवति। संप्रति पृथक्त्वेन हेतुलिङ्गचिकित्साविधानं प्रतीयते। पञ्चात्मकस्येत्यादि पञ्चस्वरूपस्य कारणानि पञ्च वातपित्तकफसन्निपातरौधिररूपाणि। प्रभवत्यस्मादिति प्रभवः कारणम्। तिष्ठत्यस्मिन्निति स्थानमाकृतिः। रुजा पीड़ा। एषां विकल्पः क्षणेऽन्यथात्वम्। शिशिरज्वरः शीतज्वरः। करोतीति पूर्व्वेण संबध्यते। जीर्णेऽभ्यधिकं प्रकोपं समुपैति। यश्च न चोपशेते इति न सुखं जनयति॥ ६—८॥

चक्रपाणिः—कट्वम्लेत्यादिना पित्तगुल्ममाह। आमाभिघातशब्देनामाभिघातः पित्तजनको ज्ञेयः।

शीतं गुरु स्निग्धमचेष्टनञ्च संपूरणं प्रस्वपनं दिवा च ।
गुल्मस्य हेतुः कफसम्भवस्य सर्व्वस्तु दुष्टो निचयात्मकस्य ॥११॥
स्तैमित्यशीतज्वरगात्रसाद-हृल्लासकासारुचिगौरवाणि ।
शैत्यं रुगल्पा कठिनोन्नतत्वं गुल्मस्य रूपाणि कफात्मकस्य ॥१२॥
निमित्तलिङ्गान्युपलभ्य गुल्मे द्विदोषजे दोषबलाबलञ्च ।
व्यामिश्रलिङ्गानपरांस्तु गुल्मांस्त्रीनादिशेदौषधकल्पनार्थम् ॥१३॥

गङ्गाधरः—कफजहेतुमाह—शीतमित्यादि । शीतं वीर्य्यतः । अचेष्टनं सव्व-दावस्थानम् । सम्पूरणं दध्यादिद्रवम् । सव्वस्तु वातपित्तकफानां गुल्मानां य इमे हेतव उक्ताः सर्व्व एव तेषां व्यस्तः समस्तो वा निचयात्मकस्य सन्निपातात्मकस्य हेतुरित्यर्थः ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—कफजलिङ्गमाह—स्तैमित्येत्यादि । शीतज्वरेतिवचनेन शीते लाभे शैत्यमिति देहस्य शीतताख्यापनार्थम् । कठिनोन्नतत्वं गुल्माकारस्य ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—अथानुबन्धतो द्वन्द्वत्वाङ्गीकारात् चिकित्साविशेषार्थमाह—निमित्तेत्यादि । द्वयोर्दोषयोर्वातपित्तयोर्वा वातकफयोर्वा पित्तकफयोर्वा उक्तनिमित्ताधिक्याल्पत्वाभ्यामुक्तलिङ्गाधिक्याल्पत्वाभ्यां दोषयोर्द्वयोर्बलाबलमुपलभ्य व्यामिश्रलिङ्गान् द्विदोषलिङ्गान् अपरानुद्देशाधिकान् त्रीन् वातपित्तज-

रुधिरञ्च दुष्टमित्यनेन दुष्टाद् रुधिरान्मलभूतस्य पित्तस्य जन्म दर्शयति । शीतमित्यादि कफगुल्महेतुलक्षणकथनम् । अवान्तरे हेतुत्रयकथनावसाने दोषत्रयमेलकस्य कार्य्यमाह—सर्वस्तु दुष्टो निचयात्मकस्येति । निचयात्मकः सान्निपातिकः । सान्निपातिकश्च निचयरूपगुल्मजन्यतया व्यपदेशेन विकृतिविषमसमवायात् संयोगमहिम्ना च दर्शयति ॥ ९—११ ॥

चक्रपाणिः—औत्पातिकं निचयगुल्ममभिधाय प्रकृतश्लेष्मगुल्मलक्षणमाह—स्तैमित्यमित्यादि । द्विदोषजगुल्महेतुलिङ्गातिदेशार्थमाह निमित्तेत्यादिना । दोषबलाबलञ्चेत्यनेनैकोल्वणं द्वन्द्वं ग्राहयति । त्रीनिति च वातपित्तपित्तकफवातश्लेष्मजान् । औषधकल्पनार्थमित्यनेन विकृतिविषमसमवायत्वात् स्वविलक्षणकार्य्यकर्त्तृतया प्रत्येकदोषे गुल्मा अभिनिविष्टा एव प्रत्येकोक्तचिकित्सामेलकेन चिकित्स्या इत्येतन्मात्रोपदर्शनार्थम् । एतेनाष्टोदर्य्योक्तपञ्चसंख्याविरोधोऽपि न भवति । द्वान्द्विकगुल्मभेदस्याप्रयोजनत्वात् सन्निपातगुल्मे तु प्रत्येकदोषजलक्षणादतिरिक्तानि लक्षणानि तत्प्रभावश्चासाध्यत्वादिर्वक्तव्य एवेति युक्तं तस्य भेदेनोपादानम् । ज्वरे अपि द्वन्द्वज्वराणां पृथक् लक्षणयोगेन द्वान्द्विकत्वं युक्तमिति ज्ञेयम् ॥ १२ । १३ ॥

महारुजं दाहपरीतमश्मवद्-घनोन्नतं शीघ्रविदाहदारणम्।
मनःशरीराग्निबलापहारिणं त्रिदोषजं गुल्ममसाध्यमादिशेत् ॥१४॥
ऋतावनाहारतया भयेन विरुक्षणैर्वेगविनिग्रहैश्च।
संस्तम्भनोल्लेखनयोनिदोषैर्गुल्मः स्त्रिया रक्तभवोऽभ्युपैति ॥१५॥
यः स्पन्दते पिण्डित एव नाङ्गैश्चिरात् सशूलः समगर्भलिङ्गः।
स रौधिरः स्त्रीभव एव गुल्मो मासे व्यतीते दशमे चिकित्स्यः ॥१६

वातकफजपित्तकफजान् गुल्मानादिशेत्। कथमित्यत आह—औषधकल्पनार्थमिति। दोषानुबन्ध्यत्वानुबन्धत्वापेक्षो हि भेषजकल्पनाविधिरिति ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—सन्निपातगुल्मलिङ्गमाह—महारुजमित्यादि। अश्मवत् प्रस्तरखण्डवत् घनश्चोन्नतश्च तम्। शीघ्रविदाहदारणमिति शीघ्रं पच्यते शीघ्रञ्च विदीर्य्यते। विदाहो विशेषेण क्रियाविधौ व्याख्यास्यते। असाध्यत्वकारणं निदाने व्याख्यातम् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—रक्तगुल्महेतुमाह—ऋतावित्यादि। ऋताविति स्त्रीणां रजसि मासान्ते प्रवर्त्तमानेऽनाहारेण भयेन च विरुक्षणैराहारविहारैः संस्तम्भनैश्चाहारविहारैरुल्लेखनैश्च वमनकरैश्च योनिदोषैर्वक्ष्यमाणैरेभिर्हेतुभिर्निदानस्थाने गुल्मनिदाने चोक्तैर्हेतुभिश्च स्त्रिया रक्तभवो गुल्मः आर्त्तवजो गुल्मोऽभ्युपैति। न तु द्वितीयधातुर्यो रक्तनामा तद्भवो गुल्मो भवति ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—अस्य चिह्नमाह—यः स्पन्दत इत्यादि। यो गुल्मः पिण्डितः पिण्डाकार एव स्पन्दते न चाङ्गः करचरणादिभिः। चिराच्च यः सशूलः स्पन्दते न तु हठात् वा निःशूलो वा। गर्भस्तु चरणकराद्यङ्गैरचिरात् निःशूलः स्पन्दते इति भेदे सति समगर्भलिङ्गो निदाने व्याख्यातः। स रौधिरो गुल्मः

चक्रपाणिः—महारुजमित्यादिना सन्निपातजलक्षणान्याह—केचिदेतल्लक्षणव्यतिरिक्तलक्षणस्तु यः प्रत्येकदोषजोक्तसंसर्गमात्रलक्षणः प्रकृतिसमसमवायसन्निपातजन्यः स साध्य एव गुल्मो वदन्ति। ऋतावित्यादिना शोणितगुल्ममाह—ऋताविति पुष्पदर्शनकाले। स्त्रियमित्यनेन कुमारीमतिवृद्धाञ्च निषेधयति। पिण्डित एवेति गर्भस्त्वङ्गैः स्पन्दते। समगर्भलिङ्गः स्तनपीनत्वादिसमानं गर्भलिङ्गं भवति। स्त्रीभव एवेति पुरुषस्य गुल्मोत्पत्तिं निषेधयति। मासे व्यतीते दशमे चिकित्स्य इति प्रभावाद्दशमासातिक्रम एवास्य सुखा चिकित्सा भवति। अर्व्वाक् चिकित्सायान्तु शोणितातिस्रुतिगर्भाशयोपघातादि स्यात्। यदुच्यते गर्भसमानलिङ्गत्वेनास्य दशममासादूर्द्ध्वं रुधिरगुल्मावधारणं भवति तेनार्व्वाक्चिकित्सात्र नोक्ता। अत्र दशमासातिक्रमेणापि गर्भावस्थानदर्शनात्। उक्तं

क्रियाक्रममतः सिद्धं गुल्मिनां गुल्मनाशनम् ।
प्रवक्ष्याम्यत ऊर्द्ध्वञ्च योगान् गुल्मनिवर्हणान् ॥ १७ ॥
रुक्षव्यायामजं गुल्मं वातिकं तीव्रवेदनम् ।
बद्धविण्मारुतं स्नेहैरादितः समुपाचरेत् ॥
भोजनाभ्यञ्जनैः पानैर्निरूहैः सानुवासनैः ।
स्निग्धस्य भिषजा स्वेदः कर्त्तव्यो गुल्मशान्तये ॥

स्त्रीभव एव स्त्रीरक्तभव एव । रौधिरो न त्वन्यरक्तभवो रौधिरः । स्त्रिया रक्तभवो ऽभ्युपैतीत्युक्तेः स्त्रीशब्देन रक्तस्य रजःसंज्ञकत्वं ख्यापितं द्वितीयधातुरक्तस्य व्यावृत्तिश्च कृता । यस्तु स्त्रीशब्देनातिवृद्धबालानां व्यावृत्तिं व्याख्यातवान् तन्न युक्तं तयोरार्त्तवासम्भवात् । एवं भेदेऽपि गर्भार्त्तवगुल्मयोर्दशमे मासे व्यतीतेऽप्यार्त्तवगुल्मश्चिकित्स्यः सुखसाध्यत्वात् । अर्व्वाग् दशममासादसुखसाध्यत्वाच्च । उक्तं हि रक्तगुल्मे पुराणत्वं सुखसाध्यत्वलक्षणमिति न तु गर्भाशङ्कया, दशममासादूर्द्ध्वमपि प्रसवकालवचनात् । नवमदशमैकादशद्वादशमासेषु प्रसूयतेऽत ऊर्द्ध्वं वैकारिक इति सुश्रुतवचनाच्च । सर्व्वमन्यत् साध्यासाध्यादिकं निदानस्थाने प्रोक्तम् ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—इति गुल्मनिदानमुक्त्वा चिकित्सितमाह—क्रियाक्रममित्यादि । अत ऊर्द्ध्वं गुल्मिनां गुल्मनाशनं क्रियाक्रमं प्रवक्ष्यामि । अतः क्रियाक्रमादूर्द्ध्वं योगान् प्रवक्ष्यामि । गुल्मनाशनमित्युक्तेऽपि पुनर्गुल्मिनामिति वचनं रोगान्तरोपद्रवरूपस्य च गुल्मस्य नायं क्रियाक्रमस्तस्य च तत्तत्प्रधानरोगीयः क्रियाक्रमो गुल्माविरोधेन कार्य्य इति ख्यापनार्थम् । योगाश्च सर्व्वत्रैव गुल्मे यथादोषमुक्ता इति ख्यापनार्थं पुनर्गुल्मनिवर्हणानित्युक्तम् ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—रुक्षेत्यादि । रुक्षजं व्यायामजं वा वातिकं स्नेहैर्यथायोग्यं घृतादिभिः स्नेहकर्म्मभिः भोजनादग्रादितः प्रथमतः समुपाचरेत् । स्नेहक्रियानन्तरं यत् कर्त्तव्यं तदाह—स्निग्धस्येत्यादि । सम्यक्स्निग्धस्य

हि—पुष्टो यदा वर्षगणैरपि स्यात् तथा संपिण्डितस्य गर्भलक्षणाद्विरुद्धलक्षणयुक्तम् । तेन दशममासादर्व्वागपि शोणितगुल्मावधारणं भवत्येव । तस्मात् पूर्वोक्तमेव साधु ॥ १४—१६ ॥

चक्रपाणिः—अत ऊर्द्ध्वमिति क्रियाक्रमाभिधानादुत्तरम् । स्नेहैरिति चतुर्भिरपि स्नेहैः ।

स्रोतसां मार्द्दवं कृत्वा जित्वा मारुतमुल्वणम्।
भित्त्वा विबन्धं स्निग्धस्य स्वेदो गुल्ममपोहति ॥ १८ ॥
स्नेहपानं हितं गुल्मे विशेषेणोर्द्ध्वनाभिजे।
पक्वाशयगते वस्तिरुभयं जठराश्रये ॥ १९ ॥
दीप्तेऽग्नौ वातिके गुल्मे विबन्धेऽनिलवर्च्चसोः।
वृंहणान्यन्नपानानि स्निग्धोष्णानि प्रयोजयेत् ॥
पुनःपुनः स्नेहपानं निरूहाः सानुवासनाः।
प्रयोज्या वातगुल्मेषु कफपित्तानुरक्षिणा ॥ २० ॥
कफवाते जितप्राये पित्तं शोणितमेव च।
यदि कुप्यति वा तस्य क्रियमाणे चिकित्सिते ॥

गुल्मिनः स्वेदो भिषजा गुल्मशान्तये कर्त्तव्यः। कथं स्वेदः शक्नोति तदाह—स्रोतसामित्यादि। विबन्धं पित्तकफाभ्यां यो विबन्धस्तम् ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—ननु भोजनादिरूपैः स्नेहैः सर्व्वानेव वातजान् गुल्मानुपाचरेत् किं न वेत्यत आह—स्नेहपानमित्यादि। ऊर्द्ध्व नाभिजे नाभेरूर्द्ध्व हृदि वा पार्श्वयोर्वा जाते वातगुल्मे विशेषण स्नेहपानं हितम्। पक्वाशयगते नाभेरधोजाते वस्ताविति यावत् वातगुल्मे वस्तिः सानुवासनो निरूहः। उभयं जठराश्रये नाभिजे चामाशयगते च भवति नाभिजः, तत्र स्नेहपानं वस्तिश्चेत्युभयं हितम्। ततो दीप्तेऽग्नौ सति मूत्रवर्च्चसोर्विबन्धे च सति वातिके वृंहणान्नादीनि योजयेत्। न केवलं वृंहणान्नादीनि योजयेत्, उक्तरूपेण पुनः स्नेहपानसानुवासननिरूहादयो योज्याः। तर्हि कफपित्तानुबन्धे तयोरविरोधेन निरनुबन्धे कफपित्ते अनुरक्षणं क ' शीलेन भिषजा न तु तयोः क्षयेण। यदा कफवातौ जितप्रायौ प्रायेण जितौ भवतस्तदा पित्तं शोणितञ्चैवं यदि कुप्यति

स्नेहोपयोगानाह—भोजनेत्यादि। विशेषेणेति वचनेन न सर्व्वं सर्व्वत्र। विशेषतस्तु स्नेहपानं नाभेरूर्द्ध्वं जाते गुल्मे। पक्वाशयगत इति पक्वाशयसन्धिपार्श्वगते। वस्तिरिति निरूहोऽनुवासनञ्च। जठराश्रय इति नाभिगते नाभिपार्श्वगतेऽपि। चोभयमपि स्नेहवस्ती। वातगुल्मेति वचनाद्वातप्रधानेषु गुल्मेष्वपि यथोक्तं कर्त्तव्यं दर्शयति। उक्तं हि गुल्मिनामनिलशान्तिरुपायैरित्यादि। कफपित्तानुरक्षिणेति तथा स्नेहः कर्त्तव्यो यथा कफपित्ते न वर्द्धेते। वातचिकित्सया वृद्धकफपित्तचिकित्सामाह—कफवातेत्यादि। जितप्राय इति वचनात् कफादिवृद्धौ

यथोल्वणश्च दोषस्य तत्र कार्य्यं भिषग्जितम् ।
आदावन्ते च मध्ये च मारुतं परिरक्षता ॥ २१ ॥
वातगुल्मे कफो वृद्धो हत्वाग्निमरुचिं यदि ।
हृल्लासं गौरवं तन्द्रां जनयेदुल्लिखेत् तु तम् ॥ २२ ॥
शूलानाहविबन्धेषु गुल्मे वातकफोल्वणे ।
वर्त्तिं चूर्णानि गुड़िकाः कफवातहरा हिताः ॥ २३ ॥
पित्तं वा यदि संवृद्धं सन्तापं वातगुल्मिनः ।
कुर्य्याद्‌ विरेच्यः स भवेत् सस्नेहैरानुलोमिकैः ॥ २४ ॥
गुल्मो यद्यनिलादीनां कृते सम्यग्भिषग्जिते ।
न प्रशाम्यति रक्तस्य सोऽवसेकात् प्रशाम्यति ॥ २५ ॥

अथवा तस्य पित्तस्य शोणितस्य वा चिकित्सिते क्रियमाणे यदि पित्तकफौ कुप्यतस्तदा यथोल्वणस्य दोषस्य उल्वणं दोषमनतिक्रम्य तत्र वातगुल्मे भिषग्जितं चिकित्सितं कार्य्यम्, किंवादौ च मध्ये चान्ते च सर्व्वदैव मारुतं रक्षता भिषजा न तु कदाचिदपि मारुतं क्षपयता। अथ यदि वातगुल्मे कफो वृद्धो भूत्वाग्निं हत्वा अरुचिहृल्लासादीन् जनयेत् तदा तं गुल्मिनमुल्लिखेत् वमनेन कफं निर्हरेत् । वर्त्तिं फलवर्त्तिं, चूर्णगुड़िकाश्च वक्ष्यन्ते । अथ यदि वातगुल्मे पित्तं संवृद्धं भूत्वा सन्तापं ज्वरदाहादिकं कुर्य्यात् तदा सस्नेहैरानुलोमिकैर्वैरेचनिकैर्विरेच्यः स्यात् । एवं सम्यक् कृतेऽनिलादीनां भिषग्जिते यो गुल्मो न प्रशाम्यति स वातगुल्मो रक्तस्यावसेकात् सिराव्यधेन रक्तमोक्षात् प्रशाम्यति ॥ १९—२५ ॥

वातो जितप्रायो न भवति तथा वातचिकित्सा कार्य्या । यथोल्वणस्येति वातचिकित्सयोल्वणो दोषो भवति कफादिः तस्य चिकित्सा कर्त्तव्या । तस्यामपि चिकित्सायां वातवृद्धिर्यथा न भवति तथा कर्त्तव्यमिति दर्शयन्नाह—आदावित्यादि ॥ १७—२१ ॥

चक्रपाणिः—गुल्मे यद्यपि वमनं निषिद्धं तथाप्यवस्थायां वमनं तदपवादरूपं दर्शयन्नाह—वातगुल्म इत्यादि । वर्त्तय इति फलवर्त्तयः । आनुलोमिकैरितिवचनेन तीव्रविरेचनं वातकोपकं निषेधयति । रक्तस्रावणे गुल्मप्रदेशे एव शृङ्गादिना रक्तग्रहणं यकृत्साधारणत्वाद् गुल्मस्य

स्निग्धोष्णेनोदिते गुल्मे पैत्तिके स्रंसनं हितम्।
रुक्षोष्णेन तु सम्भूते सर्पिः प्रशमनं परम्॥ २६॥
पित्तं वा पित्तगुल्मं वा ज्ञात्वा पक्वाशयस्थितम्।
कालविन्निर्हरेत् सद्यः सतिक्तैः क्षीरवस्तिभिः॥
पयसा वा सुखोष्णेन सतिक्तेन विरेचयेत्।
भिषगग्निबलापेक्षी सर्पिषा तैल्वकेन वा॥ २७॥
तृष्णाज्वरपरीदाह-शूलस्वेदाग्निमार्दवे।
गुल्मिनामरुचौ वापि रक्तमेवावसेचयेत्॥
छिन्नमूला विदह्यन्ते न गुल्मा यान्ति च क्षयम्।
रक्तं हि व्यम्लतां याति तच्च नास्ति न चास्ति रुक्॥ २८॥

गङ्गाधरः—पित्तगुल्मक्रियाक्रममाह—स्निग्धोष्णेनेत्यादि। स्निग्धोष्णेन कारणेन उदिते जाते पैत्तिके गुल्मे स्रंसनं विरेचनं हितम्। रुक्षोष्णेन तु कारणेन सम्भूते पैत्तिके गुल्मे सर्पिः परं प्रशमनम्। यदि पित्तं किंवा पित्त-गुल्मः पक्वाशये तिष्ठति तदा कालवित् विरेचनार्हावस्थादिकाले सतिक्तैः क्षीर-वस्तिभिः तिक्तरसद्रव्य-क्षीराभ्यां विरेचनवस्तिं विधाय दत्त्वा सद्यस्तत्क्षणं पित्तं निर्हरेत्। अथवा सतिक्तेन सुखोष्णेन पयसा विरेचयेत्। अग्निबलञ्च अपेक्ष्य सर्पिषा तैल्वकेन वा तिल्वकघृतेन विरेचयेत्। पैत्तिकगुल्मिनां तृष्णादिषु रक्तमेवावसेचयेत्। छिन्नमूलाः स्थितिप्रदेशे संलग्ना गुल्माः शारीरोष्मरक्तसम्बन्धेन व्रणशोथवत् विपच्यन्ते, यद्येवं विरेचनक्षीरवस्त्यादिभिः पित्तादिनिर्हरणे कृते सिराव्यधनेन रक्तमोक्षे कृते स्थितिप्रदेशे संलग्नतारूपं मूलं छिन्नं येषां गुल्मानां भवति ते गुल्माः न विदह्यन्ते न पच्यन्ते क्षयं यान्ति। कस्मात्? हि यस्मात् रक्तं व्यम्लतां पाकं याति तच्च। सिरा-वेधेन मोक्षणान्नास्ति तदा रुक् च पाकादिकं नास्ति॥ २६—२८॥

बाहुसिराव्यधो न कर्तव्यः। रक्ताश्रयत्वादेव गुल्मस्येतरचिकित्साप्रशमो ज्ञेयः। रक्ताधिष्ठानत्वञ्च गुल्मपाकप्रस्तावदर्शनार्थम्। रुक्षोष्णेन तु संभूते पैत्तिके इति योज्यम्; रुक्षोष्णतयैव पित्तं भवति। तैल्वकं सर्पिरुदरे वक्तव्यम्। तृष्णाज्वरेत्यादिना गुल्मविदाहोपक्रमे रक्तावसेचनं कृतं चेत् छिन्नमूला विदह्यन्ते इति च्छिन्नशोणिता इत्यर्थः। छिन्नमूलत्वमेव स्फुरयति—रक्तं हीत्यादि। तच्च नास्तीति शोणितमवसेकात् नास्तीत्यर्थः। तस्य रक्तस्याभावाद् रुगपि नास्ति।

हृतदोषं परिम्लानं जाङ्गलैस्तर्पितं रसैः ।
समाश्वस्तं सशेषार्त्तिं सर्पिरभ्यासयेत् पुनः ॥ २६ ॥
रक्तपित्तातिवृद्धत्वात् क्रियामनुपलभ्य च ।
यदि गुल्मो विदह्येत शस्त्रं तत्र भिषग्जितम् ॥ ३० ॥
गुरुः कठिनसंस्थानो गूढ़मांसोत्तराश्रयः * ।
अविवर्णः स्थिरः स्निग्धो ह्यपक्वो गुल्म उच्यते ॥ ३१ ॥
दाहशूलार्त्तिसंक्षोभ-स्वप्ननाशारुचिज्वरैः ।
विदह्यमानं जानीयाद् गुल्मं तमुपनाहयेत् ॥ ३२ ॥
विदाहलक्षणे गुल्मे † वहिस्त्वङ्के समुन्नते ।
श्यावे सरक्तपर्य्यन्ते संस्पर्शे वस्तिसन्निभे ॥

गङ्गाधरः—ततः किं कार्य्यमित्यत आह—हृतदोषमित्यादि । दोषनिर्हरणेन परिम्लानं क्षीणकान्त्यादिकं पित्तगुल्मिनं जाङ्गलैर्मांसरसैस्तर्पितं तृप्तीकृतं सशेषार्त्तिं समाश्वस्तं सम्यगाश्वासेनाश्वस्तीकृतं पुनः सर्पिरभ्यासयेत् ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—यदि चैवं क्रियां वैद्यो नोपलभते तदा रक्तपित्तयोरतिवृद्धत्वाच्च गुल्मः पित्तगुल्मो यदि विदह्येत पच्येत तत्र पक्वे पित्तगुल्मे शस्त्रं तस्य शस्त्रेण दारणं भिषग्जितम् ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—ननु को गुल्मः पक्वः को न पक्व इति कथं विज्ञायते इत्यत आमपक्वलक्षणमाह—गुरुरित्यादि । गुल्मस्याकारः कठिनः गूढ़मांसमुत्तरं प्रधानमाश्रयो यस्य स तथा । अविवर्णो वहिःप्रदेशे गात्रसवर्णः । स्निग्धश्चिक्कणः ॥३१॥

गङ्गाधरः—दाहेत्यादिना पच्यमानलक्षणम् । अस्यामवस्थायां पाकार्थं पाचकद्रव्यैस्तं गुल्ममुपनाहयेत् । संक्षोभेति गुल्मप्रदेशस्य निम्नभावेन विस्तारता ॥३२॥

गङ्गाधरः—विदाहेत्यादिना पक्वलक्षणम् । विदाहलक्षणे दाहशूलादिमति गुल्मे वहिर्वाह्यतस्त्वङ्के समुन्नते संस्पर्शे कृते वस्तिर्जलपूर्णदृतिस्तत्तुल्ये ।

हृतदोषमिति । शोणितावसेकेन हृतदोषम् । परिम्लानमिति क्षीणक्रियम् । क्रियामिति शोणितावसेकरूपां क्रियाम् । विदह्येत पच्येत । गुरुः कठिनेत्यादिना अपक्वपच्यमानपक्वगुल्मलक्षणमाह । गूढ़मांसश्चासौ आन्तराश्रयश्चेति गूढ़मांसांतराश्रय इति । स्थिर इति उन्नतः ॥ २२—३१ ॥

चक्रपाणिः—तमुपनाहयेदिति उष्णद्रव्यव्यक्तेन लेपं पाचनार्थं दद्यादित्यर्थः । विदाहलक्षण

* गूढ़मांसान्तराश्रयः इति पाठान्तरम् । † त्वन्ये इति वा पाठः ।

निपीड़ितोन्नते स्तब्धे सुप्ते तत्पार्श्वपीड़नात्।
तत्रैव पिण्डिते शूले सम्पक्वं गुल्ममादिशेत्॥
तत्र धान्वन्तरीयाणामधिकारः क्रियाविधौ।
वैद्यानां कृतयोग्यानां व्यधशोधनरोपणे॥ ३३॥

निपीड़ितः समुन्नतो भवति स्तब्धश्च। सुप्ते सति यत्पार्श्वेन शेते तत्पार्श्वपीड़नात् तत्रैव पार्श्वे पिण्डितो भवति शूलश्च यदि भवति, तथाविधे गुल्मे सति तं गुल्मं सम्पक्कमादिशेत्। ननु सुश्रुते गुल्मो न पच्यते विद्रधिस्तु पच्यते इति दृश्यते; तद् यथा निदानस्थाने विद्रधिनिदाने।—"विशेषमथ वक्ष्यामि स्पष्टं विद्रधिगुल्मयोः। तुल्यदोपसमुत्थानाद् विद्रधेर्गुल्मकस्य च। कस्मान्न पच्यते गुल्मो विद्रधिः पाकमेति च। गुल्माकाराः स्वयं दोषा विद्रधिर्मांसशोणिते। विवरानुगतो ग्रन्थिरप्सु वुद्बुदको यथा। एवंप्रकारो गुल्मस्तु तस्मात् पाकं न गच्छति। मांसशोणितबाहुल्यात् पाकं गच्छति विद्रधिः। मांसशोणितहीनत्वाद् गुल्मः पाकं न गच्छति। गुल्मस्तिष्ठति दोषे स्वे विद्रधिर्मांसशोणिते। विद्रधिः पच्यते तस्माद् गुल्मश्चापि न पच्यते।" इति। तथा गुल्मचिकित्सितेऽपि गुल्मवत्त्वाद् विशालत्वाद् गल्म इत्यभिधीयते। स यस्मादात्मनि चयं गच्छत्यप्स्विव बुद्बुदः। अन्तः सरति यस्माच्च न पाकमुपयात्यतः। इति; कस्मादत्र गुल्मपाकवचनं न विरुध्यते इति चेत् न, यो हि गुल्मो गूढ़मांसोत्तराश्रयो न चान्तःस्रोतोविवरेऽनुसरति निश्चल एव वर्त्तते स यदि विरेचनादिक्रियया नोपक्रम्यते तदा रक्तपित्तयोरतिवृद्धत्वात् पाकमेति। य पुनर्न गूढ़मांसोत्तराश्रयो भवति स्वे दोषे तिष्ठति सरति चान्तःस्रोतोविवरेऽप्स्विव बुद्बुदवत् देहसंलग्नत्वाभावेन नायं पाकमेति, इत्यभिप्रायेणाचार्य्यद्वयवचनमविरुद्धं वोध्यम्। ननु तर्हि सुश्रुतस्य शल्याङ्गन्यनतापत्तिर्गूढ़मांसोत्तराश्रयो हि नोक्त इति चोभयोस्तुल्यदोषसमुत्थानादन्तविद्रधिरेव सोऽभिधीयते गुल्मवच्चिकित्सा च तुल्या नातो वस्तुतो हानिरिति। अथ पक्वे गुल्मे क्रियाविधौ येषां भिषजामधिकारः श्रेष्ठः

स्त्वन्ये इति दाहादिष्वन्येष्वित्यर्थः। वहिस्तुङ्गे इति वाह्यत उन्नते। समुन्नते इति समत्वेनोन्नते न निम्नोच्चविभागेन। निपीड़ितानन्तरमुन्नते निपीड़ितोन्नते। पीड़नात् स्तब्धे इति वर्तुले। सुप्ते इति मन्दवेदने इत्यर्थः। धान्वन्तरीयाणामिति धन्वन्तरितन्त्राध्यायिनां शल्यविदामित्यर्थः। कृताः शस्त्रकर्म्मणि योगा यैस्ते कृतयोगाः। गुल्मस्य च पाकः सुश्रुते निषिद्धः "स यस्मात्

अन्तर्भागस्य चाप्येतत् पच्यमानस्य लक्षणम् ।
हृत्क्रोड़शूनतान्तःस्थे वहिःस्थे पार्श्वनिर्गतिः ॥ ३४ ॥
पक्वः स्रोतांसि संक्लिद्य वहत्यूर्द्ध्वमधोऽपि च ।
स्वयंप्रवृत्तं तं दोषमुपेक्षेत हिताशनैः ॥
दशाहं द्वादशाहं वा रक्षन् भिषगुपद्रवान् ।
तत ऊर्द्ध्वं हितं पानं सर्पिषः सविशोधनम् ॥

तानाह—तत्रेत्यादि । धान्वन्तरीयाणां धन्वन्तरिवंश्यानां वैद्यानां कृतयोग्यानाम् अभ्यासेन शस्त्रकर्म्मादिषु कृता योग्यता समर्थता यैस्तेषां यथा अधिकारः न तथा भारद्वाजीयानां मुनीनामकृतयोग्यानां भिषजामधिकारः ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—लक्षणान्तरमप्याह—पच्यमानस्यास्य अन्तर्भागस्य अन्तगतस्य पच्यमानस्य गुल्मस्य एतदपि लक्षणम् । तद् यथा—अन्तःस्थे गुल्मे पच्यमाने हृत्क्रोड़शूनता हृदयोदरस्फीतता, वहिःस्थे तु गुल्मे पार्श्वनिर्गतिः पार्श्वतो निर्गमः स्फीतरूपेण निर्गच्छति ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—पक्वः सन् गुल्मः स्रोतांसि संक्लिद्य ऊर्द्ध्वमधोऽपि वहति पूयमिति शेषः । यदि पक्वे गुल्मे दोषः पूयरूपः स्वयं प्रवर्त्तते, तदा स्वयंप्रवृत्तं तं दोषं हिताशनैर्दशाहं द्वादशाहं वा पूयस्रावावसानप्रायं यावत् अन्यान् उपद्रवान् रक्षन् यथान्ये तूपद्रवा न भवन्ति तथा सन् उपेक्षेत न रोपणार्थं भेषजं दद्यात् । ततो निःशेषपूयस्रावप्रायं दृष्ट्वा ऊर्द्ध्वं सर्पिःपानं पूयशोधनञ्च भेषजं हितम् ।

आत्मनि चयं गच्छत्यप्स्विव बुद्बुदः । अन्तः सरति यस्माच्च न पाकमुपयात्यतः” इति । तथापीह कृतवास्तुपरिग्रहस्य गुल्मस्य पाक उच्यते । यस्तु अकृतवास्तुपरिग्रहः स न पच्यत इति इहापि अनुगतम् । यस्त्वकृतवास्तुपरिग्रहतया पच्यत इति उच्यते विद्रधित्वेन पाको जायत इति संज्ञामात्रेण विसंवादः । अन्तर्भागस्येति कोष्ठमध्यस्थितस्य । यद्यपि सर्व एव गुल्मः कोष्ठस्थस्तथापीह वहिरुन्नतश्रितो न भवति । स इह तत्स्थोऽभिप्रेतः । हृत्क्रोड़शूनतान्तःस्थ इति अन्तःस्थपाके हृत्क्रोड़स्य शूनता भवति । वहिःस्थे पार्श्वनिर्गतिरिति पार्श्वनिर्गतिर्गुल्म एव दृश्यते । केचित् तु श्लोकमेनं न पठन्ति । व्रजत्यूर्द्ध्वमिति सशब्देनान्तःस्थेनाभिप्रेतः । उपेक्षेत हिताशनैरिति हिताशनस्तिष्ठेत् न किञ्चिद् भेषजं कुर्य्यात् । रक्षन् उपद्रवान् इत्युपद्रवेभ्यो

शुद्धस्य तिक्तं सक्षौद्रं प्रयोगे सर्पिरिष्यते।
अन्तर्विद्रधिवच्चात्र कार्य्यं शोधनरोपणे॥ ३५॥
शीतलैर्गुरुभिः स्निग्धैर्गुल्मे जाते कफात्मके।
अवम्यस्याल्पकायाग्नेः कुर्य्याल्लङ्घनमादितः॥ ३६॥
मन्दोऽग्निर्वेदना मन्दा गुरुस्तिमितकोष्ठता।
सोत्क्लेशा चारुचिर्यस्य स गुल्मी वमनोपगः॥ ३७॥
उष्णैरेवोपचर्य्यश्च कृते वमनलङ्घने।
योज्यश्चाहारसंसर्गौ भेषजैः कटुतिक्तकैः॥ ३८॥

शुद्धस्येत्यादि। निःशेषेण पूयनिःसरणात् शुद्धस्य तस्य भेषजप्रयोगे कर्त्तव्ये तिक्तं सर्पिः पञ्चतिक्तादिघृतं मधुना देयमिष्यते। इत्येवं शोधनं रोपणं विद्रधिवत्। इति पित्तगुल्मचिकित्सा॥ ३५॥

गङ्गाधरः—अथ कफगुल्मस्य क्रियाक्रमः—शीतलैरित्यादि। शीतगुरुस्निग्धैः कारणैर्जाते कफात्मके गुल्मे अवम्यस्याल्पकायाग्नेः गुल्मिनो लङ्घनम् आदितः भिषगुपदिष्टं कुर्य्यात्॥ ३६॥

गङ्गाधरः—मन्दोऽग्निरित्यादि। वेदना यातना मन्दाल्पा। तद्‌ गुरु च स्तिमितमार्द्रमिव च कोष्ठं यस्य तस्य भावः। स वमनोपगः वमनमुपगन्तुं शीलवान्, तं वामयेदिति भावः। इति तु न वामयेत् तैमिरिकम् न गुल्मिनमिति सामान्यतो वमनप्रतिषेधापवादः। वमनञ्चास्य मृदु कार्य्यम्॥ ३७॥

गङ्गाधरः—उष्णैरेवोपचर्य्यश्च स शीतगुरुस्निग्धकफगुल्मी। शीतादिविपरीतं ह्यौष्ण्यम्। कटुतिक्तकैरिति तिक्तो रसो यद्यपि शीतवीर्य्यत्वान्न शीतविपरीतः तथापि गुरुस्निग्धविपरीतत्वेन भूयसा लघुरूक्षत्वेन शीतवीर्य्यकार्य्यावजयात्

ज्वरादिभ्यो रक्षन्नित्यर्थः। सविशेषणमिति विशेषेण सर्पिःपानम्। तिक्तकमिति तिक्त-द्रव्यसाधितम्॥ ३३—३५॥

सानाहं सविबन्धश्च गुल्मं कठिनमुन्नतम् ।
दृष्ट्वादौ स्वेदयेद् युक्त्या स्विन्नञ्च विलयेद् भिषक् ॥ ३९ ॥
लङ्घनोल्लेखने स्वेदे कृतेऽग्नौ संप्रधुक्षिते ।
घृतं सक्षारकटुकं पातव्यं कफगुल्मिना ॥ ४० ॥
स्थानादपसृतं ज्ञात्वा कफगुल्मं विरेचनैः ।
सस्नेहैर्वस्तिभिर्वापि शोधयेद् दाशमूलिकैः ॥ ४१ ॥
वृद्धेऽग्नावनिलेऽमूढ़े * ज्ञात्वा सस्नेहमाशयम् ।
गुड़िकाचूर्णनिर्य्यूहाः प्रयोज्याः कफगुल्मिनाम् ॥ ४२ ॥
कृतमूलं महावास्तुं कठिनं स्तिमितं गुरुम् ।
जयेत् कफकृतं गुल्मं क्षारारिष्टाग्निकर्म्मभिः ॥ ४३ ॥

उपयुज्यते । स्वेदयेदिति कम्बु कादिना गुल्मप्रदेशे सर्व्वाङ्गे च स्वेदः कार्य्यः । स्विन्नं सम्यक्स्विन्नञ्च तं सानाहादिकं कफगुल्मं विलयेत् ॥ ३८।३९ ॥

गङ्गाधरः—विलयनञ्च यथा कार्य्यं तदाह—लङ्घनेत्यादि । एवमुक्तक्रमेण लङ्घनादौ कृतेऽग्नौ सन्धुक्षिते सति । सक्षारकटुकं षड़्षणयवक्षारसिद्धं घृतं पञ्चकोलयवक्षारसिद्धं वा घृतं पातव्यम् । तत् स्थानात् नियतसंलग्नावस्थानप्रदेशात् अपसृतं चलितं ज्ञात्वा विरेचनैः सस्नेहैर्दाशमूलिकैः दशमूलक्वाथतैलाभ्यां मिश्रिताभ्यां कृतैर्वस्तिभिर्वा शोधयेत् ॥ ४०।४१ ॥

गङ्गाधरः—एवमुपाचरेण वृद्धेऽग्नौ सति वाते चामूढ़ेऽधोगे आशयं सस्नेहं ज्ञात्वा गुड़िकादयः प्रयोज्याः । तत्र कृतमूलादिलक्षणं कफगुल्मं क्षारादिभिर्जयेत् ॥ ४२।४३ ॥

चक्रपाणिः—शीतलैरित्यादिना कफगुल्ममनुसृत्य चिकित्साक्रममाह—सक्षारकटुकमिति । अपसृतमिति चलितम् । दाशमूलकैरिति दशमूलकृतवस्तयो वस्तिसूत्रीये वक्तव्याः । मूढ़े इति संमूर्च्छिते आवृते इति यावत् । गुडिकादय इति वक्तव्या गुड़िकाः । क्षारारिष्टाग्निकर्म्मभिरित्यत्र क्षारस्यास्य शस्ततया शल्यतन्त्रे एव तावदभिधानमथापि च ग्रहण्यध्याये क्षारा वक्तव्याः । अग्निकर्म्मणोऽपि गुल्मस्थाने वक्तव्यम् । पराधिकारे विस्तरानभिधानात् ॥ ३६—४३ ॥

* मन्देऽग्नावनिले मूढ़े इति चक्रधृतः पाठः ।

दोषप्रकृतिगुल्मन्तु * योगं बुद्ध्वा कफोल्वणे।
बलदोषप्रमाणज्ञः क्षारं गुल्मे प्रयोजयेत्॥
एकान्तरं द्व्यन्तरं वा त्र्यहं विश्राम्य वा पुनः।
शरीरबलदोषाणां वृद्धिक्षपणकोविदः॥
श्लेष्माणं मधुरं स्निग्धं मांसक्षीरघृताशिनः।
छित्त्वा च्छित्त्वाशयात् क्षारः क्षारत्वात् क्षारयत्यधः॥ ४४॥
मन्देऽग्नावरुचौ सात्म्ये मद्ये सस्नेहमश्नताम्।
प्रयोज्याश्चामशुद्ध्यर्थमरिष्टाः कफगुल्मिनाम्॥ ४५॥
लङ्घनोल्लेखनस्वेदैः सर्पिःपानैर्विरेचनैः।
वस्तिभिर्गुड़िकाचूर्ण-क्षारारिष्टगणैरपि॥

गङ्गाधरः—दोषेत्यादि। बलदोषप्रमाणज्ञो भिषक् बलप्रमाणं दोषपरिमाणञ्च जानन् भिषक् दोषं प्रकृतिं गुल्मञ्च योगञ्च बुद्ध्वा दोषबलं प्रकृतिं गुल्मबलं, योगस्य क्षारयोगो यो योज्यस्तस्य वीर्य्यं बुद्ध्वा गुल्मे उक्तरूपे क्षारं प्रयोजयेत्। केन प्रकारेण क्षारं योजयेदित्यत आह—एकान्तरमित्यादि। शरीरादीनां वृद्धेः क्षपणस्य ह्रासस्य च कोविदः विद्वान् क्षारं सेवमानस्य मांसक्षीरघृताशिनो हि कफगुल्मे मधुरं स्निग्धं हि श्लेष्माणं क्षारत्वात् क्षार आशयात् तत्कफस्थानात् विच्छेदित्वात् क्षारयेत्। क्षारो हि रूक्षोष्णः स्निग्धमधुरविपरीतः॥ ४४॥

गङ्गाधरः—मन्देऽग्नावित्यादि। तत्र यदि मन्दाग्निररुचिश्च वर्त्तते, मद्यञ्च सात्म्यं तस्य वर्त्तते, तदा सस्नेहं सघृतादिस्नेहमश्नतां घृतादिस्नेहसहिताशनस्यारिष्टाश्च शुद्ध्यर्थं प्रयोज्याः॥ ४५॥

गङ्गाधरः—लङ्घनेत्यादि। एवमुपक्रान्ते लङ्घनादिभिररिष्टगणान्तैर्यस्य

चक्रपाणिः—क्षारस्य महात्ययत्वेन दोषादिज्ञानपूर्व्विकामन्तरान्तरप्रवृत्तिमाह—दोषेत्यादि। तत्र क्षारानुगुणे दोषः कफः, प्रकृतिः श्लैष्मिकी, गुल्मश्च स्थिरः, ऋतुर्हेमन्तः शिशिरो वा। एकान्तरमित्यादि। दोषादिषु क्षारानुगुणेष्वेकान्तरं विश्राम्य स्नेहादिगुणेषु द्व्यन्तरं विश्राम्य गुणेषु त्र्यहं विश्राम्य। 'शरीरबलदोषाणां वृद्धिक्षपणकोविदः' इति शरीरस्य बलस्य दोषस्य च क्षयवृद्ध्योः पण्डितः। मांसक्षीरघृताशिन इत्यनेन मांसादिभोजनेन क्षारयोगे शरीरबलरक्षा

* "गुल्मन्तु" इति चक्रः।

श्लैष्मिकः कृतमूलत्वाद् गुल्मो यस्य न शाम्यति ।
तस्य दाहो हृते रक्ते शरलोहादिभिर्हितः ॥ ४६ ॥
तैक्ष्ण्यादौष्ण्याच्च शमयेदग्निर्गुल्मे कफानिलौ ।
तयोः शमाच्च संघातो गुल्मस्य विनिवर्त्तते ॥ ४७ ॥
दाहे धान्वन्तरीयाणामत्रापि भिषजां बलम् ।
क्षारप्रयोगे भिषजां क्षारतन्त्रविदां बलम् ॥ ४८ ॥
व्यामिश्रदोषे व्यामिश्र एष एव क्रियाक्रमः ।
सन्निपातोद्भवे गुल्मे त्रिदोषघ्नो विधिर्मतः ।
सिद्धानतः प्रवक्ष्यामि योगान् गुल्मनिवर्हणान् ॥ ४९ ॥

गुल्मो न शाम्यति तस्य रक्ते हृते सति शरलोहादिभिः लोहशलाकादिभिः दाहो हितः ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—कस्माद् दाहः कफगुल्मं शमयतीत्यत आह—तक्ष्ण्यादित्यादि । तयोरिति कफानिलयोः ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—दाह इत्यादि । अग्निना दाहे धान्वन्तरीयाणां भिषजां बलम् । क्षारप्रयोगे क्षारतन्त्रं ये विदन्ति तेषामेव बलं सामर्थ्यं कर्म्मकरण । इति कफगुल्मक्रियाक्रमः ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—व्यामिश्रदोषे इत्यादि । यद्दोषोऽनुबन्धानुबन्ध्याभ्यां व्यामिश्र लक्षणो द्विदोषत्रिदोषलक्षणो गुल्मस्तद्दोषहन्तया यः क्रियाक्रमस्तत्र द्वयोः त्रयाणाञ्च मिश्रीभावात् क्रियाक्रमो हितः । द्वन्द्वसन्निपातगुल्मोक्तदोषद्वयदोषत्रय-क्रिया मेलयित्वा तत्क्रमेण कार्य्येत्यर्थः । तेन "सन्निपातोद्भवे गुल्मे त्रिदोषघ्नो

कर्त्तव्येति दर्शयति । शरलोहादिभिरित्यनेन रूक्षदाहं दर्शयति । दाहश्च गुल्मदेशे एव कर्त्तव्यः ॥ ४४—४६ ॥

चक्रपाणिः—दाहक्षारयोः पराधिकारत्वेन परबलस्याभिप्रायत्वम्, तेन तत्परेणैव दाहक्षारयोग-माह—दाह इत्यादि । क्षारतन्त्रस्याष्टाङ्गवेदपृथगभिधानाच्छल्यतन्त्रमेवानु शस्त्रक्षारविधायकं क्षार-तन्त्रमुच्यते । व्यामिश्रदोष इति वातपित्ताद्यनुबन्धजो व्यामिश्रः । सम्प्रति सिद्धान् योगानाह—सिद्धानिति । वक्ष्यमाणयोगस्तुतिः शिष्यप्रवर्त्तिका ॥ ४७—४९ ॥

त्र्यूषणं त्रिफला धान्यं विड़ङ्गं चव्यचित्रकौ।
एषां कल्के घृतं सिद्धं सक्षीरं वातगुल्मनुत् ॥ ५० ॥

इति त्र्यूषणाद्यं घृतम्।

एत एव च कल्काः स्युः कषायः पाञ्चमूलिकः।
द्विपञ्चमूलिको वापि तद् घृतं गुल्मनुत् परम् ॥ ५१ ॥

इति त्र्यूषणाद्यमपरं घृतम्।

प्रसन्नया वा क्षीरोत्थं सुरया दाड़िमेन वा।
दध्नः सरेण वा कार्य्य घृतं मारुतगुल्मनुत् ॥ ५२ ॥
हिङ्गुसौवर्च्चलव्योष-गुड़दाड़िमदीप्यकैः।
पुष्कराजाजिधन्याक-वेतसक्षारचित्रकैः ॥

विधिमतः" इत्युक्तम्। इति गुल्मानां क्रियाक्रम उक्त एतस्मादूर्द्ध्वं सिद्धान् गुल्मनिवर्हणान् योगान् प्रवक्ष्यामि ॥ ४९ ॥

गङ्गाधरः—त्र्यूषणमित्यादि। क्षीरं चतुर्गुणम्। इति त्र्यूषणाद्यं घृतम् ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—एत एवेत्यादि। एते त्र्यूषणादयो दश कल्काः पाञ्चमूलिको वृहत्पञ्चमूलकृतः कषायश्चतुर्गुणः। इत्येकं घृतम्। द्विपञ्चमूलिको वा कषायश्चतुर्गुणस्त्र्यूषणादयो दश च कल्का इत्यपरं घृतम्। घृतद्वयम् ॥ ५१ ॥

गङ्गाधरः—प्रसन्नयेत्यादि। समानया प्रसन्नया सह क्षीरं मथित्वा उत्थापितं घृतं कार्य्यम्। अथवा सुरया सहावर्त्तितं क्षीरं मथित्वोत्थापितं घृतं कार्य्यम्। अथवा दाड़िमफलस्वरसेन क्षीरं मथित्वोत्थापितं घृतं कार्य्यम्। अथवा दध्नः सरेण सह क्षीरं मथित्वा घृतं कार्य्यम् ॥ ५२ ॥

चक्रपाणिः— त्र्यूषणाद्य द्रवान्तरानभिधानात् क्षीरमेव चतुर्गुणं भवति ॥ ५० ॥

चक्रपाणिः—एते एवेति त्र्यूषणादय इत्युक्ताः ॥ ५१ ॥

चक्रपाणिः—प्रसन्ना मद्यविशेषः। क्षीरोत्थम् इति क्षीरस्थाने प्रसन्ना देया। एवं

शटीवचाजगन्धैला-सुरसैश्च विपाचितम्।
शूलानाहहरं सर्पिर्दध्ना चानिलगुल्मिनाम्॥ ५३॥

हिङ्गुसौवर्च्चलाद्यं सर्पिः।

हवुषाव्योषवृश्चीर-चव्यचित्रकसैन्धवैः।
साजाजीपिप्पलीमूल-दीप्यकैर्विपचेद् घृतम्॥
मातुलुङ्गदधिक्षीर-कोलमूलकदाड़िमैः।
रसैश्च वातगुल्मघ्नं शूलानाहविमोक्षणम्॥
योन्यर्शोग्रहणीदोष-कासश्वासारुचिज्वरान्।
वस्तिहृत्पार्श्वशूलञ्च घृतमेतद् व्यपोहति॥ ५४॥

हवुषाद्यं घृतम्।

गङ्गाधरः—हिङ्ग्वित्यादि। वेतसमम्लवेतसम्। अजगन्धा यमानी। सुरसः श्वेतपर्णासः। एते कल्काः दध्ना चतुर्गुणेन सर्पिः विपाचितम्। हिङ्गुसौवर्च्चलाद्यं घृतम्॥ ५३॥

गङ्गाधरः—हवुषेत्यादि। हवुषा स्वनामख्याता। वृश्चीरं श्वेतपुनर्नवा। अजाजी जीरकम्। दीप्यकं यमानी। दीप्यकान्तैः कल्कैः मातुलुङ्गरस-दधि-क्षीर-शुष्कबदरक्वाथ-शुष्कमूलक-क्वाथ-दाड़िमफलरसैः प्रत्येकं घृतसमैर्घृतं विपचेत्। हवुषाद्यं घृतम्॥ ५४॥

स्वरसादिभिरपि क्षीरार्थो व्याख्येयः। हिङ्ग्वाद्यैरिति हिङ्ग्वादीनां कल्कः, दधि चतुर्गुणं द्रवम्॥ ५२।५३॥

चक्रपाणिः—हवुषादिकल्कः मातुलुङ्गादीनि पञ्च द्रवाणि स्नेहसमानि। "पञ्चप्रभृति यत्र स्युर्द्रवाणि स्नेहसंविधौ। तत्र स्नेहसमानि" इति वचनात् दाडिमस्यापि रसान्तरसान्निध्याद् द्रव एव ग्राह्यः। उक्तं हि विश्वामित्रे—"पृथ्वीकाजीरकव्योष-हपुषाजाजिसैन्धवैः। सचव्यपिप्पलीमूलैर्वह्निदीप्यकसंयुतैः। मूलदाडिमकोलानां रसे दध्नि पयस्यपि। सिद्धं घृतं जयेद् गुल्मं वह्निसन्दीपनं परम्॥" इति॥ ५४॥

पिप्पल्याः पिचुरध्यर्द्धो दाड़िमाद्‌ द्विपलं पलम् ।
धान्यात्‌ प्रस्थं घृताच्छुण्ठ्याः कषः क्षीरं चतुर्गुणम् ॥
सिद्धमेतैर्घृतं सद्यो वातगुल्मं चिकित्सति ।
योनिशूलं शिरःशूलमर्शांसि विषमज्वरम् ॥ ५५ ॥

पिप्पल्याद्यं घृतम् ।

घृतानामौषधगणा य एते परिकीर्त्तिताः ।
ते चूर्णयोगा वर्त्त्यस्ताः कषायास्ते च गुल्मिनाम् ॥ ५६ ॥
कोलदाड़िमघर्म्माम्बु-सुरामण्डाम्लकाञ्जिकैः ।
शूलानाहनुदः पेया वीजपूररसेन च ॥ ५७ ॥

गङ्गाधरः—पिप्पल्या इत्यादि । पिप्पल्याः अध्यर्द्धोऽर्द्धाधिकः पिचुः कषः सार्द्धकर्ष इत्यर्थः । दाड़िमात्‌ फलत्वचो द्विपलम् । धान्यकात्‌ पलम् । घृतात्‌ प्रस्थम् । शुण्ठ्याः कर्षः । क्षीरं घृताच्चतुर्गुणम् । पिप्पलीदाड़िमधन्याकशुण्ठ्यः कल्काः । पिप्पल्याद्यं घृतम् ॥ ५५ ॥

गङ्गाधरः—घृतानामित्यादि । त्र्यूषणादयो ये ये घृतानामौषधगणा एकैक-योगतया उक्तास्ते त एव एकैकयोगतया चूर्णीकृत्य योगा वर्त्तीकृत्य च योगाः क्वाथकषायविधिनापि योगा बोध्याः ॥ ५६ ॥

गङ्गाधरः—कोलेत्यादि । शुष्कबदरस्य क्वाथेन कल्केन पेया, दाड़िम-रसेन द्वितीया पेया, घर्म्माम्बुना ग्रैष्मिकाम्बुणा वा पेया । पेया तूष्णैव पातव्या इत्यर्थः । सुरामण्डसिद्धा वा पेया, अम्लकाञ्जिकसिद्धा वा पेया । इत्येताः पेयाः शूलानाहनुदः । वीजपूरकस्य मातुलुङ्गस्य रसेन वा सिद्धा पेया तथा । षट्‌ पेयाः ॥ ५७ ॥

चक्रपाणिः—पिचुः कर्षः । तेनाध्यर्द्धपिचुरिति सार्द्धः । अत्र च घृते कल्कभूयस्त्वं भवदपि कल्पनीयम् वचनादेव । उक्तं हि न्यायविद्भिः—"निर्देशः श्रूयते तत्र द्रव्याणां यत्र यादृशः । तस्मिन् स संविधातव्यः शब्दाभावे प्रसिद्धितः ॥" अत्र पुनर्घृतं सिद्धमिति । पिप्पल्यादीनां लेहत्वेन प्रयोगनिरासार्थम् । घृतसाधनार्थमुक्तम् ॥ ५५।५६ ॥

चक्रपाणिः—भेषजानां चूर्णादिष्वपि प्रयोगमाह—घृतानामित्यादि । वर्त्तिरिति फलवर्त्तिः ।

चूर्णानि मातुलुङ्गस्य भावितानि रसेन वा ।
कुर्य्याद्‌ वर्त्तीः सगुड़िका गुल्मानाहार्त्तिशान्तये ॥ ५८ ॥
हिङ्गु त्रिकटुकं पाठां हवुषामभयां शटीम् ।
अजमोदाजगन्धे च तिन्तिड़ीकाम्लवेतसौ ॥
दाड़िमं पुष्करं धान्यमजाजीं चित्रकं वचाम् ।
द्वौ क्षारौ लवणे द्वे च चव्यञ्चैकत्र चूर्णयेत् ॥
चूर्णमेतत् प्रयोक्तव्यमनुपानेष्वनत्ययम् ।
प्राग्भक्तमथवा पेयं मद्येनोष्णोदकेन वा ।।
पार्श्वहृद्वस्तिशूलेषु गुल्मे वातकफात्मके ।
आनाहे मूत्रकृच्छ्रे च गुदयोनिरुजासु च ॥
ग्रहण्यर्शोविकारेषु प्लीह्नि पाण्ड्वामयेऽरुचौ ।
उरोविबन्धे हिक्कायां कासे श्वासे गलग्रहे ॥
भावितं मातुलुङ्गस्य चूर्णमेतद् रसेन च ।
बहुशो गुड़िकाः कार्य्याः कार्म्मुकाः स्युस्ततोऽधिकम् ॥५९॥

हिङ्ग्वादि चूर्णं गुड़िका च ।

गङ्गाधरः—ननु वर्त्त्यः कथं कार्य्या इत्यत आह—चूर्णानीत्यादि। उक्तानां त्र्यूषणादीनां योगानां चूर्णानि मातुलुङ्गरसेन भावितानि वर्त्तीः कुर्य्यात्। सा गुड़िका गुल्मादिशान्तये स्यात् ॥ ५८ ॥

गङ्गाधरः—हिङ्ग्वित्यादि। हवुषा स्वनामख्याता। अजमोदा यमानी। अजगन्धा वनयमानी। तिन्तिड़ीफलं पक्वम्। दाड़िमं फलत्वक्। द्वे लवणे सौवर्च्चलसैन्धवे। चूर्णप्रयोगमिमं मातुलुङ्गस्य रसेन भावितं कृत्वा बहुशो गुड़िकाश्च कार्य्यास्ततश्चूर्णरूपप्रयोगादधिककार्म्मुकाः कर्म्मकार्य्यः स्युः। हिङ्ग्वादिचूर्णगुड़िके ॥ ५९ ॥

उक्तद्रव्याणां चूर्णत्वे कृतेऽनुपानार्थं चूर्णद्रव्यमाह—चूर्णमित्यादि। कषायकरणपक्षे विशेषविधानानुक्तेः सामान्यविधिनैव कषायकरणं ज्ञेयम् ॥ ५७।५८ ॥

चक्रपाणिः—हिङ्ग्वादौ अजमोदादीनि ख्यातानि। द्वौ क्षारौ सर्जिकायावशूकजौ। प्राग्भक्तमिति भोजनस्य प्राक्। वयःपरिमाणेन वा न वा भोजनात् प्रत्यासन्नं भवति। बहुश इति सप्ताहं भावनायां, सप्ताहं भावनेति वचनात्। कार्म्मुका इति कर्म्मणि समर्थाः ॥ ५९ ॥

मातुलुङ्गरसो हिङ्गु दाड़िमं विड़सैन्धवम्।
सुरामण्डेन पातव्यं वातगुल्मरुजापहम्॥ ६० ॥
शटीपुष्करहिङ्ग्वम्ल-वेतसक्षारचित्रकम्।
धान्यकञ्च यमानीञ्च विडङ्गं सैन्धवं वचाम्॥
सचव्यपिप्पलीमूलमजगन्धां सदाड़िमाम्।
अजाजीञ्चाजमोदाञ्च चूर्णं कृत्वा प्रयोजयेत्॥
रसेन मातुलुङ्गस्य मधुशुक्तेन वा पुनः।
भावितं गुड़िकां कृत्वा सुपिष्टां कोलसम्मिताम्॥
गुल्मं प्लीहानमानाहं श्वासं कासमरोचकम्।
हिक्कां हृद्रोगमर्शांसि विविधां शिरसो रुजाम्॥
पाण्ड्वामयं कफोत्क्लेशं सर्व्वजाञ्च प्रवाहिकाम्।
पार्श्वहृद्वस्तिशूलञ्च गुड़िकैषा व्यपोहति॥ ६१ ॥
नागरार्द्धपलं पिष्ट्वा द्वे पले लुञ्चितस्य च।
तिलस्यैकं गुड़पलं क्षीरेणोष्णेन ना पिवेत्।
वातगुल्ममुदावर्त्तं योनिशूलञ्च नाशयेत्॥ ६२ ॥

गङ्गाधरः—मातुलुङ्गेत्यादि। हिङ्गु दाड़िमत्वक्चूर्णं। हिङ्ग्वादीनां समभागचूर्णं मातुलुङ्गरसेन भावयित्वा गुड़िकाः कृत्वा सुरामण्डेन पातव्यम्॥ ६० ॥

गङ्गाधरः—शटीत्यादि। क्षारम् यवक्षारम्। यमानीं क्षुद्रयमानीम्। अजगन्धां वनयमानीम्। अजमोदां क्षेत्रयमानीम्। एतदपि चूर्णं प्रयोजयेत्। मातुलुङ्गरसेन मधुशुक्तेन मधुकृतचुक्रसन्धानेन वा तत् चूर्णं भावयित्वा गुड़िकां कृत्वापि प्रयोजयेत्॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—नागरेत्यादि। शुण्ठ्या अर्द्धपलम्। लुञ्चितस्य घर्षणेन तुषरहितस्य तिलस्य द्वे पले। एकं गुड़स्य पलम्। पिष्ट्वा उष्णेन गव्येन क्षीरेण समुदिताच्चतुर्गुणेन ना पुमान् पिवेत्। वातगुल्मादीन् नाशयेत्॥ ६२ ॥

चक्रपाणिः—लुञ्चितस्येति निस्तुषीकृतस्य। अत्र चौषधयोगो व्याधिहरमहिम्नैव भवतीति

पिबेदेरण्डतैलं वा वारुणीमण्डमिश्रितम् ।
तदेव तैलं पयसा वातगुल्मी पिबेन्नरः ।
श्लेष्मण्यनुबले पूर्व्वं हितं पित्तानुगे परम् ॥ ६३ ॥
साधयेच्छुद्धशुष्कस्य लसुनस्य चतुःपलम् ।
क्षीरोदकेऽष्टगुणिते क्षीरशेषञ्च ना पिबेत् ॥
वातगुल्ममुदावर्त्तं गृध्रसीं विषमं ज्वरम् ।
हृद्रोगं विद्रधिं शोथं साधयत्याशु तत् पयः ॥ ६४ ॥

लसुनक्षीरम् ।

तैलं प्रसन्ना गोमूत्रमारनालं यवाग्रजम् ।
गुल्मं जठरमानाहं पीतमेकत्र साधयेत् ॥ ६५ ॥

तैलपञ्चकम् ।

गङ्गाधरः—पिबेदित्यादि । तदेव तैलमेरण्डतैलम् । अस्य योगद्वयस्य दोषभेदे व्यवस्थामाह—श्लेष्मणीत्यादि । अनुबलेऽनुबन्धे श्लेष्मणि वातगुल्मे पूर्व्वं वारुणीमण्डमिश्रितमेरण्डतैलं हितम् । पित्तानुगे वातगुल्मे परं पयसा सहैरण्डतैलं हितमित्यर्थः ॥ ६३ ॥

गङ्गाधरः—साधयेदित्यादि । शुद्धशुष्कस्य त्वङ्मध्यगाङ्कुररहितस्य ततः पिष्ट्वा आतपे शुष्कस्य लसुनस्य चतुःपलमस्माच्चतुःपलादष्टगुणिते क्षीरोदके दुग्धस्य षोड़शपलं जलस्य चेति क्षीरोदके क्षिप्त्वा साधयेत् पचेत् । क्षीरशेषं ना पुमान् पिबेत् । क्षीरं षोड़शपलं जलञ्च षोड़शपलम् । इति लसुनक्षीरम् ॥ ६४ ॥

गङ्गाधरः—तैलमित्यादि । तैलं तिलतैलम् । प्रसन्ना मद्यभेदः । यवाग्रजं

ज्ञेयम् । पूर्व्वमिति पूर्व्वयोगोक्तमेरण्डतैलम् । परमित्युत्तरयोगोक्तमेरण्डतैलं पयोयुक्तं साधयेदित्यर्थः ॥ ६०—६३ ॥

चक्रपाणिः—साधयेदित्यादौ निस्तुषीकृतस्य शुद्धशुष्कस्य । उदकाष्टगुणिते क्षीरे इत्यत्र भागेऽनुक्ते समानविधानमिति वचनात् क्षीरं चतुर्गुणं षोड़श पलानि जलञ्च तथा । क्षीरावशिष्टम् । गुल्मस्य बहुभेषजसाध्यतया षोड़शपलक्षीरमानं भवति । क्षीररसोनयोश्च यद्यपि सहोपयोगो विरुद्धस्तथापि व्याधिनाशमहिम्ना महर्षिवचनादविवादः ॥ ६४ ॥

चक्रपाणिः—तैलं प्रसन्नेत्यादौ यौगिकत्वात् जतूकर्णसंवादादेरण्डतैलं ज्ञेयम् । उक्तं हि—आरनालमूत्रक्षारैः संयोज्य तैलमैरण्डमित्यादि ॥ ६५ ॥

पञ्चमूलीकषायेण सक्षीरेण शिलाजतु ।
पिबेत् तस्य प्रयोगेण वातगुल्माद् विमुच्यते ॥ ६६ ॥

शिलाजतुप्रयोगः ।

वाट्यं यूषेण पिप्पल्या मूलकानां रसेन वा ।
भुक्त्वा स्निग्धमुदावर्त्ताद् वातगुल्माच्च मुच्यते ॥ ६७ ॥
शूलानाहविबन्धार्त्तं स्वेदयेद् वातगुल्मिनम् ।
स्वेदैः स्वेदविधावुक्तनाड़ीप्रस्तरसङ्करैः ॥ ६८ ॥
वस्तिकर्म्म परं विद्याद् गुल्मघ्नं तद्धि मारुतम् ।
स्वस्थाने प्रथमं जित्वा सद्यो गुल्ममपोहति ॥

यवक्षारमनुरूपम्, न तु तैलाद्यन्यतमसमम् । पञ्चकमिदमेकत्र कृतं पीतं गुल्मादिकं साधयेत् । तैलपञ्चकम् ॥ ६५ ॥

गङ्गाधरः—पञ्चमूलीत्यादि । विल्वादिपञ्चमूलीकाथेन सक्षीरेण समक्षीरेण चतुर्गुणेन शिलाजतु शोधितशिलाजतु पिबेत् । तस्य शिलाजतुनः प्रयोगेण । शिलाजतुप्रयोगः ॥ ६६ ॥

गङ्गाधरः—वाट्यमित्यादि । वाट्यो यवमण्डः । मुद्गादिविदलकृतेन यूषेण पिप्पल्या रसेन मूलकानां रसेन वा स्निग्धं सघृतं भुक्त्वा पुमान् उदावर्त्तादितो मुच्यते ॥ ६७ ॥

गङ्गाधरः—शूलानाहेत्यादि । स्वेदविधौ स्वेदाध्याये । वस्तिकर्म्मेत्यादि । परमुत्कृष्टं गुल्मघ्नं वस्तिकर्म्म विद्यात् । हि यस्मात् तद्वस्तिकर्म्म प्रथमं दत्तमात्रं

चक्रपाणिः—पञ्चमूलीत्यत्र प्रथमकल्पनया शालपर्ण्यादिपञ्चमूलीग्रहणं वाच्यम् ॥ ६६ ॥

चक्रपाणिः—पिप्पलीप्रधानो यूषः पिप्पलीयूषः । नाड़ीप्रस्तरसङ्करैरित्यनेन गुल्मे स्वेदान्तरस्य चायौगिकत्वं सूचयति ॥ ६७ । ६८ ॥

तस्मादभीक्ष्णशो गुल्मा निरूहैः सानुवासनैः ।
प्रयुज्यमानैः शाम्यन्ति वातपित्तकफात्मकाः ॥६९ ॥
गुल्मघ्ना विविधा दृष्टाः सिद्धाः सिद्धिषु वस्तयः ।
गुल्मघ्नानि च तैलानि वक्ष्यन्ते वातरोगिके ॥
तानि मारुतजे गुल्मे पानाभ्यङ्गानुवासनैः ।
प्रयुक्तान्याशु सिध्यन्ति तैलं ह्यनिलजित् परम् ॥ ७० ॥
नीलिनीचूर्णसंयुक्तं पूर्व्वोक्तं घृतमेव च ।
समलाय प्रदातव्यं शोधनं वातगुल्मिने ॥
नीलिनीत्रिवृतादन्ती-पथ्याकम्पिल्लकैः सह ।
शोधनार्थं घृतं देयं सविड्क्षारनागरम् ॥ ७१ ॥

स्वस्थाने वातस्थाने पक्वाशये मारुतं जित्वा सद्यो गुल्ममपोहति, तस्मात् सानुवासननिरूहैः अभुक्तवते निरूहं दत्त्वा भुक्तवतेऽनुवासनं दद्यादित्येवम् अभीक्ष्णशः प्रत्यहं प्रयुज्यमानैर्वाताद्यात्मका गुल्माः प्रशाम्यन्ति ॥ ६८ । ६९ ॥

गङ्गाधरः—ननु के च ते वस्तय इत्यत आह—गुल्मघ्ना इत्यादि। सिद्धिस्थानेषु वक्ष्यमाणाः सिद्धा गुल्मघ्ना वस्तयो दृष्टाः। वातरोगिके वातव्याधिचिकित्सितेऽध्याये गुल्मघ्नानि तैलानि वक्ष्यन्ते, तानि तैलानि सिध्यन्ति वातगुल्मं नाशयित्वा कृतकृत्यानि भवन्ति ॥ ७० ॥

गङ्गाधरः—नीलिनीत्यादि। पूर्व्वोक्तं घृतं त्र्यूषणाद्यघृतादिकं समलाय पुरीषादिमलयुक्ताय वातगुल्मिने शोधनं विरेचनम्।

नीलिनीत्रिवृतेत्यादि। घृतं पूर्व्वोक्तं त्र्यूषणाद्यादिकं नीलिन्यादिचूर्णैः सह विड्यवक्षारशुण्ठीचूर्णैश्च सह मिश्रयित्वा शोधनार्थं देयम्। नीलिनीत्यादिना शोधनार्थं घृतम् ॥ ७१ ॥

चक्रपाणिः—आशु सिध्यन्तीति शीघ्रं गुल्मं जयन्ति। तत्र हेतुमाह—तैलं ह्यनिलजित् परम्। यस्मात् तैलं वातजित् तस्माद् वातगुल्मं वातविकारं शीघ्रं जयति। अन्ये तु तैलस्त्वनिलजित्त्वं नीलिनीचूर्णसंयुक्तं समलाय दातव्यम्, तथा पूर्व्वोक्तञ्च त्र्यूषणाद्यं नीलिनीचूर्णसंयुक्तं दातव्यमिति योजयन्ति। प्रथमव्याख्याने तु घृतमेवेतिशब्दो वक्ष्यमाणनीलिनीत्रिवृतेत्यादुपकद्रव्ये सिद्धं

नीलिनीं त्रिफलां रास्नां बलां कटुकरोहिणीम्।
पचेद् विड़ङ्गं व्याघ्रीञ्च पलिकानि जलाढ़के॥
तेन पादावशेषेण घृतप्रस्थं विपाचयेत्।
दध्नः प्रस्थेन संयोज्य सुधाक्षीरपलेन च॥
ततो घृतपलं दद्याद् यवागूमण्डमिश्रितम्।
जीर्णे सम्यग्विरिक्तश्च भोजयेद् रसभोजनम्॥
गुल्मकुष्ठोदरव्यङ्ग-शोथपाण्डामयज्वरान्।
श्वित्रं प्लीहानमुन्मादं घृतमेतद् व्यपोहति॥ ७२॥

इति नीलिन्याद्यं घृतम्।

कुक्कुटाश्च मयूराश्च तित्तिरिक्रौञ्चवर्त्तकाः।
शालयो मदिरा सर्पिर्वातगुल्मचिकित्सितम्॥

गङ्गाधरः—नीलिनीमित्यादिकं पचेत्। कियन्मानमेषां कियन्मात्रे जले पचेदित्यत आह—पलिकानीति। नीलिन्यादीनां नवानां प्रत्येकमेकैकपलम् इति नव पलिकानि जलाढ़के षोड़शशरावजले पचेत्। तेन क्वाथेन पादावशेषेण चतुःशरावशिष्टेन दध्नः प्रस्थेन चतुःशरावेण सुधाक्षीरपलेन स्नुहीक्षीरस्य पलेन घृतप्रस्थमकल्कं पचेत्। पक्वस्य चास्य घृतस्य पलं यवाग्वा वा मण्डेन वा मिश्रितं जीर्णे पूर्व्वाहारस्य जीर्णतायां सत्यामर्थात् प्रातःकाले दद्यात्। रसभोजनं वक्ष्यमाणवातगुल्महितमांसरसेन भोजनमन्नं भोजयेत्। नीलिन्याद्यं घृतम्॥ ७२॥

गङ्गाधरः—वातगुल्महितभोजनमाह—कुक्कुटा इत्यादि। वर्त्तकान्ता जन्तवो

घृतं देयम्। नीलिनीमित्यादौ कल्को न श्रूयते। कल्काभावेन च पाकज्ञानं नास्ति। पाकस्य हि मृद्वादिना त्रैविध्यमुक्तम्। तदपि कल्कानभिधानेऽपि पाकज्ञानार्थमपि कल्को देयः। स च क्वाथद्रव्यैरेव योग्यतया सान्निध्याच्च देयमिति वदन्ति। नैवं विचित्रत्वाद् घृतादिसाधनशक्तेः। यथोक्त यथोक्तमेव परं ज्ञेयम्, न त्वनुक्तं कल्पनीयम्। कल्पनायाञ्च युक्तिर्नास्त्येव। अतो विनापि कल्कदानं क्वाथादिद्रवेण स्नेहपाको भवत्येव। न च कल्कमात्रेण स्नेहपाकज्ञानस्योक्तत्वात्। तस्मादाचार्य्येण यथोक्तं तथैव कार्य्यम्। अत्र विरिक्तस्य पेयादिक्रममौत्सर्गिकं बाधयित्वा रसभोजनं प्रयोगसामान्यात् उच्यते। यथोदावर्त्तिनो घृतविरिक्तस्य काञ्जिकाकोद्रवान्नभोजनम्॥ ६९—७२॥

हितमुष्णं द्रवं स्निग्धं भोजनं वातगुल्मिनाम्।
समण्डवारुणीपानं पक्वं वा धान्यकैर्जलम् ॥ ७३ ॥
मन्देऽग्नौ वर्द्धते गुल्मो दीप्ते चाग्नौ प्रशाम्यति।
तस्मान्ना नातिसौहित्यं कुर्य्यान्नातिविलङ्घनम् ॥ ७४ ॥
सर्व्वत्र गुल्मे प्रथमं स्नेहस्वेदोपपादिते।
या क्रिया क्रियते सिद्धिं सा याति न विरुक्षिते ॥ ७५ ॥
भिषगात्ययिकं बुद्ध्वा पित्तगुल्ममुपाचरेत्।
वैरेचनिकसिद्धेन सर्पिषा पयसापि वा ॥ ७६ ॥

मांसार्थाः। शालयो हमन्तिकधान्यानि। द्रवमित्यनतिसान्द्रम्। समण्डेत्यादि। वारुणी मण्डसहितैव वारुणी पानम्, न तु मण्डहीना वारुणीति। धान्यकैः पक्वं जलं वा पानम्। पीयते यत् तत् पानम्। दीपनार्थमिति शेषः ॥ ७३ ॥

गङ्गाधरः—कस्मात् तच्च भुञ्जीत पिबेच्चेत्यत आह-मन्देऽग्नावित्यादि। यस्मान्मन्देऽग्नौ गुल्मो वर्द्धते दीप्ते चाग्नौ प्रशाम्यति, तस्मान्ना गुल्मी पुमान् अतिसौहित्यं न कुर्य्यादतिशयेनोदरं पूरयित्वा न भुञ्जीत अतिलङ्घनं च न कुर्य्यात् ॥ ७४ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वत्रेत्यादि। सर्व्वस्मिन् गुल्मे या क्रिया सिद्धिं याति, गुल्मप्रशमायामोघा भवति, सा न विरुक्षिते स्नेहस्वेदाभ्यामनुपपादिते तु न सिद्धिं याति। पित्तरक्तगुल्मयोस्तु स्वेदो नो युक्त इत्यत उक्तं न विरुक्षिते इति। पित्तरक्ताभ्यामन्यत्रादौ स्नेहः स्वेदश्च कार्य्यस्ततः परं क्रियान्तरम् ॥ ७५ ॥

गङ्गाधरः—पित्ते तु गुल्मे पूर्व्वं स्नेहः कार्य्यस्तत्र यदि गुल्ममात्ययिकमापातत एवात्ययं कुर्य्यात् स्नेहक्रियाकालो न अतिसहते, तदा किं कार्य्यमित्यत आह—भिषगित्यादि। पित्तगुल्ममात्ययिकं बुद्ध्वा स्नेहनार्थं विरेचनार्थञ्च वैरेचनिकसिद्धेन भेषजचतुष्कोक्तवैरेचनीयद्रव्यैः कल्कक्वाथैः सिद्धेन पक्वेन सर्पिषा कल्करूपैस्तैः सिद्धेन पयसा वा भिषगुपाचरेत् ॥ ७६ ॥

चक्रपाणिः—कुक्कुटा इत्यादिना गुल्मिनेऽन्नपानं विधीयते। अतिसौहित्यमतिलङ्घनञ्चोभयोः

रोहिणी कटुकानिम्ब-मधुकत्रिफलात्वचः।
कर्षांशास्त्रायमाणा च पटोलत्रिवृतोः पले॥
द्वे पले च मसूराणां साध्यमष्टगुणेऽम्भसि।
शृताच्छेषं घृतसमं सर्पिषश्च चतुष्पलम्॥
पिबेत् संमूर्च्छितं तेन गुल्मः शाम्यति पैत्तिकः।
ज्वरस्तृष्णा च शूलश्च भ्रमो मूर्च्छारुचिस्तथा॥ ७७॥

इति रोहिण्याद्यं घृतम्।

जले दशगुणे साध्यं त्रायमाणाचतुःपलम्।
पञ्चभागं स्थितं पूतं कल्कैः संयोज्य कार्षिकैः॥

<u>गङ्गाधरः</u>—सूत्रमुक्त्वा स्नेहवैरेचनिकघृतान्याह—रोहिणीत्यादि। रोहिणी कटुका कटुरोहिणी। निम्बमधुके। त्रिफलात्वचः निरस्थित्रिफलाफलानि। षण्णां प्रत्येकं कर्षांशः, त्रायमाणा च कर्षांशा, पटोलत्रिवृतोः प्रत्येकं पले द्वे, मसूराणाञ्च द्वे पले, इत्येककर्षोणाष्टपलं द्रव्यं कल्कीकृत्याष्टगुणे द्वाषष्टिपलमितेऽम्भसि पचेत्। न चात्र जलस्य द्रवत्वाद् द्वैगुण्यम्। न द्वैगुण्यं तुलामाने पलोल्लेखागते तथेति वचनात्। शृतात् पक्वात् क्वाथात् तु शेषं घृतसमं चतुष्पलं शेष्टव्यं, तच्च चतुष्पलक्वाथं पुरातनं सर्पिश्च चतुष्पलमित्यष्टौ पलानि। दण्डेन मथित्वा सम्यगेकीभूतं कृत्वा पिबेत् बलाग्निबलापेक्षया। रोहिण्याद्यं मूर्च्छितं घृतम्॥ ७७॥

<u>गङ्गाधरः</u>—जले दशगुणे इत्यादि। त्रायमाणायाश्चतुष्पलं दशगुणे जले चत्वारिंशत्पलजले साध्यं पाच्यम्। पञ्चभागस्थितमष्टपलावशेषं तं क्वाथं पूतं

अप्यग्निवहेतुतया वर्ज्जनम्। यदुक्तं नाभोजनेन कायाग्निर्दीप्यते नातिभोजनात् इत्यादि। रोहिणी कटुरोहिणी। कर्षांशा इति कर्षप्रमाणाः। पटोलत्रिवृतोः पले इति वचनात् प्रत्येकं पलम्। अष्टगुण इति घृतादष्टगुणे। घृतं चतुःपलमेवोक्तम्। तेन क्वाथघृताभ्यामष्टगुणं पेयम्, अष्टपली च मात्रा गुल्मोक्तत्वात् एव भवति। यदुक्तं—'गुल्मिनः सर्पदष्टाश्च विसर्पोपहताश्च ये। तेषां मात्रा विनिर्दिष्टा पलान्यष्टौ विशेषतः' इति॥ ७३—७७॥

रोहिणीकटुका मुस्ता त्रायमाणा दुरालभा ।
कल्कैस्तामलकीवीरा-जीवन्तीचन्दनोत्पलैः ॥
रसस्यामलकानाञ्च क्षीरस्य च घृतस्य च ।
पलानि पृथगष्टाष्टौ दत्त्वा सम्यग् विपाचयेत् ॥
पित्तरक्तभवं गुल्मं वीसर्पं पैत्तिकं ज्वरम् ।
हृद्रोगं कामलां कुष्ठं हन्यादेतद् घृतोत्तमम् ॥ ७८ ॥

इति त्रायमाणाद्यं घृतम् ।

रसेनामलकेक्षूणां घृतप्रस्थं * विपाचयेत् ।
पथ्यापादं पिबेत् सर्पिस्तत् सिद्धं पित्तगुल्मनुत् ॥ ७९ ॥

इति आमलकाद्यं घृतम् ।

द्राक्षां मधूकं खर्ज्जूरीं विदारीं सशतावरीम् ।
परूषकाणि त्रिफलां साधयेत् पलसम्मिताम् ॥
जलाढ़के पादशेषं रसमामलकस्य च ।
घृतमिक्षुरसं क्षीरमभयाकल्कपादिकम् ॥

रोहिण्यादिकल्कैः प्रत्येकं कार्षिकैः सह संयोज्य आमलकरसं गव्यक्षीरं प्रत्येकमष्टपलं दत्त्वाष्टपलं घृतं सम्यग् विपाचयेत् । अत्र रोहिणीकटुका कटुरोहिणी । तामलकी भूम्यामलकी । वीरा शालपर्णी ॥ ७८ ॥ त्रायमाणाद्यं घृतम् ।

गङ्गाधरः—रसेनेत्यादि । घृतप्रस्थमामलकस्य द्विप्रस्थरसेन इक्षोश्च द्विप्रस्थरसेन पथ्याया हरीतक्याः कल्कं शरावमितं दत्त्वा विपाचयेत् ॥ ७९ ॥

आमलकाद्यं घृतम् ।

गङ्गाधरः—द्राक्षामित्यादि । द्राक्षा, मधूकं मधूकपुष्पम् । द्राक्षादीनां नवानां प्रत्येकं पलं मिलित्वा नव पलानि जलाढ़के षोड़शशरावजले साधयेत् । पादशेषं चतुःशरावावशेषं रसं क्वाथम् आमलकस्य च रसं चतुःशरावम्, इक्षुरसञ्च

चक्रपाणिः—चतुःपलायां त्रायमाणायां दशगुणं जलं चत्वारिंशत्पलानि । कल्कैरिति तामलकादिभिः । कटुरोहिण्यादयश्च कल्का इति योजनीयम् ॥ ७८ ॥

चक्रपाणिः—घृतपादमिति समुदितामलकेक्षुरसापेक्षया घृतस्य पादिकत्वम् । पथ्यापादम् इत्यत्र हरीतक्या गुरुत्वेन घृतापेक्षया पादत्वेनाष्टमो भागो भवतीति । एके तु "यस्माद पाद-

* घृतपादमिति पाठान्तरम् ।

साधयेत् तद्‌ घृतं सिद्धं शर्कराक्षौद्रपादिकम्।
प्रयोगात् पित्तगुल्मघ्नं सर्व्वपित्तविकारनुत्॥ ८०॥

इति द्राक्षाद्यं घृतम्।

वृषं समूलमापोथ्य पचेदष्टगुणेऽम्भसि।
शेषेऽष्टभागे तस्यैव पुष्पकल्कं प्रदापयेत्॥
तेन सिद्धं घृतं शीतं सक्षौद्रं पित्तगुल्मनुत्।
रक्तपित्तज्वरश्वास-कासहृद्रोगनाशनम्॥ ८१॥

इति वासाघृतम्।

द्विपलं त्रायमाणाया जलद्विप्रस्थसाधितम्।
अष्टभागस्थितं पूतं कोष्णं क्षीरसमं पिबेत्॥

चतुःशरावं, क्षीरञ्च चतुःशरावमिति चतुर्गुणद्रवं, घृतं चतुःशरावमभयाकल्क-पादिकं शरावमितमभयाकल्कं दत्त्वा साधयेत्। सिद्धं पक्वं तद्‌ घृतं शर्कराक्षौद्र-पादिकं सुशीते शर्करायाः कुड़वं मधुनश्च कुड़वं प्रक्षिप्य मथित्वा मेलयेत्॥८०॥ द्राक्षाद्यं घृतम्।

गङ्गाधरः—वृषमित्यादि। समूलं वासकं कुट्टयित्वाष्टगुणे जले पचेत् अष्ट-भागैकभागे शेषे घृतात् चतुर्गुणे तस्यैव वासकस्य पुष्पकल्कं घृतात् पादार्द्धं प्रदापयेत् कल्काढ्यत्वात्। तथा च समूलवासकं षोड़शशरावं जलमष्टाविंशत्युत्तर-शतशरावं पक्त्वा षोड़शशरावमितं शेष्टव्यं। तेन षोड़शशरावक्काथेन चतुःपल-वासकपुष्पकल्केन च सिद्धं चतुःशरावं घृतं शीतं शीतीकृतं सक्षौद्रं मधुनः एकशरावं प्रक्षिप्य मेलयेत्। इति वासाद्यं घृतम्॥ ८१॥

गङ्गाधरः—द्विपलमित्यादि। त्रायमाणाया द्विपलं जलस्य द्विप्रस्थेऽष्ट-शरावमितजले पचेत्। साधितं पक्वं तमष्टभागस्थितमेकशरावावशेषं पूतं वस्त्रे

निर्द्दिष्टश्चतुर्भागस्ततस्तु सः" इति वचनाच्चतुर्थमेव भागं प्रस्थे घृतेऽष्टपलरूपं भवतीति वदन्ति। द्राक्षां मधूकमित्यादौ क्वाथ्यशेषस्य प्रस्थस्य साहचर्य्याद्‌ घृतादीनामपि प्रस्थमानत्वम्॥ ७९। ८०॥

चक्रपाणिः—वृषं समूलमित्यादौ क्वाथस्याष्टगुणजलदानेऽष्टभागशेषत्वमिति। रक्तपित्ते वासाघृताद्‌ विशेषः। तत्र हि सामान्यपरिभाषया वृषाच्चतुर्गुणं जलं चतुर्भागावशिष्टञ्च गृह्यते। तेन

पिबेदुपरि तस्योष्णं क्षीरमेव यथाबलम् ।
तेन निर्हृतदोषस्य गुल्मः शाम्यति पैत्तिकः ॥ ८२ ॥

इति त्रायमाणायोगः ।

द्राक्षाभयारसं गुल्मे पैत्तिके सगुड़ं पिबेत् ।
लिह्यात् कम्पिल्लकं वापि विरेकार्थं मधुद्रवम् ॥ ८३ ॥
दाहप्रशमनोऽभ्यङ्गः सर्पिषा पित्तगुल्मिनाम् ।
चन्दनाद्येन तैलेन तैलेन मधुकस्य वा ॥ ८४ ॥
ये च पित्तज्वरार्त्तानां * सतिक्ताः क्षीरवस्तयः ।
हितास्ते पित्तगुल्मिभ्यो वक्ष्यन्ते ये च सिद्धिषु ॥ ८५ ॥

गालितं क्षीरसमम् एकशरावदुग्धमिश्रितं कोष्णमेव पिबेत् । तदुपरि च यथाबलमुष्णमेव क्षीरं पिबेत् । तेन योगेन विरेचनान्निर्हृतदोषस्य पुंसः पैत्तिकगुल्मः शाम्यति ॥ ८२ ॥ त्रायमाणायोगः ।

गङ्गाधरः—द्राक्षेत्यादि । द्राक्षाभययोः क्वाथः । गुड़ः प्रक्षेप्यः । लिह्यादिति मधु द्रवं यत्र तत् कम्पिल्लकं लिह्यात् मधुना कम्पिल्लकचूर्णं कोष्ठानुरूपं लिह्यात् ॥ ८३ ॥

गङ्गाधरः—दाहेत्यादि । सर्पिषा अभ्यङ्गः, चन्दनाद्येन ज्वरोक्तेन तैलेन, मधुकस्य यष्टीमधुनः क्वाथकल्काभ्यां सिद्धेन तैलेन वाभ्यङ्गः दाहप्रशमनः ॥८४॥

गङ्गाधरः—ये चेत्यादि । पित्तज्वरार्त्तानामुक्ता ये सतिक्ताः क्षीरवस्तयस्ते पित्तगुल्मिभ्यो हिताः, ये च सतिक्ताः क्षीरवस्तयोऽत ऊर्द्ध्वं सिद्धिस्थाने वक्ष्यन्ते तेऽपि पित्तगुल्मिभ्यो हिताः ॥ ८५ ॥

प्रयोगान्तरत्वाद् रक्तपित्तोक्तवासाघृतातिदेशो न कृतः । क्षौद्रसंयुक्तमित्यनेन प्रक्षेपन्यायात् पादिकत्वं मधुनः । यथाबलमिति यथा विरेचनातियोगो न भवति ॥ ८१ । ८२ ॥

चक्रपाणिः—कम्पिल्लकं गुण्डारोचनिकाम् । तैलेन मधुकसाधितेन । पित्तज्वरहरा इत्यादौ यद्यपि पित्तज्वरहरत्वेन साक्षाद् वस्तयो नोक्तास्तथापि पटोलादय एव वस्तय उपयुक्तास्ता एव पित्तज्वरहरा भवन्तीति कृत्वेहोक्तं पित्तज्वरहरा इति । किंवा पित्तहरा ये तन्त्रे सिद्धौ च वक्तव्यास्ते ज्वरहराः पटोलादयो ज्ञेयाः ॥ ८३—८५ ॥

* पित्तज्वरहराः इति चक्रसम्मतः पाठः ।

शालयो जाङ्गलं मांसं गव्याज्ये पयसी घृतम्।
खर्ज्जूरामलकं द्राक्षां दाड़िमं सपरूषकम्॥
आहारार्थं प्रयोक्तव्यं पानार्थं सलिलं शृतम्।
बलाविदारिगन्धाद्यैः पित्तगुल्मं चिकित्सितम्॥
आमान्वये पित्तगुल्मे सामे वा कफवातिके।
यवागूभिः खडैर्यूषैः संधुक्ष्योऽग्निर्विलङ्घिते॥ ८६॥
शमप्रकोपौ दोषाणां सर्व्वेषामग्निसंश्रितौ।
तस्मादग्निं सदा रक्षेन्निदानानि च वर्ज्जयेत्॥ ८७॥
वमनं वमनार्हाय प्रदद्यात् कफगुल्मिने।
स्निग्धस्विन्नशरीराय गुल्मे शैथिल्यमागते॥

गङ्गाधरः—शालय इत्यादि। गव्याज्ये पयसी गव्यं पय आज्यमाजञ्च पयः। घृतन्तु गव्यमेवानुक्तत्वात्। सलिलं शृतमित्यर्द्धशिष्टं बलाविदारीगन्धादिभिः षड्भिः पक्वमित्यर्थः। अत्रामावस्थायां यत् कार्य्यमादौ तदाह—आमान्वये इत्यादि। आमान्वये सामे पित्तगुल्मे सति। कफवातिके गुल्मे विलङ्घिते। पूर्व्वं लङ्घनमाचरेत्। सम्यक् लङ्घितलक्षणोदये सति गुल्महरद्रव्यसिद्धाभिः यवागूभिः खडैश्च यूषैः अग्निर्गुल्मिनां जाठरोऽग्निः सन्धुक्ष्यः उद्दीपनीयः कार्य्यः॥ ८६॥

गङ्गाधरः—ननु कस्मादित्यत आह—शमप्रकोपावित्यादि। यस्माद् दोषाणां शमप्रकोपौ अग्निसंश्रितौ जाठराग्नेर्बलाधिक्ये सति सर्व्वदोषाणां शमः स्याद् बलाल्पत्वे तु प्रकोपः स्यादिति, तस्माद्धेतोः सदाग्निं जाठराग्निं रक्षेत् निदानानि च सदा वर्ज्जयेत्। इति पित्तगुल्मप्रतिक्रिया॥ ८७॥

गङ्गाधरः—अथ कफगुल्मे वमनमित्यादि। वमनार्हाय दौर्ब्बल्यादिरहिताय मन्दोऽग्निवदना मन्देत्यादिलक्षणान्विताय कफगुल्मिने स्निग्धस्विन्नशरीराय वमनं प्रदद्यात्। वमनेन तथा पुनः स्नेहस्वेदाभ्याञ्च शैथिल्यमागते प्राप्ते कफ-

चक्रपाणिः—शैथिल्यमागत इति शिथिलदोषतया शङ्कनिर्हार्य्यदोषभूते। घटमुखे न्यसेत्।

परिवेश्य प्रदीप्तांस्तु बल्वजानथवा कुशान्।
भिषक् कुम्भे समावाप्य गुल्मं घटमुखे न्यसेत्॥
स गृहीतो यदा गुल्मस्तदा घटमथोद्धरेत्।
वस्त्रान्तरं ततः कृत्वा छिन्द्याद् गुल्मं * प्रमाणवित्॥
विमार्गजं यदा पश्येद् यथालाभं प्रपीड़येत्।
मृद्नीयाद् गुल्ममेवैकं न त्वत्र हृदयं स्पृशेत्॥ ८८॥
तिलैरण्डातसीवीज-सर्षपैः परिलिप्य च।
श्लेष्मगुल्ममयःपात्रैः सुखोष्णैः स्वेदयेद् भिषक्॥ ८९॥
सव्योषक्षारलवणं दशमूलीश्रृतं घृतम्।
कफगुल्मं जयत्याशु सहिङ्गुविड़दाड़िमम्॥ ९०॥

इति दशमूलीघृतम्।

गुल्म सति परिवेश्य गुल्मिनं पुमांसमुपविष्टं कृत्वा कुम्भे घटमध्ये प्रदीप्तान् बल्वजान् उल्वाकतृणानि अथवा कुशान् वह्निना ज्वालयित्वा समावाप्य क्षिप्त्वा तद्घटमुखे गुल्मं न्यस्येत्, तद्वेगेन गुल्मो घटेनाकृष्य गृहीतो यदा भवति तदा घटमुद्धरेत्। ततोऽनन्तरं तमुत्थापितं गुल्मं वस्त्रान्तरं वस्त्रेण बद्ध्वाभ्यन्तरे गतं कृत्वा प्रमाणविद् भिषक् शस्त्रेण छिन्द्यात्। यदा विमार्गजं पश्येत् तदा तं छिन्नं यथालाभं यावन्मात्रं गुल्मं हस्तेन लभते तावन्मात्रं गुल्मं प्रपीड़येत् प्रपीड़नलब्धञ्चैकमेव गुल्मं मृद्नीयात्। अत्र मर्द्दनकाले तु न हृदयं स्पृशेत् प्राणायतनत्वात्॥ ८८॥

गङ्गाधरः—स्वेदार्थं योगमाह—तिलेत्यादि। तिलादीनां त्रयाणां वीजानि सर्षपाणि च पेषयित्वा गुल्मोपरि परिलिप्य सुखोष्णैरयःपात्रैर्लौहमयपिण्डादिभिः श्लेष्मगुल्मं स्वेदयेत्॥ ८९॥

गङ्गाधरः—कफगुल्मिनः स्नेहनार्थं स्नेहमाह—सव्योषेत्यादि। दशमूलीश्रृतमिति दशमूलैः कल्कीभूतैर्घृतात् पादिकैश्चतुर्गुणे च दशमूलक्वाथे

घटमन्थनयन्त्रेण सम्यग्गृहीत्वा प्रपीड़येद् भिन्द्यादिति योजना। अत्र हृदयस्य त्यागः स्फुटनादिभयात्॥ ८६—८९॥

चक्रपाणिः सव्योषेत्यादि। दशमूलस्य क्वाथे व्योषादीनां शेषाणां कल्कैः साधितं

* छिन्द्यात् इत्यत्र भिन्द्यात् इति चक्रः।

भल्लातकानां द्विपलं पञ्चमूलं पलोन्मितम्।
साध्यं विदारिगन्धाद्यमापोथ्य सलिलाढ़के॥
पादशेषे रसे तस्मिन् पिप्पलीं नागरं वचाम्।
विड़ङ्गं सैन्धवं हिङ्गु यावशूकं विडं शटीम्॥
चित्रकं मधुकं रास्नां पिष्ट्वा कर्षसमं भिषक्।
प्रस्थञ्च पयसो दत्त्वा घृतप्रस्थं विपाचयेत्॥
एतत् भल्लातकघृतं कफगुल्महरं परम्।
प्लीहपाण्ड्वामयश्वास-ग्रहणीरोगकासनुत्॥ ९१॥

भल्लातकाद्यं घृतम्।

पिप्पलीपिप्पलीमूल-चव्यचित्रकनागरैः।
पलिकैः सयवक्षारैर्घृतप्रस्थं विपाचयेत्॥
क्षीरप्रस्थेन तत् सर्पिर्हन्ति गुल्मं कफात्मकम्।
ग्रहणीपाण्डुरोगघ्नं प्लीहकासज्वरापहम्॥ ९२॥

क्षीरषट्पलकं घृतम्।

घृतप्रस्थं पचदित्यर्थः। पक्त्वा तत्र घृते व्योषक्षारलवणघृतभृष्टहिङ्गुविड़लवणदाड़िमफलत्वक्चूर्णानि घृतात् पादिकानि प्रक्षिप्य मेलयेदिति बोध्यम्॥ ९०॥

दशमूलीघृतम्।

गङ्गाधरः—भल्लातकानामित्यादि। सुपक्वभल्लातकफलानां द्विपलं विदारिगन्धाद्यं पञ्चमूलं प्रत्येकं पलोन्मितं मिलित्वा सप्तपलमापोथ्य सलिलाढ़के षोड़शशरावजले साध्यम्। पादशेषे चतुःशरावमितेऽवशिष्टे तस्मिन् रसे क्वाथे सति पिप्पल्यादीनि रास्नान्तानि द्वादश द्रव्याणि प्रत्येकं कर्षसम्मितानि पिष्ट्वा कल्कीकृत्य पयसः प्रस्थं चतुःशरावञ्च दत्त्वा घृतप्रस्थं चतुःशरावं घृतं विपाचयेत्॥ ९१॥

भल्लातकाद्यं घृतम्।

गङ्गाधरः—पिप्पलीत्यादि। पिप्पल्यादीनि पञ्च यवक्षारञ्चेति षट् द्रव्याणि पलिकैः प्रत्येकमेषां पलं तेन चैतानि षट् मिलित्वा षट्पलिकानि

घृतं पिप्पल्याद्यर्कं षट्पलघृतसमेनव श्रपणीयम्। तथैववचनादत्र त्रिगुणं जलं देयम्॥ ९०—९२॥

त्रिवृतां त्रिफलां दन्तीं दशमूलं पलोन्मितम् ।
जले चतुर्गुणे पक्त्वा चतुर्भागस्थितं रसम् ॥
सर्पिरेरण्डतैलञ्च क्षीरञ्चैकत्र साधयेत् ।
स सिद्धो मिश्रकस्नेहः सक्षौद्रः कफगुल्मनुत् ॥
कफवातविबन्धेषु कुष्ठप्लीहोदरेषु च ।
प्रयोज्यो मिश्रकस्नेहो योनिशूलेषु चाधिकम् ॥ ६३ ॥

इति मिश्रकस्नेहः ।

कल्कीभूतानि दत्त्वा गव्यक्षीरञ्च प्रस्थं चतुःशरावं दत्त्वा जलं द्वादशशरावं दत्त्वा घृतप्रस्थं विपाचयेत् । तत् पक्कं सर्पिः कफात्मकगुल्मादिकं हन्ति ॥ ९२ ॥　　　क्षीरषट्पलकं घृतं, पञ्चकोलघृतमित्यन्ये ।

गङ्गाधरः—त्रिवृतामित्यादि । पलोन्मितमिति क्लीवनिर्द्दिष्टं प्रयोगेऽन्त्यगतलिङ्गसङ्ख्या प्रयुञ्जीतेति दशमूललिङ्गं प्रयुक्तं, परन्तु त्रिवृतादिषु सर्व्वत्रैव लिङ्गविपरिणामेनान्वेतव्यं ; तेन त्रिवृतादीनां पञ्चदशानां द्रव्याणां प्रत्येकं पलमानं चतुर्गुणे जले षष्टिपलजले पक्त्वा चतुर्भागैकभागसंस्थितं पञ्चदशपलशिष्टं स्थितं रसं क्वाथं सर्पिश्च पञ्चदशपलम् एरण्डतैलञ्च पञ्चदशपलं क्षीरञ्च पञ्चदशपलम् । भागे ह्यनुक्ते समभागविधानात् । चत्वार्य्येकल्कान्येकत्र पचेत् । स्नेहावशेषः सिद्धो मिश्रकस्नेहः । सर्पिरेरण्डतैलयोर्मेलनान्मिश्रकस्नेहः । शीतीकृतः सक्षौद्रः शीतेऽस्मिन् त्रिंशत्पले मिश्रकस्नेहे मधु पादिकं सार्द्धसप्तपलं प्रक्षिप्य मेलयेदित्यर्थः ॥ ९३ ॥　　　मिश्रकस्नेहः ।

चक्रपाणिः—त्रिवृतामित्यादौ पञ्चदश पलानि क्वाथ्यानि, तत्र चतुर्गुणं जलं देयं, पलोल्लेखविहितत्वात् षष्टिपलानि भवन्ति । क्षीरमपि साहचर्य्यात् पञ्चदशपलम् । एतदुभयद्रवपादस्नेहोऽत्र वक्तव्यः । किंवा स्नेहसमक्षीरमिति वचनात् स्नेहसमेन क्षीरेण क्वाथेन च पञ्चदशपलेन द्रवेण पञ्चपलः स्नेहः द्रवपादिकः कर्त्तव्यः । जतूकर्णाभिप्रायात् तु उत्क्वाथ्य त्रिवृतादिपञ्चपलात् प्रस्थमानोल्लेखने प्रस्थचतुष्टयं जलस्य देयम् । यतस्तेन सामान्येनैवोक्तं त्रिवृता-दन्ती-त्रिफला-दशमूलसमेनोरुबुकं तैलम् । सर्पिश्च श्रृतं पयसा सममुदावर्त्तशूलादौ ॥ ९३ ॥

यदुक्तं वातगुल्मघ्नं स्रंसनं नीलिनीघृतम्।
द्विगुणं तद् विरेकार्थं प्रयोज्यं कफगुल्मिनाम्॥ ९४॥
सुधाक्षीरद्रवे चूर्णं त्रिवृतायाः सुभावितम्।
कार्षिकं मधुसर्पिर्भ्यां सुखं लीढ़ं विरेचयेत्॥ ९५॥
विरेचनम्।

जलद्रोणे विपक्तव्या विंशतिः पञ्च चाभयाः।
दन्त्याः पलानि तावन्ति चित्रकस्य तथैव च॥
अष्टभागावशेषन्तु रसं पूतमपि क्षिपेत्।
दन्तीसमं गुड़ं पूतं दद्यात् तत्राभयाश्च ताः॥
तैलार्द्धकुड़वञ्चैव त्रिवृतायाश्चतुःपलम्।
चूर्णितञ्चार्द्धपलिकं पिप्पलीविश्वभेषजम्॥

गङ्गाधरः—यदुक्तमित्यादि। द्विगुणमिति मात्रया द्विगुण प्रयोज्यम्। द्विगुणं द्रव्यं वा तत्साधने प्रयोज्यम्॥ ९४॥

गङ्गाधरः—सुधेत्यादि। सुधा स्नुही, तस्याः क्षीरस्य पिच्छिलभागं त्यक्त्वा यद् द्रवं भवति तद्रूपे द्रवे त्रिवृतायाश्चूर्णं कार्षिकं भावितं शुष्कं कार्षिकमिति पूर्व्वयुगपुरुषाभिप्रायेण तेन यथाबलकोष्ठं माषकद्वयादिकं मधुसर्पिर्भ्यां लीढं सुखं विरेचयेत्॥ ९५॥ विरेचनयोगः।

गङ्गाधरः—जलद्रोणे इत्यादि। अभया आकृतिमानात् पञ्चविंशतिः वस्त्रे पोट्टलीकृताः, दन्त्या दन्तीमूलस्य तावन्ति पञ्चविंशतिः पलानि, चित्रकस्य मूलानि च तथैव पञ्चविंशतिः पलानि, इत्येतत्त्रयं जलद्रोणे चतुःषष्टिशरावजले पचेत्। अष्टभागावशेषन्तु अष्टशरावक्वाथावशेषन्तु पूतं तत्र पूते रसे पूतं गुड़ं पुराणं दन्तीसमं पञ्चविंशतिपलं क्षिपेत्, तेन क्वाथेन गोलयित्वा पूतं कुर्य्यात्। ततः परं ताश्च पोट्टलीबद्धस्विन्नाः पञ्चविंशतिरभयाश्च तैलार्द्धकुड़वञ्चेति रक्तिकादिषु मानेषु यावन्न कुड़वो भवेत्। आर्द्रद्रव्ये द्रवद्रव्ये न द्वैगुण्यं तथेष्यते। कुड़वेऽपि कचिद् द्वित्वं यथा दन्तीघृतादिषु इति वचनादत्राद्वैगुण्यात् तिलतैलस्य चतुःष्पलं कटाहे दद्यात् भृष्ट्वा तत्र तत्क्वाथं गुड़मिश्रं तत्र दत्त्वा पचेत् लेहवत्पाके

चक्रपाणिः—द्विगुणमिति द्विपलप्रमाणं तत्र द्विपलं पेयमुक्तम्। तैलार्द्धकुड़वमिति तैलं

तत् साध्यं लेहवत् शीते तस्मिंस्तैलसमं मधु ।
दद्याच्चूर्णपलञ्चैकं त्वगेलापत्रकेशरात् ॥
ततो लेहपलं लीढ्वा जग्ध्वा चैकां हरीतकीम् ।
सुखं विरेच्यते स्निग्धो दोषप्रस्थमनामयम् ॥
गुल्मं श्वयथुमर्शांसि पाण्डुरोगमरोचकम् ।
हृद्रोगं ग्रहणीदोषं कामलां विषमज्वरम् ॥
कुष्ठं प्लीहानमानाहमेषा हन्त्युपयोजिता ।
निरत्ययः क्रमश्चास्या द्रवो मांसरसौदनः ॥ ९६ ॥

दन्तीहरीतकी ।

सिद्धाः सिद्धिषु वक्ष्यन्ते निरूहाः कफगुल्मिनाम् ।
अरिष्टयोगाः सिद्धाश्च ग्रहण्यर्शश्चिकित्सिते ॥

सति तत्र त्रिवृतायाश्चूर्णं चतुष्पलं पिप्पलीचूर्णमर्द्धपलिकं विश्वभेषजचूर्णञ्चार्द्धपलिकं प्रक्षिप्यावतारयेत्। ततः शीते मधुनश्चतुष्पलं त्वगेलापत्रकेशरात् प्रत्येकं कर्षमानं मिलित्वा पलं दद्यात्। ततो लेहपलं खादेत्। हरीतकीञ्चैकां खादेत्। स्निग्धः स्विन्नश्च गुल्मी तेन सुखं दोषप्रस्थं पुरीषं विहाय पित्तकफयोरर्द्धत्रयोदशपलं सुखं विरेच्यतेऽनामयमक्लेशं यथा स्यात् तथा। अस्निग्धस्विन्नश्चेत् खादेत्, तर्हि न तथा सुखं दोषप्रस्थं विरेच्यते। अस्या दन्तीहरीतक्या निरत्ययः आहारस्य क्रमः। द्रवो मांसरसौदनः मांसरसेन पक्वश्च द्रवीभूत ओदन इत्यर्थः। दन्तीहरीतकी ॥ ९६ ॥

गङ्गाधरः—सिद्धा इत्यादि। सिद्धिषु सिद्धिस्थाने कफगुल्मिनां सिद्धाः सिद्धफला निरूहा वक्ष्यन्ते। कफगुल्मिनां सिद्धाश्चारिष्टयोगा ग्रहण्यर्शश्चिकित्-

चतुःपलम्। लेहवदिति लेहपाकलक्षणेन पक्तव्यमित्यर्थः। इह चतुर्जातकान्मिलितात् पलम्। दोषप्रस्थमिति सार्द्धत्रयोदशपलम्। उक्तं हि भोजेन—'वमने च विरेके च तथा शोणितमोक्षणे। सार्द्धत्रयोदशपलं प्रस्थमाहुर्मनीषिणः" इति। ग्रहण्यर्शश्चिकित्सिते निर्दिष्टमित्यर्थः ॥ ९४—९६ ॥

यच्चूर्णं गुड़िका याश्च विहिता वातगुल्मिनाम्।
द्विगुणक्षारहिङ्ग्वम्ल-वेतसास्ताः कफे हिताः॥
य एव ग्रहणीदोषे क्षारास्ते कफगुल्मिनाम्।
सिद्धा निरत्ययाः शस्ताः दाहस्त्वन्ते प्रशस्यते॥ ६७॥
प्रपुराणानि धान्यानि जाङ्गला मृगपक्षिणः।
कौलत्थो मुद्गयूषश्च पिप्पल्या नागरस्य च॥
शुष्कमूलकयूषश्च विल्वस्य तरुणस्य च।
चिरविल्वाङ्कुराणाञ्च यमान्याश्चित्रकस्य च॥
वीजपूरकहिङ्ग्वम्ल-वेतसक्षारदाड़िमैः।
तक्रेण तैलसर्पिर्भ्यां व्यञ्जनान्युपकल्पयेत्॥ ६८॥

सिते वक्ष्यन्ते। अत्रैवाध्याये वातगुल्मिनां यच्चूर्णं याश्च गुड़िका विहितास्तत्र तत्र चूर्णे गुड़िकायाञ्च यावन्मानं यवक्षारं हिङ्गु चाम्लवेतसञ्चोक्तं तावन्मानाद् द्विगुणं दत्त्वा यदि तत्तच्चूर्णं सा सा गुड़िका वा क्रियते तदा कफगुल्मिनां कफे हिता भवन्ति। य एव ग्रहणीदोषे ग्रहणीरोगाध्याये ये ये क्षारा वक्ष्यन्ते, ते क्षारयोगाः कफगुल्मिनां निरत्ययाः सिद्धाः शस्ताः। कफगुल्मिनां गुल्मप्रदेशस्यान्ते उपरिदेशे दाहः लौहनिर्म्मितदण्डं दग्ध्वाग्निवर्णं कृत्वा तद्देशे दाहकरणं प्रशस्यते॥ ९७॥

गङ्गाधरः—अथ पथ्यद्रव्याण्याह—प्रपुराणानीत्यादि। द्विवत्सरातीतानि धान्यानि शालिसंज्ञानि। जाङ्गला न तु ग्राम्याश्छागपारावतादयः। कौलत्थो यूषो मुद्गयूषश्च। चतुर्द्दशगुणे तोयेऽष्टादशगुणितेऽथवा। पक्त्वा पादावशेषन्तु यूषमाहुर्मनीषिण इति। पिप्पल्या नागरस्य च यूषः पिप्पलीकाथकल्कान्यतरेण यूषयोनिविदलं पक्त्वा यूषः कार्य्यः। एवं शुष्कमूलकेन तरुणविल्वेन चिरविल्वस्य नक्तमालस्याङ्कुरपत्रेण यमान्या च चित्रकस्य मूलेन च यथायोग्यं यूषः कार्य्यः। अथ व्यञ्जनार्थमाह—वीजेत्यादि। वीजपूरकं मातुलुङ्गफलं तस्य द्रवेण हिङ्गुनाम्लवेतसेन क्षारं यवक्षारेण दाड़िमफलद्रवेण च तक्रेण च तैलेन

चक्रपाणिः—दाहस्त्वन्ते इति दाहरूपत्वात् क्रियान्तरासिद्धावन्ते एव कर्त्तव्यतामाह॥ ९७॥

पञ्चमूलीशृतं तोयं पुराणं वारुणीरसम् ।
कफगुल्मी पिवेत् काले जीर्णं माध्वीकमेव च ॥ ६६ ॥
यमानीचूर्णितं तक्रं विड़ेनालवणीकृतम् ।
पिवेत् सन्दीपनं वात-मूत्रवर्चोऽनुलोमनम् ॥ १०० ॥
सञ्चितः क्रमशो गुल्मो महावास्तुपरिग्रहः ।
कृतमूलः सिरानद्धो यदा कूर्म्म इवोन्नतः ॥
दौर्व्वल्यारुचिहृल्लास-कासवम्यरतिज्वरैः ।
तृष्णातन्द्राप्रतिश्यायैर्युज्यते न स सिध्यति ॥ १०१ ॥
गृहीत्वा सज्वरश्वासं छर्द्द्यतीसारपीड़ितम् ।
हृन्नाभिहस्तपादेषु शोथः कर्षति गुल्मिनम् ॥ १०२ ॥

सर्पिषा वा संस्करणेन द्रव्येणैतावन्मात्रेण व्यञ्जनद्रव्याणि जाङ्गलमृगपक्षिपटोल-वार्त्ताकप्रभृतीनि पक्त्वा संस्कार्य्य व्यञ्जनानि कल्पयेत् यथा गुल्मिने रोचन्ते ॥ ९८ ॥

गङ्गाधरः—पानीयमाह—पञ्चमूलीत्यादि । पुराणं वारुणीरसं पुरातन-वारुणीसंज्ञमद्यद्रवं, काले पिपासाकाले न त्वकाले, जीर्णं पुरातनं माध्वीकं मधुकृतं मद्यम् ॥ ९९ ॥

गङ्गाधरः—अथानुलोमिकयोगमाह—यमानीत्यादि । आलवणीकृतं विड़-लवणयोगेनेषल्लवणीकृतम् ॥ १०० ॥

गङ्गाधरः—कफगुल्मान्तगुल्मचिकित्सितमुक्त्वा एषामसाध्यत्वावस्थामाह—सञ्चित इत्यादि । क्रमशः सञ्चितः सन् गुल्मो यदा महावास्तु स्वनिवासस्थानं महत् विपुलं परिगृह्णाति कृतमूलश्च भवति न चलति, सिराभिः सूक्ष्मान्त्रा-दिभिर्नद्ध आवृतः सन् बद्धो भवति, यदा वा स्वावस्थितिस्थाने कूर्म्म इव उन्नतो भवति, दौर्व्वल्यादिभिश्च युज्यते यो गुल्मः स न सिध्यति ॥ १०१ ॥

गङ्गाधरः—अपरासाध्यलक्षणमाह—गृहीत्वेत्यादि । ज्वरश्वासच्छर्द्द्यती-सारयुक्तं गुल्मिनं हृन्नाभिहस्तपादेषु शोथो गृहीत्वा कर्षति मारयति ॥ १०२ ॥

चक्रपाणिः—प्रपुराणाणी क्रमादसाध्यताप्राप्तं गुल्ममाह सञ्चित इत्यादिना । महा-वास्तुपरिग्रह इति भूरिदेशव्यापकः ॥ ९८—१०२ ॥

रौधिरस्य तु गुल्मस्य गर्भकालव्यतिक्रमे।
स्निग्धस्विन्नशरीरायै दद्यात् स्निग्धविरेचनम्॥ १०३॥
पलाशक्षारपात्रे द्वे द्वे पात्रे * तैलसर्पिषोः।
गुल्मशैथिल्यजननीं पक्त्वा मात्रां प्रदापयेत्॥ १०४॥

गङ्गाधरः—एतल्लक्षणद्वयं वातपित्तकफसन्निपातगुल्मानामसाध्यत्वपरं न तु रौधिरगुल्मस्येति ज्ञापनाय अत ऊर्द्ध्वं रौधिरगुल्मचिकित्सितमाह—गर्भकालव्यतिक्रमे इति। ननु गर्भावस्थानकालस्तु द्वादशमासः, परन्तु वैकारिकगर्भस्य न कालनियमः। सुश्रुतेऽप्युक्तं—"नवमदशमैकादशद्वादशमासेषु प्रसूयतेऽतः परन्तु वैकारिकं विद्यात्।" अस्मिंश्चाध्याये स्वयमुक्तं "मासे व्यतीते दशमे चिकित्स्यः" इति कुतो ज्ञातव्यो गर्भकालव्यतिक्रमः? उच्यते, गर्भलक्षणव्यतिक्रमे निश्चितीकृतस्य रौधिरस्य गुल्मस्य गर्भाशङ्का यदि स्यात् तदा तदाशङ्कायां गर्भप्रसवकालात्ययापेक्षा कर्त्तव्या, नास्ति हि गर्भलक्षणाशङ्का स्तनमण्डलौष्ठपुटकृष्णत्वस्तन्यादीनां सामान्येऽपि करचरणादिभिरङ्गैर्निःशूलं स्पन्दनात् व्यतिक्रमेऽङ्गावयवकरचरणादिभिर्विना पिण्डाकारेण सशूलस्पन्दने सति गर्भाशङ्का नास्ति, तस्माद् गर्भाशङ्कानिरासार्थं नैतद् वचनम्। परन्तु गर्भप्रसवकालस्तु प्रायेण दशमो मासस्तत्कालस्य व्यतिक्रमे व्यतीते सति सुखसाध्यत्वं रक्तगुल्मस्य भवति। तदा स्निग्धस्विन्नशरीरायै स्त्रियै स्निग्धविरेचनमेरण्डतैलपयोघृतादिमिश्रं विरेचनमौषधं दद्यात्॥ १०३॥

गङ्गाधरः—पलाशक्षारेत्यादि। स्निग्धविरेचनानन्तरम्। पलाशतरुं दग्ध्वा भस्मीकृत्य क्षारं षड्गुणे तोये चतुर्गुणे वा एकविंशतिवारान् परिस्राव्य तस्य क्षारोदकस्य द्वे पात्रे द्वात्रिंशच्छरावमानं द्वैगुण्यात् तैलसर्पिषोश्च मिलित्वा द्वे पात्रे आढ़कद्वयं द्वैगुण्याद् द्वात्रिंशच्छरावं पक्त्वा स्नेहे शिष्टेऽवतार्य्य तस्य मात्रां दोषाग्निव्याधिबलापेक्षिणीं दद्यात् गुल्मशैथिल्यजननार्थम्॥ १०४॥

चक्रपाणिः—गर्भकालव्यतिक्रमे इति दशममासरूपस्य गर्भकालस्य व्यतिक्रमे॥१०३॥

चक्रपाणिः—क्षारपादे इति क्षारोदकपादद्वयम्। मात्रामिति योग्यप्रमाणमुक्तम्॥ १०४॥

* क्षारपादे द्वे द्वे पादे इति चक्रधृतः पाठः।

प्रभिद्यते न यद्येवं दद्याद् योनिविशोधनम्।
क्षारेण युक्तं पललं सुधाक्षीरेण वा पुनः॥
ताभ्यां वा भावितान् दद्याद् योनौ कटुकमत्स्यकान्।
वराहमत्स्यपित्ताभ्यां लक्तकान् वा सुभावितान्॥
अधोहरैश्चोर्द्धहरैर्भावितान् वा समाक्षिकैः।
किण्वं वा सगुड़क्षारं दद्याद् योनिविशोधनम्॥ १०५॥
रक्तपित्तहरं क्षारं लेहयेन्मधुसर्पिषा।
लसुनं मदिरां तीक्ष्णां मत्स्यांश्चास्यै प्रदापयेत्॥ १०६॥
वस्तिं सक्षीरगोमूत्रं सक्षारं दाशमूलिकम्।
अदृश्यमाने रुधिरे दद्याद् गुल्मप्रभेदनम्॥ १०७॥

गङ्गाधरः—प्रभिद्यत इत्यादि। यद्येवं स्नेहक्षारयोगेण रौधिरो गुल्मो न प्रभिद्यते तदा योनिविशोधनं दद्यात्। ननु योनिविशोधनं किं भवतीत्याह—क्षारेणेत्यादि। क्षारेण पलाशादिभस्मषड़्गुणचतुर्गुणान्यतरोदकं वस्त्रे स्थापनेन अधःपतितेन लवणवद्द्रव्येण पललं मांसस्य दीर्घाकारं खण्डं युक्तं कृत्वा तत्क्षारेण म्रक्षितं योनिद्वारेण प्रवेशयेत्। अथवा सुधायाः स्नुह्याः क्षीरेण म्रक्षितं तथाविधमांसखण्डं योनिद्वारेण प्रवेशयेत्। अथवा क्षारस्नुहीक्षीराभ्यां भावितान् कटुकमत्स्यकान् तिक्तप्रोष्ठीप्रभृतीन् मत्स्यान् योनौ दद्यात्। अथवा वराहमत्स्ययोः पित्ताभ्यां सुभावितान् लक्तकान् अलक्तकान् योनौ दद्यात्। अथवा अधोहरवरेचनिकद्रव्यक्वाथैः समाक्षिकैस्तथोर्द्धहरैर्वमनद्रव्यक्वाथैः समाक्षिकः सुभावितान् लक्तकान् योनौ दद्यात्। अथवा किण्वं तिलकल्कं सगुड़क्षारं पुराणगुड़यवक्षारमिश्रां वर्त्तिं कृत्वा योनिविशोधनं दद्यात्। अथवा रक्तपित्तहरं क्षारं मधुसर्पिर्भ्यां लेहयेत्। तथास्यै लसुनं भक्षणार्थं तीक्ष्णां

चक्रपाणिः—पललं तिलपिष्टम्। क्षारश्चात्र पलाशक्षार एव प्रकृतत्वात्। ताभ्यामिति क्षारसुधाक्षीराभ्याम्। कटुकमत्स्यः शफरीशुष्कमत्स्यः। लक्तकान् वस्त्रावयवान्। किण्वं सुरावीजम्। रक्तपित्तहरं क्षारमिति नीलोत्पलक्षारम्॥ १०५—१०७॥

प्रवर्त्तमाने रुधिरे दद्यान्मांसरसौदनम्।
घृततैलेन साभ्यङ्गं पानार्थे तरुणां सुराम्॥ १०८॥
रुधिरेऽतिप्रवृत्ते तु रक्तपित्तहरीं क्रियाम्।
कुर्य्याद् वातरुगार्त्तायाः सर्व्वा वातहरीः पुनः॥
घृततैलावसेकांश्च तित्तिरींश्चरणायुधान्।
सुरां समण्डां पूर्व्वञ्च पानमम्लस्य सर्पिषः॥
प्रयोजयेदुत्तरं वा जीवनीयेन सर्पिषा।
अतिप्रवृत्ते रुधिरे सतिक्तेनानुवासनम्॥ १०९॥

मदिराञ्च पातुं मत्स्यांश्च व्यञ्जनाय दद्यात्। अथवा दाशमूलिकं दशमूलकाथं गोदुग्धगोमूत्रयवक्षारयुक्तं कृत्वा मथित्वा योनौ वस्तिं दद्यात्। एवं कृतेऽप्यदृश्यमानं चेत् रुधिरं तदा गुल्मप्रभेदनं यद्यद् भेषजमुक्तं तत्तद् दद्यात्॥ १०५—१०७॥

गङ्गाधरः—प्रवर्त्तमान इत्यादि। एवं हि प्रवर्त्तमाने रुधिरे मांसरसौदनं पथ्यं दद्यात्। घृततैलेन चाभ्यङ्गमभ्यङ्गञ्च दद्यात्। पानार्थे तरुणां नवां सुरां दद्यात्॥ १०८॥

गङ्गाधरः—रुधिरेऽतीत्यादि। एवं कृते यद्यतिप्रवर्त्तते रुधिरं तदा रक्तपित्तहरीं क्रियां कुर्य्यात्। वातरोगश्चेद् भवति तदा वातहरीः सर्व्वाः क्रियाः कुर्य्यात्। घृतेत्यादि। अतिप्रवृत्ते रुधिरे। घृततैलावसेकांश्च वातहरान् उक्तान् कुर्य्यात्। मांसार्थं तित्तिरीन् चरणायुधान् कुक्कुटान् समण्डां सुरां प्रयोजयेत्। अम्लस्य सर्पिषश्च पानं पूर्व्वं प्रयोजयेत्। तत उत्तरं जीवनीयेन जीवनीयदशककाथकल्काभ्यां सिद्धेन सर्पिषानुवासनं प्रयोजयेत्। एवं सतिक्तेन तिक्तकघृतेनानुवासनं प्रयोजयेदिति॥ १०९॥

चक्रपाणिः—अम्लस्य सर्पिषः भोजनोत्तरकालपानम्। किंवोत्तरवस्तिः। जीवनीयं सर्पिर्वोत्तरके वक्तव्यम्। सतिक्तेन तिक्तकघृतेनानुवासनमिति॥ १०८—१०९॥

तत्र श्लोकाः ।

स्नेहः स्वेदः सर्पिर्वस्तिश्चूर्णानि वृंहणं गुड़िकाः ।
वमनविरेकौ मोक्षः क्षतजस्य च वातगुल्मवताम् ॥
सर्पिः सतिक्तसिद्धं क्षीरं प्रस्रंसनं निरूहाश्च ।
रक्तस्य चावसेचनमाश्वासनसंशमनयोगाः ॥
उपनाहनं सशस्त्रं पक्वस्याभ्यान्तरप्रभिन्नस्य ।
संशोधनसंशमने पित्तप्रभवस्य गुल्मस्य ॥
स्नेहः स्वेदो भेदो लङ्घनमुल्लेखनं विरेकश्च ।
सर्पिर्वस्तिर्गुड़िकां चूर्णमरिष्टाश्च सक्षाराः ॥
गुल्मस्यान्ते दाहः कफजस्याग्रेऽपनीतरक्तस्य ।
गुल्मस्य रौधिरस्य क्रियाक्रमः स्त्रीभवस्योक्तः ॥
यथान्नपानसेवा हेतूनां वर्ज्जनं यथास्वञ्च * ।
नित्यञ्चाग्निसमाधिः स्निग्धस्य च सर्व्वकर्म्माणि ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमुपसंहरति—तत्र श्लोका इति। स्नेहः स्वेद इत्यादि। क्षतजन्यशोणितस्य मोक्षः। प्रस्रंसनं विरेचनम्। आश्वासनं समाश्वस्तं सगेषार्त्ति-मित्यादिना आश्वासवचनम्। उपनाहनं प्रलेपनम्। स्नेह इत्यादि। उल्लेखनं वमनं कफजस्येति छेदः। अग्रे पूर्व्वमपनीतरक्तस्य विरिक्तीकृतरक्तस्य रौधिरस्य गुल्मस्य स्त्रीभवस्य क्रियाक्रमः उक्तः। अथ वातादिगुल्मेषु यथास्वं पथ्यान्नपानसेवा, यथास्वं हेतूनाञ्च वर्ज्जनम्। नित्यञ्चाग्निसमाधिरित्येतत् आमान्वये पित्तगुल्मे इत्यादिना प्रोक्तम्। स्निग्धस्य भिषजा तु स्वेद इत्यादिना

* "पथ्यान्न" इति पाठः साधीयान्।

हेतुर्लिङ्गं सिद्धिः क्रियाक्रमः साध्यता न च योगाश्च * ।
गुल्मचिकित्सितसंग्रह एतावान् व्याहृतोऽग्निवेशस्य ॥ ११० ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
गुल्मचिकित्सितं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

स्निग्धस्य च सर्व्वकर्म्माण्युक्तानि। पूर्व्वं गुल्मानां हेतुर्लिङ्गं प्रोक्तं ततः सक्रियाक्रममतः सिद्धमित्यादिना सिद्धः क्रियाक्रमः। सञ्चितः क्रमश इत्यादिना न साध्यता उक्ताः। योगाश्च उक्ताः ॥ ११० ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्निवेशेत्यादि ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे
चिकित्सितस्थानजल्पे गुल्मचिकित्सितजल्पाख्या
पञ्चमी शाखा ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—स्नेह इत्यादिना पुनः संक्षेपेण संग्रहं करोति। साध्यतानुयोगाश्च एतेन प्रत्येकं वातादिगुल्मचिकित्सिते संगृहीतेऽपि पुनः संक्षेपसंग्रहाभिधानेन संगृहीता ॥ ११० ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां गुल्मचिकित्सितं
नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

---

* साध्यतानुयोगाश्च इत्यन्यत्र पठ्यते।

षष्ठोऽध्यायः ।

अथातः प्रमेहचिकित्सितं व्याख्यास्यामः, इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

निर्म्मोहमानानुशयो निराशः पुनर्व्वसुर्ज्ञानतपोविशालः ।
कालेऽग्निवेशाय सहेतुलिङ्गानुवाच मेहान् शमनञ्च तेषाम् ॥ २ ॥
आस्यासुखं स्वप्नसुखं दधीनि ग्राम्यौदकानूपरसाः पयांसि ।
नवान्नपानं गुड़वैकृतञ्च प्रमेहहेतुः कफकृच्च सर्व्वम् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशानुक्रमेण गुल्मचिकित्सितानन्तरं प्रमेहचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—निर्म्मोहेत्यादि। अनुशयोऽनुवृत्तिः। मोहमानानुशयाभ्यां निर्गतः। निराशः आशातो निर्गतः आशाशून्य इत्यर्थः। ज्ञानतपसी विशाले यस्य। काले प्रश्नकाले ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तत्र हेतुमाह—आस्येत्यादि। आस्या आस्यते उपविश्यते इत्यास्या, तत्र सुखं सुखेनास्या इत्यर्थः। स्वप्नसुखं सुखेन निद्रा। ग्राम्यश्च औदकश्चानूपश्च तानि मांसानि तेषां रसाः। पयांसीति गव्यमाहिषादिदुग्धानि। नवानामन्नं भोजनं पानञ्चाथवा नवे चान्नपाने। गुड़वैकृतं गुड़कृतविकारः। सर्व्वं कफकृच्च द्रव्यम्। प्रमेहहेतुः कफप्रमेहहेतुरित्यर्थः। केचित् तु एतेन सर्व्वप्रमेहेषु कफानुबन्धः ख्यापितः, सामान्येनेदं ह्युक्तं, पूर्व्वं प्रमेहाणां निदानं त्रिदोषकोपकत्वात्, तत्र ; निदानस्थाने हि त्रिदोषप्रकोपजाः सर्व्वे प्रमेहा उक्ताः, पुनः श्लेष्माद्याधिक्येन श्लैष्मिकादिप्रमेहाणां प्रत्येकं निदानमुक्तम् ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—निदानोक्तसम्बन्धक्रमादेव गुल्मचिकित्सितादनु मेहचिकित्सितं समुच्यते। निर्गता मोहादयो यस्य स तथा, अनुशयः कोपः, निर्गता आशा यस्य स निराशः नीरागः। निदानोक्तमपि हेतुलिङ्गादि पुनः प्रकरणवशात् सकलमुच्यते। आस्यासुखमिति सुखजनिकास्या न दुःखजनिका। एवं स्वप्नसुखञ्च ज्ञेयम्। शय्यादिदोषेण दुःखस्वप्नं दुःखास्या च न प्रमेहहेतुः। गुड़वैकृतञ्च इत्यादिना कफजादिमेहहेतुः। कफजा एव मेहाः मेहत्वेनादावुच्यन्ते ॥ १—३ ॥

मेदश्च मांसञ्च शरीरजञ्च क्लेदं कफो वस्तिगतं प्रदूष्य।
करोति मेहान् समुदीर्णमुष्णैस्तानेव पित्तं परिदूष्य चापि॥
क्षीणेषु दोषेष्ववकृष्य वस्तौ धातून् प्रमेहान् कुरुतेऽनिलश्च।
दोषो हि वस्तिं समुपेत्य मूत्रं संदूष्य मेहान् कुरुते यथास्वम्॥४॥
साध्याः कफोत्था दश पित्तजाः षट् याप्या असाध्यः पवनाच्चतुष्कः।
समक्रियत्वाद् विषमक्रियत्वान्महात्ययत्वाच्च यथाक्रमं ते॥ ५॥

गङ्गाधरः—तत्र हायनकयवकेत्यादिना कफप्रमेहनिदानं यदुक्तं तथा दोषः श्लेष्मा दूष्याश्च वहुवद्धमेदःप्रभृतय इति तदनुसृत्य सम्प्राप्तिमाह—मेदश्चेत्यादि। एभिरास्यासुखादिभिः प्रकुपितः कफो दोषो मेदो मांसं शरीरजं क्लेदं चकारान्निदानस्थाने व्याख्यातं शुक्रं शोणितं वसां मज्जानं लसीकां रसञ्चौज इति सर्व्वं दूष्यं वस्तिगतं वहुवद्धं प्रदूष्य यथास्वं दशोदकमेहादीन् मेहान् करोति। पित्तञ्चोष्णैर्निदानस्थाने व्याख्यातैरुष्णाम्ललवणेत्यादिभिः समुदीर्णं सत् तानेव मेदश्च मांसञ्च शरीरजञ्च क्लेदं शुक्रञ्च शोणितञ्च वसाञ्च मज्जानञ्च लसीकाञ्च रसञ्चौजश्चेति सर्व्वान् परिदूष्य षट् प्रमेहान् यथास्वं क्षारमेहादीन् षट् करोति। क्षीणेष्वित्यादि। वातोऽपि निदानस्थाने व्याख्यातैर्वातप्रमेहनिदानैः कषायकटुतिक्तरुक्षलघुशीतेत्यादिभिः कुपितः सन् तानेव बहुमलिनमेदोमांसशरीरजक्लेदशुक्रशोणितवसामज्जलसीकौजोरसान् बद्धदूष्यान् अवकृष्य प्रमेहान् कुरुते। यतो दोषो वस्तिमुपेतान् दूष्यान् संदूष्य यथास्वं मेहानुदकमेहादीन् दश षट् चतुरो मेहान् कुरुते॥ ४॥

गङ्गाधरः—तत्र साध्यासाध्यत्वादीनाह—साध्या इत्यादि। कफोत्था दश प्रमेहाः साध्याः, प्रकृतिविकृतिभूतत्वात् समक्रियत्वाच्च। दोषो हि श्लेष्मा उष्णरुक्षादिसाध्यो, दूष्याश्च मेदोमांसादयो धातवोऽप्युष्णरुक्षादिसाध्या इति समक्रियत्वम्। यद्यपि शोणितमपि दूष्यं नोष्णरुक्षादिसाध्यं तथापि विरुद्धगुणसमवाये भूयसाल्पमवजीयते इति मेदोमांसादिभूयःसहचरितत्वेन भवत्येव

चक्रपाणिः—मेदश्च मांसञ्चेत्यनेन, कफजादिमेहसम्प्राप्तिमाह। क्षीणेष्विति दोषेषु कफपित्तेषु, द्वयोश्च बहुवचनं व्यक्त्यपेक्षया ज्ञेयम्। क्षीणेष्विति वृद्धवातापेक्षया क्षीणेषु, तेन वृद्धकफपित्ते यो वायुः लङ्घनादिना क्रमेण वृद्धो भवति स नेहासाध्यमेहचतुष्टयकरणे विवक्षित इति दर्शयति। अत्र चिकित्साविधानात् साध्यत्वमस्ति, यदुक्तं—'या वातमेहान् प्रति पूर्व्वमुक्ता वातोल्वणानां विहिता क्रिया सा। वायुर्हि मेहेज्वतिकर्षितानां कुप्यत्यसाध्यान् प्रति नास्ति चिन्ता' इति। धातूनिति वसामज्जौजोलसीकाख्यान्। सर्व्वत्र संशमनं

कफः सपित्तः पवनश्च दोषा मेदोऽस्रशुक्राम्बुवसालसीकाः ।
मज्जा रसौजः पिशितञ्च दूष्याः प्रमेहिणां विंशतिरेव मेहाः ॥ ६ ॥
जलोपमञ्चेक्षुरसोपमं वा घनं घनञ्चोपरिविप्रसन्नम् ।
शुक्लं सशुक्रं शिशिरं शनैर्वा लालेव वा वालुकया युतं वा ॥

उष्णादिसाध्यमिति । पित्तजाः षट् याप्याः संसृष्टदोषमेदःस्थानत्वात् । पित्तदोषे स्निग्धशीतादिक्रिया मेदोमांसशरीरजक्लेदशुक्रशोणितवसामज्जलसीकौजोरसानां दूष्याणां क्रियया रुक्षोष्णादिरूपया विषमक्रियत्वात् । पवनाच्चतुष्कः प्रमेहोऽसाध्यस्तथैव विरुद्धोपक्रमत्वात् महात्ययत्वाच्च । महात्ययत्वन्तु मेदःप्रभृतिधातुदुष्ट्यां सत्यां वसामज्जलसीकौजसां गम्भीरधातूनामत्यपकर्षकवातजनितत्वेनाशुघातित्वमिति यथाक्रमम् अन्वयः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—एषु सर्व्वेषु प्रमेहेषु दोषदूष्याणां संग्रहं सङ्ख्यासंग्रहञ्च दर्शयति—कफ इत्यादि । सपित्त इत्यनेन पृथक् पृथक् प्रमेहकरत्वमेषां निरस्तम् । सर्व्वत्रैव मेहेष्वेते त्रयो दोषा मेदःप्रभृतयः पिशितान्ता दशैव दूष्याः । अत्राम्बु शरीरजः क्लेदः । विंशतिरेव न त्वधिका मेहा भवन्ति ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—कफजान् दश प्रमेहान् नामतो लक्षणाथमाह—जलोपममित्यादि ।

दोषाणामुच्यत इत्याह—दोषो हीत्यादि । समक्रियत्वादिति कफस्य दोषस्य दूष्यस्य मेदःप्रभृतेः समानत्वात् कटुतिक्तादिक्रियायाः, विषमक्रियत्वादिति पित्तस्य संशमनादिचिकित्सायाः कट्वादिरूपाया विषमत्वात्, महात्ययत्वादिति मज्जादिगम्भीरधात्वपकर्षकत्वेन महाव्यापत्तिकर्तृत्वादाशुकारित्वाच्च । चकाराच्चिदानोक्तविषमक्रियत्वञ्च वातात्मकानां समुच्चिनोति । यथाक्रममिति यथासंख्यम् ॥ ४।५ ॥

चक्रपाणिः—कफ इत्यादिना सर्व्वमेहाणां दोषदूष्यसंग्रहमाह । रसश्च ओजश्चेति रसौजा ओजसोऽपि मधुमेहे दूष्यत्वात् । यद्यपि मेदःप्रभृतयो दूष्या इह उच्यन्ते, तथापि पूर्व्वं मेदोमांसशरीरजक्लेदानामवश्यम्भावितया परिग्रहः, मज्जादयश्च सर्व्वमेहे पुनरवश्यं दृश्यन्ते स्तोकं वा दृष्टा भवन्ति । किंवा सर्व्वमेहाणामेव त्रिदोषजत्वं तथा सकलदूष्यत्वञ्च कफः सपित्त इत्यादिना ग्रन्थनोच्यते । मेदोमांसादीन्यत्यर्थदूष्योपदर्शनार्थं पृथगुक्तानि । यतः कियन्तःशिरसीये सकलमेहवाचकं मधुमेहं कथयता दोषत्रयप्रकोपोऽप्युक्तः । तथाहि—'समारुतस्य पित्तस्य कफस्य च मुहुर्म्मुहुः । दर्शयत्याकृतिं गत्वा क्षयमाप्याययते पुनः ।' इत्युक्तम्, तथा सुश्रुतोऽप्याह—'वातपित्तमेदोभिरन्वितः श्लेष्मा मेहान् जनयति ।' कफजादीनां हि त्वणादिसंसर्गास्वानन्त्येन प्रमेहसंख्याप्रसक्तिनिरासार्थमाह—विंशतिरेव मेहा इति ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—जलोपममित्यादिना दशभिः श्लेष्मगुणैः कृतान् दश प्रमेहानाह । एतच्च निदाने

विद्यात् प्रमेहान् कफजान् दशतान् क्षारोपमं कालमथापि रक्तम्
हारिद्रमाञ्जिष्ठमथापि नीलमेतान् प्रमेहान् षड़ुशन्ति पैत्तान् ॥
मज्जौजसा वा वसयान्वितं वा लसीकया वा सततं विबद्धम्।
चतुर्व्विधं मूत्रयतेऽनिलेन शेषेषु धातुष्ववकर्षितेषु ॥ ७ ॥
वर्णं रसं स्पर्शमथापि गन्धं यथास्वदोषं भजते प्रमेहः।
श्यावारुणो वातकृतः सशूलो मज्जादिसाद्गुण्यमुपैत्यसाध्यः ॥८॥

जलोपममुदकमेहम्, इक्षुरसोपममिक्षुमेहं, घनं सान्द्रमेहं, घनश्चोपरिविप्रसन्नं सान्द्रप्रसादमेहं, शुक्लं शुक्रमेहं, सशुक्रं शुक्रमेहं, शिशिरं शीतमेहं, शनैरिति शनैर्मेहं, लालेवेति लालामेहं, वालुकया युतमिति सिकतामेहं ; दशैतान् कफजान् प्रमेहान् विद्यात्। लक्षणान्येषां निदाने प्रोक्तानि। अथ पित्तजान् षड़ाह—क्षारोपमित्यादि। क्षारोपमं क्षारमेहं, कालं कालमेहं रक्तं लोहितमेहं, हारिद्रमेहं, माञ्जिष्ठमेहश्च, नीलं नीलमेहम् ; इत्येतान् षट् पैत्तान् प्रमेहानुशन्ति। अथ वातजान् चतुरः प्रमेहानाह—मज्जेत्यादि। मज्जमेहम्, ओजसा मधुमेहं, वसयान्वितं वसामेहं, लसीकया युतं हस्तिमेहं ; चतुर्व्विधमनिलेन शेषेषु मज्जादिधातुष्ववकर्षितेषु मूत्रयते ॥७॥

गङ्गाधरः—वर्णमित्यादि। एषु सर्व्वेषु प्रमेहेषु यथादोषं वर्णरसस्पर्शगन्धा भवन्ति। कस्य दोषस्य वर्णो न मज्जमेहेषु दृश्यते इत्यत आह—श्यावारुण इत्यादि। वातकृतश्च वर्णः श्यावारुणः सशूलः, मज्जादीनां मज्जवसालसीकौजसां साद्गुण्यं समरूपतां यस्मादुपैति तस्मादसाध्यो भवति। न तु कफस्य वर्णो न वा पित्तस्य वर्णः मेदःप्रभृतिदूष्यसाद्गुण्यमेति तस्मान्नासाध्यः ॥ ८ ॥

स्फुटमनुसर्त्तव्यम्। घनश्चोपरि विप्रसन्नमित्यनेन सान्द्रप्रसादमेहमाह। वातिको मज्जमेहः। (ओजसा मधुमेहः)। वसया वसामेहः। लसीकया हस्तिमेह इति ज्ञेयाः। शेषेष्विति मज्जादिषु रसादियुक्तधातुव्यतिरिक्तेषु, अवकर्षितेषु इति क्षीणेषु। क्षयस्तेषां प्रमेहारम्भकेण वातेनैव व्योषणादिषु कर्षणाद्वा क्रियते ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—संक्षेपेण कफजादिप्रमेहलक्षणमाह—वर्णमित्यादि। तत्र कफजे श्वेतो वर्णो मधुरो रसः शीतस्पर्शः, आमश्च गन्धो भवति। एवं पित्तमेहेऽपि ज्ञेयाः। वातीयस्यानिर्व्विशेषत्वेन प्राभाविकं कायवर्णवमाह—श्यावारुण इत्यादि। मज्जादिसाद्गुण्यं मज-

स्वेदोऽङ्गगन्धः शिथिलाङ्गता च शय्यासनस्वप्नसुखे रतिश्च ।
हृन्नेत्रजिह्वाश्रवणोपदेहो घनाङ्गता केशनखाभिवृद्धिः ॥
शीतप्रियत्वं गलतालुशोषो माधुर्य्यमास्ये करपाददाहः ।
भविष्यतो मेहगदस्य रूपं मूत्रेऽभिधावन्ति पिपीलिकाश्च ॥ ९ ॥
स्थूलः प्रमेही बलवानिहैकः कृशस्तथैकः परिदुर्ब्बलश्च ।
संबृंहणं तत्र कृशस्य कार्य्यं संशोधनं दोषबलाधिकस्य ॥ १० ॥
स्निग्धस्य योगा विविधाः प्रयोज्याः कल्पोपदिष्टा मलशोधनाय ।
ऊर्द्ध्वं तथाधश्च मलेऽपनीते मेहेषु सन्तर्पणमेव कार्य्यम् ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—अस्य पूर्व्वरूपमाह—स्वेदोऽङ्गगन्ध इत्यादि। शिथिलाङ्गता अङ्गशैथिल्यम्। शय्यादिषु सुखे रतिः सेवा। हृदादीनामुपदेह उपलेपः। घनाङ्गता स्थूलाङ्गता। केशनखानामभिवृद्धिः स्वभावतो वृद्धेरतिवृद्धिः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—संक्षेपतो मेहस्य निदानदोषदूष्योपदेशपूर्व्वकं संप्राप्तिसंख्यानामतोऽनुरूपलिङ्गानि पूर्व्वरूपाण्युक्त्वानन्तरमुपशयं वक्तुं चिकित्सितमाह—स्थूल इत्यादि। इह खलु प्रमेही पुरुषो द्विविधो भवति। तत्रैकः प्रमेही स्थूलो बलवान्, तथैकोऽपरः कृशः परिदुर्ब्बलश्च भवति। तत्र कृशस्य दुर्ब्बलस्य प्रमेहिणः संबृंहणं सम्यक् पुष्टिकरं भेषजं कार्य्यम्। दोषबलाधिकस्य स्थूलस्य बलवतः प्रमेहिणः संशोधनं विरेचनादिकं कार्य्यम् ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—ननु कैर्योगैः कथं संशोधयेदित्यत आह—स्निग्धस्येत्यादि। स्निग्धस्येति न स्निग्धस्विन्नस्य, मधुमेहिनां स्थूलानां पित्तमेहिनाञ्च स्वेदप्रतिषेधात्। स्निग्धस्यैव कल्पोपदिष्टाः कल्पस्थाने वक्ष्यमाणा वमनविरे-

लसीकादिसमानगुणतां याति। यद्यपि वातिको मेहोऽसाध्य एवोक्तस्तथापि पुनरिहासाध्यवचनेन य एव उत्पत्तितः प्रभूताकृतिः स एव श्यावारुणत्वादि सकलं लक्षणं बिभर्त्ति। यस्तूत्तरकालं वातानुबद्धः स साध्यो भवति। तत्र मज्जादिसादृगुण्यं नावश्यं भवतीति दर्शयति। किंवोत्तरकालमेव ये वातानुबन्धाः श्यावारुणवर्णादय उक्ता भवन्ति, तेऽप्यसाध्या भवन्तीति। तथा कफपित्तजा अपि मज्जादियोगादसाध्या एव, उक्तम्—'सर्व्वं एव प्रमेहास्तु कालेनाप्रतिकारिणः। मधुमेहत्वमायान्ति तदासाध्या भवन्ति हि' ॥ स्वेदोऽङ्गगन्ध इत्यादिना पूर्व्वरूपमाह ॥ ८।९ ॥

चक्रपाणिः—परिदुर्ब्बलो हीनबलः। कृशस्य इति मांसकृशस्य, दोषबलाधिकस्य दोषेण बलेनाधिकस्य ॥ १० ॥

गुल्मः क्षयो मेहनवस्तिशूलं मूत्रग्रहश्चाप्यपतर्पणेन ।
प्रमेहिणः स्युः परिबृंहणानि कार्य्याणि तस्य प्रसमीक्ष्य वह्निम् ॥१२
संशोधनं नार्हति यः प्रमेही तस्य क्रिया संशमनी प्रयोज्या ।
मन्थाः कषाया यवचूर्णलेहाः प्रमेहशान्त्यै लघवश्च भक्ष्याः ॥१३॥
ये विष्किरा ये प्रतुदा विहङ्गास्तेषां रसैर्जाङ्गलजैर्मनोज्ञैः ।
यवौदनं रुक्षमथापि वाट्यं मद्यान् सशक्तूनपि वाप्यपूपान् ॥
मुद्गादियूषैरपि तिक्तशाकैः पुराणशाल्योदनमाददीत ।
दन्तीङ्गुदीतैलयुतं प्रमेही तथातसीसर्षपतैलयुक्तम् ॥

चनयोर्ये योगास्ते मलशोधनाय उर्द्ध्वतोऽधस्ताच्च कफपित्तपुरीषशोधनाय प्रयोज्याः। तैर्योगैः ऊर्द्ध्वं वमनेन कफादौ मलेऽपनीते तथाधश्च विरेचनेन पित्तादावपनीते निहृते सति सन्तर्पणं सन्तर्पणीयोक्तं तृप्तिकरं कर्म्म कार्य्यम् ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—कस्मात् संशुद्धमलस्य प्रमेहिणः सन्तर्पणं कार्य्यं न लपतर्पणमित्यत आह—गुल्म इत्यादि। प्रमेहिणः वान्तस्य विरिक्तस्य खल्वपतर्पणेन गुल्मादय एते स्युस्तस्माच्चापहृतमलस्य प्रमेहिणो वह्निं प्रसमीक्ष्य परिबृंहणानि च कार्य्याणि ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—संशोधनमित्यादि। यस्तु खलु प्रमेही कृशदुर्ब्बलादिः संशोधनं नार्हति तस्य संशमनी क्रिया प्रयोज्या। अथ संशमनानि प्रमेहिणामाह—मन्था इत्यादि। मन्था द्रवेणालोड़िताः सक्तवः। कषायाः पञ्च कषायरूपाः। यवश्च चूर्णश्च लेहश्च लघवश्च पुराणषष्टिकादिकृता विकारा भक्ष्याः प्रमेहशान्त्यै प्रयोज्याः ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ मांसाथमाह—ये विष्किरा इत्यादि। अन्नपानादिकेऽध्याये ये विष्किरसंज्ञाः पक्षिणः प्रतुदसंज्ञाः पक्षिणश्चोक्तास्तेषां मांसरसैः मनोज्ञैर्जाङ्गलमांसजैश्च रसैः रुक्षं यवौदनं यवतण्डुलौदनमथवा वाट्यं यवमण्डम् आददीत। सशक्तून् यवशक्तनप्यपूपानपि आददीत। मुद्गादिलघुविदलयूषैः तिक्तशाकैः पटोलपत्रादिभिः पत्रपुष्पफलकाण्डशाकः पुराणशाल्योदनं वा आददीत। दन्तीत्यादि। दन्तीफलस्नेहेन इङ्गुदी पुत्रञ्जीवफलं तस्य स्नेहेन

चक्रपाणिः—क्षयो धातुक्षयः। क्षुण्णशुष्कयवाणां मण्डरहितो यवौदनः, स एव मण्डो वाट्यः निस्तुषोण्णदलितानां यवानां भवति। अतसी ख्याता। ये क्षिलातसीति पठन्ति तेषां मनसि

सषष्टिकं स्यात् तृणधान्यमन्नं यवप्रधानन्तु भजेत् प्रमेही।
यवस्य भक्ष्यान् विविधांस्तथाद्यात् कफप्रमेही मधुसंप्रयुक्तान् ॥१४
निशि स्थितानां त्रिफलाकषाये स्युस्तर्पणाः क्षौद्रयुता यवानाम्।
तान् सीधुयुक्तान् प्रपिवेत् प्रमेही प्रायौगिकान् मेहवधार्थमेव॥१५
ये श्लेष्ममेहे विहिताः कषायास्तैर्भावितानाञ्च पृथग् यवानाम्।
शक्तूनपूपान् सगुड़ान् सधानान् भक्ष्यांस्तथान्यान् विविधांश्च खादेत्॥
खराश्वगोहंसकसंभृतानां * तथा यवानां विविधाश्च भक्ष्याः।
देयास्तथा वेणुयवा यवानां कल्पेन गोधूममयाश्च भक्ष्याः ॥१६॥

युतं पुराणशाल्योदनमाददीत। तथा अतसी मसिना इति लोके, सर्षपश्च तयोस्तैलयुतं सषष्टिकं षष्टिकधान्ययुक्तं तृणधान्यं कङ्गुकोद्रवादिकमन्नं भजेत्। किन्तु प्रमेही भक्षणविधौ यवप्रधानं भजेत् यवविकारबहुलाहारी स्यात्। इति सामान्यतः प्रमेहिणां संशमनायाहारार्थद्रव्याण्युक्त्वा कफप्रमेहादिभेदेनाह—यवस्येत्यादि। यवस्य भक्ष्यान् घृतपूरादीन् मधुसंमिश्रान् कफप्रमेही अद्यात् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—निशीत्यादि। त्रिफलाकषाये त्रिफलाक्वाथे निशि स्थितानां यवानां सक्तुरूपाणां परदिने तेन त्रिफलाकषायेणालोड़ितानां क्षौद्रयुताः तर्पणाः स्युः। तान् तर्पणान् सीधुयुतान् प्रायौगिकान् सतताभ्यस्तान् प्रपिबेत् मेहवधार्थं प्रकरणात् कफमेहनाशार्थम् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—ये श्लेष्ममेहे इत्यादि। ये श्लेष्ममेहेऽत्रैव विहिता अर्थात् वक्ष्यमाणाः श्लेष्ममेहक्वाथा वा ये तैः क्वाथैर्भावितानां यवानां सक्तूनपूपान् सगुड़ान् गुड़ेन मिश्रान् सधानान् धानानामकान् तथान्यांश्च भक्ष्यांस्तद्यवकृतान् विविधान् खादेत्। खराश्वेत्यादि। खराश्वादीनां मांसस्य तथा यवानां पूपादयो भक्ष्या विविधा देयास्तथा यवानां कल्पेन त्रिफलाकषाये निशि स्थितानां श्लेष्ममेहकषायभावितानां वेणुयवानां विविधा भक्ष्यास्तथा यवानां कल्पेन गोधूमानां विविधा भक्ष्या देया इत्यर्थः ॥ १६ ॥

फलरूपातसी विवक्षिता। तृणधान्यादीनि श्यामाकादीनि। अपूपान् यवपिष्टकृतान्। धानान् भृष्टयवान्। किंवा शक्रहुतानां यवानां, वेणुयवा यवानां वंशफलानामित्यर्थः ॥ ११—१६ ॥

* हंसपृषद्भृतानां तथा धेनुकसंभृतानामिति पाठद्वयं दृश्यते।

संशोधनोल्लेखनलङ्घनानि कालप्रयुक्तानि कफप्रमेहान् ।
जयन्ति पित्तप्रभवान् विरेकः सन्तर्पणः संशमनो विधिश्च ॥ १७॥
दार्व्वीसुराह्वात्रिफलाः समुस्ताः कषायमुत्क्वाथ्य पिबेत् प्रमेही ।
क्षौद्रेण युक्तामथवा हरिद्रां पिबेद्रसेनामलकीफलानाम् ॥१८॥
हरीतकीकट्फलमुस्तलोध्रं पाठाविडङ्गार्ज्जुनधन्वनाश्च ।
उभे हरिद्रे तगरं विडङ्गं कदम्बशालार्ज्जुनदीप्यकाश्च ॥
दार्व्वी विडङ्गं खदिरो धवश्च सुराह्वकुष्ठागुरुचन्दनानि ।
दार्व्यग्निमन्थौ त्रिफला सपाठा पाठा च मूर्व्वा च तथा श्वदंष्ट्रा ॥
यमान्युशीराण्यभया गुडूची चव्याभयाचित्रकसप्तपर्णाः ।
पादैः कषायाः कफमेहिनां ते दशोपदिष्टा मधुसंप्रयुक्ताः ॥१९॥

गङ्गाधरः—संशोधनं विरेचनम् । उल्लेखनं वमनम् । लङ्घनञ्चैतानि बलवतां स्थूलानां कालप्रयुक्तानि विरेचनादियोग्यकाले प्रयुक्तानि कफप्रमेहान् जयन्ति इत्यन्वयः । तथा पित्तप्रभवान् प्रमेहान् विरेकः सन्तर्पणः संशमनो विधिश्चैते जयन्तीत्यन्वयः ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—अथ सामान्यतः सर्व्वमेहे कषायावाह—दार्व्वीत्यादि । दार्व्वी दारुहरिद्रा, सुराह्वा देवदारु, त्रिफला मुस्तञ्चेत्येतेषां कषाय एकः । क्षौद्रेण युक्ताम् आमलकीफलानां रसेन हरिद्रां कल्कीकृत्य पिबेत् ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—हरीतकीत्यादिभिः पादैर्दशभिः दश कषाया मधुसंप्रयुक्ताः कफमेहिनामुपदिष्टाः । लोध्रान्तैश्चतुर्भिर्द्रव्यैरेकः कषायः । पाठादिधन्वनान्तैर्द्वितीयः । धन्वनो धाअन इति लोके । उभे हरिद्रे इत्यादिविडङ्गान्तैश्चतुर्भिस्तृतीयः । कदम्बादिदीप्यकान्तैश्चतुर्भिश्चतुर्थः । दार्व्वीत्यादिधवान्तैश्चतुर्भिः पञ्चमः । सुराह्वादिचन्दनान्तैश्चतुर्भिः षष्ठः । दार्व्वीत्यादिपाठान्तैः षड्भिः सप्तमः । पाठादिभिस्त्रिभिरष्टमः । यमानीत्यादि । यमान्यादिगुडूच्यन्तैश्चतुर्भिर्नवमः । चव्यादिसप्तपर्णान्तैश्चतुर्भिः दशमः । कषाया इति कफमेहकषायाधिकारः ॥१९॥

चक्रपाणिः—संशोधनग्रहणेनैवोल्लेखे प्राप्ते पुनर्वमनस्य कफजयप्रधानत्वख्यापनार्थमुल्लेखनपदेन वाच्यम् । अन्ये तूल्लेखं कफमेहेषु निक्षेपणमात्रम् । पित्तमेहानां याप्यत्वाजयन्तीतिपदेन पित्तमेवं प्रतिपादनमेवोच्यते किंवात्यन्तदुष्टे मेदसि पित्तजानामपि असाध्यत्वम् । साध्यास्तु मेदो यदि न प्रदुष्टमित्यनेन वक्तव्यास्तान् प्रति जयन्तीति साधु । दार्व्वी सुराह्वेत्याद्युक्तं योगद्वयं

उशीरलोध्राञ्जुनचन्दनानामुशीरमुस्तामलकाभयानाम् ।
पटोलनिम्बामलकामृतानां मुस्ताभयापद्मकवृक्षकाणाम् ॥
लोध्राम्बुकालीयकधातकीनां निम्बार्ज्जुनाम्रातनिशोत्पलानाम् ।
शिरीषसर्ज्जार्ज्जुनकेशराणां प्रियङ्गुपद्मोत्पलकिंशुकानाम् ॥
अश्वत्थयासासनवेतसानां कटङ्कटेर्य्युत्पलमुस्तकानाम् ।
पत्तेषु मेहेषु दश प्रदिष्टाः पादैः कषाया मधुसंप्रयुक्ताः ॥ २० ॥
सर्व्वेषु मेहेषु हितौ तु पूर्व्वौ कषाययोगौ विहितास्तु सर्व्वे ।
मन्थस्य पाने यवभावनानां स्युर्भोजने पानविधौ पृथक् च ॥२१॥
सिद्धानि तैलानि घृतानि चैव योज्यानि मेहेष्वनिलात्मकेषु ।
मेदः कफश्चैव कषाययोगैः स्नेहैश्च वायुः शममेति तेषाम् ॥२२॥

गङ्गाधरः—अथ पित्तमेहकषायानाह—उशीरेत्यादि । पञ्चीबहुवचनान्तपादैरेकैकयोगः । दश योगाः । कषायाः कषायविधिना मधुयुक्ताः पित्तमेहेषु प्रयोज्याः । पद्मकं पद्मकाष्ठं, वृक्षकः कुटजत्वक्, अम्बु वालकं, कालीयकं कालीयकाष्ठम्, आम्रातमाम्रातकं, सर्ज्जो धूनकः, केशरं नागकेशरं, पद्मं पद्मकिञ्जल्कम्, उत्पलं नीलोत्पलम्, यासो दुरालभा, असनः पीतशालः, वेतसो नाम पानीयामलकम्, कटङ्कटेरी दारुहरिद्रा ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेष्वित्यादि । पूर्व्वौ दार्व्वीसुराह्वात्रिफलाः समुस्ता इत्येकः, क्षौद्रेण युक्तामित्यादिना द्वितीयः, इति द्वौ कषाययोगौ सर्व्वेषु कफपित्तवातकृतेषु प्रमेहेषु हितौ । सर्व्वे तु दार्व्वीत्यादिना द्वौ, कफमेहे दश, पित्तमेहे दश, कषाया इत्येते द्वाविंशतिः कषायाः । पृथक् यथादोषं मन्थस्य पाने पानीयार्थं गोधूमानाञ्च यवभावनानां पानीयार्थं भोजने पानीयार्थं पानविधौ पानीयार्थञ्च विहिताः ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—सिद्धानीत्यादि । उक्तैः सर्व्वैः कषाययोगैः क्वाथकल्करूपैः सिद्धानि पक्वानि तैलानि घृतानि चानिलात्मकेषु वातानुबन्धेषु न तु वातजेषु च

सर्व्वमेहेषु । सुराह्वा देवदारु । हरीतक्यादयो दश यथासंख्यं कफमेहेषु । किंवा सर्व्वे सर्व्वकफमेहेषु । उशीराद्युक्ताश्च पित्तमेहेषु सर्व्वेषु ज्ञेयाः । कटंकटेरी दारुहरिद्रा ॥ १७—२० ॥

चक्रपाणिः—मन्थस्य पान इति मन्थपानार्थं, भोजन इति भोज्यसंस्कारे, एवं पान-

"अश्वत्थपाठासन" इति चक्रधृतः पाठः ।

कम्पिल्लसप्तच्छदशालजानि वैभीतरौहीतककौटजानि।
कपित्थपुष्पाणि च चूर्णितानि क्षौद्रेण लिह्यात् कफपित्तमेही॥
पिबेद्‌ रसेनामलकस्य चापि कल्कीकृतान्यक्षसमानि काले।
जीर्णे च भुञ्जीत पुराणमन्नं मेही रसैर्जाङ्गलजैर्मनोज्ञैः॥ २३॥
दृष्ट्वानुबन्धं पवनात् कफस्य पित्तस्य वा स्नेहविधिर्विकल्प्यः।
तैलं कफे स्यात् स्वकषायसिद्धं पित्ते घृतं पित्तहरैः कषायैः॥२४॥

याप्यार्थं मेहेषु योज्यानि। तस्य फलमाह—मेद इत्यादि। तैः कषाययोगैः क्वाथकल्करूपैः सिद्धैः स्नेहैस्तेषां मेहिनां मेदः शममेति कफश्च शममेति स्नेहैस्तैलैर्घृतैर्वा वायुः शममेतीति मेदःकफवातास्तैः पक्वैस्तैलैर्घृतैर्वा शमं यान्तीत्यर्थः॥ २२॥

गङ्गाधरः—ननु पित्तानुबन्धादौ किं कार्य्यमित्यत आह—कम्पिल्लेत्यादि। कम्पिल्लं कमलागुड़ीति लोके तस्य, तथा सप्तच्छदशालयोस्तथा विभीतकादीनां चूर्णानि कपित्थपुष्पचूर्णानि च कफपित्तमेही लिह्यात्। पृथक्पदानि योगत्रयख्यापनार्थम्। शालान्त एकः, कौटजान्तो द्वितीयः, तृतीयः कपित्थपुष्पाणि। त्रीनेतान् योगान् कल्कीकृतान् अक्षमात्रान् आमलकस्य रसेनापि पिबेत्। तदौषधे जीर्णे पुराणशालियवाद्यन्नं मनोज्ञैः जाङ्गलजैर्हरिणशशकादिमांसरसैर्मेही सर्व्वप्रमेही न तु कफपित्तमेही तदनुवृत्तौ पुनरुक्तत्वात् भुञ्जीत॥ २३॥

गङ्गाधरः—दृष्ट्वेत्यादि। कफस्य पित्तस्य वा पवनात् पवनेनानुबन्धं दृष्ट्वा स्नेहविधिस्तैलघृतविधिर्विकल्प्यः विभज्य कल्पयेत्। तद्विभागमाह—तैलमित्यादि। पवनानुबन्धे कफे स्वकषायसिद्धं कफमेहहरयोगोक्तद्रव्याणां कषायेण चतुर्गुणेन पादेन कल्केन सिद्धं तैलं योज्यं, पित्ते पवनानुबन्धे पित्तप्रमेहे पित्तहरैः पित्तप्रमेहहरैः कषायैश्चतुर्गुणक्वाथैः पादिकैः कल्कैश्च सिद्धं घृतं योज्यम्। कषायशब्देनात्र हि कफादिमेहोक्तकषाययोगा ये य उक्तास्ते ते त्वेकैकयोगा

संस्कारेऽपि। सिद्धानि तैलानीति—एतैरेव कषायैः सिद्धानि। अनिलात्मकेष्विति कफपित्तमेहेष्वेव क्रमादपि नानुबन्धेषु उत्पत्तिविशिष्टानिलजानामसाध्यत्वेनाचिकित्स्यत्वात्। कफमेही पित्तमेही च। कल्कीकृतानीति कम्पिल्लकादीनि कल्कीकृतानि च॥ २१—२३॥

चक्रपाणिः—अनुबन्धमिति पश्चादनुगतं, विकल्प्यः। कफे स्यादिति कफे वातानुबन्धे स्यादेवं

त्रिकण्टकाश्मान्तकसोमवल्कैर्भल्लातकैः सातिविषैः सलोध्रैः ।
पाठापटोलार्ज्जुननिम्बमुस्तैर्हरिद्रया पद्मकदीप्यकैश्च ॥
मञ्जिष्ठया चागुरुचन्दनैश्च सर्व्वैः समुस्तैः कफवातजेषु ।
मेहेषु तैलं विपचेद् घृतन्तु पैत्तेषु मिश्रं त्रिषु लक्षणेषु * ॥ २५ ॥

उच्यन्ते, तेषामेकैकयोगानां द्रव्यगणस्य तैलघृते कफपित्तयोः साध्ये इत्यर्थः। क्वाथकल्काभ्यां 'यत्राधिकरणेनोक्तिर्गणे स्यात् स्नेहसंविधौ। तत्रैव कल्कनिर्य्यूहाविष्येते स्नेहवेदिना' इति वचनादत्राधिकरणे गणे तैलघृतसाधनोक्तः ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—त्रिकण्टकेत्यादिभिः श्लोकपादैरुक्तैरेकैकयोगैः सर्व्वैः समुस्तैः मुस्तकसहितान् सर्व्वान् योगान् कृत्वा तदेकैकयोगद्रव्यगणस्य क्वाथकल्काभ्यां सिद्धं तैलं कफे वाते च मेहे विपचेत्। पैत्तेषु मेहेषु घृतं विपचेत्। त्रिषु लक्षणेषु वातपित्तकफानामनुबन्धानुबन्ध्यानां लक्षणवत्सु मेहेषु मिश्रं तैलं घृतञ्च मिश्रयित्वा विपचेत्। अश्मान्तकं स्वनामख्यातवृक्षविशेषः। सोमवल्कं श्वेतखदिरं, सोमवल्कान्त एकयोगः। लोध्रान्तो द्वितीयः। समुस्तः कार्य्यः। मुस्तान्तो योगस्तृतीयो नायं पुनः समुस्तः कार्य्यः समुस्तत्वात्। हरिद्रासहितदीप्यकान्तश्चतुर्थो योगः, सोऽपि समुस्तः कार्य्यः। चन्दनान्तः पञ्चमः, सोऽपि समुस्तः कार्य्यः। एतैः कल्कैश्चतुर्गुणैः क्वाथैश्च तैलं तिलप्रभवस्नेहं कफवातेषु केवलकफेषु केवलवातेषु च विपचेत्। पैत्तेषु मेहेषु तैः कल्कैश्चतुर्गुणक्वाथैश्च गव्यं घृतं विपचेत्। त्रिषु लक्षणेषु सान्निपातिकलक्षणेषु मिश्रं तैलं घृतञ्च मिश्रयित्वा तैः कल्कैश्चतुर्गुणक्वाथैश्च विपचेत्। ननु त्रिलक्षणः प्रमेहो नोक्तस्तत् कथं तच्चिकित्सा हि विहितेति चेत् उच्यते। त्रिषु लक्षणेषु इति वचनेन अनुबन्ध्यानुबन्ध्यरूपाणां त्रयाणां दोषाणां

पित्तेऽप्युक्तम्। सर्व्वैरित्युक्तेऽपि सर्व्वैः स्नेहसाधनं स्यादत आह—समुस्तैरिति। मिश्रमिति तैलघृतयमकम्। त्रिषु लक्षणेष्विति त्रिदोषलक्षणे मेलके सति त्रिदोषत्वम्। अनुबन्ध्यानुबन्धकृतं कफपित्तमेहेष्वेव ज्ञेयम्। किंवा सर्व्वेषामेव मेहानां त्रिदोषजन्यत्वात् त्रिदोषत्वाविर्भावः कदाचिद् भवतीति ज्ञेयम् ॥ २४ । २५ ॥

* इतः परम् "फलत्रिकं दारु निशा विशाला मुस्ता च निःक्वाथ्य निशा सकल्का। पिबेत् कं मधुसम्प्रयुक्तं सर्व्वप्रमेहेषु समुद्धतेषु ॥" इत्यधिकः श्लोकः चक्रदत्तधृतादर्शे दृश्यते।

लोध्रं शटीं पुष्करमूलमेलां मूर्व्वां विडङ्गं त्रिफलां यमानीम्।
चव्यं प्रियङ्गुं क्रमुकं विशालां किराततिक्तं कटुरोहिणीञ्च॥
भार्गीं नतं चित्रकपिप्पलीनां मूलं सकुष्ठातिविषं सपाठम्।
कलिङ्गकान् केशरमिन्द्रसाह्वान् नखं सपत्रं मरिचं प्लवञ्च॥
द्रोणेऽम्भसः कर्षसमानि पक्त्वा पूते चतुर्भागजलावशेषे।
रसेऽर्द्धभागं मधुनः प्रदाय पक्षं निधेयो घृतभाजनस्थः॥
लोध्रासवोऽयं कफपित्तमेहान् क्षिप्रं निहन्याद्द्विपलप्रयोगात्।
पाण्ड्वामयार्शांस्यरुचिं ग्रहण्या दोषं किलासं विविधञ्च कुष्ठम्॥२६

इति लोध्रासवः।

क्वाथः स एवाष्टपले च दन्त्या भल्लातकानाञ्च चतुष्पलं स्यात्।
सितोपला त्वष्टपला विशेषः क्षौद्रञ्च तावत् पृथगासवौ तौ॥२७॥

लक्षणेषु उल्वणकफाद्यन्यतमेष्वित्यर्थः। अत एवोक्तं दृष्ट्वानुबन्धं पवनात् कफस्य पित्तस्य वेति। एतत् तु विधिना द्व्यनुबन्धैकदोषजानाञ्च बोध्यम्॥२५॥

गङ्गाधरः—लोध्रमित्यादिना लोध्रासवः। तत्र क्रमुको गुवाकः, कलिङ्गकानिन्द्रसाह्वानिति भागद्वयमिन्द्रयवस्येत्यर्थः। केशरं नागपुष्पस्य केशरं, नखं व्याघ्रनखं, प्लवः कैवर्त्तमुस्तकम्। एषामेकोनत्रिंशतो द्रव्याणां प्रत्येकं कर्षमानमम्भसो द्रोणे पक्त्वा चतुर्भागैकभागेऽवशिष्टे वस्त्रेण पूते तस्मिन् क्वाथे रसे षोड़शशरावमिते तदर्द्धमष्टशरावमितं मधु प्रदाय घृतभाजन एष मधुमिश्रितः क्वाथरसः पक्षं पञ्चदशदिनं निधेयो घृतभाजने निधाय स्थापयितव्य इति पक्षाज्जातरसः स लोध्रासवः। अयं द्विपलप्रयोगादित्युत्सर्गात् पुरुषव्याध्याद्यपेक्षया मात्राप्रयोगात् कफपित्तमेहान् निहन्ति। लोध्रासवः॥२६॥

गङ्गाधरः—अपरावासवावाह—क्वाथः स एवाष्टेत्यादि। स एव पूर्व्वोक्तानां लोध्रादीनामेकोनत्रिंशतो द्रव्याणां कर्षमानानां प्रत्येकं जलद्रोणे पक्त्वा षोड़शशरावावशेषो वस्त्रेण पूत एव गृहीतोऽत्र क्वाथे दन्त्याश्चूर्णस्याष्टपले अष्टपला सिता मधु च तावत् अष्टशरावमितं दत्त्वा पक्षं घृतभाजने स्थाप्यः।

चक्रपाणिः—लोध्रमित्यादौ क्रमुकः पट्टिकालोध्रं पूगं वा, इन्द्रसाह्वा वीजपूरका॥२६॥

चक्रपाणिः—क्वाथः स एवेति तावन्मानजलेनैव दन्त्यष्टपलं भल्लातकचतुःपलं लोध्रादीनि

सारोदकं वाथ कुशोदकं वा मधूदकं वा त्रिफलारसं वा ।
सीधुं पिबेद्वा निगदं प्रमेही माध्वीकमग्र्यं चिरसंस्थितं वा ॥
मांसानि शूल्यानि मृगद्विजानां खादेद्यवानां विविधांश्च भक्ष्यान् ।
संशोधनारिष्टकषायलेहैः सन्तर्पणोत्थान् शमयेत् प्रमेहान् ॥२८॥
भृष्टान् यवान् भक्षयतः प्रयोगान् शुष्कांश्च सक्तून् न भवन्ति मेहाः ।
श्वित्रञ्च कृच्छ्रं कफजञ्च कुष्ठं तथैव मुद्गामलकप्रयोगान् ॥२९॥

इति दन्त्यासवः। एवं तस्मिन् क्वाथे भल्लातकानां पक्वानां जले क्षिप्तानां मग्नानामिष्टकाचूर्णेन घर्षितानां संसिद्धानामस्थि चतुष्पलं पेषयित्वा दत्त्वा सिता लष्टपला क्षौद्रञ्च तावदित्यष्टशरावमितं दत्त्वा पक्वं घृतभाजने स्थाप्यः। इति भल्लातकासवः। इति दन्तीसिनाभ्यां लोध्रासवादस्य भेदो भल्लातकासवाच्चास्य भेदो भल्लातकाभावात्। भल्लातकासवस्य च दन्त्यासवाद्विशेषो दन्त्यभावात् इति। तौ द्वौ पृथगासवौ वा पूर्ववद्गुणौ बोध्यौ। दन्त्यासवो भल्लातकासावश्च ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—सारेत्यादि। सारस्य सर्ववृक्षाणां सारस्य प्रमेहहितत्वात् श्वेतखदिराणां सारस्येति केचित्, उदकं तत्सारस्य क्वाथं कुशोदकं कुशमूलस्य क्वाथं मधूदकं पुरातनमध्वद्धजलं त्रिफलारसं पथ्यामलकविभीतकानां फलक्वाथं वा सीधुं वा चिरस्थितं पुराणं पुराणं माध्वीकं वा निगदमगदसंज्ञं भेषजं वा प्रमेही पिबेत्। मांसानीत्यादि। मृगाणां हरिणादीनां द्विजानां पक्षिणां मांसानि रसादिविधया तत्कृतशूल्यानि च शूलपक्वानि तेषां मांसानि प्रमेही खादेत्। यवानां भक्ष्यान् विविधान् खादेत्। संशोधनेत्यादि। कल्पस्थानोक्तवमनविरेचनयोगैः संसाध्य अरिष्टं ग्रहण्यादुक्तं कषाया उक्ता लेहाश्च तैर्भेषजद्रव्यैः कार्य्या एतैः सन्तर्पणोत्थांस्तान् प्रमेहान् स्वस्वाधिकारोक्तैस्तैः शमयेत् ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—भृष्टानित्यादि। भृष्टान् यवान् भक्षयतो नरस्य मेहा न भवन्ति। प्रयोगान् यवप्रयोगान् भक्षयतश्च न मेहा भवन्ति। शुष्कांश्च सक्तून् भक्षतोऽपि

कर्षमाणानि दत्त्वा कर्त्तव्य इत्यर्थः। क्षौद्रञ्च तावदिति क्वाथापेक्षयाष्टभागमित्यर्थः। सारोदकमिति सारः प्रधानः खदिरादिसारे षडङ्गविधिना कृतमुदकं सारोदकं ज्ञेयम्, एवं कुशोदकं ज्ञेयम्। मधुना मधुरीकृतमुदकं मधूदकम्। शूल्यानीति शूलभृतानीत्यर्थः। मृगद्विजानामित्यत्र

सन्तर्पणोत्थेषु गदेषु योगा मेदस्विनां ये च मयोपदिष्टाः।
विरूक्षणार्थं कफपित्तजेषु सिद्धाः प्रमेहेष्वपि ते प्रयोज्याः ॥३०॥
व्यायामयोगैर्विविधैः प्रगाढ़ रुद्वर्त्तनैः स्नानजलावसेकैः।
सेव्यत्वगेलागुरुचन्दनाद्यैर्विलेपनैश्चाशु न सन्ति मेहाः॥ ३१ ॥
क्लेदश्च मेदश्च कफश्च वृद्धः प्रमेहहेतुः प्रसमीक्ष्य तस्मात्।
वैद्येन पूर्व्वं कफपित्तजेषु मेहेषु कार्य्याण्यपतर्पणानि ॥ ३२ ॥

न मेहा भवन्ति। न केवलं मेहा न भवन्ति तांस्तांश्च भक्षयतः पुरुषस्य श्वित्रादिकानि च न भवन्ति। तथा मुद्गामलकयोर्मिश्रितयोर्भक्ष्यविधया प्रयोगान् भक्षयतश्च पुरुषस्य मेहाः श्वित्रादीनि च न भवन्ति ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—सन्तर्पणेत्यादि। ये योगाः सन्तर्पणोत्थेषु गदेषु सूत्रस्थाने सन्तर्पणीयेऽध्याये शस्तमुल्लेखनं तत्रेत्यादिना पूर्व्वमुक्ताः तथा मेदस्विनां ये योगाः सूत्रस्थानेऽष्टौनिन्दितीयेऽध्याये गुडूचीभद्रमुस्तानां प्रयोग इत्यादिना पूर्व्वमुक्ताः विरूक्षणार्थं मया ते योगा अपि कफपित्तजेषु प्रमेहेषु सिद्धाः सिद्धफला अत एव प्रयोज्या इति; न तु वातप्रमेहेषु रूक्षणार्थत्वात् ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—व्यायामयोगैरित्यादि। विविधैरध्वगमनमल्लक्रीड़ादिभिर्नाना-विधैर्व्यायामैर्युक्त्या युक्तैः। प्रगाढ़ैर्दृढ़िष्टः सेव्यादिद्रव्येण कृतैरुद्वर्त्तनैस्तथा सेव्यादिभिः क्वाथभूतैः स्नानेन तत्क्वाथजलाभिषेकेण च तथा सेव्यादिभिः विलेपनैः प्रमेहा आशु न सन्ति न वर्त्तन्ते विनश्यन्तीति भावः। तत्र सेव्यादि-द्रव्यमाह—सेव्येत्यादि। सेव्यमुशीरम्, एला स्थूलैला, अगुरु कृष्णागुरु, चन्दनं श्वेतचन्दनम्, आद्यपदेन हरिद्रापत्रग्रन्थिपर्णादिकं बोध्यम् ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—अथ सन्तर्पणोत्थगदेषु प्रमेहः सन्तर्पणीयेऽध्याये पठितः, तेन प्रमेहे किं पूर्व्वमपतर्पणं विधेयं किं न वेत्यत आह—क्लेदश्चेत्यादि। यस्मात् क्लेदो वसालसीकादिर्धातुर्मेदश्च कफश्च वृद्धः प्रमेहहेतुर्भवति, तस्मात् वैद्येन तान् वृद्धान् क्लेदमेदःकफान् प्रसमीक्ष्य कफपित्तजेषु मेहेषु पूर्व्वम् अपतर्पणानि

यौगिकत्वात् जाङ्गलमृगद्विजानामिति ज्ञेयम्। प्रयोगानित्यभ्यासात्। सन्तर्पणोत्थेषु गदेष्वित्यत्र सन्तर्पणीयाध्याये त्रिफलारग्वधपाठा इत्युक्ताः ॥ २१—३० ॥

चक्रपाणिः—सेव्यमुशीरं, चन्दनाद्यैरित्यत्र चन्दनादिग्रहणे हि सेव्यादीनाञ्च ग्रहणं स्यात्। सम्प्रति उत्सर्गतः कफपित्तप्रमेहाणामपतर्पणमाह। यद्यपि अपतर्पणेन गुल्मादिदोषो भवति, तथापि

या वातमेहान् प्रति पूर्व्वमुक्ता वातोल्वणानां विहिता क्रिया सा।
वायुर्हि मेहेष्वतिकर्षितानां कुप्यत्यसाध्यान् प्रति नास्ति चिन्ता ॥३३
यैर्हेतुभिर्ये प्रभवन्ति मेहास्तेषु प्रमेहेषु न ते निषेव्याः ।
हेतोरसेवा विहिता यथैव जातस्य रोगस्य भवेच्चिकित्सा ॥ ३४॥

कार्य्याणि। यादृशी क्लेदमेदःकफवृद्धिस्तदनुरूपेण पूर्व्वमपतर्पणं कार्य्यमित्यर्थः ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—ननु वातमेहस्त्वसाध्यः पूर्व्वमुक्तस्तत्र किमर्थं चिकित्सा विहितेत्यत आह—या वातमेहानित्यादि। वातमेहान् प्रति वातप्रमेहाणां चिकित्साक्रियासिद्धानि तैलानि इत्यादिना या पूर्व्वमत्रैवोक्ता, सा वातोल्वणानां कफमेहपित्तमेहानां विहिता। कस्मात् ते वातोल्वणाः स्युरित्यत आह—वायुर्हीत्यादि। मेहारम्भकं पूर्व्वं कफं पित्तं वा तत्प्रमेहकर्षितानां येषां पुरुषाणां वायुः प्रवृद्धः सन् अनारम्भकोऽपि यदानुबन्धीकरोति तदा वायोः प्रधान्यात् तेषां कफजानां पित्तजानां वातोल्वणत्वे सा क्रिया विहिता, न तु वातप्रमेहाणां चतुर्णां क्रिया विहिता इति कफपित्तवातजानां विंशतेः प्रमेहाणां वचनं न व्याहन्यते। तेषामेव चिकित्साविशेषार्थं परस्परानुबन्धः कल्पनीय इति ज्ञापनार्थं "दृष्ट्वानुबन्धं पवनात् कफस्य पित्तस्य वा स्नेहविधिर्विकल्प्यः" इति वचनञ्चोक्तमिति। असाध्यान् रोगान् प्रति चिकित्सितुं क्रियाविधेश्चिन्ता नास्ति तस्मात् तदसाध्यानां सा चिकित्सा नोक्तेत्यर्थः ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—अथास्य निदानपरिवर्ज्जनमाह—यैर्हेतुभिरित्यादि। यैर्हेतुभिः आस्यासुखं स्वप्नसुखमित्यादिभिर्हेतुभिः निदानस्थाने प्रमेहनिदाने हायनकयवचीनकादिभिश्च कफमेहाः प्रभवन्ति, तेषु मेहेषु ते खल्वास्यासुखादयो हेतवो न सेव्यास्तथा पित्तप्रमेहा उष्णाम्ललवणक्षारेत्यादिभिर्निदानस्थाने प्रमेहनिदानोक्तैर्हेतुभिः प्रभवन्ति, तेषु मेहेषु ते हेतवो न सेव्याः, एवं कषाय-

गुल्मादिप्रादुर्भावो यथा न भवेत् तथापतर्पणं कर्त्तव्यमिति क्लेदश्च मेदश्चेत्यादिना दर्शयति। पूर्व्वचिकित्सितमेहप्रयुक्तानि देयानि मेहेष्वनिलात्मकेष्वित्यादिनोक्तानि, तानि वातानुबद्धमेहविषयाणीति दर्शयन्नाह—या वातेत्यादि। वातोल्वणत्वमेव कुतः कफजेषु पित्तजेषु च भवतीत्याह—वायुरित्यादि। असाध्यानिति उत्पत्तितः। यैर्हेतुभिरित्यादिश्लोकार्द्धपरिभाषा सर्व्वरोगेष्वेवानुमता, इह प्रमेहस्य चिरकालानुबन्धितया हेतुसेवानिरासार्थमुच्यते ॥ ३१—३४ ॥

हारिद्रवर्णं रुधिरञ्च मूत्रं विना प्रमेहस्य हि पूर्व्वरूपैः।
यो मूत्रयेत् तं न वदेत् प्रमेहं रक्तस्य पित्तस्य हि स प्रकोपः ॥३५॥

कटुकतिक्तरूक्षेत्यादिभिर्हेतुभिर्वातप्रमेहाः प्रभवन्ति, ते हेतवस्तेषु प्रमेहेषु वातोल्वणेषु च न सेव्या इति। नन्वेवं निदानासेवनं कथं विधीयते निदानं ह्यदुष्टदोषाणां दुष्टिकरं न दुष्टदोषाणामित्याशङ्कायामाह—हेतोरित्यादि। शरीर-स्वास्थ्यरक्षार्थं रोगाणां हेतोः असेवा यथा विहितैव तथा तत्तद्धेतोर्जातस्य रोगस्य चिकित्सा तत्तद्धेतोरसेवैव भवेत्। यो ह्यवृद्धं वर्द्धयति सामान्यात् स वृद्धमपि वर्द्धयति सामान्यात्। प्रकृत्यनुगुणैः केचिद्धेतवो दोषं वर्द्धयन्ति तद्-गुणसामान्यात् प्रकृत्यननुगुणैश्च केचिद् वर्द्धयन्ति तद्गुणसामान्यप्रभावाभ्याम् इति प्रकृतिसमसमवाये विकृतिविषमसमवायेऽपि निदानवर्ज्जनमुपयुक्तं भवति ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—ननु रक्तप्रमेहमाञ्जिष्ठप्रमेहयोरयं सन्देहः, किमयं मूत्रमार्गप्रवृत्त रक्तमधोगं रक्तपित्तं नाम रोगः किमयं रक्तप्रमेहो माञ्जिष्ठप्रमेहो वेति तत्राह सन्देहो न कर्त्तव्यः कुत इति तद् दर्शयति—हारिद्रवर्णमित्यादि। प्रमेहस्य पूर्व्वरूपैः स्वेदोऽङ्गगन्ध इत्यादिभिरत्रोक्तैः निदानस्थाने प्रमेहनिदाना-ध्यायोक्तैश्च जटिलीभावं केशेष्वित्यादिभिर्विना हारिद्रवर्णं रुधिरञ्च मूत्रं यो मूत्रयेत् तं रोगं प्रमेहं न वदेत्, स हि रक्तस्य पित्तस्य प्रकोप इति वदेत्। यदि हि प्रमेहोऽभविष्यत्, कथं प्रमेहपूर्व्वरूपं नाभविष्यत्? पूर्व्वरूपं विना हि दोषजो व्याधिर्न भवति। नहि कथं रक्तपित्तस्य पूर्व्वरूपं विना सम्भव इति चेन्न, प्रमेहस्य हि पूर्व्वरूपैर्विनेति वचनेनैव ज्ञापितं रक्तपित्तपूर्व्वरूपपूर्व्वकं चेद्धारिद्रवर्णं रुधिरं वा यो विना प्रमेहपूर्व्वरूपैर्मूत्रयेत् तदा रक्तपित्तस्य प्रकोप इति वदेदिति। ननु पूर्व्वरूपन्तु तदानीं न वर्त्तते कथं तज्ज्ञानं स्यादिति चेदुच्यते। हारिद्रवर्ण-रुधिरमूत्रणात् पूर्व्वं किं प्रमेहपूर्व्वरूपं किं रक्तपित्तपूर्व्वरूपं तस्याभूदिति प्रति-सन्धाय यत्पूर्व्वरूपमभूत् तं व्याधिं वदेदिति। ननु तर्हि किं पूर्व्वरूपस्मरणं रक्तपित्तपित्तप्रमेहविज्ञाने कारणम्? यदि चेष्टं स्यात् तर्हि निदानस्थाने प्रोक्तं तस्योपलब्धिर्निदानपूर्व्वरूपलिङ्गोपशयसम्प्राप्तितश्चेति कथं व्याप्यते। पूर्व्व-रूपस्मरणञ्चाधिकमुपलब्धिकारणं वाच्यं स्यादिति चेत् न, रूपावस्थायां हि

चक्रपाणिः—सम्प्रति प्रमेहलक्षणस्य रक्तपित्तलक्षणसाम्ये रक्तपित्ते प्रमेहचिकित्सा मा भूदिति कृत्वा प्रमेहरक्तपित्तभेदकं लक्षणमाह—हारिद्रे ति ॥ ३५ ॥

दृष्ट्वा प्रमेहं मधुरं सपिच्छं मधूपमं स्याद् द्विविधो विचारः।
क्षीणेषु दोषेष्वनिलात्मकाः स्युः सन्तर्पणाद् वा कफसम्भवाः स्युः॥

स्मर्य्यमाणं पूर्व्वरूपं वर्त्तमानं व्याधिं ज्ञापयति न तु भाविनम्, भाविन एव हि व्याधेर्बोधकं लिङ्गं पूर्व्वरूपं प्रोक्तमन्यथा भाविवर्त्तमानयोरुभयोर्बोधकं स्यादिति स्मृतं केवलं पूर्व्वरूपं न बोधयति व्याधिम्। पूर्व्वरूपस्मरणसहकृतं रूपन्तु बोधयति तदानीं हि पूर्व्वरूपासद्भावात्। वर्त्तमानं हि वस्तु वर्त्तमानस्य हि बोधकं भवति, न त्ववर्त्तमानं वर्त्तमानस्येति विस्तरेण निदानस्थाने व्याख्यातम्॥ ३५॥

गङ्गाधरः—अथ प्रमेहस्यावस्थान्तरमाह—दृष्ट्वेत्यादि। प्रमेहं मधुरं सपिच्छं मधूपमञ्च दृष्ट्वा वर्त्तमानस्य भिषजोऽस्मिन् प्रमेहे द्विधा विचारः स्यात्। ननु कस्को विचार इत्यत आह—क्षीणेष्वित्यादि। कषायवमनविरेचनाद्यतियोगात् पित्तकफमेदोमांसेषु धातुषु क्षीणेषु सत्सु मधुरस्वभावमोजस्तत् रौक्ष्याद् वायुना कषायत्वेनाभिसंसृज्य मूत्राशयेऽभिवहता कृता अनिलात्मकाः स्युरथ वा सन्तर्पणात् कफसम्भवाः स्युरिति द्विविधं मधुमेहविचारं कुर्य्यात्। सन्तर्पणात् गुरुस्निग्धाम्लादीनां कियन्तःशिरसीये व्याख्यातानां सेवनादतिवृद्धैस्तैः कफाधिक्यात् सम्भवन्ति, तत् कफावृतगतिना वायुना खल्वोज आदाय वस्तिं गत्वा कृताश्चेत् तर्हि अनिलात्मकाः स्युः सपिच्छा मधूपमा मधुराः प्रमेहाः कफसम्भवाः। इक्षुवालिकारसमेहाः शीतमेहाश्चेति द्विविधा इत्यपरं मधुमेहविचारं कुर्य्यात्। कश्चित् तु कफोद्भवौ द्वाविक्षुवालिकारसमेहशीतमेहौ मधुररसत्वेन तद्विचारं न लिखित्वा "मधुमेहे मधुसमं जायते स किल द्विधा। क्रुद्धे धातुक्षयाद् वायौ दोषावृतपथेऽथवा" इति, तत्र स्वनिदानैः क्रुद्ध क्षौद्रमेहो योऽसाध्य उक्तः स एको मधुमेहः। धातुक्षयात् सन्तर्पणैः वृद्धपित्तादिदोषावृतपथे वायौ तेन वायुना गृहीत्वा ओजो वस्तिं गत्वा यो मधुमेहः क्रियते तल्लक्षणञ्च पठितवान्। "आवृतो दोषलिङ्गानि सोऽनिमित्तं

चक्रपाणिः—दृष्ट्वेत्यादि। क्षीणेषु दोषेष्वतिक्षीणेषु कफमेदःप्रभृतिषु। क्षीणत्वञ्चेह दूष्ये विवक्षितेऽपि मेदआदौ तथापि दोषसम्बन्धात् दोषशब्दोऽत्र ज्ञेयः। किंवा कफदोषापेक्षया बहुवचनत्वम्। यदि हि वातिकः स्यात् तदा हेत्वभावात् कफोऽनुवृद्धः स्यादित्यर्थः। सन्तर्पणात् तु यदि ज्ञातं तर्पणजनितकफवृद्धत्वं तदा वातनिदानाभावान्नायं वातजः किन्तु कफज इत्यवधार्य्यत इति भावः॥ ३५। ३६॥

सपूर्व्वरूपाः कफपित्तमेहाः क्रमेण ये वातकृताश्च मेहाः।
साध्या न ते पित्तकृतास्तु याप्याः साध्यास्तु मेदो यदि न प्रदुष्टम् ॥

प्रदर्शयन्। क्षणात् क्षीणः क्षणात् पूर्णो भजते कृच्छ्रसाध्यताम्" इति। एतमेव मधुमेहं कियन्तःशिरसीये पठित्वा तेषाम् "उपेक्षयास्य जायन्ते पिड़काः सप्त दारुणाः" इति वचनेनासाध्यत्वप्रतिषेधः ख्यापितः, यदि ह्युपेक्षा नास्य क्रियते पिड़काश्च न जायन्ते इत्यर्थात् कृच्छ्रसाध्यत्वं दर्शितम्। तथा आचार्य्यश्चतुर्षु वातमेहेष्वपरमधुमेहमसाध्यं पठितवान्, इत्यतोऽत्र मधुमेहस्य साध्यत्वमात्रेणोक्तम् ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—कफपित्तमेहानामसाध्यतामाह—सपूर्व्वरूपाः इत्यादि। सपूर्व्वरूपाः सर्व्वपूर्व्वरूपानुवृत्तिमन्तः किञ्चित्पूर्व्वरूपानुवृत्तिमन्तो वा कफमेहाः पित्तमेहाश्च व्याधिस्वभावादन्येषां हि सर्व्वपूर्व्वरूपानुवृत्तितोऽसाध्यत्वमुक्तमस्य तु पूर्व्वरूपानुवृत्तिमात्रेण वातकृतास्तु क्रमेण निदानस्थानोक्तानुपूर्व्व्या वातेन कृता ये मेहास्ते च सपूर्व्वरूपाः पूर्व्वरूपरहिता वाप्यसाध्या एव, चत्वारो हि वातकृता न साध्या भवन्ति विरुद्धोपक्रमत्वान्महात्ययत्वाच्च इति प्रागभिहितम्। लङ्घनादिक्रमेण ये कफारब्धाः पित्तारब्धाश्च वातोल्वणास्ते पूर्व्वरूपरहिताः याप्याः संसृष्टदोषमेदःस्थानत्वाद् विरुद्धोपक्रमत्वाच्च इति प्रागभिहितम्। सपूर्व्वरूपास्तु न साध्याः। ते पित्तकृतास्तु साध्या अपि स्युः यदि मेदो न तत्र मेहेषु पित्तेन दुष्टं स्यादिति। कफोत्थाश्च दश साध्या एवेति प्रागभिहितम्। तत्र

चक्रपाणिः—संप्रत्युक्तानुक्तप्रमेहाणां साध्यासाध्ययाप्योपदर्शनार्थमाह—सपूर्व्वरूपा इति। सह पूर्व्वरूपेण स्वेदाङ्गगन्धेत्यादिना वर्त्तन्त इति सपूर्व्वरूपाः, तत्र कफमेहाः साध्या उक्तास्ते न पूर्व्वरूपेण साध्या भवन्ति। पित्तमेहा याप्या उक्तास्ते प्रत्याख्येया भवन्ति, साध्यावस्थायामपि पूर्व्वरूपयोगेण यद्यपि सर्व्वरोगाणामसाध्यत्वमुक्तम्। उक्तञ्च यथा—"अन्यस्यापि च रोगस्य पूर्व्वरूपाणि यं नरम्। विशन्त्यनेन कल्पेन तस्यापि मरणं ध्रुवम्" इति। तथापि सर्व्वपूर्व्वरूपानुबन्धे यद्यपि सर्व्वरोगाणामसाध्यत्वमुक्तमिह तु असमस्तपूर्व्वरूपानुबन्धेऽप्यसाध्यत्वं भवतीति विशेषवचनाल्लभ्यते, तथा क्रमेण च ये वातकृतास्ते पूर्व्वरूपरहिता अप्यसाध्याः। क्रमेणेति यथोक्तनिदानक्रमेण, एतेन य एव निदानोक्तहेत्वादियोगेन वातजाश्चत्वारो जायन्ते ते मेहा असाध्याः, ये तु कफजाः पित्तजा वा वातानुबन्धत्वेन वातजास्ते साध्या याप्याश्च। अत एव तान् प्रति विहितानि सिद्धानि तैलघृतानि विहितानि। चिकित्सोक्तपूर्व्वरूपराहित्येन पित्तकृते प्रमेहे कदाचित् साध्यत्वमपि भवतीत्यपवादविधिं दर्शयितुमुत्सर्गप्राप्तां पैत्तिकयाप्यतामनुवदति—पित्तकृतास्तु याप्या इति। अवस्थासाध्यान् पैत्तिकानाह—साध्यास्त्वित्यादि। न प्रदुष्टमिति न प्रकर्षेण दुष्टम्।

जातप्रमेही * मधुमेहिनो वा न साध्य उक्तः स हि वीजदोषात् ।
ये चापि केचित् कुलजा विकारा भवन्ति तांश्च प्रवदन्त्यसाध्यान् ॥

य इक्षुवालिकारसमेह उक्तस्तत्र खलु कफस्य शीतपिच्छिलसान्द्रमधुरगुणैर्योगात् जातत्वादत्यर्थमधुरं शीतमीषत्पिच्छिलमाविलं काण्डेक्षुरससङ्काशं मूत्रं भवति। यश्च शीतमेह उक्तस्तत्रापि कफस्य माधुर्य्यशैत्यगुणाभ्यां योगेनात्यर्थमधुरं शीतं मूत्रं भवति। तयोरिक्षुवालिकारसमेहशीतमेहयोः कफे क्षीणे सति वातात्मकत्वेऽपि साध्यत्वं तदा बोध्यम्, यदि तत्रेक्षुवालिकारसमेहे शीतमेहे वा कफेन मेदो न प्रदुष्टं पूर्व्वं न वर्त्तते। यदि पूर्व्वं कफेन मेदो दुष्टं वर्त्तते तदा तौ चेक्षुवालिकारसमेहशीतमेहौ तत्कफमेदःसंसृष्टत्वात् न साध्यौ भवतः, कष्टसाध्यौ याप्यौ वा हि वातेन संसृष्टत्वेन विरुद्धोपक्रमत्वाद् भवत इति तात्पर्य्यार्थः। कियन्तःशिरसीये—गुरुस्निग्धाम्ललवणेत्यादिना खलूक्तं, गुरुस्निग्धादिभिः तैर्हेतुभिः श्लेष्मा पित्तञ्च मेदश्च मांसञ्च क्षीणमतिवर्द्धते। तैश्च द्धरावृतगतिः वायुर्मधुरस्वभावमोज आदाय वस्तिं गत्वा मधुमेहं करोत्येव, स हि वायोर्वा पित्तस्य कफस्य वा चिह्नमनिमित्तं मुहुर्म्मुहुर्दर्शयति मुहुर्म्मुहुः क्षयं गत्वाप्याप्यते। तस्य मधुमेहस्योपेक्षया पिड़कानामत्र चिकित्साविधानात् धातुक्षये स्निग्धादिवृद्धदोषावृतवायुजो मधुमेहः कृच्छ्रसाध्य एव कफसम्भवास्तु साध्या एव मेदोदुष्टिं विनेति। द्विविधो मधुमेहो वातज एकः श्लेष्मजः त्वपरस्तत्र वातजो द्विविधः क्रमेण ओजोधात्वपकर्षणेन जात एकः क्षीणदोषेण गुरुस्निग्धादिवृद्धेनावृतगतिवातकृतेनौजोधात्वपकर्षणेनापर इति। तत्र पूर्व्वोऽसाध्यः शेषः कृच्छ्रसाध्य उक्तः क्षीणबलमांसस्यासाध्यश्च स्यात्। तदुक्तमन्यत्र "गुल्मी च मधुमेही च राजयक्ष्मी च यो नरः। अचिकित्स्या भवन्त्येते बलमांसपरिक्षयात्" इति, न ह्यत्र मधुमेहशब्दो मेहमात्रवचनो नापि मधुमेहमात्रपरो निदानोक्तक्रमेण वातकृतमधुमेहश्च सर्व्वमेहाणामप्रतिकारे कालेन जायते। श्लेष्मजोऽपि द्विविध इक्षुबालिकारसमेहः शीतमेहश्चेति द्वौ मेदोदुष्टिं विना साध्यौ। मेदोदुष्टौ कष्टसाध्यौ याप्यौ वा। इत्थञ्च तत्र विशेषमाह—जातप्रमेहीत्यादि। जन्ममात्रं यः

अदुष्टमेदसः पैत्तिकाः साध्या भवन्तीत्यर्थः। किंवा प्रदुष्टाः कफपित्तमेहास्तावदसाध्याः। तथा कफपित्तमेहा ये धात्वपकर्षणाद् वातकृता भवन्ति तेऽपि सपूर्व्वरूपाः सन्तः साध्या भवन्ति, ये तु पूर्व्वरूपत्वेन कियन्तःशिरसीयोक्तं प्रमेहं विंशतिप्रमेहातिरिक्तं वर्णयन्ति, ते विंशतिरेव मेहा इति संख्याप्रतिनियमेनैव प्रयुक्ताः। मेहसाध्यताप्रकारत्वमाह—जात इत्यादि। प्रमेही यः प्रमेहिणो जातः सोऽप्यसाध्यो भवति अत्रापि हेतुमाह—स हि वीजदोषादिति। प्रमेहारम्भकदोषदुष्टवीजजातप्रमेहि-

* जातः प्रमेही इति वा पाठः।

प्रमेहिणां याः पिड़का मयोक्ता रोगाधिकारे पृथगेव सप्त।
ताः शल्यहृद्भिः कुशलैश्चिकित्स्याः शस्त्रेण संशोधनरोपणैश्च ॥३९

प्रमेही सहजप्रमेहवान् सोऽसाध्य उक्तः, कस्मात्? वीजदोषात्; गर्भारम्भकशुक्रशोणितरसानां मेहकरद्रव्यप्रभवत्वात्। मधुमेहिनो वा जातो यो नर उत्तरकाले मेही स्यात् सोऽपि न साध्य उक्तः वीजदोषात् मधुमेहदुष्टशुक्रारब्धशरीरत्वात्। केश्चिद् वाशब्दं पूर्व्ववचनापेक्षयेति मत्वा सहजमेही चात्र न व्याख्यायते। अत्र मधुमेहशब्द ओजोऽपकर्षकवातजद्विविधमधुमेहवाचकः अप्रतिकृत्याकाले मधुरत्वापन्नसर्व्वमेहवचनश्च, न तु कफजद्विविधमेहवाचकः तत्र शुक्रदुष्ट्यभावात्। ननु तर्हि किमन्ये रोगा वीजदोषात् साध्याः स्युरित्यत आह—ये चापि केचिदिति। कुलजा इति कुलशब्देन मातापित्रोः शोणितशुक्रमुच्यते, दृश्यते हि ये रोगाः पितुर्मातुर्वा ते रोगा नापत्यस्येति। ये च पितुर्मातुश्च वा तेऽपत्यानाश्च दृश्यन्ते साध्यन्ते चेति॥ ३७। ३८॥

गङ्गाधरः—प्रमेहचिकित्सामुक्त्वा तत्पिड़काचिकित्सामाह—प्रमेहिणाम् इत्यादि। पदार्थाख्यतन्त्रयुक्त्यात्र प्रमेहशब्देन मधुमेह उक्तो बोध्यः, मयोक्ता इति वचनेन कियन्तःशिरसीयमाधुमेहिकपिड़का उपस्थाप्यन्ते। ननु पिड़का माधुमेहिकीत्यत्र मधुमेहशब्दो मेहमात्रवचनो वाच्यः। सुश्रुते हि "सर्व्वेषु

स्वात्। मधुमेहशब्देनात्र मेहमात्रमुच्यते। यदि तु वातिक एव मधुमेह उच्यते तदेतत्प्रमेहयुक्तमातापितृजनितप्रमेहिणो नासाध्यत्वं स्यात्। मधुमेहिनो जनितस्य मधुमेहित्वमेव कारणानुरूपतया युक्तम्। ततश्च मधुमेहिनो वा जातो न साध्य इति वक्तुमुचितम्। तस्मादपत्ये सामान्येन प्रमेहवचनेनापि तत्कारणे पितरि कार्य्यानुरूपः प्रमेहो मधुमेहशब्दवाच्यो ज्ञेयः। मेहशब्दोऽयं सामान्येन सर्व्वमेहेषु वर्त्तत एव, यतः कियन्तःशिरसीये येषां पिड़का मधुमेहसम्बन्धित्वेन उक्तास्ता इह प्रमेहिणां याः पिड़का इत्यनेन सामान्यप्रमेहसम्बन्धितयाऽनुदितास्तस्मान्मधुमेहशब्दः सर्व्वप्रमेहे मधुमेहविशेषे च वर्त्तते, यथा तृणशब्दः सर्व्वतृणे तृणविशेषे च वर्त्तते। प्रपञ्चितश्चायमर्थः कियन्तःशिरसीये इति नेह प्रतन्यते। कुलजप्रमेहासाध्यताप्रसङ्गेनापरेषामकुलजानामसाध्यतामाह—ये चापीत्यादि। कुलजा इति पितृपितामहादिकारणोद्भूता अनेनैव सामास्येन वचनेन प्रमेहस्यापि कुलजस्यासाध्यतायां सिद्धायां पुनस्तद्वचनं सन्तानानुबन्धित्वोपदर्शनार्थम्। उक्तं हि—प्रमेहोऽनुसङ्गिनामिति॥ ३७। ३८॥

चक्रपाणिः—प्रमेहपिड़काचिकित्सासूत्रमाह—प्रमेहिणामित्यादि। रोगाधिकारे इति रोगचतुष्के। अत्र शल्याधिकारत्वेऽन्याधिकारेषु न विस्तरोक्तिरिति वचनान्न विस्तरः कृतः॥ ३९॥

मेहेषु पिड़का भवन्ति" इति दृश्यते। तत्र वसामेदोभ्यामभिपन्नशरीरस्य त्रिभिर्दोषैश्चानुगतधातोः प्रमेहिणो दश पिड़का जायन्ते, अपरश्च मधुमेहिनो जातः कारणानुरूपतया मधुमेह्येव भवति तेन मधुप्रमेही मधुमेहिनो वा न साध्य उक्त इति कृत्तमुचितं स्यादितिचेन्न; सुश्रुते हि वसामेदोभ्यामभिपन्नेत्यादिना प्रायेण मधुमेहिनो वसामेदोभ्यामभिपन्नशरीरत्वं त्रिदोषानुगतधातुत्वञ्च मत्वा यदि कदाचिदन्यमेहिनामपि वसामेदोऽभिपन्नदेहत्वादिकं स्यात् तदा तेषामपि स्युरित्यभिप्रायेण तल्लिखित्वा पुनः "पिड़कापीड़ितं गाढ़मुपसृष्टमुपद्रवैः। मधुमेहिनमाचष्टे स चासाध्यः प्रकीर्त्तितः" इति लिखितम्। अत एवोक्तं विना प्रमेहमप्येता जायन्ते दुष्टमेदस इति। न तु सर्व्वेषां मेहिनां पिड़का भवन्ति। नन्वेवमस्तु सुश्रुते "सर्व्व एव प्रमेहास्तु कालेनाऽप्रतिकारिणः। मधुमेहत्वमायान्ति तदासाध्या भवन्ति हि" इत्युक्तं तेन सर्व्वमेहाणां मधुमेहावस्थायां पिड़का भवन्तीति मत्वा सर्व्वमेहवचन एवात्र प्रमेहिणामिति प्रमेहशब्दः कियन्तःशिरसीये पिड़का माधुमेहिकीति मधुमेहशब्दः प्रयुक्त इति चेत् सत्यं कियन्तःशिरसीये हि क्षीणैः पित्तादिभिर्गुरुस्निग्धादिसन्तर्पणेर्नातिवृद्धैरावृतगतिना वायुना मधुमेहमुपदर्श्य तदुपेक्षया सप्त पिड़का उक्तास्ताभिस्तु खलु दोषावृतगतिवायुजमधुमेहोपेक्षया यदा वसामेदोभ्यामभिपन्नदेहत्वं त्रिभिर्दोषैरनुगतधातुत्वं पुरुषस्य भवति तदा तस्योत्पन्नाभिः पिड़काभिर्गाढ़पीड़ितस्योपद्रवयुक्तस्य तदावृतगतिवातजमधुमेहस्य असाध्यत्वं पिड़कापीड़ितं गाढ़मित्यनेन सुश्रुतेनोक्तं सर्व्वमेहाणाञ्चाप्रतिक्रियया वातेन खल्वोजोऽपकर्षणेन मधुरत्वं प्रापितानामसाध्यत्वं सर्व्व एव प्रमेहास्त्विति वचनेनोक्तं, न चैतावता सर्व्वप्रमेहिणां मधुरत्वापन्नत्वे पिड़का भवन्त्येवेत्युक्तं भवतीति। तासां पिड़कानां प्रतिक्रियामाह—ताः शल्यविद्भिरित्यादि। ननु पिड़कापीड़ितस्य मधुमेहस्यासाध्यत्वमुक्तं तस्य चिकित्सोपदेशो वृथेति चेन्न; यावद्धि मधुमेहो नोपद्रवैर्युज्यते पिड़काभिश्च गाढ़ं न पीड्यते बलमांसे च न क्षीयेते तावत् कृच्छ्रेण मधुमेहोऽयं दोषावृतवायुजः सिध्यतीत्यभिप्रायेण चिकित्सोक्ता। पिड़कानां मधुमेहस्य दृश्यते। सुश्रुतेऽपि पिड़कापीड़ितमित्यनेनावृतगतिवायुजस्य तथैवाप्रतिकारेण कालान्तरे मधुमेहत्वापन्नानाञ्च असाध्यत्वमुक्त्वापि चिकित्सितस्थाने अथातो मधुमेहचिकित्सितं व्याख्यास्यामः, मधुमेहत्वमापन्नं भिषग्भिः परिवर्ज्जितम्। योगेनानेन मतिमान् प्रमेहिणमुपाचरेदित्यादिना चिकित्सितमुक्तमिति ॥ ३९ ॥

तत्र श्लोकाः।

हेतुर्दोषो दूष्यं मेहानां साध्यतानुरूपश्च।
मेहो द्विविधो द्विविधं भिषग्जितं तल्लक्षणं * दोषः॥
आद्या यवान्नविकृतिर्मन्था मेहापहाः कषायाश्च।
तैलघृतलेहयोगा भक्ष्याः प्रवरासवाः सिद्धाः॥
व्यायामविधिर्विविधः स्नानान्युद्वर्त्तनानि गन्धाश्च।
मेहानां प्रशमार्थं चिकित्सिते दृष्टमेतावत्॥ ४०॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
प्रमेहचिकित्सितं नाम षष्ठोऽध्यायः॥ ६॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायार्थं संगृह्णाति श्लोकैः तत्र श्लोका इति। साध्यतानुरूपश्च मेहो द्विविध इति स्थूलः प्रमेही बलवानिहैकः कृशस्तथैकः परिदुर्ब्बलस्त्विति द्विविधम्। द्विविधं भिषग्जितमिति कृशस्य संबृंहणं दोषबलाधिकस्य संशोधनमिति, संशोधनान्ते सन्तर्पणं तस्याकरणे दोषश्च गुल्म इत्यादिना। आद्येत्यादिना या चकारात् या वातमेहान् प्रतीत्यादिकं यावदुक्तं तत् सर्व्वं संगृहीतम्॥ ३९॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजकल्पतरौ
षष्ठस्कन्धे चिकित्सितस्थानजल्पे प्रमेहचिकित्सित-
जल्पाख्या षष्ठी शाखा॥ ६॥

चक्रपाणिः—हेतुरित्यादि संग्रहः। भिषग्जितमिति संशोधनं संशमनं, निदानवर्ज्जनञ्च। आद्या इति भक्षणीयाः। शेषं सुगमम्॥ ३९॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां प्रमेहचिकित्सितं
नाम षष्ठोऽध्यायः॥ ६॥

---

* हेतुर्दोषो दूष्यं मेहानां साध्यतानुरूपञ्च। मेहो द्विविधस्त्रिविधं भिषग्जितं तल्लक्षणम्। इति पाठान्तरं क्वचित्।

सप्तमोऽध्यायः ।

अथातः कुष्ठचिकित्सितं व्याख्यास्यामः, इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

हेतुं द्रव्यं लिङ्गं कुष्ठानामाश्रयं प्रशमनञ्च ।
शृणवग्निवेश सम्यग् विशेषतः स्पर्शनघ्नानाम् ॥ २ ॥
विरोधीन्यन्नपानानि द्रवस्निग्धगुरूणि च ।
भजतामागतां छर्द्दिं वेगांश्चान्यान् प्रतिघ्नताम् ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशानुक्रमात् प्रमेहचिकित्सितानन्तरं कुष्ठचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। कुष्ठस्य चिकित्सितं कुष्ठचिकित्सितम्। शेषं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—हेतुमित्यादि। हेतुं रुग्दोषोभयकारणम्। द्रव्यं गुणकर्म्माश्रितसमवायिकारणं घटादेर्मृत्तिकादिवत्, प्रकृतिभूतकारणमिति यावत्। स्पर्शनघ्नानामिति स्पर्शनेन्द्रियनाशनानां कुष्ठानाम् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ रुग्दोषोभयहेतुमाह—विरोधीन्यन्नेत्यादि। विरोधीनि तु न मत्स्यान् पयसा सहाभ्यवहरेदित्यादिनोक्तानि, भजतामित्यन्वयः। आगतामुपस्थितवेगां छर्द्दिं प्रतिघ्नतां प्रतिघातं कुर्व्वतामन्यांश्च वेगान् मूत्रपुरीषादीनां नवेगान्धारणीयोक्तानां वेगान् प्रतिघ्नताम्।

चक्रपाणिः—स्नेहविप्रणाशान्मेहकुष्ठयोर्जन्म उक्तम्, तेन मेहमनु कुष्ठचिकित्सितमुच्यते। निदाने हेत्वादय उक्ता अपि चिकित्सोपकरणतया किञ्चिद्विशेषप्रतिपादनार्थं पुनरुच्यते। आश्रयमिति कोष्ठाधारम्। प्रशमनञ्चेति चकारात् पूर्व्वरूपसंप्राप्त्योर्वक्ष्यमाणयोर्ग्रहणम्। किंवा लिङ्गेन हेतुना च सम्प्राप्तिर्बोद्धव्या। अन्यान्यपि पिप्लुव्यङ्गादीनि स्पर्शनघ्नानि सन्ति, तेन विशेषतो यानि कुष्ठानि तेषां हेत्वादीनि शृणु किंवा कुष्ठानामानन्त्याद्यानि विशेषतः स्पर्शनघ्नान्यष्टादश तेषां हेत्वादि शृण्विति योजना। उक्तं हि कुष्ठानि सप्तविधान्यष्टादशान्यपरिसंख्येयविधानि चेति ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—विरोधीन्यात्रेयभद्रकाप्यीये—न मत्स्यान् पयसाभ्यवहरेदित्यादिनोक्तानि।

व्यायाममति सन्तापमति भुक्त्वा निषेविणाम्।
शीतोष्णलङ्घनाहारान् क्रमं मुक्त्वा निषेविणाम्॥
घर्म्मश्रमभयार्त्तानां द्रुतं शीताम्बुसेविनाम्।
अजीर्णाध्यशिनाञ्चैव पञ्चकर्म्मापचारिणाम्॥
नवान्नदधिमत्स्याति-लवणाम्लनिषेविणाम्।
माषमूलकपिष्टान्न-तिलक्षीरगुड़ाशिनाम्॥
व्यवायञ्चाप्यजीर्णेऽन्ने निद्राञ्च भजतां दिवा।
विप्रान् गुरून् धर्षयतां पापं कर्म्म च कुर्व्वताम्॥

व्यायाममतीति। भुक्त्वा व्यायाममतिशयेन भुक्त्वा सन्तापमतिशयेन निषेविणाम्। व्यायाममति सन्तापमतीत्यतिशब्दयोगे द्वितीया, तेन निषेविणामित्येतयो- र्व्यायामसन्तापयोरतिनिषेविणां निषेवणशीलानामिति। कृद्योगे षष्ठी न प्राप्तेति कश्चित्, तन्न; कारकविभक्तेर्बलवत्त्वादतिशब्दयोगे द्वितीया बाध्या हि स्यात् कारकविभक्त्या षष्ठ्या। वस्तुतो निषेविणामिति शीलार्थे णिनिस्तद्योगे षष्ठी खल्वपवादविधिसिद्धात्रोत्सर्गेण विधिना सिद्धया द्वितीयया बाधिता। एवं परत्रापि बोध्यम्। शीतोष्णादीन् क्रमं त्यक्त्वा निषेविणां यदा येन प्रकारेण शीतादीनां सेवनमुक्तं तत्क्रमविपर्य्ययेण शीतादीन् सेवनशीलानामित्यर्थः। घर्म्मेत्यादि। घर्म्मश्रमभयैरार्त्ताः सन्तो ये द्रुतं शीताम्बु सेवन्ते तेषामित्यर्थः। अत्र घर्म्म आतपो वह्निश्च। अजीर्णाध्यशिनामिति। अजीर्णं भुक्तमपक्वमन्नम्, अजीर्णं नैशाजीर्णं तन्निशायामजीर्णे दिवा पुनर्भोजनशीलानामध्यि च पूर्व्वदिनाहाराजीर्णे अशिनामशनशीलानाम्। पञ्चकर्म्मापचारिणामिति। क्रियमाणेषु पञ्चसु साङ्गेषु स्नेहस्वेदसहितेषु वमनविरेचननिरूहानुवासनशिरोविरेचनेषु यदुपचारो- ऽभिहितस्तदुपचारं विहायापचारं कर्त्तुं शीलानाम्। नवान्नदधीत्यादि। अत्राति- शब्दः सर्व्वैः संबध्यते। मसूरादिनिषेविणां तथा अजीर्णे विदग्धामविष्टब्धान्य- तरेऽन्ने सति व्यवायं मैथुनं भजतां, दिवा च भुक्तवतां निद्रां भजताम्, धर्षयतां

शीतोष्णेत्यादि। शीतोष्णादीनां यथाक्रमेण सेव्यत्वमुक्तम्—तद्विपरीतेन सेविनाम्, एवं लङ्घना- हारयोरपि ज्ञेयम्। घर्म्मादिभिरार्त्तत्वे द्रुतमविश्रम्य शीताम्बुसेविनामिति योज्यम्। अजीर्णाशन- मित्यामम[illegible] तदभुञ्जानानाम् अध्यशिनमित्याहारेऽपरिणते भुञ्जानानाम्। पञ्चकर्म्मापचारिणामिति पञ्चकर्म्मणि क्रियमाणेऽपचारः पञ्चकर्म्मापचारः। व्यवायञ्चाप्यजीर्णे इति विदग्धादिरूपेऽन्नेऽजीर्णे। पापं कर्म्म च कुर्व्वतामिति पापकर्म्मणैव विप्रादिधर्षणे लब्धे पुनस्तद्वचनं विशेषहेतुत्वोपदर्शनार्थम्।

वातादयस्त्रयो दुष्टास्त्वग्रक्तमांसमम्बु च ।
दूषयन्ति स कुष्ठानां सप्तको द्रव्यसंग्रहः ॥ ३ ॥

दर्पादिवाग्भिरन्यैश्च कर्म्मभिरभिभवताम्। पापं कर्म्म च कुर्व्वतामिति— विप्रादिधर्षणे न पापकर्म्मकरणे लब्धे पुनर्विप्रानित्यादिवचनेन विप्रादिधर्षणस्य कुष्ठहेतुत्वं तद्व्यतिरिक्तपापविशेषस्य च न तु पापसाधारणस्य कुष्ठहेतुत्वमिति ज्ञापितम्। तदुक्तमन्यत्र कुष्ठ्यतिपातकीति। शीलार्थकृत्प्रत्ययैरेषां प्रायेण सातत्यनिषेवणं कुष्ठहेतुर्न कचित् किञ्चिन्निषेव्यमाणं कुष्ठहेतुर्भवतीति ज्ञापितम्। हेतुमुक्त्वा द्रव्यमाह—वातादय इत्यादि। एभिर्निषेवितेभ्यस्तेभ्यो विरोध्यन्नपानादिभ्यः कारणेभ्यो व्यस्तसमस्तेभ्यो हेतुभ्यो दुष्टास्त्रयो वातादयः त्वग्रक्तमांसमम्बु च स्वेदवसालसीकादिकं दूषयन्ति। इति स वै सप्तको वातादिदोषत्वगादिदूष्यः सप्तभिर्निष्पादितो गणः कुष्ठानां द्रव्यसंग्रहः। कर्म्मगुणाश्रयसमवायिकारणानां संग्रहः संक्षेप इत्यर्थः। अत्र वातादय इत्युक्त्या त्रयाणां वातपित्तश्लेष्मणां लाभेऽपि त्रय इति पुनर्वचनं सर्व्वेषु कुष्ठेषु मिलितास्त्रयो वातपित्तकफा उक्तैर्हेतुभिर्दुष्टा भवन्तीति ज्ञापनार्थम्। तर्हि किं त्वग्रक्तमांसमम्बु चेति चत्वारो धातवश्चत्वार इति पदाभावात् पृथक् पृथक् दुष्टं भवन्ति? उच्यते, तैर्हेतुभिर्मिलितास्त्रयो दोषा दुष्टाः सन्तः पृथक् पृथगेव त्वगादीन् दूषयन्ति न तु युगपच्चतुरो दूषयन्ति। निर्द्देशादेव सप्तक इति लाभे सप्तक इति पदं सर्व्वत्र कुष्ठे सप्तानामेषां धातूनां नियमतो द्रव्यत्वख्यापनार्थं पुनरुक्तम्। ननु द्रव्यं कर्म्मगुणाश्रयसमवायिकारणं चेत् कथं वातादीनां त्रयाणां दोषाणामत्र कुष्ठे द्रव्यत्वं संगच्छते? न हि व्याधिषु समवायिकारणानि दोषा भवन्ति दोषनिर्हरणादिभिर्हि व्याधिप्रतिक्रिया शास्त्रे दृश्यते, प्रत्यक्षञ्च कथं समवायिकारणनाशात् कार्य्यनाशः स्यात् किं कपालमालानाशात् घटनाशः स्यात् तस्माद् दोषा आधारभूतनिमित्तकारणानि तन्नाशाद्धि कार्य्य-नाशो दृश्यते यथा वर्त्तितैलविनाशाद् दीपनाश इति प्रयुक्तश्चाचार्य्येणाधार-भूतनिमित्तकारणे द्रव्यपदम्, रसनार्थो रसस्तस्य द्रव्यमापः क्षितिस्तथेति। नैवं वर्त्तितैलमल्लिकादयः किं दीपारम्भकास्तद्वदेव किं सप्तैते धातवः कुष्ठे

द्रव्यमाह वातादय इत्यादिना। वातादीनां त्रित्वे सिद्धेऽपि त्रय इति वचनं सर्व्वकुष्ठेषु त्रयाणामपि दुष्टिदर्शनार्थम्। द्रव्यसंग्रह इति कारणं संग्रहद्रव्याधारमारम्भकं कारणमुच्यते, सप्तकं सर्व्वत्र सप्तकनियमार्थमुक्तमपि पुनरुच्यते। यद्यपि त्रिस्थानामुत्पादे

सर्व्वे एव दोषदूष्याः ? अस्त्वेवं दीपकलिका विवह्निस्तद्वत् कोऽपरो व्याधिरूपः स्याच्छारीरो भाव इति। तत्र चेदुच्यते—दोषदुष्टधातुभ्यो विशिष्टापररूपो यः स एव व्याधिर्दोषास्तु तैलवर्त्तिवदिति। तत् कथं सप्तको द्रव्यसंग्रहः संगच्छते ? चतुष्क एव द्रव्यसंग्रहः स्यात्। यदि छत्रिणो गच्छन्ति माषराशिरिति स्यात् तर्हि सप्तको हेतुसंग्रह इत्युच्यताम्। किञ्च यदि वातादयो न द्रव्यभूतकारणानि भवन्ति कथं तर्हि पक्वव्रणशोथात् कफाद्यनेकं पूयं निःसृतं पश्यामः न हि तत्र शारीरो लसीकादिक्लेदो भवति पूयः, उक्तं हि नर्त्तेऽनिलाद्रुङ् न विना च पित्तं पाकः कफश्चापि विना न पूय इति। तथा सश्लेष्मा पवनः शुद्धः कसनात् कास उच्यते। तथा स्वधातुवैषम्यनिमित्तजा ये विकारसङ्घा वहवः शरीरे। न ते पृथक् पित्तकफानिलेभ्य आगन्तवस्ते तु ततो विशिष्टा इति। आगन्तुः तदात्वे तु व्यथापूर्व्वः केवलो भूत्वा पश्चान्निजैर्दोषैरनुबध्यते, कश्च स यः पूर्व्वं केवलो भवत्यागन्तुरिति चेदुच्यते, तद्‌दुःखमेव पूर्व्वं शारीरं वा मानसं वाभिघाताभिचारादिना पूर्व्वं शरीरे पश्चान्मनसि जायते तच्चाधिभौतिकं, यदुक्तं सुश्रुते प्रागभिहितं तद्‌दुःखसंयोगा व्याधय इति। तच्च दुःखं त्रिविधम् आध्यात्मिकमाधिभौतिकमाधिदैविकमिति। तत् तु सप्तविधे व्याधावुपनिपततीत्यादुक्त्वा संघातप्रवृत्ता य आगन्तवो दुर्ब्बलस्य बलवद्विग्रहास्तेऽपि द्विविधाः शस्त्रकृता व्यालकृताश्च। त एवाधिभौतिका इत्युक्तम्। तत्र निपतितं दुःखमाधिभौतिकमिति। अत एवोक्तं स्वयं विकारो दुःखमेव चेति। तदुत्तरकाल निजैर्दोषैरनुबध्यते न वाताद्यात्मकमित्यभिप्रायेणोक्तमागन्तवस्ते तु ततो विशिष्टा इति। अत्र दुःखवच्छारीरेऽपि यत् दुःखमाध्यात्मिकमुपनिपतति, तदेव व्याधिस्तदाधारभूतकारणं दोषादिकमिति चेत् सत्यं, सर्व्वेषां प्राणिनामात्मा हृदि निहितः स एव पुरुष एतत्स्थूलपुरुषरूपेण जायते तत्र शुक्रशोणितरसाः किमाधारभूता हेतव उत समवायिहेतवः ? आत्मा ह्यविशेषः मनःशरीरसंयोगात् तु विशिष्टत्वेनोपलभ्यते। यतस्तु पञ्चमहाभूतशरीरिसमवायः पुरुषस्तद्वत् सर्व्वत्राशारीरव्याधेर्दोषदूष्यदुःखसमुदायात्मकत्वात् दोषा दूष्याश्च गुणकर्म्माश्रयाः समवायिहेतव इष्यन्ते, ते हि विकृतिमापन्नाः स्थानविशेषसंश्रया दूष्यविशेषं प्राप्य संयोगविशेषं तेन गत्वा दुःखविशेषमुपनिपातयन्तः

एतान्येव सप्त कारणानि, यदुक्तं—'रक्तं लसीका त्वङ् मांसं दूष्यं दोषास्त्रयो मलाः। विसर्पाणां समुत्पत्तौ विज्ञेयाः सप्त धातवः' इति, तथापि कुष्ठं चिरक्रियैः स्थिरैर्दोषैर्जन्यते। विसर्पस्तु विसरणशील इति विशेषः। अन्ये तु विसर्पा वातादिभिरेकैकशोऽपि भवन्तीत्याहुः।

तद्विशिष्टापरापूर्व्वस्वरूपा ज्वरातिसारादिरूपेण परिणमन्ते, यथा मृज्जल-वालुकादयो घटादिरूपेण। तेषां निर्हरणादिनाल्पीभावेऽल्पाकृतिबलो व्याधिः स्यात् ततोऽपि संशमनादिना प्रकोपशमनस्वस्थानगमनात् निश्चेष्टसमवायि-कारणगुणविशेषसंयोगरूपसम्प्राप्तिनाशाद् विनाशः। यथात्मशरीरसंयोगेन जातस्य पुंसः समवायिकारणानामात्मशरीराणां संयोगभङ्गादतिमृत्युर्मुक्तिः उच्यते सूक्ष्मशरीरिशुक्रशोणिताहाररससंयोगात् स्थूलः पुमान् जायते तच्छुक्रशोणितरसजस्य स्थूलशरीरस्य लङ्घनरोगशोकादिवमनविरेचना-दिभिः समवायिकारणशारीरभावाणामल्पत्वात् कृशत्वं सूक्ष्मशरीरिस्थूल-शरीरसंयोगस्य निश्चेष्टसमवायिकारणस्य गुणविशेषस्य नाशादस्य स्थूल-पुरुषस्य मृत्युरिति। देवनरतिर्य्यग्योनिपशुपक्षिभेकादिपुरुषवद्विशिष्टो व्याधिः ज्वरातिसारशोथादिकः आत्मवत् सर्व्वत्र दुःखमुपनिपतति। अत एवाह ततः कुष्ठानि जायन्ते इत्यादि। तत इति जनिकर्त्तुः प्रकृतौ खल्वपादाने पञ्चमी न तु निमित्ते। ननु विसर्पेष्वप्येष सप्तको द्रव्यसंग्रहो दृश्यते यद् वक्ष्यते रक्तं लसीका त्वङ् मांसं दूष्यं दोषास्त्रयो मलाः। विसर्पाणां समुत्पत्तौ विज्ञेयाः सप्त धातव इति, तत्र लसीका चोदकधातुरुच्यते तत् कुतोऽनयोः कुष्ठविसर्पयोः भेदः स्यात् इति ? उच्यते, कुष्ठं किञ्चिद्विकाशिगुणैश्चिरकारिस्थिरगुणबहुलैः विरोध्यन्नपानादिभिर्निषेवितैः दुष्टा दोषाश्चिरकर्म्मस्वभावाः स्थिरत्वगुण-मापन्ना दूष्यान् दूषयित्वा अप्रबलरक्तपित्ततया जनयन्ति। विसर्पन्तु लव-णाम्लकटूष्णदध्यम्लराग-षाडवशुक्तसुरासौवीरादिभिः विकाशिगुणैरस्थिर-गुणबहुलैर्निषेवितैर्दुष्टा दोषा आशुप्रसारस्वभावा अस्थिरत्वगुणमापन्ना दूष्यान् दूषयित्वा प्रबलरक्तपित्तात्मकतया जनयन्ति, विप्रगुरुधर्षणमपि कर्म्मणाञ्च कुष्ठेहेतुत्वं सर्व्वत्रैवास्ति विसर्पे तु तन्न प्रतिनियतं दृश्यते इति भेदः। केचित् तु पृथक्त्रयस्त्रिभिश्चैको विसर्पो द्वन्द्वजास्त्रय इति वक्ष्यमाणवचनमुपन्यस्य एकादिदोषजो विसर्पः कुष्ठं सर्व्वं त्रिदोषजमेवेति भेदमाहुस्तन्न तद्वचनाद्धि पूर्व्वम्—स च सप्तविधो दोषैर्विज्ञेयः सप्तधातुक इत्युक्तवचनेन सर्व्वेषां विसर्पाणां सप्तधातुकत्ववचनादुल्वणदोषेण तु कुष्ठवत् वातिकादिव्यप-देशात ॥ २ ॥

यदुक्तं—'पृथक् त्रयः त्रिभिश्चैको विसर्पो द्वन्द्वजास्त्रयः' इति वचनाद्वर्णयन्ति। त्रिदोषत्वेऽपि विसर्पणान्नैकदोषजकुष्ठवत्। एकदोषतादिव्यपदेशस्तत्रोच्यते ॥ २ ॥

ततः कुष्ठानि जायन्ते सप्त चैकादशैव च।
न चैकदोषजं किञ्चित् कुष्ठं समुपलभ्यते॥ ४॥
स्पर्शाज्ञत्वमतिस्वेदो न वा वैवर्ण्यमुन्नतिः।
कोठानां लोमहर्षश्च कण्डूस्तोदः श्रमः क्लमः॥
व्रणानामधिकं शूलं शीघ्रोत्पत्तिश्चिरस्थितिः।
सुप्तत्वमङ्गदाहश्च कुष्ठलक्षणमग्रजम्॥ ५॥

अत ऊर्द्ध्वमष्टादशानां कुष्ठानां कपालोडुम्बरमण्डलर्ष्य-जिह्व-पुण्डरीक-सिध्मकाकणककुष्ठचर्म्माख्यकिटिमविपादिका-

गङ्गाधरः—द्रव्यमुक्त्वा लिङ्गमाह—सप्त चैकादशैव चेति। अष्टादशैव त्विति न कृत्वा पदभेदादिदं ज्ञापितं महाकुष्ठानि सप्तैव क्षुद्रकुष्ठान्येकादशैवेति। एषामुल्वण-दोषभेदेन च सङ्ख्या निदानस्थाने पूर्व्वमुक्ता तेन नात्रोक्ता। सम्प्राप्तिर्हि संख्या विधा च सम्प्राप्तिश्च विज्ञानलिङ्गं भवतीति संख्यापि लिङ्गमत्र बोध्यम्। सर्व्वेषां त्रिदोषजत्वं दर्शयति—न चैकदोषजमित्यादि। सुश्रुते हि सर्व्वाणि कुष्ठानि सवातानि सपित्तानि सश्लेष्माणि सक्रिमीणि च भवन्त्युत्सन्नतस्तु दोषग्रहण-मभिभवादिति॥ ४॥

गङ्गाधरः—पूर्व्वरूपमाह—स्पर्शाज्ञत्वमित्यादि। स्पर्शाज्ञत्वं त्वचि स्वापः स्पर्शज्ञानरहितत्वमित्यर्थः। अतिस्वेदो न वा स्वेद इति विकल्पेनातिस्वेदः। वैवर्ण्यं शरीरस्य। कोठानामुन्नतिः। एवमवस्थापन्नशरीरस्य गात्रे यदि कश्चिद् व्रणः स्यात् तदा व्रणानां यद्रूपसम्भव एवं तच्छूलानां तद्रूपशूलादधिकं शूलं स्यात्। एवं तत्र गात्रे व्रणानां शीघ्रोत्पत्तिः स्याद् रोहणञ्च चिरेणैव स्याद् रक्तपित्तातिदुष्टदेहत्वादिति चिरस्थितिर्भवति। सुप्तत्वमङ्गे अङ्गप्रदेशानामक्रियत्वं दाहश्चेति। कुष्ठस्याग्रजलक्षणं पूर्व्वरूपम्॥ ५॥

चक्रपाणिः—सप्त चेति विशेषविच्छेदपाठेन सप्तानां कुष्ठानां महाकुष्ठत्वम् एकादशानाञ्च क्षुद्रकुष्ठत्वं बोधयति। निदाने न विहितानामपि क्षुद्रकुष्ठानामिह चिकित्सार्थं विधानम्॥ ४॥

चक्रपाणिः—स्पर्शेत्यादि पूर्व्वरूपं, न वा स्वेद इति सम्बन्धः, अतिस्वेदास्वेदौ तु स्वेदवहस्रोतो-ऽवरोधानवरोधकृतौ ज्ञेयौ। शीघ्रोत्पत्तिश्चिरस्थितिश्च व्रणानामेव॥ ५॥

लसकदद्रु चर्म्मदलपामाविस्फोटशतारुर्विचर्च्चिकानां लक्षणा-न्युपदेक्ष्यामः ॥ ६ ॥

कृष्णारुणकपालाभं यद्रु रुक्षं परुषं तनु ।
कपालं तोदबहुलं तत् कुष्ठं विषमं स्मृतम् ॥ ७ ॥
रुग्दाहरागकण्डूभिः परीतं लोमपिञ्जरम् ।
उडुम्बरफलाभासं कुष्ठमौडुम्बरं वदेत् ॥ ८ ॥
श्वेतं रक्तं स्थिरं स्त्यानं स्निग्धमुत्सन्नमण्डलम् ।
कृच्छ्रमन्योन्यसंसक्तं कुष्ठं मण्डलमुच्यते ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—अत ऊर्द्ध्वमित्यादि—अष्टादशानां क्रमेण नामानि कपालेत्यादीनि ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ सप्तमहाकुष्ठलक्षणान्याह—कृष्णारुणेत्यादि। कृष्ण-कपालवर्णमरुणकपालवर्णं वा, कपालं भग्नखर्परखण्डं, रुक्षं निस्नेहं, परुषं खरस्पर्शं, तनु अघनं, तोदबहुलं, कपालं नाम महाकुष्ठम्। तत् विषमम् असम-रूपं स्मृतम्। कुष्ठमिदं द्विविधं—वाताधिकतरं पित्ताधिकतरञ्च। तत्र वाताधिक-तरमरुणाधिकस्वल्पकृष्णवर्णकपालवर्णं, पित्ताधिकतरं स्वल्पारुणकृष्णवर्ण-कपालवर्णमित्युभयमेव कृष्णारुणकपालाभमित्यनेन अधिकतरवाताद् भवति तन्निदानस्थाने प्रोक्तम्। सुश्रुते च वातेनारुणाभानि तनूनि विसर्पीणि तोदभेदस्वापयुक्तान्यरुणानि इत्यरुणं नाम पठित्वा पित्तेन कृष्णकपालवर्णं कपालं नाम पठितं, यथा कृष्णकपालप्रकाशानि कपालकुष्ठानीति ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—रुग्दाहेत्यादि। लोमपिञ्जरं लोमभिः पिञ्जरं कपिलरोमभि-रित्यर्थः। उडुम्बरफलाभासं स्पष्टम्। कुष्ठमिदमौडुम्बरं नाम निदानस्थाने पित्तेऽधिकतरे भवतीति प्रोक्तम्। सुश्रुते च पित्तेन पक्वोडुम्बरफलाकृति-वर्णान्यौडुम्बराणीति ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—श्वेतं रक्तमित्यादि। श्वेतं रक्तं पुण्डरीकपुष्पपत्रवत् श्वेतं रक्तं स्थिरमचलं कठिनं स्त्यानं घनम् उत्सन्नमण्डलमुच्चमण्डलाकारं कृच्छ्रं कृच्छ्र-साध्यम् अन्योन्यसंसक्तमेकमपरेण सम्मिलितमिति कुष्ठं मण्डलमुच्यते, निदान-

चक्रपाणिः—कपालः खर्परशकलः। विषमं दुश्चिकित्स्यम्। लोमपिञ्जरमिति कपिलम्।

कर्कशं रक्तपर्य्यन्तमन्तःश्यावं सवेदनम्।
यदृष्यजिह्वासंस्थानमृष्यजिह्वं तदुच्यते॥ १० ॥
सश्वेतं रक्तपर्य्यन्तं पुण्डरीकदलोपमम्।
सोत्सेधञ्च सरागञ्च पुण्डरीकं तदुच्यते॥ ११ ॥

स्थाने श्लेष्मण्यधिकतरे प्रोक्तम्। सुश्रुते त्वेतत् कुष्ठं पौण्डरीकं नाम पठितं यथा श्लेष्मणा पुण्डरीकपत्रप्रकाशानि पौण्डरीकाणि तेषामुत्सन्नता परिमण्डलता कण्डूश्चिरोत्थानत्वञ्चेति लिङ्गानीति॥ ९॥

गङ्गाधरः—कर्कशमित्यादि। गोजिह्वावत् खरस्पर्शं रक्तपर्य्यन्तमन्ते रक्तवर्णमन्तःश्यावं मध्यभागे श्याववर्णं सवेदनम् ऋष्यजिह्वासंस्थानम् ऋष्यो नीलाण्डो हरिणस्तस्य जिह्वाकारं कुष्ठमृष्यजिह्वम् इदञ्च द्विविधं वातपित्तोत्तरं पित्तोत्तरञ्च। तत्र वातपित्ताधिकतरमिदं निदानस्थाने व्याख्यातम् अस्मिंस्तन्त्रे। सुश्रुते तु—पित्तेन ऋष्यजिह्वाप्रकारखरत्वानि ऋष्यजिह्वान्योषचोषपरिदाहधूमायनानि क्षिप्रोत्थानप्रपाकभेदित्वानि क्रिमिजन्म चेति लिङ्गानीति पठितम्॥ १०॥

गङ्गाधरः—सश्वेतमित्यादि। सश्वेतं रक्तपर्य्यन्तमन्ते श्वेतरक्तवर्णं मध्ये सरागञ्चेति ईषत् लोहितमिति। पुण्डरीकदलोपमं पद्मपुष्पदलाकारं सोत्सेधमुन्नतं सरागञ्चेति व्याख्यातम्। सदाहञ्चेति पाठान्तरे ईषद्दाहं पित्तकफोत्थत्वात्। इदञ्च पुण्डरीकं द्विविधं पित्तकफाधिकतरं कफाधिकतरञ्च तयोराद्यमस्मिंस्तन्त्रे निदानस्थाने चात्र च लिखितं, कफोत्तरन्तु सुश्रुते श्लेष्मणा पुण्डरीकपत्रप्रकाशानि पौण्डरीकाणि तेषामुत्सन्नता परिमण्डलता कण्डूश्चिरोत्थानत्वञ्चेति। एतैर्लक्षणैस्तुल्यत्वान्मण्डलस्यैव नाम पौण्डरीकम्। अस्य तु पुण्डरीकस्य बहुबहलरक्तपूयलसीकादिलक्षणैर्भेदादस्य नाम न पौण्डरीकं सुश्रुते॥ ११॥

उत्सन्नमण्डलमित्युद्गतमण्डलम्। ऋष्यो नीलाण्डो हरिणः, ऋष्यजिह्वासंस्थानमिति तज्जिह्वाकारम्। प्रायश्चोरसीत्युरसि बाहुल्येन भवति श्लेष्मप्रधानत्वात्, कदाचिदन्यत्रापि

श्वेतं ताम्रं तनु च यद् रजो घृष्टं विमुञ्चति।
अलावूपुष्पवर्णञ्च तत् सिध्मं भूयसोरसि ॥ १२ ॥
यत् काकणन्तिकावर्णमपाकं तीव्रवेदनम्।
त्रिदोषलिङ्गं तत् कुष्ठं काकणं नैव सिध्यति ॥ १३ ॥

इति सप्त महाकुष्ठानि।

गङ्गाधरः—श्वेतं ताम्रमित्यादि। तनु चायनं घृष्टं रजोरूपं चर्म्म मुञ्चति। कचिदलावूपुष्पवत् श्वेतवर्णञ्च भूयसा प्रायेणोरसि ऊर्द्ध्वं देहे च भवति, तत् सिध्मं नाम महाकुष्ठम्। भूयसाग्रहणे कचिदधोदेहेऽपि भवति। ननु सुश्रुते—क्षुद्रकुष्ठेषु सिध्म पठितं "कण्डुन्वितं श्वेतमपाकि सिध्म विद्यात् तनु प्रायश ऊर्द्ध्वं देहे" इति, कथमत्र महाकुष्ठेष्विति चेत् सत्यम्। निदानस्थानेऽधिकतरयोः श्लेष्ममारुतयोः सिध्मेत्युक्तं तत्र कफमारुताधिकतरं ताम्रवर्णवत् किञ्चिच्छ्वेत-मिश्रितताम्रवर्णं बहुतरं स्थाने स्थाने भवति, अल्पपूयादिमच्च तनु च घृष्टं रजो मुञ्चत्येतदेकविधं, तत्र कफाधिक्ये अपरञ्चालाबुपुष्पवत् श्वेतमपाकि कण्डयुत-मदाहं तनु च रजो घृष्टं मुञ्चति तत् प्रायेण वक्षसि वोर्द्ध्वं देहे वा भवति। द्विविधमेतत् त्वग्रक्तादिगतमवगाढं महाकुष्ठमस्मिंस्तन्त्रे पठितं तत् कफोत्तर-मिति मत्वा सुश्रुते क्षुद्रकुष्ठे पठितं त्वङ्मात्राश्रितत्वेनानवगाढत्वादिति ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—यत् काकेत्यादि। काकणन्तिका गुञ्जाफलं तद्वर्णं मध्येऽतीव-कृष्णमन्ते चातीवरक्तं मध्ये रक्त मन्ते कृष्णं वा त्रिदोषलिङ्गमिति। सर्व्वकुष्ठानां त्रिदोषजत्वेऽप्येकद्व्युल्वणव्यवच्छेदार्थं त्रिदोषलिङ्गमित्युक्तम्। इदञ्च द्विविधं त्रिदोषोल्वणमेकं यदिदं निदानस्थाने पठितं काकणन्तिकावर्णान्यादौ पश्चात् सर्व्वकुष्ठसमन्वितानि पापीयसां सर्व्वकुष्ठलिङ्गसम्भवेनानेकवर्णानि काक-णकानीति विद्यादित्युक्तम्। सुश्रुते तु पित्तेन काकणन्तिकाफलसदृशान्यतीव-रक्तकृष्णानि काकणकानि, तेषामप्योषचोषपरिदाहधूमायनानि क्षिप्रोत्थान-पाकभेदित्वानि क्रिमिजन्म चेति लिङ्गानि। तत्रादिबलप्रवृत्तं पौण्डरीकं काक-णकञ्चासाध्यमित्युक्तम्। तत्रादिबलप्रवृत्ता ये शुक्रशोणितदोषान्वयाः कुष्ठाद्याः

भवतीति भावः। काकणन्तिका गुञ्जा। कुष्ठत्वेनैव त्रिदोषलिङ्गत्वे सिद्धे पुनस्तद्वचनं प्रबल-त्रिदोषलिङ्गत्वोपदर्शनार्थम् ॥ ६—१३ ॥

अस्वेदनं महावास्तु यन्मत्स्यशकलोपमम्।
तदेककुष्ठं चर्म्माख्यं बहुलं हस्तिचर्म्मवत्॥
श्यावं कि(ण)खरस्पर्शं परुषं किटिमं स्मृतम्।
वैपादिकं पाणिपाद-स्फुटनं तीव्रवेदनम्॥

प्रभृतयस्तेऽपि द्विधा, मातृजाः पितृजाश्चेति। इति सप्त महाकुष्ठानि। महत्त्वञ्चैषां क्षिप्रमुत्तरोत्तरधात्ववगाहनबहुबहुलदोषजत्वक्रियाभूयस्त्वयोगित्वमिति॥ १३॥

गङ्गाधरः—अत ऊर्द्ध्वं क्षुद्रकुष्ठानि वक्ष्यन्ते—अस्वेदनमित्यादि। महावास्तु महास्थानं, मत्स्यशकलोपमं मत्स्यखण्डसदृशं* तदेककुष्ठं नाम क्षुद्रकुष्ठम्। वातकफाधिकमेतत्। सुश्रुते च कृष्णारुणं येन भवेच्छरीरं तदेककुष्ठं प्रवदन्त्यसाध्यम् इति। तथा अरुः ससिध्मं रकसा महच्च यच्चैककुष्ठं कफजान्यमूनीति, पुनःकफजत्वमुक्तमेककुष्ठस्य; तदत्र वक्ष्यमाणे चर्म्माख्यमेककुष्ठञ्च किटिमं सविपादिकम्। कुष्ठञ्चालसकं ज्ञेयं प्रायो वातकफाधिकमित्यत्र प्रायोग्रहणात् केवलकृष्णारुणशरीरत्वे कफाधिकत्वमस्वेदमहावास्त्वादिलक्षणे वातकफाधिकत्वमिति नाचार्य्ययोर्विरोधः। चर्म्माख्यन्तु बहुलं हस्तिचर्म्मवदिति हस्तिचर्म्मवद्बहलं घनं तस्माच्च तथा यत् तच्चर्म्माख्यं कुष्ठं क्षुद्रमेव। इदञ्च प्रायो वातकफाधिकमुक्तं तद्वक्ष्यमाणम्। श्याविमित्यादि। किणखरस्पर्शं किणो रूढ़व्रणस्थानवत् परुषं रुक्षम्। किटिममिदं वातकफाधिकं वक्ष्यते। सुश्रुते तु यत् स्रावि वृत्तं घनमुग्रकण्डु सस्निग्धकृष्णं किटिमं वदन्तीति, शेषाणि पित्तप्रभवाणि विद्यादित्युक्तेरस्य पित्ताधिकत्वं न विरुध्यते वक्ष्यमाणे प्रायोग्रहणात्। यत् किटिममेवंस्रावस्निग्धकृष्णादिलक्षणं स्यात् तत् पित्तोल्वणमेव स्यात्; पाको हि न पित्तं विना स्यादिति। वैपादिकमिति विपादिका स्वार्थिकस्त्वण्। पाणिपादस्फुटनम् पाणौ पादे च विदारिणं तीव्रवेदनञ्च। इदं प्रायो वातकफाधिकं वक्ष्यते। सुश्रुते तु पादगता विचर्च्चिका विपादिका नाम पठिता विचर्च्चिकाभेद एव न चयं विपादिका पठिता। कुष्ठानामपरिसङ्ख्येयविधत्वादपराणि च

चक्रपाणिः—महावास्त्विति महास्थानं, मत्स्यशकलोपममिति मत्स्यत्वक्सदृशं, किणवत् खरस्पर्शो यस्य तत् किणखरस्पर्शम्। किणो व्रणस्थानम्॥ १४॥

* "मत्स्यखण्डसदृशम्" इति लिपिप्रमादः, मत्स्यशल्कसदृशमिति पठनीयम्। शकलशब्दस्य खण्डं शल्कञ्चेति द्विविधोऽर्थो दृश्यते।

कण्डूमद्भिः सरागैश्च गण्डैरलसकं विदुः ।
सकण्डुरागपिड़कं दद्रु मण्डलमुद्गतम् ॥
रक्तं सशूलं कण्डूमत् सस्फोटं यद् दलत्यपि ।
तच्चर्म्मदलमाख्यातं संस्पर्शासहमुच्यते ॥
पामा श्वेतारुणश्यावाः कण्डूराः पिड़का भृशम् ।
स्फोटाः श्यावारुणाभासा विस्फोटाः स्युस्तनुत्वचः ॥

च पठितानि यान्यत्र नोक्तानि परिसप-विसर्प-वकसेति। कण्डूमद्भिरित्यादि। गण्डैर्व्र्णशोथवदल्पाल्पव्रणशोथैरलसकं नाम क्षुद्रकुष्ठम्। इदञ्च प्रायो वातकफाधिकं वक्ष्यते। सुश्रुते तु स्थूलारुष्कं नाम पठितं तुल्यलक्षणत्वात्। तद यथा। स्थूलानि सन्धिष्वतिदारुणानि स्थूलारुंषि स्युः कठिनान्यरूंषीति। तत्रैतत् कफजमुक्तम्। तत्रायमभिसन्धिः। यत् कण्डूमत् सरागस्वल्पगण्डरूपं तदलसं वातकफाधिकं, यत् तु सन्धिस्थाने दारुणस्थूलगण्डरूपं तत् कफाधिकं स्थूलारुष्कं नाम सुश्रुतेनोक्तमिति न विरोधः। सकण्डूरागेत्यादि दद्रुलक्षणम्। ननु सुश्रुते महाकुष्ठं दद्रुकुष्ठमुक्तमत्र तु क्षुद्रकुष्ठेषु पाठः कथं संगच्छते? उच्यते,—सुश्रुते श्लेष्मणा अतसीपुष्पवर्णानि ताम्राणि वा विसर्पीणि पिड़कावन्ति च दद्रुकुष्ठानि, तेषाम् उत्सन्नता परिमण्डलता कण्डूश्चिरोत्थानञ्चेति लिङ्गानीत्येवं यद दद्रुकुष्ठमुक्तं तदेव महाकष्टदत्वान्महाकुष्ठमुक्तम्। अत्रोक्तन्तु नातिकष्टत्वात् क्षुद्रकुष्ठमुक्तमिति न विरोधः कुष्ठानामपरिसङ्ख्येयविधत्वात्। रक्तमित्यादि। दलति विदीर्य्यते। चर्म्मदलमिदं कुष्ठं पित्तश्लेष्माधिकम्। सुश्रुते शेषाणि पित्तप्रभवाणीत्युक्तेः पित्तजमुक्तं "स्फुटेन कण्ड्व्यथनौषचोषास्तलेषु तच्चर्म्मदलं वदन्ति" इति। करतले कण्ड्वादिमद् यच्चर्म्मविदारणं तत् पित्ताधिकं, यत् तु संस्पर्शासहंशूलसस्फोटकण्डूमच्चर्म्मविदलनं तत् पित्तश्लेष्माधिकमिति न विरोधः। पामेत्यादि। श्वेतारुणश्याववर्णा पिड़का कण्डूरा भृशमत्यर्थं सा पामा। एतच्च कुष्ठं पित्तश्लेष्माधिकं वक्ष्यते। सुश्रुते शेषाणि पित्तप्रभवाणीत्युक्त्या। सास्रावकण्डूपरिदाहवद्भिः पामाणुकाभिः पिड़काभिरुक्ता इति। अस्या एवावस्थान्तरं कच्छनामोक्ता। स्फोटैः सदाहैरति सैव कच्छूः स्फिक्पाणिपादप्रभवैर्निरूप्येति। तत्र बहुस्रावा पामा पित्ताधिका, अल्पस्रावा

रक्तं श्यावं सदाहार्त्ति शतारुः स्याद् बहुव्रणम्।
सकण्डूपिड़काश्यावा बहुस्रावा विचर्च्चिका ॥ १४ ॥
इत्येकादश क्षुद्रकुष्ठानि।

वातेऽधिकतरे कुष्ठं कापालं मण्डलं कफे।
पित्ते त्वौडुम्बरं विद्यात् काकणन्तु त्रिदोषजम् ॥ १५ ॥
वातपित्ते श्लेष्मपित्ते वातश्लेष्मणि चाधिके।
ऋष्यजिह्वं पुण्डरीकं सिध्मकुष्ठञ्च जायते ॥ १६ ॥

पित्तकफाधिकेति न विरोधः। स्फोटा इत्यादि। तनुत्वक्श्यावारुणस्फोटो विस्फोटः। कुष्ठमिदमपि पित्तश्लेष्माधिकम्। सुश्रुते नायमुक्त एषोऽपि पित्तकफाधिक्ये वक्ष्यते। रक्तं श्यावमित्यादि। सदाहार्त्ति रक्तश्याववर्णं बहुव्रणं शतारुः, कुष्ठमिदञ्च पित्तकफाधिकं वक्ष्यते। सुश्रुते नेदं पठितम्। महाकुष्ठ-विसर्पपरिसर्पचकसेति चत्वारि चान्यानि पठित्वैकादश क्षुद्रकुष्ठानि व्याख्यातानि। तद् यथा। त्वक्सङ्कोचभेदस्वपनाङ्गसादाः कुष्ठे महत्पूर्व्वयुते भवन्ति। विसर्पवत् सर्पति सर्व्वतो यस्त्वग्रक्तमांसान्यभिभूय शीघ्रम्। मूर्च्छाविदाहारतितोदपाकान् कृत्वा विसर्पः स भवेद् विकारः। शनैः शरीरे पिड़काः स्रवन्त्यः सर्पन्ति यास्तं परिसर्पमाहुः। कण्डून्विता या पिड़का शरीरे संस्रावहीना चकसोच्यते सेति। तान्यनुक्तान्यपि न विरुध्यन्ते। निदानस्थाने ह्युक्तं सप्तविधमष्टादशविधमपरिसङ्ख्येयविधञ्चेति। सकण्ड्वित्यादि। विचर्च्चिका कफप्राया। विचर्च्चिकेति वक्ष्यते। सुश्रुते शेषाणि पित्तप्रधानाणीत्युक्त्या पित्तजा विचर्च्चिका ज्ञेया। राज्योऽतिकण्डूर्त्तिरुजः सुरुक्षा भवन्ति गात्रेषु विचर्च्चिकायाम्। कण्डूमती दाहरुजोपपन्ना विपादिका पादगतेयमेवेति। अल्पस्रावातिकण्डूर्त्तिरुजान्वितराजिमती विचर्च्चिका पित्तेन सस्रावा सकण्डूश्यावपिड़कारूपा तु विचर्च्चिका श्लेष्मप्रायेति न विरोधः ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अष्टादश कुष्ठलक्षणान्युक्त्वा आश्रयदोषमाह—वातेऽधिकतरे इत्यादि। स्पष्टार्थम् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—वातपित्ते इत्यादि। यथाक्रमं वातपित्तेऽधिकतरे ऋष्यजिह्वम्, श्लेष्मपित्ते पुण्डरीकम्, वातश्लेष्मणि सिध्मकुष्ठम् ॥ १६ ॥

चक्रपाणिः—चिकित्सार्थं वाताद्याधिक्यं कुष्ठेष्वाह—वात इत्यादि। ऋष्यजिह्वादिषु वातपित्ताधिक्यादि यथासंख्यं ज्ञेयम् ॥ १५ । १६ ॥

चर्म्माख्यमेककुष्ठञ्च किटिमं सविपादिकम्।
कुष्ठश्चालसकं ज्ञेयं प्रायो वातकफाधिकम्॥ १७॥
पामा शतारुर्विस्फोटं दद्रुश्चर्म्मदलं तथा।
पित्तश्लेष्माधिकं प्रायः कफप्राया विचर्च्चिका॥ १८॥

गङ्गाधरः—चर्म्माख्यादिकानि पञ्च वातकफाधिकानि॥ १७॥

गङ्गाधरः—पामादीनि पञ्च पित्तकफाधिकानि। विचर्च्चिका कफाधिका। प्रायोग्रहणादन्यथापि सर्व्वाणि भवन्तीति। ननु सुश्रुते धातुगतदोषजकुष्ठानि पठ्यन्ते, तानि कथमत्र न दृश्यन्ते; तद् यथा। भवन्ति चात्र। यथा वनस्पतिर्जातः प्राप्य कालप्रकर्षणम्। अन्तर्भूमि विगाहेत मूलैः ष्टिविवर्द्धितैः। एवं कुष्ठं समुत्पन्नं त्वचि कालप्रकर्षतः। क्रमेण धातून् व्याप्नोति नरस्याप्रतिकारिणः। स्पर्शहानिः स्वेदनत्वमीषत्कण्डूश्च जायते। वैवर्ण्यं रूक्षभावश्च कुष्ठे त्वचि समाश्रिते। त्वक्स्वापो रोमहर्षश्च स्वेदस्यातिप्रवर्त्तनम्। कण्डूर्विपूयकश्चैव कुष्ठे शोणितसंश्रिते। वाहुल्यं वक्त्रशोषश्च कार्कश्यं पिड़कोद्गमः। तोदः स्फोटः स्थिरत्वञ्च कुष्ठे मांससमाश्रिते। दौर्गन्ध्यमुपदेहश्च पूयोऽथ क्रिमयस्तथा। गात्राणां भेदनञ्चापि कुष्ठे मेदःसमाश्रिते। नासाभङ्गोऽक्षिरागश्च क्षते च क्रिमिसम्भवः। भवेत् स्वरोपघातश्च अस्थिमज्जसमाश्रिते। कौण्यं गतिक्षयोऽङ्गानां सम्भेदः क्षतसर्पणम्। शुक्रस्थानगते लिङ्गं प्रागुक्तानि तथैव च। स्त्रीपुंसयोः कुष्ठदोषाद् दुष्टशोणितशुक्रयोः। यदपत्यं तयोर्जातं ज्ञेयं तदपि कुष्ठितम्। कुष्ठमात्मवतः साध्यं त्वग्रक्तपिशिताश्रितम्। मेदोगतं भवेद् याप्यमसाध्यमत उत्तरमिति? उच्यते, निदानस्थाने साध्यानामपि उपेक्ष्यमाणानामित्यादि साधारण्येन प्रोक्तं तत् तु सर्व्वमित्थं व्याख्येयमिति। ब्रह्मस्त्रीसज्जनवध-परस्वहरणादिभिः। कर्म्मभिः पापरोगस्य प्राहुः कुष्ठस्य सम्भवम्। म्रियते यदि कुष्ठेन पुनर्जातोऽपि गच्छति। नातः कष्टतरो रोगो यथा कुष्ठं प्रकीर्त्तितम्। आहाराचारयोः प्रोक्तामास्थाय महतीं क्रियाम्। ओषधीनां विशिष्टानां तपसश्च निषेवणात्। यस्तेन मुच्यते जन्तुः स पुण्यां गतिमाप्नुयात्। प्रसङ्गाद् गात्रसंस्पर्शान्निश्वासात् सहभोजनात्। सहशय्यासनाच्चापि वस्त्रमाल्यानुलेपनात्। कुष्ठं ज्वरश्च शोषश्च नेत्राभिष्यन्द एव च। औपसर्गिकरोगाश्च संक्रामन्ति नरान्नरमिति। एतत् सर्व्वं वाच्यम्। इति॥ १८॥

सर्व्वं त्रिदोषजं कुष्ठं दोषाणाञ्च बलाबलम्।
यथास्वैर्लक्षणैर्बुद्ध्वा कुष्ठानां क्रियते क्रिया॥
दोषस्य यस्य पश्येत् कुष्ठेषु विशेषलिङ्गमुद्रिक्तम्।
तस्यैव शमं कुर्य्यात् ततः परञ्चानुबन्धस्य॥ १९॥
कुष्ठविशेषैर्दोषा दोषविशेषैः पुनः कुष्ठानि।
ज्ञायन्ते ते हेतुं * हेतुस्तांश्च प्रकाशयति॥ २०॥

गङ्गाधरः—निदानं लिङ्गमाश्रयञ्च कुष्ठानामुक्त्वा प्रशमनं विवक्षुरादौ परीक्ष्यमाह—सर्व्वं त्रिदोषजमित्यादि। सर्व्वं कुष्ठं त्रिदोषजम्। तत्र दोषाणां बलाबलं यथास्वैः स्वमनतिक्रम्यार्थात् स्वैः स्वैर्लक्षणैः बुद्ध्वा कुष्ठानां क्रिया चिकित्सा क्रियते। ननु दोषाणां बलाबलं बुद्ध्वा कीदृशी क्रिया कार्य्येत्यत आह—दोषस्येत्यादि। कुष्ठेषु यस्य दोषस्य उद्रिक्तं प्रबलं यल्लिङ्गविशेषं पश्येत्, तस्यैव दोषस्य बलवत्त्वादादौ शमं कुर्य्यात्, ततः परमनुबन्ध्यस्याप्रधानस्य दोषस्य शमं कुर्य्यादिति॥ १९॥

गङ्गाधरः—ननु कैः के ज्ञातव्या इत्यत आह—कुष्ठेत्यादि। कुष्ठविशेषैः अत्रैवोपदिष्टैर्वातेन कापालमित्यादिदोषविशेषोपदेशपूर्व्वककापालादिभिर्दोषा वातादयो ज्ञायन्ते। पुनर्दोषविशेषेण वातादिना कृष्णारुणादिकर्म्मकृता कुष्ठानि ज्ञायन्ते। ते दोषविशेषा हेतुं प्रकाशयन्ति यादृशरुक्षशीतादि-हेतुसेवनैर्दुष्टा हि दोषविशेषा भवन्ति तादृशरुक्षादिलिङ्गानि कुर्व्वन्तीति। एवं हेतुश्च रुक्षादिधर्म्मा कट्वादिस्तान् दोषविशेषान् प्रकाशयति। यो हि

चक्रपाणिः—उक्तैकदोषजत्वादिना कुष्ठेष्वविरोधं दर्शयन्नाह—सर्व्वमित्यादि। त्रिदोषजत्वं सर्व्वकुष्ठेषु व्यवस्थितमेव। दोषबलाबलविवक्षया चिकित्सार्थं वा एकदोषजत्वादिव्यपदेश इति भावः। अनुबन्ध्यस्येति अप्रधानस्य॥ १७—१९॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति दुर्ज्ञातस्य कुष्ठविशेषस्य तथा कुष्ठजनकस्य च हेतोः परस्परविरोधकत्व-माह—कुष्ठविशेषैरित्यादि। कुष्ठविशेषैः कुष्ठं ज्ञात्वा, कुष्ठानि ज्ञायन्ते यैर्विशेषैस्ते कुष्ठविशेषास्तैः वाताधिकोऽयं पैत्तिकोऽयमिति कुष्ठदोषे प्रतिज्ञाते दोषविशेषज्ञानात् विशिष्टानि कुष्ठानि ज्ञायन्ते, यथा इदं वातोत्तरं कुष्ठं तस्मात् कापालमिदम्, पित्ताधिकत्वान्मण्डलमिदमित्यादि। तथा यः कुष्ठेष्वपरिज्ञातो हेतुः स दोषैर्ज्ञायते। यथा कुष्ठं वातोत्तरं दृष्ट्वा वातोत्तरकुष्ठजनकानि रुक्षविरुद्धाशनादीनि कारणानि ज्ञायन्ते हेतुभिश्च दोषविशेषकुष्ठानि ज्ञायन्ते। यस्मादनेन

* तैर्हेतुरिति चक्रधृतः पाठः।

रौक्ष्यं शोषस्तोदः शूलं सङ्कोचनं तथायासः ।
पारुष्यं खरभावो हर्षः श्यावारुणत्वञ्च ॥
कुष्ठेषु वातलिङ्गं —————————
—————दाहो रागः परिस्रवः पाकः ।
विस्रो गन्धः क्लेदस्तथाङ्गपतनञ्च पित्तकृतम् ॥
श्वैत्यं शैत्यं कण्डूः स्थैर्य्यं सोत्सेधगौरवस्नेहाः ।
कुष्ठेषु तु कफलिङ्गं जन्तुभिरभिभक्षणं क्लेदः ॥ २१ ॥
सर्व्वैर्लिङ्गैर्युक्तं मतिमान् विवर्ज्जयेदबलम् ।
तृष्णादाहपरीतं शान्ताग्निं जन्तुभिर्जग्धम् ॥ २२ ॥

दोषविशेषो गूढ़लिङ्गत्वान्न विशेषेण ज्ञातुं शक्यते, स खलु रुक्षकुपितश्चेद् रुक्षेण सेवितेन प्रकाशितः स्यादन्यैर्वान्यैर्व्यक्तं स्यादिति ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—तस्मात् कुष्ठसाधरणे वातादिलिङ्गान्याह—रौक्ष्यमित्यादि । शोषः शरीरस्य मुखस्य च । तोदः सूचीवद्वेदना । शूलं वेदनामात्रम् । सङ्कोचनमङ्गुल्यादीनाम् । पारुष्यं काठिन्यम् । खरभावः कार्कश्यम् । हर्षो गात्राणां लोम्नाञ्च । इति कुष्ठेषु वातलिङ्गम् । दाह इत्यादिकं कुष्ठे पित्तकृतं लिङ्गम् । रागो रक्ताभता । परिस्रवः परिस्रावः । पाक इति पचनम्, तेन क्लेदस्र तिः । विस्रो गन्ध आमगन्धः । क्लेदश्च पित्तकार्य्यः । श्वैत्यमित्यादि कफलिङ्गम् । कुष्ठेषु सोत्सेध उच्चत्वम् । क्लेदान्तं कफलिङ्गवचनम् । एतेषां वातादीनामेभिरधिकतमैर्लिङ्गैर्बलं विद्यादल्पतमलिङ्गैरबलं दोषं विद्यात ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—तेषाञ्च बलाबलाभ्यां कुष्ठस्य गुणमाह—सर्व्वैरित्यादि । त्रिदोषलिङ्गमबलं कुष्ठिनं मतिमान् विवर्ज्जयेत् । बलवन्तन्तु प्रत्याख्याय प्रतिकुर्य्यादिति भाष्यम् । तथा तृषादियुक्तं शान्ताग्निं कुष्ठे पतितक्रिमिं

वातोत्तरकुष्ठजनकं सेवितं तस्मादस्य वातोत्तरं कापालं कुष्ठं भविष्यतीति किंवा कुष्ठदोषयोः अन्योन्यगमकत्वं तत्कार्य्यकारणतया परस्परगमकत्वादुपपन्नमिति दर्शयन्नाह—तैरिति । तैः कुष्ठैः कार्य्यरूपैर्हेतुर्नामदोषः अनुमीयते, हेतुश्च दोषरूपस्थानकार्य्यरूपकुष्ठविशेषानवगमयतीत्यर्थः ॥ २० ॥

चक्रपाणिः—कुष्ठगतदोषज्ञानार्थं वातादिलिङ्गान्याह—रौक्ष्यमित्यादि । दाहादयः पित्तलिङ्गानि । चिकित्सानिवृत्त्यर्थं साध्यासाध्यकुष्ठान्याह—सर्व्वैरित्यादि ॥ २१ । २२ ॥

वातकफप्रबलं यद् यदेकदोषोल्वणं न तत् कृच्छ्रम्।
कफपित्तवातपित्तप्रबलानि तु कृच्छ्रकुष्ठानि ॥ २३ ॥
वातोत्तरेषु सर्पिर्वमनं श्लेष्मोत्तरेषु कुष्ठेषु।
पित्तोत्तरेषु मोक्षो रक्तस्य विरेचनञ्चाग्रे ॥
वमनविरेचनयोगाः कल्पोक्ताः कुष्ठिनां प्रयोक्तव्याः।
प्रच्छनमल्पे कुष्ठे महति च शस्तं सिराव्यधनम् ॥
बहुदोषः संशोध्यः कुष्ठी बहुशोऽनुरक्षता प्राणान्।
दोषे ह्यतिमात्रहृते वायुर्हन्यादबलमाशु ॥ २४ ॥

कुष्ठिनं परिवर्ज्जयेत्। यद् यत् कुष्ठं वातकफप्रबलमेकदोषोल्वणञ्च तत् कुष्ठं न कृच्छ्रं, कफपित्तवातपित्तप्रबलानि यानि कुष्ठानि तानि सर्व्वाणि कृच्छ्राणि ॥ २२। २३ ॥

गङ्गाधरः—साध्यासाध्यत्वमुक्त्वा क्रमेण क्रियाक्रममाह—वातोत्तरेष्वित्यादि। सर्पिर्वक्ष्यमाणं साधितं घृतम्। श्लेष्मोत्तरेषु कुष्ठेषु वमनम्, पित्तोत्तरेषु रक्तस्य मोक्षो विरेचनञ्च। अग्रे इति सर्व्वत्र योज्यम्। वमनविरेचनयोगानाह—वमनेत्यादि। कल्पस्थाने उक्ता अर्थाद्वक्ष्यन्ते ये योगाः कुष्ठहरत्वेन, ते कुष्ठिनां प्रयोक्तव्याः। अल्पेऽनवगाढ़कुष्ठे प्रच्छनं पाँचा इति लोके। महति अवगाढ़े सिराव्यधम्। बहुदोषः कुष्ठी संशोध्यः। तस्य प्राणान् बलादीन् बहुशोऽनुरक्षता भिषजा बहुशः स्तोकस्तोकनिर्हरणेन न त्वेकदा बहुदोषनिर्हरणेन पञ्चभिः कर्म्मभिः संशोधनीयः। कुतोऽस्य प्राणादीन् रक्षतेत्यत आह—दोषे हीत्यादि। हि यस्मात्। दोषेऽतिमात्रहृते वायुः प्रबलो भवति पुरुषश्चाबलः

चक्रपाणिः—यथाक्रमं चिकित्सामाह—वातोत्तरेष्विति। अग्रे इति सर्पिरादिषु योज्यम्। तेन वातोत्तरादिषु सर्पिः प्रथमं कर्त्तव्यम्। तदनु वक्ष्यमाणा चिकित्सा कार्य्या इति। बहुशः इति बलरक्षार्थं स्तोकंस्तोकं दोषनिर्हरणेन पुनःपुनः शोध्यः। एकदा हि भूरिदोषहरणे बलक्षयो महात्ययः स्यात्। अत एवाह—दोषे त्वतिमात्रहृते इत्यादि। दोषे इति जातौ एकवचनम्। तेन कफपित्तयोरपि ग्रहणम्। किंवा दोष इति एकवचनेनैव एकदोषस्याप्यतिमात्रहरणे वायुः

स्नेहस्य पानमिष्टं शुद्धे कोष्ठे प्रवाहिते रक्ते।
वायुर्हि शुद्धकोष्ठं कुष्ठिनमबलं विशति शीघ्रम्॥ २५॥
दोषोत्क्लिष्टे हृदये वाम्यः कुष्ठेषु चोर्द्ध्वभागेषु।
कुटजफलमधुकमदनैः सपटोलैर्निम्बरसयुक्तैः॥
शीतरसः पक्करसो मधूनि च मधुकश्च वमनानि।
कुष्ठे त्रिवृता दन्ती त्रिफला च विरेचने शस्ताः॥
सौवीरतुषोदकमालोड़नमासवांश्च सीधूनि।
शंसन्त्यधोहराणां यथाविरेकं क्रमश्चेष्टः॥ २६॥

स्यात्, अबलञ्च पुरुषं स खलु वायुर्हन्यादाशु। तस्मात् प्राणान् बहुशो रक्षता भिषजा बहुदोषः कुष्ठी संशोध्यः॥ २४॥

गङ्गाधरः—शुद्धे कोष्ठे सति किं विधेयमित्यत आह—स्नेहस्येत्यादि। शुद्धे कोष्ठे सति रक्ते प्रवाहिते स्नेहस्य पानमिष्टम्। कस्मादित्यत आह—वायुर्हीत्यादि। हि यस्मात् शुद्धकोष्ठं कुष्ठिनमबलं वायुः शीघ्रं विशति। तस्माद्वातशमनार्थं शुद्ध्यनन्तरं स्नेहपानमिष्टम्॥ २५॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ वमनमाह—दोषोत्क्लिष्ट इत्यादि। दोषोत्क्लिष्टे हृदये सति ऊर्द्ध्वभागेषु कुष्ठेषु वाम्योऽन्यथा न वामनीयः। कैर्वाम्य इत्यत आह—कुटजेत्यादि। कुटजफलादीन् पटोलान्तान् कल्कीकृत्य शीतरसः शीतकषायः कार्य्यो वा पक्करसः क्राथकषायः कार्य्यः। तत्र निम्बं न कल्कीकुर्य्यात् किन्तु स्वरसं कृत्वा तत्र दातव्यम्। मधूनि क्षौद्राणि च तत्र दातव्यानि। मधुकं यष्टीमधु। विरेचनयोगमाह—कुष्ठ इत्यादि। विरेचनभेषजस्य आलोड़नद्रवमाह—सौवीरेत्यादि। यथाविरेकमिति सम्यग्योगायोगात्यनुरूपः क्रमश्चाभीष्टः। सम्यग्योगादौ पेयालङ्घनादिर्यो यो विधिरुक्तः स स विधिः क्रमः कार्य्य इत्यर्थः॥ २६॥

हन्यादिति। स्नेहस्य पानं ज्ञेयम्। अशुद्धकोष्ठस्य व्याधिवर्द्धनं भवति। उक्तं हि—सेषदोषे व्याधिरत्तिवर्द्धते इति। शोधनेन तु निःशेषे दोषे कृते सशेषदोषता नास्ति॥ २३—२५॥

चक्रपाणिः—कुटजेत्यादिना वमनद्रव्याण्याह। शीतरसः शीतकषायः। यथाविरेकं क्रमश्चेष्ट

दार्व्वीबृहतीसेव्यैः पटोलपिचुमर्द्दमदनकृतमालैः।
सस्नेहैरास्थाप्यः कुष्ठी सकलिङ्गफलमुस्तैः॥
वातोल्वणं विरिक्तं निरूढ़मनुवासनार्हमालक्ष्य।
फलमधुकनिम्बकुटजैः सपटोलैः साधयेत् स्नेहम्॥ २७॥
सैन्धवदन्तीमधुकं फणिज्झकं सपिप्पलीकरञ्जफलम्।
नस्यं स्यात् सविड़ङ्गं क्रिमिकुष्ठकफप्रदोषघ्नम्॥ २८॥
वैरेचनिकैर्धूमैः श्लोकस्थानेरितैः प्रशाम्यन्ति।
क्रिमयः कुष्ठकिलासाः प्रयोजितैरुत्तमाङ्गस्थाः॥ २९॥

गङ्गाधरः—कुष्ठिनामास्थापनमाह—दार्व्वीत्यादि। दार्व्वी दारुहरिद्रा, सेव्यमुशीरं, पटोलपत्रं, पिचुमर्द्दो निम्बत्वक्, मदनस्य फलं, कृतमालं शम्पाकफलमज्जा। एषां क्वाथैः सस्नेहैस्तैलादिमिश्रितैः कलिङ्गफलमुस्तककल्कमिश्रैश्च कुष्ठी नर आस्थाप्यः। पूर्व्वं विरिक्तं वातोल्वणं कुष्ठिनमेतेन सिद्धिस्थानोक्तनिरूहेण वा निरूढ़ं पुरुषमनुवासनार्हमालक्ष्य। फलमधुकेत्यादिभिः कल्कैश्चतुर्गुणेन जलेन स्नेहं तैलादिकं साधयेत्। तेनानुवासयेदिति भाष्यम्, तदाह—वातेत्यादि। व्याख्यात एष श्लोकः पूर्व्वम्॥ २७॥

गङ्गाधरः—एवं चतुष्कर्म्मानन्तरं पञ्चमं नस्यमाह—सैन्धवेत्यादि। फणिज्झकं मदयन्तीमूलम्। विड़ङ्गान्त एष नस्ययोगः क्रिम्यादिघ्नः। वैरेचनिकैः धूमैः श्लोकस्थानोक्तैः क्रिमयः प्रशाम्यन्ति। उत्तमाङ्गस्थाः क्रिमयः कुष्ठकिलासाश्चेत्यन्वयः॥ २८। २९॥

इति प्रधानमध्यावरशुद्ध्यपेक्षया पेयादिक्रमः द्विश एकशो वा कार्य्यः, उक्तं हि—'पेयां विलेपीमकृतं कृतञ्च यूषं रसं त्रीनुभयं तथैकम्। क्रमेण सेवेत नरोऽन्नकालान् प्रधानमध्यावरशुद्धिशुद्धः' इति। आस्थापनानुवासने यद्यपि नास्थाप्या कुष्ठिन इत्यादिना कुष्ठे निषिद्धे, तथापि अस्थापनानुवासनैकसाध्यायामवस्थायां कर्त्तव्ये एव। यदुक्तं—'प्रवृत्तिर्निवृत्तिलक्षणसंयोगे गुरु लाघवं सम्प्रधार्य्य सम्यगधिगच्छेत्' इति। तेनाह वातोल्वणमित्यादि। आस्थापनानुवासनविधानं सेव्यम्॥ २६—२८॥

चक्रपाणिः—सूत्रस्थाने यद्यपि एक एव वैरेचनिको धूम उक्तस्तथापि तत्रोक्तद्रव्यैर्व्यस्तसमस्तैर्बहवो धूमा भवन्तीति बहुवचनमिह कृतम्॥ २९॥

स्थिरकठिनमण्डलानां स्विन्नानां प्रस्तरप्रणाड़ीभिः ।
कूर्च्चैर्विघट्टितानां रक्तोत्क्लेशोऽपनेतव्यः ॥
आनूपवारिजानां मांसानां पोट्टलैः सुखोष्णैश्च ।
स्विन्नोत्स्विन्नं विलिखेत् कुष्ठं तीक्ष्णेन शस्त्रेण ॥
रुधिरागमार्थमथवा शृङ्गालावूभिराहरेद् रुधिरम् ।
प्रच्छितमल्पं कुष्ठं विरेचयेद् वा जलौकोभिः ॥ ३० ॥
ये लेपाः कुष्ठानां युज्यन्ते निर्हृतास्रदोषाणाम् ।
संशोधिताशयानां सद्यः सिद्धिर्भवेत् तेषाम् ॥ ३१ ॥
येषु न शस्त्रं क्रमते स्पर्शेन्द्रियनाशनानि यानि स्युः ।
तेषु निपात्यः क्षारो रक्तं दोषश्च विस्राव्य ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—स्थिरकठिनमण्डलानामित्यादि। स्थिरकठिनमण्डलाकारान् स्वेदयित्वा प्रस्तरेण वा प्रणाड्या वा कूर्च्चैर्वा विघट्टयेत्। तेनोत्क्लिष्टं रक्तमपनेतव्यम्। केनापनेतव्यमिति तदाह—आनूपेत्यादि। आनूपवारिजं मांसं स्विन्नं कृत्वा सुखोष्णैः पोट्टलीकृतैः स्विन्नमुत्स्विन्नं मण्डलाकारं कुष्ठं तीक्ष्णेन शस्त्रेण विलिखेत् किञ्चित् किञ्चित् छिन्नं छिन्नं कुर्य्यात् रुधिरागमर्थम्। अथवा शृङ्गैरलावुभिर्वा आहरेद् रक्तम्। अल्पं कुष्ठं प्रच्छितं कृत्वा जलौकोभिर्विरेचयेद् वा ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—अथ लेपमाह—ये लेपा इत्यादि। निर्हृतास्रदोषाणां निर्हृता अस्रञ्च दोषाश्च येषां तेषां ये लेपाः युज्यन्ते, तेषां लेपानां सिद्धिस्तद्गुणकर्म्मकरणे फलोदये। तेषां संशोधिताशयानाम्। आशयशोधनात् सद्यः सिद्धिर्भवेत् न त्वनिर्हृतास्रदोषाणाम्। मलिनीभूताशयत्वेन तदौषधवीर्य्याधानं स्यात् यथा म्लिष्टे वाससि न रङ्गयोगः सम्यक् स्यात् ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—येष्वित्यादि। येषु कुष्ठेषु शस्त्रं न क्रमते शस्त्रचारणं न कर्त्तुं शक्यते। कुष्ठानि चान्यानि स्पर्शनेन्द्रियनाशनानि स्युः। तेषु कुष्ठेषु क्षारो निपात्यः, रक्तं शृङ्गालावुभिर्जलौकोभिर्वा विस्राव्य वमनादिभिर्दोषं विस्राव्य च

चक्रपाणिः—नाड्येव नाडी पुष्करनाड़ी स्वेदाध्याये उक्ता। कूर्च्चं शस्त्रविशेषमाह—रक्तोत्क्लेश उत्क्लिष्टं रक्तं, स्विन्नत्वेनोत्स्विन्नम् स्विन्नोत्स्विन्नम्। रुधिरागमार्थमुल्लिखेदिति सम्बन्धः। निर्हृतोऽस्रदोषो येषां ते निर्हृतास्रदोषाः ॥ ३० । ३१ ॥

चक्रपाणिः—न शस्त्रं क्रमत इति सिरादिसङ्कटत्वान्न शस्त्रं योग्यं भवति। स्पर्शेन्द्रिय-

पाषाणकठिनपरुषे सुप्ते कुष्ठे स्थिरे पुराणे च।
पीतागदस्य कार्य्यो विषैः प्रदेहोऽगदैश्चानु ॥ ३३ ॥
स्तब्धानि सुप्त सुप्तान्यस्वेदनकण्डुलानि कुष्ठानि।
कूर्च्चैर्दन्तीत्रिवृताकरवीरकरञ्जकुटजानाम् ॥
जात्यर्कनिम्बजैर्वा पत्रैः शस्त्रैः समुद्रफेनेन।
घृष्टानि गोमयैर्वा ततः प्रदेहैः प्रदेह्यानि ॥ ३४ ॥
मारुतकफकुष्ठघ्नं कर्म्मोक्तं कुष्ठिनां कार्य्यम्।
कफपित्तरक्तहरणं तिक्तकषायैः प्रशमनञ्च ॥ ३५ ॥
सर्पींषि तिक्तकानि च यच्चोक्तं रक्तपित्तनुत् कर्म्म।
वाह्याभ्यन्तरमग्र्यं तत् कार्य्यं पित्तकुष्ठेषु ॥ ३६ ॥

अर्शोरोगोक्तविधिना साधितः क्षारो निपात्यः। पाषाणकठिनादौ कुष्ठे पीतागदस्य अगदं पाययित्वा अनु,पश्चात् तैरगदैर्विषैः कुष्ठहरैः सर्व्वरोगहरैः वा प्रदेहः कार्य्यः। यानि कुष्ठानि स्तब्धादीनि कूर्च्चैर्दन्त्यादीनां पत्रैः (जात्यादीनां) शस्त्रैः समुद्रफेनेन वा घृष्टानि गोमयेन वा शुष्केण घृष्टानि प्रदेहैः प्रदेह्यानि कुर्य्यात् ॥ ३२—३४ ॥

गङ्गाधरः—अथ सर्व्वकुष्ठिनां वातकफकुष्ठघ्नमौषधमतिदिशति—मारुतेत्यादि। सर्व्वेषां कुष्ठिनां मारुतकफकुष्ठघ्नं यत् कर्म्म पूर्व्वमुक्तं तत् कार्य्यम्। एवं सर्व्वकुष्ठिनां कफपित्तरक्तहरणं कफादीनां त्रयाणां वमनविरेचनसिरावेधादिभिर्निर्हरणं, तिक्तकषायैस्तिक्तरसयोनिकषायैस्तेषां प्रशमनञ्च कार्य्यम् ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—कफपित्तरक्तानामेव प्रशमन एकस्तिक्तको रसः कथं वातं प्रशमयेदित्यत आह—सर्पींषीति। तिक्तकानि वक्ष्यमाणानि पञ्चतिक्तादीनि सर्पींषि सर्व्वेषां दोषाणां रक्तस्य च प्रशमनत्वात् कार्य्याणि। तथा रक्तपित्तनुत् कर्म्म यदुक्तं रक्तपित्तचिकित्सिते वाह्यं वहिः परिमार्ज्जनञ्चाग्र्यं तत् पित्तकुष्ठेषु कार्य्यम् ॥ ३६ ॥

नाशनानीति त्वगिन्द्रियहराणि। सुप्तसुप्तानीति सुप्तवत् सुप्तानि अचेतनानि, सर्व्वथा स्पर्शाज्ञानीत्यर्थः। सर्पींषि तिक्तकानि। पित्तकुष्ठिनां रक्तपित्तहरादीनि कार्य्याणि इति योज्यम् ॥ ३२—३६ ॥

दोषाधिक्यविभागादित्येतत् कर्म्म कुष्ठनुत् प्रोक्तम् ।
वक्ष्यामि कुष्ठशमनं प्रायस्त्वग्दोषसामान्यात् ॥ ३७ ॥
दार्व्वीरसाञ्जनं वा गोमूत्रेण प्रबाधते कुष्ठम् ।
अभया प्रयोजिता वा मासं सव्योषगुड़तैला ॥ ३८ ॥
मूलं पटोलस्य तथा गवाक्ष्याः पृथक् पलांशं त्रिफला त्रिवृच्च ।
स्यात् त्रायमाणा कटुरोहिणी च भागार्द्धिका नागरपादयुक्ता ॥
पलं तथैषां सहचूर्णितानां जले श्रृते दोषहरं पिबेन्ना ।
जीर्णे रसे धन्वमृगद्विजानां पुराणशाल्योदनमाददीत ॥

गङ्गाधरः—उपसंहरति—दोषेत्यादि । इत्येतत् कर्म्म दोषाधिक्यविभागात् कुष्ठनुत् प्रोक्तम् । त्वग्दोषसामान्यादिति । सर्व्वेषु कुष्ठेषु त्वग्दोषोऽस्तीति सामान्यादेकयैव क्रियया सर्व्वाणि कुष्ठानि शाम्यन्ति इति भावः । दार्व्वी दारुहरिद्रा, तत्क्वाथो घनीभूतो रसाञ्जनं वा गोमूत्रेण पानादिति शेषः । मासमिति उभययोगेनान्वितम् । अभयादिः द्वितीययोगः । प्रयोजिता पानेनेति शेषः ॥ ३७ । ३८ ॥

गङ्गाधरः—मूलमित्यादि । पटोलस्य मूलं, गवाक्ष्याः गोरक्षकर्कट्या मूलं प्रत्येकं पलांशं, त्रिफला च प्रत्येकं पलांशा, त्रिवृच्च पलांशा, त्रायमाणा भागार्द्धिका अर्द्धपला, कटुरोहिणी चार्द्धपला, नागरस्य पादांशयुक्ता कर्षमित्यर्थः । सहचूर्णितानामेषां पटोलमूलादीनां

चक्रपाणिः—दार्व्वीरसाञ्जनं दार्व्वीक्वाथकृतं रसाञ्जनम् । अभयाप्रयोगो गुडतैलयोः कुष्ठनिदानत्वेनोक्तयोरपि संयोगमहिम्ना हरीतक्या समं प्रयोगः कुष्ठघ्नो भवति ॥ ३७ । ३८ ॥

चक्रपाणिः—मूलं पटोलस्येति । पटोलमूलम् तथा गवाक्ष्या अपि मूलं, पलांशः पलपरिमाणः । त्रिफला त्रिवृच्च प्रत्येकं पलांशा । यद्यपि च महातिक्तोक्तद्वितीयपृथक्शब्देन त्रिफलायाः प्रत्येकं भागः सर्व्वत्र व्यवस्थापितः, तथापि तस्यैवार्थस्य द्योतनार्थं पुनः पृथक्त्वं ग्राहयति । किंवा त्रायमाणायाः कटुरोहिण्याः पृथक् भागार्द्धकत्वं दर्शयति । त्रिफलायास्तु प्रसङ्गत एव पृथग्भागग्रहणं सिद्धम् । त्रायमाणाकटुरोहिण्योः प्रत्येकं षट्शाणमात्रं नागरस्य चोभयोरर्द्धभागपूरकत्वेनार्द्धपलापेक्षया चतुर्थपादद्वयेन चतुष्टयं भवति । एवं त्रायमाणाकटुरोहिणीनागरैः पलमेकं, पटोलमूलादिभिः पञ्च पलानीति मिलित्वा षट् पलानि, तथा सत्येषां पटोलादीनाम् । चूर्णि-

कुष्ठानि शोथं ग्रहणीप्रदोषमर्शांसि कृच्छ्राणि हलीमकञ्च।
योगः प्रयोगेण निहन्ति चैषां हृद्वस्तिशूलं विषमज्वरञ्च ॥ ३६ ॥

इति पटोलमूलादिचूर्णम्।

मुस्तं व्योषं त्रिफला मञ्जिष्ठा दारु पञ्चमूल्यौ द्वे।
सप्तच्छदनिम्बत्वक् सविशाला चित्रको मूर्व्वा ॥
चूर्णन्तु पलभागैर्नवभिः * संयोजितं समध्वाज्यम्।
सिद्धं कुष्ठनिवर्हणमेतत् प्रायौगिकं भक्ष्यम् ॥

जले भृते जले पक्वे दोषहरं पलमितं पिबेदिति। अस्मिन्नौषधे जीर्णे विरेकानन्तरं भेषजजीर्णलक्षणोदये सति पुराणशाल्योदनं धन्वमृगपक्षिणां मांसरसैराददीतार्थात् भुञ्जीत। पटोलमूलादिचूर्णम् ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—मुस्तमित्यादि। पञ्चमूल्यौ द्वे दशमूली। सप्तच्छदनिम्बयोस्त्वक्। विशाला गोरक्षकर्कटी। एषां नवभिः पलभागैश्चर्णं कोष्ठाद्यपेक्षया

कृतानामिति जर्ज्जरीकृतानाम्। षट्पलानां पलमाकृष्य जले श्रृतं पिबेदेवं षड्दिनं प्रयोज्यम्। षड्दिनप्रयोगेणैवास्य प्रायः कुष्ठहरत्वमुन्नीयते। एतद्व्याख्यानसङ्गतिमदतन्त्रान्तराणीह लिख्यन्ते। तथाह्यग्निवेशः "पटोलमूलं त्रिफला विशाला च पलोन्मिता। पलार्द्धं त्रायमाणा च तथा कटुकरोहिणी। कर्षार्द्धं नागरं दत्त्वा षट् पलान्यवचूर्णयेत्। जले श्रृतं पिबेत् कोष्णं चूर्णं स्यात पलं पलम्" इत्यादि। तथा चक्षुष्येणाप्याह—"पटोलमूलं त्रिफला विशाला च पलांशिका। कटुका त्रायमाणा च पलार्द्धा पादनागरा। तस्मात् षड्भागमुत्क्वाथ्य जले दोषहरं पिबेद्" इति। अन्ये तु व्याख्यानयन्ति यत् पलांशशब्देन कर्ष उच्यते। तेन पटोलमूलस्य पृथक् कर्षः तथा गवाक्षीमूलस्य कर्षः त्रिफलायाः कर्षः। त्रायमाणा च नागरपादयुक्ता सती भागार्द्धका कर्षप्रमाणा भवति। एवं कटुरोहिणी च नागरपादयुक्ता सती कर्षार्द्धा भवति। एवं मिलित्वा पलं चूर्णीकृतं जले श्रृतं पिबेदिति। एतच्च तन्त्रान्तरविरोधात्। तथा त्रिफलासमुदायभागस्य चान्याय्यसिद्धत्वान्नाति मधु।' जतूकर्णे—"पटोलमूलत्रिफला-गवाक्षीत्रिवृतापलैः। त्रायन्ती कटुका द्वाभ्यां कृत्वा नागरपादिकम्। चूर्णं पलं पिबेत् तस्माच्छृतम्" इत्यादिवचनविरोधात्। जीर्णे रसे इत्यादि। विरेकेऽत्र रसभोजनं प्रयोगत्वात् धन्वमृगद्विजानां रसे शाल्योदनमाददीतेति ॥ ३९ ॥

* चूर्णं तर्पणभागैर्नवभिः इति पाठान्तरम्।

श्वयथुं सपाण्डुरोगं श्वित्रं ग्रहणीप्रदोषमर्शांसि।
व्रध्नभगन्दरपिड़काकण्डूकोठांश्च विनिहन्ति॥ ४०॥

मुस्तादिचूर्णम्।

त्रिफलातिविषाकटुकानिम्बकलिङ्गकवचापटोलानाम्।
मागधिकारजनीद्वयपद्मकमूर्व्वाविशालानाम्॥
भूनिम्बपलाशानां दद्याद् द्विपलं ततस्त्रिवृद् द्विगुणा।
तस्याश्च पुनर्ब्राह्मी तच्चूर्णं सुप्तिनुत् परमम्॥ ४१॥

सुप्तिकुष्ठे।

नवनीतकप्रयोगो रसेन जात्याः समाक्षिकः परमः।
सप्तदशकुष्ठघाती माक्षिकधातुश्च मूत्रेण॥
गन्धकयोगात् * अथवा सुवर्णमाक्षिकयोगादेव।
सर्व्वव्याधिविनाशनमद्यात् कुष्ठी रसश्च निगृहीतम्॥

मात्रया समध्वाज्यं संयोजितं सिद्धमेतत् कुष्ठनिर्बर्हणं प्रायोगिकम् अभ्यास्यं भक्ष्यम्। मुस्तादिचूर्णम्॥ ४०॥

गङ्गाधरः—त्रिफलेत्यादि। त्रिफलादीनां सप्तदशानां प्रत्येकं द्विपलं, सर्व्व-चूर्णात् द्विगुणा त्रिवृत् चूर्णीकृता। तस्यास्त्रिवृताया द्विगुणा ब्राह्मी ब्राह्मीशाक-चूर्णम्। एतच्चूर्णं सुप्तिनुत् स्पर्शानभिज्ञत्वनुत्। सुप्तिकुष्ठे त्रिफलादि चूर्णम्॥ ४१॥

गङ्गाधरः—नवनीतक इत्यादि। नवनीतकेति नवनीताख्यगन्धकस्य प्रयोगः। जात्या धात्र्या रसेन माक्षिकेण सह गन्धकं शोधितं यथाग्निबलं कर्षमर्द्धकर्षं मर्द्दयित्वा भक्षणविधया प्रयोगः परमः सप्तदशकुष्ठघाती; काकणक-मसाध्यं न तस्य क्रिया विधीयते। एवं गोमूत्रेण माक्षिकधातोश्च प्रयोगः सप्तदशकुष्ठघाती। गन्धक-योगस्वर्णमाक्षिकयोगौ। गन्धकेत्यादि। गन्धक-योगात् सुवर्णमाक्षिकयोगाच्च निगृहीतं मारितं रसं पारदं कुष्ठी अद्यात्।

चक्रपाणिः—तर्पणभागैरिति सक्तुभागैः संयोजितमिति सततोपयोज्यम्॥ ४०॥

चक्रपाणिः—त्रिफलेत्यादि योगन्न पठन्ति॥ ४१॥

* गन्धकयोगसुवर्णमाक्षिकयोगाल्लिलीहकयोगाच्च इति पाठान्तरम्।

वज्रशिलाजतुसहितं सहितं वा योगराजेन।
सर्व्वव्याधिहरणार्थमद्यात् कुष्ठी निगृह्य नित्यश्च ॥ ४२ ॥
खदिरसुरदारुसारं श्रपयित्वा तद्रसेन तोयार्थम्।
क्षौद्रप्रस्थे कार्य्यं कार्य्ये तै चाष्टपलिके च ॥
तत्रायश्चूर्णानामष्टपलं प्रक्षिपेत् तथामूनि।
त्रिफलैले त्वङ्मरिचं पत्रं कनकञ्च कर्षांशम् ॥
मत्स्यण्डिका मधुसमा तन्मासं जातमायसे भाण्डे।
मध्वासवमाचरतः कुष्ठकिलासे शमं यातः ॥ ४३ ॥

मध्वासवः।

वज्रशिलाजतुसहितं मारितहीरक-शोधितशिलाजतुभ्यां समभागाभ्यां सहितमद्यात् कुष्ठी। अथवा योगराजेन योगराजो नाम योगविशेषस्तेन सह मारितं पारदमद्यात्। पारदप्रयोगः ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—खदिरेत्यादि। खदिरदेवदारुणोः सारं प्रत्येकमष्टपलिकं जलाढ़के श्रपयित्वा पादशेषेण तद्रसेन चतुःशरावेण सह क्षौद्रप्रस्थे तोयार्थं कार्य्यम् एतदासवसाधने द्रवकर्म्म कर्त्तव्यमित्यर्थः। क्वाथार्थं खदिरदारुणोर्मानमाह—भागानुक्तौ समे अष्टपलिके खदिरदारुणी कार्य्ये इति। तथाच खदिरसारमष्टपलं देवदारुसारमष्टपलं षोड़शशरावके जले पक्त्वा चतुःशरावे शेषे गालयित्वा शीतीकृत्य मधु चतुःशरावं मिश्रयित्वा तत्रायश्चूर्णं लौहचूर्णमष्टपलं त्रिफला-एलात्वङ्मरिचपत्रकेशराणां प्रत्येकं कर्षांशं मत्स्यण्डिका मधुसमा चतुःशरावमात्रा तत्र क्षिप्त्वा आयसे लौहमये भाण्डे मासात्मकं स्थापितं ततो जातरसं मध्वासवं विदुः। मध्वासवः ॥ ४३ ॥

चक्रपाणिः—जात्या इति आमलक्याः। लिलीहकः पाषाणभेदः औत्तरापथिक उच्यत इति निघण्टौ। 'आसीद् दैत्यो महाबाहुर्लिलिहानो महासुरः। योजनानां त्रयस्त्रिंशत् कायेनाच्छाद्य तिष्ठति। विष्णुचक्रेण संछिन्नो पपात धरणीतले। वसा तस्य समाख्याता लिलीहक इति क्षितौ' ॥ इत्यादि ॥ ४२ ॥

चक्रपाणिः—कार्य्ये ते चाष्टपालिके इति खदिरसुरदारुसारोक्तमाने मधुशर्कर इहापि ज्ञेयम् ॥ ४३ ॥

खदिरकषायद्रोणं कुम्भे घृतभाविते समावाप्य।
द्रव्याणि चूर्णितानि च षट्पलिकान्यत्र * देयानि॥
त्रिफलाव्योषविडङ्गरजनीमुस्ताटरूषकेन्द्रयवाः।
सौवर्णी च तथा त्वक् छिन्नरुहा चेति तन्मासम्॥
निदधीत धान्यमध्ये प्रातः प्रातः पिबेत् ततो युक्त्या।
मासेन महाकुष्ठं हन्त्येवाल्पन्तु पक्षेण॥
अर्शःश्वासभगन्दरकासकिलासप्रमेहशोषांश्च।
ना भवति कनकवर्णः पीत्वारिष्टं कनकबिन्दुम्॥ ४४॥

कनकबिन्द्वरिष्टम्।

कुष्ठेष्वनिलकफकृतेष्वेवं पेयस्तथापि पित्तेषु।
कृतमालक्वाथश्चाप्येष विशेषात् कफकृतेषु॥ ४५॥
त्रिफलासवश्च गौड़ः सचित्रकः कुष्ठरोगविनिहन्ता।
क्रमुकदशमूलदन्तीवराङ्गमधुयोगसंयुक्तः॥ ४६॥

गङ्गाधरः—खदिरकषाय इत्यादि। खदिरकषायद्रोणं खदिरसारं द्वात्रिंशच्छरावं, जलमष्टद्रोणं शेषं द्रोणं चतुःषष्टिशरावं, घृतभाविते कुम्भे कलसे प्रक्षिप्य त्रिफलादीनि मिलित्वा चूर्णितानि षट्पलिकानि दत्त्वा मुखं रुद्ध्वा धान्यराशौ मासं स्थापयेत्। मासादूर्द्ध्वं जातरसं तदरिष्टं यथाकोष्ठाग्निबलं प्रातःप्रातः पिबेत्। अत्राटरूषकं वासकस्य मूलत्वक्। सौवर्णीत्वक् शम्पाकवृक्षस्य त्वक्। कनकबिन्द्वरिष्टम्॥ ४४॥

गङ्गाधरः—त्वग्दोषसामान्याच्छमनमौषधमुक्त्वा दोषविशेषत औषधमाह—कुष्ठेष्वित्यादि। कृतमालक्वाथ इति शम्पाकक्वाथः। त्रिफलासवश्च गौड़ो गुड़कृतस्त्रिफलासवः। कीदृशः? सचित्रक इत्यादि। तेन त्रिफलाक्वाथः पादाव-

चक्रपाणिः—सौवर्णीत्वग् दारुहरिद्रा॥ ४४॥

चक्रपाणिः—त्रिफलासवश्च गौड इत्यादौ गौड़ इति शर्करास्थाने गुडेन कृतः गौड़ः। अत्र क्रमुकं पूगफलं, वराङ्गं गुग्गुलुः। अत्र त्रिफलादीनां मानेऽनुक्तेऽपि आसवान्तरोक्तद्रव्यमानविभागेन मानं ग्राह्यम्॥ ४५। ४६॥

* अष्टपलिकानीति पाठान्तरम्।

लघूनि चान्नानि हितानि विद्यात् कुष्ठेषु शाकानि च तिक्तकानि।
भल्लातकैः सत्रिफलैः सनिम्बैर्युक्तानि चान्नानि घृतानि चैव॥
पुराणधान्यान्यथ जाङ्गलानि मांसानि मुद्गाश्च पटोलयुक्ताः।
शस्ता न गुर्वन्नपयोदधीनि नानूपमत्स्या न गुडास्तिलानि॥४७॥

एला कुष्ठं दार्व्वी शतपुष्पा चित्रको विड़ङ्गश्च।
कुष्ठालेपनमिष्टं रसाञ्जनश्चाभया चैव॥ ४८॥

चित्रकमेलां विम्बीं वृषकं त्रिवृदर्कनागरकम्।
चूर्णीकृतमष्टाहं भावयितव्यं पलाशस्य॥
क्षारेण गवां मूत्रस्रुतेनास्य मण्डलान्याशु।
भिद्यन्ते विलयन्ति च लिप्तान्यर्काभितप्तानि॥ ४९॥]

शिष्टः, तत्र गुड़श्चित्रकत्वक्चूर्णश्चार्द्धं, क्रमुकादीनां चूर्णं मधु च अनुरूपं मिश्रयित्वा मासं स्थाप्यः। क्रमुकं गुवाकं, वराङ्गं गुड़त्वक्॥ ४५। ४६॥

गङ्गाधरः—कुष्ठानां पथ्यमाह—लघनीत्यादि। शस्ता इत्यन्तो विच्छेदः। अपथ्यमाह—न गुर्व्वन्नेत्यादि तिलान्तम्॥ ४७॥

गङ्गाधरः—कुष्ठे आलेपनमाह—एलेत्यादि। एलाद्यभयान्तं जलेन पिष्टा लेपः॥ ४८॥

गङ्गाधरः—चित्रकमित्यादि। चित्रकादिकं सप्तद्रव्यं चूर्णीकृत्य गोमूत्रस्रुतेन पलाशक्षारेणार्थात् पलाशक्षारं गोमूत्रे गोलयित्वा क्षारपरिभाषया एकविंशतिवारान् परिस्राव्य तद्द्रवेण सप्ताहं भावयितव्यं, तेन लिप्तानि मण्डलानि रौद्रेण पुरुषं स्थापयित्वार्कतप्तानि कारितानि आशु भिद्यन्ते विलयन्ति च। लपः॥ ४९॥

चक्रपाणिः—लघूनीत्यादिनाहारमाह॥ ४७॥

चक्रपाणिः—एलेत्यादिना लेपानाह॥ ४८॥

चक्रपाणिः—विम्बी ओष्ठोपमफला, क्षारेणेति विलयन्तीत्यपयान्ति॥ ४९॥

मांसी मरिचं लवणं रजनी तगरं सुधा गृहाद् धूमः ।
मूत्रं गोः पित्तञ्च क्षारः पालाशः कुष्ठहा लेपः ॥ ५० ॥
त्रपु सीसमयश्चूर्णं मण्डलनुत् फल्गुचित्रकौ वृहती ।
गोधारसः सलवणो दारु च मूत्रञ्च मण्डलनुत् ॥ ५१ ॥
कदलीपलाशपाटलिनिचुलक्षाराम्भसा प्रसन्नेन ।
मांसेषु तोयकार्य्यं कार्य्यं पिष्टे च क्लिन्ने च ॥
तैर्मोदकः सुजातः किण्वैर्जनितः प्रलेपनं श्रेष्ठम् ।
मण्डलकुष्ठविनाशनमातपसंस्थं क्रिमिघ्नञ्च ॥ ५२ ॥

गङ्गाधरः—मांसीत्यादि। सुधा स्नुही, गृहाद् धूमो ग्राह्य इति शेषः। मूत्रं गोः, पित्तञ्च गोरेव। पालाशः क्षारः। एतैर्जलपिष्टैः दशभिर्लेपः। मांस्यादिलेपः ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—त्रपु वङ्गं, फल्गुः काष्ठोडुम्बरः। त्रप्वादीन् वृहत्यन्तान् चूर्णितान् एकीकृत्य पाययेत्। गोधारस इत्यादि। गोधामांसरसेन गोमूत्रेण च मिलितेन सैन्धवलवणं देवदारुचणं समभागेन मिश्रितं पानविधिना पाययेत् ॥ ५१ ॥

गङ्गाधरः—कदलीत्यादि। कदलीवृक्षवल्कलादीनां क्षारजलेन प्रसन्नेन स्वच्छरूपेण न त्वाविलरूपेण यथादोषहरं मांसं पक्तुं तोयकार्य्यं कार्य्यमर्थात् तेन मांसं पक्तव्यं न तु तोयेन। पिष्टं तण्डुलपिष्टं क्लिन्नं सुराक्लिन्नं तयोश्च तेनैव क्षारजलेन तोयकार्य्यं कार्य्यमर्थात् तेन क्षारजलेन पिष्टं क्लिन्नञ्च द्रवीकार्य्यम्। तैर्मांसपिष्टक्लिन्नैः कियद्भिर्दिनैः पर्य्युषितीभूतैः सुजातो मोदकाकारः सन् किण्वः कठिनो जनितः श्रेष्ठं लेपनं स्यात्। किंकर्म्मकरमित्यत आह—मण्डलेत्यादि। तेन प्रलेपेन प्रलिप्यातपसंस्थस्य मण्डलकुष्ठविनाशनं क्रिमिघ्नञ्च स्यात्। क्षारमोदकप्रलेपनम् ॥ ५२ ॥

चक्रपाणिः—मांसेषु तोयकार्य्यमिति मांसप्रक्षालनात् पिष्टे च तोयकार्य्यं तथा क्लिन्ने च तोयकार्य्यं क्षाराम्भसा कार्य्यमिति योज्यम्। अत्र मांसपिष्टाभ्यां किण्वं कार्य्यम्। किण्वैश्च मोदकः साधनीय। मोदको जगलः सुजातः सञ्जनितः प्रलेपनमिति योज्यम् ॥ ५०—५२ ॥

मुस्तं त्रिफला मदनं करञ्ज आरग्वधं कलिङ्गयवाः।
दार्व्वी ससप्तपर्णा स्नानं सिद्धार्थकं नाम॥
एष कषायो वमनं विरेचनं वर्णकस्तथोद्‌घर्षः।
त्वग्‌दोषशोथकुष्ठप्रबाधनः पाण्डुरोगघ्नः॥ ५३॥
कुष्ठं करञ्जबीजान्येड़गजः कुष्ठसूदनो लेपः।
प्रपुन्नाड़बीजसैन्धवरसाञ्जनकपित्थलोध्राश्च॥
करवीरमूलवल्कः कुटजकरञ्जात् फलं त्वचो दार्व्व्याः।
सुमनःप्रवालयुक्तो लेपः कुष्ठापहः सिद्धः॥ ५४॥
लोध्रस्य धातकीनां वत्सकबीजस्य नक्तमालस्य।
कल्कश्च मालतीनां कुष्ठेषूद्वर्त्तनालेपौ॥ ५५॥

गङ्गाधरः—मुस्तमित्यादि। कलिङ्गयव इन्द्रयवः। दार्व्वी दारुहरिद्रा। एषां कषायः कार्य्यः। स एष कषायः स्नानं, येन स्नाति तत् स्नानं सिद्धार्थकं नाम। येन च वमतीति स कषायो वमनं, स कषायो विरेचनश्च येन विरिच्यते। एष कषायो वर्णकरश्च तथोद्‌घर्षः तेन चर्णीकृतेन मुस्तादिना दशकेन खलूद्‌घर्षणं कार्य्यम् योग्यत्वान्न तु कषायः कार्य्यः उद्‌घर्षणायोग्यत्वात्। त्वग्‌दोषेत्यादिषु प्रबाधनयोग्यत्वादेष कषायः इत्येव। पाण्डुरोगघ्न इत्यपि एष कषाय इत्यन्वितम्॥ ५३॥

गङ्गाधरः—कुष्ठमित्यादि। त्रीणि कुष्ठादीनि जलेन पिष्ट्वा कुष्ठे लेपः। प्रपुन्नाड़बीजेत्यादि। कुटजात् फलमिन्द्रयवः। करञ्जात् फलम्। दार्व्व्यास्त्वक्। सुमनःप्रवालेति मालतीकलिका। प्रपुन्नाड़बीजादीनि दश जलेन पिष्ट्वा लेपः॥ ५४॥

गङ्गाधरः—लोध्रस्येत्यादि। लोध्रादीनां पञ्चानां प्रत्येकं कल्कः। स च कुष्ठेषूद्वर्त्तनं लेपश्च कार्य्यः॥ ५५॥

चक्रपाणिः—मुस्तमित्यादौ वर्णकमित्यालेपनं, त्वग्दोषशब्देन गोवलीवर्द्दन्यायेन किलासव्यङ्गादीनां ग्रहणम्॥ ५३॥

चक्रपाणिः—कुष्ठमित्यादिको योगो जलपिष्टको ज्ञेयः। तेनारग्वधीयोक्त-"करञ्जबीजैड़गजं सकुष्ठं गोमूत्रपिष्टञ्च परः प्रदेहः" इत्यत्र गोमूत्रपिष्टत्वं विशेषः, तेन न पौनरुक्त्यम्। उद्वर्त्तनालेपौ इत्यादौ सन्नद्धं नमुद्वर्त्तनं ज्ञेयम्॥ ५४। ५५॥

शैरीषी त्वक् पुष्पं कार्पास्या राजवृक्षपत्राणि।
पिष्टा च काकमाची चतुर्विधः कुष्ठनुल्लेपः॥ ५६॥

चत्वारो लेपाः।

दार्व्या रसाञ्जनस्य च निम्बपटोलस्य खदिरसारस्य।
आरग्वधवृक्षकयोस्त्रिफलायाः सप्तपर्णस्य॥
इति षट् कषाययोगाः कुष्ठघ्नाः सप्तमश्च तिनिशस्य।
स्नाने पाने च हितास्तथाष्टमश्चाश्वमारस्य॥
आलेपनं प्रघर्षणमवचूर्णनमेत एव च कषायाः।
तैलघृतपाकयोगे चेष्यन्ते कुष्ठशान्त्यर्थम्॥ ५७॥

अष्टौ कषायाः।

गङ्गाधरः—शरीषीत्यादि। शिरीषस्य त्वक्, कार्पास्या वनकार्पास्याः पुष्पं, राजवृक्षस्य पत्राणि, काकमाची चेति चत्वारि प्रत्येकं जलेन पिष्ट्वा लेपः। इति चत्वारो योगाः॥ ५६॥

गङ्गाधरः—दार्व्या इत्यादि। दार्व्या दारुहरिद्राया रसाञ्जनस्य घनीभूतक्काथस्य शोषाद् रसाञ्जनसंज्ञस्य कषाययोग एकः। निम्बपटोलस्य निम्बवल्कलपटोलपत्रयोः कषाययोगो द्वितीयः। खदिरसारस्य कषाययोगस्तृतीयः। आरग्वधवृक्षकयोः राजवृक्षकुटजवल्कलयोः कषाययोगश्चतुर्थः। त्रिफलायाः पञ्चमः। षष्ठः सप्तपर्णस्य। सप्तमस्तिनिशवृक्षस्येति। तथाष्टमोऽश्वमारस्य करवीरमूलत्वचः। कषाययोगाः इमे स्नाने पाने च हिताः कुष्ठघ्ना एव क्काथरूपेण। एत एवाष्टौ कषायाः कल्करूपेणालेपनं प्रघर्षणमवचूर्णनञ्च कर्त्तव्याः। तैलघृतपाकयोगे चैत एवाष्टौ कषाया इष्यन्ते कल्कक्काथाभ्यामिति॥ ५७॥

अष्टौ कषायाः।

चक्रपाणिः—शैरीषीत्वगादौ प्रत्येकद्रव्यकृतत्वेन चतुर्भिः प्रलेपो ज्ञेयः। अन्ये तु चतुर्भिरपि मिलितैरवचूर्णनोद्वर्त्तनजलपिष्टलेपनरसक्रियालेपनभेदेनेह चतुर्व्विधलेपं वदन्ति। एतच्च विधानचतुष्टयमन्यप्रयोगेष्वपि दृश्यते। तथाप्यालेपनसिद्धत्वान्नातिरमणीयम्॥ ५६॥

चक्रपाणिः—दार्व्या इत्यादौ दार्व्वीसम्बन्धिनो रसाञ्जनस्यैको योगः। शेषास्तु षट्। सप्तकस्तिनिशस्याष्टमोऽश्वमारस्य। अश्वमारस्तु यद्यपि मूलत्वेनोक्तस्तथापि कुष्ठेषु विषमयोगस्यापि विहितत्वात् साधुः॥ ५७॥

त्रिफलानिम्बपटोलं मञ्जिष्ठा रोहिणी वचा रजनी।
एष कषायोऽभ्यस्तो निहन्ति कफपित्तजं कुष्ठम्॥
एतैरेव च सर्पिः सिद्धं वातोल्वणं जयति कुष्ठम्।
एष च कल्पो दृष्टः खदिरसुरदारुनिम्बानाम् * ॥ ५८॥
कुष्ठार्कतुत्थकट्फलमूलकबीजानि रोहिणी कटुका।
कुटजफलोत्पलमुस्तं बृहतीकरवीरकाशीशम्॥
एड़गजनिम्बपाठा दुरालभा चित्रको विड़ङ्गश्च।
तिक्तेक्ष्वाकुबीजं कम्पिल्लकसर्षपं वचा दार्व्वी॥
एतैस्तैलं सिद्धं कुष्ठघ्नं योग एष चालेपः।
उद्वर्त्तनं प्रघर्षणमवचूर्णनमेष एव चेष्टः॥ ५६॥

गङ्गाधरः—त्रिफलेत्यादि। निम्बस्य मूलत्वक् पटोलस्य पत्रम्। त्रिफलादिनवद्रव्यकषायः। इत्येको योगः। एतैरित्यादि। एतैरेव नवभिः कल्कक्वाथरूपैः सिद्धं पक्कं सर्पिर्घृतम्। इति द्वितीयो योगः। एष चेत्यादि। खदिरादीनां त्रयाणामेष चेत्युक्तत्रिफलादियः कल्पः कषायरूप एकः, क्वाथकल्काभ्यां पक्कघृतरूपो द्वितीयः॥ ५८॥

गङ्गाधरः—कुष्ठेत्यादि। कुष्ठादीनि पञ्च। रोहिणी कटुका कटुरोहिणी। चित्रको रोचनेति केचित्। कुष्ठादिभिस्त्रयोविंशत्या कल्कक्वाथाभ्यां सिद्धं पक्कं तैलं कुष्ठघ्नं भवति। एष च त्रयोविंशतिद्रव्यकृत आलेपो योगः कुष्ठघ्नः। एष त्रयोविंशतिक इष्टो भवत्युद्वर्त्तनं प्रघर्षणमवचूर्णनमपीष्टः॥ ५९॥
तैलादि।

चक्रपाणिः—कुष्ठार्केत्यादि। एतैस्तैलं सिद्धमित्यत्र तिलतैलं ज्ञेयम्। यत्र तु विशेषस्तत्र सार्षपं वा, अन्ये तु कुष्ठेष्वालेपे सार्षपं ग्राहयन्ति। पाने तु विशेषानुक्ते तिलतैलमेव भवति॥ ५८।५९॥

* खदिरासनदारुनिम्बानामिति क्वचित् पाठः।

श्वेतकरवीरकरसो गोमूत्रं चित्रको विड़ङ्गश्च ।
कुष्ठेषु तैलयोगः सिद्धोऽयं सम्मतो भिषजाम् ॥ ६० ॥

श्वेतकरवीराद्यं तैलम् ।

श्वेतकरवीरपल्लवमूलत्वग् वत्सको विड़ङ्गश्च ।
कुष्ठार्कमूलसर्षपशिग्रुत्वग् रोहिणी कटुका ॥
एतैस्तैलं सिद्धं कल्कैः पादांशिकैर्गवां मूत्रम् ।
दत्त्वा तैलचतुर्गुणमभ्यङ्गात् कुष्ठकण्डूघ्नम् ॥ ६१ ॥

श्वेतकरवीरपल्लवाद्यं तैलम् ।

तिक्तेक्ष्वाका वीजं द्वे तुत्थे रोचना हरिद्रे द्वे ।
वृहतीफलमेरण्डः सविशालश्चित्रको मूर्व्वा ॥
कासीसहिङ्गुशिग्रुत्र्यूषणसुरदारुतुम्बुरुविड़ङ्गम् ।
लाङ्गलकं कुटजत्वक् कटुकाख्यरोहिणी चैव ॥

गङ्गाधरः—श्वेतकरवीरेत्यादि । चित्रको विड़ङ्गश्चेति द्वयं समभागेन पादिकं यौगिकत्वात्, कटुतैलात् कल्कीकृत्य श्वेतकरवीररसो द्विगुणो गोमूत्रं द्विगुणमिति चतुर्गुणद्रवं कटुतैलं पचेत् ॥ ६० ॥ श्वेतकरवीरकतैलम् ।

गङ्गाधरः—श्वेतकरवीरपल्लवेत्यादि । श्वेतकरवीरस्य पल्लवश्च मूलत्वक् च । अर्कमूलम् । शिग्रुत्वक् । कटुकारोहिणी । एतैर्नवभिः कल्कैर्मिलितैः कटुतैलात् पादिकैः । गवां मूत्रं तैलाच्चतुर्गुणं दत्त्वा सिद्धं पक्वं तैलमभ्यङ्गात् कुष्ठकण्डूघ्नमिति ॥ ६१ ॥ श्वेतकरवीरपल्लवादितैलम् ।

गङ्गाधरः—तिक्तेत्यादि । तिक्तेक्ष्वाकुस्तिक्तालाबूस्तस्या वीजम् । द्वे तुत्थे तुत्थकरसाञ्जने । रोचना गोरोचना । द्वे हरिद्रे । कासीसं धातुकासीसम् ।

चक्रपाणिः—श्वेतकरवीरेत्यादौ करवीररसगोमूत्रयोर्द्रवत्वम् ॥ ६० ॥

सर्षपतैलं कल्कैरेतैर्मूत्रे चतुर्गुणे साध्यम्।
कण्डूकुष्ठविनाशनमभ्यङ्गाद् वातकफहन्तृ॥ ६२॥

तिक्तेक्ष्वाकुतैलम्।

कनकक्षीरी शैला भार्गी दन्त्याः फलानि मूलञ्च।
जातीप्रवालसर्षपलसुनविडङ्गं करञ्जत्वक्॥
सप्तच्छदार्कपल्लवमूलत्वक्चित्रकास्फोताः।
गुञ्जैरण्डं वृहती मूलकसुरसार्ज्जकफलानि॥
कुष्ठं पाठा मुस्तं तुम्बुरुमूर्व्वावचाः सषड्ग्रन्थाः।
एडगजकुटजशिग्रुत्र्यूषणभल्लातकक्षवकाः॥
हरितालमवाक्पुष्पी तुत्थं कम्पिल्लकोऽमृतासंज्ञः *।
सौराष्ट्री कासीसं दार्व्वीत्वक् सर्ज्जिकालवणम्॥

शिग्रु शिग्रुत्वक्। लाङ्गलकमीषलाङ्गलिका। कटुकाख्यरोहिणी कटुरोहिणी। एभिस्त्रयोविंशत्या कल्कैर्गोमूत्रे चतुर्गुणे सार्षपतैलं साध्यम्॥ ६२॥

तिक्तेक्ष्वाकुतैलम्।

गङ्गाधरः—कनकक्षीरीत्यादि। कनकक्षीरी स्वर्णक्षीरी। शैला मनःशिला। भार्गी। दन्त्याः फलानि मूलञ्च। जातीप्रवालः जात्या नवपत्रम्। सर्षपं श्वेतम्। करञ्जत्वक् नाटाकरञ्जत्वक्। सप्तच्छदस्य पल्लवं मूलत्वक् च। तथार्कस्य पल्लवं मूलं त्वक् च। चित्रकस्य आस्फोतायाः श्वेतापराजितायाश्च मूलम्। गुञ्जाफलमेरण्डफलञ्च। वृहतीफलम्। मूलकस्य वीजम्। सुरसाया वीजम्। अर्ज्जकस्य च वीजम्। सुरसार्ज्जकौ पर्णासभेदौ श्वेतकृष्णतुलस्यौ। वचा श्वेतवचा। षड्ग्रन्था वचा। एडगजफलम्। कुटजशिग्रोस्त्वक्। भल्लातकफलम्। क्षवकः हाँचीया नाम। हरितालं वंशपत्राकारम्। अवाक्पुष्पी शताह्वा। तुत्थं। कम्पिल्लकं कमलागुंडीतिलोके। अमृतासंज्ञः खर्परः। सौराष्ट्री फटिकारी। कासीसं कसीश इति लोके। दार्व्वीत्वक् दारुहरिद्राया वल्कलम्। सर्ज्जिकालवणं सर्ज्जिकाक्षारम्। षट्-

चक्रपाणिः—तुत्थे इति कार्परिका तुत्थम्। श्वेतकरवीरेत्यादौ कल्कमानमस्य च तैलमानमपि समानम्॥ ६१। ६२॥

---

* अमृतासङ्गमिति वा पाठः।

कल्कैरेतैस्तैलं करवीरकमूलपल्लवकषाये ।
सार्षपमथवा तैलं गोमूत्रचतुर्गुणं साध्यम् ॥
कटुकालाब्वां स्थाप्यं तत् सिद्धं तेन मण्डलान्याशु ।
भिन्द्याद्‌ भिषगभ्यङ्गात् क्रिमींश्च कण्डूञ्च विनिहन्यात् ॥ ६३

कनकक्षीरीतैलम् ।

कुष्ठं तमालपत्रं मरिचं समनःशिलं सकाशीसम् ।
तैलेन युक्तमुषितं सप्ताहं भाजने ताम्रे ॥
तेनालिप्तं सिध्म सप्ताहाद्‌ घर्म्मसविनो व्येति ।
मासान्नवं किलासं स्नानं मुक्त्वा विशुद्धतनोः ॥ ६४ ॥

सिध्मलेपः ।

चत्वारिंशता द्रव्यैरेतैः कल्कैः सार्षपतैलस्य पादिकैः करवीरस्य मूलं पल्लवञ्च समभागेन गृहीत्वाष्टगुण जले क्वाथयित्वा चतुर्थभागशिष्टे कषाये तैलाच्चतुर्गुणे सार्षपतैलं साध्यम् । इत्येकं तैलम् । अथवा तैः षट्चत्वारिंशता द्रव्यैः कल्कैः पादिकैः गोमूत्रचतुर्गुणं सार्षपतैलं साध्यमित्यपरं तैलम् । एवं तैलद्वयं साधयित्वा कटुकालाब्वां तिक्तालाबूपात्रे स्थापयेत् । तेन तैलेनाभ्यङ्गादाशु मण्डलानि कुष्ठानि भिषग् भिन्द्यात् । इति कल्कतैलं द्विविधम् ॥ ६३ ॥

कनकक्षीरीतैलम् ।

गङ्गाधरः—कुष्ठमित्यादि । कुष्ठादि पञ्चद्रव्यं पेषयित्वा सार्षपेण तैलेन युक्तं ताम्रपात्रे सप्ताहं स्थापयेत् । सप्ताहानन्तरं तेन तैलेन लिप्तं सिध्मस्थानं रौद्रे समासीत । एवं सप्ताहात् सिध्मं व्येति । मासान्नवं किलासं व्येति । तावत्कालं स्नानं त्यजेत् । पूर्व्वञ्च वमनादिना शरीरं संशोधयेत् । तत्र तल्लेपः सिध्यति ॥ ६४ ॥ सिध्मलेपः ।

चक्रपाणिः—कनकक्षीरी स्वर्णक्षीरी । अवाक्पुष्प्यपामार्गः ॥ ६३ ॥

चक्रपाणिः—व्येति व्यपयाति । घर्म्मे इत्यातपे, स्नानं मुक्त्वेति स्नानं वर्जयित्वा अयं प्रयोगः ॥ ६४ ॥

सर्षपकरञ्जकोषातकीनां तैलान्यथेङ्गुदीनाञ्च।
कुष्ठेषु हितान्याहुस्तैलं यच्चापि खदिरस्य॥ ६५॥
जीवन्ती मञ्जिष्ठा दार्व्वी कम्पिल्लकं पयस्तुल्यम्।
एष घृततैलपाकः सिद्धः सिद्धे च सर्ज्जरसो देयः॥
समधूच्छिष्टो विपादिका तेन च शाम्यतीत्युक्तम्।
चर्म्मैककुष्ठकिटिमं कुष्ठं शाम्यत्यलसकञ्च॥ ६६॥
विपादिकाहरघृततैले।
क्लिन्नं वराहरुधिरं पृथ्वीका सैन्धवञ्च लेपः स्यात्।
लेपो योज्यः कुस्तुम्बुरूणि कुष्ठञ्च मण्डलनुत्॥ ६७॥
मण्डलकुष्ठ लेपौ।

गङ्गाधरः—सर्षपेत्यादि। केवलमपक्वं सार्षपं तैलं तथा गोकरञ्जवीजभवं तैलं तथा कोषातकीफलभवं तैलं तथेङ्गुदीनां जीवपुत्रिकाणां वीजभव तैलं तथा खदिरवीजभवञ्च तैलम्। इति पञ्च तैलानि प्रत्येकं सर्व्वेषु कुष्ठेषु हितान्याहुर्महर्षयः॥ ६५॥ इति तैलानि पञ्च।

गङ्गाधरः—जीवन्तीत्यादि। जीवन्त्यादीनि चत्वारि द्रव्याणि पादिकानि कल्कीकृत्य तुल्यं पयो दत्त्वा पचेत्। सार्षपतैलमथवा गव्यं घृत घृततैलोभयं वा मिलितं पचेत्। पाकः सिद्धो यथाविधि। पाके सिद्धे सति वस्त्रपूतं कृत्वोष्णे सति तत्र घृते तैले च मधूच्छिष्टसर्ज्जरसौ मिलित्वा पादांशौ दत्त्वा स्थापयेत्। तेनाभ्यङ्गाद् विपादिकादि कुष्ठं शाम्यतीत्युक्तम्। विपादिकादिषु तैलघृते॥ ६६॥

गङ्गाधरः—क्लिन्नमित्यादि। पृथ्वीकां सैन्धवञ्च वराहरुधिरे क्षिप्त्वा स्थापयेत् आ क्लेदीभावात्। क्लिन्ने सति तेन लेपः स्यान्मण्डलनुत्। अपरो लेपः कुस्तुम्बुरुकुष्ठाभ्यां योज्यः मण्डलनुत्॥ ६७॥ मण्डलकुष्ठे लेपौ।

चक्रपाणिः—सर्षपकरञ्जेत्यादिना कुष्ठेष्वनुपानसाधने सार्षपतैलादीनि देयानि इति दर्शयति। अन्ये तु कुष्ठेषु सामान्येन तैलाद्युक्तौ सार्षपादीन्येव देयानि न तिलतैलमित्यनेन दर्शितम् इति वर्णयन्ति॥ ६५॥

चक्रपाणिः—घृततैलपाक इति यमकपाकः। अत्र च सिद्धे स्नेहे क्षेप्ययोः सर्ज्जरसमधूच्छिष्टयोरपि कल्कार्थं दत्तजीवन्तीमञ्जिष्ठादिद्रव्याणां समानमानत्वं साहचर्य्याज्ज्ञेयम्। किंवा स्नेहादष्टमो भागः सर्ज्जरसमधूच्छिष्टयोरन्यत्र दृष्टत्वात्। तथाहि समूलाग्रैरण्डेत्यादौ द्विप्रस्थस्नेहपरिमाणे मधूच्छिष्टपलान्यष्टावुक्तानि॥ ६६।६७॥

पूतीकदारुजटिलाः पक्कसुरा चौद्रमुद्गपर्णौ च।
लेपः सकाकनासो मण्डलकुष्ठापहः सिद्धः॥ ६८॥

मण्डले लेपः।

चित्रकशोभाञ्जनकौ गुडूच्यपामार्गदेवदारूणि।
खदिरो धवश्च लेपः श्यामा दन्ती द्रवन्ती च॥
लाक्षारसाञ्जनैलापुनर्नवाश्चेति कुष्ठिनां लेपाः।
दधिमण्डयुताः सर्व्वे देयाः षट् मारुतकफघ्नाः॥ ६९॥

षट् लेपाः।

एडगजकुष्ठसैन्धवसौवीरकसर्षपैः क्रिमिघ्नैश्च।
क्रिमिकुष्ठमण्डलाख्यं दद्रुकुष्ठञ्च नाशयति॥ ७०॥

लेपः।

गङ्गाधरः—पूतीकेत्यादि। पूतीकं नाटाकरञ्जमूलं देवदारु जटामांसी पक्कसुरा वकयन्त्रे पक्त्वा या पैष्टी सुरा भवति, क्षौद्रं मुद्गपर्णी चेति द्वौ, काकनासिका च। एतैः सप्तभिर्लेपः मण्डलाख्यकुष्ठापहः। मण्डले लेपः॥ ६८॥

गङ्गाधरः—चित्रकेत्यादि। चित्रकमूलं शोभाञ्जनत्वक् इति द्वाभ्यां दधिमस्तु-पिष्टाभ्यामेको लेपः। गुडूच्यपामार्गदेवदारुभिर्दधिमस्तुपिष्टैर्द्वितीयो लेपः। दधिमस्तुपिष्टैः खदिरैस्तृतीयो लेपः। दधिमस्तुपिष्टैः धवैश्चतुर्थो लेपः। श्याममूलत्रिवृन्नागदन्तीह्रस्वमूलदन्तीभिश्च दधिमस्तुपिष्टैः पञ्चमो लेपः। लाक्षा रसो रसाञ्जनमेला च पुनर्नवा चेति पञ्चभिर्दधिमस्तुपिष्टैः षष्ठो लेपः। एते षड् लेपा मारुतकफजकुष्ठघ्नाः। षड् लेपाः॥ ६९॥

गङ्गाधरः—एडगजेत्यादि। एडगजो दद्रुघ्नः कुष्ठं सैन्धवं सर्षपा विडङ्गाः एतैः पञ्चभिः सौवीरपिष्टैर्लेपः क्रिम्यादीन् नाशयति। लेपः॥ ७०॥

चक्रपाणिः—पूतीत्यादौ पक्कसुरा गोरक्षकर्कटी॥ ६८॥

चक्रपाणिः—षण्मारुतकफकुष्ठघ्ना इति। क्रिन्तु वराहरुधिरमित्याद्युक्ताः षड् भवन्ति। अन्ये चित्रकादीनेव श्लोकपादोक्तान् षड् वर्णयन्ति॥ ६९। ७०॥

एड़गजः सर्ज्जरसो मूलकवीजञ्च सिध्मकुष्ठानाम्।
काञ्जिकयुक्तन्तु पृथङ् मतमिदमुद्वर्त्तनं क्रमशः ॥ ७१ ॥
लेपाः।

वासा त्रिफला पाने स्नाने चोन्मर्द्दने प्रदेहे च।
वृहती सेव्यपटोली ससारिवा रोहिणी चैव॥
खदिरामयघातककुभ*रोहीतकलोध्रकुटजधवनिम्बाः।
सप्तच्छदकरवीराः शस्यन्ते स्नानपानेषु ॥ ७२ ॥
जलवाप्यलोहकेशरपत्रप्लवचण्डामृणालानि।
भागोत्तराणि सिद्धं प्रलेपनं पित्तकफकुष्ठे ॥ ७३ ॥
यष्ट्याह्वलोध्रपद्मकपटोलपिचुमर्द्दचन्दनरसाश्च।
स्नाने पाने च हिताः सुशीतलाः पित्तकुष्ठिभ्यः ॥ ७४ ॥

गङ्गाधरः—वासेत्यादि। वासा च त्रिफला चेति चत्वारि द्रव्याणि निःक्वाथ्य पाने स्नाने च कुष्ठिनां हितानि स्युः। पिष्ट्वा चोन्मर्द्दने प्रदेहे च हितानि स्युः। वृहतीत्यादि। एवं कुष्ठिनां स्नानपानेषु वृहत्यादयः शस्यन्ते। पटोली तिक्तपटोलम्। आमयघातो व्याधिघातः। रोहीतकः प्लीहशत्रुः, रहना इति लोके। धवः स्वनामख्यातः ॥ ७१। ७२ ॥

गङ्गाधरः—जलवाप्येत्यादि। जलं बालकं, वाप्यं कुष्ठं, लोहमगुरु, नागकेशरं, तेजपत्रं, प्लवः कैवर्त्तमुस्तकं, चण्डा चोरपुष्पी, मृणालम् उशीरम्। एतान्युत्तरोत्तरभागवृद्धानि नीत्वा पिष्ट्वा पित्तकफकुष्ठे प्रलेपनम् ॥ ७३ ॥

गङ्गाधरः—यष्ट्याह्वेत्यादि। यष्ट्याह्वादि-चन्दनान्तानां रसाः क्वाथाः सुशीताः पित्तकुष्ठिभ्यः स्नाने पाने च हिताः ॥ ७४ ॥

चक्रपाणिः—अवघातः कर्णिकाकारः, रोहीतको रोहिड इति ख्यातः ॥ ७२ ॥

चक्रपाणिः—वाप्यं कुष्ठं लोहमगुरु प्लवं कैवर्त्तमुस्तकं भागोत्तराणि यथोत्तरमेकभागवृद्धानि ॥ ७३ ॥

चक्रपाणिः—रसा इति क्वाथाः ॥ ७४ ॥

---

* खदिरावघातककुभा इति चक्रधृतः पाठः।

आलेपनं प्रियङ्गुर्हरेणुका वत्सकस्य च फलानि।
सातिविषा च ससेव्या सचन्दना रोहिणी कटुका ॥ ७५ ॥
तिक्तघृतैर्धौतघृतैरभ्यङ्गो दह्यमानकुष्ठेषु।
तैलैश्चन्दनमधुकप्रपौण्डरीकोत्पलयुतैश्च ॥ ७६ ॥

अभ्यङ्गः।

क्लेदे प्रपतति चाङ्गे दाहे विस्फोटके सचर्म्मदले।
शीताः प्रदेहसेका व्यधो विरेको घृतं तिक्तम् ॥
खदिरघृतं निम्बघृतं दार्व्वीघृतमुत्तमं पटोलघृतम्।
कुष्ठेषु रक्तपित्तप्रबलेषु भिषग्जितं सिद्धम् ॥ ७७ ॥

गङ्गाधरः—आलेपनमित्यादि। प्रियङ्गुः। हरेणुका रेणुकः। वत्सकस्य फलानीन्द्रयवाः। ससेव्या सोशीरा। रोहिणी कटुका कटुरोहिणी। एतानि पिष्ट्वा पित्तकुष्ठिनामालेपनं हितम् ॥ ७५ ॥

गङ्गाधरः—तिक्तघृतैरित्यादि। दह्यमानकुष्ठेषु तिक्तघृतैः पञ्चतिक्तघृत-तिक्तषट्पलघृत-महातिक्तघृत-तन्त्रान्तरोक्तपञ्चतिक्तघृतैः अभ्यङ्गो हितः। तथा शतधौत-सहस्रधौतादिघृतैरभ्यङ्गः। चन्दनमधुकप्रपौण्डरीकोत्पलैः कल्कैः सिद्धैश्च तैलैश्चाभ्यङ्गो हितो दह्यमानकुष्ठेषु। अभ्यङ्गः ॥ ७६ ॥

गङ्गाधरः—क्लेदे इत्यादि। कुष्ठिनामङ्गे क्लेदे जाते प्रपतिते च गलिते च दाहे विस्फोटयुते चर्म्मविदलने च शीताः प्रदेहाः शीताः सेकाश्च हिताः। सिराव्यधो विरेकश्च हितः। तिक्तं घृतं वक्ष्यमाणञ्च हितमिति। खदिरघृतमित्यादि। रक्तपित्तप्रबलेषु कुष्ठेषु वक्ष्यमाणं महा-खदिरघृतं निम्बघृतं वक्ष्यमाणं तिक्तषट्पलघृतं दार्व्वीघृतं दार्व्वीक्वाथ-कल्काभ्यां सिद्धं पटोलघृतं पटोलपत्रक्वाथकल्काभ्यां सिद्धमुत्तमं सिद्धं भिषग्जितं भवति ॥ ७७ ॥

चक्रपाणिः—तैलैरिति चन्दनादिभिः ॥ ७५। ७६ ॥

चक्रपाणिः—खदिरघृतमित्यादौ खदिरादिभिर्घृतानि। तत्र च खदिरस्य सारः निम्बस्य त्वक् पटोलस्य च पत्रं ग्राह्यं वृद्धव्यवहारात्। उक्तञ्च 'सारः स्यात् खदिरादीनां निम्बादीनां त्वचं तथा। फलन्तु दाडिमादीनां पटोलादेर्द्दलं तथा' ॥ ७७ ॥

त्रिफलात्वचोऽर्द्धपलिकाः पटोलपत्रञ्च कार्षिकाः शेषाः।
कटुरोहिणी सनिम्बा यष्ट्याह्वा त्रायमाणा च॥
एष कषायः साध्यो दत्त्वा द्विपलं मसूरविदलानाम्।
सलिलाढकेऽष्टभागे शेषे पूतो रसो ग्राह्यः॥
तत्र कषायेऽष्टपले * चतुःपलं सर्पिषश्च पक्तव्यम्।
यावत् स्यादष्टपलं शेषं पेयं ततः कोष्णम्॥
तद् वातपित्तकुष्ठं वीसर्पं वातशोणितं प्रबलम्।
ज्वरदाहगुल्मविद्रधिविभ्रमविस्फोटकं हन्यात्॥ ७८॥

त्रैफलकाथः।

गङ्गाधरः—त्रिफलेत्यादि। त्रिफलाया अस्थीनि त्यक्त्वा त्वचोऽर्द्धपलिकाः प्रत्येकम्। पटोलपत्रञ्चार्द्धपलिकम्। शेषाः कटुरोहिण्यादयश्चत्वारः कार्षिकाः प्रत्येकम्। तत्र मसूरविदलानां द्विपलं दत्त्वा कषायः। एष सलिलाढकेऽष्ट-शरावे द्वैगुण्याभावविवक्षातः साध्यः। अष्टभागशेषेऽष्टपले शेषे पूतो वस्त्रपूतं कृत्वा रसो ग्राह्यः। तत्र शरावमिते कषाये घृतस्य चतुष्पलं पक्तव्यम्, शेषन्तु अष्टपलं कार्य्यम्। तदष्टपलं कोष्णं पेयं कुष्ठिभिः प्रतिदिनम् एवं कृत्वा कृत्वा पेयं बलदेहाग्निबलमवेक्ष्य न्यूनाधिक्यं मात्रायाः कार्य्यमिति युक्तिः। तदित्यादिराशीः। त्रैफलकाथः॥ ७८॥

चक्रपाणिः—त्रिफलेति। निस्तुषमसूराणां विदला न तु मसूरविदला अत्र श्यामा। उक्तं हि जतूकर्णे—पुंलिङ्गेन * * मसूरविदलात् पलमिति। अष्टभागे इति षोड़शपले। अत एवान्ते कषायाष्ट ले इति प्रथमाद्विवचनान्तं षोड़शपलमाह। अत्र चाष्टाविंशत्युत्तरपलशतमानस्याष्ट-भागशेषे षोड़श पलानि भवन्ति। तच्च द्रवषोड़शपलमष्टपलशब्देनाकृतद्वैगुण्यमेवोच्यते, यदि पलोपरि द्रवद्वैगुण्यं स्यात् तदा षोड़शपलेन द्वात्रिंशत्पलानि स्युः। न चेह भागशेषे द्वात्रिंशत्पलत्वं किन्तु षोड़शपलत्वमेव, तेनैतत्स्यादष्टपलशब्देनाकृतद्वैगुण्याद् द्रवषोड़शपलग्रहणन्तु नोच्यते। यत्पलोल्लेखनाद् द्वैगुण्यं नास्ति किन्तु कुड़वादावेव द्रवद्वैगुण्यमिहानुमतम्, तन्त्रान्तरेऽपि सम्मतमिति। यावत् स्यादष्टपलमित्यनेन कषायचतुःपलेन सम्भूतस्याष्टपलं स्थाप्यं दर्शयति। एषा च मात्रा कुष्ठिनां भूरिमात्रद्रव्यसाध्यत्वेनोत्तमा ज्ञेया॥ ७८॥

* कषायाष्टपले इति चक्रः।

निम्बपटोलं दार्व्वीं दुरालभां तिक्तरोहिणीं त्रिफलाम्।
कुर्य्यादर्द्धपलांशां पर्पटकं त्रायमाणाञ्च ॥
सलिलाढ़कसिद्धानां रसेऽष्टभागे स्थिते क्षिपेत् पूते।
चन्दनकिराततिक्तकमागधिकात्रायमाणाश्च ॥
मुस्तं वत्सकवीजं कल्कीकृत्यार्द्धकार्षिकान् भागान्।
नवसर्पिषश्च षट्पलमेतत् तिक्तकं घृतं पेयम् ॥
कुष्ठज्वरगुल्मार्शोग्रहणीपाण्डामयश्वयथुहारि।
पामाविसर्पपिड़काकण्डूमदगण्डनुत् सिद्धम् ॥ ७९ ॥

तिक्तषट्पलकं घृतम्।

सप्तच्छदं प्रतिविषां शम्पाकं तिक्तरोहिणीं पाठाम्।
मुस्तमुशीरं त्रिफलां पटोलपिचुमर्द्दपर्पटकम् ॥
धन्वयवासं चन्दनमुपकुल्यां पद्मकं हरिद्रे द्वे।
षड्ग्रन्थां सविशालां शतावरीं शारिवे चोभे ॥

गङ्गाधरः—निम्बपटोलमित्यादि। निम्बस्य वल्कलं पटोलस्य पत्रं, तिक्तकरोहिणी कटुकरोहिणी। पर्पटकं त्रायमाणा चेति। सर्व्वेषामेवार्द्धपलांशं कुर्य्यात्। सलिलाढ़के कृतद्वैगुण्यात् षोड़शशरावे सिद्धानामेषां निम्बादीनां रसेऽष्टभागस्थिते शरावद्वयस्थिते पूते वस्त्रपूतं कृत्वा तत्र क्वाथे चन्दनादिवत्सकवीजान्तान् षट् प्रत्येकं कार्षिकान् भागान् कल्कीकृत्य क्षिपेत्। नवसर्पिषश्च षट्पलं तत्रैव क्षिपेत्। पक्त्वा घृतावशेषमवतार्य्य पूत्वा मात्रया एतत् तिक्तकं षट्पलकं घृतं पेयम्। अस्याशीः कुष्ठज्वरेत्यादिः। तिक्तषट्पलकं घृतम् ॥ ७९ ॥

गङ्गाधरः—सप्तच्छदमित्यादि। उपकुल्यां कृष्णजीरकम्। शारिवे चोभे इति

चक्रपाणिः—निम्बपटोलमित्यादिना तिक्तषट्पलकमाह। सर्पिश्चाप्यनवं हितमिति वचनस्य बाधकमिह योगमहिम्ना सर्पिषो नवत्वं ज्ञेयम्। प्रथमं सर्पिष इति पदं मानार्थं द्वितीयन्तु घृतमिति पदं पेयत्वोपदर्शनार्थम् ॥ ७९ ॥

वत्सकवीजं वासां मूर्व्वाममृतां किराततिक्तञ्च ।
कल्कान् कुर्य्यान्मतिमान् यष्ट्याह्वं त्रायमाणाञ्च ॥
कल्कश्चतुर्थभागो जलमष्टगुणं रसोऽमृतफलानाम् ।
द्विगुणो घृतात् प्रदेयस्तत् सिद्धं पाययेत् सर्पिः ॥
कुष्ठानि रक्तपित्तप्रवलान्यर्शांसि रक्तवाहीनि ।
वीसर्परक्तपित्तं वातासृक्पाण्डुरोगञ्च ॥
विस्फोटकान् सपामानुन्मादं कामलां ज्वरं कण्डूम् ।
हृद्रोगगुल्मपिड़का असृग्दरं गण्डमालाञ्च ॥
हन्यादेतत् सर्पिः पीतं काले यथावलं सद्यः ।
योगशतैरप्यजितान् महाविकारान् महातिक्तम् ॥
दोषे हृतेऽपनीते रक्ते वाह्यान्तरे कृते वमने ।
स्नेहे काले युक्ते न कुष्ठमतिवर्त्तते साध्यम् ॥ ८० ॥

महातिक्तकं घृतम् ।

श्यामलतानन्तमूले द्वे। सप्तच्छदादीन् त्रायमाणान्तानेकत्रिंशतं कल्कान् कुर्य्यात्। समुदितकल्कस्तु घृताच्चतुर्थो भागः। जलञ्चाष्टगुणं घृतादेव। तथा अमृतफलानामामलकफलानां रसो घृताद् द्विगुणः प्रदेयः। तत् पक्त्वा सिद्धं घृतं सर्पिः पाययेदिति। कुष्ठानीत्यादिरस्याशीः। अस्यैकान्ततः सिद्धिःप्रकारमाह—दोषे हृते इत्यादि। वमनादिना दोषे हृते। रक्तेऽपनीते सिराव्यधनेनाभ्यन्तरे रक्ते जलौकादिभिर्वाह्ये रक्तेऽपनीते वमने कृते काले युक्ते यथाकाले स्नेहे प्रयुक्ते साध्यं कुष्ठं नातिवर्त्तते निवर्त्तत एवेति। महातिक्तकं घृतम् ॥ ८० ॥

चक्रपाणिः—सप्तच्छदमित्यादि। महातिक्तघृतमाह। शम्पाक आरग्वधः। कल्कस्य चतुर्भाग इति घृताच्चतुर्थो भागः। एतच्च सामान्यपरिभाषासिद्धमिति स्पष्टार्थमुच्यते। अमृतफलानामिति गुडूचीफलानाम्। अत्रापि सिर्पर्वचनमेकं कल्कादिभागार्थं द्वितीयं पेयत्वोपदर्शनार्थं, तृतीयकं महातिक्तकसंज्ञादर्शनार्थम्। न कुष्ठमनुवर्त्तत इति साध्य एवेत्यर्थः ॥ ८० ॥

खदिरस्य तुलाः पञ्च शिंशपासनयोस्तुले।
तुलार्द्धाः सर्व्व एवैते करञ्जारिष्टवेतसाः॥
पर्प्पटः कुटजश्चैव वृषः क्रिमिहरस्तथा।
हरिद्रे कृतमालश्च गुडूची त्रिफला त्रिवृत्॥
सप्तपर्णश्च संक्षुण्णा दशद्रोणेषु वारिणः।
अष्टभागावशिष्टन्तु कषायमवतारयेत्॥
धात्रीरसञ्च तुल्यांशं सर्पिषश्चाढ़कं पचेत्।
महातिक्तककल्कैस्तु यथोक्तैः पलसम्मितैः *॥
निहन्ति सर्व्वकुष्ठानि पानाभ्यङ्गनिषेवणात्।
महाखदिरमित्येतत् परं कुष्ठविकारनुत्॥ ८१॥

महाखदिरं घृतम्।

प्रपतत्सु लसीकाप्रस्रुतेषु गात्रेषु जन्तुजग्धेषु।
मूत्रं निम्बविड़ङ्गे स्नानं पानं प्रदेहश्च॥ ८२॥

गङ्गाधरः—खदिरस्येत्यादि। खदिरस्य सारस्य पञ्च तुलाः, शिंशपायास्तुलाऽसनस्य च तुलेति द्वयोर्द्वे तुले। एते वक्ष्यमाणाः करञ्जादयः सर्व्वे प्रत्येकं तुलार्द्धाः। एते मिलिताः सर्व्वे वारिणो दशद्रोणे पक्त्वाष्टभागावशिष्टं कषायमवतारयेत्। तत्र करञ्जो गोकरञ्जः। अरिष्टं निम्बम्। वेतसोऽशोकः। द्वे-हरिद्रे। कृतमालो नाटाकरञ्जः। त्रिफलायाः प्रत्येकमर्द्धतुला। एकोनविंशतिः क्वाथ्याः। धात्रीरसञ्च सर्पिषस्तुल्यांशं, सर्पिषश्चाढ़कं पचेत्। महातिक्तकघृतस्य ये कल्का उक्ताः सप्तच्छदादित्रायमाणान्ता एकत्रिंशत्, तैः प्रत्येकं पलोन्मितैः कल्कैः पक्त्वा पाकसिद्धाववतारयेत्। अस्याशीर्निहन्ति इत्यादिः। इति महाखदिरघृतम्॥ ८१॥

गङ्गाधरः—प्रपतत्स्वित्यादि। कुष्ठिनां गात्रेषु जन्तुजग्धेषु क्रिमिभक्षितेषु प्रपत्सु गलन्मांसेषु लसीकासु स्रुतासु मूत्रं गोमूत्रं निम्बपत्रं विड़ङ्गञ्च क्वाथयित्वा

चक्रपाणिः—खदिरस्य तुला इत्यादिकं केचिदनार्षं वदन्ति। साधयेदित्यत्र सर्पिरिति शेषः। तत्र तु घृतमानानुक्तौ क्वाथशेषत्वाढकाधिकद्रोणस्य नियतत्वात् तत्क्वाथचतुर्थभागप्रस्थाधिकाढकमानघृतं साध्यम्॥ ८१॥

* यथोक्तैस्तैस्तु साधयेदिति चक्रः।

वृषकुटजसप्तपर्णाः करवीरकरञ्जनिम्बखदिराश्च ।
स्नाने पाने लेपे क्रिमिकुष्ठनुदः सगोमूत्राः ॥ ८३ ॥
पानाहारविधाने प्रसेचने धूपने प्रदेहे च ।
क्रिमिनाशनं विडङ्गं विशिष्यते कुष्ठहा खदिरः ॥ ८४ ॥
एड़गजः सविड़ङ्गो मूलान्यारग्वधस्य कुष्ठानाम् ।
उद्दालनं श्वदन्ता गोऽश्ववराहोष्ट्रदन्ताश्च ॥ ८५ ॥
एड़गजः सविड़ङ्गो द्वे च निशे राजवृक्षमूलञ्च ।
कुष्ठोद्दालनमग्र्यं सपिप्पलीपाकलं योज्यम् ॥ ८६ ॥

तेन क्काथेन स्नानं, तथा पानीयक्काथविधिना क्काथयित्वा तत्क्काथस्य पानं, पिष्ट्वा च प्रदेहश्च कर्त्तव्यः। क्रिमिकुष्ठे ॥ ८२ ॥

गङ्गाधरः—वृषेत्यादि। कुटजस्य फलम्। वृषादयः सप्त मिलिता जलेन क्वथिताः सगोमूत्राः स्नाने पाने, पिष्टाः सगोमूत्रा लेपे, क्रिमिकुष्ठनुदः। वृषादिः ॥ ८३ ॥

गङ्गाधरः—पानाहारेत्यादि। पानविधाने आहारविधाने च। क्रिमिनाशनं विडङ्गं, कुष्ठहा खदिरश्च। क्रिमिकुष्ठिनां विशिष्यते द्वयं मिलितमिति ॥ ८४ ॥

गङ्गाधरः—एड़गज इत्यादि। आरग्वधस्य मूलान्येतत्त्रयं कुष्ठानामुद्दालनं विनाशनं, तथा प्रत्येकं श्वदन्ताः कुक्कुरदन्ताः गोऽश्ववराहोष्ट्रदन्ताश्च प्रलेपेन कुष्ठानामुद्दालनाः ॥ ८५ ॥

गङ्गाधरः—एड़गज इत्यादि। एड़गजविड़ङ्गहरिद्रादारुहरिद्राशम्पाक-मूलानि पञ्चकमिदं सपिप्पलीपाकलं पिप्पलीकुष्ठसहितमग्र्यं कुष्ठोद्दालनं प्रलेपे योज्यमिति ॥ ८६ ॥

चक्रपाणिः—कुष्ठहृत् खदिर इति कुष्ठहन्तृत्वेन खदिरश्च द्रव्यान्तरेषु विशिष्यते प्रकर्षवान् भवतीत्यर्थः ॥ ८२—८४ ॥

चक्रपाणिः—श्वदन्ता इति कुक्कुरदन्ताः ॥ ८५ ॥

चक्रपाणिः—उद्दालनमिति प्रशमनम्। पाकलं कुष्ठम् ॥ ८६ ॥

श्वित्राणां प्रशमार्थं प्रयोक्तव्यं सर्व्वतो विशुद्धानाम्।
श्वित्रे स्रंसनमग्र्यं मलपूरस इष्यते सगुड़ः॥
तं पीत्वा सुस्निग्धो यथाबलं सूर्य्यपादसन्तापम्।
संसेवेत विरिक्तस्त्र्यहं पिपासुः पिबेत् पेयाम्॥ ८७॥
श्वित्रेऽङ्गे ये स्फोटा जायन्ते कण्टकेन तान् भिन्द्यात्।
स्फोटेषु निःस्रुतेषु प्रातःप्रातः पिबेत् पत्तम्॥
मलपूमसनं प्रियङ्गुं शतपुष्पाञ्चाम्भसा समुत्क्वाथ्य।
पालाशं वा क्षारं यथाबलं फाणितोपेतम्॥

गङ्गाधरः—कुष्ठचिकित्सितमिदमुक्त्वा कुष्ठैकसम्भवत्वादत्रैवाधिकारे श्वित्रचिकित्सितमाह—श्वित्राणामित्यादि। श्वित्राणां प्रशमार्थं वक्ष्यमाणविधानम्। सर्व्वतो विशुद्धानामूर्द्ध्वाधःप्रभृतितः शुद्धानाम्। अन्यथा प्रयोगो हि न सम्यक् सिध्यति। तत्रादित एवं कुर्य्यात्। तद् यथा। श्वित्रे स्रंसनं श्रेष्ठं, सगुड़ो मलपूरसः काष्ठोडुम्बररस इष्यते। तमित्यादि। पूर्व्वं सुस्निग्धः श्वित्री तं सगुड़ं मलपूरसं पीत्वा सूर्य्यपादसन्तापं रौद्रं संसेवेत। तेन विरिक्तः सन् पिपासुस्त्र्यहं पेयां पिबेत्॥ ८७॥

गङ्गाधरः—श्वित्रेऽङ्गे इत्यादि। मलपूरसपानादिना श्वित्रेऽङ्गे श्वित्रस्थाने ये स्फोटा जायन्ते तान् कण्टकेन भिन्द्यात्। स्फोटेषु निःस्रुतेषु निःशेषेण स्रुतेषु मलपूं कोटोडुम्बरमसनं पीतशालं प्रियङ्गुं शतपुष्पाञ्च समुत्क्वाथ्याम्भसा तं क्वाथं प्रातःप्रातः पिबेत्। अथवा पलाशक्षारं फाणितोपेतमर्द्धा-

चक्रपाणिः—त्वग्दोषाधिकारानुषङ्गात् त्वग्दोषविशेषस्य श्वित्रस्य चिकित्सामाह—श्वित्राणामित्यादि। नन्वपररोगाणां निदानमभिधाय चिकित्सोच्यते श्वित्रस्य तु प्रथमं चिकित्सा, अत्र कोऽभिप्रायः? उच्यते, येयं कुष्ठचिकित्सोक्ता सा त्वग्दोषाणामपि हन्त्रीति श्वित्रस्योच्यते तेन सा चिकित्सा श्वित्राणां सविशेषं प्रयोक्तव्या। यदेतत् कुष्ठोद्दालनमुक्तं कुष्ठनाशने, तत् श्वित्राणां सविशेषमादृतरं कर्त्तव्यमित्यर्थः। सर्व्वतो विशुद्धानामिति वमनादिभिः शुद्धानाम्। मलपूः काकोडुम्बरिका॥ ८७॥

यच्चान्यत् कुष्ठघ्नं श्वित्राणां सर्व्वमेतत् पथ्यम् ।
खदिरोदकसंयुक्तं खदिरोदकपानमग्र्यं वा ॥ ८८ ॥
समनःशिलाविडङ्गं काशीसं रोचनां कनकपुष्पीम् ।
श्वित्राणां प्रशमार्थं ससैन्धवं लेपनं दद्यात् ॥
कदलीक्षारयुतं वा खरास्थि दग्धं गवां रुधिरयुक्तम् ।
हस्तिमदाध्युषितं वा मालत्याः क्षारकं क्षारम् * ॥
नीलोत्पलं सकुष्ठं ससैन्धवं हस्तिमूत्रपिष्टं वा ।
मूलकबीजावल्गुजालेपः पिष्टो भवेद् गवां मूत्रे ॥
काकोडुम्बरिकावासावल्गुजचित्रका गवां मूत्रे ।
पिष्टा मनःशिला वा संयुक्ता बर्हिपित्तेन ॥ ८९ ॥

श्वित्रे लेपाः ।

वर्त्तितेक्षुरसोपेतं यथाबलं प्रातःप्रातः पिबेत् । कुष्ठघ्नञ्च यदन्यदुक्तं तदेतत् सर्व्वं श्वित्राणां पथ्यमिति । श्वित्रे पानीयन्तु खदिरोदकसंयुक्तं जलमथवा खदिरोदकपानमग्र्यम् ॥ ८८ ॥

गङ्गाधरः—अथ श्वित्रे लेपमाह—समनःशिलेत्यादि । मनःशिलाविडङ्ग-काशीसगोरोचनापीतयूथीपुष्पपत्राणि सैन्धवञ्च पिष्ट्वा श्वित्राणां प्रशमार्थं लेपनं दद्यात् । तथा कदलीक्षारसंयुक्तं खरास्थि दग्धं भस्म गवां रुधिरयुक्तं लेपनं दद्यात् । अथवा मालत्याः क्षारकं क्षारनिःस्रुतं जातं सारभागरूपं क्षारं हस्तिमदाध्युषितं हस्तिमूत्रे प्रक्षिप्य पर्य्युषितं लेपनं दद्यात् । अथवा नीलोत्पलं कुष्ठं सैन्धवञ्च हस्तिमूत्रेण पिष्टं लेपनं दद्यात् । अथवा मूलकबीजावल्गुजबीजानामालेपो गवां मूत्रे पिष्टो भवेत् श्वित्राणां प्रशमार्थम् । काकोडुम्बरिका कोठोडुम्बरः वासाऽवल्गुजः चित्रकश्च गवां मूत्रे पिष्ट आलेपो भवेत् । अथवा बर्हिपित्तेन पिष्टा मनःशिला श्वित्राणां प्रशमार्थमालेपो भवेत् ॥ ८९ ॥

चक्रपाणिः—श्वित्रेऽङ्गे इति श्वित्रयुक्तेऽङ्गे ॥ ८८ ॥

चक्रपाणिः—कनकपुष्पी सुवर्णक्षीरी । मालत्याः क्षारकक्षारमिति मालतीमुकुलक्षारं, क्षारको मुकुल उच्यते ॥ ८९ ॥

---

* मालत्याः क्षारकक्षारमिति चक्रः ।

लेपः किलासहन्ता वीजान्यवल्गुजानि लाक्षा च ।
गोपित्तमञ्जने द्वे पिप्पल्यः कृष्णलोहरजः ॥ ९० ॥
शुद्ध्या शोणितमोक्षैर्विरुक्षणैर्भक्षणैश्च सक्तूनाम् ।
श्वित्रं कस्यचिदेव प्रशाम्यति क्षीणपापस्य ॥ ९१ ॥
दारुणं चारुणं श्वित्रं किलासं नामभिस्त्रिभिः ।
यदुच्यते तत् त्रिविधं त्रिदोषं प्रायशस्तु तत् ॥
दोषे रक्ताश्रिते रक्तं ताम्रं मांससमाश्रिते ।
श्वेतं मेदःश्रिते श्वित्रं गुरुता चोत्तरोत्तरम् ॥ ९२ ॥

गङ्गाधरः—अथ श्वित्रवत् किलासस्य चिकित्सितमाह—लेप इत्यादि। अवल्गुजवीजानि लाक्षा च गोपित्तं द्वे अञ्जने रसाञ्जनतुत्थके पिप्पली कृष्णलौहस्य रजः। एतानि पिष्टानि किलासहन्ता लेपः स्यात् ॥ ९० ॥

गङ्गाधरः—शुद्ध्येत्यादि। क्षीणपापस्य कस्यचिज्जनस्य श्वित्रं वमनादिशुद्ध्या शोणितमोक्षैर्विरुक्षणैः सक्तूनां भक्षणैः प्रशाम्यति। इति किलासचिकित्सितमुक्तं भवति ॥ ९१ ॥

गङ्गाधरः—अथ किलासप्रभेदानाह—दारुणमित्यादि। किलासं त्रिभिः दारुणचारुणश्वित्रैरिति त्रिभिर्नामभिर्यदुच्यते तत् त्रिविधमेव किलासम्। दारुणचारुणश्वित्रं प्रायशस्त्रिदोषं भवति। प्रायशोवचनेन क्वचिदन्यथापि स्यात्। तत्प्रभेदलक्षणान्याह—दोषे इत्यादि। किलासारम्भके दोषे रक्ताश्रिते रक्तं यत् किलासं तद् दारुणं नाम। मांससमाश्रिते दोषे यत् किलासं तत् ताम्रवर्णं चारुणं नाम स्यात्। मेदःश्रिते दोषे किलासं श्वेतं भवति तत् श्वित्रं नाम। तेषामुत्तरोत्तरं गुरु कष्टाधिकम् ॥ ९२ ॥

चक्रपाणिः—अञ्जने द्वे सौवीरं रसाञ्जनञ्च ॥ ९० ॥

चक्रपाणिः—कस्यचिदेव प्रशाम्यति इत्यनेन श्वित्राणां दुरुपगमतामाह ॥ ९१ ॥

चक्रपाणिः—नामभिरित्युक्तदारुणादिभिरेव। प्रायःशब्देनैकदोषं द्विदोषञ्च भवति। दोष इत्यादिनोक्तं त्रैविध्यं विभजति। सुश्रुते तु त्वग्गतमेव किलासमपरिस्रावि च इत्युक्तं, न धर्मकुष्ठवद्रक्तादिकुष्ठलक्षणकारकं श्वित्रमित्यभिप्रायेणोक्तम्। इह तु यद्रक्ताद्याश्रयित्वं श्वित्रस्योच्यते

यत् परस्परतोऽभिन्नं बहु यद् रक्तलोमवत्।
यच्च वर्षगणोत्पन्नं तत् श्वित्रं नैव सिध्यति ॥ ९३ ॥
वचांस्यतथ्यानि कृतघ्नभावो निन्दा गुरूणां गुरुधर्षणञ्च।
पापक्रिया पूर्व्वकृतञ्च कर्म्म हेतुः किलासस्य विरोधि चान्नम् ॥९४॥

तत्र श्लोकाः।

हेतुर्द्रव्यं लिङ्गं विविधं ये येषु चाधिका दोषाः।
कुष्ठेषु दोषलिङ्गं समासतो दोषनिर्द्देशः ॥
साध्यमसाध्यं कृच्छ्रं कुष्ठं कुष्ठापहाश्च ये योगाः।
सिद्धाः किलासहेतुर्लिङ्गं गुरु लाघवं तथा शान्तिः ॥

गङ्गाधरः—तत्र श्वित्रस्यासाध्यतामाह—यत् परस्परत इत्यादि। यत् श्वित्र परस्परतो भवत्यभिन्नमेकीभूतं मेलनेन तच्छ्वित्रं न सिध्यति। यच्च श्वित्रं बहु रक्तलोमयुक्तं तन्न सिध्यति। यच्च श्वित्रं वर्षगणोत्पन्नं बहुवर्षजातं तच्च नैव सिध्यति ॥ ९३ ॥

गङ्गाधरः—किलासस्य निदानमाह—वचांसीत्यादि। अतथ्यानि असत्यानि वचांसि। कृतघ्नभावः। गुरूणां निन्दा, गुरूणां धर्षणञ्च। पापक्रिया। पूर्व्वकृतञ्च पापं कर्म्म। विरोधि चान्नञ्च किलासस्य हेतुः ॥ ९४ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोका इत्यादि। कुष्ठेषु हेतुर्निदानं, लिङ्गं विविधम्। येषु कुष्ठेषु ये दोषा अधिकास्तेषां दोषाणां लिङ्गं दोषलिङ्गं, समासतो दोषनिर्द्देशः येषु कुष्ठेषु ये दोषास्तेषां निर्द्देशः। यत् कुष्ठं साध्यं तस्य लक्षणं, यदसाध्यं तस्य च लक्षणं, यत् कृच्छ्रं कष्टसाध्यं तस्य च लिङ्गम्। ततोऽनन्तरं ये कुष्ठापहाः सिद्धयोगाः। किलासस्य हेतुलिङ्गं

तद्रक्तादिदोषभावाभिप्रायेण, रक्तगतदोषं कुष्ठलक्षणकारितया, तेनात्रापि त्वङ्मांसविकृतिकारकत्वं श्वित्रस्य सम्मतमेवेति न विशेषः। रक्तमित्यादिना साध्यकिलासलक्षणमाह ॥ ९२। ९३ ॥

चक्रपाणिः—वचांसीत्यादिना। वाङ्मानसं पापं कर्म्मोक्तम्। पापक्रियेत्यनेन जन्मान्तरकृतमधर्म्मं ग्राहयति ॥ ९४ ॥

चक्रपाणिः—हेतुर्द्रव्यमिति संग्रहश्लोकः। येषु येषु कपालादिषु ये ये वा अधिकाः

इति संग्रहः प्रणीतो महर्षिणा कुष्ठनाशनेऽध्याये ।
स्मृतिबुद्धिवर्द्धनार्थं शिष्याय हुताशवेशाय ॥ ६५ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
कुष्ठचिकित्सितं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

गुरु लाघवं दारणादिभेदानां तथा शान्तिश्चिकित्सा। इत्येष संग्रहः कुष्ठनाशनाध्याये महर्षिणा पुनर्व्वसुना प्रणीतः शिष्यायाग्निवेशाय। स्मृतिबुद्धिवर्द्धनार्थं प्रणीत इति ॥ ९५ ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे
चिकित्सितस्थानजल्पे कुष्ठचिकित्सितजल्पाख्या
सप्तमी शाखा ॥ ७ ॥

दोषास्तेषां निर्द्देशः दोषनिर्द्देशः। रौक्ष्यतोद इत्युक्तं दोषलिङ्गम्। गुरु लाघवमिति श्विलम्। गुरु तत्त्वोत्तरोत्तरमित्यनेनोक्तम् ॥ ९५ ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां कुष्ठचिकित्सितं
नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

अष्टमोऽध्यायः।

अथातो राजयक्ष्मचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः॥ १॥

दिवौकसां कथयतामृषिभिर्वै श्रुता कथा।
कामव्यसनसंयुक्ता पौराणी शशिनं प्रति॥
रोहिण्यामतिसक्तस्य शरीरं नानुरक्षतः।
आजगामाल्पतामिन्दोर्देहः स्नेहपरिक्षयात्॥
दुहितृणामसम्भोगाच्छेषाणाञ्च प्रजापतेः।
क्रोधो निश्वासरूपेण मूर्त्तिमान् निःसृतो मुखात्॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशक्रमात् कुष्ठानन्तरं राजयक्ष्मचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। राजयक्ष्मेति शोषरोगस्य। शेषं पूर्ववद् व्याख्येयम्॥ १॥

गङ्गाधरः—निदानस्थाने शोषनिदाने यदुक्तं शोषस्य नाम राजयक्ष्मा। तद् यथा। तं सर्व्वरोगाणां कष्टतमत्वाद् राजयक्ष्माणमाचक्षते भिषजः। यस्माद् वा पूर्व्वमासीद् भगवतः सोमस्योड़ुराजस्य तस्माद् राजयक्ष्मेति। तत् सोमस्य यथायं शोषो नाम यक्ष्मा जातस्तत्पुरावृत्तमाह—दिवौकसामित्यादि। कामव्यसनसंयुक्ता शशिनं प्रति पौराणी कथा दिवौकसां कथयतां देवानां सकाशात् ऋषिभिः श्रुता। कीदृशी कथा श्रुता तदाह—रोहिण्यामित्यादि। अश्विन्यादिष्वष्टाविंशतौ दक्षसुतासु खल्विन्दोः सोमस्य रोहिण्यां रोहिणीनामिकायां भार्य्यायामतिसक्तस्य शरीरं नानुरक्षतो देहः स्नेहपरिक्षयात् अतिमैथुनेन स्नेहस्य शारीरस्य परिक्षयादल्पतामाजगाम। यदाल्पप्रभो देहोऽभूत् तदा तेनैव केवलेन नायं शोषो नाम रोगोऽभूत् कारणान्तरञ्चास्ति, तदाह—दुहितृणामित्यादि। प्रजापतेर्दक्षस्य रोहिण्याः

चक्रपाणिः—त्रिदोषत्वसामान्यात् कुष्ठमनु राजयक्ष्मचिकित्सितमुच्यते। उन्मादापस्मारौ दक्षाध्वरध्वंसोत्पन्नावपि आगन्तुत्वात् पश्चादुक्तौ। दिवौकसामित्यादिना प्रागुत्पत्त्यादिलक्षणं दर्शयति। प्रागुत्पत्त्या धातुक्षयो राजयक्ष्मणः प्रधानं कारणं, तथा भार्य्यास्वसमवर्त्तितस्य

प्रजापतेर्हि दुहितृरष्टाविंशतिमंशुमान् ।
भार्य्यार्थं प्रतिजग्राह न च सर्व्वास्ववर्त्तत ॥
गुरुणा तमवध्यातं भार्य्यास्वसमवर्त्तिनम् ।
रजःपरीतमवलं यक्ष्मा शशिनमाविशत् ॥
सोऽभिभूतोऽतिवलिना गुरुक्रोधेन निष्प्रभः ।
देवदेवर्षिसहितो जगाम शरणं गुरुम् ॥
अथ चन्द्रमसः शुद्धां मतिं वुद्ध्वा प्रजापतिः ।
प्रसादं कृतवान् सोमे ततोऽश्विभ्यां चिकित्सितः ॥
स विमुक्तग्रहश्चन्द्रो विरराज विशेषतः ।
ओजसा वर्द्धितोऽश्विभ्यां सत्त्वं शुद्धमवाप च ॥ २ ॥

अश्वाणामश्विन्यादीनां दुहितृणां सोमेनासम्भोगात् ताभिः पितुः सन्निधौ गत्वा आवितात् तासां पितुः प्रजापतेः क्रोधः श्वासरूपेण मूर्त्तिमान् सन् मुखान्निःसृतः। किमर्थमेवं क्रोधोऽभूदित्यत आह—प्रजापतेर्हीत्यादि। हि यस्मात्। प्रजापतेः दक्षस्याष्टाविंशतिं दुहितॄरंशुमांश्चन्द्रमा भार्य्यार्थं प्रतिजग्राह, न च सर्व्वासु भार्य्यासु 'समम वर्त्तत, रोहिण्यामेवावर्त्तत। गुरुणा दक्षेण श्वशुरेण सर्व्वासु भार्य्यास्वसमवर्त्तिनं तं शशिनमवध्यातं शप्तं "शोषोऽस्य भवतु" इत्येवं शप्तं रजःपरीतमबलं शशिनं यक्ष्मा रोग आविशत्। अथ यक्ष्मणाविष्टः स शशी अतिवलिना गुरुक्रोधेनाभिभूतः सन् तेन च रोगेण निष्प्रभः सन् देवदेवर्षिसहितो गुरुं श्वशुरं दक्षं प्रजापतिं शरणं रक्षितारं जगाम। शरणापन्ने शशिनि प्रजापतिर्यत् कृतवांस्तदाह—अथ चन्द्रमस इत्यादि। अथ शरणगतानन्तरं प्रजापतिर्दक्षश्चन्द्रमसः शुद्धां मतिं अश्विन्यादिषु सर्व्वासु समवर्त्तिनीं बुद्धिं वुद्ध्वा प्रसादं कृतवान् सोमे। ततोऽश्विभ्यां चन्द्रमाः चिकित्सितः।

अकर्मंश्च कारणं भवतीति दृश्यते। कामव्यसनसंयुक्ता स्त्रीपुंससङ्गसम्बन्धा। देहे स्नेहपरिक्षयात् इति देहसारक्षयात्, स्नेहशब्देन हि सारवाचिना शुक्रौजसी ग्राह्ये। अवध्यातमिति क्रोधेन चिन्तितम्। गुरुक्रोधेनेति यक्ष्मरूपेण। शुभां मतिं बुद्ध्वेति स्वापराधजनितमात्मनः क्षयं बुद्ध्वा। चन्द्रमसः स्वभावदोषपरिहारार्थं शुद्धां बुद्धिं ज्ञात्वा। विमुक्तग्रह इति ग्रहेण यक्ष्माख्येन विमुक्तः। सत्त्वं मनः। शुद्धमिति निर्दोषम्॥ १। २॥

क्रोधो यक्ष्मा ज्वरो रोग एकार्थो दुःखसंज्ञकः।
यस्मात् स राज्ञः प्रागासीद् राजयक्ष्मा ततो मतः॥ ३॥
स यक्ष्मा हूङ्कृतोऽश्विभ्यां मानुषं लोकमागतः।
लब्ध्वा चतुर्व्विधं हेतुं समाविशति मानवम्॥
अयथाबलमारम्भो वेगसन्धारणं क्षयम्।
यक्ष्मणः कारणं विद्याच्चतुर्थं विषमाशनम्॥ ४॥
युद्धाध्ययनभाराध्व लङ्घनप्लवनादिभिः।
पतनैरभिघातैर्वा साहसैर्वा तथापरैः॥
अयथाबलमारम्भैर्जन्तोरुरसि विक्षते।
वायुः प्रकुपितो दोषावुदीर्य्योभौ विधावति॥

विमुक्तग्रहो यक्ष्मग्रहो विमुक्तो येन स विमुक्तग्रहः सन् विशेषतो विरराज। अश्विभ्यामोजसा वर्द्धितः शुद्धं सत्त्वं सात्त्विकं मनोऽवाप च॥ २॥

गङ्गाधरः—नन्वत्र यक्ष्मशब्दः किमेतद्रोगविशेषाभिधायीत्यत आह—क्रोध इत्यादि। क्रोधो यक्ष्मा ज्वरो रोग इत्येकपर्य्यायः, स खलु दुःखसंज्ञकः। स रोगो यस्माद्धेतो राज्ञ उडुराजस्य प्रागासीत्, तस्माद् राजयक्ष्मा राजरोग इति मतः॥ ३॥

गङ्गाधरः—ननु स्वर्लोके चन्द्रस्यायं रोगोऽभूदिह कथं भवतीत्यत आह—स यक्ष्मेत्यादि। स राज्ञश्चन्द्रस्य यक्ष्मा रोगश्चिकित्साकालेऽश्विभ्यां हूङ्कृतः सन् ततो निःसृतो मानुषं लोकमागतः। चतुर्व्विधं हेतुं लब्ध्वा मानवं समाविशति। चतुर्व्विधं हेतुमाह—अयथेत्यादि। अयथाबलं बलातिक्रमेण आरम्भः शरीरप्रवृत्तिः, वेगसन्धारणमधार्य्यवेगधारणम्, क्षयं धातूनां रक्तादीनाम्, चतुर्थं विषमाशनं यक्ष्मणः कारणं विद्यात्॥ ४॥

गङ्गाधरः—अयथाबलं विवृण्वन् यथा ततो राजयक्ष्मा भवति तदाह—युद्धेत्यादि। अध्ययनं सामाध्ययनम् अत्युच्चैर्भवति। प्लवनं नदीवेगाभिमुखसन्तरणम्। आदिना निदानस्थाने उक्तानि सर्व्वाणि। पतनैर्वात्युच्चतः। शिलाकाष्ठादिनाभिघातैस्तथा चापरैः साहसैरित्येभिरयथाबलमारम्भैर्जन्तोः

चक्रपाणिः—अयथाबलमारम्भादियक्ष्महेतुक्षये विहाररूपतया भिन्नजातीयत्वाद् विषमाशनं चतुर्थं पृथक पठितम्। निर्द्देशादेव चतुष्के लब्धे चतुर्थमिति पदं साहसादीनां प्रधानानां बहुत्वेऽपि

स शिरःस्थः शिरःशूलं करोति गलमाश्रितः ।
कण्ठोद्ध्वंसञ्च कासञ्च स्वरभेदमरोचकम् ॥
पार्श्वशूलञ्च पार्श्वस्थो वर्च्चोभेदं गुदे स्थितः ।
जृम्भां ज्वरञ्च सन्धिस्थ उरःस्थश्चोरसो रुजम् ॥
क्षणनादुरसः कासात् कफं ष्ठीवेत् सशोणितम् ।
जर्ज्जरेणोरसा कृच्छ्रमुरःशूलातिपीड़ितः ॥
इति साहसिको यक्ष्मा रूपैरेतैः प्रपद्यते ।
एकादशभिरात्मज्ञः सेवेतातो न साहसम् ॥ ५ ॥
ह्रीमत्त्वाद्वा घृणित्वाद्वा भयाद्वा वेगमागतम् ।
वातमूत्रपुरीषाणां निगृह्णाति यदा नरः ॥

उरसि वक्षसि क्षते सति स्वप्रकोपणैः प्रकुपितो वायुरुभौ शेषौ पित्तकफौ दोषावुदीर्य्य विधावति। स पित्तश्लेष्मसहितो वायुः शिरःस्थः शिरःशूलं करोति। गलमाश्रितः कण्ठोद्ध्वंसं मुहुः कण्ठमुद्ध्वंसत कासवत्। एवं कासञ्च करोति, स्वरभेदञ्च करोति, अरोचकञ्च करोतीति गलस्थवायुः। पार्श्वस्थश्च सपित्तकफो वायुः पार्श्वशूलं करोति। गुदे स्थितो वायुर्वर्च्चोभेदं करोति। सन्धिस्थो वायुः सपित्तकफो जृम्भां ज्वरञ्च करोति। उरःस्थो वायुरुरसो रुजं करोति। कासात् पुनः क्षतस्य उरसः क्षणनात् ततो जर्ज्जरेणोरसा उरःशूलमपीड़ितः सन् कृच्छ्रं यथा स्यात् तथा सशोणितं कफं ष्ठीवेत्। इत्येवं साहसिको यक्ष्मा रोग एतैरेकादशभी रूपैर्लिङ्गैः प्रपद्यते। अतो हेतोरात्मज्ञः पुरुषो न साहसं सेवेत ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—वेगसन्धारणहेतुकमाह—ह्रीमत्त्वादित्यादि। व्याख्यातं निदानस्थाने सन्धारणं शोषस्यायतनमित्यादिना। राजादिसमीपेषु नरः पुरुषो ह्रीमत्त्वात् लज्जया घृणित्वाद् घृणया भयात् भयप्रसक्तेर्वा आगतं वातमूत्र-

चतुर्विधानतिक्रमो दर्शनार्थम्। निदानोक्तमपि राजयक्ष्महेत्वादि पुनः प्रकरणवशात् किञ्चिन्निदानोक्तविशेषविधित्सयोच्यते। उक्तं कारणचतुष्कं प्रपञ्चयति—युद्धेत्यादि। सहसा शक्तिमनालोच्य यानि क्रियन्ते तानि साहसानि। कफपित्तक्षणनादिव्याधिना रक्तकफनिष्ठीवनमेकमेव लक्षणमुरःशूलातिपीड़ित इत्यनेनोच्यते। शूलोरोरुकरक्तनिष्ठीवनविशेषणेनैव एकादशरूपत्वं पूर्य्यते ॥३—५॥

तदा वेगप्रतीघातात् कफपित्ते समीरयन्।
ऊर्द्ध्वं तिर्य्यगधश्चैव विकारान् कुरुतेऽनिलः।
प्रतिश्यायश्च कासश्च स्वरभेदमरोचकम्।
पार्श्वशूलं शिरःशूलं ज्वरमंसावमर्द्दनम्॥
अङ्गमर्द्दो मुहुश्छर्द्दि र्वर्च्चोभेदं त्रिलक्षणम्।
रूपाण्येकादशैतानि यक्ष्मा यैरुच्यते महान्॥ ६। ७॥
ईर्ष्योत्कण्ठाभयत्रास-शोकक्रोधातिकर्षणात्।
अतिव्यवायानशनाच्छुक्रमोजश्च हीयते॥

पुरीषादीनामधार्य्यं वेगं यदा निगृह्णाति तदा तद्वेगप्रतीघातात् कुपितोऽनिलः कफपित्ते समीरयन् सन् ऊर्द्ध्वं तिर्य्यगधश्च विकारान् कुरुते। यान् विकारान् कुरुते तानाह—प्रतिश्यायश्चेत्यादि। वर्च्चोभेदमतिसारम्। त्रिलक्षणमिति—प्रतिश्यायादिकमेकादशं त्रिदोषलक्षणं त्रिदोषजत्वात्। यैर्लिङ्गैर्महान् यक्ष्मोच्यते तान्येतान्येकादश रूपाणि भवन्ति॥ ६। ७॥

गङ्गाधरः—अथ क्षयहेतुकमाह—ईर्ष्योत्कण्ठेत्यादि। व्याख्यातश्च निदानस्थाने क्षयः शोषस्यायतनमित्यादिना। ईर्ष्यादिभिरतिकर्षणात्। अतिव्यवायानशनादिति यथायोग्यं शुक्रौजसोः क्षयहेतुत्वाद् यथाक्रमाद् वा। अतिव्यवायात् शुक्रं क्षीयते, अनशनादोजः क्षीयते, तथेर्ष्यादिभिरतिकर्षणादप्योजः क्षीयते। ओज इह हृदयस्थायी रस इति प्रोक्तं निदानस्थाने। तद्रसजत्वाद् द्रवत्वाच्च रस इत्युक्तमोज एव रसो हृदयस्थायी न त्वाहारजरसः स हि सर्व्वशरीरे सप्तभिर्नाड़ीशतैरुह्यते। ओजस्त्वर्द्धाञ्जलिपरिमितं यत् तत् खलु रसजत्वाद रसो हृदयस्थायी तत् क्षीयते न त्वष्टबिन्दुमात्रं तस्य क्षये मरणादिति कस्यचिद् व्याख्यानमयुक्तम्। ओजस्त्वर्द्धाञ्जलिमानमेवैकविधं न त्वधिकम्। अष्टबिन्दुमानमेवार्द्धाञ्जलिः कर्षमानं बिन्दुस्तत्पर्य्यायशब्दात्। तन्त्रान्तरविरोधश्च। तथा हि। कफप्रधानैर्दोषैस्तु रुद्धेषु रसवर्त्मसु। अतिव्यवायिनो वापि क्षीणे

चक्रपाणिः—ह्रीमत्त्वादित्यादिना वेगसंधारणजमाह। वर्च्चोभेदं त्रिलक्षणमिति त्रिदोषलिङ्गमित्यर्थः पृथग्वातादिजनितम्॥ ६। ७॥

चक्रपाणिः—ईर्ष्येत्यादिना धातुक्षयजमाह। ओज इति रसः। रसेऽप्योजःशब्दो वर्त्तते, यदुक्तं—मलीभवति तत् प्रायः कल्पते किञ्चिदोजसे इति। किंवा ओजो देहस्य सारम्।

ततः स्नेहक्षयाद् वायुर्वृद्धो दोषावुदीरयन् ।
प्रतिश्यायं ज्वरं कासमङ्गमर्दं शिरोरुजम् ॥
श्वासं विड्भेदमरुचिं पार्श्वशूलं स्वरक्षयम् ।
करोति चांससन्तापमेकादशमहाग्रहः ॥
रूपाण्यावेदयन्त्येतान्येकादश महागदम् ।
संप्राप्तं राजयक्ष्माणं क्षयात् प्राणक्षयावहम् ॥ ८ ॥
विविधान्यन्नपानानि वैषम्येण समश्नताम् ।
जनयन्त्यामयान् घोरान् विषमान् मारुतादयः ॥

रेतस्यनन्तराः । क्षीयन्ते धातवः सर्व्वे ततः शुष्यति मानवः इति । विषमाशनजे रसस्य रुधिरभावापन्नत्वे वर्त्मरोधात् । सामान्योक्तस्य विशेषव्याख्या बोध्या । इत्येवमोजःक्षये शुक्रक्षये च यद्भवति तदाह—ततः स्नेहेत्यादि । ईर्ष्याद्यतिकर्षणानशनाभ्यां हृदयस्थरसक्षयादतिव्यवायाच्छुक्रक्षयाच्च शरीरस्नेहक्षयः स्यात् ततस्नेहक्षयाद् वायुर्वृद्धो भवति ; वृद्धश्च शेषौ दोषौ पित्तकफौ चोदीरयन् सन् प्रतिश्यायादि लिङ्गं करोति । एकादशमहाग्रह इति वायुविशेषणम् । गृह्णातीति ग्रहः । एकादश प्रतिश्यायादयो महान्तो ग्रहा यस्मात् स एकादशमहाग्रहहेतुर्वायुः । एतानि प्रतिश्यायादीन्येकादश रूपाणि महागदं राजयक्ष्माणं सम्प्राप्तं जातमावेदयन्ति । शुक्रौजसोः क्षयात् प्राणक्षयावहञ्च राजयक्ष्माणमावेदयन्तीति ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—विषमाशनहेतुकमाह—विविधानीत्यादि । विषमाशनं शोषस्य आयतनमित्यादिना निदानस्थाने व्याख्यातम् । विविधान्यन्नपानानीति पानाशनभक्ष्यलेह्योपयोगान् वैषम्येण समश्नताम् । प्रकृतिकरणसंयोगराशिदेशकालोपयोगसंस्थोपशयतो विषमानासेवमानानाम् । विषमा मारुतादयः । तेभ्यो विषमपानादिभ्यो वातपित्तश्लेष्माणो वैषम्यमापन्ना वृद्धा घोरान् आमयान्

स्नेहक्षयादिति देहसारशुक्रौजःक्षयात् । क्षयात् प्राणक्षयप्रदमित्यत्र क्षयहेतुत्वात् क्षयात् । प्राणक्षयावहमिति वा पाठः ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—विविधानीत्यादिना विषमाशनजमाह । वैषम्येणेति प्रकृतिकरणाद्यष्ट-

स्रोतांसि रुधिरादीनां वैषम्याद् विषमं गताः।
रुद्ध्वा रोगाय कल्पन्ते पुष्यन्ति च न धातवः॥ ९॥
प्रतिश्यायं प्रसेकञ्च कासं छर्द्दिमरोचकम्।
ज्वरमंसाभितापञ्च छर्द्दनं रुधिरस्य च॥
पार्श्वशूलं शिरःशूलं स्वरभेदमथापि च।
कफपित्तानिलकृतं लिङ्गं विद्याद् यथाक्रमम्॥ १०॥
इति व्याधिसमूहस्य रोगराजस्य हेतुजम्।
रूपमेकादशविधं हेतुश्चोक्तश्चतुर्व्विधः॥ ११॥

जनयन्ति। यथा जनयन्ति तदाह—स्रोतांसीत्यादि। विविधान्नपानानां वैषम्याद् विषमं गता मारुतादयः रुधिरादीनां स्रोतांसि सप्तशतनाड़ीभिः सर्व्वं देहं गतस्याहारजरसस्य रुधिरभावप्राप्तौ यानि स्रोतांसि रसस्य गमनस्य पन्थानस्तानि एवं रक्तादीनां परपरधातुत्वप्राप्तौ ये गतिपथास्तानि स्रोतांसि रुद्ध्वा वक्ष्यमाणप्रतिश्यायादयो रोगाय कल्पन्ते क्लृप्ता भवन्ति। ततश्च रुधिरादयो धातवो न पुष्यन्ति॥ ९॥

गङ्गाधरः—तत्र यो दोषो यं यं रोगं जनयति तदाह—प्रतिश्यायमित्यादि। कफो दोषः प्रतिश्यायप्रसेककासच्छर्द्द्यरोचकान् करोति। पित्तन्तु ज्वरांसाभितापरुधिरच्छर्द्दनानि त्रीणि करोति। वायुः पार्श्वशूलशिरःशूलस्वरभेदान् करोतीत्येवं प्रतिश्यायादिकं सार्द्धश्लोकोक्तं लिङ्गं यथाक्रमं कफपित्तानिलकृतं विद्यादिति॥ १०॥

गङ्गाधरः—उपसंहरति—इतीत्यादि। इत्येतदेकादशविधं रूपं व्याधिसमूहस्य प्रतिश्यायादिव्याधिसमूहलक्षणस्य रोगराजस्य राजयक्ष्मणो हेतुजं

विधाहारवैषम्यात्। अतिप्रवृद्धा वातादयो वैषम्येणोन्मार्गेण गताः रुधिरादीनां स्रोतांसि रुद्ध्वा यक्ष्मरूपाय कल्पन्ते इति योजना। यथाक्रममिति प्रथमश्लोकार्द्धविहितं कफकृतं, द्वितीयश्लोकार्द्धविहितं पित्तकृतं, शेषन्तु वातकृतम्॥ ९। १०॥

चक्रपाणिः—अत्र प्रत्येकम् एकादशलक्षणपाठेन एकादशलक्षणयोगेनैव राजयक्ष्मणः सम्पूर्णत्वं प्रायो भवतीति दर्शयति। यत् तु षड्लक्षणत्वं त्रिलक्षणत्वं वा यक्ष्मणो वक्ष्यति, तत् सम्पूर्णलक्षणस्यैव ज्ञेयम्; न तु शेषाणाम्। अथ अयथाबलमारम्भादिभेदेन चातुर्व्विध्यकथनेन तान्येव लक्षणानि सर्व्वत्र भवन्ति। तथाच सर्व्वेऽपि त्रिदोषजास्तेनैक-

पूर्व्वरूपं प्रतिश्यायो दौर्व्वल्यं दोषदर्शनम्।
अदोषेष्वपि भावेषु काये बीभत्सदर्शनम्॥
घृणित्वमश्नतश्चापि बलमांसपरिच्चयः।
स्त्रीमद्यमांसप्रियता प्रियता चावगुण्ठने॥

साहसादिप्रत्येकहेतुजमुक्तं चतुर्व्विधो हेतुश्चोक्त इति। ये तु व्याचक्षते—हेतुचतुष्टयान्मिलितादेव साहसादिचतुष्टयात् एष राजयक्ष्मा जायते न त्वेककस्मात् साहसादित इति, तदयुक्तं, यत इह निदानस्थाने च प्रत्येकहेतोस्त्रिदोषकोप एकादशरूपाणि सम्प्राप्तिश्चोक्ता इति॥ ११॥

<u>गङ्गाधरः</u>—पूर्व्वरूपाण्याह—पूर्व्वरूपमित्यादि। प्रतिश्यायादि—पततां यच्च दर्शनमित्यन्तं पूर्व्वरूपं व्याधिसमूहस्य रोगराजस्य भवति। तच्च बहुरूपस्य राजयक्ष्मणः प्रागरूपं ज्ञेयम्। तत्र दोषदर्शनमदोषेष्वपि भावेषु। यत् द्रव्यादिकमदुष्टं तद् दुष्टवद् दृश्यते। काये स्वशरीरे बीभत्सदर्शनं निन्दितरूपदर्शनम्। घृणित्वमश्नतश्चापि, यदश्नाति तच्च घृणयाऽश्नाति। स्त्रीमद्यमांसप्रियता, स्त्रीषु मद्येषु मांसेषु भोगार्थं प्रियता भवति। अवगुण्ठने

रूपत्वाभिधानं युक्तम्। उक्तञ्च शल्ये—'एकप्रदेशानामेकत्र सान्निध्यात् तत्र क्रियायाश्चाविभागेन प्रायेण' इत्याद्यनेन च। 'एक एव मतः शोषः सन्निपातात्मको गदः' इतीहापि चोक्तम्। सर्व्वस्त्रिदोषजो यक्ष्मा इत्याद्य वं हेतुना लक्षणेन चतुर्णामपि भेदात् भिन्न एव इति युक्तम्। अस्य हेतवोऽयथाबलमारम्भादयः उक्ता एव, लिङ्गञ्च भिन्नं साहसजं, कण्ठोद्ध्वंस उरोरुक् जृम्भा च। वेगसन्धारणजे च अङ्गमर्दो मुहुश्छर्दि स्तथा वर्च्चोभेदस्त्रिलक्षणः। अन्यत्र हि वर्च्चोभेदस्त्रिलक्षणो न भवति। क्षयजे श्वासशूलसन्तापाः। विषमाशने छर्द्दनं रुधिरस्य, साहसजे प्रतिश्यायाभावः। शोषे तु प्रतिश्याय इत्यादिलक्षणभेदः। चिकित्सितभेदस्तु असाधारणलक्षणे कृत एव तस्माद् भेदो यक्ष्मणामेव तन्त्रान्तरे स्थूलदृष्ट्या भेद उक्तः सूक्ष्मचिन्तायान्तु अयमेव भेदो युक्त्या ज्ञेयः। पुनश्च "इत्यादिना" दोषलक्षणानि वक्ष्यति तत् सामान्येन यक्ष्मणः प्रायोभाविलक्षणं चतुर्ष्वपि समुच्चित्योक्तमिति ज्ञेयम् ; तेन न पुनरुक्तम्॥ ११॥

<u>चक्रपाणिः</u>—सम्प्रति चतुर्णामपि साधारणं पूर्व्वरूपमाह—पूर्व्वरूपमित्यादि। प्रतिश्यायश्च रूपे पठितः। तेन प्रतिश्यायः पूर्व्वरूपं पूर्व्वरूपान्तरसहितं रूपमिति विशेषः। न चैक एव प्रतिश्यायः पूर्व्वरूपार्थोऽपि व्याध्यवस्थायां वर्त्तमानत्वाद् रिष्टं भवति पूर्व्वरूपाणि सर्व्वाणि इत्यादिना सर्व्वपूर्व्वरूपाणां रूपानुवर्त्तनाद् व्याधौ रिष्टं युक्तम्। काये बीभत्सदर्शनमिति

मक्षिकाघुणकेशानां तृणानां पतनानि च।
प्रायोऽन्नपाने केशानां नखानाञ्चाभिवर्द्धनम्॥
पतत्त्रिभिः पतङ्गैश्च श्वापदैश्चाभिधर्षणम्।
स्वप्ने केशास्थिराशीनां भस्मनश्चाधिरोहणम्॥
जलाशयानां शैलानां वनानां ज्योतिषामपि।
शुष्यतां क्षीयमाणानां पततां यच्च दर्शनम्॥
प्रागूरूपं बहुरूपस्य तज्ज्ञेयं राजयक्ष्मणः।
रूपन्त्वस्य यथोद्देशं परं शृणु सभेषजम्॥ १२॥
यथास्वेनोष्मणा पाकं शारीरा यान्ति धातवः।
स्रोतसा च यथास्वेन धातुः पुष्यति धातुतः *॥

शुवस्त्रादिपरिच्छदे प्रियता च। प्रायोऽन्नपानेऽन्ने पाने मक्षिकादीनां पतनानि, केशानां नखानाञ्च छिन्नानामतिवर्द्धनम्। स्वप्ने पतत्त्रादिभिरभिधर्षणं दृश्यते। तथा केशराशीनामस्थिराशीनां भस्मनश्च राशीनां स्वप्नेऽधिरोहणम् आरोहणं दृश्यते। एवं स्वप्ने शुष्यतां क्षीयमाणानां जलाशयादीनां यच्च दर्शनं तत् पूर्व्वरूपमिति। रूपन्त्वस्येति। यथोद्देशं साहसक्षयवेगसन्धारणविषमाशनेभ्यो य उद्देशः संक्षेपोक्तिः कृतः तमनतिक्रम्यातः परं सभेषजं शृणु॥ १२॥

गङ्गाधरः—तत्र राजयक्ष्मण आहारपाको यथा भवति तदाह—यथास्वेनेत्यादि। सर्व्वेषां स्वस्थानामाहारात् जठराग्निना पक्वाज्जातरसादयः सर्व्वे शारीरा धातवो यथास्वेन स्वस्वस्थितेनोष्मणा पाकं यान्ति। यथा चतुर्व्विध आहारो जाठरेण अग्निना पाकं याति, प्रसादभागेन रसश्च जायते, किट्टेन मलमूत्रं,

विकृतिदर्शनम्। मक्षिकादीनां पतनानि अन्नपाने च योज्यम्। पतत्त्रादिभिरभिधर्षणं स्वप्ने ज्ञेयम्। पतत्त्रिणः पक्षिणः, श्वापदा व्याघ्रादयः, केशास्थिराशीनामित्यादौ यच्च दर्शनमित्यन्तेन स्वप्ने इत्यनुवर्त्तते। सम्प्रति यक्ष्मरूपाणि प्रपञ्चेन व्याख्यातुमाह—रूपं तस्येत्यादि। प्रपञ्चेन कथयिष्यामि॥ १२॥

चक्रपाणिः—रूपव्याकरणे कर्त्तव्ये यक्ष्मणः शरीरधातुपोषणविरोधकस्य धातुपोषणविरोधोपदर्शनार्थमाह—यथास्वेनेत्यादि। यथास्वेनोष्मणा त्रयोदशविधेन। धातुः पुष्यति धातुनेति—रसेन

* धातुना इति वा पाठः।

स्रोतसां सन्निरोधाच्च रक्तादीनाञ्च संक्षयात् ।
धातूष्मणाञ्चापचयाद् राजयक्ष्मा प्रवर्त्तते ॥ १३ ॥
तस्मिन् काले पचत्यग्निर्यदन्नं कोष्ठसंश्रितम् ।
मलीभवति तत् प्रायः कल्पते किञ्चिदोजसे ॥
तस्मात् पुरीषं संरक्ष्यं विशेषाद् राजयक्ष्मिणः ।
सर्व्वधातुक्षयार्त्तस्य बलं तस्य हि विड्बलम् ॥ १४ ॥

तथा स रसः स्वस्मिन् स्थितेनोष्मणा क्रमात् पञ्चभिर्दिनैः पाकं याति, रक्तञ्च प्रसादांशेन भवति, रक्तञ्च स्वस्योष्मणा पाकं याति प्रसादांशेन मांसञ्च पञ्चाहेन जायते, इत्येवं रसादयो धातवः स्वेन स्वेनोष्मणा पाकं यान्ति यथास्वेन च स्रोतसा गच्छतः पूर्व्वपूर्व्वधातुतः परपरो धातुः पुष्यति। नैवं राजयक्ष्मिणः; कस्मात्? स्रोतसामित्यादि। आहारजा रसाः सप्तसु स्रोतःशतेषु गच्छन्तो येषु स्रोतःसु गत्वा रक्तानि भवन्ति तेषां स्रोतसां सन्निरोधान्न च रसो रक्तं जायते, ततो रक्तं न पुष्यति क्षयञ्च गच्छति, तस्य च मांसभावगतिपथरोधात् तत्क्षयान्मांसादीनाञ्च पोषणाभावात् क्षयो भवति। इत्येवं रक्तादीनां परपरधातुत्वप्राप्तौ स्रोतसां रोधात् संक्षयात् धातूष्मणाञ्चापचयो भवति, क्षीणे ह्याधारे भवत्याधेयोऽपि क्षीणः। ततो राजयक्ष्मा प्रवर्त्तते जायते ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—तस्मिन्नित्यादि। तस्मिन् राजयक्ष्मजन्मनः काले जाठरोऽग्निः कोष्ठसंश्रितमभ्यवहृतमन्नं यत् पचति तत् प्रायो मलीभवति मूत्रपुरीषं भवति, प्रसादांशस्तु किञ्चित् ओजसे कल्पते। अल्परसो भूत्वा यत्-किञ्चित् स्रोतःपथेन गत्वा परपरधातुरल्पशो भूत्वा तेषां सारभागाय स खल्वोजसे क्लृप्तो भवति। तस्मात् इत्येवं यक्ष्मिणः पुरीषबहुलतयाहारपाकाद् विशेषात् पुरीषं भिषजा संरक्ष्यं यथा मलातिप्रवृत्तिन स्यात् तथा क्रियेत।

धातू रक्तादिरूपः किंवा क्रमपरिणामपक्षे रसेन रक्तं रक्तेन मांसं पुष्यतीति ज्ञेयम्। एवं धातुपोषणक्रमं दर्शयित्वा यक्ष्मणि तद्विरोधमाह—स्रोतसामित्यादि। सन्निरोधादिति यक्ष्मकारकदोषेण निरुद्धत्वाद् रक्तादिसंक्षयोऽपि स्रोतोरोधात् तथा पोषकरसाप्राबल्याच्च ज्ञेयः। धातूष्मापचयोऽपि धातुक्षयाद् दोषप्रभावाच्च ज्ञेयः, यदा धातोः पोषकरसहानिर्भवति तदा ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—तस्मिन्नित्यादि। ओजसे इति सारभागाय रसायेति यावत्। विशेषाद् राजयक्ष्मिण इति वचनेन अन्येषामपि दुर्ब्बलानां पुरीषं रक्ष्यमिति सूचयति। विड्बलमिति विडाधारम् ॥ १४ ॥

रसः स्रोतःसु रुद्धेषु स्वस्थानस्थो विवर्द्धते।
स ऊर्द्ध्वं कासवेगेन बहुरूपः प्रवर्त्तते॥
जायन्ते व्याधयश्चातः षडेकादश वा पुनः।
येषां संघातयोगेन राजयक्ष्मेति कल्प्यते॥ १५॥
कासोऽंसतापो वैस्वर्य्यं ज्वरः पार्श्वशिरोरुजा।
छर्द्दनं रक्तकफयोः श्वासो वर्च्चोगदोऽरुचिः॥
रूपाण्येकादशैतानि यक्ष्मिणः षडिमानि तु।
कासो ज्वरः पार्श्वशूलं स्वरवर्च्चोगदोऽरुचिः॥ १६॥

किमर्थं पुरीषं संरक्ष्यमित्यत आह—सर्व्वधात्वित्यादि। सर्व्वधातुक्षयो हि यक्ष्मिणस्तस्य सर्व्वधातुक्षयात्तस्य विड्बलमेव वर्त्तमानि॥ १४॥

<u>गङ्गाधरः</u>—ननु रसः सप्तसु स्रोतःशतेषु चरति येन स्रोतसा गच्छन् रक्तं भवति तत्स्रोतोरोधेन स्वस्रोतसां किं स्थानता भवतीत्यत आह—रसः स्रोतःस्वित्यादि। रक्तभावगतां स्रोतःसु रुद्धेषु रस आहारजः स्वस्थानस्थ एव विवर्द्धते, न च रक्तपथेन गच्छति। स वृद्धो रसः बहुरूपः सन् कासवेगेन ऊर्द्ध्वं प्रवर्त्तते। एवं जायमाने राजयक्ष्मणि पुनरतः कारणात् षट् रूपाणि जायन्ते दोषस्य मध्यमबलेन कोपात्। अथवा सम्पूर्णबलेन कोपात् एकादश रूपाणि जायन्ते। यान्युक्तानि प्रागेकैककारणात् साहसादिनः। येषाञ्च षण्णां वाप्येकादशानां संघातयोगाद् राजयक्ष्मेति कथ्यते, न त्वेकद्वियोगात्॥ १५॥

<u>गङ्गाधरः</u>—ननु कानि तानि षट् रूपाणि चैकादश चेत्यत आह—कास इत्यादि। पार्श्वरुजा शिरोरुजा चेति द्वे रूपे। रक्तच्छर्द्दनं कफच्छर्द्दनञ्च। इत्येतान्येकादश रूपाणि यक्ष्मिणो भवन्ति। षडेवेमानि। कासः ज्वरः पार्श्वशूलं स्वरगदः स्वरभङ्गः वर्च्चोगदोऽतिसारः अरुचिश्चेति षट् रूपाणि। यानि त्वेकादश रूपाणि दोषभेदेनोक्तानि तेषु मध्ये यस्य दोषस्य यत् कार्य्यं तदिह चैकादशानां षण्णाञ्च तत् कार्य्यत्वं बोध्यम्॥ १६॥

<u>चक्रपाणिः</u>—यद्यपि रसवत्मसुपपद्यते तच्च धातून् न पुष्णाति किन्तु स्वस्थाने विवर्द्धते। स्वस्थानस्थ इति हृदयस्थः॥ १५।१६॥

सर्व्वैरर्द्धैस्त्रिभिर्वापि लिङ्गैर्मांसबलक्षये।
युक्तो वर्ज्यश्चिकित्स्यस्तु सर्व्वरूपोऽप्यतोऽन्यथा॥ १७॥
घ्राणमूले स्थितः श्लेष्मा रुधिरं पित्तमेव वा।
मारुतध्मातशिरसो मारुतः श्यायते प्रति॥

गङ्गाधरः—नन्वेवमेवं द्विविधसंघातयोगादेव किं राजयक्ष्मा भवत्यन्यथा वेत्यत आह—सर्व्वैरित्यादि। प्रतिकारणं यान्येकादश रूपाणि प्रोक्तानि तान्यत्र प्रतिसंस्कृत्येह चैकादशानि पुनः पठितानि। तैः सर्व्वैरेकादशभिः संघातयोगेन दोषाणां पूर्णबलेन, मध्यमबलेन च तेषां मध्ये यानि कानि च षट् रूपाणि तैः षड्भिः संघातयोगेन मध्यमबलात्, तेषामेकादशानां मध्ये यानि कानि च त्रीणि रूपाणि भवन्ति तैस्त्रिभिर्वा लिङ्गैः संघातयोगेनाधमबलाद् यो यक्ष्मा भवर्त्तते तैर्लिङ्गैर्युक्तो यक्ष्मा पुरुषस्य मांसबलयोः क्षये सति वर्ज्यो वर्जनीयः स्यात्। अतो मांसबलक्षयादन्यथा मांसबलक्षयाभावे सति सर्व्व-रूपोऽपि एकादशरूपोऽपि षड्रूपो वा त्रिरूपो वा यक्ष्मा चिकित्स्यः स्यात्। एतेन षण्णां रूपाणां त्रयाणाञ्चानिर्देशः ख्यापितस्तेन सुश्रुतोक्तानि "भक्तद्वेषो ज्वरः श्वासः कासः शोणितदर्शनम्। स्वरभेदश्च जायन्ते षड्रूपे राजयक्ष्मणि।" इति षड्रूपाणि; तथा "त्रिभिर्वा पीड़ितं लिङ्गैः श्वास-कासासृगामयैः" इति त्रिरूपाणि न विरुध्यन्ते। इति रूपाणि यक्ष्मणः साध्यस्य चासाध्यस्य चोक्तानि॥ १७॥

गङ्गाधरः—तत्रैकादशानां प्रतिश्यायादीनां प्रत्येकं लक्षणान्याह प्रसङ्गात् प्रतिश्यायादिरोगोपदेशं चिकीर्षुराचार्य्यः—घ्राणमूले इत्यादि। घ्राणमूले नासिकामूले स्थितः श्लेष्मा तथा पित्तं वा रुधिरं वा मारुतो वा मारुत-ध्मातशिरसो वायुना ध्मातं शब्दितं शिरो यस्य तस्य प्रति श्यायते।

चक्रपाणिः—सर्व्वैरित्येकादशभिः, अर्द्धैरिति षड्भिरेकादशस्य ज्येष्ठभागपरिग्रहात् षडेषामर्द्धं भवति। दृष्टा चैषा विधा, यथा—त्रिंशन्मता स्नेहा निरूहान्तरिताश्च षट् स्युरित्यनेनोक्तः। त्रिभि-रित्यादि। त्रीणि यक्ष्मणो रूपाणि ज्ञेयानि शृङ्गग्राहिकया निर्देशात्। अन्ये तु अंसपार्श्वाभि-तापश्चेत्यादि वक्ष्यमाणं लक्षणत्रयं वर्णयन्ति। केचित् तु अंसपार्श्वाभितापश्चेत्यादिकं यक्ष्मसम्बन्धं क्षयलक्षणं वदन्ति। अन्यथेति बलमांसयोगे सति॥ १७॥

चक्रपाणिः—प्रतिश्यायं विवृणोति। घ्राणविप्लवो गन्धाघ्राणादिरूपः। यक्ष्मा वातः

प्रतिश्यायस्ततो घोरो जायते देहकर्षणः ।
तस्य रूपं शिरःशूलं गौरवं घ्राणविप्लवः ॥
ज्वरः कासः कफोत्क्लेशः स्वरभेदोऽरुचिः क्लमः ।
इन्द्रियाणामसामर्थ्यं यक्ष्मा वातः प्रजायते ॥ १८ ॥
पिच्छिलं बहुलं विस्रं हरितं श्वेतपीतकम् ।
व्यापन्नं ष्ठीवति रसं कासन् यक्ष्मी कफानुगम् ॥ १९ ॥
अंसपार्श्वाभितापश्च सन्तापः करपादयोः ।
ज्वरः सर्व्वाङ्गगश्चेति लक्षणं राजयक्ष्मणः ॥ २० ॥
वातात् पित्तात् कफाद् रक्तात् कासवेगात् सपीनसात् ।
स्वरभेदो भवेद् वाताद् रुक्षः क्षामश्चलः स्वरः ॥

ततो घोरो देहकर्षणः प्रतिश्यायो जायते। इति श्लैष्मिको रौधिरः पैत्तिको वातिकश्चेति चतुर्व्विधः प्रतिश्यायः। तस्य रूपं शिरःशूलादिकमेकादशविधम्। घ्राणविप्लवः क्लेदेन नासापुटपूर्णता। यक्ष्मा राजयक्ष्मा। इत्येवं प्रतिश्यायाद् यक्ष्मा जायते॥ १८॥

गङ्गाधरः—कथं कासो जायते तदाह—पिच्छिलमित्यादि। साहसाद्यन्यतमकारणदुष्टास्त्रयो दोषा यस्य त्वेवं प्रतिश्यायं कुर्व्वन्ति स यक्ष्मी व्यापन्नं रक्तभावगतिपथरुद्धं रसं पिच्छिलादिरूपं कफानुगं कासन् सन् ष्ठीवतीत्येवं यक्ष्मिणः कासो भवति॥ १९॥

गङ्गाधरः—ज्वरस्तु यथा भवति तदाह—अंसेत्यादि। अंसो भुजस्य उपरिभागः। तस्य सन्तापः शूलम्। एवं पार्श्वसन्तापः पार्श्वशूलम्। करपादयोः सन्तापो ज्वाला, विशेषेण सर्व्वाङ्गगश्च सन्ताप इति यस्य स राजयक्ष्मणो लक्षणं ज्वरः॥ २०॥

गङ्गाधरः—तस्य लक्षणं स्वरभेद उक्तस्तमाह—वातादित्यादि। वातादिषट्कारणात् स्वरभेदो राजयक्ष्मणो लक्षणं भवेत्, तत्र वातात् स्वरभेदे

प्रजायत इत्यनेनोक्तलक्षणप्रतिश्यायस्यैव पूर्व्वरूपतां सूचयति। स ऊर्द्ध्वं कासवेगेन बहुरूपः प्रवर्त्तते यदुक्तं बहुरूपं तद्विवृणोति, पिच्छिलमित्यादि। राजयक्ष्मणः क्षयस्य विशिष्टं लक्षणमाह। अंसेत्यादिलक्षणं राजयक्ष्मण इति॥ १८—२०॥

तालुकण्ठपरिशोषः पित्तात् वक्तुमसूयते ।
कफाद्ध भेदो विबन्धश्च स्वरः खुनखुनायते ॥
सद्योरक्तविबन्धत्वात् स्वरः कृच्छ्रात् प्रवर्त्तते ।
कासातिवेगात् करुणः * पीनसात् कफवातिकः ॥ २१ ॥
पार्श्वशूलन्त्वनियतं सङ्कोचायामलक्षणम् ।
शिरःशूलं ससन्तापं यक्ष्मिणः स्यात् सगौरवम् ॥ २२ ॥
अतिखिन्ने † शरीरे तु यक्ष्मिणो विषमाशनात् ।
कण्ठात् प्रवर्त्तते रक्तं श्लेष्मा चोत्क्लिष्टसञ्चितः ॥

क्षामश्च क्षामश्च स्वरो भवति। पित्तात् स्वरभेदे तालुकण्ठपरिशोषः। परिशोषो दाहः। वक्तुमसूयते वाक्यवचनेऽसूया भवति। कफात् स्वरस्य भेदो विबन्धश्च, स्वरः खुनखुनायते च। रक्तात् स्वरभेदे रक्तनिष्ठीवनं न भूत्वा यदा बन्धः स्यात् तदा स्वरः कृच्छ्रात् प्रवर्त्तते। कासातिवेगात् स्वरभङ्गे करुणः स्वरः कातरः स्वरः। पीनसात् स्वरभेदे कफवातिकः स्वरः ॥ २१ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—एवंराजयक्ष्मणि पार्श्वशूलमाह—पार्श्वशूलमित्यादि। पार्श्वशूलं पार्श्वयोः सङ्कोच आयामो दैर्घ्यं लक्षणं यस्य तत् कदाचित् पार्श्वयोः सङ्कोचः कदाचिदायाम इत्यनियतम्। यक्ष्मणि शिरःशूलं शिरसः सन्ताप-सहितं गौरवमुच्यते ॥ २२ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—छर्द्दनं रक्तकफयोरिति यदुक्तं तदाह—अतिखिन्न इत्यादि। यक्ष्मिणः शरीरेऽतिखिन्ने सति विषमाशनात् रक्तं कण्ठात् प्रवर्त्तते। इति रक्तच्छर्द्दनम्। तथा उत्क्लिष्टः सञ्चितः श्लेष्मा च कण्ठात् प्रवर्त्तते। इति

<u>चक्रपाणिः</u>—स्वरभेदं विभजते। वक्तुमसूयत इति वक्तुं नेच्छति। खुरखुरायते इति खुरखुरशब्दं करोति। सद्योऽवसन्नः। कषण इति कण्ठं कषति हिनस्तीति यावत् ॥ २१ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—पार्श्वशूलन्त्वनियतमिति न सङ्कोचरूपेण नियतम्। कदाचिदायामरूपं कदाचित् सङ्कोचरूपं न सर्व्वदा। भाविशिरःशूलत्वेन वायुम्, ससन्तापत्वेन पित्तम्, सगौरवत्वेन श्लेष्माणम् एवं त्रिदोषजन्यत्वं ज्ञेयम् ॥ २२ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—सरक्तं कफमस्यतीति यदुक्तं तल्लक्षणं विवृणोति—अभिसन्न इति। अभितः सन्नोऽभिसन्नः। अभिष्यन्द इति पाठपक्षेऽभिष्यन्दगृहीत इत्यर्थः। किन्त्वभिपूर्व्वस्यन्दतेः

---

* कषण इति चक्रधृतः पाठः ।　　　　† अभिसन्न इति चक्रः ।

रक्तं विबद्धमार्गत्वान्मांसादीन् नानुपद्यते।
आमाशयस्थमुत्क्लिष्टं बहुत्वात् कण्ठमेति वा॥ २३॥
वातश्लेष्मविबन्धत्वादुरसः श्वासमृच्छति॥ २४॥
दोषैरुपहते चाग्नौ सपिच्छमतिसार्य्यते॥ २५॥
पृथग्दोषैः समस्तैश्च जिह्वाहृदयसंस्थितैः।
जायतेऽरुचिराहारैर्द्विष्टैरर्थैश्च मानसः॥

कफच्छर्द्दनम्। अथवान्यथा रक्तच्छर्द्दनं भवति तदाह—रक्तमित्यादि। रक्तं मांसादिभावमाप्तौ विबद्धमार्गं तस्मान्मांसादीन् नानुपद्यते यच्च किञ्चित् जायते तदामाशये तिष्ठति। आमाशये स्थितं यदा बहु भवति तदोत्क्लिष्टं सत् कण्ठमेतीति वा रक्तच्छर्द्दनं भवति॥ २३॥

गङ्गाधरः—श्वासस्तु यक्ष्मिणो यथा स्यात् तदाह—वातश्लेष्मेत्यादि। वातश्लेष्मणोः मिलितयोरुरसि विबद्धत्वादुच्छ्वासपथरोधादुरसो वक्षसः श्वासमृच्छति यक्ष्मी॥ २४॥

गङ्गाधरः—वर्च्चोगदश्चैवं भवति—अग्नौ वातादिभिर्दोषैरुपहते सति सपिच्छं पिच्छासहितमतिसार्य्यते द्रवपुरीषमिति वर्च्चोगदो भवति॥ २५॥

गङ्गाधरः—अरुचिस्तु यक्ष्मिणस्त्वेवं भवति—पृथग्दोषैरित्यादि। जिह्वा-हृदयसंस्थितैर्वातपित्तकफैर्दोषैः पृथक् समस्तैश्च यक्ष्मिण आहारेऽरुचिर्जायते।

कथं समासिद्धिर्भवतीति चिन्तनीया। सञ्चितोत्क्लिष्टमिति वक्तव्ये पूर्व्वनिपातनियमादुत्क्लिष्ट-सञ्चित इति कृतम्। केवलरुधिरच्छर्द्दनेन युक्तं विवृणोति—रक्तमित्यादि। विबद्धमार्गत्वादिति रक्तस्य मांसाद्यभिगमे यो मार्गः तन्निरोधात् मांसादीननभिगच्छद् रक्तमामाशये एव कृताधिष्ठानं प्रजवणजलमिव विबद्धमार्गत्वाद् बहु भवति। बहुत्वेनोत्क्लिष्टं द्वारान्तरागमनात् कण्ठमेति। एवं रक्तस्य पोषकरसेनासम्बन्धात् क्षीयमाणस्यामाशये एव बहुत्वं ज्ञेयम्। तेन रक्तादीनाञ्च संक्षयादित्यनेन रक्तक्षयो य उक्तः स उपपन्न एव॥ २३॥

चक्रपाणिः—रोगाधिकारे पञ्च भक्तस्यानशनस्थानानीति वातपित्तकफद्वेषायासा इत्यनेन यद्यपि त्रिदोषजारुचिर्नोक्ता, तथापि चिकित्सार्थं द्वन्द्वजगुल्मवत् त्रिदोषजारुचिरुच्यते। वक्ष्यति— चतुरोऽरोचकान् हन्युः वातादेरेकशः सर्व्वजानिति। इयञ्च त्रिदोषजारुचिः प्रकृतिसमसमवायारब्धा, तेन रोगाधिकारे प्रत्येकदोषजारुचिमुद्दिशति। प्रकृतिसमसमवायारब्धत्वेनैव त्रिदोषजत्वे

कषायतिक्तमधुरैर्विद्यान्मुखरसैः क्रमात्।
वाताद्यैररुचिं जातां मानसीं दोषदर्शनात्॥ २६॥
अरोचकात् कासवेगाद्द दोषोत्क्लेशाद्द भयादपि।
छर्द्दिर्या सा विकाराणामन्येषामप्युपद्रवः॥ २७॥
सर्व्वस्त्रिदोषजो यक्ष्मा दोषाणान्तु बलाबलम्।
परीक्ष्यावस्थिकं वैद्यः शोषिणं समुपाचरेत्॥ २८॥

मानसैर्द्विष्टैरर्थैर्मनोज्ञवस्तुभिश्चारुचिरागन्तुजो जायते। तत्र मुखस्य कषायरसेन वातजारुचिं विद्यात्। तिक्तरसेन पित्तजारुचिं, मधुररसेन कफजारुचिं, समस्तैश्च वाताद्यैर्जातामरुचिं समस्तमुखरसैः कषायतिक्तमधुरैर्विद्यात्। मानसीं मनोज्ञजामरुचिं दोषदर्शनाद् विद्यात्। स्वाभाविकश्च मुखं तत्र वर्त्तते न च रुचिराहारे स्यादिति। इत्येवं प्रतिश्यायजकासादीन्येकादश रूपाणि यक्ष्मिणो भवन्ति॥ २६॥

गङ्गाधरः—तत्रोपद्रवश्छर्द्दिर्भवति तद् यथा स्यात् तदाह—अरोचकात् इत्यादि। यक्ष्मिणोऽरोचकादितो या छर्द्दिर्भवति सा तूपद्रवः। एवमन्येषां विकाराणां या छर्द्दिररोचकादितो जायते सापि तस्य तस्य रोगस्योपद्रव इति॥ २७॥

गङ्गाधरः—इति राजयक्ष्मणो रूपाणां लक्षणान्युक्त्वा चिकित्साक्रममाह—सर्व्वस्त्रिदोषज इति। सर्व्वो यक्ष्मा त्रिदोषजस्तत्रापि दोषाणां बलाबलं पुंस आवस्थिकं बलाबलञ्च परीक्ष्य वैद्यः शोषिणं यक्ष्मिणं समुपाचरेत्॥ २८॥

पृथक् लक्षणं नोक्तम्। अतो वातादिलक्षणमेलक एव तस्याः लक्षणम्। कषायमुखरसता वातजायां, तिक्तमुखरसता पैत्तिकायां, मधुरमुखरसता कफजायाम्। त्रिदोषजायान्तु त्रिदोषमुखरसतोन्नेया। दोषदर्शनादिति द्विष्टदर्शनात्॥ २४—२६॥

चक्रपाणिः—छर्द्दिं विभजतेऽरोचकादित्यादि। विकाराणामन्येषामपि उपद्रव इति—एवम्भूता छर्द्दिर्न यक्ष्ममात्रनियता किन्त्वन्येषामपि विकाराणामेवंभूता छर्द्दिर्भवति। किंवा एवम्भूता या छर्द्दिः सा भवति। तथारोचकादिभ्य उत्थिता छर्द्दिरन्येषामपि हिक्काराजयक्ष्मादीनामुपद्रवो भवतीत्यर्थः॥ २७॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति सर्व्वेषां यक्ष्मणां सामान्यरूपं त्रिदोषजत्वं प्रतिपाद्य दोषबलाबलभेदेन

प्रतिश्याये शिरःशूले कासे श्वासे स्वरक्षये।
पार्श्वशूले च त्रिविधाः क्रियाः साधारणीः शृणु॥ २९॥
पीनसे स्वेदमभ्यङ्गं धूममालेपनानि च।
परिषेकावगाहांश्च पानकं वाट्यमेव च॥
लवणाम्लकटूष्णांश्च रसान् स्नेहोपबृंहितान्।
लावतित्तिरिदक्षाणां वर्त्तकानाञ्च कल्पयेत्॥ ३०॥
सपिप्पलीकं सयवं सकुलत्थं सनागरम्।
दाड़िमामलकोपेतं स्निग्धमाजं रसं पिबेत्।
तेन षड् वै निवर्त्तन्ते विकाराः पीनसादयः॥ ३१॥

गङ्गाधरः—तत्र क्रिया आह—प्रतिश्याय इत्यादि। प्रतिश्यायादिषु षट्सु साधारणीः क्रियाः शृणु॥ २९॥

गङ्गाधरः—तद् यथा—पीनसे इत्यादि। प्रतिश्यायमन्तरेण नैते शिरःशूलादयः पञ्च जायन्ते। तस्मादादौ पीनसे प्रतिश्याये जाते स्वेदादिकं कल्पयेत्। पानकं पानीयद्रव्यं, वाट्यो यवमण्डः। लावतित्तिरिदक्षाणां वर्त्तकानाञ्च मांसस्य लवणाम्लकटूष्णांश्च रसान् स्नेहोपबृंहितान् वैद्यः कल्पयेत्॥ ३०॥

गङ्गाधरः—इति सूत्रमुक्त्वा तदुदाहरणमाह—सपिप्पलीकमित्यादि। पिप्पलीयवकुलत्थनागरदाड़िमफलामलकफलानि षड़ङ्गपरिभाषया अर्द्धशृतं क्वाथं कृत्वा तत्र सुस्विन्नयोग्ये क्वाथेऽजमांसस्य रसे घने तनुकेऽच्छतरे च कर्त्तव्ये क्रमेण द्वादशपलषट्पलपलमात्रं नीत्वा पचेत् यावत् रसो घनादिरूपो भवेत्। ततः स्नेहेन संस्कृतं सम्भृत्य कुर्य्यात्। तद्रसं पिबेत्। तेन पीनसादयः प्रतिश्यायशिरःशूलकासश्वासस्वरक्षयपार्श्वशूलानि निवर्त्तन्ते। इत्येको योगः॥ ३१॥

च भेदं सूचयित्वा सामान्याच्च विशेषाच्च चिकित्सां सूचयन्नाह—सर्व्वं इत्यादि। त्रिविधा इति त्रिधाः। साधारणीरित्यनेनाभिसम्बध्य शृण्विति योज्यम्। तत्र त्रिविधाः प्रत्येकं पीनसादिविहिता ज्ञेयाः। साधारणीस्तु षड़ङ्गरसादिरूपाः साधारणविहिता ज्ञेयाः॥ २८—३०॥

चक्रपाणिः—सपिप्पलीकमित्यादिके रसे यवागूसाधनवद्द्रव्यादिमानं ज्ञेयम्। मांसमानन्तु

मूलकानां कुलत्थानां यूषैर्वा सूपसंस्कृतैः।
यवगोधूमशाल्यन्नैर्यथासात्म्यमुपाचरेत्॥ ३२॥
पिबेत् प्रसादं वारुण्या जलं वा पाञ्चमूलिकम्।
पर्णिनीभिश्चतसृभिर्धान्यनागरकेण वा।
तामलक्याथ वा सिद्धं तेन चान्नानि कल्पयेत्॥ ३३॥
कृशरोत्कारिकामाष-कुलत्थयवपायसैः।
सङ्करस्वेदविधिना कण्ठं पार्श्वौरसी शिरः॥
स्वेदयेत् पत्रभङ्गेण शिरश्च परिषेचयेत्।
बलागुडूचीमधुक-शृतैर्वा वारिभिः सुखैः॥

गङ्गाधरः—मांसरसमुक्त्वा यूषानाह—मूलकानामित्यादि। मूलकानां शुष्काणां कुलत्थानाञ्च सूपसंस्कृतैर्मरिचादिना सुष्ठूपसंस्कृतैः यूषैः सूपैर्वा यवगोधूमशालीनां यथासात्म्यमन्नैरुपाचरेत्॥ ३२॥

गङ्गाधरः—प्रतिश्यायादिषु षट्सु पानार्थमाह—पिबेदित्यादि। तेषु षट्सु वारुण्याः प्रसादमुपरितनस्वच्छांशं पिबेत्, अथवा पाञ्चमूलिकं विल्वादिपञ्चमूलस्य जलं षडङ्गपरिभाषयार्द्धशृतं क्वाथं पिबेत्, अथवा चतसृभिः पर्णिनीभिः शालपर्णीपृश्निपर्णीमुद्गपर्णीमाषपर्णीभिः शृतं जलम्, अथवा धान्यनागरकेण शृतं पिबेत्, अथवा तामलक्या भूम्यामलक्या सिद्धं जलं पिबेत्। एवं तेन पञ्चमूल्यादिजलेन चान्नानि कल्पयेत् षडङ्ग-परिभाषयार्द्धशृतेन॥ ३३॥

गङ्गाधरः—स्वेदानाह—कृशरेत्यादि। कृशरं तिलकल्कः उत्कारिका माषकलायकुलत्थयवपायसैः सङ्करस्वेदविधानेन कण्ठं पार्श्वमुरः शिरश्च स्वेदयेत्। पत्रभङ्गेण पेषणघर्षणादिना कृतो द्रवः, इह तु शिरोरोगोत्कुष्ठादि-द्रव्यं द्रवीकृत्य तद्द्रवैः शिरश्च परिषेचयेत्। बलादिशृतैर्वारिभिर्वा सुखैः

पलानि द्वादश। सूपसंस्कृतैरिति सुष्ठूपसंस्कृतैः। तेनेति पञ्चमूल्यादिसंस्कृतजलेन। तिलतण्डुल-मात्रैस्तु कृसरा ज्ञेया। पत्रभङ्गक्वाथेन पत्रभङ्गाश्च वातहरपल्लवाः। सवातिकैरिति तन्त्रान्तरे तु वातिकान्युत्तरवातिकानि च गुणेन पठितानि। यथा—विल्वाग्निमन्थकाश्मर्य्यं श्रेयसी पाटला बला। शालपर्णी पृश्निपर्णी बृहती कण्टकारिका। वर्द्धमानं मूलकञ्च वातिकान्यवतारयेत्। कारमर्द्दबदरं विल्वं कुलत्थान् शुष्कमूलकान्। श्वदंष्ट्रा वेणुपर्णी च साश्वगन्धा * *।

वस्तमत्स्यशिरोभिर्वा नाड़ीस्वेदं प्रयोजयेत्।
कण्ठे शिरसि पार्श्वे च पयोभिर्वा सवातिकः॥
औदकानूपमांसानि सलिलं पाञ्चमौलिकम्।
सस्नेहमारनालं वा नाड़ीस्वेदं प्रयोजयेत्॥ ३४॥
जीवन्त्याः शतपुष्पाया बलाया मधुकस्य च।
वचाया वेशवारस्य विदार्य्या मूलकस्य च॥
औदकानूपमांसानामुपनाहाश्च संस्कृताः।
शस्यन्ते च चतुःस्नेहाः शिरःपार्श्वांसशूलिनाम्॥ ३५॥
शतपुष्पा समधुकं कुष्ठं तगरचन्दने।
आलेपनं स्यात् सघृतं शिरःपार्श्वांसशूलनुत्॥ ३६॥

सुखोष्णैः शिरः परिषेचयेत्। एवं वस्तमत्स्ययोः शिरोभिरुत्क्वथितैर्नाड़ीस्वेदं प्रयोजयेत्। कण्ठे शिरसि पार्श्वे च प्रयोजयेदिति योजना। एवं सवातिकैर्वातघ्नभद्रदार्व्वादिभिः कल्कैश्चतुगु णजलेन शृतैः पयोभिर्नाड़ीस्वेदं प्रयोजयेत्। अथवा औदकमांसम् आनूपमांसञ्च एकत्रोत्काथ्य नाड़ीस्वेदं प्रयोजयेत्। अथवा पाञ्चमूलिकसलिलं नाड़ीस्वेदं प्रयोजयेत्। अथवा सस्नेहमारनालं नाड़ीस्वेदं प्रयोजयेत्॥ ३४॥

गङ्गाधरः—अथालेपनमाह—जीवन्त्या इत्यादि। जीवन्त्यादीनां प्रत्येकम् उपनाहाश्चतुःस्नेहयुक्ताः संस्कृता उष्णीकृताः शिरःपार्श्वांसशूलिनां शस्यन्ते। अथवा शतपुष्पामधुककुष्ठतगररक्तचन्दनैः सघृतमालेपनं शिरःपार्श्वांसेषु दत्तं शिरःपार्श्वांसशूलनुत् स्यात्॥ ३५। ३६॥

ऋष्यप्रोक्ता गुडूची च मधुकं शिग्रुरेव च। यवाग्वश्च * यच्चान्यत् किञ्चिदौपधम्। सर्व्वमेतद् विजानीयाद् भिषगुत्तरवातकमिति। नाड़ीस्वेदं प्रयोजयेदिति नाड़ीस्वेदं यथायोग्यतया प्रयोजयेत्॥ ३१—२४॥

चक्रपाणिः—जीवन्त्यादीनां प्रत्येकमुपनाहा ज्ञयाः। वेसवारो यथा—'अनस्थिपिशितं पिष्टं स्विन्नं गुड़घृतान्वितम्। कृष्णामरीचसंयुक्तं वेसवार इति स्मृतः' इति॥ ३५। ३६॥

वलारास्नातिलाः सर्पिर्मधुकं नीलमुत्पलम्।
पलङ्कषा देवदारु चन्दनं केशरं घृतम्॥
वीरा वला विदारी च कृष्णगन्धा पुनर्नवा।
शतावरी पयस्या च कत्तृणं मधुकं घृतम्॥
चत्वार एते श्लोकार्द्धैः प्रदेहाः परिकीर्त्तिताः।
शस्ताः संसृष्टदोषाणां शिरःपार्श्वांसशूलिनाम्॥ ३७॥
नावनं धूमपानानि स्नेहाश्चौत्तरभक्तिकाः।
तैलान्यभ्यङ्गयोगश्च वस्तिकर्म्म तथापरम्॥
शृङ्गालावूजलौकाभिः प्रदुष्टं व्यधनेन च।
शिरःपार्श्वांसशूलेषु रुधिरं तस्य निर्हरेत्॥ ३८॥

गङ्गाधरः—वलेत्यादि। शिरःपार्श्वांसशूलिनां संसृष्टदोषाणां शस्ता वलादिभिः श्लोकार्द्धैरेते चत्वारः प्रदेहाः परिकीर्त्तिताः। वलादिनीलोत्पलान्तैरेकः प्रदेहः, उष्णवहल उपलेपः। पलङ्कषादिघृतान्तैः द्वितीयः। वीरादिपुनर्नवान्तैस्तृतीयः। शतावर्य्यादिघृतान्तैश्चतुर्थ इति॥ ३७॥

गङ्गाधरः—प्रदेहानुक्त्वा धूमादीनाह—नावनमित्यादि। नावनं नस्यविशेषः। धूमपानानि स्नेहाश्चैते सर्व्वे औत्तरभक्तिका योज्याः। तैलानि वातकफहारिद्रव्यसिद्धानि। अभ्यङ्गयोगः। वस्तिकर्म्म च सिद्धिस्थानोक्तं योज्यं तथाऽपरं योज्यम्। तद्यथाह शृङ्गालावजलौकाभिरित्यादि। शिरःपार्श्वांसशूलेषु तस्य यक्ष्मिणः प्रदुष्टं चेद् रक्तं वर्त्तते, तदा शृङ्गादिभिः सिराव्यधनेन च तत् प्रदुष्टं रुधिरं निर्हरेत्॥ ३८॥

चक्रपाणिः—पलङ्कषा गुग्गुलुः। पयस्या क्षीरकाकोली। शिरःपार्श्वांसशूलिनां शस्ता इति योज्यम्॥ ३७॥

चक्रपाणिः—शृङ्गालाबुजलौकोभिरित्यत्र पित्तदुष्टे जलौका, कफदुष्टे रक्तेऽलाबुः, वातदुष्टे तु शृङ्गं ज्ञेयम्। यदुक्तं—'पित्ताचितं जलौकोभिरलाब्वा तु कफान्वितम्। शोणितं वातदुष्टन्तु विषाणेनाशु निर्हरेत्" इति। व्यधनन्तु सिराव्यधरूपम्॥ ३८॥

प्रदेहः सघृतश्चेष्टः पद्मकोशीरचन्दनैः।
दूर्व्वामधुकमञ्जिष्ठा-केशरैर्वा घृतप्लुतैः॥
प्रपौण्डरीकं पद्मस्य केशरं नीलमुत्पलम्। *
कशेरुकाः पयस्या च ससर्पिष्कं प्रलेपनम्॥ ३९॥
चन्दनाद्येन तैलेन शतधौतेन सर्पिषा।
अभ्यङ्गः पयसा सेकः शस्तश्च मधुकाम्बुना॥
माहेन्द्रेण सुशीतेन चन्दनादिश्रुतेन वा।
परिषेकः प्रयोक्तव्य इति संशमनी क्रिया॥ ४०॥
दोषाधिकानां वमनं शस्यते सविरेचनम्।
स्नेहस्वेदोपपन्नानां सस्नेहं यन्न कर्षणम्॥

गङ्गाधरः—तद्रुधिरनिर्हरणानन्तरं प्रदेहश्च देय इति तदाह—प्रदेह इत्यादि। पद्मकोशीरचन्दनैः सघृतः प्रदेहश्चेष्टः। अथवा घृतप्लुतैः दूर्व्वादिभिः प्रदेह इष्टः। एवं प्रपौण्डरीकादि सर्पिरन्तं द्रव्यं प्रलेपनमिष्टम्। पुण्डरीयकाष्ठ-पद्मकिञ्जल्क-नीलोत्पल-कशेरुकाः पयस्या क्षीरकाकोली घृतञ्च इत्येतैर्लेपनं शोणितनिर्हरणानन्तरमिष्टम्॥ ३९॥

गङ्गाधरः—अथ संशमनक्रियामूत्राण्याह—चन्दनाद्येनेत्यादि। ज्वराधिकारेऽभिहितेन चन्दनाद्येन तैलेनाभ्यङ्गः। शतधौतेन सर्पिषा वाभ्यङ्गः शस्तः। पयसा सेकः शस्तः। मधुकाम्बुना सेकश्च शस्तः। सुशीतेन माहेन्द्रेण जलेन सेकश्च शस्तः। चन्दनादिश्रुतेन वा ज्वराधिकारोक्तचन्दनादिद्रव्यश्रुतेन जलेन वा परिषेकः प्रयोक्तव्यः। इति राजयक्ष्मणः प्रतिश्यायादीनां संशमनी क्रिया॥ ४०॥

गङ्गाधरः—अथ राजयक्ष्मणः पुनरतिशयदोषे चिकित्सितमाह—दोषाधिकानामित्यादि। दोषाधिकानां यक्ष्मिणां स्नेहस्वेदोपपन्नानां सविरेचनं वमनं शस्यते। आदौ स्नेहकर्म्मस्वेदकर्म्मभ्यामुपपाद्य सस्नेहं वमनं कारयेत्, ततः परं सस्नेहञ्च विरेचनं कारयेत्। यद् वमनं विरेचनञ्च न शरीरस्य कर्षणं

* प्रपौण्डरीकनिर्गुण्डी-पद्मकेसरमुत्पलम्। इति चक्रधृतः पाठः।

शोषी मुञ्चति गात्राणि पुरीषस्रंसनादपि।
अबलापेक्षिणीं मात्रां किं पुनर्यो विरिच्यते॥ ४१॥
योगात् संशुद्धकोष्ठानां कासे श्वासे स्वरक्षये।
शिरःपार्श्वांसशूलेषु सिद्धानेतान् प्रयोजयेत्॥ ४२॥
बलाविदारिगन्धाभ्यां पिप्पल्या मधुकेन च।
सिद्धं सलवणं सर्पिर्नस्यं स्वर्य्यमनुत्तमम्॥
प्रपौण्डरीकं मधुकं पिप्पली बृहती बला।
साधितं क्षीरसर्पिश्च तत् स्वर्य्यं नावनं घृतम्॥ ४३॥
शिरःपार्श्वांसशूलघ्नं कासश्वासनिबर्हणम्।
प्रयुज्यमानं बहुशो घृतमौत्तरभक्तिकम्॥
दशमूलेन पयसा सिद्धं मांसरसेन च।
बलागर्भं घृतं सद्यो रोगानेतान् प्रबाधते॥

भवति। कस्मात्? तत्राह—शोषीत्यादि। शोषी राजयक्ष्मी पुरीषस्रंसनात् अपि गात्राणि मुञ्चति म्रियते। तत्राबलापेक्षिणीं मात्रां यो यक्ष्मी विरिच्यत तस्य पुनः किं?—स तु गात्राणि झटित्येव मुञ्चति। तस्माद् बलापेक्षिणीं मात्रां यक्ष्मी विरिच्येत॥ ४१॥

गङ्गाधरः—योगादित्यादि। योगात् सम्यग्योगात् दोषाधिकानां यक्ष्मिणां स्नेहस्वेदोपपन्नानां वमनविरेचनाभ्यां संशुद्धकोष्ठानां कासादिषु पञ्चसु एतान् सिद्धान् वक्ष्यमाणान् योगान् प्रयोजयेत्॥ ४२॥

गङ्गाधरः—तान् सिद्धान् योगानाह—बलाविदारीत्यादि। बलाविदारिगन्धाशालपर्णीपिप्पलीयष्टीमधुकं सैन्धवञ्चेत्येतैः सिद्धं सर्पिर्नस्यं कृतं स्वर्य्यं भवति। प्रपौण्डरीकमित्यादि। क्षीरसर्पिः क्षीरोत्थनवनीतजातसर्पिः॥ ४३॥

गङ्गाधरः—शिरःपार्श्वांसेत्यादि। दशमूलेन कल्केन पयसा घृतसमानेन

चक्रपाणिः—यत्र कर्षणमित्यनेन मृदुवमनविरेचनं यत्र कर्षणाय इति दर्शयति। प्रपौण्डरीकम् इत्यादि क्षीरं द्रवम्। ये तु क्षीरसर्पिरित्येकपदेन पठन्ति ते क्षीरोत्थं सर्पिर्जलेनैव पाचयन्ति। घृतश्चौत्तरभक्तिकमित्युक्तमेव घृतं भक्तोत्तरं शिरःशूलहरं भवति। दशमूलेनेत्यत्रावान्तरसाहचर्य्याद्

भक्तस्योपरि मध्ये वा यथाग्न्यभ्यवचारितम्।
रास्नाघृतं वा सक्षीरं सक्षीरं वा बलाघृतम् ॥ ४४ ॥
लेहान् कासापहान् स्वर्य्यान् श्वासहिक्कानिवर्हणान्।
शिरःपार्श्वांसशूलघ्नान् स्नेहांश्चातः परं शृणु ॥ ४५ ॥
घृतं खर्ज्जूरमृद्वीका-मधुकैः सपरूषकैः।
सपिप्पलीकैर्वैस्वर्य्य-कासश्वासनिवर्हणम् ॥ ४६ ॥
दशमूलशृतात् क्षीरात् सर्पिर्यदुदियान्नवम्।
सपिप्पलीकक्षौद्रं तत् परं स्वरविबोधनम्।
शिरःपार्श्वांसशूलघ्नं कासश्वासज्वरापहम् ॥ ४७ ॥

त्रिगुणेन मांसरसेन सिद्धं घृतं बहुशः पुनःपुनः औत्तरभक्तिकं भोजनादुत्तरं प्रयुज्यमानं शिरःपार्श्वांसशूलघ्नं कासश्वासनिवर्हणमिति। घृतान्तरमाह—बलागर्भमित्यादि। बलागर्भं बलाकल्कं घृतं चतुर्गुणजलसिद्धं भक्तस्योपरि मध्ये वा यथाग्नि भक्षितमेतान् शिरःपार्श्वांसशूलकासश्वासान् रोगान् सद्यो वै प्रबाधते। एवं रास्नाघृतं सक्षीरं रास्नाकल्कः क्षीरं चतुर्गुणं भक्तान्तमध्येऽभ्यवहृतमेतान् रोगान् प्रबाधते। एवं बलाघृतं सक्षीरं बलाकल्कः क्षीरं चतुर्गुणं सिद्धं यथाग्न्यभ्यवहृतमेतान् रोगान् प्रबाधते ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—अतः परं लेहानाह—लेहानित्यादि। कासादिघ्नान् लेहान् स्नेहांश्चातः परं शृण ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—घृतमित्यादि। खर्ज्जूरादिपिप्पल्यन्तैः कल्कैश्चतुर्गुणजले शृतक्वाथे चतुर्गुणे सिद्धं घृतं वैस्वर्य्यादिनिवर्हणम् ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—दशमूलेत्यादि। दशमूलं कल्कीकृत्य दुग्धं पक्तव्यं, पक्वात्

यथा बलाया एव कल्के दशमूलस्य क्वाथो ज्ञेयः। किंवा दशमूलेन पयसेति पाठः। तेन दशमूलसिद्धेन क्षीरेणेत्यर्थः। रास्नाघृतं वा रास्नाक्षीरं रोगानेतान् प्रबाधत इति योजना। तथा बलाघृतञ्च बलाक्षीरञ्च प्रबाधते इति योजना। रास्नाघृतं कासे वक्ष्यमाणं बलाघृतञ्च वातरक्ते वक्ष्यमाणं तत् क्षीरेण महोत्पलमेतान् रोगान् प्रबाधत इत्याचार्य्यो वक्ष्यति ॥ ३९—४६ ॥

चक्रपाणिः—सपिप्पलीकं सक्षौद्रमित्यत्र पिप्पलीक्षौद्रयोः प्रक्षेप्यत्वं ज्ञेयम् ॥ ४७ ॥

पञ्चभिः पञ्चभिर्मूलैः शृताद् यदुदियाद् घृतम्।
पञ्चानां पञ्चमूलानां रसे क्षीरचतुर्गुणे।
सिद्धं सर्पिर्जयत्येतद् यक्ष्मणः सप्तकं बलम्॥ ४८॥
खर्ज्जूरं पिप्पली द्राक्षा पथ्या शृङ्गी दुरालभा।
त्रिफला पिप्पली मुस्तं शृङ्गाटगुड़शर्कराः॥
वीराशटीपुष्कराख्यं सुरसः शर्करा गुड़ः।
नागरं चित्रको लाजाः पिप्पल्यामलकं गुड़ः॥
श्लोकार्द्धैर्विहितानेतान् लिह्यात् क्षौद्रसर्पिषा।
कासश्वासापहान् स्वर्य्यान् पार्श्वशूलापहांस्तथा॥ ४९॥

तत्क्षीरान्मथितात् यन्नवनीतं नवमुदियादुत्तिष्ठेत्, तन्नवं सर्पिः पिप्पलीचूर्ण-मधुयुक्तं स्वरविबोधनं परमुत्कृष्टं शिरःशूलादिघ्नं कासाद्यपहरमिति॥ ४७॥

गङ्गाधरः—पञ्चभिरित्यादि। पञ्चभिः पञ्चमूलैः कल्कीकृतैः शृतात् क्षीराद् यद्घृतमुदियात्, तद् घृतं पुनः पञ्चपञ्चमूलक्वाथे साहचर्य्याच्चतुर्गुणे क्षीरचतुर्गुणे च सिद्धमेतत् सप्तकं यक्ष्मणो बलं स्वरभङ्गशिरःशूलपार्श्वशूलांसशूलकासश्वास-ज्वरं जयतीति॥ ४८॥

गङ्गाधरः—खर्ज्जूरमित्यादि। खर्ज्जूरादिदुरालभान्त एको लेहः। त्रिफलादिशर्करान्तो द्वितीयः। वीरादिगुड़ान्तस्तृतीयः। नागरादिगुड़ान्त-श्चतुर्थः। शृङ्गाटश्च गुड़श्च शर्करा चेति। शर्करा गुड़ इति पृथक् पदम्॥ ४९॥

चक्रपाणिः—पञ्चभिः पञ्चमूलैर्वा यद् घृतमुदियात् तत् सपिप्पलीकं सक्षौद्रं स्वरबोधनमित्यादि योजना। पञ्चानामित्यादिना योगान्तरमाह। क्षीरचतुर्गुण इति क्षीरेण समं घृतम्, पञ्चानां पञ्चमूलीनां रसचतुर्गुणेन, पञ्चमूलक्वाथस्त्रिगुणः घृतसमञ्च क्षीरं ज्ञेयम्। उक्तं हि जतूकर्णे—दशमूलशृतक्षीराज्जातं सर्पिर्नवञ्च पिप्पलीमधुयुक्तं यत् पञ्चपञ्चमूलक्वथितादुत्थितञ्च यत् क्वथिततुल्यपयस्के पक्वमिति सप्तकं स्वरबोधनमित्यादि। फलश्रुतौ यक्ष्मणः सप्तकं बलम् इत्यनेन ये सप्त गदाः पठितास्ते ज्ञेयास्तेषु च हिक्का पठिता सा च राजयक्ष्मलक्षणेषु यद्यपि न पठिता तथाप्युपद्रवरूपा ज्ञेया। पुष्कराख्यं पुष्करमूलम्॥ ४८। ४९॥

सितोपलातुगाक्षीरी-पिप्पलीबहुलात्वचः ।
अन्त्यादूर्द्ध्वं द्विगुणितं लेहयेत् क्षौद्रसर्पिषा ॥
चूर्णितं प्राशयेद्वैतच्छ्वासकासज्वरापहम् ।
सुप्तजिह्वारोचकिनमल्पाग्निं पार्श्वशूलिनम् ॥ ५० ॥
हस्तपादाङ्गदाहेषु ज्वरे रक्ते तथोर्द्ध्वगे ।
वासाघृतं शतावर्य्या सिद्धं वा परमं हितम् ॥ ५१ ॥
श्वदंष्ट्रां सहशालपर्णी चतस्रः पर्णिनीर्बलाम् ।
भागान् पलोन्मितान् कृत्वा पलं पर्पटकस्य च ॥
पचेद्दशगुणे तोये दशभागावशेषिते ।
रसे सुपूते द्रव्याणामेषां कल्कान् समावपेत् ॥

गङ्गाधरः—सितोपलत्यादि। षोडशभागा सितोपला शर्करा, अष्टांशा तुगाक्षीरी वंशलोचना, चतुर्भागं पिप्पलीचूर्णं, द्विभागा बहुला एला, एकभागा त्वक्, इत्यन्त्यादूर्द्ध्वं द्विगुणितम्। क्षौद्रसर्पिषा लेहयेदथवा चूर्णं सुप्तजिह्वादि-रोगिणं प्राशयेदिति। सितोपलालेहः ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—वासाघृतमित्यादि। वासकं कल्कीकृत्य शतावरीरसेन चतुर्गुणेन सिद्धं घृतं यक्ष्मिणः परमं हितम् ॥ ५१ ॥

गङ्गाधरः—श्वदंष्ट्रामित्यादिना गोक्षुराद्यं घृतम्। श्वदंष्ट्रादीनां बलान्तानां सप्तानां प्रत्येकं पलोन्मितान् भागान् पर्पटकस्य पलं कृत्वा दशगुणे तोये इति दशगुणवचनात् द्रव्याणां पलोल्लेखाद्दशगुण्ये पचेत्। दशभागैकभागशेषे अष्टपले

चक्रपाणिः—सितोपलादावन्त्यादूर्द्ध्वं द्विगुणितमित्यन्त्यायास्त्वच एको भागः, बहुलाया भागद्वयं, पिप्पल्या भागचतुष्टयं, तुगाक्षीरं वंशलोचनानुकारि पार्थिवं द्रव्यम्, तस्याष्ट भागाः, सितोपलायास्तु षोडश। ऊर्द्ध्वशब्देन चेहातीतताच्यते विवक्ष्यमाणा। ऊर्द्ध्वाधोभागस्य स्थानात् तेन क्वचित् ऊर्द्ध्वमित्यादावपगतोऽपि ऊर्द्ध्वशब्दश्चरति ॥ ५० ॥

चक्रपाणिः—हस्तेत्यादिके वक्ष्यमाणवासाघृतं रक्तपित्तोक्तञ्च योनिव्यापच्चिकित्सितवक्ष्यमाणञ्च ॥ ५१ ॥

चक्रपाणिः—श्वदंष्ट्राद्ये पचेद दशगुणे तोये इत्यनेन घृताद दशगुणतोयेनेति ज्ञेयम्; द्रव्याद

शटीपुष्करमूलानां पिप्पलीत्रायमाणयोः ।
तामलक्याः किरातानां तिक्तस्य कुटजस्य च ॥
फलानां शारिवायाश्च सुपिष्टान् कर्षसम्मितान् ।
साधयेत् तु घृतप्रस्थं क्षीरद्विगुणितं भिषक् ॥
ज्वरं दाहं भ्रमं कासमंसपार्श्वशिरोरुजम् ।
तृष्णाच्छर्द्दिमतीसारमेतत् सर्पिर्व्यपोहति ॥ ५२ ॥

गोक्षुराद्यघृतम् ॥

जीवन्तीं मधुकं द्राक्षां फलानि कुटजस्य च ।
शटीं पुष्करमूलञ्च व्याघ्रीं गोक्षुरकं बलाम् ॥
नीलोत्पलं तामलकीं त्रायमाणां दुरालभाम् ।
पिप्पलीञ्च समं पिष्ट्वा घृतं वैद्यो विपाचयेत् ॥
एतद् व्याधिसमूहस्य रोगेशस्य समुत्थितम् ।
रूपमेकादशविधं सर्पिरग्र्यं व्यपोहति ॥ ५३ ॥

जीवन्त्याद्यघृतम् ।

रसे पूते क्षीरद्विगुणितं घृतप्रस्थञ्चेति सपादद्विगुणद्रवं वक्ष्यमाणानामेषां शट्या-दीनां द्रव्याणां कल्कान् समावपेत् । किराताना तिक्तस्य किराततिक्तस्य, कुटजस्य च फलानां कुटजफलानामिति । शट्यादीनां शारिवान्तानामष्टानां कर्षसम्मितान् सुपिष्टान् कल्कान् समावपेत् । इत्येवं घृतप्रस्थं साधयेत् । ज्वरमित्यादिनाशीः । गोक्षुराद्यं घृतम् ॥ ५२ ॥

गङ्गाधरः—जीवन्तीमित्यादि । जीवन्त्यादिपिप्पल्यन्तं चतुर्द्दशद्रव्यं समानभागेन पिष्ट्वा कल्कीकृत्य चतुर्गुणे जले घृतमनुक्तत्वात् प्रस्थं वैद्यो विपाचयेत् । व्याधिसमूहस्य रोगराजस्य समुत्थितमेकादशविधमेतत् सर्पिर्व्यपो-हति । कुटजस्य फलानि । जीवन्त्याद्यं घृतम् ॥ ५३ ॥

दशगुणतोयेन क्वाथस्याल्पत्वं स्यात् । प्रस्थघृतात् तु दशगुणतोये दशभागावशिष्टे प्रस्थमात्रत्वं कषायस्य भवति, तच्च जतूकर्णानुमतम् ॥ ५२ ॥

चक्रपाणिः—जीवन्त्यादि पूर्व्वयोगोक्तं क्षीरयुक्तमेव द्रवमिच्छन्ति । टीकाकृतास्तु बहवो

बलां स्थिरां पृश्निपर्णीं वृहतीं सनिदिग्धिकाम्।
साधयित्वा रसे तस्मिन् पयो गव्यं सनागरम् ॥
द्राक्षाखर्ज्जूरसर्पिर्भिः पिप्पल्या च शृतं सह।
सक्षौद्रं ज्वरकासघ्नं स्वर्य्यञ्चतत् प्रयोजयेत् ॥ ५४ ॥
आजस्य पयसश्चैवं प्रयोगो जाङ्गला रसाः।
यूषार्थं चणका मुद्गा मुकुष्टाश्चोपकल्पिताः ॥ ५५ ॥
ज्वराणां शमनीयो यः पूर्व्वमुक्तः क्रियाविधिः।
यक्ष्मिणां ज्वरदाहेषु ससर्पिष्कः प्रशस्यते ॥ ५६ ॥
कफप्रसेके वलवान् श्लैष्मिकश्छर्द्दयेन्नरः।
पयसा फलयुक्तेन मधुकेन * रसेन वा ॥

गङ्गाधरः—बलामित्यादि। बलादीनि पञ्च द्रव्याणि प्रत्येकं समभागेन गृहीत्वाऽष्टगुणे जले पक्त्वा चतुर्थभागशेषे तस्मिन् रसे क्वाथे चतुर्गुणे गव्यं पयोऽष्टभागैकभागं मिलितनागरद्राक्षाखर्ज्जूरगव्यघृतपिप्पलीनां दत्त्वा सहैकध्यं शृतं क्षीरावशेषं पक्वं पूतं शीते मधु पयसः पादिकं दत्त्वा मिश्रयेदिति। तत् पयः प्रयोजयेत् ज्वरकासघ्नं स्वर्य्यञ्चेति। एवमाजस्य पयसश्च प्रयोगः कल्पितः स्यात्, तथा जाङ्गलमांसरसाः कल्पिताः स्युः, तथा यूषार्थं चणका मुद्गा मुकुष्टकाश्च कल्पिताः स्युः ॥ ५४। ५५ ॥

गङ्गाधरः—ज्वराणामित्यादि। ज्वरचिकित्सिते सर्व्वेषां ज्वराणां यो यः शमनीयः क्रियाविधिः पूर्व्वमुक्तः, स शमनीयो विधिः ससर्पिष्कः सर्पिस्तत्र प्रक्षिप्य संयोज्य यक्ष्मिणां ज्वरदाहेषु प्रशस्यते ॥ ५६ ॥

गङ्गाधरः—कफप्रसेक इत्यादि। यदि कफ आस्येनाधिकं प्रसिच्यते नरश्च यक्ष्मिपुरुषो वलवान् वर्त्तते, तदा स फलयुक्तेन मदनफलकल्कयुक्तेन पयसा कफं छर्द्दयेत्। अथवा मधुकेन रसेन यष्टीमधुक्वाथेन मदनफलकल्कयुक्तेन

जलमेव द्रवं पठन्ति। अत्र क्षीरे क्वाथकल्कसाध्ये चतुर्गुणक्षीरात् क्वाथ्यादिद्रव्यञ्चाष्टभागेन ग्राह्यम्। मधुकं प्रक्षेपार्थं योज्यम् ॥ ५३—५५ ॥

चक्रपाणिः—ज्वराणामित्याद्यावस्थिकं विधिमाह ॥ ५६ ॥

* मधुरेणेति चक्रः।

सर्पिष्मत्या यवाग्वा वा वामनीयोपसिद्धया ।
वान्तोऽन्नकाले लघ्वन्नमाददीत सदीपनम् ॥
यवगोधूममाध्वीक-सिध्मारिष्टसुरासवान् ।
जाङ्गलानि च शूल्यानि सेवमानः कफं जयेत् ॥ ५७ ॥
श्लेष्मणोऽतिप्रसेकेन वायुः श्लेष्माणमस्यति ।
कफप्रसेकं तं विद्वान् स्निग्धोष्णेनैव निर्ज्जयेत् ॥ ५८ ॥
क्रिया कफप्रसेके या वम्यां सैव प्रशस्यते ।
हृद्यानि चान्नपानानि वातघ्नान्यगुरूणि च ॥ ५९ ॥

छर्द्दयेत् । अथवा सर्पिष्मत्या वामनीयद्रव्यसिद्धया यवाग्वा पेयामण्डविलेपीनामन्यतमया छर्द्दयेत् । सम्यग्वान्तौ यदाचरितव्यं तदाह—वान्त इत्यादि । उक्तविधिना सम्यग्वान्तो यक्ष्मी अन्नकाले बुभुक्षायां जातायां सदीपन दीपनद्रव्यसाधितं लघ्वन्नमाददीत । तथा यवगोधूमविकारं माध्वीकं मधुकृतमद्यं सिध्म सिध्मलसंज्ञं सन्धानविशेषं तथा चारिष्टसंज्ञं सन्धानविशेषं सुराञ्चासवञ्च जाङ्गलमांसानां शूल्यानि शूलपक्वानि सेवमानः प्रसिच्यमानं कफं जयेत् ॥ ५७ ॥

गङ्गाधरः—कफप्रसेकस्यावस्थाविशेषप्रतिकारमाह—श्लेष्मण इत्यादि । श्लेष्मणोऽतिप्रसेकेन वायुर्यदि श्लेष्माणमस्यति क्षिपति तदा तं श्लेष्मप्रसेकं विद्वान् जानन् वैद्यः स्निग्धोष्णेन द्रव्येण निर्ज्जयेत् ॥ ५८ ॥

गङ्गाधरः—यक्ष्मिणश्छर्द्दिर्यदि वर्त्तते तदा तच्चिकित्सामाह—क्रियेत्यादि । कफप्रसेके येयं क्रियोक्ता सैव क्रिया यक्ष्मिणो वम्यां प्रशस्यते । एवं हृद्यानि वातघ्नानि अगुरूणि चान्नपानानि वम्यां प्रशस्यन्ते ॥ ५९ ॥

चक्रपाणिः—वामनीयानि मदनफलादीनि । सदीपनम् इति दीपनशुण्ठ्यादिसाधितम् ॥५७।५८॥

चक्रपाणिः—वम्यां सैव प्रशस्यत इत्यत्र कफप्रसेको द्विविधः—स्वतन्त्रः कफकृतः तथा वातपराधीन उक्तः । एवं छर्द्दिमपि द्विधा विभज्य कफप्रसेकक्रियानुसारेण श्लेष्मप्रधानायां वमनादि, वातप्रधानायां स्निग्धसेवानुरूपा सा क्रिया शस्यत इति योज्यम् ॥ ५९ ॥

प्रायेणोपहताग्नित्वात् सपिच्छमतिसार्य्यते।
प्राप्नोति चास्यवैरस्यं न चान्नमभिनन्दति॥
तस्याग्निदीपनान् योगानतीसारनिवर्हणान्।
वक्त्रशुद्धिकरान् कुर्य्यादरुचिप्रतिबाधनान्॥ ६० ॥
सनागराश्चेन्द्रयवाः पातव्यास्तण्डुलाम्बुना।
सिद्धां यवागूं जीर्णान्ते चाङ्गेरीतक्रदाड़िमैः॥ ६१ ॥
पाठां विल्वं यमानीञ्च पातव्यं तक्रसंयुतम्।
दुरालभां शृङ्गवेरं पाठाञ्च सुरया सह॥ ६२ ॥
जम्ब्वाम्रमध्यं विल्वञ्च सकपित्थं सनागरम्।
सुरामण्डेन पातव्यमतीसारनिवृत्तये॥ ६३ ॥
एतानेव च योगांस्त्रीन् पाठादीन् कारयेत् खड़ान्।
सचुक्रधान्यान् सस्नेहान् साम्लान् सांग्राहिकान् परान्॥६४॥

गङ्गाधरः—यक्ष्मिणो वर्चोगदप्रतिकारमाह—प्रायेणेत्यादि। यक्ष्मी प्रायेण उपहताग्नित्वाद् सपिच्छं पिच्छासहितमतिसार्य्यते, आस्यवैरस्यञ्च प्राप्नोति। ततोऽन्नं न चाभिनन्दति द्वेष्टि। तस्य यक्ष्मिणः खल्वग्निदीपनादीन् योगान् कुर्य्यात्॥ ६० ॥

गङ्गाधरः—अग्निदीपनादीन् योगानाह—सनागरा इत्यादि। नागरचूर्णसहिता इन्द्रयवचूर्णास्तण्डुलजलेन पातव्यास्तज्जीर्णान्ते चाङ्गेरीतक्रदाड़िमफलैः सिद्धां यवागूं मण्डपेयाविलेपीनामन्यतमां यथाग्निबलं पिवेत्॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—पाठामित्यादि। पाठां यमानीं विल्वशलाटुञ्च चूर्णीकृत्य तक्रसंयुतं पातव्यम्। दुरालभां शृङ्गवेरं शुण्ठीं पाठाञ्चेति त्रयं चूर्णीकृतं सुरया सह पातव्यम्। जम्ब्वाम्रयोरस्थ्नां मज्जानं विल्वशलाटुं कपित्थं नागरञ्च चूर्णीकृतमेकीकृत्य सुरामण्डेन पातव्यम्॥ ६२। ६३ ॥

गङ्गाधरः—एतानेवेत्यादि। एतान् पाठादीन् योगांस्त्रीन् खड़ान् कारयेत्। तद्यथा—सचुक्रधान्यानित्यादि। चुक्रमम्लवेतसं लोटकम् अम्लधान्यकचूर्ण

चक्रपाणिः—खड़ो व्याकृतः। अन्येऽपि वदन्ति—'पिशितेन रसस्तत्र यूषो धान्यैः खलः फलैः। मूलैश्च तिलकल्काम्ल-प्रायः काम्बलिकः स्मृतः' इति॥ ६०—६४ ॥

वेतसार्ज्जुनजम्बूनां मृणालीकृष्णगन्धयोः।
श्रीपर्णीमदयन्त्योश्च यूथिकायाश्च पल्लवान् ॥
मातुलुङ्गस्य धातक्या दाड़िमस्य च कारयेत्।
स्नेहाम्ललवणोपेतान् खड़ान् सांग्राहिकान् परान् ॥ ६५ ॥
चाङ्गेर्य्याश्चुक्रिकायाश्च दुग्धिकायाश्च कारयेत्।
खड़ान् दधिसरोपेतान् ससर्पिष्कान् सदाड़िमान् ॥ ६६ ॥
मांसानां लघुपाकानां रसाः संग्राहकैर्युताः।
व्यञ्जनार्थं प्रशस्यन्ते भोज्यार्थं रक्तशालयः ॥ ६७ ॥

घृतादिस्नेहं कपित्थाद्यम्लञ्च यथायोग्यं पाठादित्रिकान्यतमकाथे मुद्गादिविदलानि पक्त्वा तत्र दत्त्वा खड़ान् यूषान् परान् सांग्राहिकान् अतिसारस्तम्भकान् कारयेत्। इति त्रयः खड़ाः ॥ ६४ ॥

गङ्गाधरः—वेतसेत्यादि। वेतस इत्यम्लवेतसः। वेतसादीनां त्रयाणां पल्लवान् क्राथयित्वा, मृणाली वीरणं कृष्णगन्धा शिग्रुस्तयोः पल्लवान् क्राथयित्वा, श्रीपर्णीमदयन्त्योश्च पल्लवान् क्राथयित्वा, यूथिकायाश्च पल्लवान् क्राथयित्वा, मातुलुङ्गस्य पल्लवान् क्राथयित्वा, धातक्याः पल्लवान् क्राथयित्वा, दाड़िमस्य च पल्लवान् क्राथयित्वा, अर्द्धशृतेन तेन तेनैकैकेन क्राथेन मुद्गादिविदलानि पक्त्वा स्नेहाम्ललवणोपेतान् यूषान् खड़ान् कारयेत्। व्यक्ताम्लस्पष्टलवणा यूषाः खड़ाः। तान् परान् सांग्राहिकान् प्रकरणाद् यक्ष्मिणो वर्च्चोगदे। एते सप्त खड़ाः ॥ ६५ ॥

गङ्गाधरः—अपरान् खड़ानाह—चाङ्गेर्य्या इत्यादि। चुक्रिकाम्लवेतसः (लोटकः)। दुग्धिका। आसां प्रत्येकं पत्रेण दधिसरोपेतान् सर्पिर्युक्तान् दाड़िमाम्लसहितांस्त्रीन् खड़ान् यूषान् कारयेत् ॥ ६६ ॥

गङ्गाधरः—मांसानामित्यादि। लघुपाकानां शशकादीनां मांसस्य रसाः सांग्राहिकैर्बिल्वशलाटुबालकादिभिर्युता अतिसारयुक्तयक्ष्मिणः व्यञ्जनार्थं प्रशस्यन्ते। भोज्यार्थम् अन्नयवाग्वर्थं रक्तशालयः प्रशस्यन्ते ॥ ६७ ॥

हृत्प्लीहपार्श्वशूलघ्नं विबन्धानाहनाशनम्।
कासश्वासहरं ग्राहि ग्रहण्यर्शोविकारनुत् ॥ ७३ ॥

यमानीषाड़वः।

तालीशपत्रं मरिचं नागरं पिप्पली शुभा।
यथोत्तरं भागवृद्धया त्वगेले चार्द्धभागिके ॥
पिप्पल्यष्टगुणा चात्र प्रदेया सितशर्करा।
कासश्वासारुचिहरं तच्चूर्णं दीपनं परम् ॥
हृत्पाण्डुग्रहणीदोष-शोषप्लीहज्वरापहम्।
वम्यतीसारशूलघ्नं मूढ़वातानुलोमनम् * ॥
कल्पयेद्‌ गुड़िकाञ्चैतच्चूर्णं पक्त्वा सितोपलाम्।
गुड़िका ह्यग्निसंयोगाच्चूर्णाल्लघुतरा स्मृता ॥ ७४ ॥

तालीशाद्यं चूर्णं गुड़िका च।

आकृतिमानात् द्वे शते। शर्करायाश्चत्वारि पलानि। एकत्र चूर्णयेत्। तच्चूर्णम्। जिह्वाविशोधनमित्याद्याशीः। यमानीषाड़वः ॥ ७३ ॥

गङ्गाधरः—तालीशपत्रमित्यादि। पिप्पली, शुभेति पिप्पलीविशेषणमाहुरेके, तन्न। शुभा वंशलोचना। तथाच। तालीशपत्रस्यैकभागो मरिचस्य द्वौ भागौ नागरस्य त्रयः पिप्पल्याश्चत्वारः शुभायाः पञ्च। त्वचोऽर्द्धभाग एलायाश्चार्द्धभागः। पिप्पल्या अष्टगुणा द्वात्रिंशद्भागाः शर्कराया इत्येतत् सर्व्वं मेलयित्वा चूर्णं स्थापयेत् ॥ ० ॥ अथवा एतच्च चूर्णं सितोपलां जलेन गोलयित्वा पूत्वा पक्त्वा तत्र तन्तुलीभूते प्रक्षिप्यालोड्य गुड़िकां कल्पयेत्। तत्र विशेषमाह—गुड़िका हीत्यादि। अग्निसंयोगाद् गुड़िका चूर्णाल्लघुतरा

चक्रपाणिः—यवानीषाड़वे वराङ्गं त्वक्, पिप्पलीनां शतमिति ॥ ७२ । ७३ ॥

चक्रपाणिः—तालीसाद्ये शुभा इति विशेषणं पिप्पल्याः। उक्तं हि हारीते—'तालीसमरिचं शुण्ठी पिप्पल्यो यांशकाः शुभाः। त्वगेलार्द्धांशके दद्यात् शर्कराष्टपलं भवेत्' इत्यादि। तथा जतूकर्णः—"तालीसमरिचनागरकृष्णाः कर्षस्त्वगेले द्व्यंशे द्विकुडवसितं गुटिका विपाच्यताम्" इति। त्वगेलयोरर्द्धभागत्वम्। गुडिकापक्षे समजलेन गुडिकाः कुर्वन्ति वृद्धाः ॥ ७४ ॥

* ऊर्द्धवातानुलोमनम् इति चक्रसम्मतः पाठः।

शुष्यतां क्षीणमांसानां कल्पितानि विधानवित् ।
दद्यान्मांसादमांसानि बृंहणानि विशेषतः ॥
शोषिणे वर्हिणं दद्याद्‌ वर्हिशब्देन वा परान् ।
गृध्रान् नकुलान् भासांश्च * विधिवत् सूपकल्पितान् ॥
काकांस्तित्तिरिशब्देन वर्म्मिशब्देन चोरगान् ।
संभृष्टान् मत्स्यशब्देन दद्याद्‌ गण्डूपदानपि ॥
लोपाकान् स्थूलनकुलान् विड़ालांश्चोपकल्पितान् ।
शृगालशावांश्च भिषक् शशशब्देन दापयेत् ॥
सिंहानृक्षांस्तरक्षूंश्च व्याघ्रानेवंविधांस्तथा ।
मांसादान् मृगशब्देन दद्यान्मांसाभिवृद्धये ॥

भवेद् यस्मात् तस्मादल्पाग्निजने गुड़िकां कल्पयेदिति। तालीशाद्य चर्ण गुड़िका च ॥ ७४ ॥

गङ्गाधरः—अथ शरीरक्षयनिवृत्तिभेषजमाह—शुष्यतामित्यादि। शुष्यतां क्षीणमांसानां यक्ष्मिणां विधानविद् वैद्यो मांसादमांसानि व्याघ्रादीनां मांसादानां मांसानि रसादिरूपेण कल्पितानि बृंहणानि दद्यात्। तत्रापि विशेषतः शोषिणे वर्हिणां मांसानि दद्यात्। अलाभे वर्हिणस्तु सूपकल्पितानपरान् गृध्रनकुलभासांश्चापरान् मांसादानभक्ष्यतया भोक्तुमशक्यत्वेन वर्हिशब्देन वर्हिमांसच्छलेन दद्यात्। तित्तिरिमांसशब्देन काकान् दद्यात्। वर्म्मि-मत्स्यशब्देन उरगान् दद्यात्। गण्डूपदानपि संभृष्टान् मत्स्यशब्देन दद्यात्। लोपाकान् क्षुद्रशृगालान् देशभेदे भामाख्यान् स्थूलनकुलान् देशभेदे नेउल इति ख्यातान् एवं विड़ालान् वृद्धशृगालशावांश्च शशमांस-शब्देन दापयेत्। तथा सिंहादीन् मृगमांसशब्देन दापयेत्। तत्र तरक्षुः

चक्रपाणिः—सूपकल्पितानिति सम्यक् संस्कारेण कृतान्। वर्म्मिशब्देन दीर्घो मत्स्य-

* गोधान् नकुलांश्चापांश्च इति पाठान्तरम् ।

गजखड्गितुरङ्गाणां वेशवारीकृतं भिषक्।
दद्यान्महिषशब्देन मांसं मांसाभिवृद्धये ॥ ७५ ॥
मांसेनोपचिताङ्गानां मांसं मांसकरं परम्।
तीक्ष्णोष्णलाघवाच्छस्तं विशेषान्मृगपक्षिणाम् ॥
मांसानि यान्यनिन्द्यानि सुस्वादूनि प्रयोजयेत् *।
तेषूपधा सुखं भोक्तुं तथा शक्यानि तानि हि ॥
जानन् जुगुप्सां नैवाद्याज्जग्धं वा पुनरुल्लिखेत्।
तस्मात् सद्योऽपसिद्धानि मांसान्येतानि दापयेत् ॥ ७६ ॥

क्षुद्रव्याघ्रः। गजखड्गितुरङ्गाणां मांसं वेशवारं कृत्वा महिषमांसशब्देन मांसाभिवृद्धये दद्यात् ॥ ७५ ॥

गङ्गाधरः—कस्मादेषां मांसं विशेषतो मांसाभिवृद्धये दद्यादित्यत आह—मांसेनेत्यादि। मांसेनोपचिताङ्गानां मृगपक्ष्यादीनां प्राणिनां मांसं परं मांसकरम्। सर्व्वं हि मांसं मांसं वर्द्धयति सामान्यादित्यभिप्रायेण। मांसादमांसस्युपयोगार्थमाह—तीक्ष्णोष्णेत्यादि। मृगाणां सर्व्वेषां पक्षिणाञ्च मांसादानां मांसं तीक्ष्णोष्णलाघवाद् विशेषाच्छस्तम्। एवं यान्यनिन्द्यानि स्वादूनि मांसानि तानि प्रयोजयेत्। तेष्वनिन्द्येषु मांसेषूपधा सुखं नामतः सुखं नाश्रद्धाजनककुत्सितनाम तस्माद्भोक्तुं शक्यानि तानि मांसानि भवन्ति। ननु किमर्थं गोधादिमांसं बर्हिमांसादिनाम्ना दद्यादित्यत आह—जानन्नित्यादि। उपधेयां नाम्ना जुगुप्सां जानन् नैवाद्यात्। यदि वाद्यात् तदा जग्धं तन्मांसं घृणयोल्लिखेत् वमेत्। तस्मादेतानि गृध्रादीनां मांसानि भोक्तुमशक्यानि सद्योऽपसिद्धानि तत्परिवर्त्तनशब्देन बर्हिप्रभृतिशब्देन दापयेद् यथोपधासुखेन भोक्तुं तानि शक्यन्ते न चोल्लिखेत् ॥ ७६ ॥

विलेशयो ग्राहः सर्पाकारः। गण्डूपदो भूमिलता। लोपाकः अल्पशृगालो लाङ्गूलप्रधानः ॥ ७५ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रत्यसात्म्यमांसप्रयोजनमाह—मांसानीत्यादि। अनभ्यासादित्यसात्म्यत्वेन। उपधेति धान्यशब्देन दानमिति यावत्। तथेति संज्ञोपादाने सुखं यथा भवति तथा भोक्तुं शक्यते। असात्म्यत्वे तु ज्ञाते दोषमाह—जानन्नित्यादि ॥ ७६ ॥

* मांसानि यान्यनभ्यासादनिष्टानि प्रयोजयेत्। इति वा पाठः।

शिखितित्तिरिदक्षाणां हंसानां शूकरोष्ट्रयोः।
खरगोमहिषाणाञ्च मांसं मांसकरं परम्॥
योनिरष्टविधा प्रोक्ता मांसानामन्नपानिके।
तां परीक्ष्य भिषग् विद्वान् दद्यान्मांसानि शोषिणे॥ ७७॥
प्रसहा भूशयानूप-वारिजा वारिचारिणः।
आहारार्थं प्रयोक्तव्या मात्रया वातशोषिणे॥
प्रतुदा विष्किराश्चैव धन्वजाश्च मृगद्विजाः।
कफपित्तपरीतानां प्रयोज्याः शोषरोगिणाम्॥
विधिवत् सूपसिद्धानि मनोज्ञानि मृदूनि च।
रसवन्ति सुगन्धीनि मांसान्येतानि दापयेत्॥ ७८॥
मांसमेवाश्नतः शोषो माध्वीकं पिवतोऽपि वा।
नियतस्याल्पचित्तस्य चिरं काये न तिष्ठति॥

गङ्गाधरः—तत्र श्रेष्ठं मांसकरमांसमाह—शिखीत्यादि। दक्षेति कुक्कुटः। योनिरष्टविधा मांसानामन्नपानादिकेऽध्याये या प्रोक्ता तां योनिं परीक्ष्य विद्वान् भिषक् शोषिणे मांसानि दद्यात्॥ ७७॥

गङ्गाधरः—तत्र विशेषमाह—प्रसहा इत्यादि। अन्नपानादिके संज्ञा कृता येषां प्रसहादिस्ते वातशोषिणे मात्रयाहारार्थं प्रयोक्तव्याः। प्रतुदा इत्यादि। येषां प्रतुदादिसंज्ञाः कृतास्ते मृगद्विजा मृगाः पक्षिणश्चाहारार्थं मात्रया कफपित्त-परीतानां शोषरोगिणां प्रयोज्याः। विधिवदित्यादि। एतानि यथाविहितानि मांसानि यथा मनोज्ञानि मृदूनि रसवन्ति स्वादुमन्ति सुगन्धीनि च भवन्ति तथैवोपसिद्धानि शोषरोगिणे दापयेत्॥ ७८॥

गङ्गाधरः—न केवलमेषां मांसं मांसवर्द्धनं शोषरोगघ्नञ्च भवति तदाह—मांसमित्यादि। मांसमश्नतः शोषरोगिणो माध्वीकं पिवतो वा नियतस्य अल्पचित्तस्य शोषो राजयक्ष्मा काये चिरं न तिष्ठति अचिरादपैति। मद्यविशेष-

चक्रपाणिः—योनिरष्टविधेति प्रसहेत्यादिना॥ ७७। ७८॥

वारुणीमण्डनित्यस्य बहिर्मार्जनसेविनः ।
अविधारितवेगस्य यक्ष्मा न लभते बलम् ॥ ७९ ॥
प्रसन्नां वारुणीं सीधुमरिष्टानासवान् मधु ।
यथार्हमनुपानार्थं पिबेन्मांसानि भक्षयेत् ॥
मद्यं तैक्ष्ण्यौष्ण्यवैशद्य-सूक्ष्मत्वात् स्रोतसां मुखम् ।
प्रमथ्य विवृणोत्याशु तन्मोक्षात् सप्त धातवः ।
पुष्यन्ति धातुपोषाच्च शीघ्रं शोषः प्रशाम्यति ॥ ८० ॥
मांसादमांसस्वरसे सिद्धं सर्पिः प्रयोजयेत् ।
सक्षौद्रं पयसा सिद्धं सर्पिर्दशगुणेन वा ॥
सिद्धं मधुरकैर्द्रव्यैर्दशमूलकषायकैः ।
क्षीरमांसरसोपेतैर्घृतं शोषहरं परम् ॥
पिप्पलीपिप्पलीमूल-चव्यचित्रकनागरैः ।
सयावशूकैः सक्षीरैः स्रोतसां शोधनं घृतम् ।
रास्नाबलागोक्षुरकं स्थिराबर्षाभूसाधितम् ॥ ८१ ॥

प्रयोगानाह—वारुणीत्यादि । वारुणीमण्डो नित्यं यस्य तस्य बहिर्मार्ज्जनसेविनोऽविधारितवेगस्य यक्ष्मिणो यक्ष्मा बलं न लभते ॥ ७९ ॥

गङ्गाधरः—प्रसन्नामित्यादि । यथार्हं मांसानि भक्षयेत् तदनुपानार्थं प्रसन्नादीन च पिबेत् प्रकरणाद् यक्ष्मीति । मद्यमित्यादि । प्रसन्नादि यथोक्तमद्यं पीतं सत् तैक्ष्ण्यौष्ण्यवैशद्यसूक्ष्मत्वाद् यक्ष्मिणो दोषैर्बद्धं स्रोतसां मुखं प्रमथ्य प्रविलोड्याशु विवृणोति विवृतं करोति, तन्मोक्षात् स्रोतसां मुखरोधमोक्षादाहारेण सप्त धातवः पुष्यन्ति धातुपोषाच्च शीघ्रं शोषः प्रशाम्यतीति ॥८०

गङ्गाधरः—अथ प्रशमनयोगानाह—मांसादेत्यादि । मांसादमृगपक्षिणो मांसक्वाथे चतुर्गुणे सिद्धं सर्पिः प्रयोजयेत् । अथवा दशगुणेन पयसा सिद्धं सर्पिः शीते मधु पादिकं दत्त्वालोड्य प्रयोजयेत् । अथवा मधुरकैर्जीवनीयैः कल्कैर्दशमूलस्य कषायकैर्घृतात् सार्द्धगुणैः समक्षीरोपेतैः सार्द्धगुणमांसरसोपेतैश्च सिद्धं घृतं परं शोषहरं प्रयोजयेत् । पिप्पलीत्यादि । पञ्चकोलयवक्षारैः

चक्रपाणिः—सक्षौद्रमिति छेदः । पयसेत्यादि द्वितीयं घृतम् । मधुरकाणि यानि तानि चेह

जीवन्तीपिप्पलीगर्भं सक्षीरं शोषनुद्घृतम्।
यवाग्वा वा पिबेन्मात्रां लिह्याद्वा मधुना सह ॥
सिद्धानां सर्पिषामेषामद्यादन्नेन वा सह।
शुष्यतामेष निर्द्दिष्टो विधिराभ्यवहारिकः ॥ ८२ ॥
वहिःस्पर्शनमाश्रित्य प्रवक्ष्यामि परं विधिम्।
क्षीरस्नेहाम्बुकोष्ठे तं स्वभ्यक्तमवगाहयेत् ॥
स्रोतोविबन्धमोक्षाथ बलपुष्ट्यर्थमेव च।
उत्तीर्णं मिश्रकैः स्नेहैः पुनराक्तैः * सुखैः करैः।
मृद्नीयात् सुखमासीनं सुखञ्चोत्सादयेन्नरम् ॥ ८३ ॥

कल्कश्चतुर्गुणक्षीरः शृतं घृतं स्रोतसां शोधनं प्रयोजयेत्। तथा रास्नादि साध्यं घृतं प्रयोजयेत् ॥ ८१ ॥

गङ्गाधरः—जीवन्तीत्यादि। जीवन्तीपिप्पलीगर्भमिति वचनात् जीवन्ती पिप्पलीति द्वयं पादिकं चतुर्गुणं क्षीरं साधितं घृतं शोषनुत्। एषां प्रयोगमाह—यवाग्वेत्यादि। सिद्धानामेषां मांसादमांसस्वरससिद्धादीनां सर्पिषां मात्रां यवाग्वा सह पिबेत्, अथवा मधुना लिह्यात्, अथवान्नेन सहाद्यादिति त्रिविधः प्रयोगः। एष शुष्यतामाभ्यवहारिकः पानाहारादिको विधिर्निर्दिष्टः ॥ ८२ ॥

गङ्गाधरः—अथ वहिर्मार्ज्जनसेविन इति यदुक्तं तद्वहिर्मार्ज्जनयोगमाह—वहिःस्पर्शनमित्यादि। वहिःस्पर्शनं वहिर्मार्ज्जनमाश्रित्य परं विधिं प्रवक्ष्यामि। तद् यथा—क्षीरस्नेहाम्बुकोष्ठे तैलाभ्यक्तं तं यक्ष्मिणमवगाहयेत्। क्षीरं घृतादिस्नेहो जलञ्च समभागेन अथवा यथायोग्यं मेलयित्वा कोष्ठे स्थापयेत्, तत्रावगाहयेत् स्रोतोविबन्धमोक्षार्थं बलपुष्ट्यर्थमेव च। एवमवगाह्य तत उत्तीर्णं तं सुखमासीनं मिश्रकैः स्नेहैर्घृततैलादिभिर्मिश्रितैः आक्तैः सुखैः सुखस्पर्शैः करैः पाणितलैः मृद्नीयात्। एवमेव गात्रमर्द्दनानन्तरं तं नरमुत्सादयेदिति ॥ ८३ ॥

चक्रपाणिः। पिप्पलीत्यादिना नियतमानं घृतं चतुर्गुणेन क्षीरेण साध्यते षट्पलोक्तान्य-घृतमानवत् ॥ ७९—८२ ॥

* पुनराक्तैरिति चक्रधृतः पाठः।

जीवन्तीं शतवीर्य्याञ्च विकशां सपुनर्नवाम्।
अश्वगन्धामपामार्गं तर्कारीं मधुकं बलाम्॥
विदारीं सर्षपं कुष्ठं तण्डुलानतसीफलम्।
माषांस्तिलांश्च किण्वञ्च सर्व्वमेकत्र चूर्णयेत्॥
यवचूर्णं त्रिगुणितं दध्ना युक्तं समाक्षिकम्।
एतदुत्सादनं कार्य्यं वर्णपुष्टिबलप्रदम्॥ ८४॥

उद्वर्त्तनम्

गौरसर्षपकल्केन गन्धैश्चापि सुगन्धिभिः।
स्नायादृतुसुखैस्तोयैर्जीवनीयौषधैः शृतैः॥
गन्धैः समाल्यैर्वासोभिर्भूषणैश्च विभूषितः।
स्पृश्यान् संस्पृश्य संपूज्य देवताः सभिषग्द्विजाः॥
इष्टवर्णरसस्पर्श-गन्धवत् पानभोजनम्।
इष्टमिष्टैरुपहृतं हितमद्यात् सुखप्रदम्॥

गङ्गाधरः—तदुत्सादनयोगमाह—जीवन्तीमित्यादि। शतवीर्य्या श्वेतदूर्व्वा। विकशा मञ्जिष्ठा। किण्वं विल्वमूलम्। सर्व्वमिदं समभागेनैकत्र चूर्णयेत्। सर्व्वचूर्णाद् त्रिगुणितं यवचूर्णं मधुदधिभ्यां द्रवीकृत्य गात्रे म्रक्षयेत्। एतद् यक्ष्मिणो बलपुष्टिवर्णप्रदमुत्सादनम्। जीवन्त्यादुद्वर्त्तनम्॥ ८४॥

गङ्गाधरः—अपरञ्च बहिर्मार्ज्जनमाह—गौरेत्यादि। गौरसर्षपकल्केन शृतैः शीतकाले। सुगन्धिभिः गन्धैर्द्रव्यैः शृतैः उष्णकाले। जीवनीयौषधैः शृतैः तोयैः वर्षाकाले स्नायादिति। अथवा सर्व्वैः शृतैस्तोयैः ऋतुसुखैः सुखोष्णशीतलादि-रूपैः स्नायादिति। इत्थं स्नात्वा सुगन्धिद्रव्यद्रवेणानुलिप्तगात्रः सन् माल्यैर्वस्त्रैः भूषणैश्च विभूषितः सन् स्पृश्यान् गोहिरण्यादिकान् संस्पृश्य देवता भिषजो द्विजांश्च सम्पूज्य इष्टवर्णरसस्पर्शगन्धयुक्तं पानभोजनं पानं पातव्यद्रव्यं भोजनं

चक्रपाणिः—उत्तीर्णमित्यादि—पुनरुक्तैरिति पुनःपुनः मर्द्दयेत्। पुनराक्रमिति पाठे तु पुनर्म्मर्दकैः सुखकरैराक्रमित्यर्थः। उत्सादयेदित्युद्वर्त्तयेत्॥ ८३॥

चक्रपाणिः—विकशा मञ्जिष्ठा, तर्कारी विजया, समाक्षिकमिति समाक्षिकम्॥ ८४॥

समातीतानि धान्यानि कल्पनीयानि शुष्यताम् ।
लघून्यहीनवीर्य्याणि तानि पथ्यतमानि च ॥
यच्चोपदेक्ष्यते किञ्चित् क्षतक्षीणचिकित्सिते ।
यक्ष्मिणस्तत् प्रयोक्तव्यं बलमांसाभिवृद्धये ॥ ८५ ॥
अभ्यङ्गोत्सादनैः स्नानैरवगाहैर्विमार्ज्जनैः ।
वस्तिभिः क्षारसर्पिर्भिः * मांसैर्मांसरसौदनैः ॥
इष्टैर्मद्यैर्मनोज्ञानां गन्धानामुपसेवनैः ।
यथर्त्तुविहितैः स्नानैर्वासोभिरहतैः प्रियैः ॥
सुहृदां रमणीयानां प्रमदानाञ्च दर्शनैः ।
गीतवादित्रशब्दैश्च प्रियश्रुतिभिरेव च ॥
हर्षणाश्वासनैर्नित्यं गुरूणामुपसेवनैः ।
ब्रह्मचर्य्येण दानेन तपसा देवतार्च्चनैः ॥

भोज्यमन्नम् इष्टैर्व्यञ्जनादिभिरुपहितमिष्टञ्च हितञ्च सुखमदमद्यात् । अन्नाय धान्यान्याह—समातीतानीत्यादि । संवत्सरातीतानि लघूनि चाहीनवीर्य्याणि च धान्यानि शुष्यतां कल्पनीयानि यतस्तानि पथ्यतमानि भवन्तीति । अथान्यत् अतिदेशेन यक्ष्मिण औषधमाह—यच्चेत्यादि । बलमांसाभिवृद्धये यक्ष्मरोग-निवृत्तिसहितबलमांसवृद्धये ॥ ८५ ॥

गङ्गाधरः—अथ क्रियाकल्पमाह—अभ्यङ्गोत्सादनैरित्यादि । वस्तिभिः इत्यस्य विशेषणं क्षारसर्पिर्भिः, यवक्षारमिश्रितसर्पिर्भिः वस्तिभिः । मांसैर्यथोक्तैर्मांसरसौदनैश्च । मनोज्ञानां गन्धानामुपसेवनैश्च । यथर्त्तु विहितैः स्नानैः । अहतैः प्रियैर्वस्त्रैः परिहितैः । सुहृदादीनां दर्शनैः । प्रियश्रुतिभिर्गीतवादित्रशब्दैः । हर्षणाश्वासनवचोभिः । नित्यं गुरूणामुपसेवनैः । ब्रह्मचर्य्येण वाङ्मनःशरीरैः

चक्रपाणिः—दैवव्यपाश्रयचिकित्सा कर्त्तव्या इत्यत आह—गन्धैरित्यादि ॥ ८५ ॥

* क्षीरसर्पिर्भिरिति पाठान्तरम् ।

सत्येनाचारयोगेण मङ्गलैरप्यहिंसया ।
वैद्यविप्रार्च्चनाच्चैव रोगराजो निवर्त्तते ॥ ८६ ॥
यया प्रयुक्तया चेष्ट्या राजयक्ष्मातुरो निरुक् ।
तां वेदविहितामिष्टिमारोग्यार्थं प्रयोजयेत् ॥ ८७ ॥

तत्र श्लोकौ ।

प्रागुत्पत्तिर्निदानानि प्राग्रूपं रूपसंग्रहः ।
समासाद् व्यासतश्चोक्तं भेषजं राजयक्ष्मणः ॥
नामहेतुरसाध्यत्वं साध्यत्वं कृच्छ्रसाध्यता ।
इत्युक्तः संग्रहः कृत्स्नो राजयक्ष्मचिकित्सिते ॥ ८८ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
राजयक्ष्मचिकित्सितं नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

मैथुनवर्ज्जनेन । सत्येनाचारयोगेष मिथ्याचारवर्ज्जनेन । मङ्गलैः कर्म्मभिः । वैद्यानां विप्राणाञ्चार्च्चनाच्च रोगराजो राजयक्ष्मा निवर्त्तते ॥ ८६ ॥

गङ्गाधरः—युक्तिव्यपाश्रयमुक्त्वा दैवव्यपाश्रयमाह—ययेत्यादि । राजयक्ष्मातुरो यया इष्ट्या यत्नेन प्रयुक्तया निरुक् निवृत्तरोगो भवेत्, वेद यस्या इष्टे राजयक्ष्मनाशाशीः श्रूयेत वेदविहितां तामिष्टिं राजयक्ष्मिण आरोग्यार्थं प्रयोजयेदिति ॥ ८७ ॥

गङ्गाधरः—राजयक्ष्माधिकारोक्ताध्यायार्थमाह—तत्र श्लोकाविति । श्लोकौ तु प्रागुत्पत्तिरित्यादि ॥ ८८ ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे चिकित्सितस्थानजल्पे राजयक्ष्मचिकित्सितजल्पाख्या अष्टमी शाखा ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—अतः परं मनस आनुकूल्यं यस्मारम्भकदोषं हन्तीत्यतो यथा च युक्त्या चेष्टाकौ सर्व्वेषां मनोऽनुकूलं स्यात् तथैव वर्त्तनीयञ्च ॥ ८६ । ८७ ॥

चक्रपाणिः—प्रागुत्पत्तिरित्यादि संग्रहः । नामहेतुरिति स राज्ञः पूर्व्वमासीदुवै राजयक्ष्मा ततो मतः । इति संग्रहः ॥ ८८ ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां राजयक्ष्मचिकित्सितं
नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

अथात उन्मादचिकित्सितं व्याख्यास्यामः, इतिह
स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

बुद्धिस्मृतिज्ञानतपोनिवासः पुनर्व्वसुः प्राणभृतां शरण्यः ।
उन्मादहेत्वाकृतिभेषजानि कालेऽग्निवेशाय शशंस पृष्टः ॥ २ ॥
विरुद्धदुष्टाशुचिभोजनानि प्रधर्षणं देवगुरुद्विजानाम् ।
उन्मादहेतुर्भयहर्षपूर्व्वो मनोविघातो * विषमाश्च चेष्टाः ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशक्रमेण यक्ष्मचिकित्सितानन्तरमुन्मादचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि । पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—उन्मादचिकित्सिते वक्तव्ये निदानस्थाने व्याख्यानस्योन्माद-निदानस्य व्यवसायार्थं श्लोकेन पुनरिह तदुन्मादनिदानमाह—बुद्धिस्मृतीत्यादि । बुद्ध्यादीनां त्रयाणां निवासः सर्व्व एव प्राणी ततः का प्रशंसा पुनर्व्वसोरेतद्वचनेन ? उत्कृष्टबुद्ध्यादय इह बुद्ध्यादिशब्देन तत्प्रशंसावचनार्थं विवक्षिताः । बुद्धिर्व्यवसायात्मिका ज्ञानं तत्त्वज्ञानम् । उन्मादस्य यानि हेत्वाकृतिभेषजानि शशंस ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ हेतुमाह—विरुद्धदुष्टेत्यादि । विरुद्धानां संयोगतो द्रव्याणां भोजनं दुष्टानां मसादिभिर्द्रव्याणां भोजनम् अशुचीनां द्रव्याणाञ्च भोजनम् । देवादीनां प्रधर्षणमभिभववाक्योक्तिः । भयञ्च हर्षश्च भवतः उन्मादादव्यवहितपूर्व्वकाले भवतीति भयहर्षपूर्व्वः । मनोविघातः कामक्रोध-

चक्रपाणिः—इदानीमुपोद्घातितं राजयक्ष्मचिकित्सितमभिधाय क्रमप्राप्तोन्मादचिकित्सितं ब्रूते । अयं क्रमः चरकसंस्कृतां पञ्चाध्यायीमर्शोऽतीसारवीसर्पमदात्ययद्विव्रणीयरूपां परित्यज्य ज्ञेयः । बुद्धिरूहापोहवती, स्मृतिः स्मरणं ज्ञानमौपदेशिकम् अतीतार्थविषयज्ञानं वा, तपश्चान्द्रायणादि, तेषां निवास आश्रय इत्यर्थः । उन्मादहेत्वादौ हेतुग्रहणे नात्र वक्तव्याः संप्राप्तिस्थितिस्वकालाः उन्मादजन्यहेतुविकल्पतया गृह्यन्ते । आकृतिग्रहणेनाभिधेयस्योन्मादस्वरूपस्य ग्रहणं ज्ञेयम् ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रत्युन्मादहेतुमाह—विरुद्धेत्यादि । विरुद्धं संयुक्तमत्स्यादि, दुष्टं मसादि, [illegible] । अशुच्यपवित्रम् । भयहर्षपूर्व्वो मनोऽभिघात इत्यत्र पूर्व्वशब्दः कारण-वाचित्वेन भयहर्षकारणकेन मनोऽभिघात इत्यर्थः । एतद् विरुद्धाहारादि यथासम्भवं वा कारणं

* मनोऽभिघातः इति बहुषु ग्रन्थेषु पाठः ।

तैरल्पसत्त्वस्य मलाः प्रदुष्टा बुद्धेर्निवासं हृदयं प्रदूष्य।
स्रोतांस्यधिष्ठाय मनोवहानि प्रमोहयन्त्याशु नरस्य चेतः॥३

धीविभ्रमः सत्त्वपरिप्लवश्च पर्य्याकुला दृष्टिरधीरता च।
अबद्धवाक्त्वं हृदयञ्च शून्यं सामान्यमुन्मादगदस्य लिङ्गम्॥४

रागलोभभयहर्षशोकचिन्तोद्वेगादिभिर्विहन्यते मन इति कामादिमनोविघातः। विषमाश्च चेष्टा इति विषमाङ्गन्यासो विषमश्च तन्त्रप्रयोगः। इत्येष उन्मादहेतुः। सम्प्राप्तिमाह—तैरल्पसत्त्वस्येत्यादि। तैः कामादिभिर्हेतुभिरल्पं सत्त्वमुपहतं मनो यस्य तस्य प्रचलितायां बुद्धौ तैर्विरुद्धदुष्टाशुचिभोजनादिभिः प्रदुष्टा मला वातादय बुद्धेर्निवासं हृदयमुपसृत्य प्रदूष्य मनोवहानि स्रोतांसि स्रोतोविमानोक्तानि अधिष्ठाय आवृत्य नरस्य चेतः आशु प्रमोहयन्तीत्युन्मादं जनयन्ति। उन्मादं पुनर्मनोबुद्धिसंज्ञास्मृतिभक्तिशीलचेष्टाचारविभ्रंशं विद्यात् इत्युक्तं निदानस्थाने॥ ३॥

गङ्गाधरः—उन्मादस्य सामान्यलक्षणमाह—धीविभ्रम इत्यादि। धीविभ्रम इतस्ततो बुद्धेश्चालनम्। सत्त्वपरिप्लवो मनसोऽतिचाञ्चल्यम्। दृष्टेर्नेत्रयोरितस्ततो व्याकुलतया प्रेरणम्। अधीरता धैर्य्याभावः। अबद्धवाक्त्वमविरतं सम्बन्धासम्बन्धवाक्यवचनम्। हृदयञ्च शून्यं हृदयस्थाने शून्यमिव मन्यते। इति सर्व्वोन्मादगदस्य लिङ्गमेतैर्लक्षणैरनुमीयतेऽस्योन्मादरोगो जात इति। नैतैः वातिको वा पैत्तिको वा उन्माद इत्येवमादिरुन्मादोऽनुमीयते। नेदं सामान्यं पूर्व्वरूपम्, निदानस्थानोक्तसामान्यपूर्व्वरूपानैक्यात्, स मूढ़चेता इत्यादिरूपाणाम् अनन्तरोक्तानामपि सामान्यलिङ्गत्वाच्च॥ ४॥

क्षयम्। भयहर्षावुपलक्षणौ। तेन क्रोधादयोऽपि मनोऽभिघातका ज्ञेयाः। क्रोधेन प्रत्याहते मनसि भयहर्षपूर्व्वक एवोन्मादो भवति। तैरित्यादिना सम्प्राप्तिमाह—अल्पसत्त्वस्याल्पसत्त्वगुणस्य हृदयं यद्यपि बुद्धिनिवासत्वं न अर्थेदशमहामूलीयादौ प्रतिपादितमेव, तथापि बुद्धिनिवासत्वोपदर्शनमिह कृतं, हृदयोपघाताद् बुद्ध्युपघातो वक्ष्यमाणो युक्त एव; आश्रयोपघातेनाश्रितस्योपघातः सिद्ध एव। स्रोतांसि मनोवहानीत्यनेन हृदयदेशसम्बन्धिधमन्यो विशेषेण मनोवहा दर्शयति। किंवा केवलमेव शरीरं मनोऽप्यनुभूतं जग्राह। उक्तं हि केवलमेवास्य मनसः शरीरमधिष्ठानभूतम्। चेत इति मनः॥ ३॥

चक्रपाणिः—धीविभ्रम इत्यादिना सामान्यमुन्मादपूर्व्वरूपमाह॥ ४॥

स मूढ़चेता न सुखं न दुःखं नाचारधर्म्मौ कुत एव शान्तिम् ।
विन्दत्यपास्तस्मृतिबुद्धिसंज्ञो भ्रमत्ययं चेत इतस्ततश्च ॥ ५ ॥
समुद्भ्रमं बुद्धिमनःस्मृतीनामुन्मादमागन्तुनिजोत्थमाहुः ।
तस्योद्भवं पञ्चविधं पृथक् तु वक्ष्यामि लिङ्गानि चिकित्सितञ्च ॥ ६
रुक्षाल्पशीतान्नविरेकधातु-क्षयोपवासैरनिलोऽतिवृद्धः ।
चिन्तादिजुष्टं हृदयं प्रदूष्य बुद्धिं स्मृतिञ्चाप्युपहन्ति शीघ्रम् ॥

गङ्गाधरः—तानि चाह—स मूढ़चेता इत्यादि । स धीविभ्रमादिमान् पुरुषो मूढ़चेताः सन् सुखं दुःखञ्च आचारं धर्म्मञ्च न विन्दति, कुत एव शान्तिं विन्दति । शान्तिमलभमानः पुनरपास्तस्मृतिबुद्धिसंज्ञः सन्नयमितस्ततश्च चेतो भ्रमति भ्रामयति, इति णिजर्थोऽन्तर्भूतः । इत्येवं बुद्धिमनःस्मृतीनां समुद्भ्रममागन्तुनिजोत्थमुन्मादमाहुरिति । निदानस्थाने पूर्व्वमुक्तमुन्मादं पुनर्मनोबुद्ध्यादिविभ्रंशं विद्यादिति । तस्मात् निजागन्तून्मादस्य सामान्यलिङ्गं, यः पूर्व्वरूपमिदं धीविभ्रमादिकं व्याचष्टे तत् कथमुपपद्यते ? पञ्चोन्मादा भवन्तीति निदानस्थाने प्रोक्तं, तदेव संग्रहेणाह—तस्योद्भवमित्यादि । तस्योन्मादस्य पञ्चविधमुद्भवं निदानस्थानेऽभिहितं वातपित्तकफसन्निपातागन्तुनिमित्तं, तत्र दोषनिमित्तं चतुर्व्विधमागन्तुजमेकविधं, पृथक् पृथक् वक्ष्यामि ; पृथक् लिङ्गानि पृथक् चिकित्सितञ्च वक्ष्यामि ॥ ५ । ६ ॥

गङ्गाधरः—तद्यथा—रुक्षाल्पशीतान्नेत्यादि । रुक्षान्नमल्पान्नं शीतान्नम् । विरेको विरिच्यते दोषः शरीरान्निःसार्य्यते येन स विरेको वमनं विरेचनञ्च । धातुक्षयो रसादीनां ह्रासः । उपवासोऽनशनम् । एतैरतिवृद्धोऽनिलः चिन्तादिजुष्टं चिन्ताकामक्रोधशोकलोभभयहर्षादिभिः सेवितं हृदयं मनः प्रदूष्य बुद्धिं

चक्रपाणिः—कुत एव शान्तिमिति कुतोऽपि शान्तिं निर्वृतिं न बिन्दति । संज्ञानामोल्लेखेन ज्ञापनम् । अयं चेत इति ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—उन्मादसंज्ञाव्युत्पत्तिमाह—समुद्भ्रममित्यादि । तत्र भ्रम उन्माद इत्येकोऽर्थः मनोविभ्रमः चिन्तनादिना चिन्तानिदानोक्तसंज्ञादिविभ्रमोऽपि मनोविभ्रम एवान्तर्भावनीयः संज्ञादिविभ्रमस्यापि तज्जन्यत्वात् । तस्योद्भवमित्यादौ यद्यपि पञ्चानां मध्येऽसाध्यस्य सान्निपातिकस्य चिकित्सितं न वक्तव्यम्, तथापि छत्रिणो गच्छन्तीति न्यायेन बाहुल्यमाश्रित्य

अस्थानहास्यस्मितनृत्यगीत-वागङ्गविक्षेपणरोदनानि ।
पारुष्यकार्श्यारुणवर्णताश्च जीर्णे बलञ्चानिजलस्य रूपम् ॥ ७ ॥
अजीर्णकट्वम्लविदाह्यशीतैर्भोज्यैश्चितं पित्तमुदीर्णवेगम् ।
उन्मादयत्युग्रमनात्मकस्य हृदि स्थितं पूर्व्ववदाशु कुर्य्यात् ॥
अमर्षसंरम्भविनग्नभावाः सन्तर्ज्जनाभिद्रवणौष्ण्यरोषाः ।
प्रच्छायशीतान्नजलाभिलाषाः पीता च भाः पित्तकृतस्य लिङ्गम् ॥ ८

स्मृतिश्चापि शीघ्रमुपहन्ति । तस्योपहतबुद्धिस्मृतिमतोऽस्थानहास्यादीनि भवन्ति । पारुष्यं कार्श्यमरुणवर्णता चैताश्च भवन्ति । जीर्णे चाहारे बलमुन्मत्तता त्वधिका स्यादिति । एभिर्लिङ्गैर्धीविभ्रमादिमानुन्मादो वातिक इत्यनुमीयत इति ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—पित्तजोन्मादस्य सलिङ्गं हेतुमाह—अजीर्णेत्यादि । अजीर्णं पित्तप्रकोपहेतुः, तेनाजीर्णजनकैर्भोज्यैः कट्वम्लविदाहिभिर्भोज्यैरशीतैरुष्णस्पर्शैः भोज्यैश्च चितं सञ्चितं पित्तमुदीर्णवेगं सदनात्मकस्य दुष्टमनस्कस्य हृदि स्थितं भवत् पूर्व्ववत् चिन्तादिजुष्टं हृदयं प्रदूष्य बुद्धिं स्मृतिञ्चाप्युपहत्याशु अत्युग्रम् उन्मादं रोगं कुर्य्यात् । इति पैत्तिकोन्मादस्य निदानपूर्व्वकसम्प्राप्तिः । तस्य रूपमाह—अमर्षेत्यादि । तस्योन्मत्तस्यामर्षादिभावाः, सन्तर्ज्जनादयः, प्रच्छायाद्यभिलाषाः पीता च भाः पित्तकृतस्योन्मादस्य लिङ्गम् । अमर्षोऽक्षमा । संरम्भ आरभटी । सन्तर्ज्जनं परेषां त्रासजननम् । अभिद्रवणं पलायनम् । रोषः क्रोधः । प्रच्छायश्च शीतान्नजले च तेषामभिलाषाः । पीता शरीरस्य भा इति ॥ ८ ॥

र्चिकित्सितं वक्ष्यामीत्युक्तम् । चिन्तेत्यादिः येषां ते कामक्रोधादयो गृह्यन्ते । आदिशब्द उक्तप्रकारवाची । अस्थानेऽविषये हासादीन्यस्थानहासस्मितादीनि ॥ ६ । ७ ॥

चक्रपाणिः—अजीर्णेत्यादिना पित्तोन्मादमाह । चितमित्यनेन चयपूर्व्वकं चयात् पूर्व्वकालत्वेन पित्तस्य महान्तं कोपं दर्शयति । चयपूर्व्वकोऽतिदोषकोपमूलत्वान्महान् भवति । अन्ये तु चितशब्देन प्रकोपमिच्छन्ति । अत्युग्रमिति तीव्रवेगम् । पूर्व्ववदित्यनेन वातोन्मादवत् । अमर्षः अक्षान्तिः । संरम्भ आरभटी । विनग्नभावो विवस्त्रत्वम् । अतिद्रवणं त्वरितगमनम् । प्रच्छायः प्रवृद्धछायो देशः ॥ ८ ॥

सम्पूरणैर्मन्दविचेष्टितस्य सोष्मा कफो मर्म्मणि संप्रवृद्धः।
बुद्धिं स्मृतिञ्चाप्युपहत्य चित्तं प्रमोहयन् सन् जनयेद् विकारम्॥
वाक्चेष्टितं मन्दमरोचकश्च नारीविविक्तप्रियता च निद्रा।
छर्द्दिश्च लाला च बलञ्च भुक्ते नखादिशौक्ल्यञ्च कफात्मकस्य॥९
यः सन्निपातप्रभवो हि घोरः सर्व्वैः समस्तैः स तु हेतुभिः स्यात्।
सर्व्वाणि रूपाणि बिभर्त्ति तादृग्विरुद्धभैषज्यविधिर्विवर्ज्ज्यः॥१०

गङ्गाधरः—कफजोन्मादस्य सहेतुलिङ्गमाह—सम्पूरणैरित्यादि। सम्पूरणद्रव्याणि दधिदुग्धादीनि। दधिदुग्धादिभिर्भुक्तैर्मन्दविचेष्टितस्याल्पचेष्टावतः सोष्मा सपित्तः कफः प्रवृद्ध इत्याहुरेके, सपित्तेन कफेनोन्मादस्तु यो जन्यते स हि कफोन्माद उच्यते। अन्ये तु शक्तिरूष्मा उत्कृष्टशक्तिः कफ इत्याहुः। द्वयमप्येतन्न साधु पृथग्दोषभवाभावप्रसङ्गात्। सर्व्वो हि पाञ्चभौतिकस्तेन श्लेष्मा गुरुशीतमृदुस्निग्धमधुरस्थिरपिच्छिलगुणोऽपि स्वारम्भकतेजस उद्रेकेण शीतविपर्य्ययेण खलूष्मणा सहितः प्रवृद्धो भवति न तून्मादरोगे शीतगुणेन प्रवर्द्धते कफः। शीतगुणानव्यतिरेकेण प्रवृद्धः श्लेष्मा सोष्मा भवति, तदारम्भकतेजस उद्रेकात्। इति सोष्मा कफः प्रवृद्धः सन् मर्म्मणि प्राधान्यात् तु हृदये स्थित्वा मनो दूषयित्वा बुद्धिं स्मृतिञ्चाप्युपहत्य प्रमोहयन् सन् विकारमुन्मादं जनयेत्। तत उन्मत्तस्य मन्दमल्पं वाक्चेष्टितं नारीषु विविक्ते विरले स्थितौ प्रियता भुक्ते बलमुन्मत्तताधिक्यं नखनयनमूत्रपुरीषशरीरस्य शुक्लाभासश्च कफात्मकस्योन्मादस्य लिङ्गमित्यनुवृत्तेः॥ ९॥

गङ्गाधरः—सन्निपातजस्य सहेतु लिङ्गमाह—यः सन्निपातेत्यादि। य उन्मादः सन्निपातप्रभव उक्तः स तु वातादिप्रत्येकदोषाणां समस्तैस्त्रिदोषहेतुभिः स्यात्। स हि घोरो भयानकः। सर्व्वाणि त्रयाणां वातादिजानां यानि रूपाणि तानि सर्व्वाणि रूपाणि बिभर्त्ति। तादृक् समस्तसर्व्वहेतुजः

चक्रपाणिः—सम्पूरणैरित्यादिना कफोन्मादमाह। सोष्मा कफ इति सह उष्मणा कफ उन्मादं करोति न केवल इति। उन्मादकरणे कफस्य ऊष्मसहितत्वरूपं स्वभावं दर्शयति। किंवा उष्मशब्देन वीर्य्यं शक्तिरूपमुच्यते, तेन सोष्मा कफ इति उत्कृष्टशक्तिकः कफ इत्यर्थः। मर्म्मणीति हृदये। नारीविविक्तयोः प्रियता नारीविविक्तप्रियता, विविक्तं विजनम्॥ ९॥

चक्रपाणिः—य इत्यादिना सान्निपातिकमाह। सर्व्वैरित्युक्तोऽपि प्रत्येकं सर्व्वहेतूनां जनकत्वं

देवर्षिगन्धर्व्वपिशाचयक्ष-रक्षःपितॄणामभिधर्षणानि ।
आगन्तुहेतुर्नियमव्रतादि मिथ्याकृतं कर्म्म च पूर्व्वदेहे ॥ ११ ॥

सर्व्वोन्मादरूपभृत् स उन्मादः विरुद्धभषज्यविधिर्यो भषज्यविधिर्वातिकोन्मादे स पैत्तिकोन्मादे विरुध्यते श्लैष्मिकोन्मादे च, उष्णस्निग्धगुणभेषजं वातहरं न पित्ते युज्यते, गुरुपिच्छिलस्निग्धादिगुणं न कफे, ततो विरुद्धभैषज्यविधित्वाद् विवर्ज्यस्त्याज्यो न चिकित्स्य इति । यत्र सन्निपातजः कश्चित् साध्य उक्तः, स नैवं सर्व्वैः समस्तैर्हेतुभिर्जातः सर्व्वलक्षणः साध्यत्वेनोक्तः । भैषज्यविधिः यत्र त्रिदोषजे विरुद्धो न भवति स एव साध्यत्वेनोक्तः । रुक्षशीताद्यल्पांशे कुपितत्रिदोषजे विरुद्धभषज्यविधिर्न भवति । इति निजाश्चत्वार उन्मादाः सहेतुलिङ्गैरुपदिष्टाः । यस्तु सुश्रुतेन मानसदुःखजः पञ्चम उक्तः, स च वातादिजेषु त्रिष्वन्तर्भवति ; सर्व्वेषु हि कामरागक्रोधलोभहर्षभयशोकचिन्तादिभिर्मनोऽभिघात उक्तस्तत्र वातकोपनैर्जाते तून्मादे मानसदुःखजो वातजेऽन्तर्भवति, पित्तकोपनजाते पैत्तिके, श्लेष्मकोपनैर्जाते श्लैष्मिके, तस्मान्नातिरिक्तो मानसदुःखजः । सुश्रुतेन हेतुभेदज्ञानार्थं पृथगुक्त इत्यतो न विरोधः । विषजश्च विषरोग एवान्तर्भूतः । नातोऽतिरिक्तस्तत्तद्विषचिकित्सया तत्प्रतिकारवचनात् । कोद्रवधुस्तूरादिभिरुन्मादवन्मनस उन्मत्ततासामान्यात् सुश्रुतेनोक्तो न पुनः उन्मादरोगाभिप्रायेणेति ॥ १० ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथागन्तुजोन्मादमाह—देवर्षीत्यादि । देवादीनामभिधर्षणं वाचाभिभवकरणम् । रक्षोऽत्र द्विविधं राक्षसब्रह्मराक्षसभेदात् । मिथ्याकृतं अयथाविधिना कृतं नियमव्रतादि । तथा पूर्व्वदेहे मिथ्याकृतं कर्म्म च उन्मादजन्मन्यागन्तुर्नामहेतुः । एते हेतवः प्रागेवोन्मदयन्ति पश्चाद्दोषा अनुबध्नन्ति न तु प्रागेव दोषान् कोपयन्ति तत उन्मादयन्तीति दोषजाद्भेदः । एभ्यो देवादिभ्यः

स्यादत आह समस्तैरिति । विरुद्धभैषज्यमिति विरुद्धत्वाद् विवर्ज्यः । केचित्तु तादृक्शब्देन य एव समस्तहेतुजः सर्व्वलक्षणश्च स एव वर्ज्यभेषजस्य हेतुलक्षण इति वदन्ति ॥ १० ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—देवर्षीत्यादिना आगन्तून्मादमाह । ये चासंख्येया ग्रहगणाः सुश्रुतोक्तास्ते इह आविष्कृता विज्ञेयाः । वक्ष्यति च इत्यपरिसंख्येयानां ग्रहाणामाविष्कृततया ह्यष्टावेते व्याख्याता इति । अत्र च रक्षःशब्देन राक्षसब्रह्मराक्षसयोर्ग्रहणम्, ब्रह्मराक्षसे समस्ता एवोक्ताः । अभिधर्षणमावेशः । नियमेत्यादिना ऐहिकं कर्म्म देवाद्यावेशकारणम् । मिथ्याकृतं कर्म्म चेत्यनेन पूर्व्वजन्मकृतं कर्म्म आह ॥ ११ ॥

अमर्त्यवाग्विक्रमवीर्य्यचेष्टो ज्ञानादिविज्ञानबलादिभिर्यः ।
उन्मादकालोऽनियतश्च यस्य भूतोत्थमुन्मादमुदाहरेत् तम् ॥१२॥
अदूषयन्त पुरुषस्य देहं देवादयः स्वैस्तु गुणप्रभावैः ।
विशन्त्यदृश्यास्तरसा यथैव छायातपौ दर्पणसूर्य्यकान्तौ ॥ १३ ॥

आगन्तुभ्यो हेतुभ्यो जायते य उन्मादः स खलु दोषजेभ्यो निदानपूर्व्व-रूपरूपवेदनोपशयविशेषान्वित आगन्तुज उच्यते ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—तद्विशेषानाह—अमर्त्येत्यादि । अमर्त्त्या देवादयस्तेषां वाचोऽनुकारेण वाचं यो वक्ति विक्रमानुकारेण विक्रामति वीर्य्यानुक्रमेण वीर्य्यप्रकाशं करोति चेष्टानुरूपेण चेष्टते च, य एवम्भूतो ज्ञानादिभिरपि देवादीनाममर्त्यानां विशिष्टः । इत्येके व्याचक्षते । ज्ञानं तस्मिंस्तदिति लोके तत्त्वतो ज्ञानं स्थाणौ स्थाणुरिति, आदिना पारमार्थिकतत्त्वतो ज्ञानं, विज्ञानं शिल्पविषयशास्त्रविषय-ज्ञानमिति । अथवा ज्ञानं बुद्धिस्तर्कवितर्कविचारादितो निश्चयात्मिका यया व्यवस्यति कर्त्तुं वक्तुं वा । आदिना धृतिस्मृत्यहङ्काराः । विज्ञानं प्रज्ञा पारमार्थिकतत्त्वज्ञानमात्मादिचतुर्व्विंशतितत्त्वतन्मयस्थावरजङ्गममिदं सर्व्वं मिथ्याभूतं लोके सत्यमिति । बलं सामर्थ्यम् । आदिना पौरुषग्रहणधारणादि । एभिरेवामर्त्त्यवाग्विक्रमवीर्य्यचेष्टावान् यः पुरुषः खलु ज्ञानतोऽमर्त्त्यवद्वक्ति स्मृतितो धैर्य्यतश्चाहङ्कारतश्चामर्त्त्यवद्वक्ति तथा विज्ञानतश्चामर्त्त्यवद्वक्ति बलतश्चामर्त्त्यवद्विक्रामति वीर्य्यञ्च शक्तिं दर्शयति तथा चामर्त्त्यवद्बलतश्चेष्टते । तथोन्मादकालो यस्य तस्यैव पुरुषस्यानियतस्तं भूतोत्थमुन्मादमुदाहरेत् इति सामान्यं भूतोन्माद-लक्षणम् । भूतानि देवादयो ग्रहाः । उक्तञ्च सुश्रुते । "गुह्यानागतविज्ञानमनवस्था सहिष्णुता । क्रिया वाऽमानुषी यस्मिन् स ग्रहः परिकीर्त्त्यते ॥" इति ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—ननु देवादयः कथं गृह्णन्ति न च दृश्यन्त इत्यत आह—अदूषयन्त इत्यादि । देवादयो ग्रहाः पुरुषस्य देहमदूषयन्त एव स्वैर्गुणप्रभावैरदृश्या एव

चक्रपाणिः—अमर्त्त्यैत्यादिनागन्तूनां सामान्यलिङ्गान्याह । अमर्त्यैरमनुष्यैर्वाग्ादिभिर्लक्षितं भूतोत्थमुदाहरेत् । अनियत इति वातिकादिवत् आहारजीर्णादिकालवन्न कालनिश्चयः । ये तु नियत इति पठन्ति, तेषां वक्ष्यमाणनियततिथ्यादीनां ग्रहणमभिप्रेतम् ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—अदूषयन्त ईषद दूषयन्तः । गुणप्रभावैरिति अनिमादिगुणप्रभावैः । तरसा

आघातकालास्तु सपूर्व्वरूपाः प्रोक्ता निदानेऽथ सुरासुरैश्च *।
उन्मादरूपाणि पृथङ्निबोध कालञ्च गम्यान् पुरुषांश्च तेषाम् ॥१४

तद् यथा—सौम्यदृष्टिं गम्भीरमधृष्यमकोपनमस्वप्नम्
अभोजनाभिलासिनमल्पस्वेदमूत्रपुरीषवातं शुभगन्धं फुल्लपद्म-

सन्तस्तरसा वेगेन विशन्ति। यथा स्वगुणप्रभावैश्छाया दर्पणं विशति, आतपः सूर्य्यकान्तं विशति न च दृश्यते तद्वदिति ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—यदा देवादय एवमाघ्नन्ति तदाह—आघातकालास्त्वित्यादि। निदाने पूर्व्वमाघातकालाः सपूर्व्वरूपाः प्रोक्ताः। निदानस्थाने ह्युन्मदयिष्यता इत्यादिना अभिघातकाला व्याख्याता भवन्तीत्यन्तेन प्रोक्ताः। पूर्व्वरूपाणि च देवगोब्राह्मणतपस्विनां हिंसारुचित्वमित्यादिना पूर्व्वरूपाणि भवन्तीत्यन्तेन प्रोक्तानि। अथ सुरासुराद्यैश्चोन्मादरूपाणि पृथक् प्रत्येकं निबोध। तेषां ग्रहणकालं गम्यांश्च पुरुषान् निबोध। इति। अत्र सुरश्चासुराश्चेति। सुरो देवः असुरा देवभिन्नाः ऋषिगन्धर्व्वादयः सप्त। वक्ष्यमाणलक्षणकालगम्य-पुरुषनिर्द्देशदर्शनात्, न त्वसुरा देवशत्रवः। सुश्रुते तु देवशत्रुग्रहणलक्षणमुक्तं न च ब्रह्मराक्षसग्रहणमुक्तमिह तु तदुक्तं न च देवशत्रुग्रहणम् उक्त-मिति विरोधो न ज्ञेयः। न हि सर्व्वः सर्व्वं वक्ति; आप्तवचनादुभयमेव तथ्यमिति। यस्तु ब्रह्मराक्षस एव देवशत्रुरित्याह तन्न, सुश्रुतोक्ततल्लक्षणेन अत्रोक्तलक्षणभेदात् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अथैतदनुक्रमेण देवादिग्रहणलक्षणं पृथगाह—तद् यथेत्यादि। सौम्यदृष्टिमित्यादिना देवग्रहोन्मादलक्षणम्। सौम्यरूपेण प्रसन्नभावेन दृष्टि-र्यस्य तम्। गम्भीरं बुद्ध्यादिगाम्भीर्य्यापन्नम्। अभोजनाभिलासिनं

अतिवेगेन। वृता वेगेन। दृष्टान्तद्वयमाह—छायेत्यादि। छाया यथा दर्पणम् आतपः सूर्यकान्तम् अदूर्षयित्वैव अदृश्यमानप्रभावावेशौ च भवतः, तथा देवादयोऽपि देहं विशन्तीत्यर्थः ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—आघातकाल इत्यावेशावकाशः। तेन निदाने तद् यथा पापकर्म्मणः समारम्भे इत्यादिनोक्ताः। कालस्तिथिरूपः ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—भोजनाभिलाषी न भवत्यभोजनाभिलाषी। देवादिशब्देनेह सुश्रुतमतात् देवानुकारिणस्तदनुचरा ज्ञेयाः। उक्तं हि सुश्रुतेन—न ते मनुष्यैः सह संविशन्ति न वा मनुष्यान् क्वचिदाविशन्ति। ये त्वाविशन्तीति वदन्ति मोहात् ते भूतविद्याविषयादपोह्याः। तेषां

* सुरादिभिश्च इति पाठान्तरम्।

वदनमिति देवोन्मत्तं विद्यात् ॥ ० ॥ गुरुवृद्धसिद्धर्षीणामभिशापाभिचाराभिध्यानानुरूप-चेष्टाहारव्याहारं तैरुन्मत्तं विद्यात् ॥ ० ॥ अप्रसन्नदृष्टिमपश्यन्तं निद्रालुमप्रतिहत-वचनमनन्नाभिलासिनमरोचकाविपाकपरीतञ्च पितृभिरुन्मत्तं विद्यात् ॥ ० ॥ चण्डं साहसिकं तीक्ष्णं गम्भीरमधृष्यं मुखवाद्यनृत्यगीतान्नपानस्नानमाल्यधूपगन्धरतिं रक्तवस्त्रबलिकर्म्म-

भोजनाभिलासशून्यमित्येवम्भूतं देवोन्मत्तं विद्यादिति। सुश्रुते चान्यथा पठितम्—"सन्तुष्टः शुचिरतिदिव्यमाल्यगन्धो निस्तन्द्रीरवितथसंस्कृत-प्रभाषी। तेजस्वी स्थिरनयनो वरप्रदाता ब्रह्मण्यो भवति च यः स देवजुष्टः ॥" इति। तदप्यवितथमार्षत्वाद्बहुविधत्वाच्च ग्रहलक्षणानां, कश्चित् किञ्चिदाह न सर्व्वमिति ॥०॥ असुरोन्मादलक्षणमाह—गुरुवृद्धेत्यादि। गुरवश्च वृद्धाश्च सिद्धाश्च ते ऋषयश्चेति। गुर्व्वादयस्त्रयो विशेषणशब्दा ऋषिशब्दस्य यथायोग्यं, तेन कश्चिद् गुरुऋषिः कश्चिद् वृद्धऋषिः कश्चित् सिद्धऋषिः। तेषां गुर्व्वाद्यर्षीणां यथाभिशापादयः कार्य्यास्तथा चेष्टाहारव्याहारा यस्य तं तैर्ऋषिभिरुन्मत्तं विद्यात्। सुश्रुतेन नैष उन्माद उक्तः, उक्तश्चोरगग्रहोन्मादः। "भूमौ यः प्रसरति सर्पवत् कदाचित् सृक्कण्यौ विलिहति जिह्वया तथैव। निद्रालुर्गुड़मधु-दुग्धपायसेप्सुर्विज्ञेयो भवति भुजङ्गमेन जुष्टः ॥" इति। एतदपि न प्रत्याख्यातव्यम् असङ्ख्येयानां ग्रहाणामाविष्कृततमा ह्यष्टावेवेह व्याख्याता इति ॥ ० ॥ अप्रसन्नदृष्टिमित्यादि। अप्रसन्नदृष्टिं प्रसादरहितदर्शनम्। अपश्यन्तं प्रायेण लोकं प्रति दृष्टिं न करोति। अप्रतिहतवचनं न दृढ़वचनम्। सुश्रुते चान्यथा पठितः। "प्रेतेभ्यो विसृजति संस्तरेषु पिण्डान् शान्तात्मा जलमपि चापसव्यवस्त्रः। मांसेप्सुस्तिलगुड़पायसाभिकामस्तद्भक्तो भवति पितृग्रहाभिभूतः ॥" इति। नैतद् वितथमनेकविधत्वात् ॥०॥ चण्डमित्यादि। चण्डमुग्रम्। अधृष्यं कस्यचिदपि धर्षणवचनं न सहते। मुखवाद्यादिषु रतिर्यस्य तम्।

ग्रहाणां परिचारका ये कोटीसहस्रायुतपद्मसंख्याः। असृग्वसामांसभुजः सुभीमा निशाविहाराश्च तमाविशन्ति ॥ ऋषिसधर्म्मतया गुर्व्वादीनामसूक्तानामप्युदाहरणम्। गुर्व्वाद्यभिशापादयो यादृशेनाभिप्रायेण भवन्ति तादृक् स्वरूपचेष्टादयोऽपि तैरुन्मत्तस्य भवन्तीति गुर्व्वादिग्रन्थार्थः। अनन्नाभिलाषो नान्नप्रार्थना, अरोचकस्तु प्रार्थनादप्युपयोगसमये नाभिलाषः। चण्डमिति मारणा-

हासकथानुयोगप्रियं शुभगन्धञ्च गन्धर्व्वोन्मत्तं विद्यात् ॥०॥ असकृत्स्वप्नरोदनहासिनं नृत्यगीतपाठकथान्नपानस्नानमाल्यधूप-गन्धरतिं रक्तविप्लुताक्षं द्विजातिवैद्यपरिवादिनं रहस्यभाषणं यक्षोन्मत्तं विद्यात् ॥०॥ नष्टनिद्रमन्न * द्वेषिणमनाहारम् अप्रतिबलं शस्त्रशोणितमांसरक्तमाल्याभिलासिनं सन्तर्ज्जकं राक्षसोन्मत्तं विद्यात् ॥०॥ प्रहासानृतवादिनं † देवविप्रवैद्यद्वेषावज्ञाभिः स्तुतिमन्त्रशास्त्रोदाहरणैः काष्ठादिभिरात्मपीड़नेन ब्रह्मराक्षसोन्मत्तं विद्यात् ॥०॥ अस्वस्थचित्तस्थानमनभिमानं ‡ नृत्यगीत-

रक्तवस्त्रादिषु प्रियम्। शुभगन्धो गात्रे यस्य तम्। सुश्रुते चान्यथा पठितम्। "हृष्टात्मा पुलिनवनान्तरोपसेवी स्वाचारः प्रियपरिगीतगन्धमाल्यः। नृत्यन् वै प्रहसति चारु चाल्पशब्दं गन्धर्व्वग्रहपरिपीड़ितो मनुष्यः" ॥०॥ असकृदित्यादि। असकृत् पुनःपुनर्निद्रारोदनहासा विद्यन्तेऽस्य तम्। नृत्यगीतादिषु रतिर्यस्य तम्। रक्तश्च विप्लुतश्चाश्रुपूर्णमक्षि यस्य तम्। द्विजातीन् वैद्यांश्च परिवदितुं शीलमस्य तम्। रहस्यं गोपनीयं भाषितुं शीलमस्य तम्। इति यक्षोन्मादः। सुश्रुतेऽन्यथा पठितः। "ताम्राक्षः प्रियतनुरक्तवस्त्रधारी गम्भीरो द्रुतगतिरल्पवाक् सहिष्णुः। तेजस्वी वदति च किं ददामि कस्मै यो यक्षग्रहपरिपीड़ितो मनुष्यः ॥" इति ॥०॥ नष्टनिद्रमित्यादि। अप्रतिबलं लोके मनुष्यः कोऽपि यस्य बलप्रतिबलो नास्ति तम्। शस्त्राद्यभिलासिनम्। सन्तर्ज्जकं सम्यक् तर्ज्जनकारकम्। एतद्राक्षसोन्मादः सुश्रुतेऽन्यथा पठितः। "मांसासृग्विविधसुराविकारलिप्सुर्निर्लज्जो भृशमतिनिष्ठुरोऽतिशूरः। क्रोधालुर्विपुलबलो निशाविहारी शौचद्विड् भवति च रक्षसा गृहीतः" ॥०॥ प्रहासेत्यादि। प्रहासवादिनमनृतवादिनञ्च पुरुषं देवादीनां द्वेषावज्ञाभिरेवं स्तुत्यादुदाहरणैरेषां काष्ठलगुड़ादिभिरात्मनि पीड़नेन ब्रह्मराक्षसोन्मत्तं विद्यात्। सुश्रुतेन नैष पठितः पठितश्चासुरोन्मादः "संस्वेदी द्विजगुरुदेवदोषवक्ता जिह्माक्षो विगतभयो विमार्गदृष्टिः। सन्तुष्टो न भवति

स्तकं, स्तुतिः स्तावको ग्रन्थः। उदाहरणमिति पठनं स्तुत्यादीनामेव। स्थानमलभमानमिति

---

* अन्नपानद्वेषिणमिति चक्रः। † प्रहासनृत्यप्रधानमिति पाठान्तरम्।

‡ अस्वस्थचित्तं स्थानमलभमानम् इति चक्रः।

हासिनं बद्धावद्धप्रलापिनं साचिकूटमलिनं * सलिलरथ्याचेल-तृणाश्मकाष्ठाधिरोहणरतिं भिन्नरुक्षवर्णस्वरं नग्नं विधावन्तं नैकत्र तिष्ठमानं दुःखान्यावेदयन्तं नष्टस्मृतिञ्च पिशाचोन्मत्तं विद्यात् ॥ १५ ॥

तत्र शौचाचारतपःस्वाध्यायकोविदं नरं प्रायः शुक्लप्रतिपदि त्रयोदश्याञ्च देवा धर्षयन्ति ॥०॥ स्नानशुचिविविक्तसेविनं धर्म्म-शास्त्रश्रुतिकाव्यकुशलञ्च प्रायः षष्ठीनवम्योर्ऋषयः ॥ ० ॥ देव-

चान्नपानजातं दुष्टात्मा भवति च देवशत्रुजुष्टः” इति ॥ ० ॥ अस्वस्थचित्तेत्यादि। न स्वस्थं चित्तस्थानं हृदयं यस्य तम्। नृत्यगीतहासाः सन्त्यस्य तम्। बद्धावद्धं सम्बन्धासम्बन्धं प्रलपितुं शीलमस्य तम्। साक्षिकूटमलिनम् अक्षिकूटेन नेत्रगोलकसहितमलिनदेहं, सलिलादिषु आरोहणे रतिर्यस्य तम्। रथ्या प्रतोलिर्विशिखेत्यनर्थान्तरम्। भिन्नश्च रूक्षश्च वर्णः स्वरश्च यस्य तम् भिन्नरूक्षवर्णस्वरम्। नग्नं परिधानवस्त्रं जहद्वर्त्तते। विधावन्तं द्रुतं गच्छन्तम्। एकत्र स्थाने तु न तिष्ठमानम्। स्वगतदुःखान्यावेदयन्तम्। नष्टस्मृतिम्। इति पिशाचोन्मादः। सुश्रुतेऽन्यथा पठितः। “उद्धस्तः कृशपरुषश्चिरप्रलापी दुर्गन्धो भृशमशुचिस्तथातिलोलः। बह्वाशी विजनवनान्तरोपसेवी व्याचेष्टन् भ्रमति रुदन् पिशाचजुष्टः” इति ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—अथैषां ग्रहणकालं ग्राह्यपुरुषांश्चाह—तत्रेत्यादि। शौचादि-कोविदं नरं गम्यं प्रायः शुक्लप्रतिपदि त्रयोदश्याञ्च शुक्लायां देवा धर्षयन्तीति वक्ष्यते। सुश्रुते “देवग्रहाः पौर्णमास्यामसुराः सन्ध्ययोरपि” इत्युक्तमिति। प्रायशब्देन पौर्णमास्यामपि बोध्यम् ॥०॥ स्नानेत्यादि। स्नान-सेविनं शुचिवस्तुसेविनं विविक्तस्थानसेविनं धर्म्मशास्त्रश्रुतिशास्त्रकाव्यशास्त्र-कुशलं नरं प्रायः षष्ठीनवम्योः धर्षयन्ति ऋषय इति। क्वचिदन्यस्यामपि

स्थानमेव नास्तीति भाषमाणम्। बद्धावद्धत्वं सम्बन्धासम्बन्धसङ्करः। तृणाद्यमेध्य-मित्यर्थः ॥ १५ ॥

चक्रपाणिः—तत्र शौचाचारमित्यादिनाभिगमनीयपुरुषान् कालञ्च पृथगाह। शौचं आचारो यस्य स शौचाचारः। शौचाचारादिशुभकर्म्मयुक्तत्वं यद्यप्युन्मादिनस्तथापि शुभकर्म्मतया

* संकूटकूटमलिनमिति चक्रधृतः पाठः।

मातृपितृगुरुवृद्धाचार्य्योपसेविनं प्रायो दशम्याममावस्यायाञ्च पितरः ॥०॥ गन्धर्व्वाः स्तुतिगीतवादित्ररतिं परदारगन्धमाल्यप्रियं चौक्षाचारं प्रायो द्वादश्यां चतुर्द्दश्याञ्च ॥ ० ॥ सत्त्ववर्णरूपगर्व्व-शौर्य्ययुक्तं माल्यानुलेपनहास्यप्रियमतिवाक्प्रबलं * प्रायः शुक्लैकादश्यां सप्तम्याञ्च यक्षाः ॥०॥ स्वाध्यायतपोब्रह्मचर्य्यदेव-यतिगुरुपूजनारतिं नष्टशौचं ब्राह्मणवादिनं शूरमानिनं देवागार-सलिलक्रीड़नरतिञ्च प्रायः शुक्लपञ्चम्यां पूर्णचन्द्रदर्शने च ब्रह्म-राक्षसाः ॥ ० ॥ रक्षःपिशाचास्तु हीनसत्त्वपिशुनान् स्त्रैण-लुब्धान् प्रायो द्वितीयातृतीयाष्टमीषु पुरुषान् छिद्रमवेक्ष्याभि-

तिथौ प्रायपदेन बोध्यम् ॥ ० ॥ देवेत्यादि। देवादुपसेविनं नरं प्रायो दशम्यां कृष्णायाम् अमावास्यायाञ्च पितरो धर्षयन्ति। प्रायशब्देनान्यस्यामपि तिथौ। कृष्णपक्षे च पितर इति सुश्रुतोक्तः ॥ ० ॥ गन्धर्व्वा इत्यादि। स्तुत्या-दिषु रतिर्यस्य तम्। परदाराभिगमनादिप्रियम्। चौक्षाचारञ्च नरं गन्धर्व्वाः प्रायो द्वादश्यां चतुर्द्दश्याञ्च धर्षयन्ति। प्रायशब्देन चान्यत्र तिथौ। तदुक्तं सुश्रुते। गन्धर्व्वाः प्रायशोऽष्टम्यामिति ॥ ० ॥ सत्त्ववर्णेत्यादि। सत्त्वं शरीरं, वर्णः शरीरस्य, रूपमाकृतिस्तैर्गर्व्वयुक्तं शौर्य्ययुक्तम्। माल्यादिप्रियम्। अतिशयवाचा प्रबलञ्च नरं यक्षाः प्रायः शुक्लायामेकादश्यां सप्तम्याञ्च धर्षयन्ति। प्रायशब्देन प्रतिपदि च। सुश्रुतेनोक्तं "यक्षाश्च प्रतिपद्यथ" इति ॥०॥ स्वाध्यायेत्यादि। स्वाध्यायादिषु देवादिपूजासु चारतियस्य तम्। नष्टशौचम्। ब्राह्मणात्मकवेदवादिनम्। शूरमानिनम्। देवागारे सलिले च क्रीड़ने रतिर्यस्य तं, नरं ब्रह्मराक्षसाः प्रायः शुक्लपञ्चम्यां पूर्णचन्द्रदर्शने चानुमतौ राकायाञ्च धर्षयन्ति। प्रायःपदेन अन्यत्रापि तिथौ ॥०॥ रक्षःपिशाचास्त्वित्यादि। ब्रह्मराक्षसादन्यानि रक्षांसि पिशाचाश्च पुनर्हीनसत्त्वान् हीनमनोबलान् पिशुनान् स्त्रैणलुब्धान् नरान् प्रायो द्वितीयातृतीयास्वष्टमीषु छिद्रं निर्ज्जनादिस्थानस्थमवेक्ष्याभिधर्षयन्ति। प्रायः-

प्राक्तनकर्म्मवशात् देवादिभिरुन्माद्यन्त इति ज्ञेयम्। अतिवाक्करणमित्यतिभाषमाणम्। छिद्रमिति

* अतिवाक्करणमिति चक्रः।

धर्षयन्ति ॥०॥ इत्यपरिसङ्ख्येयानां ग्रहाणामाविष्कृततमा ह्यष्टावेव व्याख्याताः ॥ १६ ॥

सर्व्वेष्वपि तु खल्वेतेषु यो हस्तावुद्यम्य रोषसंरम्भात् निःशङ्कमन्येष्वात्मनि वा निपातयेत् स ह्यसाध्यो विज्ञेयः। तथा यः साश्रुनेत्रो मेढ्रप्रवृत्तरक्तः क्षतजिह्वः प्रस्रुतनासः छिद्यमानमर्म्मा प्रतिहन्यमानवाणिः * सततं कूजन् दुर्व्वर्ण्यः तृष्णार्त्तः पूतिगन्धश्च हिंसार्थी स उन्मत्तो ज्ञेयस्तं परिवर्ज्जयेत् ॥ १७ ॥

पदेन रक्षांसि निशि पैशाचाश्चतुर्द्दश्यां विशन्ति चेति सुश्रुतेनोक्तं बोध्यमिति ॥०॥ अनुक्तग्रहानुमत्यर्थमाह—इत्यपरिसङ्ख्येयानां ग्रहाणामाविष्कृततमा ह्यष्टावेव ग्रहा व्याख्याताः। एतेनान्यत्रोक्तानामुरगग्रहादीनामप्यनुमतिः कृता। उरगग्रहलक्षणं प्राक् सुश्रुतोक्तं दर्शितम्। ग्रहणकालश्चायमुक्तः सुश्रुतेन "पञ्चम्यामपि चोरगाः" इति ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—अथैषामसाध्यलक्षणान्याह—सर्व्वेष्वपीत्यादि। एतेषु सर्व्वेषु भूतोन्मादेषु य उन्मादी हस्तौ द्वावुद्यम्य रोषसंरम्भात् क्रोधेनारभटीं मुखादिवैकृतीं कृत्वा निःशङ्कं शङ्कारहितं यथा स्यात् तथान्येषु जनेषु वात्मनि वा हन्तुं निपातयेत् स भूतोन्मादी असाध्यो विज्ञेयः। तथा यो भूतोन्मादी साश्रुनेत्रः शिश्नात् प्रवृत्तरक्तः स्वदन्तैः क्षतजिह्वः प्रस्रुतनासः नासिकाभ्यां स्रावः स्रवेद् यस्य छिद्यमानमर्म्मा स्वहृदयं छिद्यत इव मन्वानं प्रतिहन्यमानवाणिः परवचनं वचनेन हन्यते अनिष्टकर्म्मसु प्रवृत्तिप्रतिषेधवचनं नाङ्गीकृत्य तत् कर्म्म करोति, सततं कूजति, दुर्व्वर्ण्यस्तृष्णार्त्तः पूतिगन्धश्चेति, स तेन ग्रहेण हिंसार्थं गृहीत इति हिंसार्थी उन्मत्तो ज्ञेयस्तं परिवर्ज्जयेन्न चिकित्सेत्। उन्मादकराणां भूतानां

उच्छिन्नावस्थानादिरूपमवचारम्। संप्रति भूतविद्याधिकारत्वात् भौतिकोन्मादलेशस्य कथनमपीहा-शून्यतार्थं दर्शयन्नाह—अपरिसंख्येयानामिति ॥ १६ ॥

चक्रपाणिः—असाध्यभूतजोन्मादमाह—सर्व्वेष्वित्यादि। हिंसार्थी मारात्मकः। अप्रतिहन्य-मानपाणिरिति नित्यं पाणौ हिंसार्थिनोच्यते ॥ १७ ॥

---

* अप्रतिहन्यमानपाणिरिति चक्रसम्मतः पाठः।

रत्यर्च्चनकामोन्मादिनौ तु भिषगभिचाराभिशापाभ्यां बुद्ध्वा तदङ्गोपहारबलिमिश्रया मन्त्रभैषज्यविधिनोपाचरेत्। तत्र द्वयोर्निजागन्तुनिमित्तयोः उन्मादयोः समासव्यासाभ्यां भेषजविधिमनुव्याख्यास्यामः ॥ १८ ॥

उन्मादे वातजे पूर्व्वं स्नेहपानं विशेषवित्।
कुर्य्यादावृतमार्गे तु सस्नेहं मृदु शोधनम् ॥

त्रिविधं प्रयोजनमुक्तं निदाने हिंसार्थं पूजार्थं रत्यर्थञ्च। तद्विज्ञानं तत्रवाभिहितम् तत्र हिंसार्थमित्यादिना ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—शेषद्विधाग्रहे साध्यत्वादाह—रत्यर्च्चनेत्यादि। रतिकामेन गृहीत उन्मादी अर्च्चनाकामेन भूतेन गृहीत उन्मादी च यस्तौ द्वौ किमभिशापेनोन्मत्तौ किमभिचारेणोन्मत्तौ तद् बुद्ध्वा तदङ्गानामभिचाराङ्गाणामुपहारादीनां विधिनोपाचरेत् साध्यत्वात्। तत्र ग्रहणप्रकारो निदानस्थाने प्रोक्तः। "आलोकयन्तो देवा जनयन्त्युन्मादं गुरुवृद्धसिद्धर्षयोऽभिशपन्तः पितरस्तु धर्षयन्तः स्पृशन्तो गन्धर्व्वाः समाविशन्तो यक्षा राक्षसास्त्वात्मगन्धमाघ्रापयन्तः पिशाचाः पुनरारुह्य वाहयन्तः" इति। अथानयोर्निजागन्तुकयोश्चिकित्सोपदेशाय प्रतिजानीते—तत्र द्वयोरपीत्यादि। निजस्य चतुर्व्विधस्यागन्तुरवेनैकविधस्य कारणस्य सेविनां समासव्यासाभ्यां भेषजविधिमनुव्याख्यास्यामः। इति प्रतिज्ञा ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—तद्यथा—उन्मादे इत्यादि। वातज उन्मादे विशेषविद् वद्यः पूर्व्वं स्नेहपानमिह वक्ष्यमाणस्य सिद्धस्य स्नेहस्य पानं कुर्य्यात् कारयेत्।

चक्रपाणिः—रत्यर्च्चनादिभूतगृहीतचिकित्सामाह—रतिरर्च्चनं तत्कामो रत्यर्च्चनकामः, ताभ्यामुन्मादिनौ रत्यर्च्चनकामोन्मादिनौ। अभिचाराभिशापाभ्यां बुद्ध्वा इत्यभिप्रायेण यः काम्यमर्थमिच्छति स रतिकामः, यस्तु पूजामिच्छति स अर्च्चनाकामः एवमाचारेण यः काम्यार्थप्राप्त्यर्थं चेष्टते स रतिकामः, योऽर्च्चनादिकं पुष्पधूपादिकं संगृह्णाति स अर्च्चनाकामः। इति बुद्ध्वा तदङ्गस्य तद्रतेरर्च्चनस्य च यदङ्गसाधनं तत्तदवर्त्तनेन तत्तदङ्गोपहाररूपबलिना भैषज्यमन्त्रविधिना चोपचारः कर्त्तव्य इति वाक्यार्थः। तत्रेत्यादिना भेषजविधानमाह ॥ १८ ॥

चक्रपाणिः—विशेषविदिति वातस्य निवारणरूपं विशेषं जानन्। स्नेहपानं वातजे

कफपित्तोद्भवेऽप्यादौ वमनं सविरेचनम् ।
स्निग्धस्विन्नस्य कर्त्तव्यः शुद्धे संसर्ज्जनक्रमः ॥
निरूहान् स्नेहवस्तिंश्च शिरसश्च विरेचनम् ।
ततः कुर्य्याद् यथादोषं तेषां भूयस्त्वमाचरेत् ॥
हृदिन्द्रियशिरःकोष्ठे संशुद्धे वमनादिभिः ।
मनःप्रसादमाप्नोति स्मृतिं संज्ञाञ्च विन्दति ॥ १६ ॥
शुद्धस्याचारविभ्रंशे तीक्ष्णं नावनमञ्जनम् ।
ताड़नञ्च मनोबुद्धि-देहसंवेजनं हितम् ॥

न चोन्मादी विशेषविद्भवति। आवृतमार्गे तु पित्तकफाभ्यां वाते सस्नेहं मृदु शोधनं वमनविरेचनाभ्यां कुर्य्यात् कारयेदेव। कफपित्तोद्भवेऽप्यादौ कफोद्भवे वमनं स्निग्धस्विन्नस्य कर्त्तव्यं पित्तोद्भवे च विरेचनं तस्यैव कर्त्तव्यम्। शुद्धे संसर्ज्जनक्रमः, मण्डपेयाविलेपीक्रमेण संसर्ज्जनं पथ्याहारं कुर्य्यात्। ततो वमनविरेचनाभ्यां शुद्धस्य संसर्ज्जनक्रमेण जातबलस्य निरूहान् स्नेहवस्तिश्चानुवासनं शिरसश्च विरेचनं तेषां भूयस्त्वं यथादोषमाचरेत्। वातिके स्नेहवस्तिभूयस्त्वमाचरेत्। कफे वमनभूयस्त्वं, पित्ते विरेचनभूयस्त्वमाचरेत्। तेषामियमाशीः। हृच्चेन्द्रियाणि च शिरश्च कोष्ठञ्च इत्येतस्मिन् वमनादिभिः संशुद्धे सति स उन्मादी मनःप्रसादमाप्नोति स्मृतिं संज्ञाञ्च विन्दति ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—यदेवंशुद्धस्य चोन्मादस्तिष्ठति तत्राह—शुद्धस्येत्यादि। उक्तरूपेण शुद्धस्योन्मादिनः स्मृतिसंज्ञानामलाभे खल्वाचारविभ्रंशे तीक्ष्णं नावनं नस्यमञ्जनञ्च तीक्ष्णं ताड़नञ्च मनोबुद्धिदेहानां संवेजनमुद्वेगजननं

दद्यादिति दर्शयति। सारेण तु तन्निषिद्धमेव, यदुक्तं—मेदःकफाभ्यामनिलो विरुद्धः श्लक्ष्णानुमर्द्दश्च पृथक् करोति। स्नेहं विमुञ्चन्नबुधस्तु तस्मै संवर्द्धयत्येव हि तान् विकारान् ॥ इहावृतमार्गे कुर्य्यादित्यादिना विशेषमाह। सस्नेहमितीषत्स्नेहम्। कफपित्तोद्भवे इति कफोद्भवे पित्तोद्भवे। तत्र कफोद्भवे वमनम्, पित्तोद्भवे विरेचनम्। तेषामित्यादिना वस्त्यादीनां भूयस्त्वम्। पुनःपुनः प्रयोगमाचरेद् यथादोषमित्यनेन दोषभूयस्त्वे सति पुनःपुनः संयोगं कुर्य्यात्। शोधनक्रममाह—हृदित्यादि। हृदयादिशुद्ध्या मनःप्रसादोऽपि भवत्येव ॥ १९ ॥

यः शक्तो विनये पट्टैः संयम्य सुदृढ़ैः सुखैः।
अपेतकाष्ठलोहाद्ये संरोध्यश्च तमोगृहे॥
तर्ज्जनं त्रासनं दानं हर्षणं सान्त्वनं भयम्।
विस्मयो विस्मृतेर्हेतोर्नयति प्रकृतिं मनः॥
प्रदेहोत्सादनाभ्यङ्ग-धूपाः पानञ्च सर्पिषः।
प्रयोक्तव्यं मनोबुद्धि-स्मृतिसंज्ञाप्रबोधनम्॥ २०॥
सर्पिःपानादिरागन्तोर्मन्त्रादिश्चेष्यते विधिः।
अतः सिद्धतमान् योगान् शृणून्मादनिवर्हणान्॥ २१॥

हितं भवति। तथा मनोबुद्धिदेहसंवेजनाथ तमोगृहे स उन्मादी संरोध्यश्च भवति। तर्हि किं सर्व्व एवोन्मादीत्यत आह—यः शक्तो विनये। यो विनयं कर्त्तुं समर्थः स उन्मादी तमोगृहे संरोध्यः। कथमित्यत आह—सुदृढ़ैः सुखैः अदुःखदैः पट्टैः पाट कोष्ठेति लोके ख्यातैः संयम्य बद्धा अपेतकाष्ठलोहादि-प्राणहरद्रव्ये तमोगृहे रोद्धव्य इति। विनये यस्त्वशक्तस्तस्य मनोबुद्धिस्मृति-संवेजनार्थमाह—तर्ज्जनमित्यादि। तर्ज्जनं वाग्भिस्त्रासजननं, त्रासनं राज-पुरुषद्वारा भयप्रदर्शनं, भयं सर्पव्याघ्रादिभिर्भयजननं, विस्मय आश्चर्य्य-प्रदर्शनादिः। विस्मृतेर्हेतोर्विकारमापन्नं मनो विस्मरति तस्माद्धेतोर्मनः प्रकृतिं नयति। अपरञ्चाह—प्रदेहेत्यादि। प्रदेहादिकं मनोबुद्धिस्मृतिप्रबोधनं प्रयोक्तव्यम्॥ २०॥

<u>गङ्गाधरः</u>—निजोन्माद-भैषज्यविधिमुक्त्वा आगन्तुनिमित्तोन्माद-भैषज्य-विधिमाह—सर्पिरित्यादि। आगन्तोरागन्तुजस्योन्मादस्य सर्पिःपानादिर्विधिः उक्तस्नेहपान--मृदुशोधन -वमन-विरेचन- -निरूहानुवासन-शिरोविरेचन-विधिः

<u>चक्रपाणिः</u>—संवेजनमित्युद्वेजनम्। विनयेत् पट्टैरित्यनेन पट्टबन्धनं न व्रणकारी भवतीति दर्शयति। संयम्येति यथा निःसर्त्तुं न शक्नोति तथा स्थापनीयः। काष्ठाद्यपनयनं तमोगृहे आत्मवधनिषेधार्थम्। तमोगृहञ्च शून्यगृहं, तम उन्मादनिदानोक्तमपि रोगमहिम्नावस्थायां हितं भवति। तर्ज्जनं वाचा। त्रासनं व्यालादिभिः। विस्मृतेर्हेतोरित्युन्मादहेतुर्भयहर्षादिः विस्मारकतया प्रभावान्मनः प्रकृष्टं स्वभावं नयन्ति। यथा विषमे ज्वरे ज्वरकालास्मरणं ज्वरहरणम्॥ २०—२२॥

हिङ्गुसौवर्च्चलव्योषैर्द्विपलांशैर्घृताढ़कम्।
चतुर्गुणे गवां मूत्रे सिद्धमुन्मादनाशनम्॥ २२॥
विशाला त्रिफला कौन्ती देवदार्व्वेलवालुकम्।
स्थिरा नतं हरिद्रे द्वे शारिवे द्वे प्रियङ्गुका॥
नीलोत्पलैला मञ्जिष्ठा दन्ती दाड़िमकेशरम्।
तालीशपत्रं वृहती मालत्याः कुसुमं नवम्॥
विड़ङ्गं पृश्निपर्णी च कुष्ठं चन्दनपद्मकौ।
अष्टाविंशतिरित्येतैः कल्कैः कर्षसमन्वितैः॥

मन्त्रादिश्च विधिरिष्यते। अतो हेतोः सिद्धतमान् योगान् उन्मादनिवर्हणान शृणु॥ २१॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ स्नेहयोगानाह—हिङ्गित्यादि। हिङ्ग्वादिभिः पञ्चभिः प्रत्येकं द्विपलांशिकैर्दशपलकल्कैश्चतुर्गुणे गवां मूत्रे घृताढ़कं सिद्धमुन्मादनाशनं निजागन्तूभूयोन्मादनाशनम्। हिङ्ग्वाद्यं घृतम्॥ २२॥

गङ्गाधरः—विशालेत्यादि। मालत्या नवं कुसुमं मुकुलमशुष्कपुष्पं वा।

चक्रपाणिः—विशालेत्यादावष्टाविंशतिकत्वं कल्कानां पाठादेव सिद्धम्, तत् किमुच्यते-ऽष्टाविंशतिरित्येतैः कल्कैरिति। अत्र यद्यपि त्रिफलायाः प्रत्येकमेको भागो गृह्यते उत्सर्गतस्तथापि त्रिफलायाः प्रत्येकभागग्रहणदार्ढ्यार्थमष्टाविंशतिरित्युक्तम्। तथाहि सुश्रुते—हरीतक्यामलक-विभीतकानि त्रिफलेति परिभाषया हरीतक्यादय उच्यन्ते तथा तत्रापि जरणान्तेऽभयामेकां प्राग्भुक्ते द्वे विभीतके। भुक्त्वा च मधुसर्पिर्भ्यां चत्वार्य्यामलकानि च। प्रयोजयेत् समामेकां त्रिफलाया रसायनम्॥ इति वचनात् हरीतक्यादिषु त्रिफलासंज्ञा दर्शिता, तेन त्रिफलाशब्देन द्रव्यत्रयमुच्यते; तथा दशमूलशब्देन दश भेषजानि, पञ्चमूलशब्देन पञ्च। यथा वा नीलोत्पलैला मञ्जिष्ठा दन्ती दाड़िमकेशरमिति पदेन षड् द्रव्याण्युच्यन्ते। मानञ्चोपदिश्यमानं प्रत्येकद्रव्यापेक्षयेह भवति। यथा गुल्मचिकित्सिते—नीलिनीं त्रिफलामित्यादि यावत् व्याघ्रीश्च पलिकानि जलाढ़के; तथागस्त्यहरीतक्यां दशमूल्यादीनां द्विपलं प्रत्येकमेव भवति। यत उपदिश्यमानं भागमानं भागप्रयोगेषु प्रतिद्रव्येष्वेव भवति न समुदाये, तथा समुदितस्यैव द्रव्यस्य मानग्रहणं, यथा—लशुनस्याविनष्टस्य तुलार्द्धं निस्तुषीकृतम्। तदर्द्धं दशमूलस्य द्व्याढ़के पाचयेदपामित्यत्र षष्ठ्यन्तत्वाद् दशमूलस्याप्राधान्यम्; यथा राज्ञः पुरुष इत्यत्राप्राधान्यं, तेनेह विशेषतया प्रधानं मानं तद्विशेषणभूतञ्च दशमूलमप्रधानम्, अप्रधानत्वाच्च न प्रत्येकं

चतुर्गुणं जलं दत्त्वा घृतं प्रस्थं विपाचयेत्।
अपस्मारे ज्वरे कासे शोषे मन्दानले क्षये॥
वातरक्ते प्रतिश्याये तृतीयकचतुर्थके।
छर्द्यर्शोमूत्रकृच्छ्रेषु विसर्पोपहतेषु च॥
कण्डूपाण्डामयोन्मादे विषमेहगदेषु च।
भूतोपहतचित्तानां गद्गदानामचेतसाम्॥
शस्तं स्त्रीणाञ्च वन्ध्यानां धन्यमायुर्बलप्रदम्।
अलक्ष्मीपापरक्षोघ्नं सर्व्वग्रहविनाशनम्।
कल्याणकमिदं सर्पिः श्रेष्ठं पुंसवनेषु च॥ २३॥

कल्याणकं घृतम्।

विशालादिभिरष्टाविंशत्या कर्षसम्मितैः कल्कैश्चतुर्गुणं जलं दत्त्वा पुरातनं गव्यघृतप्रस्थं विपाचयेत्। विषोन्मादे विषे चोन्मादे च न तु विषजोन्मादे स्वतन्त्रे विषोन्मादानुक्तेः। कल्याणकं घृतम्॥ २३॥

नियमभागास्तेन श्वतलशुनार्द्धमानत्वमेव दशमूलस्य भवति। यथा वा द्विपञ्चमूलतुलार्द्धरसेनेत्यत्रापि द्विपञ्चमूलस्य समुदितस्यैव तुलार्द्धविशेषणीभूतस्य क्वाथार्थं तुलार्द्धभागो गृह्यते। एवं त्रिफलायास्त्रयो भागास्त्रयस्त्रिकटुकस्य चेत्यत्रापि समुदिता एव त्रयो भागा न तु प्रत्येकं, तथा हि नव भागाः स्युः। तथा श्रूषणत्रिफलाकल्कबिल्वमात्रमित्यत्र तु कल्कविशेषणीभूतत्वेन श्रूषणत्रिफले अप्रधानकल्कस्यैव बिल्वमानत्वम्, न प्रत्येकं शुण्ठ्यादीनां हरीतक्यादीनां कल्कीकृतानां बिल्वमानत्वम्। एवमन्यत्रापि समुदायभागप्रमाणे आचार्य्याभिप्रायविशेष उन्नेयः, द्रव्यप्रधाननिर्द्देशे तु प्रत्येकद्रव्याणि वा पश्यन्तां तथा प्रत्येकमेव भागो भवति अवयवप्रधानत्वान्निर्द्देशस्य। यदा समुदायप्रधाननिर्द्देशो विशेषाल्लिख्यते तदा प्रत्येकनिर्द्दिष्टलिङ्गानामपि समुदायस्य भागो भवति। पलमेकं विदध्याच्च त्वगेलापत्रकेशरादित्यत्र चतुर्भ्योऽप्येकमेव पलं गृह्यते, न प्रत्येकम्। यथा तैलसर्पिषोः पलद्वादशके भृष्ट्वेत्यत्र तैलसर्पिषोर्मिलितयोरेव द्वादशपलं, प्रत्येकं यथा चात्र न प्रत्येकं द्रव्यप्रमाणानि तथा मानपूर्व्वनिर्द्देशं व्युत्पादयता संक्षेपेण दर्शितमेव। एवं व्यवस्थितेऽपि महानीलोक्तपृथक्शब्देन सिद्धस्यापि त्रिफलापृथग्भागं दर्शयति। यथा पिप्पली नागरं पाठा पृथक् पृथक् भागान् त्रिपलिकानित्यत्र पृथक् पृथगिति पलं करोति। तथा परिभाषासिद्धस्यापि स्नेहपूर्णकल्कभागस्याभिधानं तत्र तत्र संस्कृते च करोति। त्रिफलाशब्देन यद्यपि द्राक्षाकाश्मीर्य्यपरूषका उच्यन्ते, यदुक्तमन्यत्र—"पथ्यामलकधात्रीभिस्त्रिफला महती स्मृता। पथ्यया सर्व्वदोषघ्नी ध्वंसनी बृंहणी च सा॥

एभ्य एव स्थिरादीनि जले पक्त्वैकविंशतिम् ।
रसे तस्मिन् पचेत् सर्पिर्गृष्टिक्षीरं चतुर्गुणम् ॥
वीराद्विमाषकाकोली-स्वयंगुप्तर्षभर्द्धिभिः ।
मेदया च समैः कल्कैस्तत् स्यात् कल्याणकं महत् ।
बृंहणीयं विशेषेण सन्निपातहरं परम् ॥ २४ ॥

महाकल्याणकं घृतम् ।

गङ्गाधरः—एभ्य एवेत्यादि । एभ्यो विशालादिभ्योऽष्टाविंशतितः स्थिरादीन्येकविंशतिं द्रव्याणि प्रत्येकं समभागेन नीत्वा मिलित्वाष्टशरावं गृहीत्वा अष्टगुणे जले पक्त्वा चतुर्थभागावशिष्टे तस्मिन् रसे क्वाथे चतुर्गुणे गृष्टि-क्षीरं चतुर्गुणं प्रस्थोन्मितं पुरातनं गव्यं सर्पिर्वीरादिभिरष्टाभिः कल्कैः पचेत् । पक्वं तत् सर्पिर्महत् कल्याणकं नाम स्यात् । कल्याणकसंज्ञया तदुक्ताशिष इह ख्यापिता, विशेषेण बृंहणीयं परं सन्निपातहरञ्चेति । वीरा पृश्निपर्णी । द्विमाषाविह सजातीयत्वान्माषपर्णी मुद्गपर्णी चेति । स्वयंगुप्तात्मगुप्तायाः वीजं बृंहणीयत्वात् । तत्रान्ये व्याचक्षते—गृष्टिक्षीरचतुर्गुणवचनेनोत्सर्गसिद्धचतुर्गुण-द्रवे स्नेहसाधने सिद्धे स्थिरादिक्वाथो भागानुक्तौ सर्पिःसम इति पञ्चगुणद्रवेऽत्र सर्पिःपाक इति । तन्न यौक्तिकमुपलभामहे । भागानुक्तौ समत्वं हि सजातीयानां कल्केषु यानि तानि समानि कल्कतया ग्राह्याणि न क्वाथ्यसम-तया । क्वाथ्यानि क्वाथसमतया ग्राह्याणि न कल्कसमतया न वा साध्यसमतया । तस्मादिह स्थिरादीनां रसः क्वाथः साध्यसर्पिःसमतया न ग्राह्यः स्यात् । न च चतुःप्रभृति-द्रवद्रव्याणीह सन्ति, चतुःप्रभृतिषु हि स्नेहसमं द्रवमुक्तं, तस्मात्

ह्रस्वा काश्मर्य्यमृद्वीका परूषकफलैर्भवेदिति तथापीह त्र्यूषणं त्रिफला पाठा इति कृतं हरी-तक्यादित्रिफलाया एव प्रधानतयोत्सर्गतो ग्रहणं भवति । अन्ये तु तालीशपत्रमित्यत्र तालीशञ्च पत्रञ्चेति द्रव्यद्वयग्रहणशङ्का स्यात् तेनाष्टाविंशतिपदेन स न भवत्येतदर्थमष्टाविंशतिरिति कृतम् । त्रिफलायाः प्रत्येकं ग्रहणं न्यायसिद्धमेव इति वदन्ति । अन्ये त्वष्टाविंशत्यौषध-मात्रमिष्यत इत्यादावष्टाविंशत्यौषधसंज्ञया व्यवहारोऽस्य भवतीत्येतदर्थमष्टाविंशतिरिति कृतम् । चतुर्गुणवचनमिह परिभाषया शुद्धजलाच्चतुर्गुणदानार्थम् ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—एवं स्थिरादीनीत्युक्तेर्विदारीगन्धादेः पञ्चमूलस्यापि ग्रहणं स्यादत आह—एक-विंशतिरिति । तेन कल्याणोक्तान्येवैकविंशतिर्गृह्यते । गृष्टिरेकवारप्रसूता गौः । अत्र क्षीरेणैव चातुर्गुण्ये प्राप्तेऽयं कषायः एकेनापि चातुर्गुण्यमित्यादिपरिभाषाया अविषयः । तेन चातुर्गुण्यपरिभाषया क्षीर-

जटिला पूतना केशी चारटी मर्कटी वचा ।
त्रायमाणा जया वीरा चोरकः कटुरोहिणी ॥
कायस्था शूकरी छत्रा सातिच्छत्रा पलङ्कषा ।
महापुरुषदन्ता च वयःस्था नाकुलीद्वयम् ॥
कटम्भरा वृश्चिकाली-स्थिरा अपि च तैर्घृतम् ।
सिद्धं चातुर्थकोन्माद-ग्रहापस्मारनाशनम् ।
महापैशाचिकं नाम घृतमेतद् यथामृतम् ।
बुद्धिस्मृतिकरञ्चैव बालानाञ्चाङ्गवर्द्धनम् ॥ २५ ॥

महापैशाचिकं घृतम् ।

साधनस्य गृष्टिक्षीरस्य सर्पिषश्चतुर्गुणवचनात् साधनसम एव साधनभूतः स्थिरादीनां रसो युक्त्या सिद्धः परिभाषया चेति। महाकल्याणकं घृतम् ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—जटिलामित्यादि। जटिला जटामांसी। पूतना हरीतकी। केशी केशिनी शङ्खपुष्पीति लोके। चारटी कुम्भाडुलता पद्मचारिणीतिपर्य्याया ब्रह्मयष्टीत्यन्ये। मर्कटी शूकशिम्बा। वीरा पृश्निपर्णी। चोरकः स्थलजचोरपुष्पी। कायस्थामलकी। शूकरी वाराही। छत्रा मधुरिका। अतिच्छत्रा शतपुष्पा। पलङ्कषा गोक्षुरकः। महापुरुषदन्ता शतमूली। वयःस्था हरीतकीभेदः। नाकुलीद्वयं, रास्नाद्वयं रास्ना सुगन्धरास्ना च। कटम्भरा कटभी शिरीषभेदः। वृश्चिकाली वृश्चिकपत्री विच्छातीति लोके। स्थिरा शालपर्णी। तैः कल्कैर्घृतात् पादिकैरेषाञ्च चतुर्गुणक्वाथे सिद्धं घृतं चातुर्थकादिनाशनादि भवति। महापैशाचिकं घृतम् ॥ २५ ॥

मानसाहचर्य्याद्वा चतुर्गुणो ज्ञेयः। केचित् त्वेकविंशतिद्रव्यवत्सर्पिस्तथैव विधिना पक्तव्यमित्य[illegible]ः। तन्न यतो जतूकर्णे उत्सर्गत एवास्य पाक उक्तः। द्विमाष इति माषराजमाषयोर्ग्रहणम् ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—जटिलेत्यादि। जटिला मांसी, पूतना हरीतकी, केशी भूतकेशी, चारटी कुम्भाहः ब्रह्मयष्टिकेत्यन्ये, मर्कटी शूकशिम्बी, जया जयन्ती, वीरा क्षीरकाकोली शालपर्णीत्यपरे, चोरकश्चण्डालकः, ब्राह्मी गुडूची वा, शूकरी वाराहीकन्दः, छत्रा मधुरिका, अतिच्छत्रा शतपुष्पा, किंवा छत्रातिच्छत्रे द्रोणपुष्पीद्वयम्, पलङ्कषा गुग्गुलुः, महापुरुषदन्ता शतावरी, अन्ये तु विक्रान्तमुदन्ती जटिलां शतावरीमाहुः, वयःस्था सूक्ष्मैला, नाकुलीद्वयं रास्नाद्वयं,

लसुनानां शतं त्रिंशदभयात् त्र्यूषणात् पलम्।
गवां चर्म्ममसीप्रस्थमाढ़कं क्षीरमूत्रयोः॥
पुराणसर्पिषः प्रस्थमेभिः सिद्धं प्रयोजयेत्।
हिङ्गुचूर्णपलं शीते दत्त्वा च मधुमाणिकाम्॥
तद्दोषागन्तुसम्भूतानुन्मादान् विषमज्वरान्।
अपस्मारञ्च हन्त्याशु पानाभ्यञ्जननावनैः॥ २६॥

लसुनाद्यं घृतम्।

लसुनस्याविनष्टस्य तुलार्द्धं निस्तुषीकृतम्।
तदर्द्धं दशमूल्यास्तु द्व्याढ़केऽपां विपाचयेत्॥

गङ्गाधरः—लसुनानामित्यादि। लसुनानां गुड़कशतं न तु गुड़कान्तर्गतवीजशतम्। अभयास्त्वस्थिहीनास्त्रिंशद् गुड़काः। त्र्यूषणान्मिलितात् पलं गवां चर्म्माणि दग्ध्वा भस्मीकृत्य मसीप्रस्थं षोड़शपलानि क्षीरमूत्रयोर्गवां क्षीरस्य चाढ़कं षोड़शशरावं गवां मूत्रस्य चाढ़कं षोड़शशरावम्। एभिर्लसुनादिभिः सिद्धं गवां पुराणसर्पिषः प्रस्थं पक्त्वा वस्त्रेण पूतं कृत्वा तत्र घृतभृष्टहिङ्गुचूर्णस्य पलं दत्त्वा स्थापयेत्। अथ शीते जाते तत्र घृते मधुमाणिकां कृतद्विगुणां द्वात्रिंशत् पलानि दत्त्वा मात्रया प्रयोजयेत्। तद् घृतं दोषागन्तुसम्भूतोन्मादादीनाशु हन्ति। लसुनाद्यं घृतम्॥ २६॥

गङ्गाधरः—अपरञ्चाह—लसुनस्येत्यादि। लसुनस्याविनष्टस्य जलादिभिः अव्यापन्नगुणवीर्य्यस्य त्वगादीनां तुलार्द्धं गृहीत्वा दशमूल्या मिलितायास्तदर्द्धं पञ्चविंशतिपलञ्च कुट्टयित्वा अपां द्व्याढ़के द्वात्रिंशच्छरावे एकत्र विपाचयेत्।

कटम्भरा कटभी, वृश्चिकाली उत्तोली वृश्चिकापत्री ख्याता। अल्पपैशाचिकस्याभावान्महापैशाचिकमित्यत्र महच्छब्दः पूजावचनः॥ २५॥

चक्रपाणिः—लशुनानां शतमित्यत्र लशुनवीजानां शतं मानेन। त्र्यूषणात् पलमित्यत्र समुदितात् पलम्। मधुमाणिका द्रवत्वाद् द्वैगुण्येन माणिकायाः द्विकुडवरूपायाः षोड़शपलद्वयं भवति॥ २६॥

पादशेषे घृतप्रस्थं लसुनस्य रसं तथा।
कोलमूलकवृक्षाम्ल-मातुलुङ्गार्द्रकै रसैः॥
दाड़िमाम्लसुरामस्तु-काञ्जिकाम्लैस्तदर्द्धकैः।
साधयेत् त्रिफलादारु-लवणव्योषदीप्यकैः॥
यमानीचव्यहिङ्ग्वम्ल-वेतसैश्च पलार्द्धिकैः।
सिद्धमेतत् पिवेच्छूल-गुल्मार्शोजठरापहम्॥
ब्रध्नपाण्ड्वामयप्लीह-योनिदोषक्रिमिज्वरान्।
वातश्लेष्मामयान् सर्व्वानुन्मादांश्चापकर्षति॥ २७॥

लसुनाद्य घृतम्।

हिङ्गुना हिङ्गुपर्ण्या च सकायस्थावयःस्थया।
सिद्धं सर्पिर्हितं वा स्याद् वयःस्थाहिङ्गुचोरकैः॥
केवलं सिद्धमेभिर्वा पुराणं पाययेद् घृतम्।
पाययित्वोत्तमां मात्रां श्वभ्रे रुन्ध्याद् गृहेऽपि वा॥ २८॥

पादशेषेऽष्टशरावकाथेऽवशिष्टे क्वाथं वस्त्रपूतं कृत्वा तेन क्वाथेन पुराणं गव्यघृतप्रस्थं लसुनस्य रसञ्च तथा प्रस्थं तदर्द्धकैः प्रत्येकमर्द्धप्रस्थैः कृतद्वैगुण्यैः कोलादीनां रसैर्दाड़िमाद्यम्लैश्चार्द्धप्रस्थैः शरावद्वयमितैः पलार्द्धिकैस्तु त्रिफलादिभिः कल्कैः साधयेत्। दीप्यकं क्षेत्रयमानी। यमानी तु वनयमानी। सिद्धमेतद् घृतं पिबेत्। शूलेत्याद्याशीः। इति लसुनाद्यं घृतम्॥ २७॥

गङ्गाधरः—हिङ्गुनेत्यादि। "हिङ्गुपर्णी वेणुपत्री नाड़ी हिङ्गुशिरःटिका।" इति पर्य्यायाः। वेणुपातीवृक्षे। देशभेदे वांशपातीति। हिङ्गुपर्ण्या कायस्थावयःस्थाभ्यां सहितया हिङ्गुना च सिद्धं घृतमुन्मादिने हितमथवा वयःस्थाहिङ्गु-चोरकैः सिद्धं घृतमुन्मादिने हितमिति। कायस्था सूक्ष्मैला। वयःस्था विभीतकी। चोरकः पृक्का लता पिड़ङ्ग इति लोके। अथवा केवलं पुराणं गव्यं घृतम्

चक्रपाणिः—तदर्द्धं दशमूलस्येति पञ्चविंशतिपलानि। लशुनरसादीनां प्रत्येकं प्रस्थमानत्वं ज्ञेयम्॥ २७॥

चक्रपाणिः—हिङ्गुना हिङ्गुपर्ण्येत्येकं घृतम्। सकायस्थावयःस्थयेति द्वितीयम्, वयःस्थे-त्यादिना तृतीयम्। हिङ्गुपर्णी वंशपत्तिका। वयःस्था ब्रह्मी, कायस्था सूक्ष्मैला॥ २८॥

उग्रगन्धं पुराणं स्याद् दशवर्षस्थितं घृतम्।
लाक्षारसनिभं शीतं प्रपुराणमतः परम् ॥ २९ ॥
एतानौषधयोगान् वा विधेयत्वमगच्छति।
अञ्जनोत्सादनालेप-नावनादिषु योजयेत् ॥ ३० ॥
शिरीषं मधुकं हिङ्गु लसुनं तगरं वचाम्।
कुष्ठञ्च वस्तमूत्रेण पिष्टं स्यान्नावनाञ्जनम् ॥
तद्वद् व्योषं हरिद्रे द्वे मञ्जिष्ठाहिङ्गुसर्षपाः।
शिरीषवीजञ्चोन्माद-ग्रहापस्मारनाशनम् ॥ ३१ ॥

नस्यमञ्जनञ्च।

उन्मादिनं पाययेदथवैभिरुक्तैः सिद्धं कल्याणकादिकं पाययेत्। पाययित्वा उत्तमां मात्रामहोरात्रेण जीर्य्यति यावन्मात्रं घृतं तावन्मात्रामुत्तमां मात्रां पाययित्वा श्वभ्रे गर्त्तेऽथवा गृहे तमुन्मादिनं रुन्ध्यात्। ततो मनोबुद्धिस्मृति-सम्भवः स्यात् ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—पुराणघृतविज्ञानमाह—उग्रगन्धमित्यादि। अतः परं दशवर्षातीतं प्रपुराणं स्मृतम्। तन्त्रान्तरे वर्षातीतञ्च घृतं पुराणमुक्तम्। तद्यथा—स्वल्पाभिष्यन्दि मधुरं बल्यं संवत्सरोषितम्। अल्पोत्क्लेशञ्च दोषाणां पुराणं तत् प्रकीर्त्तितम्। इत्येतल्लक्षणं पुराणमुन्मादादन्यत्र युक्तं, दशवर्षादिस्थं पुराणन्तून्मादादौ सर्व्वत्र यौगिकमित्यभिप्रायेणेह लक्षणमुक्तम् ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—एतानित्यादि। एतान् कल्याणकादिस्नेहयोगान् पानतो यदि विधेयत्वं कर्त्तव्यतामगच्छति यदि पानादितया प्रयोगं कर्त्तुं न शक्नोति, व्याधिताधीनं हि पानं, यदुन्मादी न पिबेत् तदा खल्वेतानेव कल्याणघृतादीन् औषधयोगान् अञ्जनादिषु योजयेत् ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—अपरौषधयोगानाह—शिरीषमित्यादि। शिरीषस्य वीजम् नावनं नस्यमञ्जनञ्च देयम्। तद्वदित्यादि। सर्षपः श्वेतः। व्योषादि-

चक्रपाणिः—उग्रगन्धमित्यादिकं घृतं केचिदनार्षं वदन्ति। तद्घृतमसाधितम्। एतैरित्यनेन घृतसाधनद्रव्यैः। नावनञ्चाञ्जनञ्चेति नावनाञ्जनम् ॥ २९—३१ ॥

पिष्ट्वा तुल्यमपामार्ग-हिङ्गनी * हिङ्गुपत्रिकाम्।
वर्त्तिः स्यान्मरिचार्द्धांशा पित्ताभ्यां गोश्रृगालयोः॥
तयाञ्जयेदपस्मार-भूतोन्मादज्वरार्द्दितान्।
भूतार्त्तानमरार्त्तांश्च नरांश्चैव दृगामये॥ ३२॥
मरिचञ्चातपे मासं सपित्तं स्थितमञ्जनम्।
वैकृतं पश्यतः कार्य्यं दोषभूतहतस्मृतेः॥ ३३॥
सिद्धार्थको वचा हिङ्गु करञ्जो देवदारु च।
मञ्जिष्ठा त्रिफला श्वेता कटभीत्वक् कटुत्रिकम्॥
समांशानि प्रियङ्गुश्च शिरीषो रजनीद्वयम्।
वस्तमूत्रेण पिष्टोऽयमगदः पानमञ्जनम्॥

शिरीषान्तं तद्वद् वस्तमूत्रेण पिष्टं नावनाञ्जनं स्यात्। योगद्वयाशीः—उन्माद-ग्रहापस्मारनाशनमिति॥ ३१॥

गङ्गाधरः—पिष्ट्वेत्यादि। हिङ्गुपत्रिकामूलम्। अपामार्गादीनां त्रयाणामेकैकभागो मरिचस्यार्द्धभागः। इदं चतुष्कं गोपित्तशृगालपित्ताभ्यां पिष्ट्वा वर्त्तिः स्यात्, तया वर्त्त्या अञ्जयेत्। भूतार्त्तान् विषमज्वरादिषु भूतानुबन्धेन आर्त्तान्। अमरार्त्तान् देवग्रहनवग्रहस्कन्दादिग्रहार्त्तान्। दृगामये नेत्ररोगे चाञ्जयेत्॥ ३२॥

गङ्गाधरः—मरिचमित्यादि। दोषभूताभ्यां हतस्मृतेजनस्य वैकृतं कुटिलादि-भावेन पश्यतोऽञ्जनं मासं व्याप्य गोश्रृगालयोः पित्तसहितं मरिचमातपे स्थितं सिद्धं तदञ्जनं कार्य्यम्॥ ३३॥

गङ्गाधरः—सिद्धार्थक इत्यादि। सिद्धार्थः श्वेतसर्षपः। करञ्जः गो-करञ्जफलम्। श्वेता श्वेतापराजिता। कटभीत्वक् क्षुद्रवृक्षशिरीषभेदस्य त्वक्। शिरीषो वृहद्वृक्षशिरीषत्वक्। सर्व्वाणि समांशानि वस्तमूत्रेण पिष्टः सन्नगदो

चक्रपाणिः—हिङ्गालमित्यत्रालं हरितालम्। अमरार्त्तांश्चेत्यत्र देवगृहीतम्। दोषेण भूतेन वा हता स्मृतिर्यस्य स दोषभूतहतस्मृतिः॥ ३२।३३॥

* हिङ्गालमिति चक्रधृतः पाठः।

नस्यमालेपनञ्चैव स्नानमुद्वर्त्तनं तथा।
अपस्मारविषोन्माद-कृत्यालक्ष्मीज्वरापहम् ॥
भूतेभ्यश्च भयं नास्ति राजद्वारे च शस्यते।
सर्पिरेतेन सिद्धं वा सगोमूत्रं तदर्थकृत् ॥ ३४ ॥

सिद्धार्थादिः।

प्रसेके पीनसे गन्धैर्धूमवर्त्तिं कृतां पिबेत्।
वैरेचनिकधूमोक्तैः श्वेताद्यैर्वा सहिङ्गुभिः ॥ ३५ ॥
शल्लकोलूकमार्ज्जार-जम्बूकवृकवस्तजैः।
मूत्रपित्तशकृल्लोम-नखैश्चर्म्मभिरेव च ॥
सेकाञ्जनं प्रधमनं नस्यं धूमञ्च कारयेत्।
वातश्लेष्मात्मके प्रायः पैत्तिके तु प्रशस्यते ॥

नाम भवति। तस्य पानादिकमपस्माराद्यपहम्। पानादितो भूतेभ्यो भयं नास्ति राजद्वारे च प्रियो भवन् शस्यते। एतेन सिद्धार्थकादिना कल्केन गोमूत्रचतुर्गुणं सिद्धं सर्पिर्वा तदर्थकृत् अपस्मारादिरोगापहं भूतेभ्यो भयं नास्ति राजद्वारे च शस्यत इति सिद्धार्थकादिरगदो घृतञ्च ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—प्रसेक इत्यादि। दोषभूतोपहतचेतसां मुखप्रसेके पीनसे च जाते वैरेचनिकधूमविधौ सूत्रस्थाने उक्तैर्गन्धैः द्रव्यैर्धूमवर्त्तिं कृत्वा पिबेत् पाययेत्। अथवा सिद्धार्थादिगणे श्वेताद्यैः श्वेता कटभीलक् कटुत्रिकं प्रियङ्गु शिरीषो रजनीद्वयैः सह हिङ्गुभिः पिष्ट्वा धूमवर्त्तिं कृत्वा पिबेत् ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—शल्लकेत्यादि। शल्लकः शेजाड़। उलूकः पेचकः। वृकः क्षुद्रव्याघ्रः। वस्तश्छागः। एषां मूत्रादिभिर्यथायोग्यं सेकादिकं वातश्लेष्मात्मके

चक्रपाणिः—अगद इति विष इव। कृत्याभिचारः। राजद्वारे शस्यत इति वशीकरणत्वात् ॥३४

चक्रपाणिः—गन्धैरित्यगुर्व्वाद्यैः सागरवर्ज्जितः। उक्तं हि सूत्रस्थाने धूमविधौ गन्धाश्चागुरुपत्राभ्यामिति। श्वेताद्यैरिति श्वेता ज्योतिष्मती चैव हरितालं मनःशिला इति सूत्रोक्तैः ॥ ३५ ॥

तिक्तकं जीवनीयञ्च सर्पिः स्नेहश्च मिश्रकः।
शीतानि चान्नपानानि मधुराणि मृदूनि च ॥ ३६ । ३७ ॥
शङ्खकेशान्तसन्धौ वा मोक्षयेज्ज्ञो भिषक् सिराम् ॥ ३८ ॥
उन्मादे विषमे चैव ज्वरेऽपस्मार एव च।
घृतमांसवितृप्तं वा निवाते स्थापयेत् सुखम्।
त्यक्त्वा स्मृतिमतिभ्रंशं संज्ञां लब्ध्वा प्रमुच्यते ॥ ३९ ॥

वातात्मके श्लेष्मात्मके प्रायः कारयेत्। पैत्तिके तु प्रशस्यते किमिति तदाह— तिक्तकं नाम सर्पिर्जीवनीयं नाम सर्पिर्मिश्रकः स्नेहो नाम च शीतानि मधुराणि मृदूनि चान्नपानानि शस्यन्ते ॥ ३६ । ३७ ॥

गङ्गाधरः—शङ्खेत्यादि। तथा पैत्तिकेऽस्मिन् उन्मादे ज्ञो भिषक् शङ्ख-केशान्तयोः सन्धौ या सिरा तां वा मोक्षयेत् ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—उन्माद इत्यादि। उन्मादे दोषभूतजे विषमे ज्वरे चापस्मारे च घृतमांसाशनेन वितृप्तं जनं निवाते गृहे सुखं स्थापयेत्। तेन हुन्मादी विषमज्वरी चापस्मरी च स्मृतिमतिभ्रंशं त्यक्त्वा संज्ञां लब्ध्वा तेभ्यो रोगेभ्यः प्रमुच्यते ॥ ३९ ॥

चक्रपाणिः—शङ्खकादीनां यथासम्भवं मूत्रादीनि ग्राह्याणि। तिक्तकं महातिक्तकं षट्पलरूपं, जीवनीयं सर्पिर्वातरक्ते वक्ष्यते ॥ ३६ । ३७ ॥

चक्रपाणिः—शङ्खे केशान्ते च सन्धिः शङ्खकेशान्तसन्धिः। तत्र च प्रत्यासन्नमर्म्मपरित्यागेन सुश्रुतोक्तं सिराविभागमवलोक्य सिराव्यधः कर्त्तव्यः ॥ ३८ ॥

चक्रपाणिः—मांसञ्च यद्यपि निवृत्तामिषमद्यो य इत्यादिनोन्मादे निषिद्धं तथाप्येवंविधेन प्रयोगेण मांसयोगमाह, यथा भयहर्षयोरुन्मादकारणत्वेऽपि तौ पुनरुन्मादे विधेयत्वेनोच्येते— सान्त्वनं हर्षणं भयम् इत्यादिना। अन्ये तु निवृत्तमांसत्वमागन्तून्मादप्रशमनमिति व्याख्या-नयन्ति। तेनेह निजे मांसविधानेऽनवरोध इति व्याख्यानयन्ति। अन्ये तु मांससेवयोन्मादो भवतीति निवृत्तामिषमद्यो य इत्यनेनोच्यते। सोपदेशन्तु मांसमुन्मादप्रशमनमिति भिन्नविषयतया न विरोध इति वर्णयन्ति। किन्तु निदानोक्तस्यापि मांसस्य स्वजन्यव्याधिप्रशमकत्वं सविरोधमेव, तेन पूर्व्वमेव समाधानमत्र समीचीनमिति पश्यामः ॥ ३९ ॥

आश्वासयेत् सुहृद् वा तं वाक्यैर्धर्म्मार्थसंहितैः।
ब्रूयादिष्टं विनाशं वा दर्शयेदद्भुतानि च॥ ४०॥
बद्धं सार्षपतैलाक्तमुत्तानञ्चातपे न्यसेत्।
कपिकच्छ्वाथवा तप्तैर्लोहतैलजलैः स्पृशेत्॥
कशाभिस्ताड़यित्वा वा बद्धन्तु विजने गृहे।
रुन्ध्याच्चेतो हि विभ्रान्तं तथा व्रजति तच्छमम्॥
सर्पेणोद्धृतदंष्ट्रेण दान्तैः सिंहैर्गजैश्च तम्।
त्रासयेच्छस्त्रहस्तैर्वा तस्करैः शत्रुभिस्तथा॥
अथवा राजपुरुषा वहिर्नीत्वा तु संयतम्।
त्रासयेयुर्वधेनैनं तर्ज्जयन्तो नृपाज्ञया॥

गङ्गाधरः—आश्वासयेदित्यादि। सुहृज्जनो वा तमुन्मादरोगिणं धर्म्मार्थसंहितैर्वाक्यैराश्वासयेत्, इष्टमभीष्टं वाक्यं वा ब्रूयात्। तथा यद्विनाशे मनोऽभिघातादुन्मादो भवति तद्विनाशद्रव्यं प्रतिरूपं दर्शयेद् अद्भुतानि च दर्शयेत्॥ ४०॥

गङ्गाधरः—बद्धमित्यादि। उन्मादिनं सार्षपतैलेनाभ्यक्तं कृत्वा वस्त्रादिना हस्तपादं बद्धा उत्तानं कृत्वा रौद्रे न्यसेत् शाययेत्। अथवा कपिकच्छ्वा वानरीवीजेन सशूकेन तमुन्मादिनं स्पृशेदथवा यथा न दह्यते तथा तप्तैर्लोहतैलजलैः स्पृशेत्। अथवा कशाभिरश्वताड़नरज्जुरूपाभिस्ताड़यित्वा हस्तपादे बद्धमुन्मादिनं विजने गृहे रुन्ध्यात्। आश्वासयेदित्यादीनामाशीरियम्—भ्रान्तं हि चेतो मनस्तच्छमं व्रजति। अपरञ्चाह—उद्धृता दंष्ट्रा वृहद्दीर्घाकारा दन्ता यस्य, याभिर्दशति सर्पस्तद्दन्तानुद्धृत्य तेन सर्पेण त्रासयेदथवा दान्तैः पोषितैर्वशीभूतैः सिंहैः गजैर्वा त्रासयेदथवा शस्त्रहस्तैः पुरुषैर्वधायोद्यतरूपैस्त्रासयेदथवा तस्करैः किंवा शत्रुभिस्त्रासयेत्। अथवेत्यादि। अथवा राजपुरुषाः पदातिका एनमुन्मादिनं वहिर्नीत्वा सुसंयतं बद्धं कृत्वा तर्ज्जयन्तः, आज्ञा

चक्रपाणिः—ब्रूयादिष्टं विनाशमित्यादिनोद्भ्रान्तचित्तस्य पुनश्चित्तस्थिरकरणैः स्वदेशानयनमेव। दृश्यते च घट्टनचलितस्य पुनर्घट्टनेनैव सम्यक्स्थानं, तद्वदिहापि ज्ञेयम्॥ ४०॥

देहदुःखभयाभ्यां हि परं प्राणभयं स्मृतम् ।
तेन तस्य शमं याति सर्व्वतो विस्मृतं मनः ॥ ४१ ॥
इष्टद्रव्यविनाशात् तु मनो यस्योपहन्यते ।
तस्य तत्सदृशप्राप्त्या सान्त्वाश्वासैः शमं नयेत् ॥ ४२ ॥
कामशोकभयक्रोध-हर्षेर्ष्यालोभसम्भवान् ।
परस्परप्रतिद्वन्द्वैरेभिरेव शमं नयेत् ॥ ४३ ॥
बुद्धा देशं वयः सात्म्यं दोषं कालं बलाबले ।
चिकित्सितमिदं कुर्य्यादुन्मादे दोषभूतजे ॥ ४४ ॥
देवर्षिपितृगन्धर्व्वैरुन्मत्तस्य च बुद्धिमान् ।
वर्ज्जयेदञ्जनादीनि तीक्ष्णानि क्रूरकर्म्म च ॥

नृपेण कृता तत्र वधार्थमित्यवं भीषयन्तस्त्रासयेयुः । एषामाशिषमाह—देहेत्यादि । देहभयात् दुःखभयाच्च हि यस्मात् प्राणभयं परं श्रेष्ठं स्मृतम्, तेन प्राणभयेन विस्मृतं मनः सर्व्वतः शमं याति ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—इष्टेत्यादि । यस्य खल्विष्टद्रव्यविनाशात् मन उपहन्यते, तस्य तत्सदृशद्रव्यप्राप्त्या सान्त्ववचनर्मधुरवचनैराश्वासवचनैश्च शमं नयेत् ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—कामशोकेत्यादि । कामादिजानुन्मादान् परस्परप्रतिद्वन्द्वैरेभिः कामादिभिरेव शमं नयेत् । कामजं शोकक्रोधभयेर्ष्याभिः शमं नयेत् । शोकादिजान् कामहर्षलोभैः शमं नयेत् । इत्येवं यथायोग्यं विद्यात् ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—बुद्धेत्यादि । देशादिकं बुद्धा दोषभूतज उन्मादे इदं चिकित्सितं कुर्य्यात् ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—अत्रापवादमाह—देवर्षिपितृगन्धर्व्वैरित्यादि । देवादिभिरुन्मत्तस्य

चक्रपाणिः—सिंहैरिति व्याघ्रैः दान्तैः । वहिरिति ग्रामवहिः । देहदुःखभयेभ्य इति देहदुःखकारणेभ्यः ॥ ४१ ॥

चक्रपाणिः—इष्टद्रव्येत्यादिना पूर्व्वमसूचितोऽपि अयमुन्मादः प्रकरणाच्चिकित्स्यते । यथा तृष्णाध्याये पञ्च तृष्णाः प्रतिपाद्य गुर्व्वन्नजायाऽप्यधिकायाश्चिकित्सोच्यत इत्याहुः । किन्तु चिन्तादिदुष्टहृदय इत्यादिनोक्तोन्मादेन गृहीते एवायमर्थोऽत्र चिकित्सित इति पश्यामः । एकोन्मादव्यवस्थायामस्य वातिके एवावरोध उक्तः, इष्टद्रव्यविनाशस्य वातप्रकोपकारित्वात् । एवं कामादिभवेष्वपि वाच्यम् ॥ ४२—४४ ॥

सर्पिःपानादि तस्येह मृदु भेषजमाचरेत् ।
पूजां बल्युपहारांश्च मन्त्राञ्जनविधींस्तथा ॥
शान्तिकर्म्मेष्टिहोमांश्च जपस्वस्त्ययनानि च ।
वेदोक्तान् नियमांश्चापि प्रायश्चित्तानि चाचरेत् ॥
भूतानामधिपं देवमीश्वरं जगतः प्रभुम् ।
पूजयन् प्रायशो नित्यं जयत्युन्मादजं भयम् ॥
रुद्रस्य प्रमथा नाम गणा लोके चरन्ति ये ।
तेषां पूजाञ्च कुर्व्वाण उन्मादेभ्यः प्रमुच्यते ॥
बलिभिर्मङ्गलैर्होमैरौषध्यगदधारणैः ।
सत्याचारतपोज्ञान-प्रदाननियमव्रतैः ॥
देवगुह्यकविप्राणां गुरूणां पूजनेन च ।
आगन्तुः प्रशमं याति सिद्धैर्मन्त्रौषधैस्तथा ॥ ४५ ॥

तीक्ष्णान्यञ्जनादीनि क्रूरकर्म्म च बुद्धिमान् वर्ज्जयेत् । सुश्रुतेऽप्युक्तम् । "न चायुक्तं प्रयुञ्जीत प्रयोगं देवताग्रहे । ऋते पिशाचादन्येषु प्रतिकूलं न चाचरेत् । वैद्यातुरौ निहन्युस्ते ध्रुवं क्रुद्धा महौजसः ॥" इति । सर्पिष्पाणादि तस्य देवर्षिपितृगन्धर्व्वादुन्मत्तस्य मृदु भेषजञ्चेहाचरेत् । युक्तिव्यपाश्रयमुक्त्वा दैवव्यपाश्रयमाह—पूजामित्यादि । पूजां देवादीनामधिदेवानां पूजामाचरेत् । तदुक्तं विशेषेण सुश्रुते तन्त्रान्तरे च, तं कारयेत् । ननु कस्य पूजादिकमाचरेदित्यत आह—भूतानामित्यादि । भूतानां देवादीनामधिपं जगतः प्रभुमीश्वरं शिवं देवं प्रायशो नित्यं पूजयन् दोषागन्तुजोन्मादजं भयं जयति । एवं रुद्रस्य प्रमथा नाम गणा ये लोके चरन्ति तेषां पूजाञ्च कुर्व्वाण उन्मादेभ्यो भूतजेभ्यः प्रमुच्यते । बलिभिरित्यादि । ये देवादयो गृह्णन्ति तेषां बलिभिरुपहारैः ओषधिं प्रशस्तां धारयेत् । अगदञ्च भूतोचितं धारयेत् ।

चक्रपाणिः—क्रूरमिति ताड़नादिकम् । कर्म्मेत्यादिना दैवव्यपाश्रयचिकित्सामाह ॥ ४५ ॥

यच्चोपदेक्ष्यते किञ्चिदपस्मारचिकित्सिते।
उन्मादे तच्च कर्त्तव्यं सामान्याद्धेतुदूष्ययोः ॥ ४६ ॥
निवृत्तामिषमद्यो यो हिताशी प्रयतः शुचिः।
निजागन्तुभिरुन्मादैः सत्त्ववान् न स युज्यते ॥ ४७ ॥
प्रसादश्चेन्द्रियार्थानां बुद्ध्यात्ममनसां तथा।
धातूनां प्रकृतिस्थत्वं विगतोन्मादलक्षणम् ॥ ४८ ॥

इत्येवं बल्यादिभिर्देवादिपूजनान्तरागन्तुरुन्मादः प्रशमं याति। सिद्धैर्मन्त्रैरौषधैश्च तथागन्तुरुन्मादः प्रशमं याति ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—अपरञ्चाह—यच्चेत्यादि। सामान्याद्धेतुदूष्ययोरिति वचनेनानुक्तोऽप्युन्मादहेतुरपस्मारहेतुर्य उक्तः सोऽप्युन्मादहेतुरिति ख्यापितम् ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—यस्योन्मादो न भवति तदाह—निवृत्तेत्यादि। यो मत्स्यमांसभक्षणमद्यपानाभ्यां निवृत्तः शुचिश्च हिताशी च प्रयतः संयतश्च स निजागन्तुभिरुन्मादैर्न युज्यते ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—उन्मादनिवृत्तिलक्षणमाह—प्रसादश्चेत्यादि। इन्द्रियाणां प्रसादस्तथा बुद्ध्यात्ममनसाञ्च प्रसादः। धातूनां रसरक्तादीनां प्रकृतिस्थत्वं स्वस्वमाने स्थितिः, सर्व्वमिदं विगतोन्मादस्य लक्षणमिति ॥ ४८ ॥

चक्रपाणिः—सामान्याद्धेतुदूष्ययोरित्युन्मादेनापस्मारेण च समहेतुर्मनोऽभिघातादिर्दूष्यञ्च हृदयं समानमित्यर्थः ॥ ४६ ॥

चक्रपाणिः - निवृत्तामिष इत्यादिः व्याख्यात एव पूर्व्वम् ॥ ४७ ॥

चक्रपाणिः—क्रियमाणोन्माद-चिकित्सायाः स्फोटनार्थं विगतोन्माद-लक्षणमाह—प्रसाद इत्यादि ॥ ४८ ॥

तत्र श्लोकः ।

उन्मादानां समुत्थानं लक्षणं सचिकित्सितम् ।
निजागन्तुनिमित्तानामुक्तवान् भिषगुत्तमः ॥ ४६ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने उन्मादचिकित्सितं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोक इति । उन्मादानामिति दोष भूतोन्मादानाम् । समुत्थानं निदानम् । भिषगुत्तमः पुनर्व्वसुरात्रेय इति ॥ ४९ ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे चिकित्सितस्थानजल्पे उन्मादचिकित्सित-जल्पाख्या नवमी शाखा ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—उन्मादानामिति संग्रहः ॥ ४९ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायाम् उन्मादचिकित्सितं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

दशमोऽध्यायः ।

अथातोऽपस्मारचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

स्मृतेरपगतं प्राहुरपस्मारं भिषग्विदः ।
तमःप्रवेशं बीभत्स-चेष्टं धीसत्त्वसंप्लवात् ॥ २ ॥
विभ्रान्तबहुदोषाणामहिताशुचिभोजिनाम् ।
रजस्तमोभ्यां विहते सत्त्वे दोषावृते हृदि ॥
चिन्ताकामभयक्रोध-शोकोद्वेगादिभिस्तथा ।
मनस्यभिहते नृणामपस्मारः प्रवर्त्तते ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—उद्देशानुक्रमेण उन्मादानन्तरमपस्मारचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि । पूर्व्ववद्व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—स्मृतेरित्यादि । स्मृतेः स्मृतितोऽपैति अपस्मारः । निरादयो गताद्यर्थे पञ्चम्येति तत्पुरुषः । अपशब्दार्थ इह गत इति । स्मृतितोऽपगमने प्रतिनियतं यद् भवति तदाह—तमःप्रवेशम् अन्धकारे प्रवेशो यत्र स्मृत्यपगमे सत्त्वसंप्लवान्मनसः सम्यक्प्लवनाद् बीभत्सा चेष्टा यत्र तमपस्मारमाहुः भिषग्विदः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तस्य निदानमाह—विभ्रान्तबहुदोषाणां मानतो बहवो दोषा येषां विभ्रान्ता अस्थिरास्तेषाम्, अहितान्यशुचीनि भोक्तुं शीलमेषां तेषां, रजस्तमोभ्यां कुपिताभ्यां विहते सत्त्वे मनसि हृदि च दोषावृते शारीरदोषैः

चक्रपाणिः—व्याध्युत्पत्तावुन्मादेन सहोत्पन्नत्वादुन्मादमनु अपस्मारचिकित्सितमुच्यते ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—स्मृतेरपगम इत्यादिनापस्मारसंज्ञां व्युत्पादयन् अपस्मारस्वरूपमाह । स्मृतेरपगम एव विशिनष्टि—तमःप्रवेश इति । बीभत्सचेष्टमिति तमःप्रवेशेन ज्ञानाभावत्वाद् बीभत्सविचेष्टनवद् वदनाङ्गविक्षेपणादिकादनुमितं बीभत्सचेटम् । स्मृत्यपगमादौ च हेतुमाह—धीसत्त्वविप्लवः, विप्लवः स्वरूपान्यथात्वम् ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—यादृशानामपस्मारो भवति तानाह—विभ्रान्तेत्यादि । विभ्रान्ता उन्मार्गगामिनो बहवश्च दोषा येषां तेषां विभ्रान्तबहुदोषाणाम् । विहते सत्त्व इति सत्त्वाख्यगुणे विहते, न तु सत्त्वशब्देन मन उच्यते । तस्य मनस्यभिहते इति ग्रहणेन सिद्धिः ॥ ३ ॥

धमनीभिः श्रिता दोषा हृदयं पीड़यन्ति हि।
संपीड्यमानो व्यथते मूढ़ो भ्रान्तेन चेतसा॥
पश्यत्यसन्ति रूपाणि पतति प्रस्फुरत्यति।
जिह्माक्षिभ्रूः स्रवल्लालो हस्तौ पादौ च विक्षिपन्।
दोषवेगे च विगते सुप्तवत् प्रतिबुध्यते॥ ४॥
पृथग्दोषैः समस्तैश्च वक्ष्यते स चतुर्व्विधः।
कम्पते प्रदशेद् दन्तान् फेनोद्वामी श्वसित्यपि।
परुषारुणकृष्णानि पश्येद् रूपाणि चानिलात्॥

आवृते, तथा नृणां चिन्तादिभिर्मनसि अभिहते, अपस्मारः प्रवर्त्तते। इति निदानपूर्व्वकसम्प्राप्तिः॥ ३॥

गङ्गाधरः—सामान्यलक्षणमाह—धमनीभिरित्यादि। हृदयमूलाभिर्धमनीभिः श्रिता दोषा वातपित्तकफा हृदयं पीड़यन्ति, हृदये दोषैः सम्पीड्यमानो मानवो भ्रान्तेन चेतसा मूढ़ः प्रमोहं गतः सन् व्यथते। यदा मूढ़ो भवति तदा खल्वसन्ति रूपाणि मिथ्याभूतानि रूपाणि पश्यति पतति चातिस्फुरति च। जिह्माक्षिभ्रूः कुटिलाक्षः कुटिलभ्रूश्च तदा भवति। स्रवल्लालश्च सन् हस्तौ पादौ च विक्षिपन् वर्त्तते। दोषवेगे च विगते सुप्तवत् प्रतिबुध्यते सुप्तोत्थित इव भवति॥ ४॥

गङ्गाधरः—सङ्ख्या चोक्ता निदाने चत्वारोऽपस्मारा इह च स चतुर्व्विध इति तच्च पृथग्दोषैरित्यादिना प्रोक्तम्। तत्र वातिकादिक्रमेण लक्षणमाह—कम्पत इत्यादि। यदा मूढः सन् पतति अतिस्फुरति तदा कम्पते, दन्तान् प्रदशेत्, फेनोद्वामो सन् श्वसिति च, परुषाणि चारुणवर्णानि च रूपाणि अनिलात्

चक्रपाणिः—धमनीभिरिति यद्यपि सामान्येनोक्तं तथापि हृदयपीड़ायोग्यतया हृदयाश्रिता एव धमन्यो विशेषेण गृह्यन्ते। अत्र च वातादीनां प्रकोपे पृथक्पृथक् हेतुर्नोक्तः। तस्य उन्मादसाधारणत्वेनोक्तत्वात्। उक्तं हि—यच्चोपदेक्ष्यते किञ्चित् अपस्मारचिकित्सिते। उन्मादे तच्च कर्त्तव्यं सामान्याद्धेतुरूप्ययोरिति। यस्त्वपस्मारस्य विशिष्टो हेतुरुन्मादात् समुदितात् स एव॥ ४॥

पीतफेनाङ्गवक्त्राक्षः पीतासृग्रूपदर्शनः ।
सतृष्णोष्मानलव्याप्त-लोकदर्शी च पैत्तिकः ॥
शुक्लफेनाङ्गवक्त्राक्षः शीतो हृष्टाङ्गजो गुरुः ।
पश्यन् शुक्लानि रूपाणि श्लैष्मिको मुच्यते चिरात् ॥
सर्व्वैरेतैः समस्तैश्च लिङ्गैर्ज्ञेयस्त्रिदोषजः ।
अपस्मारः स चासाध्यो यः क्षीणस्यानवश्च यः ॥ ५ ॥

अपस्मारी पश्येत् ॥ ० ॥ पीतेत्यादि । पैत्तिकोऽपस्मारी पीतफेनाङ्गवदनः । यदा भ्रान्तेन चेतसा मूढ़ः सन् पतति जिह्माक्षिभ्रूः स्रवल्लालः पादौ हस्तौ च विक्षिपन्नतिस्फुरति तदा पीतफेनोद्वामी भवति । पीतासृङ्स्रक्षितभीमरुधिर-वर्णरूपं मोहकाले पश्येत् । दोषवेगे विगते सुप्तोत्थित इव भवन् पीताङ्गवक्त्रो भवति । सतृष्णोष्मा तृष्णोष्मभ्यां विशिष्टः अनलव्याप्तलोकदर्शी च वर्त्तते ॥०॥ शुक्लेत्यादि । श्लैष्मिकोऽपस्मारी यदा भ्रान्तेन चेतसा मूढ़ो भवति, तदा शुक्लानि कानिचिदसद्रूपाणि पश्येत् । पश्यंश्च पतति जिह्माक्षिभ्रूः स्रवल्लालो हस्तौ पादौ च विक्षिपन्नतिस्फुरति । दोषवेगे विगते शुक्लाङ्गवक्त्राक्षः शीतो हृष्टलोमा गुरुगात्रो वर्त्तते । चिरान्मुच्यते चिरकालेन प्रतिबुध्यते इति । विस्तरेण निदानस्थाने व्याख्यातः ॥ ० ॥ सान्निपातिकमपस्मारमाह— सर्व्वैरित्यादि । एतैः सर्व्वैः सर्व्वेषां त्रयाणां दोषाणां समस्तैर्लिङ्गैस्त्रिदोषजोऽपस्मारो ज्ञेयो न तु त्रयाणां दोषाणाम् एकदेशलक्षणैः ; तस्मात् स चापस्मारोऽसाध्यः, ऐकदेशिकत्रिदोषलिङ्गः सान्निपातिकरोगस्तु साध्यः स्यात् । यश्चापस्मार एकैकदोषजोऽपि क्षीणजनस्य भवति, स चासाध्यः । यश्चानवः पुराणः स चासाध्यः इति । सुश्रुते चोक्तम् । तद्यथा—"स्मृतिर्भूतार्थ-विज्ञानमपस्तत्परिवर्ज्जने । अपस्मार इति प्रोक्तस्ततोऽयं व्याधिरन्तकृत् । मिथ्यादियोगेन्द्रियार्थ-कर्म्मणामभिसेवनात् । विरुद्धमलिनाहार-विहार-कुपितैर्मलैः । वेगनिग्रहशीलानामहिताशुचिभोजिनाम् । रजस्तमोऽभिभूतानां गच्छताश्च रजस्वलाम् । तथा कामभयोद्वेग-क्रोधशोकादिभिर्भृशम् । चेतस्यभिहते

चक्रपाणिः—पूर्वमित्यादिना चतुर्व्विधापस्मारलक्षणमाह । पीतासृग्रूपदर्शन इति पीतलोहितरूपदर्शी । सतृष्णेति सतृष्णोष्मा चासौ अनलव्याप्तलोकदर्शी चेति समासः । शुक्लेति श्लैष्मिक

पक्षाद् वा द्वादशाहाद् वा मासाद् वा कुपिता मलाः ।
अपस्माराय कुर्व्वन्ति वेगं किञ्चिदथान्तरम् ॥ ६ ॥

भृशम् । चेतस्यभिहते पुंसामपस्मारोऽभिजायते । संज्ञावहेषु स्रोतःसु दोषव्याप्तेषु मानवः । रजस्तमःपरीतेषु मूढो भ्रान्तेन चेतसा । विक्षिपन् हस्तपादौ च विजिह्मभ्रू विलोचनः । दन्तान् खादन् वमन् फेनं विवृताक्षः पतेत् क्षितौ । अल्पकालान्तरश्चापि पुनः संज्ञां लभेत सः । सोऽपस्मार इति प्रोक्तः स च दृष्टश्चतुर्व्विधः । वातपित्तकफैर्नॄणां चतुर्थः सान्निपातिकः । हृत्कम्पः शून्यता स्वेदो ध्यानं मूर्च्छा प्रमूढ़ता । निद्रानाशश्च तस्मिंस्तु भविष्यति भवत्यथ । वेपमानो दशेद् दन्तान् श्वसन् फेनं वमन्नपि । यो ब्रूयाद् विकृतं सत्त्वं कृष्णं मामनुधावति । ततो मे चित्तनाशः स्यात् सोऽपस्मारोऽनिलात्मकः ॥ तृट्तापस्वेदमूर्च्छार्त्तो धुन्वन्नङ्गानि विह्वलः । यो ब्रूयाद् विकृतं सत्त्वं पीतं मामनुधावति । ततो मे चित्तनाशः स्यात् स पित्तभव उच्यते ॥ शीतहृल्लासनिद्रार्त्तः पतन् भूमौ वमन् कफम् । यो ब्रूयाद् विकृतं सत्त्वं शुक्लं मामनुधावति । ततो मे चित्तनाशः स्यात् सोऽपस्मारः कफात्मकः ॥ हृदि तोदस्तृड्उत्क्लेशस्त्रिष्वप्येतेषु सङ्ख्यया । प्रलापः कूजनं क्लेशः प्रत्येकञ्च भवेदिह । सर्व्वलिङ्गसमावायः सर्व्वदोषप्रकोपजे । अनिमित्तागमाद् व्याधेर्गमनादकृतेऽपि च । आगमाच्चाप्यपस्मारं वदन्त्यन्ये न दोषजम् । क्रमोपयोगाद् दोषाणां क्षणिकत्वात् तथैव च । आगमाद् वैश्वरूपाच्च स तु निवर्ण्यते बुधैः । वर्षत्यपि यथा देवे भूमौ वीजानि कानिचित् । शरदि प्रतिरोहन्ति तथा व्याधिसमुच्छ्रयः । स्थायिनः केचिदल्पेन कालेनाभिप्रवर्द्धिताः । दर्शयन्ति विकारांस्तु विश्वरूपान् निसर्गतः । अपस्मारो महाव्याधिस्तस्माद्दोषज एव तु ॥" इति ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—अथास्यागमकालानाह—पक्षाद् वेत्यादि । पक्षादिकालविकल्पो दोषाणां हेतुविशेषेण बलप्रकर्षापकर्षादितः स्वभावाच्च ॥ ६ ॥

उच्यते । चिरादिति वचनेन वातपित्तयोः अचिरेण मोक्षं सूचयति । क्षीणस्यानवश्च यः इति क्षीणस्य एकदोषजोऽप्यसाध्य इति भावः ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—पक्षाद्वेत्यादौ व्युत्क्रम्य कालनिर्द्देशेन उक्तकालादूर्द्ध्वमर्व्वाक् चापस्मारवेगो भवतीति सूचयति । किञ्चिदथान्तरमिति किञ्चित्कालं वेगं कुर्व्वन्ति स्तोककालमिति यावत् ॥ ६ ॥

तैरावृतानां हृत्स्रोतो-मनसां संप्रबोधनम् ।
तीक्ष्णरादौ भिषक् कुर्य्यात् कर्म्मभिर्व्वमनादिभिः ॥
वातिकं वस्तिभूयिष्ठैः पैत्तं प्रायोविरेचनैः ।
कफजं वमनप्रायैरपस्मारमुपाचरेत् ॥ ७ ॥
सर्व्वतः सुविशुद्धस्य सम्यगाश्वासितस्य च ।
अपस्मारविमोक्षार्थं योगान् संशमनान् शृणु ॥ ८ ॥
गोशकृद्रसदध्यम्ल-क्षीरमूत्रैः समैर्घृतम् ।
सिद्धं पिबेदपस्मार-कामलाज्वरनाशनम् ॥ ९ ॥

पञ्चगव्यं घृतम् ।

गङ्गाधरः—निदानमुक्त्वा चिकित्सितमाह—तैरित्यादि। तैरपस्मारहेतुकुपितैर्दोषैरावृतानां हृदयमनोवहस्रोतोमनसां सम्प्रबोधनमादौ भिषक् तीक्ष्णैः वमनादिभिः कर्म्मभिः कुर्य्यात्। तद्‌यथा। वस्तिभूयिष्ठैर्वमनादिभिः पञ्चभिः कर्म्मभिः वातिकमपस्मारमुपाचरेत्। प्रायोविरेचनैः विरेचनभूयिष्ठैः वमनादिभिः पैत्तमपस्मारमुपाचरेत्। वमनप्रायैर्वमनभूयिष्ठैर्वमनादिभिः कफजमपस्मारमुपाचरेत् ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वत इत्यादि। इत्येवं सर्व्वत ऊर्द्धाधस्तिर्य्यक्शिरोविरेचनैः सुविशुद्धस्यापस्मारिणः सम्यगाश्वासितस्यापस्मारविमोक्षार्थं संशमनान् योगान् शृणु ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—संशमनयोगानाह—गोशकृदित्यादि। पुराणं घृतं समैर्घृतसमैर्गोशकृद्रसैर्गव्यैर्दध्यम्लैर्गव्यक्षीरगव्यमूत्रैः सिद्धमकल्कं पक्वं पिबेत् ॥ ९ ॥

पञ्चगव्यघृतम् ।

चक्रपाणिः—तैरित्यादिना चिकित्सामाह। प्रबोधनमिति दोषविरहितत्वेन सम्यक् स्वव्यापारत्वम्। प्राय इत्यादौ प्रायःशब्दो विशेषार्थः। तेनान्या क्रियापि सूचिता भवति ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—आश्वासितस्येति आप्यायितस्य ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—गोशकृदित्यनेन दध्यादिभिरिति गोशब्दो योज्यः। तेन पञ्चगव्यमिदमल्पं भवति। साम्यञ्चात्र गोशकृद्रसादीति परिभाषासिद्धमपि स्पष्टार्थमुच्यते ॥ ९ ॥

ब्राह्मीरसे वचाकुष्ठ-शङ्खपुष्पीभिरेव च ।
पुराणमाज्यमुन्मादयक्ष्मापस्मारपापनुत् ॥ १० ॥
द्वे पञ्चमूल्यौ त्रिफला रजन्यौ कुटजत्वचम् ।
सप्तपर्णमपामार्गं नीलिनीं कटुरोहिणीम् ॥
शम्पाकं फल्गुमूलञ्च पौष्करं सदुरालभम् ।
द्विपलानि जलद्रोणे पक्त्वा पादावशेषिते ॥
भार्गी पाठा त्रिकटुकं त्रिवृता निचुलानि च ।
श्रेयसीमाढ़कीं मूर्व्वां दन्तीं भूनिम्बचित्रकौ ॥
द्वे शारिवे रोहिषञ्च भूतीकं मदयन्तिकाम् ।
क्षिपेत् पिष्टान्नमात्राणि तैः प्रस्थं सर्पिषः पचेत् ॥
गोशकृद्रसदध्यम्ल-क्षीरमूत्रैश्च तत्समैः ।
पञ्चगव्यमिति ख्यातं महत् तदमृतोपमम् ॥
अपस्मारे ज्वरे कासे श्वयथावुदरेषु च ।
गुल्मार्शःपाण्डुरोगेषु कामलायां हलीमके ॥
शस्यते घृतमेतत् तु प्रयोक्तव्यं दिने दिने ।
अलक्ष्मीग्रहरक्षोघ्नं चातुर्थकविनाशनम् ॥ ११ ॥

महापञ्चगव्यं घृतम् ।

गङ्गाधरः—ब्राह्मीरस इत्यादि। ब्राह्मीरसे घृताच्चतुर्गुणे वचादिभिः कल्कैः घृतात् पादिकैः पुराणं गव्यमाज्यं सिद्धमुन्मादादिनुत् पिवेत् ॥१०॥ ब्राह्मीघृतम् ॥

गङ्गाधरः—द्वे पञ्चमूल्यावित्यादि। द्वे पञ्चमूल्यौ प्राधान्याद् वृहत्पञ्चमूली-स्वल्पपञ्चमूल्यौ। त्रिफला पथ्याक्षधात्र्यः। रजन्यौ द्वे। शम्पाकस्य फलमध्यम्। फल्गुमूलं कोठोडुम्बरमूलम्। एतानि चतुर्व्विंशतिं द्रव्याणि प्रत्येकं द्विपलानि जलद्रोणे पक्त्वा पादावशेषिते षोड़शशरावावशेषे भार्ग्यादीन्येकोनविंशतिं

चक्रपाणिः—ब्राह्मीत्यादौ पुराणमिति घृतं विशेषेण तथा साध्यमिति विशेषः। तेन पुराणं घृतमिति साध्यं भवति ॥ १० ॥

चक्रपाणिः—द्वे पञ्चमूले इत्यादि निर्द्दिष्टं पञ्चमूलद्वयं दशमूलाख्यं ग्राह्यम्। नीलिनीं

वचाशम्पाककैटर्य्य-वयःस्थाहिङ्गुचोरकैः।
सिद्धं पलङ्कषायुक्तं वातश्लेष्मामयापहम्॥ १२॥
घृतं सैन्धवहिङ्गुभ्यां वार्षे वास्ते चतुर्गुणे।
मूत्रे सिद्धमपस्मार-हृद्ग्रहायासनाशनम्॥ १३॥
तैलप्रस्थं घृतप्रस्थं जीवनो : पलोन्मितैः।
क्षीरद्रोणे पचेत् सिद्धमपस्मारविनाशनम्॥ १४॥

द्रव्याणि कर्षमात्राणि पिष्ट्वा पुराणगव्यसर्पिषः प्रस्थे क्षिपेत्, तैः तं सर्पिषः प्रस्थं पचेत्। तत्सर्पिः समैर्गोशकृद्रसैर्गोदध्यम्लैर्गोक्षीरैर्गोमूत्रैश्च पचेत्॥११॥
महापञ्चगव्यघृतम्॥

गङ्गाधरः--वचेत्यादि। कैटर्य्य कट्फलं, वयःस्था विभीतकी, चोरकः स्थलजचोरपुष्पी, पलङ्कषा गोक्षुरा। एभिः कल्कैः सिद्धं पुराणं गव्यं घृतमित्यनुवर्त्तते॥ १२॥

गङ्गाधरः—घृतमित्यादि। सैन्धवहिङ्गुभ्यां पादिकाभ्यां कल्काभ्यां चतुर्गुणे वार्षे वृषस्य मूत्रे वास्ते च छागस्य मूत्रे मिलिते चतुर्गुणे सिद्ध पक्वं घृतमिति॥ १३॥

गङ्गाधरः—अथ यमकस्नेहमाह—तैलप्रस्थमित्यादि। तिलतैलस्य प्रस्थं पुराणगव्यघृतस्य च प्रस्थं मिश्रीकृत्य यमकं जीवनीयैर्दशभिः प्रत्येकं पलोन्मितैः क्षीरद्रोणे पचेत्॥ १४॥

नीलिकां, शम्पाक आरग्वधः। द्विपलं प्रत्येकं दशमूलादीनां, तत् प्रतिपादितमेवोन्मादे। निचुलो हिज्जलः, श्रेयसी हस्तिपिप्पली। द्वे शारिवे इति श्यामालतानन्तमूला॥ ११॥

चक्रपाणिः—कैटर्य्यः पार्व्वतो निम्बः। वयःस्था गुडूची। वातश्लेष्मात्मक इति द्वन्द्वापस्मारा निर्देशाच्च वातात्मके श्लेष्मात्मके च ज्ञेयम्। अन्ये तु गुल्मवदनुक्तमपि प्रकृतिसमसमवायारब्ध-द्वन्द्वजवातश्लेष्मात्मकम् अपस्मारं वदन्ति॥ १२॥

चक्रपाणिः—वार्षे वास्ते इति वृषे छागे मूत्रे पचेत्। अत्र च यद्यपि "स्त्रीणां तीक्ष्णं गुरु मूत्रं न तु पुंसां तथाविधम्। पित्तांशिकाः स्त्रियो यस्मात् सौम्यास्तु पुरुषाः स्मृताः" इत्यनेन स्त्रियो मूत्रं प्रशस्तमुक्तम्; तथापीहाविशेषपरिग्रहात् पुंलिङ्गयोरेव मूत्रं यौगिकमिति॥ १३॥

चक्रपाणिः—तैलप्रस्थमित्यादौ पलोन्मितैः कल्कैरिति। द्रवस्थाने क्षीरस्यैव विद्यमानत्वात्॥१४

कंशे क्षीरेक्षुरसयोः काश्मर्य्येऽष्टगुणे रसे।
कार्षिकैर्जीवनीयैश्च सर्पिःप्रस्थं विपाचयेत्॥
वातपित्तोद्भवं क्षिप्रमपस्मारं नियच्छति।
तद्वत् काशविदारीक्षु-कुशक्काथशृतं घृतम्॥ १५॥
मधूकद्विपले कल्के द्रोणे चामलकीरसात्।
तद्वत् सिद्धं घृतप्रस्थं पित्तापस्मारभेषजम्॥ १६॥
अभ्यङ्गः सार्षपं तैलं वस्तमूत्रे चतुर्गुणे।
सिद्धं स्याद् गोशकृन्मूत्रैः स्नानोत्सादनमेव च॥ १७॥

गङ्गाधरः—कंश इत्यादि। गव्यक्षीरस्य कंशे इक्षुरसस्य च कंशे काश्मर्य्ये काश्मरीमूलक्काथेऽष्टगुणे जीवनीयैर्दशभिः प्रत्येकं कार्षिकैः कल्कैः पुराण-गव्यसर्पिःप्रस्थं विपचेत्। तद्वदित्यादि। काशादीनां चतुर्णां मूलक्काथे चतुर्गुणे शृतं पक्वमकल्कं घृतं तद्वत् वातपित्तोद्भवम् अपस्मारं क्षिप्रं नियच्छति। वातोद्भवं पित्तोद्भवञ्चापस्मारम्॥ १५॥

गङ्गाधरः—मधूकेत्यादि। मधूकसारस्य द्विपले कल्के आमलकीरसाद् द्रोणे सिद्धं घृतप्रस्थं तद्वत् वातपित्तोद्भवमपस्मारं क्षिप्रं नियच्छति, विशेषात् पित्तापस्मारभेषजं भवति॥ १६॥

गङ्गाधरः—अभ्यङ्ग इत्यादि। वस्तमूत्रे छागमूत्रे चतुर्गुणे कल्कं विना सार्षपं तैलं सिद्धं प्रकरणादपस्मारिणोऽभ्यङ्गः स्यादेवं गोशकृद्भिरुत्सादनं गोमूत्रैः स्नानमपस्मारिण इति॥ १७॥

चक्रपाणिः—कंस इत्यादिके। काश्मर्य्ये इति गम्भारीमवे रसे। रसे इति क्काथे। तद्वदित्यनेन पूर्व्वयोगफलश्रुतिं दर्शयति॥ १५॥

चक्रपाणिः—तद्वत्सिद्धो घृतप्रस्थः इत्यनेन पूर्व्वयोगोक्त क्षिप्रमित्याकर्षति, तेन क्षिप्रं पित्तापस्मार इति फलति॥ १६॥

चक्रपाणिः—अभ्यङ्ग इत्यादिना अकल्कमेव तैलं पक्तव्यम्। गोशकृदित्यादौ गोशकृतोत्-सादनं गोमूत्रेण च योग्यतया स्नानम्॥ १७॥

कटभीनिम्बकट्वङ्ग-मधुशिग्रुत्वचां रसे।
सिद्धं मूत्रसमं तैलमभ्यङ्गार्थे प्रशस्यते॥ १८॥
पलङ्कषावचापथ्या-वृश्चीकाल्यर्कसर्षपैः।
जटिलापूतनाकेशी-लाङ्गलीहिङ्गुचोरकैः॥
लसुनातिरसाचित्रा-कुष्ठैर्विड्भिश्च पक्षिणाम्।
मांसाशिनां यथालाभं वस्तमूत्रे चतुर्गुणे॥
सिद्धमभ्यञ्जनं तैलमपस्मारविनाशनम्।
एतैश्चैवौषधैः कार्य्यं धूपनं सप्रलेपनम्॥ १९॥
पिप्पलीं लवणं हिङ्गु शिग्रु हिङ्गुशिराटिकाम्।
काकोलीं सर्षपान् काक-नासां कैटर्य्यचन्दने॥

गङ्गाधरः—कटभीत्यादि। एवं कटभ्यादीनां चतुर्णां त्वचां रसे त्रिगुणे केचिदाहुश्चतुर्गुणे मूत्रसमं तैलं सिद्धमपस्मारिणोऽभ्यङ्गार्थे प्रशस्यते। कटभी क्षुद्रशिरीषः। कट्वङ्गः श्योनाकः। मधुशिग्रुः रक्तशोभाञ्जनः। एषां प्रत्येकं त्वचां रसस्तैलसम इति॥ १८॥

गङ्गाधरः—पलङ्कषेत्यादि। पलङ्कषा गोक्षुरा। वृश्चिकाली वृश्चिकपत्री। जटिला जटामांसी। पूतना हरीतकी। केशी केशिनी शङ्खिनीपुष्पम्। चोरकः पिड़ङ्ग इति लोके। अतिरसा जलयष्टीमधु। चित्रा द्रवन्ती। मांसाशिनां पक्षिणां यथालाभं विड्भिः पुरीषैः। एभिस्तैलपादिकैः कल्कैर्वस्तमूत्रे छागमूत्रे चतुर्गुणे सिद्धं सार्षपं तैलमभ्यञ्जनमपस्मारनाशनमिति। एतैरित्यादि। एतैश्च पलङ्कषादिभिरौषधैरपस्मारिणो धूपनं प्रलेपनञ्च कार्य्यम्॥ १९॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीमित्यादि। हिङ्गु हिङ्गुनिर्य्यासः। हिङ्गुशिराटिका हिङ्गुपत्री, न तु हिङ्गुनो भागद्वयम्। काकनासिकां काउयाठुठीति लोके। कैटर्य्यं

चक्रपाणिः—कटभीत्यादौ कटभ्यादीनां चतुर्णामपि त्वचं गृहीत्वा क्वाथस्तेन त्रिगुणः कर्त्तव्यः। चतुर्थस्तु द्रवभागेणैव स्नेहसममेव पूर्य्यते॥ १८॥

चक्रपाणिः—पलङ्कषेत्यादौ पूतनायाः पूतना पूर्व्वायाः केशी पूतनाकेशी गोलोमीत्यर्थः। तथा च जतूकर्णे पूतनाकेशी गोलोमीत्युच्यते। उक्तं हि "वृश्चिकालीपथ्यागोलोमीनाकुली-गुग्गुलुकुष्ठैः सर्षपजटिलाहिङ्गुवचामधुकचित्रादिमांसादपुरीषैर्वस्तमूत्रेऽभ्यङ्गः। अतिरसा जलयष्टीमधु। चित्रा दन्ती॥ १९॥

शुनः स्कन्धास्थिनखरान् पाशुकांश्चेति पेषयेत् ।
वस्तमूत्रेण पुष्यर्क्षे प्रदेहः स्यात् सधूपनः ॥ २० ॥
अपेतराक्षसीकुष्ठ-पूतनाकेशिचोरकः ।
उत्सादनं मूत्रपिष्टैर्मूत्रैरेवावसेचनम् ॥ २१ ॥
जलौकाशकृता तद्वत् दग्धैर्वा वस्तलोमभिः ।
खरास्थिभिर्हस्तिनखैस्तथा गोपुच्छलोमभिः ॥ २२ ॥
कपिलानां गवां मूत्रं नावनं परमं हितम् ।
सशृगालविड़ालानां * सिंहादीनाञ्च शस्यते ॥ २३ ॥

कट्फलम् । शुनः कुक्कुरस्य स्कन्धश्चास्थि च नखराश्च । पशुका पार्श्वास्थि । सर्व्वमिदं पुष्यानक्षत्रे वस्तमूत्रेण पेषयेत् । तेनापस्मारिणः सधूपनः सर्व्वाङ्गे प्रदेहः । प्रलेपनाद्धूपनाद्वापस्मारविनाशनं स्यात् ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—अपेतराक्षसीत्यादि । अपेतराक्षसी कृष्णतुलसी । पूतना हरीतकी । केशी केशिनी, चोरकः शङ्खपुष्पी । पृक्का लता पिड़ङ्ग । गोमूत्रपिष्टः प्रलेपः । केवलगोमूत्रैश्च सेचनम् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—जलौकेत्यादि । जतुकेति पाठे चर्म्मचटकपुरीषेण तद्वत् प्रलेपः । वस्तलोमभिर्दग्धैः पिष्टैस्तद्वत् प्रलेपः । खरास्थिभिर्दग्धैः पिष्टैः प्रलेपः । हस्तिनखैस्तथा दग्धैः पिष्टैः प्रलेपस्तथा गोपुच्छलोमभिः दग्धैः पिष्टैः प्रलेपः ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—कपिलानामित्यादि । कपिलानां पिङ्गलगवीनां मूत्रं शृगालस्य विड़ालस्य च सिंहादीनां सिंहव्याघ्रतरक्षुप्रभृतीनाञ्च मूत्रं नावनं नस्यम् अपस्मारिणे परमं हितमिति ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—हिङ्गुशिवाटिका वंशपत्रकमिति ख्याता । स्कन्धस्यास्थि पुष्यर्क्षप्रपेषणेन नक्षत्रयोगकृतसंस्कारमुपदिशति ॥ २० ॥

चक्रपाणिः—अपेतराक्षसीस्वरसः ॥ २१ ॥

चक्रपाणिः—जलौकेत्यादौ तद्वदित्युत्सादनम् ॥ २२ ॥

चक्रपाणिः—कपिलानां गवां मूत्रे विशेषकरं भवतीति आप्तवचनाद्बोध्यते । सिंहादीनाञ्च शस्यत इत्यादौ मूत्रमिति योज्यम् ॥ २३ ॥

* शृगालविड़ालानामिति वा पाठः ।

भार्गी वचा नागदन्ती श्वेता शतविषाणिका *।
ज्योतिष्मती नागदन्ती पादोक्ता मूत्रपेषिताः।
योगास्त्रयोऽतः षड् विन्दून् पञ्च वा नावयेद्भिषक्॥ २४॥
त्रिफलाव्योषपीतद्रु-यवक्षारफणिज्झकैः।
श्यामापामार्गकरजैः फलैर्मूत्रे च वस्तजे।
साधितं नावनं तैलमपस्मारविनाशनम्॥ २५॥
पिप्पली वृश्चिकाली च कुष्ठञ्च लवणानि च।
भार्गी च चूर्णितं नस्तः कार्य्यं प्रधमनं परम्॥ २६॥
कयस्थां शारदान् मुद्गान् मुस्तोशीरयवांस्तथा।
सव्योषान् वस्तमूत्रेण पिष्ट्वा वर्त्तीः प्रकल्पयेत्॥

गङ्गाधरः—भार्गीत्यादि। भार्गी वचा नागदन्तीत्येकं नस्यम्। श्वेता शतविषाणिका चेत्येकं नस्यं, श्वेतापराजिता वृहदजशृङ्गीति द्वयं द्वितीयं, ज्योतिष्मती नागदन्ती चेत्येकं तृतीयं नस्यम्। इति त्रयो योगा गोमूत्रपेषिताः। अतः षड् विन्दून् पञ्च विन्दून् वापस्मारिणं नावयेत् नावनं कारयेत्॥ २४॥

गङ्गाधरः—त्रिफलेत्यादि। त्रिफलादीनां कल्कैः पादिकैर्वस्तजे मूत्रे चतुर्गुणे साधितं तिलतैलं सार्षपतैलं वा नावनमपस्मारविनाशनम्। तत्र पीतद्रुर्दारुहरिद्रा। फणिज्झको जम्बीरो मातुलुङ्गप्रभेदः। श्यामा त्रिवृत्। एषां फलैः॥ २५॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीत्यादि। वृश्चिकाली विच्छाटीति लोके। लवणानि पञ्च। एतेषां चर्ण नस्तः कार्य्यमपस्मारविनाशनं परम्। प्रधमनं नस्यप्रभेदः॥ २६॥

गङ्गाधरः—कयस्थामित्यादि। कयस्थादीनि समांशेन नीत्वा वस्तमूत्रेण पिष्ट्वा वर्त्तीः प्रकल्पयेत्। तया वर्त्या वस्तमूत्रेणैव घृष्टयाञ्जनं नेत्रे दद्यात्।

चक्रपाणिः—भार्गीत्यादौ नागदन्ती काष्ठपाटला, श्वेता श्वेतापराजिता, श्वेता विषाणिका शतावरी॥ २४॥

चक्रपाणिः—त्रिफलेत्यादौ पीतद्रु देवदारु। लवणानि सैन्धवादि पञ्च किंवा लवणवर्गोक्तानि यथालाभं ग्राह्याणि॥ २५। २६॥

चक्रपाणिः—कायस्थानित्यादौ शारदान् मुद्गानिति हारीतमुद्गाः; ते हि प्रायः शरदि

---

* श्वेता विषाणिका इति चक्रसम्मतः पाठः।

अपस्मारे तथोन्मादे सर्पदष्टे गरार्दिते ।
विषपीते जलमृते चैताः स्युरमृतोपमाः ॥ २७ ॥
मुस्तं वयःस्थां त्रिफलां कयस्थां हिङ्गु शाद्वलाम् ।
व्योषं माषान् यवान् मूत्रैर्वास्तमेषार्षभैस्त्रिभिः ॥
पिष्ट्वा कृत्वा च तां वर्त्तिमपस्मारे प्रयोजयेत् ।
किलासेषु तथोन्मादे ज्वरेषु विषमेषु च ॥ २८ ॥
पुष्योद्धृतं शुनः पित्तमपस्मारघ्नमञ्जनम् ।
तदेव सर्पिषा युक्तं धूपनं परमं मतम् ॥ २९ ॥
नकुलोलूकमार्ज्जार-गृध्रकीटाहिकाकजैः ।
ऊर्णैः पक्षैः पुरीषैश्च धूपनं कारयेद् भिषक् ॥ ३० ॥

कयस्था सूक्ष्मला। शारदान् मुद्गान् कृष्णमुद्गान्। जलमृते जले मग्नो मृतवद् यो भवति। तल्लक्षणञ्चेदम्। विष्टब्धपायुमूर्द्धाक्षमाध्मातोदरमेहनम्। विद्यात् जलमृतं जन्तुं शीतपादकराननमिति। सर्व्वथा मरणे भेषजाभावात् ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—मुस्तमित्यादि। वयःस्थां हरीतकीं, कयस्थामामलकीं, त्रिफला-संज्ञया तयोर्लाभे पुनरुक्त्या भागद्वयम्। शाद्वलं नवतृणम्। वास्तमेषार्षभै-स्त्रिभिः मूत्रैः पिष्ट्वा वर्त्तिं कृत्वा तामपस्मारेऽञ्जनतया प्रयोजयेत्। एवं किलासादिषु च ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—पुष्योद्धृतमित्यादि। यदृच्छया मृतस्य शुनः पित्तं पुष्यानक्षत्रे उद्धृतमपस्मारघ्नमञ्जनं भिषक् प्रयोजयेत्। तदेव पुष्योद्धृतं शुनः पित्तं पुराणसर्पिषा युक्तं धूपनं परममपस्मारघ्नं मतमिति ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—नकुलेत्यादि। कीटः पाश्चात्त्यवृश्चिकः। नकुलादीनां यथा-सम्भवमूर्णैः पक्षैः पुरीषैश्च धूपनमपस्मारघ्नं भिषक् कारयेत् ॥ ३० ॥

भवन्ति। वर्त्तिर्नेत्राञ्जनवर्त्तिः। विषपीत इति पीतविषे। जलपानेन मृत इति जलमृतः, तस्य लक्षणम्—विष्टब्धपायुरूर्द्ध्वाक्षिमाध्मातोदरमेहनम्। विद्याज्जलमृतं जन्तुं शीतपादकराननम्। इति ॥ २७ ॥

चक्रपाणिः—वास्तमेषर्षभैरिति छागमेषवृषभसम्भवैः ॥ २८ ॥

चक्रपाणिः—पुष्योद्धृतमिति पुष्यनक्षत्र गृहीतं, कीटो वृश्चिकः ॥ २९ । ३० ॥

आभिः क्रियाभिः सिद्धाभिर्हृदयं संप्रबुध्यते।
स्रोतांसि चास्य शुध्यन्ति स्मृतिं संज्ञाञ्च विन्दति॥ ३१॥
यस्यानुबन्धस्त्वागन्तुर्दोषलिङ्गाधिकाकृतिः।
दृश्येत तस्य कार्य्यं स्यादागन्तून्मादभेषजम्॥ ३२॥
अनन्तरमुवाचेदमग्निवेशः कृताञ्जलिः।
भगवन् पूर्व्वमुद्दिष्टः सूत्रस्थाने महागदः॥
अतत्त्वाभिनिवेशो यस्तद्धेत्वाकृतिभेषजम्।
तत्र नोक्तं ततः श्रोतुमिच्छामि तदिहोच्यताम्॥ ३३॥

गङ्गाधरः—अथोपसंहरति—आभिरित्यादि। तैराहृतानामित्यादिभिरेतदन्तैर्वचनैरुक्ताभिः क्रियाभिः सिद्धाभिरप्रतिहताभिरपस्मारिणो मनः सम्प्रबुध्यते। स्रोतांसि च मनोवहानि शुध्यन्ति। स्मृतिं संज्ञाञ्चायं विन्दति॥ ३१॥

गङ्गाधरः—यस्यापस्मारिणोऽनुबन्ध आगन्तुर्देवादिग्रहो वर्त्तते, तस्य दोषलिङ्गादुक्तवातादिलिङ्गादधिकाकृतिः दृश्येत, तदा तस्यागन्तून्मादस्य देवादिग्रहजोन्मादस्य भेषजं कार्य्यमिति। अपस्मारचिकित्सितं समाप्तमिति॥ ३२॥

गङ्गाधरः—अथ मानसगदप्रसङ्गादत्राग्निवेशः पप्रच्छ। तद्यथा। अनन्तरमित्यादि। अपस्मारस्य सहेतुभेषजोपदेशानन्तरमग्निवेशः कृताञ्जलिः सन्निदं गुरुमुवाच। भगवन् गुरो! पूर्व्वं सूत्रस्थानेऽतत्त्वाभिनिवेशो नाम यो महागद

चक्रपाणिः—सम्प्रत्यपस्मारे सूत्रेणानुबन्धलिङ्गचिकित्सामाह—यस्येत्यादि। दोषलिङ्गाधिकाकृतिरिति अपस्मारोक्तदोषलिङ्गेभ्योऽधिकागन्तून्मादसदृशी आकृतिर्यस्य स तथा। नागन्तुलिङ्गं दोषेषु भवति, न च लिङ्गं विना आगन्तुलिङ्गता सम्भवति; ततश्चागन्त्वपस्मारः पृथङ् न भवति, किन्तु दोषजस्यानुबन्धरूपः। पश्चात्कालीनः स आगन्तुः। तेन चत्वार एवापस्मारा भवन्तीति यदुक्तं तस्यागन्तुरनुबन्धो भवत्येव कदाचिदिति। अनेनानुबन्धरूपतैव भूतापस्मारे दर्शिता, न तून्मादवत् स्वातन्त्र्येण कर्त्तव्यं भूतानाम्। अन्यत्राप्युक्तम्—अपस्मारे महाव्याधिः तस्माद् दोषज एव तु। अन्ये तु भीमदन्तादयः स्वतन्त्राङ्गत्वमपस्मारलक्षणं चिकित्साविशेषार्थं मन्त्रग्रन्थं वर्णयन्ति च। न संख्यानियमश्च दोषजापस्माराणामेवं भवति॥ ३१। ३२॥

चक्रपाणिः—(अस्मिन् प्रदेशे सैन्धवाः काश्मीराः)। भगवन्निरवचनेनातत्त्वाभिनिवेशस्य हेतुगणचिकित्साग्रन्थं पठन्ति। तच्चानार्षमिति वृद्धाः॥ ३३॥

शुश्रूषवे वचः श्रुत्वा शिष्यायाह पुनर्व्वसुः ।
महागदं सौम्य शृणु सहेत्वाकृतिभेषजम् ॥ ३४ ॥
मलिनाहारशीलस्य वेगान् प्राप्तान् निगृह्णतः ।
शीतोष्णस्निग्धरुक्षाद्यै र्हेतुभिश्चातिसेवितैः ॥
हृदयं समुपास्तृत्य मनोबुद्धेर्महाशिराः ।
दोषाः संदूष्य तिष्ठन्ति रजोमोहावृतात्मनः ॥
रजस्तमोभ्यां वृद्धाभ्यां सत्त्वे मनसि संवृते ।
हृदये व्याकुले दोषैरथ मूढ़ाल्पचेतसः ॥
विषमां कुर्व्वते बुद्धिं नित्यानित्ये हिताहिते ।
अतत्त्वाभिनिवेशं तमाहुराप्ता महागदम् ॥ ३५ ॥
स्नेहस्वेदोपपन्नं तं संशोध्य वमनादिभिः ।
कृतसंसर्ज्जनं मेध्यैरन्नपानैरुपाचरेत् ॥ ३६ ॥

उद्दिष्टः, तस्यातत्त्वाभिनिवेशस्य हेत्वाकृतिभेषजं तत्र नोक्तम्, अतस्तदिहाध्याये तूच्यताम् ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—तत्रोत्तरमाह—शुश्रूषव इत्यादि। तद्वचः श्रुत्वा पुनर्व्वसुरात्रेयः शुश्रूषवे शिष्यायाग्निवेशायाह। तद्यथा। महागदमित्यादि। हे सौम्य! सहेत्वाकृतिभेषजं महागदमतत्त्वाभिनिवेशं शृणु ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—मलिनाहारेत्यादि। मलिनं मलकारिणमाहारं सेवितुं शीलमस्य तस्य अविधार्य्यान् मूत्रपुरीषादिवेगान् निगृह्णतः शीतोष्णस्निग्धरुक्षाद्यैर्हेतुभिश्चातिसेवितैः कुपिता दोषा हृदयं समुपास्तृत्य मनोबुद्धेर्महासिरा हृदयमूला दश संदूष्य तिष्ठन्ति। वृद्धाभ्यां रजस्तमोभ्यां सत्त्वे मनसि संवृते रजोमोहावृतात्मनो रजस्तमआवृतमनसः पुंसो हृदये तस्मिन् दोषैर्व्याकुले मूढ़ाल्पचेतसस्तस्य हृदयं सन्दूष्य तिष्ठन्तो दोषा नित्यानित्ये हिताहिते विषये विषमां बुद्धिं कुर्व्वते। हितञ्चाहितं बुध्यतेऽहितञ्च हितं बुध्यते, नित्यमनित्यमनित्यं नित्यमित्येवं विषमबुद्धिस्तत्त्वाभिनिवेशप्रतिबन्धिनी बुद्धिर्भवति। तमतत्त्वाभिनिवेशं महागदमाप्ता आहुरिति ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—अस्य चिकित्सामाह—स्नेहस्वेदेत्यादि। स्नेहक्रियास्वेदक्रियाभ्या-

ब्राह्मीस्वरसयुक्तं यत् पञ्चगव्यमुदाहृतम्।
तत् सेव्यं शङ्खपुष्पी वा यच्च मेध्यं रसायनम् ॥ ३७ ॥
हृदयस्यानुकूलाश्च कथाः सिद्धार्थवादिनः।
संयोजयेयुर्विज्ञानं धैर्य्यस्मृतिशमादिभिः ॥ ३८ ॥
प्रयोज्यं तैललशुनं पयसा वा शतावरी।
ब्राह्मीरसः कुष्ठरसो वचा वा मधुसंयुता ॥ ३९ ॥
दुश्चिकित्स्यो ह्यपस्मारश्चिरकारी महागदः।
तस्माद् रसायनैरेनं प्रायशः समुपाचरेत् ॥ ४० ॥

मुपपन्नं तमत्त्वाभिनिवेशिनं वमनादिभिः संशोध्य कृतसंसर्ज्जनं मण्डादिक्रमेण कृताहारसंसर्ज्जनं मेध्यमेधाहितैरन्नपानैः पथ्यैरुपाचरेद् वैद्यः। ततो ब्राह्मीस्वरसयुक्तं यद् घृतमुदाहृतमिहाध्याये प्राक् ब्राह्मीरसे वचाकुष्ठशङ्खपुष्पीभिरेव च। पुराणमाज्यमुन्माद-यक्ष्मापस्मारपापनुदिति ; तथा पञ्चगव्यं स्वल्पपञ्चगव्यं महापञ्चगव्यञ्च यद् घृतमुदाहृतं तत् सेव्यमतत्त्वाभिनिवेशिना, शङ्खपुष्पी वा शङ्खपुष्पी स्वरसादिकल्पेन सेव्या। एवं यच्च मेध्यं मेधाकामीयं रसायनं तच्च सेव्यमिति ॥ ३६ । ३७ ॥

गङ्गाधरः—हृदयस्येत्यादि। सिद्धार्थवादिनः पण्डितजनस्य मनोऽनुकूलाः कथाः प्रबन्धकल्पनास्ताः संयोजयेयुः। एवं धैर्य्यादिभिर्विज्ञानं संयोजयेयुरिति ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—प्रयोज्यमित्यादि। तिलतैलमिश्रितं लसुनकल्कमस्य भक्षयितुं प्रयोज्यम्। पयसा शतावरी वा प्रयोज्या। कल्कविधानेन ब्राह्मीस्वरसो वा प्रयोज्यः कुष्ठस्वरसो वा। तथा मधुसंयुता वचा वा प्रयोज्या ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—दुश्चिकित्स्य इत्यादि। अपस्मारो व्याधिर्दुश्चिकित्स्यः। महागदोऽतत्त्वाभिनिवेशश्चिरकारी चिरानुबन्धी, तस्माद्रसायनैर्मेधाकामीयादिभिरेनमतत्त्वाभिनिवेशिनमपस्मारिणञ्च समुपाचरेत् ॥ ४० ॥

चक्रपाणिः—तैललशुनादयः पञ्च योगाः। (पिबन्) चिरकारी चिरानुबन्धी। चिकित्सां दर्शयति ॥३८—४०॥

जलाग्निद्रुमशैलेभ्यो विषमेभ्यश्च तौ सदा।
रक्षेदुन्मादिनञ्चैव सद्यः प्राणहरा हि ते ॥ ४१ ॥

तत्र श्लोकौ।

हेतुः कुर्व्वन्त्यपस्मारं दोषाः प्रकुपिता यथा।
सामान्यतः पृथक्त्वाच्च लिङ्गं तेषाञ्च भेषजम् ॥
अतत्त्वाभिनिवेशस्य प्रोवाच वदतां वरः *।
प्रजाहितार्थं भगवानपस्मारचिकित्सिते ॥ ४२ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने अपस्मारचिकित्सितं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—उन्मादादिषु सद्यःप्राणहरणान्याह—जलाग्नीत्यादि। तावित्यपस्मारिणमतत्त्वाभिनिवेशिनञ्च। सद्यःप्राणहरा हि ते जलाग्न्यादय इति ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोकाविति। हेतुरित्यादि। अस्मिन्नपस्मारचिकित्सितेऽध्याये हेतुरपस्मारस्य तथापस्मारं दोषा यथा कुर्व्वन्ति तत् प्रोवाच। तथा महागदस्य ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—अग्नीत्यादिनाध्यायसमाप्तिवाक्यम् ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे चिकित्सितस्थानजल्पेऽपस्मारचिकित्सिजल्पाख्या दशमी शाखा ॥ १० ॥

चक्रपाणिः—जलाग्नीत्यनेन जलादिसान्निध्ये यदि वेगो भवत्यपस्मारस्य तदा मरणमेव भवतीति दर्शयति ॥ ४१ ॥

चक्रपाणिः—संग्रहे कुर्व्वन्नीत्यादिना संप्राप्तिं गृह्णाति ॥ ४२ ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायाम् अपस्मारचिकित्सितं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

---

* महागदसमुत्थानं लिङ्गञ्चोवाच सौषधम्। इति पाठान्तरम्।

एकादशोऽध्यायः ।

अथातः क्षतक्षीणचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

उदारकीर्त्तिर्ब्रह्मर्षिरात्रेयः परमार्थवित् ।

क्षतक्षीणचिकित्सार्थमिदमाह चिकित्सितम् ॥ २ ॥

धनुषायस्यतोऽत्यर्थं भारमुद्वहतो गुरुम् ।

पततो विषमोच्चेभ्यो बलिभिः सह युध्यतः ॥

वृषं हयं वा धावन्तं दम्यं वान्यं निगृह्णतः ।

शिलाकाष्ठाश्मनिर्घातान् क्षिपतो निघ्नतः परान् ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशानुक्रमादपस्मारानन्तरं क्षतक्षीणचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि । पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयमिति ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—उदारकीर्त्तिरित्यादि । इदं वक्ष्यमाणं सनिदानं चिकित्सितम् आह स्म ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—धनुषेत्यादि । आयस्यत आयासं कुर्व्वतः । विषमाद्युच्च-स्थानात् । युध्यत इति छान्दसत्वात् परस्मैपदम् । दम्यं वान्यं महिषादिकम् ।

चक्रपाणिः—अपस्माररोगेण विषमदोषादिभ्य उरःक्षतोऽपि भवति, ततः क्षतक्षीणो भवति, तत्सम्बन्धादपस्मारमनु क्षतक्षीणचिकित्सितमुच्यते । तत्र क्षतक्षीणरूपान् वक्ष्यमाणस्त्रीसेवनादि-करणशुक्रौजःक्षयाच्च जातो व्याधिः प्रधानमुरो विरुज्यते इत्यादिना वक्ष्यमाणलक्षणकः कारणे कार्य्योपचारादुरःक्षत इत्युच्यते । यदा क्षतक्षीण इति पाठस्तदापि क्षीणशब्देन शुक्रौजः-क्षययुक्तः पुरुष उच्यते । तथा क्षीणे च पुरुषे क्षतं भवतीति हेतोः क्षतक्षीण इत्युच्यते । अन्ये तु क्षतश्च क्षयश्च इति क्षतक्षयमित्याहुस्तेन रोगद्वयमेतत् । तथोरोक्तशोणितच्छर्द्दिरित्या-दिना क्षतस्य च क्षीणस्य च लक्षणं करिष्यति, तस्मिन् पक्षेऽव्यक्तं लक्षणं तस्येति तथा साध्यो बलवतो नव इत्यादौ एकवचननिर्द्देशोऽनुपपन्नस्तेनैकस्यैव क्षतक्षीणस्य हेतुकृतं लक्षणद्वैविध्यम्, किंवा क्षतक्षयकारणयोः क्षतधातुक्षीणयोस्तद्द्विधलक्षणकारणाभिधानं पूर्व्वरूपावस्थायां व्याधिप्रति-क्रियार्थं ज्ञेयम् । ब्रह्मर्षिरित्यनेन देवर्षित्वं राजर्षित्वमात्रेयस्य निषेधति । चिकित्सार्थमिति प्रतिक्रियार्थम् । चिकित्सितमिति चिकित्साभिधायकग्रन्थम् ॥ १।२ ॥

चक्रपाणिः—चिकित्सा च निदानादिना ज्ञातस्यैव व्याधेर्भवति ; तेन क्षीणनिदानमेव तावदाह—धनुषेत्यादि । आयस्यत इति शरीरमायस्यतः । बलिभिरिति स्वापेक्षया बलवद्भिः ।

अधीयानस्य वात्युच्चैर्दूरं वा व्रजतो द्रुतम्।
महानदीर्वा तरतो हयैर्वा सह धावतः॥
सहसोत्पततोऽत्यर्थं तूर्णञ्चापि प्रनृत्यतः।
तथान्यैः कर्म्मभिः क्रूरैर्भृशमभ्याहतस्य वा॥
विक्षते वक्षसि व्याधिर्बलवान् समुदीर्य्यते।
स्त्रीषु चाति प्रसक्तस्य रुक्षाल्पप्रमिताशिनः॥ ३॥
उरो विरुज्यतेऽत्यर्थं भिद्यतेऽथ विभज्यते।
प्रपीड्यते ततः पार्श्वे शुष्यत्यङ्गं प्रवेपते॥

शिला मल्लशिला, अश्मा तदन्यशिला। काष्ठं मल्लादिषु काष्ठमुद्गरादि गुरुतरम्। निर्घातो गुरु प्रहरणं गदादिः। तान् क्षिपतस्तैश्च परान् निघ्नतः। अत्युच्चैः अधीयानस्य सामवेदगानादिकं कुर्व्वतः। द्रुतं दूरं व्रजतः। महानदीर्बाहुभ्यां सन्तरतः। सहसा उत्पततो लम्फं कुर्व्वतः। तूर्णमाशु हठात् प्रनृत्यतः। तथान्यैर्मल्लयुद्धादौ क्रूरैः कर्म्मभिर्भृशमभ्याहतस्य सर्व्वत आहतस्य वक्षसि विक्षते विशेषेण क्षते सति बलवान् व्याधिः समुदीर्य्यते। स्त्रीष्वतिप्रसक्तस्य रुक्षाल्पप्रमिताशिनश्च बलवान् व्याधिः समुदीर्य्यते। इति द्विधा क्षतक्षीणम्॥ ३॥

गङ्गाधरः—कीदृशो व्याधिरित्यत आह—उरो विरुज्यते। क्षते धनुरायम्य इत्यादिभिर्हेतुभिरुरसि क्षते तथा स्त्रीष्वतिप्रसक्तस्य रुक्षाल्पाशनाशिनश्च क्षीणत्वे उरो वक्षो विरुज्यते भङ्गवद्वेदना वक्षसि भवति। भिद्यते विदीर्य्यत इव।

निगृह्णत इति वारयतः, निर्घातोऽस्त्रविशेषः किंवा निर्घातः शिलादीनां प्रेरणविशेषोऽतिबलसम्पादितः। अभ्याहतस्य परैरभिहतस्य। व्याधिरिति वक्ष्यमाणलक्षणः क्षतक्षयाख्यो व्याधिः। अन्ये तु व्याधिशब्देन वातमेवाहुः, दोषा अपि व्याधिशब्दं लभन्ते इति वचनात्। न चास्मिन् राजयक्ष्मरूपता शङ्कनीया, यतः उरःक्षतस्त्रिदोषजन्य एव भिन्नसंप्राप्तिश्च अयथाबलमारम्भैर्जन्तोरुरसि विक्षते वायुः प्रकुपितो दोषावुदीर्य्योभौ विधावतीत्यादिनोक्ता, लक्षणानि भिन्नान्येव उरो विरुज्यते इत्यादिना वक्ष्यमाणलक्षणेऽस्य उक्तानि। अत एवेहानयोर्भेदात् वक्ष्यति उपेक्षिते भवेदस्मिन् सम्बन्धो राजयक्ष्मण इति। स्त्रीषु चातिप्रसक्तस्य रुक्षाल्पप्रमिताशिनः बलवान् व्याधिः समुदीर्य्यत इति सम्बन्धः। प्रमिताशनमेकरसाभ्यासः किंवातीतकालभोजनम्॥ ३॥

क्रमाद् वीर्य्यं बलं वर्णो रुचिरग्निश्च हीयते।
ज्वरो व्यथा मनोदैन्यं विड्भेदोऽग्निवधस्तथा * ॥
दुष्टः श्यावः सुदुर्गन्धिः पीतो विग्रथितो बहुः।
कासमानस्य चाभीक्ष्णं कफः सास्रः प्रवर्त्तते ॥
स क्षतः क्षीयतेऽत्यर्थं तथा शुक्रौजसोः क्षयात्।
अव्यक्तं लक्षणं तस्य पूर्व्वरूपमिति स्मृतम् ॥ ४ ॥

विभज्यते द्विधा जायत इव। ततः पार्श्वे प्रपीड्यन्ते। अङ्गं शुष्यति प्रवेपते च। क्रमाद्वीर्य्यं शक्तिर्हीयते। बलं सामर्थ्यम्। एवम्भूतस्य कासमानस्य चाभीक्ष्णं दुष्ट इत्येवमादिः सास्रः कफः प्रवर्त्तते। ईदृशः सन् स क्षतः पुरुषोऽत्यर्थं क्षीयते। तथा स्त्रीष्वतिप्रसक्तो रूक्षाल्पप्रमिताशी चेदृशः स शुक्रौजसोः क्षयादत्यर्थं क्षीयत इति। उरःक्षते प्रमिताशनात् क्षीणस्य स्त्रीष्वतिप्रसङ्गेन शुक्रक्षयक्षीणस्य सामान्यं लक्षणमिदम्।

अनयोः पूर्व्वरूपमाह—अव्यक्तमित्यादि। उरो विरुज्यत इत्यादुक्तं यल्लक्षणं तद् यदा तस्याव्यक्तमीषद्रूपं भवति तदव्यक्तमुरोविरुजनादिकं पूर्व्वरूपमिति स्मृतमिति। एतेन सर्व्वेषामेव व्याधीनामव्यक्तलक्षणमपि पूर्व्वरूपमुच्यते। तत् तु दोषविशेषकृतत्वात् केचिदाहुर्विशिष्टपूर्व्वरूपं व्याधेरिति, तच्च न, प्रागुत्पत्तिलक्षणमेवेति न पृथग् लक्षणमुक्तम्, जायमाने व्याधौ भवतीति कथं पूर्व्वरूपं स्यादिति तज्जायमानव्याधे रूपमेव न पूर्व्वरूपं भविष्यद्व्याधिबोधकत्वाभावात्। तस्मादत्रायमर्थः—उरःक्षतक्षीणयोः पूर्व्वरूपं नास्त्यतिरिक्तं रूपात्। यदेव हि उरो विरुज्यत इत्यादिकं लक्षणं जायमानस्य जातस्य च तत्तदेव लक्षणं प्रागुत्पत्तेरव्यक्तं यज्जायते तत्प्रागुत्पत्तिलक्षणं तस्य पूर्व्वरूपं न त्वपरं पूर्व्वलक्षणमस्ति, व्याधेः स्वभावादिति ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—क्षतक्षयलक्षणमाह उर इत्यादिना। भिद्यत इति विदीर्य्यते। अग्निवधादित्यत्राग्निवधं विना व्याधिमहिम्ना विड्भेदो भवतीति दर्शयति। अन्ये तु विड्भेदोऽग्निवधस्तथेति पठन्ति। दुष्टो व्यापन्नः। क्षीयत इति धातुक्षयवान् भवति, न केवलं क्षतादेव क्षीयते किन्तु अतिस्त्रीसेवादिना कृताच्छुक्रौजःक्षयादपि क्षीयते इतरधातुक्षयवान् भवति। पूर्व्वरूपमाह—अव्यक्तमित्यल्पत्वेन, यथोक्तलक्षणतया सम्पूर्णम् ॥ ४ ॥

* विड्भेदोऽग्निवधादपि इति चक्रेण पठ्यते।

उरोरुक् शोणितच्छर्दिः कासो वैशेषिकः क्षते ।
क्षीणे सरक्तमूत्रत्वं पार्श्वपृष्ठकटीग्रहः ॥ ५ ॥
अल्पलिङ्गस्य दीप्ताग्नेः साध्यो बलवतो नवः ।
परिसंवत्सरो याप्यः सर्व्वलिङ्गं विवर्ज्जयेत् ॥ ६ ॥
उरो मत्वा क्षतं लाक्षां पयसा मधुसंयुताम् ।
सद्य एव पिबेज्जीर्णे पयसाद्यात् सशर्करम् ॥

गङ्गाधरः—क्षतस्य क्षीणस्य च विशेषलक्षणमाह—उरोरुगित्यादि। क्षते धनुषायस्यत इत्यादिभिरुरसि क्षते उरोरुक् च शोणितच्छर्दिश्च स्यात्। शुक्रौजसोः क्षयात् क्षीणे कासमानस्य यथा कासशब्दः स्यात् ततः शब्दाद् विशिष्टशब्दवान् कासस्तत्रोरःक्षते भवति, तथा तस्य क्षीणस्य यथोरो विरुज्यते ततो वैशेषिकी उरोरुक् क्षते, तथा क्षीणस्य कासमानस्य यथा सास्रः कफः प्रवर्त्तते ततो वैशेषिकी शोणितच्छर्दिः क्षते भवतीति भेदः। इत्युरःक्षतस्य विशेषलक्षणम्। अथ क्षीणस्य लक्षणमाह—क्षीणे इत्यादि। स्त्रीष्वतिप्रसक्तस्य रुक्षाल्पप्रमिताशिनो जनस्य शुक्रौजसोः क्षयात् क्षीणे सति सरक्तमूत्रत्वं पार्श्वादिग्रहश्चेत्यधिकं भवतीति ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—अनयोः साध्यासाध्यलक्षणमाह—अल्पेत्यादि। अल्पलिङ्गस्य क्षतस्य क्षीणस्य च दीप्ताग्नेर्बलवतो जनस्य नवो नूतनो य उरःक्षतरोगः क्षीणरोगश्च स साध्यः। परिसंवत्सरः परिगतसंवत्सरः। सर्व्वलिङ्गं विवर्ज्जयेदिति। इत्युरःक्षतक्षीणरोगनिदानम् ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—अनयोश्चिकित्सितमाह—उरो मत्वेत्यादि। यदा उरसः क्षतं भवतीति विज्ञायते, तदा लाक्षां चर्णीकृत्य मधुसंयुतां पयसा पिबेत्।

चक्रपाणिः—उरोरुगित्यादिग्रन्थस्तु प्रायेण विकृतिः। कासो वशेषिक इति विशिष्टः, स च विशेषो दुष्टः श्याव इत्यादिना प्रोक्तो ज्ञेयः। किंवा वैशेषिकोऽधिको ज्ञेयः। क्षीण इति शुक्रौजसी क्षीणे। अन्ये तु उरोरुगित्यादिनावस्थाद्वयं तस्य लक्षणद्वयमेतद्वर्णयन्ति। चिकित्साप्रवृत्त्यर्थं साध्यादिविभागमाह—अल्पेति। परिसंवत्सरो वर्षातीतः ॥ ५ । ६ ॥

चक्रपाणिः—ज्ञातरोगविशेषेण कर्त्तव्यां चिकित्सामाह—उरो मत्वेत्यादि। उरसः सद्यः

पार्श्ववस्तिरुजा चाल्प-पित्ताग्निस्तां सुरायुताम्।
भिन्नविट्कः समुस्ताति-विषां पाठां सवत्सकाम्॥
लाक्षां सर्पिर्मधूच्छिष्टं जीवनीयगणं सिताम्।
त्वक्क्षीरीं समितां क्षीरे पक्त्वा दीप्तानलः पिबेत्॥ ७॥
इक्ष्वालिकाविसग्रन्थि-पद्मकेशरचन्दनैः।
शृतं पयो मधुयुतं सन्धानार्थं पिबेत् क्षती॥ ८॥
यवानां चूर्णमादाय क्षीरसिद्धं घृतप्लुतम्।
ज्वरे दाहे सिताक्षौद्र-सक्तून् वा पयसा पिबेत्॥ ९॥
कासी पर्व्वास्थिशूली च लिह्यात् सघृतमाक्षिकाः।
मधूकमधुकद्राक्षा-त्वक्क्षीरीपिप्पलीबलाः॥ १०॥

तदौषधे जीर्णे सति पयसा सशर्करमन्नमद्यात्। यदि तत्र पार्श्वरुग् भवेदल्प-पित्ताग्निश्च चेत्, तदा तां लाक्षां सुरायुतां पिबेत्। यदि स भिन्नविट्कः स्यात् तदा समुस्तातिविषां सवत्सकबीजां पाठां काथयित्वा पिबेत्। यदि क्षतोराः पुरुषो दीप्तानलो भवति, तदा लाक्षादिकानि सर्व्वाणि समांशानि क्षीरे यथायोग्ये चतुर्गुणे पक्त्वा पिबेत्॥ ७॥

गङ्गाधरः—इक्ष्वालिकेत्यादि। इक्ष्वालिका इक्षुबालिका, विसं मृणालं, ग्रन्थिः पिप्पलीमूलं, पद्मकेशरं, रक्तचन्दनं, पयसोऽष्टभागैकभागं सर्व्वं पिष्ट्वा चतुर्गुणजलं दत्त्वा पक्त्वा पूतं कृत्वा शीते मधु दत्त्वा क्षती क्षतवक्षःसन्धानार्थं पिबेत्॥ ८॥

गङ्गाधरः—यवानामित्यादि। यवानां चूर्णं चतुर्गुणक्षीरे सिद्धं घृतं यथायोग्यं दत्त्वा आप्लुत्य पिबेत्, ज्वरे दाहे च। अथवा सिताक्षौद्रयुक्तान् यवसक्तून् पयसा पिबेत्॥ ९॥

गङ्गाधरः—कासीत्यादि। उरःक्षती कासी पर्व्वास्थिशूली चेत्, तदा मधूकसारादिकं चूर्णीकृत्य घृतमधुभ्यां लिह्यात्॥ १०॥

क्षतं मत्वा लाक्षां पिबेदिति योजना। सशर्करमिति शर्करासहितमन्नम्। भिन्नविट्कः समुस्ताति-विषां पाठां द्विवत्सकाम् इति ये पठन्ति ते वत्सकभागद्वयं ग्राहयन्ति। किंवा वत्सकद्वयमेव वत्सकशब्देन गृह्यते; तथाहि बृहत्फलः श्वेतपुष्पः स्निग्धपत्रः पुमान् भवेत्। श्यामा चारुण-पुष्पी स्त्री फलवृन्तैस्तथाणुभिरिति कल्पे कुटजस्त्रीपुरुषविभाग उक्तः। सन्धानार्थमिति क्षतोरः-सन्धानार्थम्। मधूकशब्देनेह मधूकपुष्पं ग्राह्यम्॥ ७—१०॥

एलापत्रत्वचोऽर्द्धाक्षाः पिप्पल्यर्द्धपलं तथा ।
सितामधुकखर्ज्जूर-मृद्वीकाश्च पलोन्मिताः ॥
संचूर्ण्य मधुना युक्त्या गुड़िकाः संप्रकल्पयेत् ।
अक्षमात्रां ततश्चैकां भक्षयेन्ना दिने दिने ॥
कासं श्वासं ज्वरं हिक्कां छर्दिं मूर्च्छां मदं भ्रमम् ।
रक्तनिष्ठीवनं तृष्णां पार्श्वशूलमरोचकम् ॥
शोषप्लीहाढ्यवातांश्च स्वरभेदं क्षतक्षयम् ।
गुड़िका तर्पणी वृष्या रक्तपित्तञ्च नाशयेत् ॥ ११ ॥

एलादिगुड़िका ।

रक्तेऽतिवृत्ते दक्षाण्डं यूषैस्तोयेन वा पिबेत् ।
चटकाण्डरसं वापि रक्तं वा छागजाङ्गलम् ॥ १२ ॥
चूर्णं पौनर्नवं रक्त-शालितण्डुलशर्करम् ।
रक्तष्ठीवी पिबेत् सिद्धं द्राक्षारसपयोघृतम् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—एलेत्यादि । प्रत्येकमेलादयस्त्रयोऽर्द्धाक्षाः, सितादीनां प्रत्येकं पलं, सञ्चूर्ण्य मधुना गुड़िकाकरणार्हेण गुड़िकां कृत्वा कर्षमात्रामेकैकां भक्षयेत् । ना नरः । क्षतक्षयं क्षतञ्च शुक्रौजसोः क्षयश्च । एलादिगुड़िका ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—रक्ते इत्यादि । क्षतस्य क्षीणस्य वा रक्तेऽतिप्रवृत्ते मुद्गादियूषैः तोयेन वा दक्षाण्डं कुक्कुटाण्डं पिबेत् । एवं यूषैस्तोयैश्चटकाण्डरसं वा पिबेत् । अथवा छागं रक्तं जाङ्गलं हरिणादीनां रक्तं यूषैस्तोयैर्वा पिबेत् ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—चूर्णमित्यादि । पौनर्नवं चूर्णं रक्तशालितण्डुलचूर्णं शर्कराञ्च समांशं नीत्वा द्राक्षारसपयोघृतैर्यथार्हं सिद्धं पेयार्हं पक्वं पिबेत् ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—एलापत्रत्वच इति । गुड़िका युक्त्येति यावता मधुना गुटिका भवन्ति तावन्मात्रं मधु ज्ञेयम् ॥ ११ ॥

चक्रपाणिः—दक्षो गोष्ठकुक्कुटः । छागजाङ्गलमिति छागभवं वा जाङ्गलहरिणादिभवं वा ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—चूर्णं पौनर्नवमित्यादौ सिद्धमिति साधितम् । चूर्णसाधनं द्राक्षारसादिद्रवेण अग्निसंयोगात् चूर्णं बृंहणमात्रकं कर्त्तव्यम् । उक्तं हि जतूकर्णे—पुनर्नवारक्तशालीद्राक्षासिता-चूर्णं पयोघृतं सिद्धमिति ॥ १३ ॥

मधूकमधुकक्षीर-सिद्धं वा तण्डुलीयकम् ।
मूढ़वातस्त्वजामेदः सुराभृष्टं ससैन्धवम् ॥ १४ ॥
क्षामः क्षीणः क्षतोरस्कस्त्वनिद्रस्त्वबलेऽनिले * ।
शृतक्षीररसेनाद्यात् सघृतक्षौद्रशर्करम् ॥ १५ ॥
शर्करा यवगोधूमौ जीवकर्षभकौ मधु ।
शृतक्षीरानुपानं वा लिह्यात् क्षीणः क्षती कृशः ॥ १६ ॥
क्रव्यादमांसनिर्य्यूहं घृतभृष्टं पिवेच्च सः ।
पिप्पलीक्षौद्रसंयुक्तं मांसशोणितवर्द्धनम् ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—मधूकेत्यादि । मधूकपुष्पं यष्टिमधुकं क्वाथयित्वा तत्क्वाथसम क्षीरमेकीकृत्य तत्र तण्डुलीयकं पक्त्वा पिबेत् । मूढ़वातः अनिःसारिवायुः क्षतः क्षीणश्च अजाया मेदः ससैन्धवं सुरायां भृष्टं तप्तसुरायां प्रक्षिप्य पक्त्वा पिवेत् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—क्षाम इत्यादि । क्षीणः शुक्रौजसोः क्षययुक्तः क्षतोरस्कश्च यदि क्षामः क्षीणोऽनिद्रश्च स्यादनिले सवले सति शृतेन क्षीरेण मांसरसेन सघृतक्षौद्रशर्करमन्नमद्यात् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—शर्करेत्यादि । यवगोधूमौ जीवकर्षभकौ चूर्णीकृत्य शर्कराञ्च समांशं नीत्वा मधुना लिह्यात् । ततोऽनु पक्वं दुग्धं पिबेत् ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—क्रव्यादित्यादि । क्रव्यादानां मांसादानां मृगपक्षिणां मांस-निर्य्यूहं मांसक्वाथं घृते भृष्टं शीतीकृत्य तत्र पिप्पलीचूर्णं मधु च प्रक्षिप्य स क्षतः क्षीणश्च कृशः पुरुषो मांसशोणितवर्द्धनं पिवेत् ॥ १७ ॥

चक्रपाणिः—मधूकेत्यादौ मधूकमधुककल्केन क्षीरेण समं साधितं तण्डुलीयकशाकम् ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—सबल इत्यादौ बलवत्यनले ॥ १५ । १६ ॥

चक्रपाणिः—क्रव्यादाः मांसभुजो मृगपक्षिणः ॥ १७ ॥

* अबलेऽनिले इत्यत्र सबलेऽनले इति चक्रः ।

न्यग्रोधोडुम्वराश्वत्थ-प्लक्षशालप्रियङ्गुभिः ।
तालमस्तकजम्बूत्वक्-पियालैश्च सपद्मकैः ॥
साश्वकर्णैः शृतात् क्षीरादध्याज्जातेन सर्पिषा ।
शाल्योदनं क्षतोरस्कः क्षीणशुक्रश्च मानवः ॥ १८ ॥
यष्ट्याह्वनागवलयोः क्वाथे क्षीरसमं घृतम् ।
पयस्यापिप्पलीवांशी-कल्कसिद्धं क्षते हितम् ॥ १९ ॥
कोललाक्षारसे तद्वत् क्षीराष्टगुणसाधितम् ।
कल्कैः कट्वङ्गदार्व्वीत्वग्-वत्सकत्वक्फलैर्घृतम् ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—न्यग्रोधेत्यादि। अश्वकर्णोऽपि शालभेदः पीतशालः असन इति लोके। न्यग्रोधादीनां समांशानां कल्कैः क्षीरादष्टमांशैश्चतुर्गुणजले शृतान्मथिताज्जातेन उत्थितेन सर्पिषा शाल्योदनमद्यात्। क्षतोरस्कः क्षीणशुक्रश्च मानव इति ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—यष्ट्याह्वेत्यादि। यष्ट्याह्वं नागवला गोरक्षतण्डुला तयोः क्वाथे त्रिगुणे क्षीरसमं पुराणं घृतम्। पयस्या क्षीरकाकोली, वांशी वंशलोचना। पयस्या-पिप्पली-वंशलोचना-कल्कैः पादिकैः सिद्धं घृतं क्षते हितं प्रकरणात् क्षीणे च ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—कोलेत्यादि। कोलं शुष्कबदरफलं लाक्षा च, तयोः रसे क्वाथे क्षीरसमं घृतं पयस्यादिकल्कसिद्धं तद्वत् क्षते हितम्। क्षीराष्टगुण-साधितं कट्वङ्गादिभिः कल्कैः पादिकैः शृतं घृतं तद्वत् क्षते हितमिति। कट्वङ्गः श्योनाकः। दार्व्वीत्वक् च वत्सकत्वक् च वत्सकफलञ्चेति चतुर्भिः कल्कैरिति ॥ २० ॥

चक्रपाणिः—क्षीराज्जातेनेति क्षीरावस्थायामेव गृहीतेन ॥ १८ ॥

चक्रपाणिः—यष्ट्याह्वेत्यादौ क्वाथक्षीराभ्यां घृतात् चातुर्गुण्यम्। वांशी वंशलोचना ॥ १९ ॥

चक्रपाणिः—कोलेत्यादौ तद्वदिति क्षते हितम्। अत्र कोलरसस्य लाक्षारसस्य च चातुर्गुण्यम् क्षीरस्याष्टगुणं ददति। किंवा कोललाक्षारसयोः समत्वमेव क्षीरेण। अयञ्च न्यायोऽपस्माराध्याये निर्द्दिष्टः ॥ २० ॥

जीवकर्षभकौ वीरां जीवन्तीं नागरं शटीम्।
चतस्रः पर्णिनीर्मेदे काकोल्यौ द्वे निदिग्धिके॥
पुनर्नवे द्वे मधुकमात्मगुप्तां शतावरीम्।
ऋद्धिं परूषकं भार्गीं मृद्वीकां वृहतीं तथा॥
शृङ्गाटकं तामलकीं पयस्यां पिप्पलीं बलाम्।
बदराक्षोड़खर्ज्जूर-वातामाभिषुकाण्यपि॥
फलानि चैवमादीनि कल्कान् कुर्व्वीत कार्षिकान्।
धात्रीरसविदारीक्षु-च्छागमांसरसं पयः॥
दत्त्वा प्रस्थोन्मितान् भागान् घृतप्रस्थं विपाचयेत्।
प्रस्थार्द्धं मधुनः शीते शर्कराद्धतुलां तथा॥
पलार्द्धकञ्च मरिच-त्वगेलापत्रकेशरात्।
विनीय चूर्णितं तस्माल्लिह्यान्मात्रां सदा नरः॥

गङ्गाधरः—जीवकेत्यादि। वीरां पृश्निपर्णीं, चतस्रः पर्णिनीरित्यत्रापि श्नपर्णी तेन भागद्वयमिति। द्वे मेदे, द्वे काकोल्यौ, द्वे निदिग्धिके वृहती-कण्टकार्य्यौ, द्वे पुनर्नवे श्वेतरक्ते, तामलकीमिति भूम्यामलकीं, पयस्यामिह क्षीरविदारीं, आक्षोड़ इति आखरोट इति लोके। वाताम इति लोके वादाम इति ख्यातः। अभिषुकं फलविशेषः प्रसिद्धः। एवमादीनि वात-पित्तहराणि फलानि यथालाभं कार्षिकान् कल्कान् कुर्य्यात्। धात्रीरस-विदारीरसेक्षुरसच्छागमांसरसान् पयो गव्यं प्रत्येकं प्रस्थोन्मितान् भागान् दत्त्वा घृतप्रस्थं विपाचयेत्। वस्त्रपूतं कृत्वा तत्र घृते शर्करायाः अर्द्धतुलां, मरिचादीनां पञ्चानां प्रत्येकं पलार्द्धकञ्च चूर्णितं विनीय प्रक्षिप्य मथित्वा स्थापयेत्; शीते भूते मधुनः प्रस्थार्द्धं द्वैगुण्यात् शरावद्वयं दत्त्वा मिश्रयित्वा

चक्रपाणिः—निदिग्धिके इति वचनेन वृहतीलता वृहतिका ग्राह्या। पयस्या विदारिगन्धा। अक्षोटवातामाभिषुकाणि तु औत्तरापथिकानि फलानि। एवमादीनि इति एवम्प्रकाराण्यन्यानि वातपित्तहराणि। धात्रीरसानाञ्च यद्यपि "पञ्चप्रभृति यत्र स्युर्द्रवाणि स्नेहसंविधौ। तत्र स्नेहसमान्याहुः" इति वचनेन द्रवसमानत्वं सिद्धम्, तथापि एतत्परिभाषार्थ [illegible]

अमृतप्राशमित्येतन्नराणाममृतं घृतम् ।
सुधामृतरसप्रख्यं क्षीरमांसरसाशिनः ॥
नष्टशुक्रक्षतक्षीण-दुर्ब्बलव्याधिपीड़ितान् ।
स्त्रीप्रसक्तांस्तथावर्ण-स्वरहीनांश्च वृंहयेत् ॥
कासहिक्काज्वरश्वास-दाहतृष्णास्रपित्तनुत् ।
पुत्रदं छर्द्दिमूर्च्छाहृद्-योनिमूत्रामयापहम् ॥ २१ ॥

अमृतप्राशं घृतम् ।

श्वदंष्ट्रोशीरमञ्जिष्ठा-बलाकाश्मर्य्यकत्तृणम् ।
दर्भमूलं पृथक्पर्णी पलाशर्षभकौ स्थिरा ॥
पलिकान् साधयेत् तेषां रसे क्षीरचतुर्गुणे ।
कल्कैः स्वगुप्ताजीवन्ती-मेदर्षभकजीवकैः ॥
शतवीर्य्यर्द्धिमृद्वीका-शर्कराश्रावणीबिसैः ।
प्रस्थः सिद्धो घृताद् वात-पित्तहृद्रवशूलनुत् ॥
मूत्रकृच्छ्रप्रमेहार्शः-कासशोषक्षयापहः ।
धनुःस्त्रीमद्यभाराध्व-खिन्नानां बलमांसदः ॥ २२ ॥

श्वदंष्ट्राद्यं घृतम् ।

तस्मादौषधान्मात्रामग्न्याद्यपेक्षया नरः सदा लिह्यात् । क्षीरमांसरसाभ्यामेवान्नमश्नीयादिति । शेषं सर्व्वमासीः । अमृतप्राशघृतम् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—श्वदंष्ट्रेत्यादि । काश्मर्य्यं गाम्भारीफलं दर्भस्य उल्लाकस्य मूलम् । श्वदंष्ट्रादीनां स्थिरान्तानामेकादशानां प्रत्येकं पलिकान् एकादश द्रव्याण्यष्टगुणे जले साधयेत् तेषां चतुर्भागावशेषे रसे पादोनशरावत्रये चतुर्गुणे क्षीरे स्वगुप्तादिविसान्तैरेकादशभिः कल्कैर्घृतात् पादिकैर्घृतप्रस्थः सिद्धः पक्वः । श्वदंष्ट्रादिघृतम् ॥ २२ ॥

ज्ञेयम् । पलार्द्धकत्वमिह मरिचादीनां मिलितानां समाहारप्रधानत्वान्निर्द्देशस्य । वृद्धावलवतोन्यायात् तु प्रत्येकमेव पलार्द्धकत्वं भवति । सुधा भोगिभोज्या । अमृतन्तु देवभोज्यम् ॥ २१ ॥

चक्रपाणिः—श्वदंष्ट्रेत्यादौ क्वाथ्यद्रव्यपरिमाणानुसारेण पादोनप्रस्थत्रयं जलं दत्त्वा चतुर्भागावशेषेण द्वात्रिंशत्क्वाथपलानि भवन्ति । क्षीरश्चात्र चतुर्गुणं घृतात् किंवा क्वाथचतुर्गुणं क्षीरम् ॥२२॥

मधूकाष्टपलं द्राक्षा-प्रस्थक्काथे पचेद् घृतम् ।
पिप्पल्यष्टपले कल्के प्रस्थं सिद्धे च शीतले ॥
पृथगष्टपलं क्षौद्र-शर्कराभ्यां विमिश्रयेत् ।
समसक्तु क्षतक्षीण-रक्तगुल्मे च तद्धितम् ॥ २३ ॥

सक्तुप्रयोगः ।

धात्रीफलविदारीक्षु-जीवनीयरसं घृतम् ।
अजागोपयसोश्चैव सप्त प्रस्थान् पचेद् भिषक् ॥
सिद्धशीते सिताक्षौद्रं द्विप्रस्थं विनयेच्च तत् ।
यक्ष्मापस्मारपित्तासृक्-कासमेहक्षयापहम् ॥
वयःस्थापनमायुष्यं मांसशुक्रबलप्रदम् ।
घृतन्तु पित्तेऽभ्यधिके लिह्याद् वातेऽधिके पिबेत् ॥

गङ्गाधरः—मधूकेत्यादि । मधूकपुष्पस्याष्टपलं द्राक्षायाः प्रस्थः षोड़शपलं जलेऽष्टगुणे चतुर्विंशतिशरावे पक्त्वा चतुर्थभागे षट्शरावेऽवशिष्टे क्काथे घृतं प्रस्थं पिप्पल्यष्टपले कल्के पचेत् । सिद्धे वस्त्रपूते शीते भूते क्षौद्रमष्टपलं शर्करायाश्चाष्टपलं तत्र प्रक्षिप्य समञ्च घृतस्य तुल्यं चतुःशरावं यवसक्तुं मिश्रयेत् । सक्तुप्रयोगः ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—धात्रीफलेत्यादि । धात्रीफलरस एकप्रस्थः विदारीरस एकप्रस्थः इक्षुरस एकप्रस्थः जीवनीयदशकस्य क्काथ एकप्रस्थः घृतमेकं प्रस्थम् अजापय एकप्रस्थं गोपय एकं प्रस्थम् । इति सप्त प्रस्थान् पचेत् अकल्कमिदं घृतं पक्वं सिद्धं शीतं यदा भवति तदा सिताया एकं प्रस्थं षोड़शपलं क्षौद्रमेकप्रस्थं चतुःशरावं तत्र प्रक्षिप्य विनयेत् । धात्रीघृतम् । दोषभेदे प्रोक्तघृतप्रयोगं नियमयति—घृतन्त्वित्यादि । उरःक्षते क्षीणे चाभ्यधिके पित्ते निरुक्तं घृतन्तु लिह्यात् ।

चक्रपाणिः—मधूकेत्यादावपि क्काथ्यमानानुसारेण क्काथस्य सार्द्धप्रस्थो भवति । समसक्तु इति समसक्तु घृतम् ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—घृतन्त्वित्यादिनेह योग्यानि पानानि शर्करादियोगाद् घृताद्युक्तानि, तानि पित्ते लेह्यतया कर्त्तव्यानि । यानि तु शर्करादिरहितत्वेन पानयोग्यानि तानि वाते कर्त्तव्यानीति दर्शयति । किंवा स्त्यानावस्थायोगीनि रूपयोगाल्लेह्यतया पित्ते प्रयोक्तव्यानि तान्येव ।

लीढं निर्व्वापयेत् पित्तमल्पत्वाद्धन्ति नानलम् ।
आक्रामत्यनिलं पीतमुष्माणं निरुणद्धि च ॥
क्षामक्षीणकृशाङ्गानामेतान्येव घृतानि तु ।
त्वक्क्षीरीपिप्पलीलाज-चूर्णैः स्त्यानानि योजयेत् ॥ २४ ॥
सर्पिर्गुड़ान् समध्वंशान् जग्ध्वा चानु पयः पिबेत् ।
रेतो वीर्य्यं बलं पुष्टिं तैराशुतरमाप्नुयात् ॥ २५ ॥

(१) सर्पिर्गुड़ः

बला विदारी ह्रस्वा च पञ्चमूली पुनर्नवा ।
पञ्चानां क्षीरिवृक्षाणां शुङ्गा मुष्ट्यंशिका अपि ॥

वातऽधिके पिबेत् । कस्मात् ? लीढं घृतमल्पत्वात् पित्तं निर्व्वापयेदनलञ्च न हन्ति । पीतं पुनरनिलमाक्रामति उष्माणञ्च निरुणद्धि । तस्मात् पित्तेऽधिके लिह्याद्वातेऽधिके पिबेत् । कथ द्रवं घृतं लिह्यादित्यत आह—क्षामेत्यादि । क्षामादीनां पित्ते घृतान्येतानि लेहार्थं त्वक्क्षीरीपिप्पलीचूर्णलाजचूर्णैर्यथार्ह स्त्यानानि कृत्वा योजयेत् ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—अथ वक्ष्यमाणसर्पिर्गुड़कानां भक्षणविधिमाह । समध्वंशान् यत्र सर्पिर्गुड़े मधु नोक्तं तत्र चतुर्थांशं मधु दत्त्वा सर्पिर्गुड़कान् जग्ध्वा पयोऽनुपिबेत् । तथाभक्षणे रेतोवीर्य्याद्याशीः । उक्तसक्तप्रयोगमनेन प्रकारेण योजयेद् भक्ष्यत्वात् ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—सर्पिर्गुड़ानाह—बलेत्यादि । ह्रस्वा पञ्चमूली शालपर्ण्यादिपञ्चमूली, क्षीरिणो वृक्षाः पञ्च वटोडुम्बराश्वत्थप्लक्षकपीतनास्तेषामग्रे स्थिताः शुङ्गाः

विलीनावस्थामापन्नानि तानि वायोः कर्त्तव्यानि । घृतलेहस्य घृतपानस्य च पृथक् फलमाह—निर्व्वापयेदित्यादि । अल्पत्वादिति लेहत्वेनैवाल्पत्वात्, लेहस्य कर्षमानत्वेनोक्तत्वात् । आक्रामतीति जयति । निरुणद्धीति न प्रतिहन्ति । न रुणद्धीति केचित् पठन्ति । क्षामेत्यादौ क्षामः क्लान्तदेहः, क्षीणो दुर्ब्बलः, कृशो हीनमांसः । त्वक्क्षीर्य्यादीनां तावन्मानं ज्ञेयं यावता घृतस्य स्त्यानत्वम् ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—समध्वंशानित्यनेन मधुनः त्वक्क्षीर्य्यादिसमानतामाह ॥ २५ ॥

चक्रपाणिः—बलामित्यादि । क्षीरिवृक्षा वटोडुम्बराश्वत्थप्लक्षकपीतनाः । उक्तं शालाक्ये "उडुम्बरो वटोऽश्वत्थो मधुकः प्लक्ष एव च । पञ्चैते क्षीरिणो वृक्षा अस्मिन् तन्त्रे प्रकीर्त्तिताः" इत्युक्तम् ।

एषां कषाये द्विक्षीरे विदार्य्याजरसांशिके।
जीवनीयैः पचेत् कल्कैरक्षमात्रैर्घृताढ़कम्।
सितोपलानि पूते तु शीते द्वात्रिंशदावपेत्॥
गोधूमपिप्पलीवांशी-चूर्णं शृङ्गाटकस्य च।
समाक्षिकं कौड़विकं तत् सर्व्वं खजमूर्च्छितम्।
स्त्यानं सर्पिर्गुड़ान् कृत्वा भूर्ज्जपत्रेण वेष्टयेत्॥
तान् जग्ध्वा पलिकान् क्षीरं मद्यञ्चानुपिबेत् कफे।
शोषे कासे क्षते क्षीणे श्रमस्त्रीभारकर्षिते॥
रक्तनिष्ठीवने तापे पीनसे चोरसि स्थिते।
शस्ताः पार्श्वशिरःशूले भेदे च स्वरवर्णयोः॥ २६॥

(२) सर्पिर्गुड़ः।

एषां त्रयोदशानां प्रत्येकं मुष्टचं शिकाः पलांशिकाः। एषामष्टगुणे त्रयोदशशरावे जले पक्त्वा पादशेषं सपादशरावत्रये कषाये द्विगुणक्षीरे विदारीरसे घृतसमे तथा आजमांसरसे घृतसमांशे अक्षमात्रैः प्रत्येकं जीवनीयैः कल्कैर्घृताढ़कं षोड़शशरावं पचेत्। पक्वे पूते तत्र घृते शीते च सितोपलानि द्वात्रिंशत् पलान्यावपेत्। तथा गोधूमचूर्णं पिप्पलीचूर्णं वंशलोचनाचूर्णं शृङ्गाटकस्य चूर्णं प्रत्येकं कौड़विकं मधु च कौड़विकं दत्त्वा खजेन दर्व्वीदण्डेन मूर्च्छयेदालोड्य मिश्रयेत्। ततः स्त्यानं सर्पिर्गुड़कान् कृत्वा भूर्ज्जपत्रेण वेष्टयेत्। तान् गुड़कान् यथाबलं जग्ध्वा क्षीरमनुपिबेत्। कफे मद्यमनुपिबेत्। शोष इत्याद्यार्थाः॥ २६॥ सर्पिर्गुड़ः (२)

मुष्टचं शिका इति पलमानाः। अत्र च बलादीनां त्रयोदशपलेषु क्वाथ इति षड्विंशतिः क्वाथपलानि। एतत्कषायाद् द्विगुणं क्षीरम्। विदारीरसच्छागमांसरसश्च कषायसमः। एवं त्रिंशत्पलाधिकं द्रवपलशतमिह घृताढ़के पक्तव्ये भवति। अन्ये तु क्वाथ्यात् षोड़शगुण-जलदानपरिभाषया साधिते क्वाथे द्विपञ्चाशत् क्वाथपलान्याहुः। एतदनुसारेण क्षीरादिदानमप्यधिकं भवतीत्याहुः। किन्तु क्वाथ्यत्रयोदशपलेऽत्र पानीयं तथा पक्तव्यं यथा घृतसमः क्वाथो भवति। क्वाथो ह्यत्र चतुर्द्रवसाध्ये घृतसम एव भवति। एतत्क्वाथः द्विगुणं क्षीरं समश्च विदारीरसः छागमांसरसश्च देयः। किंवा विदार्य्याजमांसयोर्मिलित्वा द्वादशांशमयो देयः।

त्वक्क्षीरीश्रावणीद्राक्षा-मूर्व्वर्षभकजीवकैः।
वीरर्द्धिक्षीरकाकोली-वृहतीकपिकच्छुभिः॥
खर्ज्जूरफलमेदाभिः क्षीरपिष्टैः पलोन्मितैः।
धात्रीविदारीक्षुरस-प्रस्थैः प्रस्थं घृतात् पचेत्॥
शर्कराद्धतुलां शीते क्षौद्रार्द्धप्रस्थमेव च।
दत्त्वा सर्पिर्गुड़ान् कृत्वा कासहिक्काज्वरापहान्॥
यक्ष्माणं तमकश्वासं रक्तपित्तं हलीमकम्।
शुक्रनिद्राक्षयं कार्श्यं हन्युस्तृष्णां सकामलाम्॥ २७॥

(३) सर्पिर्गुड़ः।

नवमामलकं द्राक्षा-*-मात्मगुप्तां शतावरीम्।
पुनर्नवां विदारीञ्च समांशां पिप्पलीमपि॥

गङ्गाधरः—त्वक्क्षीरीत्यादि। त्वक्क्षीरी वंशलोचना, श्रावणी मुण्डेरी, मूर्व्वामूलं, वीरा पृश्निपर्णी, कपिकच्छुर्वानरीवीजम्, खर्ज्जूरफलं, मेदा महामेदा च। बहुवचनं मानतो बहुलात्। एतैस्त्रयोदशभिः प्रत्येकं पलोन्मितैस्त्रयोदशपलैः क्षीरेण श्लक्ष्णपिष्टैः कल्कैर्धात्रीरसप्रस्थेन विदारीरसप्रस्थेन इक्षुरसप्रस्थेन घृतात् प्रस्थं पचेत् यथा निःशेषद्रवं न स्यात्, सद्रवे लेहवद्भावे शर्करातुलार्द्ध दत्त्वावतारयेत्। शीते क्षौद्रार्द्धप्रस्थं षोड़शपलं दत्त्वालोड्य मिश्रयित्वा गुड़काः कार्य्याः। भक्षितास्ते यक्ष्मादिकं हन्युः॥ २७॥ अपरसर्पिर्गुड़ः (२)

गङ्गाधरः—नवमित्यादि। नवमशुष्कमामलकफलम् आत्मगुप्तायाः फलम्।

उक्तं हि जतूकर्णे—वृश्चीरं पञ्चमूलं बलां विदारीं वटादिशुङ्गांश्च। निष्क्वाथ्य द्विक्षीरे छागविदावीरसे च समे। जीवनकल्कैः पक्त्वा घृताढ़कमित्यादि। अत्र हि क्वाथ्यद्रव्यमानम् अनियतमिति विशेषः। क्वाथस्तु स्नेहसम एव। खजो मन्थानदण्डः पञ्चाङ्गुलो वा दृष्टः। मूर्च्छापरिवेष्टनञ्च क्षतयुतकर्षणार्थम्॥ २६॥

चक्रपाणिः—त्वक्क्षीरीत्यादौ श्रावणी तुण्डिकेरी च विदारीकन्दः॥ २७॥

* नवमामलकं द्राक्षाम् इत्यत्र द्राक्षां नवामामलकीम् इति चक्रसम्मतः पाठः।

पृथग् दशपलान् भागान् पलान्यष्टौ च नागरात्।
यष्ट्याह्वसौवर्च्चलयोर्द्विपलं मरिचस्य च॥
क्षीरतैलघृतानाञ्च आढ़के शर्करशते।
कथिते तानि चूर्णानि दत्त्वा विल्वसमान् गुड़ान्॥
कुर्य्यात् तान् भक्षयेत् क्षीणः क्षतशुष्कश्च मानवः।
तेन सद्यो रसादीनां वृद्ध्या पुष्टिं स बिन्दति॥ २८॥
गोक्षीराद् द्व्याढ़कं सर्पिः-प्रस्थमिक्षुरसाढ़कम्।
विदारीस्वरसात् प्रस्थं रसात् प्रस्थञ्च तत्तिरात्॥
दद्यात् सिध्यति तस्मिंश्च पिष्टानिक्षुरसैरिमान्।
मधूकपुष्पकुड़वं पियालकुड़वं तथा॥

नवामलकादीनां सप्तानां प्रत्येकं चूर्ण समांशं मिलित्वा दशपलं नागरचूर्णादष्टपलं यष्टीमधुचूर्णस्य द्विपलं सौवर्चललवणस्य च द्विपलं मरिचचूर्णस्य च द्विपलम्। एतानि चूर्णानि कृत्वा स्थापयेत्। गव्यक्षीरस्याढ़कं षोड़शशरावं तिलतैलस्य षोड़शशरावं गव्यपुराणघृतस्य षोड़शशरावं शर्करापलशतञ्चैकत्र पचेत्। तस्मिन् क्षीरक्षये तन्तुलीभूते कथिते निष्पन्नपाके सति तानि नवामलकादिचूर्णानि दत्त्वालोड्यावतारयेत्। शीते मधु च तैलघृतयोः पादिकमष्टशरावं दत्त्वा विल्वमात्रान् पलिकान् गुड़कान् कुर्य्यात्। सर्पिर्गुड़ान् समध्वंशान् जग्ध्वा चानु पयः पिबेदित्युक्तेः। तांश्च भक्षयेदनु च पयः पिबेत्॥ २८॥ अपरसर्पिर्गुड़ः (३)

गङ्गाधरः—गोक्षीरादित्यादि। गोक्षीरात् द्व्याढ़कं द्वात्रिंशच्छरावम्। इक्षुरसादाढ़कं षोड़शशरावम्। विदारीस्वरसात् प्रस्थं चतुःशरावम्। तत्तिरमांसरसात् प्रस्थं चतुःशरावम्। पुराणगव्यसर्पिः प्रस्थमेकत्र पचेत्। सिध्यति पाकेन क्षीरादिद्रवक्षये वक्ष्यमाणचूर्णमिश्रार्हं किञ्चिद्द्रवसहितघृतावशेषे तस्मिन्

चक्रपाणिः—द्राक्षामित्यादौ यष्ट्याह्वसौवर्च्चलयोर्मिलित्वा द्विपलम्। मरिचस्य पलमिति शेषः। उक्तं हि जतूकर्णे—घृततैलपयस्त्र्याढके सितातुलाञ्च प्रपच्य द्राक्षाविदारीवृश्चीरशतावरीकृष्णाशुण्ठीबलाधात्रीश्च दशपलिकाः प्रपचेत्। यष्ट्याह्वात्वकञ्च पलिकमित्यादि। कथित इति भाषया क्षीणे एव क्षीरे चूर्णप्रक्षेपं दर्शयति॥ २८॥

कुडवार्द्धं तुगाक्षीर्य्याः खर्ज्जूराणाञ्च विंशतिम्।
पृथग् विभीतकानाञ्च पिप्पल्याश्च चतुर्थिकाम्॥
त्रिंशत्पलानि खण्डाच्च मधुकात् कर्षमेव च।
तथार्द्धपलिकान्यत्र जीवनीयानि दापयेत्॥
सिद्धेऽस्मिन् कुडवं क्षौद्राच्छीते दत्त्वा च मोदकान्।
कारयेन्मरिचाजाजी-पलचूर्णावचूर्णितान्॥
वातासृक्पित्तरोगेषु क्षतकासे क्षयेषु च।
शुष्यतां क्षीणशुक्राणां रक्ते चोरसि संस्थिते॥
कृशदुर्व्वलवृद्धानां पुष्टिवर्णवलार्थिनाम्।
योनिदोषकृतस्राव-हतानाञ्चापि योषिताम्॥
गर्भार्थिनीनां गर्भश्च स्रवेद् यासां म्रियेत वा।
धन्या वल्या हितास्तासां शुक्रशोणितवर्द्धनाः॥ २६॥

सर्पिर्मोदकः॥

इक्षुरसेन पिष्ट्वा पुनरिमान् मधूकपुष्पादीन् दद्यात्। तथा जीवनीयानि दश प्रत्येकम् अर्द्धपलिकानि चूर्णयित्वा दापयेत्। सिद्धे पाकेऽवतार्य्य शीते सति क्षौद्रात् कुडवं दत्त्वा मोदकान् अक्षमितान् कारयेत्। कृत्वा तान् मोदकान् मरिचचूर्णजीरकचूर्णयोः पलेनावचूर्णितान् वहिर्म्रक्षितान् कारयेदिति। तेषामेकैकं जग्ध्वा पयोऽनुपिवेत्। मधूकपुष्पचूर्णं कुडवं चतुःपलम्। तथा पियालफलचर्णं कुडवं चतुःपलम्। तुगाक्षीर्य्या द्वे पले। खर्ज्जूराणां गुड़कान् विंशतिम्। विभीतकानां गुड़कांश्च विंशतिम्। पिप्पलीचूर्णस्य चतुर्थिकां पलमेकम्। खण्डात् त्रिंशत्पलानि। यष्टीमधुकचर्णात् कर्षमेकं दद्यादिति पूर्व्वेणान्वयः। वातासृगित्याद्याशीः॥ २९॥ सर्पिर्मोदकः।

चक्रपाणिः—गोक्षीरादित्यादौ गोक्षीरमानं कारणतयोच्यते न घृतपाकः। तथाहि सति प्रक्षेप्य-चूर्णेन मोदका न भवेयुः। चतुर्थिका पलम्॥ २२॥

वस्तिदेशे विकुर्व्वाणे स्त्रीप्रसक्तस्य मारुते।
वातघ्नान् वृंहणान् वृष्यान् योगांस्तस्य प्रयोजयेत्॥ ३०॥
शर्करापिप्पलीचूर्णैः सर्पिषा माक्षिकेण च।
संयुक्तं वा शृतं क्षीरं पिबेत् कासज्वरापहम्॥ ३१॥
फलाम्लं सर्पिषा भृष्टं विदारीक्षुरसे शृतम्।
स्त्रीषु क्षीणः पिबेद् यूषं जीवनं वृंहणं परम्॥ ३२॥
सक्तूनां वस्त्रपूतानां मन्थं क्षौद्रघृतान्वितम्।
यावन्न सात्म्यो दीप्ताग्निः क्षतक्षीणः पिबेन्नरः॥ ३३॥
जीवनीयोपसिद्धं वा जाङ्गलं घृतभर्ज्जितम्।
रसं प्रयोजयेत् क्षीणे व्यञ्जनार्थं सशर्करम्॥

गङ्गाधरः—स्त्रीप्रसक्तक्षीणस्य विशेषचिकित्सितमाह—वस्तिदेश इत्यादि। स्त्रीप्रसक्तस्य मारुते वस्तिदेशे विकुर्व्वाणे विकृतिं प्राप्नुवति तस्य वातघ्नादीन् योगान् प्रयोजयेत्॥ ३०॥

गङ्गाधरः—तान् योगानाह—शर्करेत्यादि। शृतं केवलं दुग्धमर्द्धावर्त्तितं कृत्वा तत्रानुरूपं पिप्पलीचूर्णं शर्कराञ्च संयोज्य पिबेत्। सर्पिषा संयुक्तं वा तत् क्षीरं, माक्षिकेण संयुक्तं वा पिबेत्॥ ३१॥

गङ्गाधरः—फलाम्लमित्यादि। शुष्कबदरामलकाद्यम्लफलम्। विदारीरसेक्षुरसयोः समानांशयोः शृतं पक्वं मुद्गादियूषं शुष्कबदरादीनां फलाम्लं कृत्वा तद्घृते सम्भृष्टं स्त्रीषु क्षीणः पिबेत्॥ ३२॥

गङ्गाधरः—सक्तूनामित्यादि। वस्त्रपूतानां यवसक्तूनां जलनालोड़ितो मन्थः, तं क्षौद्रघृतान्वितं यावत् क्षतक्षीणः न सात्म्यः स्यान्न च दीप्ताग्निः स्यात् तावत् पिबेत्। सात्म्ये दीप्ते चाग्नौ त्यजेत्॥ ३३॥

गङ्गाधरः—जीवनीयेत्यादि। जीवनीयदशकक्काथे जाङ्गलमांसं पक्त्वा सिद्धं रसं घृते भर्ज्जितं सम्भृष्टं सशर्करं क्षीणेऽन्वक् तान् व्यञ्जनार्थं प्रयोजयेत्।

चक्रपाणिः—विकुर्व्वाण इति शूलादिविकारं कुर्व्वाणे। शर्करेत्यादौ प्रक्षेप्यत्वेन क्षीरे

गोमहिष्यश्वनागाजैः क्षीरैर्मांसैं रसैस्तथा ।
यथाग्नि भोजयेद् यूषैः फलाम्लघृतसंस्कृतैः ॥ ३४ ॥
दीप्तेऽग्नौ विधिरेष स्यान्मन्दे दीपनपाचनः ।
यक्ष्मिणां विहितो ग्राही भिन्ने शकृति चेष्यते ॥ ३५ ॥
पलिकं सैन्धवं शुण्ठी द्वे च सौवर्च्चलात् पले ।
कुडवांशानि वृक्षाम्लं दाड़िमं पत्रमर्ज्जकात् ॥
एकैकं मरिचाजाज्यो धान्यकाद् द्वे चतुर्थिके ।
शर्करायाः पलान्यत्र दश द्वे च प्रदापयेत् ॥
कृत्वा चूर्णं ततो मात्रामन्नपाने प्रयोजयेत् ।
रोचनं दीपनं बल्यं पार्श्वार्त्तिश्वासकासनुत् ॥ ३६ ॥

सैन्धवादिचूर्णम् ।

गोमहिष्यश्वेत्यादि । क्षीणे स्त्रीप्रसङ्गात् क्षीणेऽबले गवादीनामन्यतमक्षीरैरन्यतममांसैर्मांसरसैर्वा फलाम्लघृतसंस्कृतैर्मुद्गादियूषैर्वा क्षीणरोगिणं भोजयेत् ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—दीप्तेऽग्नावित्यादि । दीप्तेऽग्नौ त्वेष जाङ्गलरसादिभिर्भोजनविधिरुक्तः स्यान्मन्देऽग्नौ तु दीपनपाचनो विधिः । भिन्ने शकृति यो यक्ष्मिणां ग्राही योगो विहितः स एव क्षीणरोगिणो भिन्ने शकृतीष्यते ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—दीपनपाचनयोगानाह—पलिकमित्यादि । सैन्धवं पलिकं, शुण्ठी च पलिका, सौवर्चलात् द्वे च पले, वृक्षाम्लं तिन्तिड़ीकं पक्वं दाड़िमत्वक् अर्ज्जकात् तुलस्याः पत्रमित्येतानि प्रत्येकं कुडवांशानि, मरिचाजाज्योरेककं पलं, धान्यकात् द्वे चतुर्थिके द्वे पले, शर्करायाः द्वादश पलानि प्रदापयेत् । सर्व्वमिदं चूर्णं कृत्वाऽन्नसाधने पाने च ततो मात्रां प्रयोजयेत् ॥३६॥

सैन्धवादिचूर्णम् ।

शर्कराविप्रक्षेपः । वस्त्रपूतानामिति वस्त्रान्तरालपतितानाम् । मन्देऽग्नौ यक्ष्मिणां यो (दीपनपाचनः) विहितः, भिन्ने शकृति च यो ग्राही स विधिरिष्यत इति ज्ञेयम् ॥ ३०—३५ ॥

चक्रपाणिः—पलिकमिति पलमानम् ॥ ३६ ॥

एका षोड़शिका धान्याद् द्वे ऽजाज्यजमोदयोः।
ताभ्यां दाड़िमवृक्षाम्लं द्विर्द्विः सौवर्च्चलात् पलम्॥
शुण्ठ्याः कर्षं दधित्थस्य मध्यात् पञ्च पलानि च।
तच्चूर्णं षोड़शपले शर्करया विमिश्रयेत्॥
षाड़वोऽयं प्रदेयः स्यादन्नपानेषु पूर्व्ववत्।
मन्दानले शकृद्भेदे यक्ष्मिणामग्निवर्द्धनः॥ ३७॥

षाड़वः॥

पिबेन्नागवलामूलमर्द्धकर्षविवर्द्धनम्।
पलं क्षीरयुतं मासं क्षीरवृत्तिरनन्नभुक्॥
एष प्रयोगः पुष्ट्यायुर्बलारोग्यकरः परः।
मण्डूकपर्ण्या कल्पोऽयं शुण्ठीमधुकयोस्तथा॥ ३८॥

गङ्गाधरः—एकेत्यादि। षोड़शिका पलं धान्यात्। अजाज्यजमोदयोः द्वे द्वे षोड़शिके द्वे द्वे पले, दाड़िमवृक्षाम्लं ताभ्यां षोड़शिकाभ्यां द्विद्विरिति दाड़िमत्वक्चूर्णं चतुःपलं, वृक्षाम्लञ्च चतुःपलं, सौवर्च्चलादेकं पलम्, शुण्ठ्याः कर्षं, दधित्थस्य मध्यस्थशस्यं पञ्चपलं, शर्करायाः षोड़शपलम्। इत्येतत् सर्व्वं विमिश्रयेत्। अयं षाड़वो नाम क्षीणे भिन्ने शकृति दीपनपाचनोऽन्नपाने पूर्व्ववत् प्रदेयः स्यादिति॥ ३७॥ सैन्धवादिषाड़वः।

गङ्गाधरः—स्त्रीप्रसङ्गक्षीणस्य योगान्तरमाह—पिबेदित्यादि। नागबला गोरक्षतण्डुला तस्या मूलत्वक्चूर्णमर्द्धकर्षमारभ्य विवर्द्धनं पलं यावत्। क्षीरयुतं तदालोड़नार्हक्षीरयुतं मासं त्रिंशद्दिनं पिबेत्। क्षीरवृत्तिरनन्नभुक् स्यात्, अन्नं न भुञ्जीत केवलं क्षीरं पीत्वा वर्त्तेत। प्रथमदिनमेकतोलकम्। द्वितीये द्वितोलकम्। इत्येवं प्रतिदिनमेकैकतोलकं चूर्णं वर्द्धयेद् दुग्धञ्च तदालोड़नयोग्यं वर्द्धयेदिति पलं यावत्। ततो नवमादिषु पलमेव। प्रतिदिनम्

चक्रपाणिः—षोड़शिका पलं दाड़िमवृक्षाम्लम्। द्विर्द्विरिति पूर्व्वद्विपलापेक्षया द्विगुणं प्रत्येकं चतुःपलत्वं दर्शयति। पूर्व्ववदिति पूर्व्वयोगसमानफलतामाह। अत्र नतुकर्णः—पलिके धान्यकरवके। द्वौ जीरकदीप्यकौ। शुण्ठ्याश्च कर्षः। कपित्थदाड़िमवृक्षाम्लानां कुडवमित्यादि॥ ३७॥

चक्रपाणिः—नागबलेत्यादौ अर्द्धकर्षप्रभृति अर्द्धकर्षेणैव वर्द्धितं पलं मासमेकं पेयम्।

यद्यत् सन्तर्पणं शीतमविदाहि हितं लघु ।
अन्नपानं निषेव्यं तत् क्षतक्षीणैः सुखार्थिभिः ॥
यच्चोक्तं यक्ष्मिणां पथ्यं कासिनां रक्तपित्तिनाम् ।
तच्च कुर्य्यादवेक्ष्याग्निं व्याधिं सात्म्यं बलं तथा ॥
उपेक्षिते भवेत् तस्मिन्ननुबन्धो हि यक्ष्मणः ।
प्रागेवागमनात् तस्य तस्मात् तं त्वरया जयेत् ॥ ३६ ॥

तत्र श्लोकौ ।

क्षतक्षयसमुत्थानं सामान्यं पृथगाकृतिम् ।
असाध्ययाप्यसाध्यत्वं साध्यानां सिद्धिरेव च ॥

इति । (नागवलाकल्पः । ०) मण्डूकपर्ण्या इत्यादि । मण्डूकपर्णी मञ्जिष्ठा दन्ती वा, तस्या अपि नागवलावत् तोलकमारभ्य प्रतिदिनं तोलकैकवृद्ध्या दुग्धेन पिबेदनन्नभुक् क्षीरमात्रवृत्तिरेव स्यात् । तथा शुण्ठीयष्टीमधुकयोः प्रत्येकं कल्पो नागवलावत् । पुष्ट्यायुर्बलारोग्यकरः पर इति ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—यद्यदित्यादि । सन्तर्पणं शीतमविदाहि लघु हितञ्च यद् यदन्नपानं तत् क्षतक्षीणैरुरःक्षतिभिः क्षीणैश्च सेव्यमिति । यच्चोक्तमित्यादि स्पष्टम् । उपेक्षित इत्यादि । तस्मिन् क्षते क्षीणे चोपेक्षिते सति हि यस्मात् यक्ष्मणोऽनुबन्धो भवेत् तस्माद् यक्ष्मण आगमनात् पूर्व्वं त्वरया तं क्षतं क्षीणञ्च जयेदिति ॥ ३९ ॥

केवलं क्षीरवर्त्तिनाम् । उक्तं हि जतूकर्णे—नागबला समूलार्द्धकर्षवृद्धा पलमाना मासं पेया क्षीरमात्रवृत्तिरिति ॥ ३८ ॥

चक्रपाणिः—शीतञ्चापि स्पर्शे । "वान्तिकारि" विदाहि भवति तदर्थमविदाहि इत्युक्तम् । क्षतक्षीणस्य त्वरया प्रतिकर्त्तव्यतामाह—उपेक्षित इत्यादि । तस्येति यक्ष्मणः ॥ ३९ ॥

उक्तवान् ज्येष्ठशिष्याय क्षतक्षीणचिकित्सिते।
तत्त्वार्थविद् वीततमो-रजोमोहः पुनर्व्वसुः ॥ ४० ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
क्षतक्षीणचिकित्सितं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थसंग्रहश्लोकावाह—तत्र श्लोकाविति। क्षतक्षीण-चिकित्सितेऽस्मिन्नध्याये, ज्येष्ठशिष्यायाग्निवेशायेति ॥ ४० ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे
चिकित्सितस्थानजल्पे क्षतक्षीणचिकित्सितजल्पाख्या
एकादशी शाखा ॥ ११ ॥

चक्रपाणिः—संग्रहे सामान्यपृथगिति क्षतोत्थस्य क्षयोत्थस्य च उरो विरुज्यते इत्यादि पृथग्-लक्षणं कृतम् ॥ ४० ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां क्षतक्षीणचिकित्सितं
नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

द्वादशोऽध्यायः ।

अथातः श्वयथुचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

भिषग्वरिष्ठं सुरसिद्धजुष्टं मुनीन्द्रमत्र्यात्मजमग्निवेशः ।
महागदस्य श्वयथोर्यथावत् प्रकोपचिह्नप्रशमानपृच्छत् ॥ २ ॥
तस्मै जगादागदवेदसिन्धुः प्रवर्त्तनाद्‌ विप्रवरो-*-ऽत्रिजस्तान् ।
वातादिभेदात् त्रिविधस्य सम्यङ्‌निजानिजैकाङ्गजसर्व्वजस्य ॥३

गङ्गाधरः—चिकित्सितोद्देशानुक्रमात् क्षतक्षीणचिकित्सितादनन्तरं श्वयथुचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—पुरावृत्तमाह—भिषगवरिष्ठमित्यादि। सुरसिद्धाभ्यां जुष्टं सेवितम्। अत्र्यात्मजं कृष्णात्रिपुत्रं पुनर्व्वसुं गुरुं शिष्योऽग्निवेशो महागदस्य श्वयथोः प्रकोपचिह्नप्रशमान् यथावत् प्रणामादिपूर्व्वकमपृच्छत् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तस्मै इत्यादि। तस्मै शिष्यायाग्निवेशाय। तेन प्रवर्त्तनात् तान् श्वयथोर्वातादिभेदात् त्रिविधस्य निजानिजैकाङ्गजसर्व्वाङ्गजस्य सम्यक् प्रकोपणादीन् अगदवेदसिन्धुरायुर्व्वेदसिन्धुरत्रिजो विप्रवरो जगाद ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—क्षतक्षीणे मर्म्मोपघातो भवति, शोथेऽपि मर्म्मोपघातः कारणं, तेन समानहेतुतया क्षतक्षयमनु शोथचिकित्सितमुच्यते। जुष्टमिति सेवितम्। प्रकोपयतीति प्रकोपो हेतुरित्यर्थः। किंवा कार्य्यकारणयोरभेदोपचारात् प्रकोपशब्देन श्वयथुकारणमुच्यते। रूपशब्देन रूपपूर्व्वरूपयोः ग्रहणम्, तेन सर्व्वत्वगाश्रितत्वेन तच्छमनं चिकित्सोच्यते ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—अगदार्थं आरोग्यार्थो यो वेदोऽगदवेदः, स एव गम्भीरप्रसन्नत्वात् सिन्धुरिव सिन्धुस्तस्य प्रवर्त्तनेऽद्रिप्रवरो हिमालय इव इत्यर्थः। यथा हिमालयो गङ्गायाः प्रवर्त्तकस्तथा अत्रिजोऽपि अग्निवेशप्रवर्त्तक इत्यर्थः। तानिति प्रकोपादीन्, यान् शिष्यः पृष्टवान्। एकाङ्गजसर्व्वजस्येत्यत्र सर्व्वजशब्देन सर्व्वशरीरस्य ग्रहणं कर्त्तव्यम्, एकाङ्गजशब्देन च सामान्येन शरीराव्यापकस्य ग्रहणम्; तेन सर्व्वाङ्गगात्रावयवाश्रितत्वं यत् त्रैविध्यं वक्तव्यं तत्रैकाङ्गेवाङ्गगात्राश्रितावयवादिग्रहणं कर्त्तव्यम् ॥ ३ ॥

---

* प्रवर्त्तनाद्रिप्रवरः इति चक्रः।

शुद्ध्यामयाभक्तकृशावलानां क्षाराम्लतीक्ष्णोष्णगुरूपसेवा।
दध्याममृच्छाकविरोधिदुष्ट-गरोपसृष्टान्ननिषेवणञ्च ॥
अर्शांस्यचेष्टा न च देहशुद्धिर्मर्म्मोपघाता विषमा प्रसूतिः।
मिथ्योपचारः प्रतिकर्म्मणाञ्च निजस्य हेतुः श्वयथोः प्रदिष्टः ॥४

गङ्गाधरः—शुद्ध्यामयेत्यादि। शुद्धिर्वमनादिः, आमयो रोगः, अभक्तमनन्नम् ; तैः कृशानामवलानाञ्च क्षारादिसेवा श्वयथोर्हेतुः। एवं शुद्ध्यामयाभक्तकृशावलानामिव दध्यादिनिषेवणञ्च कश्चित्। शुद्ध्यादिकृशावलानां क्षारादिसेवा श्वयथोर्हेतुः। दध्यादिनिषेवणञ्च तदितरस्य जनस्य श्वयथोर्हेतुरिति। अन्नस्य दध्यादिमत्त्येकेनोपसृष्टत्वम्। आममृद् अपकमृत्। विरोधिद्रव्यैः क्षीरमत्स्यादिभिरुपसृष्टान्नम्। दुष्टं स्वगुणव्यापन्नं वातातपजलादियोगात्। गरं संयोगविषम्। अन्यरोगैः कृशानामवलानाञ्च क्षारादिसेवा श्वयथुहेतुरर्शांसि तु स्वयमेव श्वयथुहेतुः। अचेष्टा निष्क्रियता, न च देहशुद्धिर्मलसञ्चये सति कर्त्तव्यायां देहशुद्धौ न च देहशुद्धिः क्रियते। मर्म्मोपघातः सप्तोत्तरमर्म्मशतस्यान्यतमोपघातो वाह्यहेतुदण्डादिभिरेव, तेन दोषकोपात् श्वयथुर्भवति; त्रिशोथीये सर्व्वेषां शोथानां दोषत्रयजेषु त्रिष्वेवान्तर्भाववचनात्। तद्यथा—"त्रयः शोथा भवन्ति वातपित्तश्लेष्मनिमित्ताः। ते पुनर्द्विधा निजागन्तुभेदेन" इति। आगन्तुशोथो यद्यपि यथास्वं हेतुजैर्व्यञ्जननिजव्यञ्जनैकदेशविपरीतैरादावुपलभ्यते इत्यत आगन्तुज उच्यते, पश्चादवश्यं यथास्वदोषैरनुवध्यत एवेति त्रय एव शोथा भवन्ति। तस्मादिह मर्म्मोपघातो नाभ्यन्तरदोषकृतः। इहापि वातादिभेदात् त्रिविधस्येति वचनात्। दण्डाद्यभिघातस्तु य आगन्तुशोथस्य हेतुः, स वाह्यत्वचो दूषयिता वक्ष्यतेऽत्रैव। ततः शोथस्तत्क्षणमेव जायतेऽन्यन्तु मर्म्मोपघातः शोथं न कुर्व्वन्नादौ दोषं कोपयति ततो दोषः श्वयथुं करोतीति। विषमा प्रसूतिरकाले गर्भप्रसवः।

चक्रपाणिः—शुद्धिर्वमनादि शोधनम्, आमया ज्वरादयः, अभक्तमभोजनं विगुणाञ्च भोजनं विरुद्धं भोजनं तैः कृशानामवलानाञ्च क्षारादिसेवा निजस्य श्वयथोर्हेतुरिति योज्यम्। दध्यादि तु स्वतन्त्रमेव हेतुः। आममपक्वं, दुष्टं दोषकारकम्। न च देहशुद्धिरिति शोधनार्हेऽपि दोषे देहाशुद्धिः। मर्म्मोपघात इह दोषकृत एव ज्ञेयः। वाह्यहेतुजस्तु मर्म्मोपघात आगन्तुहेतुरेव। विषमा प्रसूतिरकालगर्भपतनादिका। प्रतिकर्म्मणामिति वमनादीनाम्। मिथ्योपचार इति असम्यगुपचारः ॥ ४ ॥

वाह्यास्त्वचो दूषयिताभिघातः काष्ठाग्निशल्याश्मविषायसाद्यैः।
आगन्तुहेतुः——————————————
———त्रिविधो निजश्च सर्व्वार्द्धगात्रावयवाश्रितत्वात्॥
वाह्याः सिराः प्राप्य यदा कफासृक्-पित्तानि सन्दूषयतीति वायुः।
तैर्बद्धमार्गः स तदा विसर्पन्नुत्सेधलिङ्गं श्वयथुं करोति॥ ५॥

ऊर्द्ध्वं स्थितैरूर्द्ध्वमधश्च वायोः
स्थाने स्थितैर्मध्यगतैश्च मध्ये।

मिथ्योपचारः प्रतिकर्म्मणां वमनादीनामयथावत्प्रयोगान्मिथ्यासंसर्ज्जनाच्च निजस्य श्वयथोर्दोषजस्य श्वयथोर्हेतुः प्रदिष्टः॥ ४॥

गङ्गाधरः—आगन्तुश्वयथुहेतुमाह—वाह्यास्त्वच इत्यादि। काष्ठाग्निशल्याद्यैस्त्रिशोथीयोक्तैश्छेदनभेदनाद्यैश्च वाह्यास्त्वचो दूषयिता योऽभिघातो नादौ दोषाणां दूषयिता स आगन्तुश्वयथुहेतुः। निजश्च त्रिविधो वातपित्तकफाख्यः श्वयथुहेतुः सर्व्वार्द्धगात्रावयवाभिप्रेतत्वाद् वाह्याः सिराः प्राप्य वायुर्यदा कफासृक्पित्तानि सन्दूषयतीति तदा स्वदूषितैः कफासृक्पित्तैर्बद्धमार्गः सन् स वायुर्विसर्पन् सर्व्वादिगात्रे चरन्नुत्सेधलक्षणं स्फीतलक्षणं श्वयथुं करोति। इति भेदः। स्फीतभावः श्वयथोः सामान्यलक्षणमिति सम्प्राप्तिः॥ ५॥

गङ्गाधरः—ऊर्द्ध्वं स्थितैरित्यादि। दोषैः शोथारम्भकैः शरीरे ऊर्द्ध्वाङ्गस्थितैः ऊर्द्ध्वं श्वयथुः स्यात् स च तदाख्य ऊर्द्ध्वश्वयथुर्नाम। वायोः स्थानेऽधोऽङ्गे

चक्रपाणिः—वाह्या इत्यादिनागन्तुशोथहेतुमाह। वाह्या इत्यगम्भीराः। एतेन गम्भीरत्वग्दूषकत्वं शोथस्य न भवति। त्वच इति कर्म्मपदं हलन्तम्। दूषयिता अभिघातविशेषेण काष्ठाग्न्यस्त्रशन्यश्मविषकारणकः। आदिशब्दो हि कारणवाची। तेन काष्ठादिकारणमभिघात इत्यर्थः। काष्ठादेश्च संक्षेपोक्त्या दन्तादीनामप्युपलक्षणा ज्ञेया। किंवा आदिशब्दः प्रकारवाची, तेन काष्ठादिकृतोऽभिघातः काष्ठादिशब्देनोच्यत इति कृत्वाभिघातेन समं समानाधिकरणं ज्ञेयम्। आगन्तुहेतुरिति छेदः। त्रिविध इति सर्व्वार्द्धगात्रावयवाश्रितत्वेन निजस्त्रिविधः। चकारात् आगन्तुरपि यथोक्तभेदात् त्रिविध इत्यर्थः। वाह्याः शिरा इत्यादि सम्प्राप्तिकथनम्। वाह्या शिरा इति शिराशब्देन स्रोतसां सामान्येन ग्रहणम्। बद्धमार्ग इत्यावृतमार्गः। उत्सेधेनाव्यभिचारिणा लिङ्ग्यत इत्युत्सेधलिङ्गः॥ ५॥

चक्रपाणिः—ऊर्द्ध्वं स्थितैरित्यादिना विशिष्टशोथानां सम्प्राप्तिविशेषमाह। ऊर्द्ध्वमित्युरःप्रभृति ऊर्द्ध्वशरीरे। अध इति पक्वाशयप्रभृति वायोः स्थाने पक्वाशये। मध्यगतैः हृदुरः-

सर्व्वाङ्गगैः सर्व्वगतैः क्वचित्स्थै-

र्दोषैः क्वचित् स्यात् श्वयथुस्तदाख्यः॥ ६

उष्मा तथा स्याद् दवथुः सिराणामायाम इत्येव च पूर्व्वरूपम्।
सर्व्वस्त्रिदोषोऽधिकदोषलिङ्गैस्तच्छब्द-*-माप्नोति भिषग्जितञ्च॥७

सगौरवं स्यादनवस्थितत्वं सोत्सेधमुष्माथ सिरातनुत्वम्।
सलोमहर्षाङ्गविवर्णता च सामान्यलिङ्गं श्वयथोः प्रदिष्टम्॥ ८॥

स्थितैः दोषैरधःश्वयथुर्नाम। मध्यगतैरन्तराधिस्थितः दोषैर्मध्ये श्वयथुः स्यात स च मध्यश्वयथुर्नाम। सर्व्वगतैः सर्व्वाङ्गगतैर्दोषैः सर्व्वाङ्गगः श्वयथुर्नाम। इत्येवं यत्र क्वचित्स्थैर्दोषैः यत्र क्वचिदङ्गे श्वयथुः स्यात् स च श्वयथुस्तदाख्य-स्तत्तदङ्गश्वयथुर्नाम स्यादिति॥ ६॥

गङ्गाधरः—श्वयथुपूर्व्वरूपमाह—उष्मा तथेत्यादि। शरीरस्योष्मा भवति, तथा दवथुरुपतापः स्यात्, सिराणामायामो दीर्घीभावः स्यादित्येव च श्वयथोः पूर्व्वरूपं स्यात्। सर्व्वः श्वयथुस्त्रिदोषस्तत्र यः श्वयथुर्यस्य दोषस्याधिकलिङ्गो भवति स तदधिकदोषलिङ्गैस्तच्छब्दं तद्दोषजसंज्ञामाप्नोति। भिषग्जितमौषधञ्च तदधिकदोषहरणमाप्नोति प्रतिक्रियायामिति॥ ७॥

गङ्गाधरः—सगौरवमित्यादि। अनवस्थितत्वं शोथस्य गौरवञ्च सोत्सेधश्च उष्मा चाङ्गस्य सिराणां तनुत्वञ्च कृशत्वं लोमहर्षश्चाङ्गविवर्णता च सर्व्व-स्मिन् श्वयथौ भवतीति श्वयथोः सामान्यलिङ्गमिदमिति॥ ८॥

चक्रपाणिः—मध्यगतैः। क्वचिदिति कण्ठताल्वादिदेशे। तदाख्य इति गलशोथ इति शब्दाख्य इति। किंवा ऊर्द्ध्वशोथाधःशोथ इत्यादिशब्दाख्य इति सर्व्वत्र योजनीयम्॥ ६॥

चक्रपाणिः—उष्मेत्यादिना पूर्व्वरूपमाह। दवथुस्तापः। तथेति चक्षुरादिभ्यः। सिराणामायाम इति सिराप्रसरणम्। सर्व्वशोथानां त्रिदोषजत्वेऽपि वातजादिव्यपदेशो वातजा चिकित्सा यथा भिन्ना भवतीति निर्देष्टुमाह—सर्व्व इत्यादि। अधिकानि वाधिकस्य दोषस्य लिङ्गानि इत्यधिकदोषलिङ्गैः। तत्संज्ञमिति अधिकदोषसंज्ञं वातजोऽयमित्यादिकं प्राप्नोति, तदा भिषग्-जितञ्चाधिकदोषलिङ्गैः प्राप्नोति। अधिकदोषलिङ्गप्रयुक्तं चिकित्सितभेदं प्राप्नोति इत्यर्थः॥ ७॥

चक्रपाणिः—सगौरवमित्यादिना सामान्यलिङ्गं पठति॥ ८॥

---

* तत्संज्ञमिति चक्रधृतः पाठः।

चलस्तनुत्वक् परुषोऽरुणोऽसितः
प्रसुप्ति-*-हर्षार्त्तियुतोऽनिमित्ततः ।
प्रशाम्यति प्रोन्नमति प्रपीड़ितो
दिवा बली च श्वयथुः समीरणात् ॥ ९ ॥
मृदुः सगन्धोऽसितपीतरागवान्
भ्रमज्वरस्वेदतृषामदान्वितः ।
य उष्यते स्पर्शरुग-†-क्षिरागकृत्
स पित्तशोथो भृशदाहपाकवान् ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—चल इत्यादि । समीरणात् वाताधिकत्रिदोषाज्जातः श्वयथुश्चलः स्थानात् स्थानान्तरं चलति । अरुणो वाऽसितो वा । प्रसुप्तिः स्पर्शबोधाभावः । हृषः शोथस्थानहर्षः । अर्त्तिर्वेदना । तैर्युक्तः स्यात् । अनिमित्ततः प्रशाम्यति । प्रपीड़ितोऽङ्गुल्यादिना प्रपीड़ने निम्नः सन्नचिरादुन्नमति । दिवा बली बलवान् भवति रात्रौ प्रशाम्यतीति ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—मृदुरित्यादि । यः शोथो मृदुः, शरीरसमगन्धः, असितपीतरागवान्, भ्रमाद्यन्वितः, उष्यते उष्णः, स्पर्शे रुग् यत्र, अक्षिरागकृत्, भृशदाहवान् भृशपाकवान् स पित्तशोथः ॥ १० ॥

चक्रपाणिः—चल इत्यादिना वातलिङ्गमाह । तनुत्वगित्यबहलत्वक् । असित इति कृष्णः । सुषुप्तिः स्पर्शाज्ञानम् । हर्षो रणरणिकेति ख्याता वेदना, किंवा रोमहर्षः । अनिमित्ततः प्रशाम्यतीति वायोश्चलत्वेन कदाचिन् निमित्तेन विनापि लीनो भवति । केचित् निमित्तत इति पठन्ति, तेन स्नेहोष्णमर्द्दनादिना प्रशाम्यति, स च वातिक इति । प्रोन्नमतीति सम्पीड़नानन्तरमेवोन्नमति ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—मृदुरित्यादिना पित्तशोथमाह । उष्यत इति दह्यते । अस्पर्शसह इति स्पर्शं न सहते ॥ १० ॥

---

* प्रसुप्ति इत्यत्र सुषुप्ति इति चक्रः ।

† स्पर्शरुगित्यत्र अस्पर्शसहः इति चक्रसम्मतः पाठः ।

गुरुः स्थिरः पाण्डुररोचकान्वितः
प्रसेकनिद्रावमिवह्निमान्द्यकृत्।
स कृच्छ्रजन्मप्रशमो निपीड़ितो
न चोन्नमेद्‌ रात्रिबली कफात्मकः ॥ ११ ॥

कृशस्य रोगैरबलस्य यो भवे-
दुपद्रवैर्वा वमिपूर्व्वकैर्युतः।
स हन्ति मर्म्मानुगतोऽथ राजिमान्
परिस्रवेद्धीनबलस्य सर्व्वगः ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—गुरुरित्यादि। यः शोथो गुरुः स्थिरो न चलति, प्रसेको मुखस्रावः, कृच्छ्रजन्मा चिरेण जायते, यः शोथोऽङ्गुल्यादिभिर्निपीड़ितो निम्न एव संश्चिरकालं वर्त्तते न चोन्नमेत्, रात्रिबली रात्रौ वर्द्धते, स शोथः कफात्मकः ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—कृशेत्यादि। कृशस्य जनस्य रोगैरबलस्य च जनस्य यः शोथो वमिपूर्व्वकैर्वम्यादिभिरुपद्रवैर्युक्तो मर्म्मानुगतश्च स हन्ति शोथिनम्। अथ हीनबलस्य राजिमान् यः शोथः सर्व्वाङ्गगः परिस्रवेत् स तं शोथिनं हन्ति ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—गुरुरित्यादिना कफशोथमाह। अरोचकान्वित इति अरोचकव्याधिसहचारी। कृच्छ्रजन्मप्रशम इति चिरोत्पत्तिविनाशः। रात्रिबली कफात्मक इति रात्रौ स्रोतोरोधजेन देहक्लेदेनाचेष्टया च कफस्य वृद्धत्वात् तज्जनितशोथो बलवान् भवति। दिवा न भवति, दिवा तु स्फुटस्रोतसि शरीरे चेष्टायुक्ते न कफो बली भवति। दिवा च कफशोथस्तु हीयते ॥ ११ ॥

चक्रपाणिः—संप्रत्यसाध्यसाध्यभागमाह—कृशस्येत्यादि। वमिपूर्व्वकैरिति विशोथीये "छर्द्दिः श्वासोऽरुचिस्तृष्णा ज्वरातीसार एव च। सुप्तिः शोषः सदौर्ब्बल्यः शोथोपद्रवसंग्रहः ॥" इत्यनेनोक्तैः। मर्म्मानुगतो राजिमानिति च पृथक् लक्षणम्। परिस्रवन्नित्यादि च पृथक् पृथगसाध्यलक्षणम् ॥ १२ ॥

अहीनमांसस्य य एकदेशजो नवो बलस्थस्य सुखः स साधने।
निदानदोषर्त्तुविपर्य्ययक्रमैरुपाचरेत् तं बलदोषकालवित्॥ १३॥
अथामजं लङ्घनपाचनक्रमैर्विशोधनैरुल्वणदोषमाश्रितम्।
शिरोगतं शीर्षविरेचनैरधो-विरेचनैरूर्द्ध्वमधस्तथोर्द्ध्वगम्॥
उपाचरेत् स्नेहभवं विरूक्षणैः प्रकल्पयेत् स्नेहविधिञ्च रूक्षजे।
विबद्धविट्केऽनिलजे निरूहणं घृतन्तु पित्तानिलजे सतिक्तकम्॥

गङ्गाधरः—अहीनेत्यादि। अहीनमांसस्याकृशस्य य एकदेशजः शोथः। यो नवो नूतनः स्वल्पकालजातः बलस्थस्य जनस्य भवति स शोथः साधने सुखः। तं यथा साधयेत् तदाह—निदानविपर्य्ययदोषविपर्य्ययर्त्तुविपर्य्ययैः क्रमैस्तं साधने सुखं शोथं बलदोषकालविद् वैद्य उपाचरेत्॥ १३॥

गङ्गाधरः—अथामजमित्यादि। निदानविपर्य्ययक्रम एषः। आमजम् अपाकजातं शोथं लङ्घनपाचनक्रमैरुपाचरेत्। उल्वणदोषमाश्रितं शोथं विशोधनैर्वमनविरेचनादिभिरुपाचरेत्। शिरोगतं शोथं शिरोविरेचनैरुपाचरेत्। ऊर्द्ध्वगं शोथमधोविरेचनैरुपाचरेत्। तथाऽधःशोथमूर्द्ध्वविरेचनैरुपाचरेत्। स्नेहभवं शोथं विरूक्षणैरुपाचरेत्। रूक्षजे शोथे स्नेहविधिं प्रकल्पयेत्। एवमनिलजे शोथे विबद्धविट्के निरूहणं प्रकल्पयेत्। पित्तानिलजे शोथे

चक्रपाणिः—अहीनेत्यादिना सुखसाध्यलक्षणमुच्यते। कृच्छ्रसाध्यलक्षणञ्च सुखसाध्यलक्षणासम्पूर्णतायां ज्ञेयम्। अयथोक्त हेतुलक्षणानि त्रिशोर्थायोक्तान्यपि प्रकरणात् संक्षेपेण इहापि कथितानि। सामान्येन चिकित्सासूत्रमाह—निदानेत्यादि। निदानादिविपरीतक्रमैः लङ्घनादिभिरुपाचरेदित्यर्थः। बलदोषकालविदित्यनेन निदानादेर्विपरीता क्रिया युक्ता; बलं विरामादिभेदभिन्नं तथा दोषं तथा कालञ्च व्याध्यवस्थारूपं विदित्वा या युज्यते सा कर्त्तव्येति दर्शयति। निदानेत्यादौ दोषशब्देन वातादयो गृह्यन्ते। ऋतुशब्देन च नित्यगः कालः, तनैव तद्विशिष्टवाचकतया बलदोषकालविदिति वचनं न पुनरुक्तम्। अन्ये तु प्रथमेन दोषशब्देन दूष्यधातुग्रहणम्। कृतेन प्रथमव्याख्यानेन दोषशब्देनैव दूष्यस्यापि दोषाधारस्य ग्रहणं ज्ञेयम्॥ १३॥

चक्रपाणिः—आमजमिति एकदोषजनितम्। अपक्वता च प्रायो दोषाणां प्रथमदुष्टौ भवति। क्रमैरित्युपक्रमैः। अधोविरेचनैरुपाचरेत् ऊर्द्ध्वगमित्युक्तम्। ऊर्द्ध्वहरैरिति वमनैः। सतिक्तकं घृतमिति

पयश्च मूर्च्छारतिदाहतर्षिते विशोधनीये तु समूत्रमिष्यते।
कफोत्थितं क्षारकटूष्णसंयुतैः समूत्रतक्रासवयुक्तिभिर्जयेत् ॥१४॥

ग्राम्याब्जानूपं * पिशितलवणं शुष्कशाकं नवान्नं
गौड़ं पिष्टान्नं दधि सकृशरं विज्जलं मद्यमम्लम्।
धाना वल्लूरं समशनमथो गुर्व्वसात्म्यं विदाहि
स्वप्नञ्चारात्रौ श्वयथुगदवान् वर्ज्जयेन्मैथुनञ्च ॥ १५ ॥

सतिक्तकं घृतं प्रकल्पयेत्। तत्र पित्तानिलजे शोथे मूर्च्छारतिदाहतर्षिते पयश्च प्रकल्पयेत्। मूर्च्छारतिदाहतर्षिते शोधनीये शोथिनि समूत्रं पय इष्यते। कफोत्थितं शोथं क्षारकटूष्णसंयुतैः कफहरैः द्रव्यैर्जयेत्। समूत्रैस्तक्रयोगैः समूत्रैरासवयोगैश्च जयेत्। युक्तियोगैः ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—शोफस्य निदानवर्ज्जनमाह—ग्राम्येत्यादि। ग्राम्याब्जानूपं पिशितं छागमेषमांसं ग्राम्यं मत्स्यकूर्म्मादिमांसमाब्जं महिषवराहादि मांसमानूपम्। लवणञ्च क्षारमृदं पक्त्वा यल्लवणं साध्यते तद्ग्राम्यं लवणम्, पांशुसामुद्रसैन्धवादिलवणमाब्जं शाम्भरीप्रभृति लवणमानूपम्। नवान्नं नूतनधान्यान्नं गौड़ं गुड़विकृतं शर्करादिद्रव्यं कृशरा तिलपिष्टं विज्जलं पिच्छिलद्रव्यं कच्चरादिद्रव्यं मद्यस्याम्लत्वेऽपि पृथगभिधानं विशेषेण वर्ज्जनार्थम्। अम्लं जम्बीरादिकं धाना भृष्टयवः वल्लूरं शुष्कमांसं समशनं वक्ष्यते ग्रहणीरोगचिकित्सिते। पथ्यापथ्यमिहैकत्र भुक्तं समशनं मतम् इति। अथो गुरुभोजनमसात्म्यमशनं विदाहि चाशनम्। अरात्रौ दिवास्वप्नं मैथुनञ्च श्वयथुगदवान् वर्ज्जयेत् ॥ १५ ॥

साधितं घृतम्। पित्तानिलज इति वातपित्तजद्वन्द्वे। मूर्च्छादय इह संजाता यस्य तस्मिन् मूर्च्छारतिदाहतर्षिते। विशोधनीय इति मूर्च्छायुक्त एव विशोधनीयः। समूत्रमिति मूत्रसमभागम् ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—(वातेत्यादिना निदानत्वेनैव प्राप्तनिषेधापि महात्ययावहकत्वादुभयथनिषेधोपदर्शनार्थमाह।) गौड़मिति गुड़विकारं तस्य विकारे आधिक्यम्। धाना अङ्कुरितभृष्टयवाः। वल्लूरं शुष्कमांसम्। समशनं पथ्यापथ्ययोरेकत्र भोजनम् ॥ १५ ॥

* ग्राम्यानूपं पिशितलवणं शुष्कशाकं नवान्नं गौड़ं पिष्टं दधि तिलकृतं विज्जलं मद्यमम्लम्।
धाना वल्लूरमशनमथो गुर्व्वसात्म्यं विदाहि स्वप्नं रात्रौ श्वयथुगदवान् वर्ज्जयेन्मैथुनञ्च ॥
इति चक्रसम्मतः पाठः।

व्योषत्रिवृत्तिक्तकरोहिणीश्च सायोरजस्कां त्रिफलारसेन ।
पीत्वा कफोत्थं शमयेत् तु शोथं गव्येन मूत्रेण हरीतकीं च ॥ १६
हरीतकीनागरदेवदारु सुखाम्बुयुक्तं सपुनर्नवं वा ।
सर्व्वं पिबेत् त्रिष्वपि मूत्रयुक्तं स्नातश्च जीर्णे पयसान्नमद्यात् ॥ १७
पुनर्नवानागरमुस्तकल्कान् प्रस्थेन धीरः पयसाक्षमात्रान् ।
मयूरकं मागधिकां सपूलां सनागरं वा प्रपिबेत् सवाते ॥ १८ ॥
दन्तीत्रिवृत्त्र्यूषणचित्रकैर्वा पयः शृतं दोषहरं पिबेद्वा ।
द्विप्रस्थमात्रन्तु पलार्द्धकैस्तैरर्द्धावशिष्टं पवने सपित्ते ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—व्योषेत्यादि। व्योषादिपञ्चद्रव्यचूर्णसममेकमयोरजः शोधितमारितपुटितं लोहचूर्णं त्रिफलारसेन पीत्वा। गव्येन मूत्रेण हरीतकीं च चूर्णितां पीत्वा ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—हरीतकीत्यादि। हरीतक्यादित्रयं चूर्णितं सुखाम्बुयुक्तं पीतं हरीतक्यादित्रयं सपुनर्नवं वा चूर्णितं पीतं कफोत्थं शोथं शमयेदिति पूर्व्वेणान्वयः। त्रिष्वपि शोथेषु मूत्रयुक्तं सर्व्वं व्योषादिकं योगचतुष्कं पिबेत्। स्नातश्च तदौषधे जीर्णे पयसान्नमद्यात् ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—पुनर्नवेत्यादि। पुनर्नवादित्रयं प्रत्येकमक्षमात्रं कल्कीकृत्य पिष्ट्वा पयसः प्रस्थेनार्द्धावशेषपक्वेन दुग्धेन धीरः सवाते शोथे पिबेत्। अथवा सवाते शोथे मयूरकादिचतुष्कं कल्करूपमक्षमात्रं पयसः प्रस्थेनार्द्धावशेषं शृतं पयसा पिबेत् ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—दन्तीत्यादि। दन्तीमूलादिषट्कं पयसोऽष्टमांशं जलं चतुर्गुणं

चक्रपाणिः—अत्र कफदोषस्यैव चिकित्सितत्वे प्रथमं व्योषमित्यादिना कफशोथचिकित्सामाह। सायोरजस्कामिति अनेन मारितमेवात्र अयोरज इच्छन्ति रसायनेऽपि मृतायोरजस एव प्रयोगोपदेशात्। अयोरजः न समं तुल्यमानम्, अयो हि दुष्परिणामं तेनायःप्रयोगेऽल्पमेव लोहं मानानुसारेण ज्ञेयम्। हरीतक्यादीनां कल्कः सुखाम्बुना पेयः। सपुनर्नवं वा सर्व्वमिति हरीतक्यादि। त्रिष्वपि वातादिजेषु। स्नातश्चेत्यादिविधिरन्ते उक्तत्वात् उक्तसर्व्वप्रयोगेषु ज्ञेयः। पुनर्नवेत्यादौ प्रस्थमानं क्षीरमिति बहुत्वात् तदनुमुक् पेयम्। मयूरकमित्यादावपि पूर्व्वयोगोक्तं क्षीरं द्रव्यमानञ्च ज्ञेयम् ॥ १६—१८ ॥

चक्रपाणिः—पलार्द्धकैरिति द्विकर्षमानैः। अत्र च भेषजापेक्षया बहुत्वात् लोकक्षीरदानं केचिदिच्छन्ति, साधनत्वेन कर्त्तव्यमिति यथा कुर्व्वन्ति स उपाय इति वचनात् ॥ १९ ॥

मशुण्ठिपीतद्रुरसं प्रयोज्यं श्यामोरुवूकोपणसाधितं वा ।
त्वग्दारुवर्षाभुमहौषधैर्वा गुडूचिकानागरदन्तिभिर्वा ॥ २० ॥
सप्ताहमौष्ट्रन्त्वथवापि मासं पयः पिवेद् भोजनवारिवर्ज्जी ।
गव्यं समूत्रं महिषीपयो वा क्षीराशनो मूत्रमथो गवां वा ॥२१॥
तक्रं पिवेद् वा गुरुभिन्नवर्च्चाः सव्योषसौवर्च्चलमाक्षिकञ्च ।
गुड़ाभयां वा गुड़नागरं वा सदोषभिन्नामविबद्धवर्च्चाः ॥ २२ ॥

दत्त्वा शृतं नन पयः शोथहरं नरः पिवेत् । दैर्दन्त्यादिभिः प्रत्येकं पलार्द्धकैः पयो द्विप्रस्थमात्रमष्टशरावं निर्ज्जलं पक्त्वार्द्धावशिष्टं तत् पयः सपित्ते पवने शोथे पिवेद्वा ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—सशुण्ठीत्यादि । शुण्ठीपीतद्रुरसं संयोज्य पयः प्रयोज्यम् । पीतद्रुर्दारुहरिद्रा । क्वाथविधिना द्वयं निःक्वाथ्य तद्रसं दुग्धेन समेन संयोज्य पिवेत् । अथवा श्यामादिसाधितं पयः प्रयोज्यम् । श्यामा त्रिवृत् । पयसोऽष्टमांशम् । श्यामादित्रयं चतुर्गुणजले पक्त्वा तत् पयः प्रयोज्यं सपित्ते पवने । त्वगादिभिर्वा साधितं पयोऽथवा गुड़ूचिकादिभिस्त्रिभिः साधितं पयः प्रयोज्यम् ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—सप्ताहमित्यादि । औष्ट्रं (मांसम्) अथवा पयः केवलं सप्ताहं मासं वा सपित्ते पवने शोथी भोजनवारिवर्ज्जी पिवेत् । अथवा गव्यं पयो गोमूत्रसहितं भोजनवारिवर्ज्जी सप्ताहं मासं वा पिवेत् । अथवा भोजनवारिवर्ज्जी गोमूत्रसहितं महिषीपयः सप्ताहं मासं वा सपित्ते पवने पिवेत् । अथवा गवां मूत्रं गवां क्षीरेणान्नाशनः सप्ताहं मासं वा वारिवर्ज्जी पिवेत् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—तक्रमित्यादि । गुरुभिन्नवर्च्चाः शोथी सव्योषचूर्णादिकं गव्यदुग्धजाततक्रं पिवेत् । अथ सदोषभिन्नामविबद्धवर्च्चाः शोथी गुड़ाभयां समगुड़मभयाकल्कं भक्षयेदथवा समगुड़नागरकल्कं भक्षयेत् ॥ २२ ॥

चक्रपाणिः—पीतद्रु देवदारुः । ऊषणं मरिचम् ॥ २० ॥

चक्रपाणिः—भोजनवारिवर्ज्जीति भोजनं वारि च त्यक्तव्यमित्यर्थः । गव्यमित्यादावपि गवां मूत्रमित्यन्तेन सप्ताहं मासमेवेति च तथा भोजनवारिवर्ज्जीति चानुवर्त्तयति । समूत्रमित्यत्र मूत्रसमः । क्षीराशन इति संबध्यते ॥ २१ । २२ ॥

विड्वातसङ्गे पयसा रसैर्वा प्रागुक्तमद्यादुरुबूकतैलम् ।
स्रोतोविबन्धेऽग्निरुचिप्रणाशे मद्यान्यरिष्टांश्च पिबेत् सुजातान् ॥२३

गण्डीरभल्लातकचित्रकाश्च व्योषं विड़ङ्गं बृहतीद्वयञ्च ।
द्विप्रास्थिकं गोमयपावकेन द्रोणे पचेत् कूच्चिर्चकमस्तुनस्तु ॥
त्रिभागशेषन्तु सुपूतशीतं द्रोणेन तत् प्राकृतमस्तुना च ।
सितोपलायाश्च शतेन युक्तं लिप्ते घटे चित्रकपिप्पलीभ्याम् ॥
वैहायसे स्थापितमा दशाहात् प्रयोजयंस्तद् विनिहन्ति शोफान् ।
भगन्दरार्शःकृमिकुष्ठमेहं वैवर्ण्यकार्श्यानिलहिक्कनश्च ॥ २४ ॥

गण्डीराद्यरिष्टः ।

काश्मर्य्यधात्रीमरिचाभयाक्ष-क्षुद्राफलानाञ्च सपिप्पलीनाम् ।
शतं शतं क्षौद्रगुड़ात् पुराणात् तुलान्तु कुम्भे मधुना प्रलिप्ते ॥

गङ्गाधरः—विड्वातेत्यादि । यस्य शोथिनो विड्थोवातश्च न निःसरति स उरुबूकतैलं पयसा ग्राम्याब्जानूपमांसभिन्नमांसरसैर्वा पिबेत् प्रागुक्तञ्च गुड़ाभयं गुड़नागरं वाद्यात् । शोथी मलवहस्रोतोविबन्धेऽग्निरुचिप्रणाशे च मद्यानि पिबेत् । सुजातानरिष्टांश्च पिबेत् ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—मद्यं प्रसिद्धम् । अरिष्टं पुनराह—गण्डीरेत्यादि । गण्डीरः समठः । गण्डीरादीनि नव द्रव्याणि मिलित्वा द्विप्रास्थिकं कुट्टयित्वा कूर्च्चिक-मस्तुनो द्रोणे चतुःषष्टिशरावे गोकरीषाग्निना पचेत् । कूर्च्चिकं द्विविधं तक्र-कूर्च्चिकं दधिकूर्च्चिकञ्च । "तप्ते पयसि तक्रस्य प्रक्षेपात् तक्र कूर्च्चिकम् । दध्नो-ऽम्लस्य तु प्रक्षेपाज्जायते दधिकूर्च्चिकम् ।" पाकेन तृतीयांशावशेषे तत् क्वथितं कूर्च्चिकमस्तु प्राकृतमस्तुना दधिमस्तुना द्रोणमितेन सह सितोपलाशतपलेन च सह युक्तं चित्रकपिप्पलीभ्यां पिष्टाभ्यां लिप्ते घृतभावितघटे निक्षिप्य वैहायसे शून्यभागे दशाहपर्य्यन्तं स्थापयेत् ॥ २४ ॥ गण्डीराद्यरिष्टः ।

गङ्गाधरः—काश्मर्य्येत्यादि । काश्मर्य्यं गम्भारीफलम् । काश्मरीक्षुद्रान्तानां षण्णां फलानां पिप्पल्याश्च प्रत्येकं शतं शतं गुड़कं पुराणात् क्षौद्रगुड़ात् तुलां

चक्रपाणिः—कूर्च्चिकमस्तुन इत्यत्र दध्ना सह पयसि पक्वं यन्मस्तु तत् कूर्च्चिकमस्तु । केवलस्य दध्नो यन्मस्तु तत् प्राकृतमस्तु । वैहायसे इत्यन्तरिक्षे ॥ २३ । २४ ॥

सप्ताहमुष्णे द्विगुणन्तु शीते स्थितं जलद्रोणयुतं पिबेन्ना।
शोथान् विबन्धान् कफवातजांश्च निहन्त्यरिष्टोऽष्टशतोऽग्निकृच्च ॥२५

अष्टशतोऽरिष्टः।

पुनर्नवे द्वे च बले सपाठे वासा गुडूची सह चित्रकेण।
निदिग्धिका च त्रिपलानि पक्त्वा द्रोणावशेषे सलिले ततस्तु ॥
पूत्वा रसं द्वे च गुडात् पुराणात् तुले मधुप्रस्थयुतं सुशीतम्।
मासं निदध्याद् घृतभाजनस्थं पर्णे यवानां परतश्च मासात् ॥
चूर्णीकृतैरर्द्धपलांशिकैस्तं हेमत्वगेलामरिचाम्बुपत्रैः।
गन्धान्वितं क्षौद्रघृतप्रदिग्धं जीर्णे पिबेद् व्याधिबलं समीक्ष्य ॥
हृत्पाण्डुरोगं श्वयथुं प्रवृद्धं प्लीहज्वरारोचकमेहगुल्मान्।
भगन्दरं षड् जठराणि कासं श्वासं ग्रहण्यामयकुष्ठकण्डूः ॥

सर्व्वं तज्जलद्रोणयुतं गोलयित्वा मधुना प्रलिप्ते कुम्भे उष्णकाले वैशाखादिषु षट्सु मासेषु सप्ताहं स्थितं शीते कार्त्तिकादिषु षट्सु मासेषु द्विगुणं चतुर्दशाहं स्थितं ना नरः पिबेत् ॥ २५ ॥ काश्मर्य्याद्यरिष्टः।

गङ्गाधरः—पुनर्नवे इत्यादि। द्वे पुनर्नवे। द्वे बले। पुनर्नवादिनिदिग्धिकान्तानि नव द्रव्याणि प्रत्येकं त्रिपलानि क्षोदयित्वा चतुर्द्रोणे सलिले पक्त्वा द्रोणावशेषे सलिले तं रसं पूत्वा तत्र पुराणाद् गुडाद् द्वे तुले मिश्रयित्वा तत् सुशीतं यदा स्यात् तदा मधुप्रस्थयुक्तं चतुःशरावमधुयुक्तं घृतभाजनस्थं मासं त्रिंशद्दिनं यवानां पर्णे पर्णमध्ये तद्घृतभाजनमाच्छाद्य निदध्यात्। मासात् परतश्च तं रसं हेमादिकैश्चूर्णीकृतैः प्रत्येकमर्द्धपलांशैर्युक्तं गन्धान्वितं पुनश्च क्षौद्रघृतप्रदिग्धं मानानुक्ते पूर्व्वोक्तमानमत्र मधुनः प्रस्थं तत्साहचर्य्यात् पुराणगव्यघृतस्यापि प्रस्थमेकीकृत्य दर्व्यालोड्य प्रदिग्धं जीर्णे पूर्व्वदिनाहारे प्रातः-

चक्रपाणिः—काश्मर्य्येत्यादौ उष्ण इत्युष्णकाले, द्विगुणमिति द्विसप्ताहं शीतकाले स्थाप्यम्। अष्टशत इति संज्ञा काश्मर्य्यादिसप्तशतं मेलयित्वा कृतत्वाज्ज्ञेया ॥ २५ ॥

चक्रपाणिः—पुनर्नवे द्वे इत्यादौ प्रत्येकं द्रव्याणां त्रिपलिकत्वम्। द्रोणावशेषविधानाच्च चतुर्द्रोणं जलस्य ज्ञेयम्। तथाहि सति (यदि) शेषेण द्रोणः क्वाथो भवति। यवानामिति

शाखानिलं बद्धपुरीषताञ्च हिक्कां किलासञ्च हलीमकञ्च ।
क्षिप्रं जयेद् वर्णबलायुरोजस्तेजोऽन्वितो मांसरसान्नभोजी ॥२६॥

पुनर्नवाद्यरिष्टः ।

फलत्रिकं चित्रकपिप्पली च सदीप्यकं लोहरजो विडङ्गम् ।
चूर्णीकृतं कौड़विकं द्विरंशं क्षौद्रं पुराणस्य तुलां गुड़स्य ।
मासं निदध्याद् घृतभाजनस्थं यवेषु तानेव निहन्ति रोगान् ॥२७

फलत्रिकाद्यरिष्टः ।

ये चार्शसां पाण्डुविकारिणाञ्च
प्रोक्ता हिताः शोफिषु तेऽप्यरिष्टाः ॥ २८ ॥

कृष्णा सपाठा गजपिप्पली च निदिग्धिका चित्रकनागरञ्च ।
सपिप्पलीमूलरजन्यजाजी-मुस्तञ्च चूर्णं सुखतोयपीतम् ॥

काले व्याधिबलं समीक्ष्य पिबेत् । हृत्पाण्डुरोगादिकं क्षिप्रं जयेत् । मांसरसान्नभोजी शोथी वर्णाद्यन्वितो भवतीति शेषः ॥ २६ ॥ पुनर्नवाद्यरिष्टः ।

गङ्गाधरः—फलत्रिकमित्यादि । लोहरजो मारितपुटितं लौहम् । फलत्रिकादीनामष्टानां चूर्ण मिलितं कौड़विकं क्षौद्रं द्विरंशं द्विकुड़वं पुराणस्य संवत्सरातीतस्य गुड़स्य तुलामेकीकृत्य घृतभाजनस्थं यवेषु यवराशिमध्ये मासं त्रिंशद्दिनं निदध्यात् । जातं तदरिष्टं तान् हृत्पाण्डुरोगादीन् रोगान् निहन्ति ॥ २७ ॥

फलत्रिकाद्यरिष्टः ।

गङ्गाधरः—ये चार्शसामित्यादि । ये चारिष्टा अर्शसां पाण्डुविकारिणाञ्चारिष्टाः प्रोक्तास्तेऽप्यरिष्टाः शोफिषु हिता भवन्ति ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—इत्यरिष्टानुक्त्वा शोफे चूर्णमाह—कृष्णेत्यादि । कृष्णा पिप्पली, अजाजी जीरकम् । कृष्णादिमुस्तान्तं दशद्रव्यं चूर्णं कृत्वा सुखोष्णतोयेन

यवराशौ । क्षौद्रघृतप्रदिग्धे कुम्भे कृत्वा मासं स्थाप्यमिति ज्ञेयम् । किंवा क्षौद्रघृतप्रलिप्तसुगन्धे भाजने कृत्वा पचेत् । षड् जठराणां भेषजासाध्यच्छिद्रोदकौ वर्ज्जयित्वा ॥ २६ ॥

चक्रपाणिः—फलत्रिकमित्यादौ द्विप्रस्थे त्रिफलादीनां चतुर्गुणं जलं दत्त्वा पादावशेषः कषायान्तरोक्तोऽपि आसवान्तरे दृष्टत्वात् ज्ञेयः । चूर्णीकृतमिति कषायार्थं जर्ज्जरीकृतम् । अन्ये तु चूर्ण एव द्रोणार्द्धं परं जलं ददति । किंवा कुड़वमानत्वं चूर्णस्य देयम्, तेन द्विरंशं क्षौद्रमिति द्विकुड़वं षोड़शपलमिति यावत् ॥ २७ । २८ ॥

हन्यात् त्रिदोषं चिरजञ्च शोफं कल्कश्च भूनिम्बमहौषधाभ्याम् ।
अयोरजस्त्र्यूषणयावशूकं चूर्णञ्च पीतं त्रिफलारसेन ॥ २९ ॥
क्षारद्वयं स्याल्लवणानि चत्वार्य्ययोरजो व्योषफलत्रिके च ।
सपिप्पलीमूलविडङ्गसारं मुस्ताजमोदामरदारुविल्वम् ॥
कलिङ्गका चित्रकमूलपाठे यष्ट्याह्वयं सातिविषं पलांशम् ।
सहिङ्गुकर्षन्तु सुसूक्ष्मचूर्णं * द्रोणं तथा मूलकशुण्ठकानाम् ॥
स्याद् भस्मनस्तत्सलिलेन साध्यमालोड्य यावद्‌घनमप्रदग्धम् ।
स्त्यानं ततः कोलसमान्तु मात्रां कृत्वा सुशुष्कां विधिनोपयुञ्ज्यात् ॥
प्लीहोदरश्वित्रहलीमकार्शः-पाण्डामयारोचकशोषशोफान् ।
विसूचिकागुल्मगराश्मरीश्च स श्वासकासान् प्रणुदेत् सुकष्टान् ॥ ३०

इति क्षारगुडिका ।

पीतं त्रिदोषं शोफं हन्यात्। भूनिम्बमहौषधाभ्यां कल्कश्च सुखतोयपीतस्त्रिदोषं शोफं निहन्यात्। अयोरज इत्यादि। अयोरजो मारितपुटितलौहं पञ्चद्रव्यचूर्णं त्रिफलारसेन पीतं हन्यात् त्रिदोषमित्याद्याशीः ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—क्षारद्वयमित्यादि। मूलकशुण्ठकानां शुष्कमूलकानि दग्ध्वा तेषां भस्मनो द्रोणं द्वात्रिंशच्छरावमष्टगुणे तोये पक्त्वा चतुर्थांशशेषितं वस्त्रे पुनरेकविंशतिवारं परिस्राव्य तत्सलिलेन क्षारद्वयादीनां प्रत्येकं पलांश सुसूक्ष्मचूर्णं घृतभृष्टहिङ्गुचूर्णकर्षसहितमालोड्य साध्यं, तावत् पक्तव्यं यावत् घनञ्च अप्रदग्धञ्च स्यात्। ततः स्त्यानं घनं तत् कोलसमां मात्रां गुडिकां कृत्वा सुशुष्कां विधिना उपयुञ्ज्यात्। प्लीहेत्याद्याशीः। यस्तु क्षारोदकं पक्त्वा घनीभूते क्षारद्वयादिकं प्रक्षिप्य गुडिकां कृत्वा व्यवहरति, तदसङ्गतम्;—तत् सलिलेन साध्यमालोड्येति वचनात्। "सौवर्चलं सैन्धवञ्च विड़मौद्भिदमेव च। चतुर्लवणमत्र स्याज्जलमष्टगुणं मतम्। पानीयो यस्तु गुल्मादौ तं वारानक-

चक्रपाणिः—पिप्पल्याद्य चूर्ण—प्रत्येकं मिलितैर्वा। त्रिदोषमिति वातादिभिर्जनितम् इति ज्ञेयम्। न चात्र त्रिदोषस्यासाध्यत्वं युक्तम् ॥ २९ ॥

चक्रपाणिः—चत्वारि लवणानि सामुद्रवर्ज्जं दीर्घञ्जीवितीयोक्तानि। अत्र शुष्कचूर्णम् इति सूक्ष्मचूर्णं ग्राह्यम्। अत्र जलमानमपि चूर्णचतुर्गुणं देयम्। स्त्यानमिति घनम् ॥ ३० ॥

* सहिङ्गुकर्षं त्वणुशुष्कचूर्णमिति चक्रानुमतः पाठः ।

प्रयोजयेदार्द्रकनागरं वा तुल्यं गुड़ेनार्द्धपलाभिवृद्ध्या ॥
मात्रा परं पञ्च पलानि मासं जीर्णे पयो यूषरसांश्च भक्तम् ॥
गुल्मोदरार्शःश्वयथुप्रमेहान् कासप्रतिश्यालसकाविपाकान् ।
सकामलाशोषमनोविकारान् श्वासं कफञ्चैव जयेत् प्रयोगः ॥३१

गुड़ार्द्रकप्रयोगः ।

रसस्तथैवार्द्रकनागरस्य पेयोऽथ जीर्णे पयसान्नमद्यात् ।
शिलाह्वयश्च त्रिफलारसेन हन्यात् त्रिदोषं श्वयथुं प्रसह्य ॥ ३२ ॥

शिलाजतुप्रयोगः ।

विंशतिम् । स्रावयेत् षड्गुणे तोये केचिदाहुश्चतुर्गुणे" । इति । नायं क्षारः पानीयः ॥ ३० ॥ क्षारगुड़िका ।

गङ्गाधरः—प्रयोजयेदित्यादि । आर्द्रकनागरम् आर्द्रकमशुष्कं नागरं शुष्कं शृङ्गवेरमित्येवं नार्थः । किन्तु आर्द्रकनागरमार्द्रकशृङ्गवेरं वर्षातीतगुड़ेन तुल्यं द्वयं प्रथमदिनमर्द्धपलं प्रयोजयेदुत्तरोत्तरदिनेष्वर्द्धपलाभिवृद्ध्या मात्रा पञ्च-पलानि भवति दशमदिने, ततः प्रतिदिनं पञ्चपलमात्रां मासं यावत् प्रयोजयेत् भक्षेत । औषधे जीर्णे सति परं पयो मुद्गादियूषग्राम्याब्जानूपमांसभिन्नमांस-रसान् भक्तञ्च प्रयोजयेन्न त्वन्यभक्तम् । शेषाशीः । गुड़ार्द्रकप्रयोगः ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—रस इत्यादि । आर्द्रनागरस्य शृङ्गवेरस्य रसस्तथार्द्धपलाभि-वृद्ध्या पञ्च पलानि मात्रा भवतीत्येवं मासं यावत् पेयः । अथास्मिन् जीर्णे पयसान्नमद्यात् । एष आर्द्रकरसप्रयोगः । शिलाह्वयश्च शिलाजतुसंज्ञं द्रव्यं त्रिफलारसेन दोषबलमवेक्ष्य प्रयुक्तं त्रिदोषं श्वयथुं प्रसह्य निहन्यात् ॥ ३२ ॥

शिलाजतुप्रयोगः ।

चक्रपाणिः—आर्द्रकनागरमित्यशुष्कनागरम् । अर्द्धपलाभिवृद्धिश्च इह गुड़नागराभ्यां ज्ञेया । अन्यथा केवलार्द्रकवृद्ध्या पञ्चपलमाने गुड़ेन समं दशपलतायां भूरिदोषाग्नि-वधादिदोषकारकं स्यात् । अर्द्धपलादारभ्य प्रतिदिनमर्द्धपलवृद्ध्या दशभिर्दिनैः पञ्चपलं भवति । ततस्तु पञ्चपलस्य यावन्मासमुपयोगः ॥ ३१ ॥

चक्रपाणिः—रसस्तथैवेत्यादौ पूर्व्वयोगवत् अर्द्धपलाभिवृद्धिः । गुड़युक्तत्वञ्च इत्यादि सर्व्वं तथैवेति पदेन गृह्यते ॥ ३२ ॥

द्विपञ्चमूल्यास्तु पचेत् कषाये कंसेऽभयानाञ्च शतं गुडाच्च।
लेहे सुसिद्धेऽथ विनीय चूर्णं व्योषं त्रिसौगन्ध्यमुपास्थिते च॥
प्रस्थार्द्धमात्रं मधुनः सुशीते किञ्चिच्च चूर्णादपि यावशूकात्।
एकां ततः प्राश्य ततश्च लेहाच्छुक्तिं निहन्ति श्वयथुं प्रवृद्धम्॥
श्वासज्वरारोचकमेहगुल्म-प्लीहत्रिदोषोदरपाण्डुरोगान्।
कार्श्यामवातावसृगम्लपित्त-वैवर्ण्यमूत्रानिलशुक्रदोषान्॥ ३३॥

कंसहरीतकी।

गङ्गाधरः—द्विपञ्चमूलीत्यादि। द्विपञ्चमूली प्राधान्यादिह दशमूली। तस्या अष्टशरावं कंस आढके कषाये क्रियमाणेऽभयानां गुडकशतमेकञ्च पोट्टले बद्धा क्षिप्त्वा पचेन् चतुर्थांशावशेषे तस्मिन् आढके कषाये वस्त्रपूते तदभयाशतं छित्त्वा मध्यतोऽस्थीनि आहृत्य प्रक्षिप्य वर्षातीतगुडाच्च शतं पलानि दत्त्वालोड्य पचेत्। लेहे सुसिद्धे व्योषं त्रिसौगन्ध्यचूर्णं मिलित्वा प्रस्थार्द्धमात्रं प्रत्येकं दशमाषकाधिकपलमानं यावशूकात् किञ्चिच्च कर्षमानं विनीयावतारयेत् उपास्थिते च सुशीते मधुनः प्रस्थार्द्धमात्रं विनीय तत एकां हरीतकीं ततश्च लेहात् शुक्तिमर्द्धपलं प्राश्य श्वयथुं विनिहन्तीत्याद्याशीः। यस्त्वेनां कंसहरीतकीं व्याख्याय प्रतिसंस्कृत्य दशमूलीहरीतकीतिनाम्नोक्ता तत्र प्रमादेन व्योषादीनां प्रस्थार्द्धमात्रमित्यनेन अन्वयं न बुद्धा तेषां मानमनुक्तं मत्वा पलादिमानं मानानुक्तेरुक्तम्। यस्त्वार्षं दशमूलीहरीतकीवचनं मन्यते स पुनः कंसहरीतक्याः पृथग्दशमूलीहरीतकीति अवश्यं ब्रूयात्॥ ३३॥ कंसहरीतकी।

चक्रपाणिः—द्विपञ्चेत्यादौ निर्दिष्टत्वात् कंसः काथ्याद् भवति तावन्मानं दशमूलं चतुःषष्टिपलं ग्राह्यम्। अन्ये तु द्विपञ्चमूलस्य तुला कषाय इति। अभयानाञ्च शतम्। व्योषत्रिसौगन्ध्ययोः माननिर्देशेन इहैवोक्तचूर्णमानानुसारेण मानं ज्ञेयम्। अगस्त्यहरीतक्यां गुडतुलायां पिप्पलीचूर्णपलचतुष्टयमित्युक्तम्। तथा च्यवने मत्स्यण्डिकातुलायां पिप्पलीचूर्णपलद्वयमुक्तम्। तदिहापि गुडशते व्योषस्य कटुद्रव्यस्य पलचतुष्टयं तथा च्यवने चातुर्जातकस्य गन्धार्थस्य पलमुक्तम्। तदनुसारेणेह द्विपलं त्रिसौगन्ध्यम्। किञ्चिच्छब्दस्य अल्पवचनत्वात् अलोकनागरादिचूर्णात् अर्द्धमानं ज्ञेयम्। केचित् तु किञ्चिच्छब्दं कर्षपर्य्यायं वदन्ति तन्त्रान्तरप्रत्ययात्। त्रिसौगन्ध्यस्य प्रत्येकं कर्षमानत्वं ज्ञेयम् त्रूषण एव। क्षाराणान्तु प्रत्येकं पलमुक्तम्। "दशमूलकषायस्य कंसे पथ्याशतं गुडात्। तुलां पचेत् ततः दद्याद् व्योषक्षारचतुःपलम्। त्रिसुगन्धस्य कर्षांशं प्रस्थार्द्धं मधुनो हिमे" इत्यादि॥ ३३॥

पटोलमूलामरदारुदन्ती-त्रायन्तिपिप्पल्यभयात्रिशालाः ।
यष्ट्याह्वयं तिक्तकरोहिणी च सचन्दना स्यान्निचुलानि दार्व्वी ॥
कर्षोन्मितैस्तैः क्वथितः कषायो घृतेन पेयः कुड़वेन युक्तः ।
विसर्पदाहज्वरसन्निपात-तृष्णाविषाणि श्वयथुश्च हन्ति ॥ ३४ ॥
यमानिकाचित्रकधान्यपाठाः * सदीप्यकत्र्यूषणवेतसाम्लाः ।
विल्वात् फलं दाड़िमयावशूके सपिप्पलीमूलमथापि चव्यम् ॥
पिष्ट्वाक्षमात्राणि जलाढ़केन पक्त्वा घृतप्रस्थमथ प्रदद्यात् ।
अर्शांसि गुल्मं श्वयथुञ्च कृच्छ्रं निहन्ति वह्निञ्च करोति दीप्तम् ॥३५
पिबेद्ध घृतञ्चाष्टगुणाम्बुसिद्धं सचित्रकक्षारमुदारवीर्य्यम् ।
कल्याणकं वापि स[पञ्च]गव्यं तिक्तं महद्ध वाप्यथ तिक्तकं वा ।३६

गङ्गाधरः—पटोलेत्यादि । पटोलमूलादीनि दार्व्व्यन्तानि द्वादश । तैः प्रत्येकं कर्षोन्मितैर्मिलिता द्वादशकर्षैश्चतुर्व्विंशतिपलजले पक्त्वा चतुर्थांशावशेषः षट्पलमितः क्वथितः कषायः कुड़वेन चतुःपलमितेन घृतेन युक्तः शोथिना पेयो यथाग्निबलम् । विसर्पेत्याद्याशीः ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—यमानिकेत्यादि । वेतसाम्लोऽम्लवेतसः । विल्वादामं फलम् । दाड़िमस्य फलत्वक् । यमानिकादीनि चव्यान्तानि चतुर्द्दश कल्कीकृत्य जलाढ़केन घृतप्रस्थं पक्त्वा प्रदद्यात् । अर्शांसीत्याद्याशीः ॥ ३५ ॥ यमानिकादिघृतम् ।

गङ्गाधरः—पिबेदित्यादि । सचित्रकक्षारमिति द्वयं कल्कीकृत्याष्टगुणेऽम्बुनि सिद्धं पक्वमुदारवीर्य्यं शोथी पिबेत् । (चित्रकघृतम्) ।०। उन्मादोक्तं कल्याणकं घृतमथवा पञ्चगव्यघृतमथवा महातिक्तकघृतमथवा तिक्तकघृतं शोथी पिबेदिति पूर्व्वेणान्वयः ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—पटोलमूलेत्यादौ क्वाथ्यद्रव्यपलत्रयम् अष्टगुणजलपरिभाषया क्वथनीयम् । ततश्चतुर्भागावशेषेण षट्पलमानः कषायो भवति । उक्तं हि "कर्षादौ तु पलं यावद् दद्यात् षोड़शकं जलम् । ततश्च कुड़वं यावत् तोयमष्टगुणं भवेत्" इति ॥ ३४ ॥

चक्रपाणिः—सचित्रकेत्यादौ विल्वात् पलमिति पठन्ति । तन्मते विल्वं पलमानं शेषन्तु कार्षिकम् ॥ ३५ । ३६ ॥

---

* "सचित्रका धान्ययवानि पाठाः सदीप्यकत्र्यूषणवेतसाम्लाः" इति चक्रः । केचिदिदं चित्रकादि घृतं वदन्ति ।

क्षीरं घटे चित्रककल्कलिप्ते दध्यागतं स्वादु विमथ्य तेन।
तज्जं घृतं चित्रकमूलगर्भं तक्रेण सिद्धं श्वयथुघ्नमग्रम्॥
अर्शांसि सामानिलगुल्ममेहांस्तद्धन्ति दीप्तश्च करोति वह्निम्।
तक्रेण चाद्यात् सघृतेन तेन भोज्यानि सिद्धामथवा यवागूम्॥३७

चित्रकघृतम्।

जीवन्त्यजाजीशटिपौष्कराह्वैः सकारवीचित्रकविल्वमध्यः।
सयावशूकैर्बदरप्रमाणैर्वृक्षाम्लयुक्ता घृततैलभृष्टा॥
अर्शोऽतिसारानिलगुल्मशोफ-हृद्रोगमन्दाग्निहिता यवागूः।
या पञ्चमूल-*-विधिनैव तेन सिद्धा भवेत् सा हि समा तथैव॥३८

गङ्गाधरः—क्षीरमित्यादि। चित्रकत्वचं पिष्ट्वा तेन घटेऽन्तरं लिप्ते क्षीरं दधिवीजं दत्त्वा स्थापयेत् तत् दधिभावमागतं मन्थानदण्डेन विमथ्य तज्जं घृतं चित्रकमूलं कल्कीकृत्य घृतगर्भं दत्त्वा तेन तक्रेण उद्धृतघृतशेषतक्रेण चतुर्गुणेन सिद्धं पक्वमग्रं श्वयथुघ्नमिति। अत्र कश्चित् तक्रमाणं नेच्छति यावतो दध्न उत्थितं यावद् घृतं तावद् घृतं तावता तक्रेण पादिकचित्रमूलकल्केन पचेदिति चाह। प्रयोगश्चास्यायम्। सघृतेनोत्सिद्धेनोक्तेन घृतेन सहितेन तेन च तक्रेण भोज्यानि शोथी अद्यात्। अथवा तेन सिद्धेन घृतेन तेन च तक्रेण सिद्धां यवागूं मण्डपेयाविलेपीनामन्यतमामद्यात्॥ ३७॥ चित्रकघृतम्।

गङ्गाधरः—जीवन्तीत्यादि। जीवन्त्यादियावशूकान्तैरष्टभिर्बदरप्रमाणैः कोलप्रमाणैः कल्कैर्वा कषायर्वार्द्धशृतैः मण्डपेयाविलेप्यन्यतमा यवागूर्वृक्षाम्ल-युक्ताम्लकरणोपयुक्ततिन्तिडीफलाम्ला घृततैलभृष्टा अर्शोऽतिसारादिहिता। या यवागूः पञ्चभिः पञ्चमूलैः तेनैव विधिना कल्कैरर्द्धशृतैः कषायैर्वा तेनैव विधिना वृक्षाम्लयुक्ता घृततैलभृष्टा च सा तथैव समा अर्शआदिपूर्व्वोक्तरोग-हिता भवेत्॥ ३८॥

चक्रपाणिः—दध्यागतमिति दधिभावेन परिणतम्। तेनेति यथोक्तदधिमथनजातेन तक्रेण॥ ३७

चक्रपाणिः—जीवन्तीत्यादौ बदरप्रमाणैरिति द्विशाणिकैः। विधिनैव तेनेत्यत्र बदरमानत्वं द्रव्याणां ज्ञेयम्॥ ३८॥

---

* या पञ्चकोलैरिति पाठान्तरम्।

कुलत्थयूषश्च सपिप्पलीको मौद्गस्तु सत्र्यूषणयावशूकः ।
रसांस्तथा विष्किरजाङ्गलानां सकूर्म्मगोधाशिखिशल्लकानाम् ॥
सुवर्च्चला * गृञ्जनकं पटोलं सवायसीमूलकवेत्रनिम्बम् ।
शाकार्थिनां शाकमिति प्रशस्तं भोज्ये पुराणश्च यवः सशालिः॥३९
आभ्यन्तरं भेषजमुक्तमेतद् वहिर्हितं यच्छृणु तद् यथावत् ।
स्नेहान् प्रदेहान् परिषेचनानि स्वेदश्च वातप्रवलस्य कुर्य्यात् ॥४०
शैलेयकुष्ठागुरुदारुकौन्ती-त्वक्पद्मकैलाम्वुपलाशमुस्तैः ।
प्रियङ्गुथौणेयकहेममांसी-तालीशपत्रप्लवपत्रधान्यैः ॥
श्रीवेष्टकध्यामकपिप्पलीभिः पृक्कानखैश्चैव यथोपलाभम् ।
वातान्वितेऽभ्यङ्गमुशन्ति तैलं सिद्धं सुपिष्टैरपि च प्रदेहम् ॥४१॥
शैलेयादितैलप्रदेहौ ।

गङ्गाधरः—कुलत्थेत्यादि । सपिप्पलीकः पिप्पल्याः कल्केन कषायेण वा सिद्धः कुलत्थयूषः । सत्र्यूषणयावशूको मौद्गो यूषस्त्रिकटुयवक्षाराणां कल्केन कषायेण वा सिद्धः । विष्किरादीनां मांसरसाश्च शोफिनो हिताः । अब्जत्वेऽपि कूर्म्मस्यापवादोऽयम् । शल्लकः शेजाड़ इति ख्यातः । सुवर्च्चलेत्यादि । सुवर्च्चला सूर्य्यमुखी, वायसी काकमाची, मूलकं वालमूलं न तु वृहन्मूलम् । शुष्क-वृहन्मूलं वा । शाकार्थिनां शोफिनामिदं शाकम् । भोज्ये तु यवश्च पुराणः शालिश्च पुराण इति ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—आभ्यन्तरमित्यादि । शोफिनामाभ्यन्तरं भेषजमुक्तम् अतः परं वहिर्हितं भेषजं यथावत् तच्च शृणु । वातप्रवलस्य शोथस्य स्नेहादीन् कुर्य्यात् ॥ ४०

गङ्गाधरः—स्नेहप्रदेहावाह—शैलेयेत्यादि । पद्मकं पद्मकाष्ठं, पलाशः शटी, थौणेयकं ग्रन्थिपर्णं, छान्दसत्वात् सकारलोपः । हेम नागकेशरं, प्लवः कैवर्त्त-

चक्रपाणिः—सकूर्म्मेत्यादौ कूर्म्मविधानं मत्स्यमांसनिषेधेऽपि अपवादरूपं ज्ञेयम् । शल्लकः शल्लकी-(सजारु)-संज्ञः । सुवर्च्चिका सूर्य्यावर्त्तः । गृञ्जनकं रसोनकः किंवा गृञ्जनकं शोभाञ्जनम् । वायसी काकमाची । वहिर्हितमिति भेषजम् ॥ ३९ । ४० ॥

चक्रपाणिः—शैलेयेत्यादौ पलाशः शटी । तैलं सिद्धम् । सुपिष्टैरिति शैलेयादिभिः सुपिष्टैस्तैलं सिद्धम् उशन्ति, तथा तैरेव सुपिष्टैः प्रदेहं कथयन्ति ॥ ४१ ॥

* सुवर्च्चलेत्यत्र सुवर्च्चिकेति चक्रः ।

जलैस्तथैरण्डवृषार्कशिग्रु-काश्मर्य्यपत्रार्ज्जकजैश्च सिद्धैः ।
स्विन्नः कवोष्णै रवितप्ततोयैः स्नातश्च गन्धैरनुलेपनीयः ॥ ४२ ॥
सवेतसाः क्षीरवतां द्रुमाणां त्वचः समाञ्जिष्ठलतामृणालाः ।
सचन्दनाः पद्मकवालकौ च पित्ते प्रदेहस्तु सतैलपाकः ॥
आक्तस्य तेनाम्बु रविप्रतप्तं सचन्दनं साभयपद्मकञ्च ।
स्नाने हितं क्षीरवतां कषायः क्षीरोदकं चन्दनलेपनञ्च ॥ ४३ ॥

मुस्तकं, पत्रं तेजपत्रं, पृक्का पिड्‌ङ्ग इति लोके। नखो व्याघ्रनखो हिंस्रा। एषां यथोपलाभं गृहीत्वा तैलपादिकं कल्कीकृत्य चतुर्गुणजले सिद्धं पक्वं तैलं वातान्विते शोथेऽभ्यङ्गमुशन्ति। पिष्टैरप्येतैर्वातान्विते प्रदेहमुशन्ति। शैलेयादि-तैलप्रदेहौ ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—जलैरित्यादि। एरण्डादिकाश्मर्य्यान्तानां पत्राणि, तथार्ज्जकस्य पर्णासस्य मूलादि, तेभ्यो जातैः पक्वैः कवोष्णैर्जलैः स्विन्नः कोष्ठं पूरयित्वा तन्मध्येऽवगाहनं कुर्य्यात् यावत् स्विन्नः स्याद् घर्म्मागमः स्यात्। तत उत्थाय रवितप्ततोयैः स्नातश्च वातोत्थितशोथी गन्धैरुशीरादिभिरनुलेपनीयः ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—सवेतसा इत्यादि। पैत्ते शोथे क्षीरवतां वटोडुम्बराश्वत्थप्लक्ष-कपीतनानां द्रुमाणां त्वचः सवेतसा वेतसतरुत्वक् माञ्जिष्ठा लता चोशीरश्च रक्तचन्दनं पद्मकाष्ठं बालकं सर्व्वं समभागेन पिष्ट्वा प्रदेहः कार्य्यः। तथा सर्व्वं कल्कीकृत्य तेषां क्वाथे च चतुर्गुणे तैलपाकः कार्य्यः। इति स्नेहप्रदेहौ पैत्ते।

परिषेचनमाह—आक्तस्येत्यादि। तेन सवेतसादिपक्वतैलेनाक्तस्याभ्यक्तस्य पैत्तिकशोफिनः स्नाने घृष्टचन्दनपेषितोशीरपद्मकाष्ठयुक्तमम्बु रविकरतप्तं हितम्। तथा क्षीरवतां द्रुमाणां त्वचां कषायश्च तस्य स्नाने हितः। क्षीरोदकञ्च स्नाने हितम्। स्नातस्य तस्य श्वेतचन्दनघृष्टानुलेपनञ्च हितमिति। स्वेदस्तु पैत्ते नेष्ट इति नोक्तः ॥ ४३ ॥

चक्रपाणिः—रविणा सूर्य्येण तप्ततोयैश्च स्नातः। गन्धैरगुर्व्वादिभिरालेपनीयः ॥ ४२ ॥

चक्रपाणिः—सवेतसा इत्यादिना पैत्ते प्रदेहमाह। क्षीरिद्रुमा अश्वत्थादयः। तैलपाक इति मञ्जिष्ठादिभिरेव क्वाथकल्केन स्नेहः कर्त्तव्यः। सचन्दनमित्यादौ चन्दनोशीरं पद्मकं शुभमित्यर्थः ॥ ४३ ॥

कफे तु कृष्णासिकतापुराणपिण्याकशिग्रुत्वगुमाप्रलेपः।
कुलत्थशुण्ठीजलमूत्रसेकश्चण्डागुरुभ्यामनुलेपनञ्च ॥ ४४ ॥
विभीतकानां फलमध्यलेपः सर्व्वेषु दाहार्त्तिहरः प्रदिष्टः।
यष्ट्याह्वमुस्तैः सकपित्थपत्रैः सचन्दनस्तत्पिड़कासु लेपः ॥४५॥
रास्नावृषार्कत्रिफलाविड़ङ्गं शिग्रुत्वचो मूषकपर्णिका च।
निम्बार्ज्जको व्याघ्रनखः समूर्व्वा सुवर्च्चला तिक्तकरोहिणी च ॥
सकाकमाची वृहती सकुष्ठा पुनर्नवा नागरचित्रकौ च।
उन्मर्द्दनं शोफिषु मूत्रपिष्टं शस्तस्तथा मूलकतोयसेकः ॥ ४६ ॥
शोफास्तु गात्रावयवाश्रिता ये ते स्थानदूष्याकृतिनामभेदात्।
शोथा वहुत्वादतिवृत्तसंख्यास्तेषान्तु कांश्चिद्‌ गदतो निबोध ॥४७

गङ्गाधरः—कफे त्वित्यादि। कफजे शोथे कृष्णा पिप्पली, पुराणपिण्याकः संवत्सरातीनसर्षपखलिः, शिग्रुत्वक्, उमा मसिना, एषां प्रलेपः। कुलत्थशुण्ठ्योर्जलं गोमूत्रञ्च मिश्रयित्वा कफशोफिनः सेकोऽत्र स्नानं ततोऽनुलेपनञ्च चण्डागुरुभ्याम्। चण्डः पिड़ङ्ग इति ख्यातः ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—विभीतकेत्यादि। विभीतकानां फलानां मध्यं मज्जा तदनुलेपस्तु सर्व्वेषु वातजादिषु शोथेषु दाहार्त्तिहरः। यष्ट्याह्वादिभिर्लेपः शोथे पिड़कासु प्रदिष्टः ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—रास्नेत्यादि। मूषिकपर्णिका द्रवन्ती दन्तीभेदः। अर्ज्जकः श्वेततुलसी। व्याघ्रनखो हिंस्रा। सुवर्च्चला सूर्य्यमणिः। रास्नाद्येकविंशतिद्रव्यं गोमूत्रपिष्टं सर्व्वेषु शोफेषु उन्मर्द्दनं शस्तं, तथा शुष्कमूलकतोयेन सेकः शस्तः ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—इति शोथरोगचिकित्सिते उत्सेधसामान्यादन्येषां शोफविशेषाणामत्र चिकित्सामाह—शोफास्त्वित्यादि। गात्रावयवाश्रिता ये शोफास्ते

चक्रपाणिः—सिकता बालुका। शिग्रोस्त्वक्। अनुलेपनं स्नानानन्तरमनुलेपनम् ॥ ४४ ॥

चक्रपाणिः—तत्पिड़कास्विति दाहादियुक्तपिड़िकासु ॥ ४५ ॥

चक्रपाणिः—रास्नेत्यादौ सर्व्वशोथोन्मर्द्दने सेकौ ब्रूते। व्याघ्रनखा नखी। मूषिकपर्णी पुन्नीपत्रेति ख्याता ॥ ४६ ॥

चक्रपाणिः—शोथास्त्वित्यादौ दूष्यो गलादिः। आकृतिराकारो दीर्घवर्णादिः। नामभेदस्तु

दोषास्त्रयः स्वैः कुपिता निदानैः कुर्व्वन्ति शोथं शिरसः सुघोरम् ।
अन्तर्गले घुर्घुरकान्वितञ्च शालूकमुच्छ्वासनिरोधकारि ॥
गलस्य सन्धौ चिबुके गले वा सदाहरागः श्वसनोच्छ्वसोग्रः * ।
शोथो भृशार्त्तिस्तु वितानिका स्याद्धन्याद् गले चेद् वलयीकृता सा ।
स्याद् विद्रधिर्मांसविदाहरागः पाकान्वितस्तालुनि स त्रिदोषः ।
जिह्वोपरिष्टादुपजिह्विका स्यात् कफादधस्तादधिजिह्विका च ॥
यो दन्तमांसे स तु रक्तपित्तात् पाको भवेत् सोपकुशः प्रदिष्टः ।
स्याद् दन्तविद्रध्यदि दन्तमांसे शोफः कफाच्छोणितसञ्चयोत्थः ॥

स्थानभेदाद् दृष्यभेदादाकृतिभेदान्नामभेदाद् बहुत्वात् अतिवृत्तसङ्ख्याः सङ्ख्यातिवर्त्तिनः । तेषां कांश्चिद् गदतो मत्तो निबोधाग्निवेश ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—दोषास्त्रय इत्यादि । त्रयो दोषाः शिरसः सुघोरं शोथं कुर्व्वन्ति । तथा त्रयो दोषा अन्तर्गले घुर्घुरशब्दकारि उच्छ्वासनिरोधकारि शालूकं नाम शोथं कुर्व्वन्ति ॥ ० ॥ गलस्य सन्धावित्यादि । गलस्य सन्धौ वा चिबुके वा गले वा यः शोथो दाहरागान्वित उग्रश्वासोच्छ्वासः भृशार्त्तिकारी सा वितानिका नाम स्यात् । सा चेद् गले वलयीकृता गोलाकारा स्यात् तदा हन्यात् ॥ ० ॥ स्याद् विद्रधिरित्यादि । तालुनि मांसविदाहरागः पाकान्वितो यो विद्रधिः स्यात् स त्रिदोषस्त्रिदोषजातः ॥ ० ॥ जिह्वोपरिष्टाद् यः शोथः स्यात् सा उपजिह्विका नाम स्यात् कफात् । जिह्वाया अधस्ताच्च कफाद् यः शोफः साधिजिह्विका नाम ॥ ० ॥ यो दन्तेत्यादि । यो दन्तमांसे शोथः स्यात् स तु रक्तपित्ताज्जायते, पाकश्च तस्य भवेत् स उपकुशो

शल्यादिषु विस्तरेणोक्तोऽपि कण्ठशालूक इत्यादिना लेशेनाभिहितः । एवं स्थानादिभेदकृतादतिबहुत्वात् बहुसंख्या ज्ञेया इति योज्यम् ॥ ४७ ॥

चक्रपाणिः—शिरसः सुघोरानित्यत्र लक्षणं त्रिदोषकृतम् । नाम च शिरःशोथे विज्ञेयम् । तन्त्रान्तरे द्वयमप्युपशीर्षकमित्युक्तम् । घुर्घुरिकान्वितमिति घुर्घुराकारशब्देन वेदनया वा युक्तम् । गलस्य सन्धाविति गलवदनसन्धौ । श्वसनासु इति श्वासवहनाडीषु । विदालिकायां दोषाश्रयः कारणत्वेनानुवर्त्तते । वलयीकृता स्यादिति कृत्स्नगलवेष्टकत्वेन वलयाकारः स्यात् ।

* "श्वसनासु चोग्रः" इति चक्रपाठः ।

गलस्य पार्श्वे गलगण्ड एकः स्याद् गण्डमाला बहुभिस्तु गण्डैः ।
साध्याः स्मृताः पीनसपार्श्वशूल-कासज्वरच्छर्दियुतास्त्वसाध्याः॥४८
तेषां सिराकायशिरोविरेका धूमः पुराणस्य घृतस्य पानम् ।
स्याल्लङ्घनं वक्त्रभवेषु चापि प्रघर्षणं स्यात् कवलग्रहश्च ॥ ४९ ॥
अङ्गैकदेशेष्वनिलादिभिः स्यात् स्वरूपधारी स्फुरणं सिराभिः ।
ग्रन्थिर्महान् मांसभवस्त्वनर्त्तिर्मेदोभवः स्निग्धतमश्चलश्च ॥५०॥

नाम प्रदिष्टः । दन्तमांसे शोणितसश्रयोत्थः कफाद् यः शोथो भवेत् सा दन्तविद्रधी स्यात् ॥ ० ॥ गलस्येत्यादि । गलस्य पार्श्वे यः शोथ एक एव स्यात् स गलगण्डो नाम स्यात् ॥ ० ॥ गलस्य पार्श्वे बहुभिस्तु गण्डैर्गण्डमाला स्यात् । ता गण्डमालाः साध्याः स्मृताः । पीनसपार्श्वशूलकासज्वरच्छर्दियुतास्तु असाध्याः ॥ ४८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—एषां शालूकादीनां चिकित्सामाह—तेषामित्यादि । तेषां शालूकविद्रध्युपजिह्वाधिजिह्वोपकुशदन्तविद्रधीगलगण्डगण्डमालाख्यानां शोथानां सिराविरेकः सिरावेधेन रक्तमोक्षणं, कायविरेको वमनविरेचनं, शिरोविरेको नस्तःकर्म्मविशेषः । वक्त्रभवेषु शोथेषु लङ्घनं प्रघर्षणं तत्तद्दोषहरद्रव्यस्य चर्णेन स्वरसेन तु कवलग्रहः ॥ ४९ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अङ्गैकदेशेष्वित्यादि । अङ्गस्य शरीरस्यैकदेशेषु कचित् कचित् स्थानेऽनिलादिभिर्व्यस्तैः समस्तैर्महान् ग्रन्थिः स्यात्; स्वरूपधारी येन दोषेण स्यात् तत्तद्दोषस्य स्वस्वलक्षणधारी स्यात् । तत्र वातिकः पैत्तिकः श्लैष्मिकः सान्निपातिकः स्वस्वलक्षणधारी । सिराभिर्जाते ग्रन्थौ स्फुरणं स्यात्, मांसभवस्तु ग्रन्थिर्महाननर्त्तिः स्यात् । मेदोभवो ग्रन्थिः स्निग्धतमश्च चलश्च । इति सप्तविधो ग्रन्थिः ॥ ५० ॥

सुश्रुतेऽप्युक्तम् । 'तत् सर्व्वथैवाप्रतिवार्य्यवीर्य्यं विवर्ज्जनीयं बलयं वदन्ति' । इयञ्च त्रिदोषजापि रक्तपित्ताधिका ज्ञेया । उपजिह्विकेह त्रिसोथोयोक्तापि तत्रानुक्ता धिजिह्विकाप्रसङ्गेनोक्ता । साध्याः स्मृता इत्यादि पीनसादिरहिताः साध्याः । एते च साध्यासाध्यविभागादिभेदाः शिरःशोथादयः सर्व्वे एव ज्ञेयाः । सिरा इति सिराव्यधः । विशेषचिकित्सात्र सुश्रुते प्रतिपत्तव्या ॥ ४८ । ४९ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—अङ्गैकदेशेष्वित्यादिना ग्रन्थीनाह । स्वरूपधारीति वातेन वातलक्षणधारी, पित्तेन पित्तलक्षणधारी, कफेन कफलक्षणधारी । ग्रन्थिसंज्ञया ग्रन्थ्याकारत्वं दर्शयति । स्फुरणो वेपमानश्च

संशोधिते स्वेदितमश्मकाष्ठैः साङ्गुष्ठदण्डैर्विलयेदपक्वम्।
विपाट्य चोद्धृत्य भिषक् सकोषं शस्त्रेण दग्ध्वा व्रणवच्चिकित्सेत्॥
अदग्ध ईषत्परिशेषितश्च प्रयाति भूयोऽपि शनैर्विवृद्धिम्।
तस्मादशेषः कुशलैः समन्ताच्छेद्यो भवेद् वीक्ष्य शरीरदेशान्॥
शेषे कृते पाकवशेन शीर्य्येदतः क्षतोत्थः प्रसरेद् विसर्पन्।
उपद्रवं तं प्रविचार्य्य तज्ज्ञस्तैर्भेषजैः पूर्व्वतरैर्यथोक्तैः॥
निवारयेदादित एव यत्नाद् विधानवित् स्वस्वविधिं विधाय।
ततः क्रमेणास्य यथाविधानं व्रणं व्रणज्ञस्त्वरया चिकित्सेत्॥५१

विवर्ज्जयेत् कुक्ष्युदराश्रितञ्च
तथा गले मर्म्मणि संश्रितञ्च।

गङ्गाधरः—तेषां चिकित्सामाह—संशोधिते इत्यादि। ग्रन्थिमपक्वं पुरुषे वमनादिना यथार्हं संशोधिते स्वेदितं कृत्वा अश्मना काष्ठविशेषेण बलयाकारनिर्म्मलेनाङ्गुष्ठाङ्गुलिपीड़नेन वा दण्डैर्वा विलयेत् विलयं नयेत्। पक्वं विपाट्य पाटयित्वा शस्त्रेण सकोषं वास्तुपर्य्यन्तमुद्धृत्य दग्ध्वा व्रणवच्चिकित्सेत्॥ ०॥ अदग्ध इत्यादि। यद्ययं ग्रन्थिः सकोषश्छिन्नोऽपि न दह्यते तदा भूयोऽपि शनैर्वृद्धिं प्रयाति। यदि पुनरीषत्परिशेषितश्छिद्यते दह्यते च तदापि भूयोऽपि विवृद्धिं प्रयाति। तस्मात् कुशलैर्वैद्यैः शरीरदेशान् मर्म्मादिभेदेन वीक्ष्य समन्तादशेषो ग्रन्थिश्छेद्यो भवेत्। शेषे कृते छिन्ने पाकवशेन पाचयित्वा शीर्य्येत्। अतः क्षतोत्थः पुनर्विसर्पन् सन् प्रसरेत्। तमुपद्रवं ज्ञो वैद्यः पूर्व्वतरैर्यो यो रोग उपद्रवः स्यात् तत्तद्रोगे यथोक्तैर्भेषजैः प्रविचार्य्य तत्तदुपद्रवस्य स्वस्वविधानं विधाय निवारयेत्। तत उपद्रवप्रशमनानन्तरं क्रमेणास्य ग्रन्थिरोगिणो व्रणं व्रणज्ञस्त्वरया चिकित्सेत्॥ ५१॥

गङ्गाधरः—अस्यासाध्यलक्षणमाह—विवर्ज्जयेदित्यादि। कुक्ष्युदराश्रितं

इत्यर्थः। मेदोभवे नार्त्तिर्भवति। महान् ग्रन्थिर्मांसभवो भवति। शोधित इति कृतशोधने पुरुषे। विलयेदिति विम्लापयेत्। सकोशमिति कोशवणम् उद्धृत्य ततो दग्ध्वा व्रणवत् चिकित्सेत्। असम्यग्दग्धेऽपरिशोधिते च ग्रन्थौ दोषमाह। अदग्ध इत्यादि। स्वैर्भेषजैरिति विसर्पभेषजैः॥ ५०। ५१॥

स्थूलः खरश्चापि भवेद् विवर्ज्ज्यो
यश्चापि वालस्थविरावलानाम् ॥ ५२ ॥

ग्रन्थ्यर्ब्बुदानाञ्च यतोऽविशेषः प्रदेशहेत्वाकृतिदोषदूष्यैः ।
ततश्चिकित्सेद् भिषगर्ब्बुदानि विधानविद् ग्रन्थिचिकित्सितेन ॥५३
ताम्रा समूला पिड़का भवेद् वा सा चालजी नाम परिस्रुताग्रा ।
रोगः क्षतश्चर्म्मनखान्तरे स्यान्मांसास्रदूषी भृशशीघ्रपाकः ॥

ग्रन्थिं तथा गले मर्म्मणि च संश्रितं ग्रन्थिं विवर्ज्जयेत् । स्थूलः खरश्चापि ग्रन्थिर्विवर्ज्ज्यः स्याद्, यश्च ग्रन्थिर्वालस्थविरावलानां भवति सोऽपि विवर्ज्ज्यः स्यात् । इति ग्रन्थेरसाध्यलक्षणं न तु शोथानां ग्रन्थेः प्रकरणात् । कृशस्य रोगैरवलस्य यो भवेदित्यादिना पूर्व्वमेव शोथस्यासाध्यत्वसाध्यत्वलक्षणस्योक्तत्वात् ॥ ५२ ॥

गङ्गाधरः—अथार्ब्बुदचिकित्सामतिदेशेनाह—ग्रन्थ्यर्ब्बुदानाञ्च इत्यादि । ग्रन्थीनामर्ब्बुदानाञ्च यतः प्रदेशादिभिरविशेषस्ततो विधानविद् ग्रन्थिचिकित्सितेनार्ब्बुदानि चिकित्सेत् ॥ ५३ ॥

गङ्गाधरः—अथ पिड़कामाह—ताम्रेत्यादि । समूला न या चलति प्रपीड़नेन सा समूला पिड़का । परिस्रुतमग्रे यस्या अलजी नाम सा पिड़का । यस्मिन् रोगे चर्म्मनखान्तरे नखचर्म्माभ्यन्तरे क्षतः स्याद् भृशशीघ्रपाकः स्यात्

चक्रपाणिः—विवर्ज्जयेदित्यादिनाऽसाध्यग्रन्थिभेदानाह ॥ ५२ ॥

चक्रपाणिः—अर्ब्बुदचिकित्सातिदेशार्थमाह—ग्रन्थ्यर्ब्बुदानामिति । अविशेष इव अविशेष इह ज्ञेयः । सुश्रुतेऽपि पृथक् ग्रन्थिलक्षणमुक्त्वाऽर्ब्बुदलक्षणमुक्तम्—"गात्रप्रदेशे क्वचिदेव दोषाः संमूर्च्छिता मांसमसृक् प्रदूष्य । वृत्तं स्थिरं मन्दरुजं महान्तमनल्पमूलं चिरवृद्ध्यपाकम् । कुर्व्वन्ति मांसोच्छ्रयमत्यगाधं तदर्ब्बुदं शास्त्रविदो वदन्ति" । तस्मात् स्तोकविशेषे सत्यपि प्रावाद्यविशेषात् ग्रन्थिविशेषचिकित्सैवातिदिश्यतेऽर्ब्बुदे ॥ ५३ ॥

ज्वरान्विता वङ्क्षणकक्षजाया वर्त्तिर्निरर्त्तिः कठिनायता च ।
विदारिका सा कफमारुताभ्यां तासां यथादोषमुपक्रमः स्यात् ।
विस्रावणं पिण्डिकयोपनाहाः पक्वेषु चैव व्रणवच्चिकित्सा ॥५४॥
विस्फोटकाः सर्व्वशरीरगास्तु स्फोटाः सदाहा ज्वरतर्षयुक्ताः ।
यज्ञोपवीतप्रतिमाः प्रभूताः पित्तानिलाभ्यां जनितास्तु कक्षाः ॥
याश्चापराः स्युः पिड़काः प्रकीर्णाः स्थूलाणुमध्या अपि पित्तजास्ताः।
क्षुद्रप्रमाणाः पिड़काः शरीरे सर्व्वाङ्गगाः सज्वरदाहतृष्णाः ।
कण्डूयुताः सारुचिसप्रसेका रोमान्तिकाः पित्तकफात् प्रदिष्टाः ॥
याः सर्व्वगात्रेषु मसूरमात्रा
मसूरिकाः पित्तकफात् प्रदिष्टाः ।

स रोगो मांसासृग्दूषी चर्म्म नाम स्यात् ॥ ० ॥ ज्वरान्वितेत्यादि । या वर्त्तिरिव मूर्त्तिर्निरर्त्तिरर्त्तिहीना ज्वरान्विता वङ्क्षणे कक्षे वा जायते कठिना चायता च सा वर्त्तिर्विदारिका नाम कफमारुताभ्यां जायते। तासामलजजीमांसासृग्दूषिविदारिकाख्यानां शोथानां यथादोषमुपक्रमः स्यात्। तथा विस्रावणं शोणितस्य यवादीनां पिण्डिकया चोपनाहाः। एवं पक्वेषु व्रणवच्चिकित्सा स्यादिति ॥ ५४ ॥

गङ्गाधरः—ये स्फोटाः सर्व्वशरीरगाः सदाहा ज्वरेण तर्षेण युक्तास्ते विस्फोटका नाम ॥०॥ यज्ञोपवीतेति। यथोपवीतिर्धार्य्यते तथा प्रभूताः पिड़का याः पित्तानिलाभ्यां जायन्ते ताः कक्षा नाम ॥०॥ याश्चापराः पिड़काः प्रकीर्णाः शरीरव्याप्ताः स्थूलाणुमध्याः काश्चित् स्थूलाः काश्चिदण्व्यः काश्चिन्मध्यास्ता अपि पित्तजाताः पिड़का नाम ॥०॥ क्षुद्रप्रमाणाः पिडकाः शरीरे सर्व्वाङ्गगाः सज्वरदाहतृष्णाः कण्डूयुताः सारुचयः सप्रसेकाश्च पित्तकफाज्जातास्ता रोमान्तिका नाम प्रदिष्टाः ॥ ० ॥ याः पिडकाः सर्व्वगात्रेषु मसूरमात्राः

चक्रपाणिः—कर्म्मनखान्तर इति कर्म्मनखसन्धौ। विदारिकेह कफवाताभ्यामित्युच्यते। सुश्रुते विदारिका सा सर्व्वजेति पठिता, तेनेहापि कफवाताधिका हीनपित्ता च विज्ञेया। तेषामित्यनेन विदारिकारोगान् प्रत्यवमृशति। विस्रावणमिति रक्तविस्रावणम्। पिण्डिकयेति पिण्डिकास्वेदेन ॥ ५४ ॥

चक्रपाणिः—स्फोटा इह क्षुद्रस्फोटाः चिरस्थायिनः। यज्ञोपवीतप्रतिमा इति यज्ञोपवीत-

वीसर्पशान्तौ विहिता क्रिया या
तां तासु * कुष्ठे च हितां विदध्यात् ॥ ५५ ॥
वृद्धे-†-ऽनिलाद्यैर्वृषणे स्वलिङ्गै-
रन्त्रो निरेति प्रविशेन्मुहुश्च ।
मूत्रेण पूर्णं मृदु मेदसा चेत्
स्निग्धश्च विद्यात् कठिनश्च शोफम् ॥ ५६ ॥
विरेचनाभ्यङ्गनिरूहलेपाः पक्वेषु चैव व्रणवच्चिकित्सा ।
स्यान्मूत्रमेदःकफजं विपाट्य विशोध्य सीव्यं व्रणवच्च पक्वम् ॥ ५७

पित्तकफाज्जायन्ते ता मसूरिकाः प्रदिष्टाः। आसां विस्फोटकादीनां चिकित्सामाह—विसर्पेत्यादि। या क्रिया विसर्पशान्तौ विहिता तां क्रियां, कुष्ठे विहिता या क्रिया ताञ्च क्रियां, तासु विस्फोटककक्षापिड़कारोमान्तिकामसूरिकासु विदध्यात् ॥ ५५ ॥

गङ्गाधरः—वृद्ध इत्यादि। अनिलाद्यैः वृद्धे वृषणे उदरस्थः क्षुद्रोऽन्त्रः अनिलादीनां स्वलिङ्गैर्विशिष्टः सन् वृषणेऽण्डकोषे निरेति मुहुश्च प्रविशेदुदरम् इत्यन्त्रवृद्धिर्नाम ॥०॥ मूत्रेण पूर्णं मृदु च वृषणं फलकोषं मूत्रवृद्धिं नाम शोथं विद्यात्। मेदसा चेद् वृषणं वृद्धं स्यात् तदा तं शोफं वृषणं स्निग्धञ्च कठिनञ्च विद्यात्। इति षड्विधा वृद्धिर्वातपित्तकफान्त्रमूत्रमेदोजा ॥ ५६ ॥

गङ्गाधरः—वृद्धीनां चिकित्सामाह—विरेचनेत्यादि। अपक्वे विरेचनाभ्यङ्गनिरूहलेपाः। पक्वेषु चैव व्रणवच्चिकित्सा। तत्र विशेषमाह—स्यादित्यादि।

व्याप्यस्थानमात्रव्यापकाः। स्फोटा एव कक्षा इति कक्षाशब्दाख्याः। प्रकीर्णा इति बहुविधजातिकाः। विसर्पत्यादौ तेष्विति स्फोटकक्षामसूराख्येषु विदारिकान्तरोक्तेष्वित्यर्थः ॥ ५५ ॥

चक्रपाणिः—ब्रध्ने इत्यादौ वृषणे इति जातौ एकवचनं वृषणयोरपि ग्रहणम्। स्वलिङ्गैरिति वातलिङ्गैः। एवं पित्तलिङ्गेन पैत्तिकं कफलिङ्गेन कफजं, ब्रध्नं ज्ञेयमित्यर्थः। अन्त्रो निर्वृतिसह वृषणं प्रविशेदिति अन्त्रवृद्धिलक्षणम्। मूत्रेण तु यद् ब्रध्नं तत पूर्णं मृदु च भवति। मेदसा तु कृतं स्निग्धं कठिनञ्च। एवं षड्विधं ब्रध्नमुक्तम्। तदिह पित्तजे एवान्तर्भावनीयम् ॥ ५६ ॥

चक्रपाणिः—विरेचनेत्यादिना सामान्यचिकित्सासूत्रमाह। मूत्रमेदःकफजानां वैशेषिकी चिकित्सोच्यते। विपाट्य विशोध्य च सीव्येत्। विपक्वं ब्रध्नं व्रणवदुपचर्य्य सीव्येदिति भावः ॥५७॥

* तासु इत्यत्र तेषु इति चक्रेण पठ्यते। † वृद्धे इत्यत्र ब्रध्ने इति चक्रः।

क्रिमेस्तृणा-*-दिक्षणनव्यवाय-प्रवाहणात्युत्कटुकाश्वपृष्ठैः ।
गुदस्य पार्श्वे पिड़का भृशार्त्तिः पाकप्रभिन्ना तु भगन्दरः स्यात् ॥५८

विरेचनञ्चैषणपाटनञ्च विशुद्धमार्गस्य च तैलदाहः ।
स्यात् क्षारसूत्रेण सुपाचितस्य भिन्नस्य चास्य व्रणवच्चिकित्सा ॥५९

जङ्घासु पिण्डीषु पदोपरिष्टात् † स्यात् श्लीपदं मांसकफास्रदोषात् ।
सिराकफघ्नश्च विधिः समग्रस्तत्रेष्यते सर्षपलेपनञ्च ॥ ६० ॥

मूत्रमेदःकफजं वृद्धग्राख्यं शोफं शस्त्रेण विपाट्य विशोध्य सीव्यं सीवनं कार्य्यं, विपक्वं चेद् व्रणवत् कार्य्यम् ॥ ५७ ॥

गङ्गाधरः—क्रिमेरित्यादि । क्रिमिः पिपीलिकादिः कीटस्तस्माद्दंशादिकारणः तृणादिक्षणनं तृणकण्टकादिना हननं प्रवाहणं कुन्थनम् अत्युत्कटकैरश्वपृष्ठैः गुदस्य पार्श्वे भृशार्त्तिः पिड़का स्यात् सा पाकेन प्रभिन्ना 'भगन्दरो नाम स्यात् ॥ ५८ ॥

गङ्गाधरः—अस्य चिकित्सामाह– विरेचनमित्यादि । भगन्दरे सर्व्वस्मिन् विरेचनं, नाडीभावं गते एषणं शलाकया कृत्वा, पाटनं शस्त्रेण, ततो व्रणशोधनभेषजेन विशुद्धमार्गस्य पाटितभगन्दरव्रणस्य' तप्ततैलेन दाहः । शस्त्रभीरूणामस्य नाडीभावमापन्नस्य क्षारसूत्रेण सुपाटितस्य तथा भिन्नस्य नाड़ीभावमनापन्नस्य चास्य भगन्दरस्य व्रणवच्चिकित्सा कार्य्या ॥ ५९ ॥

गङ्गाधरः—श्लीपदमाह—जङ्घास्वित्यादि । जङ्घायाः पश्चाद्भागः पिण्डी । जङ्घादिप्रदेशे मांसकफास्रदोषाद् यः शोथस्तत् श्लीपदं नाम स्यात् । तस्य

चक्रपाणिः—क्रिम्यस्थीत्यादिना भगन्दरं पञ्चविधमपि इह संक्षेपात् सामान्येनाह । एषणं शलाकया गत्यवेक्षणं, क्षारसूत्रेण सुपाचितेन छिन्नस्येत्यनेन शल्यतन्त्रोक्तं क्षारसूत्रविधानविधिं दर्शयति । प्रपञ्चस्त्विह पराधिकारत्वेन न कृतः । सुपाचितेनेति सम्यग्विपाचितक्षारेण ॥ ५८ ॥

चक्रपाणिः—पिण्डीति मांसपिण्डी । प्रपदं पादाग्रम् । जङ्घास्विति बहुवचनं व्यक्त्यपेक्षया किंवा बहुवचनेन जङ्घादिष्विरयादि तल्लोपो ज्ञेयः । उक्तं हि—शिश्नोष्ठनासास्वपि केचिदाहुरित्यादि । तथाहि पुष्करावतः,—"ग्रीवावङ्क्षणजङ्घौष्ठ-पादकर्णकराश्रयम् । श्लीपदं मांसमेदोभ्यां विद्यात्" इति ॥ ५९ । ६० ॥

---

* क्रिमेस्तृणादीत्यत्र क्रिम्यस्थिसूक्ष्मेति चक्रसम्मतः पाठः ।

† जङ्घासु पिण्डीषु पदोपरिष्टात् एतत् परिवर्त्त्य जङ्घासु पिण्डीप्रपदोपरिष्टात् इति चक्रेण पठितम् ।

मन्दास्तु पित्तप्रबलाः प्रदुष्टा दोषाः सुतीव्रं तनुरक्तपाकम् ।
कुर्व्वन्ति शोफं ज्वरतर्षयुक्तं विसर्पिणं जालकगर्द्दभाख्यम् ॥६१॥

विलेपनं रक्तविमोक्षणञ्च
विरुक्षणं कायविशोधनञ्च ।
धात्रीप्रयोगान् शिशिरप्रदेहान्
कुर्य्यात् सदा जालकगर्द्दभस्य ॥ ६२ ॥

एवंविधांश्चाप्यपरान् परीक्ष्य शोथप्रकारानिलादिलिङ्गैः ।
शान्तिं नयेद्द दोषहरैर्यथास्वमालेपनच्छेदनभेददाहैः ॥ ६३ ॥

चिकित्सामाह—सिराकफघ्नश्च विधिः सिरावेधविधिः कफघ्नविधिश्च सषप लेपनञ्च तत्रेष्यते ॥ ६० ॥

गङ्गाधरः—मन्दास्त्वित्यादि। पित्तप्रबला दोषा मन्दा अल्पाः प्रदुष्टाः सुतीव्रं शोफं तनू रक्तवर्णपाको यस्य ज्वरतर्षयुक्तं विसर्पिणं कुर्व्वन्ति, स जालकगर्द्दभाख्यः ॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—तस्य चिकित्सामाह—विलेपनमित्यादि। विलेपनं पित्तप्रधान-त्रिदोषहरद्रव्येण। विरुक्षणं विरुक्षण-प्रकरणोक्तद्रव्येण। कायविशोधनं वमनादिना। धात्रीप्रयोगान् आमलकीफलानां स्वरसकल्कादिरूपेणव प्रयोगान् कुर्य्यात्। शिशिरप्रदेहांश्च कुर्य्यात् ॥ ६२ ॥

गङ्गाधरः—अपरिसङ्ख्येयत्वाच्छोफानामाविष्कृततमान् कतिचिच्छोफानुक्त्वा शेषानुपसंहरति—एवंविधांश्चेत्यादि। एवंविधान् अपरान् शोथप्रकारान व्याधीन् अनिलादिलिङ्गैः परीक्ष्य यथास्वं दोषहरैरालेपनच्छेदनभेददाहैः शान्तिं नयेत् ॥ ६३ ॥

चक्रपाणिः—मन्दा इत्यादौ मन्दा इत्यल्पवृद्धाः। पित्तं प्रबलं येषां ते पित्तप्रबलाः। मन्दा इत्यत्र बहुवचनं व्यक्त्यपेक्षया। तनू रक्तपाको यस्मिन् तत् तनुरक्तपाकम्। सुश्रुते हि अपाकशब्देन ईषत्पाक उक्तः। "अपाकः श्वयथुः पित्तात् स ज्ञेयो जालगर्द्दभः" इति। रक्तपाकयुक्तं रक्तपाकं न तु रक्तवर्णमात्रम् ॥ ६१—६३ ॥

प्रायोऽभिघातादनिलः सरक्तः शोथं सरागं प्रकरोति तत्र।
वीसर्पनुन्मारुतरक्तनुच्च कार्य्यं विषघ्नं विषजे च कर्म्म ॥ ६४ ॥

तत्र श्लोकः।

त्रिविधस्य दोषभेदात् सर्व्वार्द्धावयवगात्रभेदाच्च।
श्वयथोर्व्विविधस्य तथा लिङ्गानि चिकित्सितञ्चोक्तम् ॥ ६५ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
श्वयथुचिकित्सितं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—तत्रागन्तुजेऽभिघातजविषजशोथे विशेषमाह—प्राय इत्यादि। प्रायोऽभिघातात् कुपितः सरक्तोऽनिलः सरागान् शोथान् प्रकरोति। तत्राभिघातजशोथे विसर्पनुत् कर्म्म मारुतरक्तनुच्च कर्म्म कार्य्यम्। विषजे च शोथे तत्तद्विषघ्नं कर्म्म कार्य्यमिति ॥ ६४ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमुपसंहरति—तत्र श्लोक इति। अशीत्यादि ॥ ६५ ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे
चिकित्सितस्थानजल्पे श्वयथुचिकित्सितजल्पाख्या
द्वादशी शाखा ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—अत्र शोथप्रकारसंग्रहार्थम् आगन्तुशोथचिकित्सामाह—प्राय इत्यादि। विषजे शोथे इति सम्बन्धः ॥ ६४ ॥

चक्रपाणिः—संग्रहे सर्व्वार्द्धगात्रावयवभेदाच्च त्रिविधस्येति सम्बन्धः। द्विविधस्येति पाठे निजागन्तुभेदेन ॥ ६५ ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां श्वयथुचिकित्सितं
नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

त्रयोदशोऽध्यायः ।

अथात उदरचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

सिद्धविद्याधराकीर्णे कैलासे नन्दनोपमे ।
तप्यमानं तपस्तीव्रं साक्षाद्धर्म्ममिव स्थितम् ॥
भिषग्वेदविदां श्रेष्ठं भिषग्वेदप्रवर्त्तकम् ।
पुनर्व्वसुं जितात्मानमग्निवेशोऽब्रवीद् वचः ॥
भगवन्नुदरैर्दुःखैर्दृश्यन्ते ह्यर्दिता नराः ।
शुष्कवक्त्राः कृशैर्गात्रैराध्मातोदरकुक्षयः ॥
प्रनष्टाग्निबलाहाराः सर्व्वचेष्टास्वनीश्वराः ।
दीनाः प्रतिक्रियाभावाज्जहतोऽसूननाथवत् ॥
तेषामायतनं संख्यां प्राग्रूपाकृतिभेषजम् ।
यथावच्छ्रोतुमिच्छामि गुरुणा सम्यगीरितम् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अथ चिकित्सितोद्देशानुक्रमात् श्वयथोरुत्तरम् उदरचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्यातव्यम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—सिद्धेत्यादि। भिषग्वेदविदामायुर्व्वेदविदां श्रेष्ठं भिषग्वेदप्रवर्त्तकमायुर्व्वेदस्य प्रकाशनेन प्रवर्त्तनकारिणम् अग्निवेशो वचोऽब्रवीत्। तदाह—भगवन्नित्यादि। सर्व्वचेष्टास्वनीश्वरा अक्षमाः। अनाथवदसून् जहतो दृश्यन्ते। तेषामुदराणाम् ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—शोथभेदत्वादुदरस्य शोथचिकित्सानन्तरमुदरचिकित्सितमुच्यते। आयुर्व्वेदविदामिति भिषग्वेदविदाम्। दुःखैरिति दुःखकारणैः। तेषामिति उदराणाम्। आयतनमिति कारणं संख्या च। यद्यपि रोगाधिकारेऽष्टावुदराणीत्यनेनोक्ता तथापि गुल्मकुष्ठयोस्तत्र संख्यादिक्रमदर्शनात् पुनः संख्याप्रश्नः। किंवा प्रकरणागतत्वात् संख्योक्तापि पुनरुच्यते ॥ १ । २ ॥

सर्व्वभूतहितार्यर्षिः शिष्येणैवं प्रचोदितः।
सर्व्वभूतहितं वाक्यं व्याहर्त्तुमुपचक्रमे ॥ ३ ॥
अग्निदोषान्मनुष्याणां रोगसङ्घाः पृथग्विधाः।
मलवृद्ध्या प्रवर्द्धन्ते विशेषेणोदराणि च ॥
मन्देऽग्नौ मलिनैर्भुक्तैरपाकाद्दोषसञ्चयः *।
प्राणाग्न्यपानान् संदूष्य मार्गान् रुद्ध्वाधरोत्तरान् ॥
त्वङ्मांसान्तरमागत्य कुक्षिमाध्मापयन् भृशम्।
जनयत्युदरं तस्य हेतुं शृणु सलक्षणम् ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वभूतेत्यादि। एवमनेन प्रकारेण शिष्येणाग्निवेशेन सर्व्वभूतहिताय प्रचोदित ऋषिरात्रेयः पुनर्व्वसुः सर्व्वभूतहितं वाक्यं व्याहर्त्तुमुपचक्रमे आरब्धवान् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—अग्निदोषादित्यादि। मनुष्याणामग्निदोषाज्जठराग्निदोषतो मलवृद्ध्या पृथग्विधा रोगसङ्घाः प्रवर्द्धन्ते, विशेषेण पुनरग्निदोषान्मलवृद्ध्या उदराणि प्रवर्द्धन्ते। विशेषेण यथा तदाह—मन्देऽग्नावित्यादि। अग्नौ जाठरे वह्नौ मन्देऽल्पे सति मलिनैः शाकाद्यैरन्नैर्भुक्तैरपाकात् तेषां मलिनाहाराणामजीर्णत्वाद् दोषसञ्चयः, प्राणमग्निमपानञ्च संदूष्याधरोत्तरानधोमार्गादुत्तरमार्गांश्च रुद्ध्वा त्वङ्मांसान्तरमागत्य कुक्षिं भृशमाध्मापयन्नुदरं रोगं जनयति। तस्योदररोगस्य हेतुं लक्षणसहितं शृणु। इयन्तु सम्प्राप्तिरुक्ता ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—अग्निदोषोऽत्राग्निमान्द्यमेव विवक्षितं, तस्यैवेहोदरकारणदोषचयकर्तृत्वमुक्तम्। अग्निबले हीने कुप्यन्ति पवनादय इति। मला वातादयः पुरीषादयः। दोषकारकाः विरुद्धाहारादयः। मन्दाग्नित्वं मलिनभोजनादिभिः यद्यपि रोगाधिकारेऽष्टावुदराण्युक्तानि तथापि गुल्मकुष्ठयोः प्रत्येकमपि दोषचयकर्तृत्वमुक्तम्, तथापीह प्रकर्षो दृश्यते अत एव च प्रकर्षार्थं संपूर्व्वं कृतवान्। प्राणेत्यादौ पुनरग्निदूषणाभिधानेन मन्दस्य वह्नेः पुनर्दोषकृतं नितरां मान्द्यं दर्शयति। दोषसञ्चयकृतेन वायुना प्राणापानयोर्दूषणमविरुद्धमेव। यतो वायुनापि वायुर्दुष्टः स्यादेव। त्वङ्मांसान्तरमिति त्वङ्मांसमध्यम् ॥ ३। ४ ॥

---

* "दोषसञ्चयः" इत्यत्र "दोषकारकाः" इति चक्रः।

अत्युष्णलवणक्षार-विदाह्यम्लगराशनात्।
मिथ्यासंसर्ज्जनाद् रूक्ष-विरुद्धाशुचिभोजनात्॥
प्लीहार्शोग्रहणीदोष-कर्षणात् कर्म्मविभ्रमात्।
क्लिष्टानामप्रतीकाराद् रौक्ष्याद् वेगविधारणात्॥
स्रोतसां दूषणादामात् संक्षोभादतिपूरणात्।
अर्शोबालशकृद्रोधादन्त्रस्फुटनभेदनात्॥
अतिसञ्चितदोषाणां पापं कर्म्म च कुर्व्वताम्।
उदराण्युपजायन्ते मन्दाग्नीनां विशेषतः॥ ५॥

गङ्गाधरः—हेतुरुच्यते—अत्युष्णेत्यादि। गरं संयोगजविषम्। अत्युष्णादिगरान्तानामशनात्। मिथ्यासंसर्ज्जनादाहारविधिविपर्य्ययेणाभ्यवहारात्। रूक्षाणां विरुद्धानामशुचीनाञ्च द्रव्याणां भोजनात्। प्लीहादिभिर्व्याधिभिः अतिकर्षणात् प्लीहादीनां चिकित्सितकर्म्मणां विभ्रमादयथावत्करणात्, क्लिष्टानां तत्प्लीहादिभिः क्लिष्टानां, तत्प्लीहादिप्रतिकाराभावात्, रौक्ष्यात्, मूत्रपुरीषादिवेगधारणात्, स्रोतसां मूत्रपुरीषादिवहानां दूषणात्। आमादपक्वाहारदोषात्। संक्षोभाच्चित्तस्य, अतिपूरणात् दध्यादिद्रवातिभक्षणात् अर्शोरोधाद्विपुलस्थूलमांसाङ्कुरेण गुदबन्धान्मलरोधात्, बालानां केशानामाहारसहितभक्षितानां रोधात् मलस्येति अर्शोबालाभ्यां शकृतो रोधात्। बालाश्मकण्टकादिभक्षणेनान्त्रस्य स्फुटनभेदनात्। मन्दाग्नीनां विशेषतः प्रायेण मन्दाग्नीनामुदराण्युपजायन्ते शीघ्रं न तथान्येषां जनानामिति॥ ५॥

चक्रपाणिः—अत्युष्णेत्यादिना हेतुमाह। कर्म्मविभ्रमादिति वमनादीनामसम्यक्करणात्। क्लिष्टानामप्रतिकारादिति कृशता प्रतिक्रियया इत्यर्थः। रौक्ष्यात् [illegible], रौक्ष्यस्य प्रतिक्रिया-ऽभावेनानुवर्त्तनात्। आमादिति आमानुबन्धात्। पापं कर्म्म च कुर्व्वतामित्यनेनास्य महादुःख-[illegible]। मन्दाग्नीनां विशेषत इति [illegible]॥ ५॥

क्षुन्नाशः स्वादुता स्निग्ध-गुर्व्वन्नं पच्यते चिरात्।
भुक्तं विदह्यते सर्व्वं जीर्णाजीर्णं न वेत्ति च॥
सहते नातिसौहित्यमीषच्छोफश्च पादयोः।
शश्वद्बलक्षयेऽल्पेऽपि व्यायामे श्वासमृच्छति॥
वृद्धिः पुरीषनिचये रुक्षोदावर्त्तहेतुका।
वस्तिसन्धौ रुगाध्मानं वर्द्धते पाट्यतेऽपि च॥
आतन्यते च जठरं लघ्वल्पैर्भोजनैरपि।
राजीजन्म बलीनाश इति लिङ्गं भविष्यताम्॥ ६॥
रुद्ध्वा स्वेदाम्बुवाहीनि दोषाः स्रोतांसि सञ्चिताः।
प्राणाग्न्यपानान् संदूष्य जनयन्त्युदरं नृणाम्॥ ७॥

गङ्गाधरः—निदानमुक्त्वा पूर्व्वरूपमाह—क्षुन्नाश इत्यादि। स्वादुता सर्व्वद्रव्याभ्यवहारे स्वादुतात्रोघः सर्व्वापेक्षयाधिकः। स्निग्धञ्च गुरु चान्नं भुक्तं चिरात् पच्यते। सर्व्वञ्च स्निग्धं गुरु वा लघु रुक्षं वा विदह्यते विदग्धाजीर्णं भवति, तच्च जीर्णमभूत् किमजीर्णमस्ति तन्न वेत्ति च। अतिसौहित्यमतितृप्तिनः कृतमाहारं न सहते पादयोश्चेषच्छोफः। बलक्षये सत्यल्पेऽपि व्यायामे श्वच्छ्वासं प्राप्नोति। पुरीषनिचये रुक्षोदावर्त्तनिमित्ताद् वृद्धिः स्यात्। वस्तिसन्धौ रुक्। भोजनैर्लघ्वल्पैरपि आध्मानं भवति। जठरमुदरं वर्द्धते पाट्यते आतन्यते च। उदरे राजीनां रेखाणां जन्म बलीनाञ्च नाशः स्यात्। इति भविष्यतामुदराणां लिङ्गम्॥ ६॥

गङ्गाधरः—पूर्व्वं मन्देऽग्नावित्यादिना योदरस्य सम्प्राप्तिरुक्ता तामेव संक्षेपेण पुनराह—रुद्ध्वेत्यादि। सञ्चिता दोषाः स्वेदाम्बुवाहीनि स्रोतांसि

चक्रपाणिः—क्षुन्नाश इति पूर्व्वरूपाभिधानम्। स्वाद्वादीनां यद्यपि कट्वाद्यपेक्षया चिरेणैव पाको भवति, तथापीह चिरादिति पदेनात्ययं चिरादित्यभिधीयते। जीर्णाजीर्णं न वेत्ति चेति वातजन्यत्वाज्ज्ञेयम्। रुक्षोदावर्त्तहेतुकेति वा पाठः। वस्तिरित्यत्र वस्तिना समं शरीरदेशसंबन्धः। आतन्यत इति विस्तार्य्यते। राजी व्यक्ता शिरा॥ ६॥

चक्रपाणिः—रुद्ध्वेत्यादिना चतुर्णां दोषजन्यानामुदराणां सामान्यात् संप्राप्तिमाह। पूर्व्वं या संप्राप्तिरुक्ता सा सर्व्वोदराणामित्येके वदन्ति। रुद्ध्वेत्यादिना पूर्व्वसंप्राप्त्यनुवादः स्वेदाम्बु-

कुक्षेराध्मानमाटोपः शोफः पादकरस्य च ।
मन्दोऽग्निः श्लक्ष्णगण्डत्वं कार्श्यञ्चोदरलक्षणम् ॥ ८ ॥
पृथग्दोषैः समस्तैश्च प्लीहबद्धक्षतोदकैः ।
सम्भवन्त्युदराण्यष्टौ तेषां लिङ्गं पृथक् शृणु ॥ ९ ॥
रुक्षाल्पभोजनायास-वेगोदावर्त्तकर्षणैः ।
वायुः प्रकुपितः कुक्षि-हृद्वस्तिगुदमार्गगः ॥
हत्वाग्निं कफमुद्धूय तेन रुद्धगतिस्ततः ।
आचिनोत्युदरं जन्तोस्त्वङ्मांसान्तरमाश्रितः ॥ १० ॥

रुद्ध्वा प्राणादीन् सन्दूष्य त्वङ्मांसाभ्यन्तरमागत्य कुक्षिमाध्मापयन्तो नृणामुदरं जनयन्ति ॥ ७ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—उदराणां सामान्यलक्षणमाह—कुक्षेरित्यादि । आटोपो गुड़्गुड़ाशब्दः ॥ ८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथोदररोगस्य सङ्ख्यामाह—पृथग्दोषैरित्यादि । प्लीहशब्द इह यकृदुपलक्षक इति नाष्टत्वहानिः । तेषामष्टानामुदराणाम् । अग्निवेशेति प्रकरणात् ॥ ९ ॥

<u>गङ्गाधर</u>—रुक्षेत्यादि । पूर्व्वं यत् सामान्यतो निदानमुक्तं तत्र रुक्षाल्पभोजनादिभिर्हेतुभिर्वायुः प्रकुपितः सन् कुक्ष्यादिगतो भूत्वाग्निं हत्वा कफमुद्धयोर्द्ध्वं नीत्वा तेनोर्द्ध्वगतेन कफेन रुद्धगतिर्भूत्वा त्वङ्मांसान्तरमाश्रितः सन् उदरं जन्तोराचिनोति । इति वातोदरसम्प्राप्तिः ॥ १० ॥

बाह्यस्रोतोदुष्टिरूपस्याभिधानात् अपौनरुक्त्यमित्यन्ये । स्वेदवहस्रोतसाञ्च उदकवहस्रोतसाञ्च तालुमूलक्लोमरोमकूपाश्चेत्यनेन भेद उक्तो ज्ञेयः ॥ ७ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—उदराणां समानरूपमाह—कुक्षेरित्यादि । मन्दोऽग्निर्यद्यपि कारणं तथाप्ययं मन्दाग्निरिह लक्षणे ज्ञेयः । श्लक्ष्णगण्डत्वमिति मसृणकपोलत्वम् ॥ ८ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—तेषां लिङ्गमित्यत्र लिङ्गशब्देन वक्ष्यमाणहेतुसंप्राप्ती अपि व्याधिगमकतया संगृहीते ज्ञेये । इह संप्राप्तिः कारणानि वा वक्तव्यानि विशेषस्यैव, तेन न सर्व्वसाधारणोक्तहेतु संप्राप्त्या पुनरुक्तत्वम् ॥ ९ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—कर्षणैरिति कृशत्वकारणत्वात् लङ्घनादिभिः । गुदस्य मार्गो गुदमार्गः । कफमुद्धूयेत्यत्र कफस्याप्राधान्यम् । तेन कफेनोदरव्यपदेशोऽत्र प्राचीनो न इति दर्शयति ॥ १० ॥

तस्य रूपाणि—कुक्षिपादवृषणश्वयथूदरविपाटनम् अनियतौ च वृद्धिह्रासौ। कुक्षिपार्श्वशूलोदावर्त्ताङ्गमर्द पर्व्वभेदशुष्ककासकार्श्यदौर्ब्बल्यारोचकाविपाका अधोगुरुत्वं वातवर्चोमूत्रसङ्गः। श्यावारुणत्वञ्च नखनयनवदनत्वङ्मूत्रवर्च्चसामपि चोदरं तन्वसितराजीसिरासन्ततम् आध्मातदृतिशब्दवद्‌ भवति। वायुश्चात्रोर्द्ध्वमधश्च तिर्य्यक् च सशूलशब्दश्चरति। इत्येतद्‌ वातोदरमिति विद्यात् ॥ ११ ॥

कट्वम्ललवणात्युष्ण-तीक्ष्णाम्न्यातपसेवनैः।
विदाह्यजीर्णाध्यशनैश्चाशु पित्तं समाचितम् ॥
प्राप्यानिलकफौ वद्ध्वा मार्गमुन्मार्गमास्थितम्।
निहन्त्यामाशये वह्निं जनयत्युदरं ततः ॥ १२ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तस्य रूपाणीत्यादि। गद्यम्। कुक्षीत्यादि। कुक्ष्यादिषु श्वयथुश्चोदरस्य विपाटनञ्च पाटनवदुदरस्य वृद्धत्वात्। उदरस्य वृद्धिह्रासावनियतौ। कुक्षिपार्श्वयोः शूलमुदावर्त्तश्चाङ्गमर्द्दश्च पर्व्वभेदश्च शुष्ककासश्च दौर्ब्बल्यञ्चारोचकश्च अविपाकश्चाधोऽङ्गे गुरुत्वञ्च वातस्य वर्च्चसो मूत्रस्य च सङ्गश्चाप्रवृत्तिः। नखादीनां श्यावारुणत्वञ्च। अपि चोदरन्तु तन्वश्वेतराजीभिस्तन्वश्वेतसिराभिश्च सन्ततम्। आध्मातदृतिवद्‌ वायुना पूर्णचर्म्मपुटकवस्तिवच्चाध्मातश्चोदरं भवति। वायुश्चात्रोदरे सशूलः सन् ऊर्द्ध्वमधस्तिर्य्यक् च विचरति। इत्येत् वातोदरमिति विद्यात् ॥ ११ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—कट्वम्लेत्यादि। पद्यानि। विदाहि भृष्टतण्डुलादि। अजीर्णे सत्यशनं पूर्व्वदिनाहृ.राजीर्णे चाशनमध्यशनमित्येतैर्हेतुभिराशु समाचितं पित्तमनिलकफौ प्राप्योन्मार्गमूर्द्ध्वपथमाश्रितं, ताभ्यामनिलकफाभ्यां मार्गं

<u>चक्रपाणिः</u>—अनियतौ च वृद्धिह्रासावुदरस्येति शेषः। असिता राज्यः सिराश्च ताभिः सन्ततं व्याप्तम्। आध्मातेति वातपूर्णचर्म्मवत् ॥ ११ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—कट्वित्यादिना पित्तोदरमाह। तत्रापि अनिलकफावप्रधानौ, पित्तन्तु प्रधानम्। निहन्त्यामाशये वह्निमित्यनेन स्थानान्तर धात्वग्निवधं कृत्वा ॥ १२ ॥

तस्य रूपाणि—दाहज्वरतृष्णामूर्च्छातिसारा आस्यकटुत्वं पीतत्वं नयनवदनत्वङ्मूत्रवर्च्चसाम् । अपि चोदरं नीलपीत-ताम्रहारिद्रहरितराजीसिरावनद्धं दह्यते दूयते धूप्यते उष्मायते स्विद्यति क्लिद्यते मृदुस्पर्शं शीघ्रपाकं भवति । इत्येतत् पित्तोदर-मिति विद्यात् ॥ १३ ॥

अव्यायामदिवास्वप्न-स्वाद्वतिस्निग्धपिच्छिलैः ।
दधिदुग्धोदकानूप-मांसैश्चाप्यतिसेवितैः ॥
क्रुद्धेन श्लेष्मणा स्रोतःस्वावृतेष्वावृतोऽनिलः ।
तमेव पीड़यन् कुर्य्यादुदरं वहिरन्तरम् ॥ १४ ॥

बद्धामाशये वह्निं निहत्य तन उदरं जनयति। इति पित्तोदरसम्प्राप्तिः सनिदाना ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—तस्य पित्तोदरस्य रूपाणि दाहेत्यादि। दाहश्च ज्वरश्च तृष्णा च मूर्च्छा चातिसारश्चास्यकटुत्वञ्च नयनादीनां पीतत्वञ्चापि चोदरं नीलादि-राजिभिरवनद्धं नीलादिसिराभिरवनद्धञ्च। दह्यते चोदरं दूयते चोपतप्यते धूप्यते धूपनवत् सन्तप्यते उष्मायते उष्मेवाचरति स्विद्यति घर्म्माक्तं भवति क्लिद्यते स्वयमेव क्लेदान्वितं भवति। मृदुस्पर्शं शीघ्रपाकश्चोदरं भवति। तस्मात् क्लिद्यते। इत्येतत् पित्तोदरमिति विद्यात् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—अव्यायामेत्यादि। सामान्यनिदानेष्वव्यायामादिभिरतिसेवितैः क्रुद्धेन श्लेष्मणा आवृतेषु स्रोतःसु तत आवृतोऽनिलस्तमेव श्लेष्माणं वहिरन्तरञ्च पीड़यन्नुदरं कुर्य्यात्। इति श्लेष्मोदरसम्प्राप्तिर्निदानसहिता ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—हारिद्रो हरिद्राभः। दूयत इति व्यथते। धूप्यत इति धूममिव उद्वमति। उष्मायत इति पार्श्वस्थेनैव वह्निना दह्यते। स्विद्यत इति घर्म्मोक्तं भवति। क्षिप्रपाकं भवति इति शीघ्रपाकजलोदरतां याति ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—अव्यायामेत्यादिना कफोदरमाह। वहिरन्तर इति अन्तर्बाह्यगः ॥ १४ ॥

* "वहिरन्तरम्" इत्यत्र "वहिरन्तगः" इति चक्रपाठः।

तस्य रूपाणि—गौरवारोचकाविपाकाङ्गमर्दाः सुप्तिपाणि-पादमुष्कोरुशोफोत्क्लेशनिद्राकासश्वासाः शुक्लत्वञ्च नयननख-वदनत्वङ्मूत्रवर्च्चसाम् अपि चोदरं शुक्लराजीसिरासन्ततं गुरु स्तिमितं स्थिरं कठिनं भवति। इति श्लेष्मोदरमिति विद्यात् ॥ १५ ॥

दुर्ब्बलाग्नेरपथ्यादि-विरोधिगुरुभोजनात्।
स्त्रीदत्तैश्च रजोलोम-विण्मूत्रास्थिनखादिभिः ॥
विषैश्च मन्दैर्वाताद्याः कुपिताः सञ्चयं त्रयः।
शनैः कोष्ठे प्रकुर्व्वन्तो जनयन्त्युदरं नृणाम् ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणीति श्लेष्मोदररूपाणि। यथा—गौरवेत्यादि। गौरवञ्च गात्रस्य, अरोचकश्चाविपाकश्चाङ्गमर्दश्च। सुप्तिश्च स्पर्शानभिज्ञता। पाण्यादिषु शोफश्च। उत्क्लेशश्च हृदयस्थदोषस्य। निद्रा च कासश्च श्वासश्च। नयनादीनां शुक्लत्वमपि चोदरं शुक्लराजीसन्ततं शुक्लसिरासन्ततञ्च गुरु च स्तिमितञ्च स्थिरञ्च कठिनञ्च भवति। इत्येतत् श्लेष्मोदरमिति विद्यात् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—सन्निपातोदरमाह—दुर्ब्बलाग्नेरित्यादि। दुर्ब्बलोऽग्निर्यस्य तस्य। अपथ्यभोजनदुष्टभोजनसंयोगविरोधिद्रव्यभोजनगुरुभोजनात्। स्त्रीभिर्दुष्ट-स्वभावाभिर्वशीकरणाद्यर्थं दत्तैर्भोज्यादिद्रव्यसहितै रजोलोमादिभिः शत्रुभिश्च दत्तैर्मन्दैर्मन्दवेगैर्विषैर्हेतुभिः कुपिता वाताद्यास्त्रयः शनैः कोष्ठे सञ्चयं कुर्व्वन्तो नृणामुदरं जनयन्ति। इति सन्निपातोदरस्य सहेतुः सम्प्राप्तिः ॥ १६ ॥

चक्रपाणिः—दुर्ब्बलाग्नेरित्यादिना स्त्रीदत्तैरिति स्त्रीभिः अज्ञानात् सौभाग्यार्थं रजःप्रभृतिदानं प्रायो भवतीति स्त्रीणामभिधानम् उपलक्षणार्थं तेनान्यदत्तानामपि रजःप्रभृतीनां ग्रहणं भवत्येव। विषैश्च मन्दैरिति दूषीविषैः। दूषीविषाण्येव हि मन्दानि भवन्ति। त्रय इति पदेन वातादीनां द्वयानामपि प्रत्यासन्त्येन ग्रहणं करोति ॥ १५। १६ ॥

तस्य रूपाणि—सर्व्वेषामेव दोषाणां समस्तान्युपलभ्यन्ते लिङ्गानि वर्णाश्च सर्व्वे नखादिषु। उदरमपि च नानावर्ण-राजीसिरासन्ततं भवति। इत्येतत् सन्निपातोदरमिति विद्यात् ॥ १७ ॥

अत्याशितस्य संक्षोभाद् यानयानातिचेष्टितैः।
अतिव्यवायभाराध्व-वमनव्याधिकर्षणैः ॥
वामपार्श्वाश्रितः प्लीहा च्युतः स्थानात् प्रवर्द्धते।
शोणितं वा रसादिभ्यो विवृद्धं तं विवर्द्धयेत् ॥

तस्य प्लीहा कठिनो नीरुजो * वर्द्धमानः कच्छपसंस्थानः

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणीति सन्निपातोदररूपाणि। सर्व्वषामित्यादि। सर्व्वेषां वातोदरपित्तोदरश्लेष्मोदराणां समस्तानि मिलितानि लिङ्गान्युपलभ्यन्ते यत्र वर्णाश्च सर्व्वे नखादिषु उपलभ्यन्ते। अपि चोदरं नानावर्ण-राजीसन्ततं नानावर्णसिरासन्ततञ्च भवति। इत्येतत् सन्निपातोदरमिति विद्यात् ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—प्लीहोदरमाह—अत्याशितस्येत्यादि। अतिभुक्तवान् सन् यदि संक्षोभणं कर्म्म यानादिभिः शरीरसञ्चालनं कर्म्म करोति। अतिव्यवाया-दिना कर्षणैश्च नृणां वामपार्श्वाश्रितः प्लीहा नाम नाड़ीविशेषः स्थानाच्च्युतः सन् प्रवर्द्धते। अथवा रसादिभ्यो मधुरस्निग्धाद्याहारेभ्यो रक्तवर्द्धनेभ्यो विवृद्धं रक्तं तं प्लीहानं विवर्द्धयेत्। तस्य प्लीहा कठिनो भवति, क्रमेण

चक्रपाणिः—वर्णाश्च सर्व्वेषां दोषाणामिति सम्बन्धः। इह सकललक्षणमेलकाभिधानेनैव नखादिवर्णश्च। सर्व्वैश्च नानावर्णैः। राज्यश्च यद्यपि गृहीतास्तथापि तद्विधानम् अंशांशोप-पाददर्शनार्थम् ॥ १७ ॥

चक्रपाणिः—प्लीहवृद्धिर्द्विधा संक्षोभादिच्च्युतस्य वा वृद्धिरच्युतस्य वा शोणितवृद्ध्या वृद्धिर्भवति। वामपार्श्वाश्रित इति प्लीहस्वरूपकथनम्। शोणितं वा रसादिभ्य इत्यत्रादिशब्दः प्रकारवाची। तेन रसस्य कारणस्य वृद्ध्या कार्य्यस्य रक्तस्य वृद्धिस्तथा मांसादिभ्योऽपि रक्तवृद्धिर्भवति, आहार-विहारेभ्यो रक्तवृद्धिरुक्ता भवति। प्रथमं या च्युतस्य वृद्धिरुक्ता सा वातादिसन्निपातत्वेन चतुर्व्विधा

* "नीरुजः" इत्यत्र "अष्ठीलेवादौ" इति चक्रेण पठ्यते।

उपलभ्यते। स चोपेक्षितः क्रमेण कुक्षिं जठरमग्न्यधिष्ठानञ्च परिक्षिपन्नुदरमभिनिर्व्वर्त्तयति ॥ १८ ॥

तस्य रूपाणि—दौर्ब्बल्यारोचकाविपाकवर्च्चोमूत्रग्रहतम-पिपासाङ्गमर्द्दच्छर्द्दिमूर्च्छाङ्गसादकासश्वास-मृदुज्वरानाहाग्निनाश-कार्श्यास्यवैरस्यवर्णभेदकोष्ठवातशूलानि। अपि चोदरमरुण-वर्णमविवर्णं वा नीलहारिद्रराजीमदिति। एवमेव यकृदपि दक्षिणपार्श्वस्थं कुर्य्यात् तुल्यहेतुलिङ्गौषधत्वात्। तस्य प्लीहजठर एवावरोधः। इत्येतद्‌ यकृत्प्लीहोदरमिति विद्यात् ॥ १९ ॥

वर्द्धमानो नीचादौ कच्छपसंस्थान इवोपलभ्यते। स चोपेक्षितः क्रमेण कुक्षिं जठरमग्न्यधिष्ठानञ्च परिक्षिपन् उदरमभिनिर्व्वर्त्तयति। इति सनिदान-प्लीहोदरसम्प्राप्तिः ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—तस्य प्लीहोदरस्य रूपाणीति। दौर्ब्बल्येत्यादि। वर्च्चोमूत्रग्रहतम इत्यतिशयेन वर्च्चोमूत्रबन्धः। आस्यवैरस्यं, वर्णभेदः, कोष्ठे वातशूलञ्चेति प्लीहशूलम्। अपि चोदरमरुणवर्णमविवर्णं गात्रसवर्णमिति। नीलहारिद्र-राजीमदिति। एवमित्यादि। एवमनेन प्रकारेण दक्षिणपार्श्वस्थयकृदपि वृद्धं कुर्य्यात्। ननु तर्हि किं नवोदराणीत्यत आह—तुल्येत्यादि। यकृत्-प्लीहोदरयोस्तुल्यहेतुलिङ्गौषधत्वात् तस्य यकृदुदरस्य प्लीहजठरे प्लीहोदर एवावरोध इति यकृत्प्लीहोदरमिति विद्यात् ॥ १९ ॥

क्षेपा, तेन यकृत्प्लीहवृद्ध्या समं यकृत्प्लीहप्रदोषा ये उक्तास्ते सङ्गता भवन्ति। उक्तं हि—यकृत्प्लीह-प्रदोषा गुल्मैर्व्याख्याता इति। अष्ठीला दीर्घो लोहमयो ग्रन्थिर्लोहकारेषु प्रसिद्धः। कुक्षिः पार्श्वदेशः ॥ १८ ॥

चक्रपाणिः—दक्षिणपार्श्वस्थमिति यकृज्जन्म। यकृदस्य पृथङ्नाम आख्याय तन्त्रमुदरमाह—तुल्येत्यादिना ॥ १९ ॥

पक्ष्मवालैः सहान्नेन भुक्तैर्वद्धायने गुदे।
उदावर्त्तास्तथार्शोभिरसंमूर्च्छनेन वा॥
अपानो मार्गसंरोधाद्धत्वाग्निं कुपितोऽनिलः।
वर्च्चःपित्तकफान् रुद्ध्वा जनयत्युदरं ततः॥ २०॥

तस्य रूपाणि—तृष्णादाहज्वरमुखतालुशोषोरुसादकासश्वासदौर्ब्बल्यारोचकाविपाकवर्च्चोमूत्रसङ्गाध्मानच्छर्द्दिक्षवथुशिरोहृन्नाभिगुदशूलानि। अपि चोदरं मूढ़वातं स्थिरमरुणनीलराजीसिरानद्धमराजिकं वा प्रायो नाभ्युपरि गोपुच्छवदभिनिर्व्वर्त्तयति। इत्येतद् वद्धगुदोदरमिति विद्यात्॥ २१॥

शर्करातृणकाष्ठास्थि-कण्टकैरन्नसंयुतैः।
भिद्यतान्त्रं यदा भुक्तैर्जृम्भयात्यशनेन वा॥

गङ्गाधरः—वद्धोदरमाह—पक्षेत्यादि। पक्षिणां पक्षनृणां केशरन्नेन भुज्यमानेन सह भुक्तैर्गुदे वद्धायने वद्धपुरीषनिर्गमपथे सति तदा नवेगान्धारणीयोक्तवेगधारणजात उदावर्त्तस्तस्मात्, अथवार्शोभिरन्त्राणां संमूर्च्छनेन कोपनेन मार्गसंरोधादपानोऽनिलः कुपितः सन्नग्निं हत्वा वर्च्चःपित्तकफान् रुद्ध्वा वहिर्निःसार्य्य तत उदरं जनयति। इति वद्धोदरनिदानसहितसम्प्राप्तिः॥ २०॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणीति वद्धोदरस्य रूपाणि। तृष्णेत्यादि। तृष्णा च दाहश्च ज्वरश्च मुखतालुशोषश्च ऊरुसादश्च वर्च्चोमूत्रयोः सङ्गः शिरोहृन्नाभिगुदशूलानि। अपि चोदरं मूढ़वातं वायुनिःसरणरहितं स्थिरं वृद्धिह्रासहीनमचलम्। अरुणनीलराजीसिराभिरवनद्धमराजिकं वा अरुणनीलसिरावनद्धम्। प्रायो नाभ्युपरि क्वचिदन्यत्रापि। इत्येतद्वद्धगुदोदरमिति विद्यात्॥ २१॥

गङ्गाधरः—अथ क्षतोदरमाह—शर्करेत्यादि। शर्करा क्षुद्रकङ्करः। अन्नयुक्तैः शर्करादिभिर्भुक्तैर्यदाऽन्त्रं भिद्येत विध्येत, अथवाऽन्त्रं यदा जृम्भया

चक्रपाणिः—पक्ष्मवालैरित्यादिना वद्धगुदोदरमाह। वद्धायने इति वद्धमार्गे, उदावर्त्तैरित्यादावपि वद्धायने गुदे इत्यनुवर्त्तनीयम्। अन्त्रसंमूर्च्छनेनान्त्रपरिवर्त्तनेन। पक्ष्मवालैरित्यादिना हेतुकृतो गुदनिरोधः। तेन गुदनिरोधकत्वरूपेणैवैकरूपमेव गुदोदरं जनयति। तेन पक्ष्मादिगुदनिरोधहेतुपञ्चकजन्यत्वात् वद्धगुदोदराणां पञ्चत्वं यथोक्तम्॥ २०। २१॥

पाकं गच्छेद्‌ रसस्तेभ्यश्छिद्रेभ्यः प्रस्रवेद्‌ बहिः।

पूरयन् गुदमन्त्रञ्च जनयत्युदरं ततः॥ २२॥

तस्य रूपाणि—तदधो नाभेः प्रायो वर्द्धमानमुदकोदरं स्याद्‌ यथाबलञ्च दोषाणां रूपाणि दर्शयति। अपि च आतुरः सलोहितनीलपीतपिच्छिलकुणपगन्ध्यामवर्च्च उपवेशते, * हिक्का-श्वासकासतृष्णाप्रमेहारोचकाविपाकदौर्ब्बल्यपरीतश्च भवति। इत्येतच्छिद्रोदरमिति विद्यात्॥ २३॥

अत्यशनेन वा पाकं गच्छेत्, तदान्त्रस्य तेभ्यश्छिद्रेभ्यस्तदन्त्रस्य रसः क्लदो बहिः स्रवेत्। स स्रवद्रसस्तु गुदमन्त्रञ्च पूरयन् ततः क्षतादुदरं जनयति। इति सहेतुक्षतोदरसम्प्राप्तिः॥ २२॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणीति क्षतोदररूपाणि। तद्‌यथा—तदधो नाभेः इत्यादि। तत् क्षतोदरं प्रायो नाभेरधः स्यात्। वर्द्धमानं पुनरुदकोदरं स्यात्। दोषाणां यथाबलं रूपाणि दर्शयात। तेनातुरेण सलोहितादिरूपं वर्च्च उपवेक्ष्यते त्यज्यते, हिक्कादिपरीतश्च भवति। इत्येतत् क्षतजं छिद्रोदरमिति विद्यात्॥ २३॥

चक्रपाणिः—शर्करेत्यादिना क्षतोदरमाह—अभ्याहतस्यान्त्रं भित्त्वेति योजना। पाकं गच्छेदिति भिन्नमेवान्त्रं पाकं गच्छति। बहिरिति अन्त्रं गुदञ्च बहिर्भागे पूरयन् पाकं गच्छन्, स एव रसोऽन्त्रपाकरूपो व्याधिरूपतया ज्ञेयः॥ २२॥

चक्रपाणिः—तदधो नाभेः प्रायोऽभिनिर्व्वर्त्तमानमिति ऊर्द्ध्वं निर्व्वर्त्तते। द्रवत्वोदरारम्भकस्य अधोगामित्वादुदकोदरं भवतीति उदरान्तरापेक्षया शीघ्रगतिर्भवतीत्यर्थः। उदकोदरमेवैकवत् स्यात्। उदकोदरस्यैवेति वा पाठः। उदकोदरस्य रूपाणि दर्शयति, दोषाणाञ्च यथाबलं रूपाणि दर्शयतीति योजना। यथाबलमिति यथोबलत्वात् दोषो भवति तस्य रूपाणि दर्शयति॥ २३॥

---

* इति तदधो नाभ्याः प्रायोऽभिनिर्वर्त्तमानमुदकोदरस्य च यथाबलञ्च दोषाणां रूपाणि दर्शयत्यपि चातुरः स लोहितनीलपीतपिच्छिलकुणपगन्धामवर्च्च उपवेशते। इति पाठान्तरम्।

स्नेहपीतस्य मन्दाग्नेः क्षीणस्यातिकृशस्य च ।
अत्यम्बुपानान्नष्टेऽग्नौ मारुतः क्लोम्न्यवस्थितः ॥
स्रोतःसु रुद्धमार्गेषु कफश्चोदकमूर्च्छितः ।
वर्द्धयेतां तदेवाम्बु स्वस्थानादुदराय तौ ॥ २४ ॥

तस्य रूपाणि—निरन्नकाङ्क्षा पिपासा गुदस्रावः शूलश्वासकासदौर्ब्बल्यानि, अपि चोदरं नानावर्णराजीसिरासन्ततम् उदकपूर्णदृतिसंक्षोभसंस्पर्शम् । इत्येतदुदकोदरमिति विद्यात् ॥ २५

तत्र चिरोत्पन्नमनुपद्रवमनुदकपूर्णं-*-मुदरं त्वरमाणश्चिकित्-

गङ्गाधरः—अथोदकोदरमाह—स्नेहपीतस्येत्यादि । स्नेहः पीतो येनेति । परनिपातः क्तान्तस्य विशेषणस्यापि क्वचिद् भवतीति ज्ञापितमाच्छादनजातिवर्ज्जजातिवाचिपूर्व्वकक्तान्तात् स्त्रियां ङीब्विधानात्; यथा शङ्खभिन्नी नारी, इक्षुभक्षिती धेनुरिति । स्नेहपीतस्य संशोधनाङ्गस्नेहक्रियायां पीतस्नेहस्य अत्यम्बुपानात् तथा मन्दाग्न्यादेश्चात्यम्बुपानादग्नौ नष्टे सति क्लोम्नि पिपासास्थाने कण्ठोरसोः सन्धाववस्थितो मारुतः पीततदत्यम्बुना रुद्धमार्गेषु स्रोतःस्ववस्थितः कफश्च तदुदकमूर्च्छितस्तेन पीतेनात्यम्बुना संमिश्रीभावेन विकृतिमापन्नश्चेति । तौ मारुतकफौ तदेवाम्बु उदराय स्वस्थानाद् वर्द्धयेताम् । इति सद्धृदकोदरसम्प्राप्तिः ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणीत्युदकोदरस्य रूपाणि । तद्यथा—निरन्नेत्यादि । निरन्न आहारासक्तिः परन्ताकाङ्क्षाहारार्थम् । उदरमपि च नानावर्णराजीसिरासन्ततञ्च उदकपूर्णदृतिर्यथा संस्पृश्यते तथा संस्पर्शम् । इत्येतद् दकोदरमिति विद्यात् । संज्ञायामुदकशब्दस्यादिवर्णलोपः पृषोदरादित्वादिति ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—इत्युदरनिदानमुक्त्वा चिकित्सार्थं साध्यासाध्यलक्षणमाह—तत्रेत्यादि । तत्राष्टसूदररोगेषु मध्ये यदुदरमचिरोत्पन्नादिकं तदेव तस्मात्

चक्रपाणिः—स्नेहेत्यादिना उत्पत्तिविशिष्टं जलोदरमाह । क्लोम हृदयावयवविशेषः । वर्द्धयेताम् इति वर्द्धयतः [illegible] । तस्य [illegible] पिपासाजननेनाम्बुपानादेरिति ज्ञेयम् ॥ २४।२५ ॥

* "अनुदकपूर्णम्" इत्यत्र "अनुदकप्राप्तम्" इति चक्रः ।

सेत्। उपेक्षितानां ह्येषां दोषाः स्वस्थानादपवृत्ता अपरिपाकाद् द्रवीभूताः सन्धीन् स्रोतांसि चोपक्लेदयन्ति। स्वेदश्च बाह्येषु स्रोतःसु प्रतिहतगतिस्तिर्य्यगवतिष्ठमानस्तदेवोदकमाप्याययति। तत्र पिच्छोत्पत्तौ मण्डलमुदरं गुरु स्तिमितमाकोठितमशब्दं मृदुस्पर्शमपरिगतराजीकमाक्रान्तं नाभ्यामेवोपसर्पतीति॥ २६॥

ततोऽनन्तरमुदकप्रादुर्भावः। तस्य रूपाणि—कुक्षिरतिमात्राभिवृद्धिः सिरान्तर्द्धानगमनमुदकपूर्णदृतिसंक्षोभसमस्पर्शश्च। तदातुरमुपद्रवाः स्पृशन्ति वम्यतीसारतमकतृष्णाश्वासकासहिक्कादौर्ब्बल्यपार्श्वशूलारुचिस्वरभेदमूत्रसङ्गादयः। तथाविधम् अचिकित्स्यं विद्यात् इति॥ २७॥

सन् बधश्चिकित्सेत्। उपेक्षायां दोषमाह—उपेक्षितानामित्यादि। एषां ह्यष्टानामेवोदराणामुपेक्षितानां त्वरया चिकित्सायाः अकरणे दोषा उदरस्कृतवन्तौ वातादयः स्वस्थानादपवृत्ताः स्वस्थानं विहायान्यस्थाने प्रवृत्ता अपरिपाकात् आहारस्य पुनर्द्रवीभूताः सन्धीन् स्रोतांसि चोपक्लेदयन्ति। स्वेदश्च बाह्यस्रोतःप्रतिहतगतिर्न निर्गच्छन् तिर्य्यगवतिष्ठमानस्तदेवोदकं वर्द्धयति। तत्र तदुदकाप्यायने पिच्छोत्पद्यते पिच्छोत्पत्तौ तूदरं मण्डलरूपं भवति गुरु च स्तिमितञ्च आकोठितम् ईषत्कोठयुक्तम् अशब्दस्पर्शं स्पृश्यमानं न शब्दायते, अपगतराजिकं राजीदर्शनं न स्यात्। नाभ्यां नाभौ त्वाक्रान्तं सर्पतीति॥२६॥

गङ्गाधरः—ततः परमुदकप्रादुर्भावः। तस्य रूपाणि उदकप्रादुर्भावलक्षणानि। कुक्षेरित्यादि। कुक्षेरुदरस्योभयभागस्याभिवृद्धिः। सिरान्तर्द्धानगमनं सिरा न दृश्यते। तदा खल्वेवम्भूते सत्युदके जातोदके आतुरमुपद्रवाः

चक्रपाणिः—साध्यासाध्यविभागमाह—तत्रेत्यादि। अनुदकप्राप्तमिति अजातोदकमदोषावस्थं, परिपाकेणाच दोषाणां द्रवत्वं स्वभावादेव ज्ञेयम्। बाह्येषु स्रोतःसु प्रतिहतगतिरिति बहिर्गन्तुमसमर्थः। अत्र जलजन्मपूर्व्वरूपं पिच्छोत्पद्यते, तेन पिच्छोत्पत्तिलक्षणमेव तावदेव। पिच्छालक्षणो भागः पिच्छा। अन्ये तु भक्तमण्डपिच्छामाहुः। सर्पतीति चलति॥ २६॥

चक्रपाणिः—उदकपूर्णदृतिवत् संक्षोभः मांसस्य पिच्छोदकरूपं प्राप्तस्य। तमकः श्वासविशेषः। अचिकित्स्यमिति विषप्रयोगसत्त्वप्रणिधानादिदारुणकर्म्मव्यतिरिक्तक्रियया चिकित्स्यं विद्यात्॥ २७॥

भवन्ति चात्र ।

वातात् पित्तात् कफात् प्लीह्नः सन्निपातात् तथोदकात् ।
परं परं कृच्छ्रतममुदरं भिषगादिशेत् ॥ २८ ॥
पक्षाद्ध बद्धगुदन्तूर्द्ध्वं सर्व्वं जातोदकं तथा ।
प्रायो भवत्यभावाय छिद्रान्त्रञ्चोदरं नृणाम् ॥ २९ ॥
शूनाक्षं कुटिलोपस्थमुपक्लिन्नतनुत्वचम् ।
बलशोणितमांसाग्नि-परिक्षीणञ्च वर्ज्जयेत् ॥ ३० ॥

इमं स्पृशन्ति वम्यादयः । तत्रादिपदेन ज्वरादयश्च । तथाविधं जातोदकोदररोगिणमचिकित्स्यं विद्यादिति ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—प्रमाणभूताः श्लोकाश्च—भवन्ति चात्र । वातादित्यादि । वातजादुदरात् कृच्छ्रतमं पित्ताज्जातमुदरमादिशेत्, पित्ताज्जातोदरात् कृच्छ्रतमं कफाज्जातमुदरं, कफजातादुदरात् प्लीहयकृज्जातमुदरं कृच्छ्रतमं, प्लीहयकृज्जातोदरात् कृच्छ्रतमं सन्निपाताज्जातमुदरं, सन्निपातोदरात् कृच्छ्रतममुदकोदरमिति ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—तर्हि बद्धगुदोदरं क्षतोदरञ्च किं साध्यमित्यत आह—पक्षादित्यादि । बद्धगुदोदरं पक्षादूर्द्ध्वं प्रायोऽभावाय भवति, प्रायःपदात् कश्चित् मासादिकं जीवयति ततोऽभावाय भवत्येव । इत्येवं जातोदकं सर्व्वमुदरं पक्षादूर्द्ध्वं प्रायोऽभावाय भवत्येवं छिद्रान्त्रमुदरञ्च पक्षादूर्द्ध्वं प्रायोऽभावाय भवतीति ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—अजातोदकानां वातादिजानां कृच्छ्रात् कृच्छ्रतमानामप्यसाध्यत्वमाह—शूनाक्षमित्यादि । शूनं स्फीतमक्षि यस्य तं, कुटिलोपस्थं

चक्रपाणिः—परं परं कृच्छ्रतममिति यथा यथा परत्वनिर्द्देशो तथा तथा कृच्छ्रसाध्यत्वम् ॥२८॥

चक्रपाणिः—बद्धच्छिद्रदकोदराणां विशेषमाह—पक्षादित्यादि । बद्धगुदमुदरं पक्षादूर्द्ध्वं विनाशाय प्रायो भवति, कदाचित् पक्षादूर्द्ध्वमपि अभावाय न भवतीति प्रायःशब्देनाह । जातोदकं छिद्रञ्च प्रायो विनाशाय भवति, कदाचित् विषशस्त्रामिमतचिकित्सया जातोदकं छिद्रं बद्धगुदञ्च सिध्यतीति प्रायःशब्देन दर्शयति ॥ २९ ॥

चक्रपाणिः—शूनाक्षमित्यादिना साध्योक्तानामप्यसाध्यतामाह । कुटिलोपस्थमिति वक्रोपस्थम् ।

श्वयथुः सर्व्वमर्म्मोत्थः श्वासो हिक्कारुचिस्तथा।
मूर्च्छा छर्द्दिरतीसारो निहन्त्युदरिणं नरम्॥ ३१ ॥

जन्मनैवोदरं सर्व्वं प्रायः कृच्छ्रतमं मतम्।
बलिनस्तदजाताम्बु यत्नसाध्यं नवोत्थितम्॥ ३२ ॥

अजातशोथमरुणं सशब्दं नातिभारिकम्।
सदा गुड़्गुड़ावन्तं सिराजालगवाक्षितम्॥
नाभिं विष्टभ्य वायुस्तु वेगं कृत्वा प्रणश्यति।
हृन्नाभिवङ्क्षणकटी-गुदप्रत्येकशूलिनः॥

वक्रशिश्नं नरं वक्रयोनिं नारीम्, उपक्लिन्ना क्लिन्नवत् क्लिन्ना तनुरघना त्वक् यस्य तं, बलादिपरिक्षीणञ्च वातादुदरिणं वर्जयेत्॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—अपरञ्चासाध्यलक्षणमाह—श्वयथुरित्यादि। सर्व्वमर्म्मोत्थः श्वयथुः श्वासादिश्च वातादुदरिणं निहन्ति। एकवचनादेकैक एव सर्व्वमर्म्मोत्थशोथादिः॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—वातजादिकमुत्तरोत्तरं कृच्छ्रतमं किं तर्हि कृच्छ्रमित्यत आह—जन्मनैवेत्यादि। जन्ममात्रं सर्व्वमुदरं कृच्छ्रतमं मतं, कथं कृच्छ्रमुदरं स्यात्? तत्र बलिनो जनस्याजाताम्बु तदुदरं यत्नसाध्यं नवोत्थितञ्च यत्नसाध्यमिति॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—कथमजाताम्बूदरं विज्ञायेतेत्यत आह—अजातशोथमित्यादि। यमुदरिणं न जातशोथं किन्त्वरुणवर्णञ्च सशब्दञ्च नातिभारिकं नातिगुरु। सर्व्वदा उदरमध्ये यस्य गुड़गुड़ाशब्दः स्यात्। उदरोपरि सिराजालं गवाक्षाकारं यस्य स्यात्। यस्य वायुर्नाभिं विष्टभ्य वेगं कृत्वा प्रणश्यति न

उपक्लिन्ना तन्वी च त्वग् यस्य स तथा। अग्निक्षयश्चोदरे प्रथमत एव यद्यपि भवति तथापि असाध्यलक्षणेषु विशेषेणाग्निक्षयो लक्षणान्तरमुक्तञ्च भवतीति ज्ञेयम्॥ ३० । ३१ ॥

चक्रपाणिः—जन्मनैवेत्युत्पत्तिमात्रेण॥ ३२ ॥

चक्रपाणिः—अजाताम्बुलक्षणमाह—अजातशोथमिति। नातिभारिकमिति नातिगुरुत्वा भावेन युतम्। नाभिं विष्टभ्येति नाभिं स्तम्भयित्वा। कृत्वा वेगमिति पुरीषवातवेगं कृत्वा वात-

कर्कशं सृजतो वातं नातिमन्दे च पावके ।
लालया विरसे चास्ये मूत्रेऽल्पे संहते विपि ॥
अजातोदकमित्येतैर्युक्तं विज्ञाय लक्षणैः ।
उपाचरेद् भिषग् दोष-बलकालविशेषवित् ॥ ३३ ॥
वातोदरं बलवतः पूर्व्वं स्नेहैरुपाचरेत् ।
स्निग्धाय स्वेदिताङ्गाय दद्यात् स्नेहविरेचनम् ॥
हृते दोषे परिम्लानं वेष्टयेद् वाससोदरम् ।
तथास्यानवकाशत्वाद् वायुर्नाध्मापयेत् पुनः ॥
दोषातिमात्रोपचयात् स्रोतोमार्गनिरोधनात् ।
सम्भवत्युदरं तस्मान्नित्यमेव विरेचनम् ॥ ३४ ॥

निःसरति। एवं हृदादिमत्येकाङ्गशूलवतः कर्कशशब्दमधोवातं सृजतो जनस्य पावकेनातिमन्दे लालया च विरसे चास्ये मूत्रे चाल्पे विपि पुरीषे संहते संघातरूपे सत्यजातोदकमुदरिणमित्येतैर्लक्षणैर्युक्तं विज्ञाय दोषादिविशेषविद् भिषगुपाचरेत्। एतद्भिन्नं जातोदकादिकं वर्ज्जयेदिति प्रागुक्तम् ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—क्रमेण वातोदरादिचिकित्सितमाह—वातोदरमित्यादि। स्नेहविधिना पूर्व्वं बलवतो वातोदरं स्नेहैः साधितघृतादिभिरुपाचरेत्। स्निग्धं पुनः स्वेदविधिना स्वेदयित्वा स्नेहविरेचनमेरण्डतैलादिना विरेचयेत्। हृते दोषे सति परिम्लानमुदरं वाससा वेष्टयेत् यथा तदुदरं नावकाशयेत्। अनवकाशत्वाद् वायुश्च पुनर्नोदरमाध्मापयेत्। इत्येवं विरेचनं नित्यमेव कारयेत्। कस्मात्? दोषातिमात्रोपचयात् अतिमात्रदोषसञ्चयात् स्रोतसां मार्गनिरोधनात् उदरं सम्भवति यस्मात् तस्मान्नित्यं विरेचनं कारयेत् ॥ ३४ ॥

पुरीषं विसृज्येति यावत्। प्रणश्यतीति लीनं भवति। कर्कशमिति वेगवन्तम्। सृजत इति वातं सरतः ॥ ३३ ॥

चक्रपाणिः—वातोदरमित्यादिना चिकित्सामाह। परिम्लानमिति क्षीणम्। तथेति वस्त्रवेष्टनेन। उदरे पुनः शोधनोत्पत्तिमाह—दोषेत्यादि। स्रोतोमार्गनिरोधनादिति स्रोतोमुखनिरोधनादित्यर्थः। मार्गशब्दोऽत्र मुखरूपमार्गवाची ॥ ३४ ॥

शुद्धं संसृज्य च क्षीरं बलार्थं पाययेत् तु तम्।
प्रागुत्क्लेशान्निवर्त्त्यैवं बले लब्धे क्रमात् पयः॥ ३५॥
यूषै रसैर्वा मन्दाम्ल-लवणैरेधितानलम्।
सोदावर्त्तं पुनः स्निग्धं स्विन्नमास्थापयेन्नरम्॥ ३६॥
स्फुरणाक्षेपसन्ध्यस्थि-पार्श्वपृष्ठत्रिकार्त्तिषु।
दीप्ताग्निं बद्धविड् जातं रुक्षमप्यनुवासयेत्॥ ३७॥
तीक्ष्णाधोभागयुक्तोऽस्य निरूहो दाशमूलिकः।
वातघ्नाम्लशृतैरण्ड-तिलतैलानुवासनम् *॥ ३८॥

गङ्गाधरः—एवं विरेचनेन वस्त्रावेष्टनेन च क्रमेण सम्यक्शुद्धमुदरिणं संसृज्य मण्डपेयाविलेपीभिः क्रमेण संसर्ज्जनं कृत्वा बलार्थं तमुदरिणं क्षीरं पाययेत् यावदुत्क्लेशो न स्यात्। बले लब्धे प्रागुत्क्लेशात् हृदयस्थदोषस्योपस्थितवमनभावात् पूर्व्वं क्रमात् पयो निवर्त्त्य यूषैर्मुद्गादिकृतैर्मांसरसैर्वा मन्दाम्ललवणैर्दाडिमामलकादिभिः सैन्धवादिभिश्चाल्पाम्ललवणैर्भोजयित्वा तमुदरिणमेधितानलं प्रवृद्धाग्निं पुनः सोदावर्त्तमुदावर्त्तदोषश्चेत् तस्य वर्त्तते तदा पुनः स्निग्धं स्विन्नञ्च तमुदरिणं नरमास्थापयेत् निरूहयेत्॥ ३५। ३६॥

गङ्गाधरः—स्फुरणेत्यादि। यदि तत्रोदरे स्फुरणाक्षेपौ सन्ध्यादिष्वर्त्तिश्च वर्त्तन्ते, तदुदरी नरश्च दीप्ताग्निबद्धविट्समूहो रुक्षश्च भवति, तदा तमनुवासयेत् स्नेहवस्तिना समुपपादयेत्॥ ३७॥

गङ्गाधरः—तन्निरूहणमाह—तीक्ष्णेत्यादि। अस्योदरिणो निरूहो दाशमूलिकः, स च तीक्ष्णद्रव्याधोभागहरद्रव्ययुक्तः कार्य्यः। अनुवासनन्तु वातघ्नद्रव्याम्लद्रव्यशृतस्यैरण्डतैलतिलतैलस्येति॥ ३८॥

चक्रपाणिः—संसृज्येऽत्र पेयादिक्रमेणोत्पाद्य। प्रागुत्क्लेशादिति उत्क्लेशे दृश्यमाने। कार्य्यं कर्त्तव्यमित्यनुवर्त्तनीयम्। उत्सर्गतस्तु बलजनककार्य्यं कृत्वा पयो निवर्त्तनीयम्॥ ३५—३७॥

चक्रपाणिः—वातघ्नादिभिः शृतमैरण्डतैलं वानुवासनं यस्य वस्तेः स तथा॥ ३८॥

---

* वातघ्नाम्ल... तैलानुवासनः इति चक्रसम्मतः पाठः।

अविरेच्यन्तु यं विद्याद् दुर्ब्बलं स्थविरं शिशुम्।
सुकुमारं प्रकृत्याल्प-दोषं वाथोल्वणानिलम्॥
तं भिषक् शमनैः सर्पिर्यूषमांसरसौदनैः।
वस्त्यभ्यङ्गानुवासैश्च क्षीरैश्चोपाचरेद् बुधः॥ ३९॥
पित्तोदरे तु बलिनं पूर्व्वमेव विरेचयेत्।
दुर्व्वलन्त्वनुवास्यादौ शोधयेत् क्षीरवस्तिना॥
संजाते बलकायाग्नौ पुनः स्निग्धं विरेचयेत्।
पयसा सत्रिवृत्कल्केनोरुवूकशृतेन वा॥
शातलात्रायमाणाभ्यां शृतेनारग्वधेन वा।
सकफे वा समूत्रेण सवाते तिक्तसर्पिषा॥

गङ्गाधरः—अविरेच्यमित्यादि। यदि स वातोदरी न विरेचनार्हो भवति दुर्ब्बलो वा स्थविरो वा शिशुर्वा सुकुमारो वा प्रकृत्याल्पदोषो वा अथवा उल्वणानिलः स्यात्, तदा तं सर्पिरादिभिः शमनैः वस्तिनाभ्यङ्गेनानुवासनेन क्षीरपाणेन च बुधो भिषगुपाचरेत्। इति वातोदरचिकित्सितमुक्तम्॥ ३९॥

गङ्गाधरः—अथ पित्तोदरचिकित्सितमाह—पित्तोदरे त्वित्यादि। पित्तोदरे बलिनमुदरिणं पूर्व्वं विरेचयेत्। दुर्व्बलन्तु पुरुषमादावनुवास्य क्षीरवस्तिना निरूहेण शोधयेत्; बले संजाते संजाते कायाग्नौ पुनः स्निग्धं कृत्वा विरेचयेत्। तद्विरेचनमाह—पयसेत्यादि। पयसा विरेचयेदथवा त्रिवृत्कल्केन विरेचयेत् अथवा उरुवकवीजस्य शृतेन काथेन विरेचयेत्। अथवा शातलात्रायमाणाभ्यां शातला चर्म्मकशा त्रायमाणा पाणीयवहला। आरग्वधेन शृतेन काथेन वा विरेचयेत्। सकफे पित्तोदरे समूत्रेणारग्वधशृतेन विरेचयेत्। सवाते पित्तोदरे तिक्तसर्पिषा पञ्चतिक्तघृतेन विरेचयेत्। एवं विरेचनानन्तरं

चक्रपाणिः—अनुवासैरित्यनुवासनैः॥ ३९॥

चक्रपाणिः—क्षीरवस्तिरिति क्षीरप्रधानो वस्तिः। सातला चर्म्मकषा। सकफे इति कफयुक्ते पित्ते। समूत्रेणेत्यत्र पयसेत्यनुवर्त्तते। सवाते पित्ते तिक्तसर्पिषा विरेचनं त्रिवृतादि-

पुनः क्षीरप्रयोगश्च वस्तिकर्म्म विरेचनम् ।
क्रमेण ध्रुवमातिष्ठन् युक्तः पित्तोदरं जयेत् ॥ ४० ॥
स्निग्धस्विन्नविशुद्धञ्च कफोदरिणमातुरम् ।
संसर्ज्जयेत् कटुक्षार-युक्तैरन्नैः कफापहैः ॥
गोमूत्रारिष्टपानैश्च चूर्णायस्कृतिभिस्तथा ।
सक्षारैस्तैलपानैश्च शमयेत् तु कफोदरम् ॥ ४१ ॥
सन्निपातोदरे सर्व्वा यथोक्ताः कारयेत् क्रियाः ।
सोपद्रवन्तु निर्वृत्तं प्रत्याख्येयं विजानता ॥ ४२ ॥

पुनः क्षीरप्रयोगः केवलगव्यदुग्धपानं जातवले पुनर्वस्तिकर्म्म द्विविधं ततो विरेचनमित्येवं क्रमेण युक्तो योगप्रयुक्तः सन्नातिष्ठन्नास्थितः सन् ध्रुवं पित्तोदरं जयेत् । पित्तोदरचिकित्सितमित्युक्तम् ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—अथ कफोदरचिकित्सितमाह—स्निग्धेत्यादि । कफहरस्नेहैः स्निग्धं ततः स्विन्नं स्वेदाधिकारविधिना ततः शुद्धं वमनविरेचनाभ्यां कफोदरिणमातुरं कफापहैः कटुक्षारयुक्तैश्चान्नैः संसर्ज्जयेत् संसर्ज्जनं कुर्य्यात् । गोमूत्रारिष्टयोः पानैश्चूर्णैरौषधैरयस्कृतिभिः लौहक्रियाभिः, सक्षारैः क्षारसिद्ध-तैलपानैश्च कफोदरं शमयेत् । इत्युक्तं कफोदरचिकित्सितम् ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—अथ सन्निपातोदरचिकित्सितमाह—सन्निपातेत्यादि । सन्निपातोदरे यथोक्तं प्रतिदोषं या या क्रियोक्ता तां तामनतिक्रम्य तास्ता एव सर्व्वा मिलिताः क्रियाः भिषक् कारयेत् । यदि सन्निपातोदरं सोपद्रवं निर्वृत्तं भवति, तदा विजानता वैद्येन प्रत्याख्येयं त्यक्तव्यमिति ॥ ४२ ॥

दुग्धयुक्तेन विरेचनं कर्त्तव्यम् । क्रमेणेति क्षीरप्रयोगादिक्रमेण पित्तोदरं जयेदिति योजना ॥ ४० ॥

चक्रपाणिः—विशुद्धमित्यत्र वमनं विना विशुद्धो ज्ञेयः, वमनस्योदरे निषिद्धत्वात् । चूर्णायस्कृतयः चूर्णायस्कृतयः नवायोरजसो भागं चूर्णन्तु मधुसर्पिषा इत्याद्युक्ताः । किंवा चूर्णान्यत्रैव वक्ष्यमाणानि । अयस्कृतयस्तु रसायनोक्तलौहप्रयोगे ज्ञेयाः ॥ ४१ ॥

चक्रपाणिः—सर्व्वा यथोक्ता इति प्रत्येकं वातोदरादिविहिताः क्रियाः सर्व्वा एव सन्निपातोदरे कर्त्तव्याः । सोपद्रवन्तु निर्वृत्तमिति सोपद्रवतयोत्पन्नम् ॥ ४२ ॥

उदावर्त्तरुजानाहैर्मोहतृड्दहनज्वरैः ।
गौरवारुचिकाठिन्यैरनिलादीन् यथाक्रमम् ॥
लिङ्गैः प्लीह्न्यधिका तृष्णा रक्तञ्च पित्तलक्षणैः ।
विद्यात् समस्तैः सर्व्वैस्तु सन्निपातं तथा भिषक् ॥
चिकित्सां संप्रयुञ्जीत यथादोषं यथाबलम् ।
स्नेहं स्वेदं विरेकञ्च निरुहमनुवासनम् ॥
समीक्ष्य कारयेद् बाहौ वामे वा व्यधयेत् सिराम् ।
षट्पलं पाययेत् सर्पिः पिप्पलीर्वा प्रयोजयेत् ॥
सगुड़ां वाभयां वापि क्षारारिष्टगणांस्तथा ।
एष क्रियाक्रमः प्रोक्तो योगान् संशमनान् शृणु ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—सन्निपातोदरचिकित्सितानन्तरं प्लीहयकृदुदरचिकित्सितमाह—उदावर्त्तेत्यादि। प्लीह्नि उदावर्त्तरुजानाहैर्लिङ्गैरनिलं मोहतृड्दहनज्वरैः पित्तं गौरवारुचिकाठिन्यैः कफं विद्यात्, तथा तैः समस्तैः सर्व्वैस्तु लिङ्गैः सन्निपातं त्रिदोषं प्लीह्नि भिषग् विद्यात्। रक्तञ्च प्लीह्नि पित्तस्वलक्षणैर्विद्यात्, तत्र तृष्णा चाधिका। एवं दोषं ज्ञात्वा प्लीह्नि यथा चिकित्सेत् तदाह—चिकित्सामित्यादि। यथादोषं वातादिदोषहरं यथाबलं स्नेहादिकं समीक्ष्य कारयेत्। रक्ते तु वामे बाहौ सिरां व्यधयेत्। षट्पलकं घृतं वा पाययेदथवा पिप्पलीः प्रयोजयेत्। सगुड़ामित्यादि। सगुड़ामभयां वा प्रयोजयेदथवा क्षारगणान् प्रयोजयेदरिष्टगणान् वा ॥ ४३ ॥

चक्रपाणिः—प्लीहोदरचिकित्सामाह—उदावर्त्तेत्यादि। अनिलादीन् यथाक्रममिति उदावर्त्तरुजानाहैर्वातं दाहमोहतृषाज्वरैः पित्तं, शेषैः कफं दृष्ट्वा चिकित्सां कुर्व्वीत। किंतु वाधिकं रक्तं तल्लक्षणैर्दृष्ट्वा चिकित्सां कुर्व्वीत। तत्र रक्तस्य लक्षणानि विधिशोणितीयोक्तानि। तन्त्रान्तरे विदाहस्तृष्णा वैरस्यं गात्रगौरवं मूर्च्छा इत्यादीनि ज्ञेयानि। प्लीह्नीति प्लीहोदरे। यथादोषम् इति उल्वणदोषप्रशमनीम्। वामे बाहौ सिराव्यधः सामान्योक्तोऽपि सुश्रुतप्रत्ययात् कूर्पराभ्यन्तरसिराव्यधो ज्ञेयः। पिप्पलीर्वा प्रयोजयेदिति रसायनोक्तपिप्पलीवर्द्धमानं प्रयोजयेत्। क्षारारिष्टगणानिति ग्रहण्यर्शोवक्ष्यमाणक्षारारिष्टसमूहान्। इहापि च विडङ्गमित्यादिना क्षारं तथा रोहितककल्केत्यादिनारिष्टञ्च वक्ष्यति ॥ ४३ ॥

पिप्पली नागरं दन्ती समांशं हिङ्गुनाभयम् * ।
विड़ार्द्धांशयुतं चूर्णमिदमुष्णाम्बुना पिवेत् ॥ ४४ ॥
विड़ङ्गं चित्रकं शुण्ठीं सघृतं सैन्धवं वचाम् ।
दग्ध्वा कपाले पयसा गुल्मप्लीहापहं पिवेत् ॥ ४५ ॥
रोहीतकलतानान्तु काण्डकानभयाजले ।
मूत्रे वा सुनुयात् तच्च सप्तरात्रं स्थितं पिवेत् ॥
कामलागुल्ममेहार्शः-प्लीहसर्व्वोदरक्रिमीन् ।
स हन्याज्जाङ्गलरसैर्जीर्णे स्याच्चात्र भोजनम् ॥ ४६ ॥
रोहीतकत्वचः कृत्वा पलानि पञ्चविंशतिम् ।
कोलद्विप्रस्थसंयुक्तां कषायमुपकल्पयेत् ॥

गङ्गाधरः—इति क्रियामूत्रमुक्त्वा योगानाह—पिप्पलीत्यादि। पिप्पल्यादि-पञ्चकं समांशं विड़् लवणमर्द्धभागमित्येनचूर्णम् ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—विड़ङ्गमित्यादि। विड़ङ्गादीनि पञ्च द्रव्याणि समभागेन नीत्वा कुट्टयित्वा किञ्चिद्घृतं म्रक्षयित्वा हण्डिकाभ्यन्तरेऽन्तर्द्धूमं दग्ध्वा पयसा पाययेत् ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—लोहीतकेत्यादि। लोहीनकः प्लीहशत्रुर्नाम वृक्षस्तस्य लतावत्-प्रशाखानां काण्डांश्छित्त्वा हरीतकीजले क्वाथे सप्तरात्रं स्थितं सुनुयात्। अथवा गोमूत्रे स्थितं सप्तरात्रं सुनुयात्। तच्च सन्धानं पिवेत्। तत्र जीर्णे जाङ्गलमांसरसैर्भोजनं यः कुर्य्यात् स कामलादीन् हन्यात् ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—रोहीतकत्वच इत्यादि। रोहीतकस्य त्वचः पलानि पञ्चविंशतिं कोलस्य शुष्कबदरस्य द्विप्रस्थसंयुक्तां कृत्वा मिलितादष्टगुणे जले पक्त्वा

चक्रपाणिः—द्विगुणामयमिति द्विभागाभयम् ॥ ४४ । ४५ ॥

चक्रपाणिः—रोहितकलता रोहितक इति ख्याता। काण्डका इति स्वल्पप्रमाणाः खण्डाः। आसुनुयादिति द्रवे मग्नाः कृत्वा सन्धानार्थं स्थापयेत् ॥ ४६ ॥

चक्रपाणिः—रोहितकेत्यादौ सप्तपञ्चाशत्पलकाथ्योऽष्टगुणमुदकं दत्त्वा पादावशेषेण द्विपलोपेत-

* पिप्पली नागरं दन्ती समांशं द्विगुणाभयम्। इति क्वचित् पाठः।

पलिकः पञ्चकोलैस्तु तैः सर्व्वैश्चापि तुल्यया ।
रोहीतकत्वचा पिष्टैर्घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥
प्लीहाभिवृद्धिं शमयत्येतदाशु प्रयोजितम् ।
तथा गुल्मोदरश्वास-क्रिमिपाण्डुत्वकामलाः ॥ ४७ ॥

इति रोहीतकघृतम् ।

अग्निकर्म्म च कुर्व्वीत भिषग् वातकफोल्वणे ।
पैत्तिके जीवनीयानि सर्पींषि क्षीरवस्तयः ॥
रक्तावसेकः संशुद्धिः क्षीरपाणञ्च सर्पिषः ।
यूषैर्मांसरसैश्चापि दीपनीयरसान्वितैः ॥
लघून्यन्नानि संसृज्य दद्यात् प्लीहोदरे भिषक् ।
यकृति प्लीहवत् सर्व्वं तुल्यत्वाद् भेषजं मतम् ॥ ४८ ॥

चतुर्थभागावशेषे कषायमवतारयेत् इत्येवं कषायमुपकल्पयेत् । पञ्चकोलः प्रत्येकं पलिकस्तैस्तु सर्व्वैः पञ्चभिस्तुल्यया पञ्चपलमितया रोहीतकत्वचा सह पिष्टैः कल्कैस्तेन कषायेण च घृतप्रस्थं विपाचयेत् । कामलान्ताशीः । रोहीतकघृतम् ॥ ४७ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अग्निकर्म्म चेत्यादि । वातकफोल्वणे प्लीह्नि भिषगग्निकर्म्म च स्वेददाहादिकं कुर्व्वीत । पैत्तिके प्लीह्नि जीवनीयानि दश द्रव्याणि तथा सर्पींषि पित्तहरद्रव्यसिद्धानि जीवनीयान्यतमसिद्धानि वा तथा क्षीरवस्तयः । रक्तावसेकः संशुद्धिर्विरेचनं क्षीरपाणं सर्पिषश्च पानं हितानि भवन्ति । एवं प्लीहोदरे दीपनीयरसरम्लतिक्तकटुकैरन्वितैर्यूषैर्मांसरसैश्च लघून्यन्नानि संसृज्य संसृष्टानि कृत्वा दद्यात् । इति प्लीहोदरचिकित्सितेन यकृदुदर-चिकित्सितं व्याख्यातं, तयोस्तुल्यनिदानत्वादिति ॥ ४८ ॥

चतुर्द्दशशरावावधिमानः क्वाथो भवति । सर्व्वैस्तैश्चापि तुल्ययेति पञ्चकोलैस्तुल्यया रोहितकत्वचा, पञ्चपलानीत्यर्थः । पिष्टैरिति पञ्चकोलैः पिष्टैः । तथा विभक्तिविपरिणामाद् रोहितकत्वचा पिष्टयेति ज्ञेयम् ॥ ४७ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—अग्निकर्म्मेति गुल्मवदत्राप्यग्निकर्म्म वदन्ति । वातकफोल्वणे प्लीहोदरे एव ज्ञेयम् । दीपनीयसमायुतैरिति पिप्पल्यादिदीपनीयगणसंस्कृतैरित्यर्थः ॥ ४८ ॥

स्विन्नाय बद्धोदरिणे मूत्रं तीक्ष्णौषधान्वितम्।
सतैललवणं दद्यान्निरूहं सानुवासनम्॥
परिस्रंसीनि चान्नानि तीक्ष्णञ्चैव विरेचनम्।
उदावर्त्तहरं कर्म्म कार्य्यं वातघ्नमेव च॥ ४९॥
छिद्रोदरमृते स्वेदात् श्लेष्मोदरवदाचरेत्।
जातं जातं जलं स्राव्यमेवं तद् यापयेद् भिषक्॥ ५०॥
तृष्णाकासज्वरार्त्तन्तु क्षीणमांसाग्निभोजनम्।
वर्ज्जयेच्छ्वासिनं तद्वच्छूलिनं दुर्व्वलेन्द्रियम्॥ ५१॥

गङ्गाधरः—अथ बद्धोदरचिकित्सितमाह—स्विन्नायेत्यादि। बद्धोदरिणं स्वेदयित्वा तीक्ष्णौषधान्वितं स्नुक्क्षीरादियुक्तं गोमूत्रं सतललवणान्वितं निरूहं दद्यात्, तत आहारान्तेऽनुवासनञ्च दद्यादिति सानुवासनं निरूहं दद्यात्। परिस्रंसीनीत्यादि। परिसर्व्वतः स्रंसीनि विरेचनान्यन्नानि तीक्ष्णञ्च विरेचनं दद्यात्। तथा वैद्येनोदावर्त्तहरं कर्म्म बद्धोदरे कार्य्यं, वातघ्नमेव च कर्म्म कार्य्यम्। इति बद्धोदरचिकित्सितमुक्तम्॥ ४९॥

गङ्गाधरः—अथ क्षतोदरचिकित्सितमाह—छिद्रोदरमित्यादि। क्षतजछिद्रान्त्रोदरं स्वेदादृते श्लेष्मोरवदाचरेत्। जातं जातमित्यादि। छिद्रोदरे जातं जातं जलं वेदेन स्राव्यम्। एवमेतत्प्रकारेण भिषक् छिद्रोदरिणं कालं यापयेत्। इति याप्यासाध्यच्छिद्रोदरचिकित्सितं कालयापनार्थमुक्तम्॥ ५०॥

गङ्गाधरः—प्रत्याख्येयन्तु यत् तस्य लक्षणमाह—तृष्णेत्यादि। क्षीणमांसं क्षीणाग्निं क्षीणभोजनं तृष्णाद्यार्त्तं छिद्रोदरिणं वर्ज्जयेत्। तद्वत् श्वासिनं शूलिनं दुर्व्वलेन्द्रियं छिद्रोदरिणं वर्ज्जयेत्। इति छिद्रोदरचिकित्सितमुक्तम्॥ ५१॥

चक्रपाणिः—निरूहस्योत्सर्गत एव सतैललवणत्वे सिद्धे सतैललवणमिति पदं तैललवणयोः अत्राधिकदानोपदर्शनार्थम्। बद्धच्छिद्रकफोदराणाञ्च यद्यप्यास्थापनं निषिद्धं तथापि तदेकसाध्यायामवस्थायां निरूहानुवासनमिह ज्ञेयम्। परिस्रंसीनीत्यनुलोमनानि॥ ४९॥

चक्रपाणिः—छिद्रान्त्रञ्चोदरं नृणामित्यत्र यद्यप्यसाध्यत्वमुक्तं तथापि तत्र प्रायःशब्दनिर्देशात् असाध्यतान्यभिचारोऽपि दर्शितः; तेनेह तच्चिकित्सोच्यते। उत्तरत्रापि च पिपीलिकादंशादिना छिद्रोदरस्योच्यते। तथाहि—हन्ति सर्व्वोदराण्येतत् चूर्णमित्यनेन सर्व्वोदरचिकित्सा वक्तव्या। अन्ये तु सर्व्वोदरहन्तृत्वकथनं न पारमार्थिकम्। ऋते स्वेदादित्यनेन स्वेदस्य छिद्रोदरे उदककारकतया निषेधं दर्शयति। तृष्णेत्यादिना प्रत्याख्येयं छिद्रोदरमाह॥ ५०।५१॥

अपां दोषहराण्यादौ प्रदद्यादुदकोदरे।
मूत्रयुक्तानि तीक्ष्णानि विविधक्षारवन्ति च॥
दीपनीयैः कफघ्नैश्च तमाहारैरुपाचरेत्।
द्रवेभ्यश्चोदकादिभ्यो नियच्छेदनुपूर्व्वशः॥ ५२॥
सर्व्वमेवोदरं प्रायो दोषसंघातजं मतम्।
तस्माद् वातादिशमनीं क्रियां सर्व्वत्र कारयेत्॥ ५३॥
दोषैः कुक्षौ हि संपूर्णे वह्निर्मन्दत्वमृच्छति।
तस्माद् योज्यानि भोज्यानि * दीपनानि लघूनि च॥
रक्तशालीन् यवान् मुद्गान् जाङ्गलांश्च मृगद्विजान्।
पयोमूत्रासवारिष्टान् मधुसीधूनि चाप्नुयात्॥

गङ्गाधरः—अथोदकोदरचिकित्सितमाह—अपामित्यादि। उदकोदरे भिषक् आदावपां दोषहराणि तीक्ष्णानि द्रव्याणि गोमूत्रयुक्तानि विविधक्षारवन्ति च प्रदद्यात्। कफघ्नैर्दीपनीयैश्चाहारैस्तं जलोदरिणमुपाचरेत्। अनुपूर्व्वशः क्रमेणोदकादिभ्यो द्रवद्रव्येभ्यो नियच्छेत् निवर्त्तयेदिति॥ ५२॥

गङ्गाधरः—सर्व्वमेवेत्यादि। दोषसंघातजं त्रिदोषजं प्रायः क्वचिदन्यथापि। तस्माद् वातादित्रिदोषशमनीं क्रियां सर्व्वत्रोदरे कारयेत्॥ ५३॥

गङ्गाधरः—दोषैरित्यादि। दीपनलघून्यन्नान्याह—रक्तशालीनित्यादि।

चक्रपाणिः—अपामित्यादिना उत्पत्तिविशिष्टदकोदरचिकित्सामाह। अपां दोषहराणि इति वदन्ति। उदकादिभ्य इति उदकप्रकारेभ्योऽवान्तरेभ्यः। नियच्छेदिति निवर्त्तयेत्। अनुपूर्व्वश इति क्रमेण॥ ५२॥

चक्रपाणिः—निवर्त्तयतस्त सर्व्वोदरसाधारणीं चिकित्सां वक्तुमाह—सर्व्वमित्यादिना॥ ५३॥

* तस्माद् योज्यानि भोज्यानि इत्यत्र तस्माद् भोज्यानि भोज्यानि इति चक्रसम्मतः पाठः।

यवागूमोदनं वापि यूषैरद्यादु रसैरपि।
मन्दाम्लस्नेहकटुभिः पञ्चमूलोपसाधितैः॥ ५४॥
औदकानूपजं मांसं शाकं पिष्टकृतांस्तिलान्।
व्यायामाध्वदिवास्वप्न-यानं पानञ्च वर्ज्जयेत्॥
तथोष्णलवणाम्लानि * विदाहीनि गुरूणि च।
नाद्यादन्नानि जठरी तोयपानञ्च वर्ज्जयेत्॥ ५५॥
नातिसान्द्रं हितं पाने स्वादु तक्रमपेलवम्।
त्र्यूषणक्षारलवणैर्युक्तन्तु निचयोदरे॥
वातोदरी पिबेत् तक्रं पिप्पलीलवणान्वितम्।
शर्करामधुकोपेतं स्वादु पित्तोदरी पिबेत्॥

कृतान्नान्याह—यवागूमित्यादि। रक्तशालीनां तण्डुलान् यवागूमग्निबलमवेक्ष्य मण्डपेयाविलेपीनामन्यतमामोदनञ्च मन्दाम्लस्नेहकटुभिः पञ्चमूलक्वाथोपसाधितैरल्पाम्लकटुद्रव्यसंस्कृतैर्मुद्गयूषैरद्यात्, मृगद्विजानां मांसरसैरप्यद्यात्, तथासाधितैरेव न तु केवलैर्यूष रसैर्वाद्यात्॥ ५४॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेषामुदरिणां वर्ज्ज्यान्याह—औदकेत्यादि। औदकं मांसं मत्स्यादि आनूपजं मांसं वराहादि शाकं पत्रशाकं पिष्टकृतांस्तिलान् तिलान् पिष्ट्वा वटकादीन् पानं द्रवद्रव्यपानमिति वर्ज्ज्यमुक्तम्। परञ्चाह—तथेत्यादि। उष्णद्रव्यं स्पर्शतः। लवणञ्चाम्लञ्च। पानवर्ज्जनेन तोयपानवर्ज्जने लब्धे विशेषेण तोयपानञ्च वर्ज्जयेत्॥ ५५॥

गङ्गाधरः—तर्हि किं पातव्यमित्यत आह—नातीत्यादि। सर्व्वोदरिणां पाने नातिसान्द्रं नातिघनमपेलवमविरलं तक्रं हितम्। तच्च यत्र यथा हितं तदाह—त्र्यूषणक्षारलवणैर्युक्तन्तु तत् तक्रं निचयोदरे सन्निपातोदरे हितम्। वातोदरी पिप्पलीलवणान्वितं तक्रं पिबेत्। शर्करायष्टिमधुचूर्णोपेतं तक्रं

चक्रपाणिः—भोज्यानि अन्नानि, पुनर्भोज्यानीति भोक्तव्यानि। मन्दाम्लेत्यादौ मन्दशब्दोऽल्पवचनः॥ ५४॥

चक्रपाणिः—यानयानमित्यश्वादिना यानम्। कवोष्णमिति ईषदुष्णम्॥ ५५॥

* तथोष्णलवणाम्लानि इत्यत्र कवोष्णं लवणाम्लानि इति चक्रेण पठ्यते।

यमानीसैन्धवाजाजी-व्योषयुक्तं कफोदरी।
पिबेन्मधुयुतं तक्रं व्यक्ताम्लं नातिपेलवम्॥
मधुतैलवचाशुण्ठी-शताह्वाकुष्ठसैन्धवैः।
युक्तं प्लीहोदरी जातं सव्योषन्तूदकोदरी॥
बद्धोदरी तु हवुषा-यमान्यजाजिसैन्धवैः।
पिबेच्छिद्रोदरी तक्रं पिप्पलीक्षौद्रसंयुतम्॥
गौरवारोचकार्त्तानां समन्दाग्न्यतिसारिणाम्।
तक्रं वातकफार्त्तानाममृतत्वाय कल्पते॥ ५६॥
शोफानाहार्त्तितृष्णमूर्च्छा-पीड़िते कारभं पयः।
शुद्धानां क्षामदेहानां गव्यं छागं समाहिषम्॥ ५७॥
देवदारुपलाशार्क-हस्तिपिप्पलिशिग्रुकैः।
साश्वगन्धैः सगोमूत्रैः प्रदिह्यादुदरं समैः॥ ५८॥

पित्तोदरी पिबेत्। यमानीत्यादि। यमान्यादियुक्तं व्यक्ताम्लं तक्रं नातिपेलवं नातिविरलं मधुयुतं कफोदरी पिबेत्। मधुतैलेत्यादि। प्लीहयकृदुदरी मधुतैलादियुक्तं तक्रं पिबेत्। सव्योषं दुग्धं दधिरूपेण जातं पादजलमुद्धृतसारं तक्रमुदकोदरी पिबेत्। बद्धोदरीत्यादि। हवुषादिभिः युक्तं तक्रं बद्धोदरी पिबेत्। पिप्पलीक्षौद्रयुक्तं तक्रं छिद्रोदरी पिबेत्। गौरवेत्यादि। प्रकरणादुदरिणामित्याहुः अन्ये सर्व्वस्मिन् व्याधावेव गौरवादिमतां वातकफार्त्तानां तक्रममृतत्वाय कल्पते॥ ५६॥

<u>गङ्गाधरः</u>—शोफेत्यादि। कारभं करिणीनां नव्यानां पयः। एतदुदरिणामेव शोफादिमतां शुद्धानां क्षामदेहानामुदरिणां गव्यं छागं माहिषञ्च पयोऽमृतत्वाय कल्पते। इति द्रवमात्रवर्ज्जनेऽपवादवचनं पानविषये॥ ५७॥

<u>गङ्गाधरः</u>—देवदार्व्वित्यादि। देवदारुकाष्ठं पलाशार्कशिग्रूणां त्वक् प्रत्येकं समैर्गोमूत्रपिष्टैरुदरं सर्व्वं प्रदिह्यात्॥ ५८॥

<u>चक्रपाणिः</u>—अपेलवमित्यत्र उद्धृतस्नेहम्। स्वाद्विति सद्यो मथितं मधुरं जातम्॥ ५६—५८॥

वृश्चिकालीं वचां कुष्ठं पञ्चमूलीं पुनर्नवाम्।
वर्षाभूं नागरं धान्यं जले पक्त्वा च सेचयेत् * ॥
पलाशं कत्तृणं रास्नां तद्वत् पक्त्वा च सेचयेत्।
मूत्राण्यष्टावुदरिणां सेके पाने च योजयेत् ॥ ५९ ॥
रुक्षाणां बहुवातानां तथा संशोधनार्थिनाम्।
दीपनीयानि † सर्पींषि जठरघ्नानि वक्ष्यते ॥ ६० ॥
पिप्पलीपिप्पलीमूल-चव्यचित्रकनागरैः।
सक्षारैरर्द्धपलिकैर्द्विप्रस्थं सर्पिषः पचेत् ॥

गङ्गाधरः—वृश्चीकालीमित्यादि। वृश्चिकाल्यादीनि द्वादश जल क्वाथ-विधिना पक्त्वा उदरं सेचयेत्। पञ्चमूली विल्वादिः। पलाशमित्यादि। कत्तृणं गन्धतृणम्। मूत्राणीत्यादि। अष्टौ मूत्राण्युदरिणां सेके पाने च प्रयोजयेत् ॥ ५९ ॥

गङ्गाधरः—रुक्षाणामित्यादि। उदरिणां रुक्षाणामित्यादीनाम्। जठरघ्नानि उदरघ्नानि ॥ ६० ॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीत्यादि। सर्पिषो द्विप्रस्थमष्टशरावं कृतद्वैगुण्यं पिप्पल्या-

चक्रपाणिः—उत्क्वाथ्येति जले पक्त्वा। अवसेचयेदित्यत्र उदरमित्यनुवर्त्तते ॥ ५९ ॥

चक्रपाणिः—स्नेहनीयानीत्यत्र केचिद् दीपनीयानीति पठन्ति ॥ ६० ॥

चक्रपाणिः—पिप्पलीत्यादौ सक्षारैरर्द्धपलिकैर्द्विप्रस्थं सर्पिषः पचेदिति पाठे द्विशब्दः प्रत्येक तथार्द्धपलिकैरित्यनेन च योज्यः। एतेन पिप्पल्यादीनां द्विरिति द्विगुणार्द्धपलैः षट् पलानि भवन्ति। प्रस्थेन च द्विशब्दयोजनाद् घृतप्रस्थद्वयं भवति। काश्मीरे तु पलिकैः पिप्पलीक्षारैः द्विप्रस्थं

* पक्त्वा च सेचयेदित्यत्र पक्त्वावसेचयेदिति तथा तद्वत् पक्त्वेत्यत्र तद्वत्क्वाथ्य इति चक्रः।

† दीपनीयानीत्यत्र स्नेहनीयानि इति चक्रः।

कल्कैर्द्विपञ्चमूल्यास्तु तुलार्द्धस्वरसेन च ।
दधिमण्डाढ़कोपेतं तत् सर्पिर्जठरापहम् ।
श्वयथुं वातविष्टम्भं गुल्मानर्शांसि नाशयेत् * ॥ ६१ ॥

पञ्चकोलघृतम् ।

नागरं त्रिफला प्रस्थं घृतं तलं तथाढ़कम् ।
मस्तुनः साधयित्वा तु तं पिवेदुदरापहम् ।
कफमारुतसम्भूते गुल्मे चैव प्रशस्यते † ॥ ६२ ॥

नागरघृतम् ।

चतुर्गुणे जले मूत्रे द्विगुणे चित्रकात् पले ।
कल्के सिद्धं घृतप्रस्थं सक्षारं जठरी पिवेत् ॥ ६३ ॥

चित्रकघृतम् ।

दिभिः कल्कैः प्रत्येकमर्द्धपलिकैः षड्भिः । द्विपञ्चमूल्या दशमूल्यास्तुलार्द्ध-स्वरसेन मिलित्वा दशमूल्यास्तुलार्द्धं क्वाथार्थं जलं द्वात्रिंशच्छरावं शेषमष्टशरावं दधिमण्डस्य मस्तुन आढ़कं षोड़शशरावमिति त्रिगुणद्रवेण पाकः । पञ्च-कोलकघृतम् ॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—नागरमित्यादि । प्रस्थं घृतं तैलञ्च मिलित्वा चतुःशरावं नागरं त्रिफला च मिलित्वाष्ट पलानि प्रत्येकं द्विपलमित्यष्टपलैः कल्कैर्मस्तुन आढ़कं षोड़शशरावमैकध्यं साधयित्वा पश्चात् पिवेत् । नागराद्यं घृतम् ॥ ६२ ॥

गङ्गाधरः—चतुर्गुण इत्यादि । घृतं प्रस्थं चित्रकमूलात् पलं सक्षारमिति यवक्षारस्य च पलं गर्भे दत्त्वा घृताच्चतुर्गुणे जले द्विगुणे गोमूत्रे सिद्धं पक्वं जठरी रुक्षबहुवातादिमान् पिवेत् । चित्रकघृतम् ॥ ६३ ॥

सर्पिः पचेदित्येव पठ्यते । जतूकर्णोऽप्याह "दशमूलतुलार्द्धरसे सक्षारैः पञ्चकोलकैः सार्द्धम् । घृतार्द्धप्रस्थं दधिमस्तुकमुदरघ्नम्" इति ॥ ६१ ॥

चक्रपाणिः—चतुर्गुण इत्यादौ सक्षारमित्यनेन यवक्षारस्यापि चित्रकवत् पलं देयम् । उक्तं ह्यन्यत्र—"अग्निक्षारपलाभ्यां हि सूत्रं चतुर्गुणं घृतप्रस्थम्" इति ॥ ६२ । ६३ ॥

---

* इतः परं "पञ्चकोलघृतन्त्वेतत् कृष्णात्रेयेण भाषितम्" इत्यधिकः पाठः क्वचित् ।

† नागराद्यं घृतमिदमात्रेयेण प्रपूजितम्" इति क्वचिदधिकः पाठः ।

यवकोलकुलत्थानां पञ्चमूलशृतेन च।
सुरासौवीरकाभ्याञ्च सिद्धं वाथ पिवेद् घृतम्॥ ६४॥
एभिः स्निग्धाय सञ्जाते वले शान्ते च मारुते।
शस्ते दोषाशये * दद्यात् कल्पदृष्टं विरेचनम्॥ ६५॥
पटोलमूलं रजनी विडङ्गं त्रिफलात्वचम्।
कम्पिल्लकं नीलिनी च त्रिवृतञ्चेति चूर्णयेत्॥
षड़ाद्यान् कार्षिकानन्त्यांस्त्रींश्च द्वित्रिचतुर्गुणान्।
कृत्वा चूर्णं ततो मुष्टिं गवां मूत्रेण ना पिवेत्॥
विरिक्तो मृदु भुञ्जीत भोजनं जाङ्गलैं रसैः।
मण्डं पेयाञ्च पीत्वा च सव्योषं षड़हं पयः॥

गङ्गाधरः—यवकोलेत्यादि। यवादीनां प्रत्येकं पल कल्के वृहत्पञ्चमूलशृतेन क्वाथेन सुरासौवीरकाभ्याञ्च मिलित्वा त्रयाणां घृताच्चतुगु णे सिद्धं घृतं जठरी पिवेत्। यवादिघृतम्॥ ६४॥

गङ्गाधरः—एभिरित्यादि। रुक्षवहुवातजोदरिणे एभिः पिप्पल्यादिभिर्घृतैः स्निग्धाय वले सञ्जाते मारुते प्रशान्ते दोषाशये शस्ते सति कल्पदृष्टं कल्पस्थाने वक्ष्यमाणमुदरहितं विरेचनं दद्यात्॥ ६५॥

गङ्गाधरः—इहापि किञ्चिद्विरेचनमाह—पटोलमूलमित्यादि। त्रिफलायाः फलत्वचः। एषां षण्णामाद्यानां कार्षिको भागः प्रत्येकं कम्पिल्लकादीनां त्रयाणां क्रमेण द्वित्रिचतुःकार्षिका भागाः सर्व्वं चर्णीकृत्य मिश्रयित्वा मुष्टिं पलिकं चर्णमिति वलवत्पुरुषाभिप्रायेण साम्प्रतिकपुरुषं प्रति वलदोषावपेक्ष्य कर्षार्द्धादिकं गोमूत्रेण पिवेत्। सम्यग्विरिक्तस्तु मण्डं पेयाञ्च पीत्वा जाङ्गलैः

चक्रपाणिः—दोषाशय इति दोषः स्नेहेन विमुक्तवन्धनत्वात् स्वस्त इत्यर्थः॥ ६४।६५॥

चक्रपाणिः—पटोलेत्यादौ षड़ाद्यान् कार्षिकानित्यनेन त्रिफलायाः त्वचा समं षण्णां प्रत्येकं कार्षिकत्वं, कम्पिल्लकादीनां चूर्णानां यथाक्रमं द्वित्रिचतुर्गुणत्वम्। मुष्टिमिति पलम्। सव्योषं षड़हं शृतं पयः पिवेदिति विरेचनदिने मण्डपेयानामन्यतमम् अग्न्यपेक्षया कर्त्तव्यम्। तत ऊर्द्ध

* शस्ते दोषाशये इत्यत्र स्वस्ते दोषाशये इति पाठान्तरे।

शृतं पिबेत् ततश्चूर्णं पिबेदेवं पुनःपुनः ।
हन्ति सर्व्वोदराण्येतच्चूर्णं जातोदकान्यपि ॥
कामलां पाण्डुरोगञ्च श्वयथुञ्चापकर्षति ।
पटोलाद्यमिदं चूर्णमुदरेषु प्रपूजितम् ॥ ६६ ॥

पटोलाद्यं चर्णम् ।

गवाक्षीं शङ्खिनीदन्तीं तिल्वकस्य त्वचं वचाम् ।
पिबेद्द्राक्षाम्बुगोमूत्र-कोलकर्कन्धुसीधुभिः ॥ ६७ ॥
यमानी हवुषा धान्यं त्रिफला चोपकुञ्चिका ।
कारवी पिप्पलीमूलमजगन्धा शटी वचा ॥
शताह्वा चित्रकं व्योषं स्वर्णक्षीरी सचित्रका ।
द्वौ क्षारौ पौष्करं मूलं कुष्ठं लवणपञ्चकम् ॥

मांसरसमृदुभोजनं भुञ्जीत, सव्योषं भृतं पयः षडहं पिबेत् । ततः परं पुनश्चूर्ण पिबेत् । एवंप्रकारेण पुनःपुनः पिबेत् । पटोलाद्यं चर्णम् ॥ ६६ ॥

गङ्गाधरः—गवाक्षीत्यादि । गवाक्षी गोरक्षककर्कटीमूलं शङ्खिनी शङ्खपुष्पी तिल्वकस्य लोध्रस्य वृक्षत्वक् । पञ्चद्रव्यं प्रत्येकं समं चूर्णीकृत्य द्राक्षाक्वाथ-गोमूत्रकोलक्वाथकर्कन्धूक्वाथसीधूनामन्यतमेन पिबेत् । कोलं वृहत् बदरं कर्कन्धूः स्वल्पबदरं शुष्कं ग्राह्यम् । चूर्णम् ॥ ६७ ॥

गङ्गाधरः—यमानीत्यादि । हवुषं आउच इति ख्यातम् । उपकुञ्चिका वृहत्-कृष्णजीरा । कारवी क्षुद्रकृष्णजीरा । अजगन्धा यमानी । स्वर्णक्षीरी पट्टपर्णी, ब्रह्मीशाकविशेष इति कश्चित् । सचित्रकेति चित्रक एरण्डः । पूर्व्वमुक्तं चित्रकं वह्निनाम तस्य मूलम् । पुष्करो नाम वृक्षविशेषस्तस्य मूलं तदभावे कुष्ठम् ।

यथोक्तपयोवृत्तिना भवितव्यम् । ततः पुनः सप्तमे पटोलादिचूर्णं पेयम् । ईदृशं पुनःपुनः कर्त्तव्यम् ॥ ६६ ॥

चक्रपाणिः—शङ्खिनी श्वेतभल्लातकी, कोलकर्कन्धूनां रसे वा ज्ञेया ॥ ६७ ॥

चक्रपाणिः—यवानीत्यादावुपकुञ्चिका कृष्णजीरकः । कारवी अल्पजीरकं, जीरकभेदेन तु

त्रिवृद्विशाले द्विगुणे शातला स्याच्चतुर्गुणा ॥
विडङ्गञ्च समांशानि दन्त्या भागत्रयं तथा ।
त्रिवृद्विशाले द्विगुणे शातला स्याच्चतुर्गुणा ॥
एष नारायणो नाम चूर्णो रोगगणापहः ।
नैनं प्राप्यातिवर्त्तन्ते रोगा विष्णुमिवासुराः ॥
तक्रेणोदरिभिः पेयो गुल्मिभिर्बदराम्बुना ।
आनद्धवाते सुरया वातरोगे प्रसन्नया ॥
दधिमण्डेन विट्सङ्गे दाड़िमाम्बुभिरर्शसः ।
परिकर्त्ते सवृक्षाम्ल उष्णाम्बुभिरजीर्णके ॥
भगन्दरे पाण्डुरोगे कासे श्वासे गलग्रहे ।
हृद्रोगे ग्रहणीरोगे कुष्ठे मन्देऽनले ज्वरे ॥
दंष्ट्राविषे मूलविषे सगरे कृत्रिमे विषे ।
यथार्हं स्निग्धकोष्ठेन पेयमेतद्विरेचनम् ॥ ६८ ॥

नारायणं चूर्णम् ।

हवुषां काञ्चनक्षीरीं त्रिफलां कटुरोहिणीम् ।
नीलिनीं त्रायमाणाञ्च शातलां त्रिवृतां वचाम् ॥

कुष्ठं पुनर्व्याधिनाम कुष्ठमेव । सैन्धवादीनि पञ्च लवणानि । विडङ्गञ्च । इत्येतदेकोनत्रिंशत् द्रव्यं प्रत्येकं समानम् । एकभागापेक्षया त्रिभागं दन्त्या मूलत्वचः । त्रिवृच्चूर्णं द्विगुणं विशालमूलञ्च द्विगुणमेकभागापेक्षया । शातला चर्म्मकषा, एकभागपेक्षया चतुर्गुणा । सर्व्वं चूर्णीकृत्य मिश्रयित्वा स्थापयेत् । नारायणं चूर्णम् ॥ ६८ ॥

गङ्गाधरः—हवुषामित्यादि । हवुषा आउच इति ख्यातम् । काञ्चनक्षीरी

महाजीरकम् । अजमोदा अजगन्धा । दन्त्या भागात्रयः गृहीतभागापेक्षया । एवं त्रिवृद्विशालयोरपि आद्यभागापेक्षया प्रत्येकं द्वैगुण्यम् । नारायणसंज्ञानिमित्तमाह—नैनमित्यादि । एतेन नारायणसधर्म्मित्वात् नारायणसंज्ञेत्युक्तं भवति ॥ ६८ ॥

सैन्धवं काललवणं पिप्पलीञ्चेति चूर्णयेत् ।
दाड़िमत्रिफलामांस-रसमूत्रसुखोदकैः ॥
पेयोऽयं सर्व्वगुल्मेषु प्लीह्नि सर्व्वोदरेषु च ।
श्वित्रे कुष्ठे सरुजके सवाते विषमाग्निषु ॥
शोथार्शःपाण्डुरोगेषु कामलायां हलीमके ।
वातपित्तकफांश्चाशु विरेकात् संप्रसाधयेत् ॥ ६६ ॥

हवुषाद्यं चूर्णम् ।

नीलिनीच्छल्लकं व्योषं द्वौ क्षारौ लवणानि च ।
चित्रकञ्च पिवेच्चूर्णं सर्पिषोदरगुल्मनुत् ॥ ७० ॥

नीलिन्याद्यं चूर्णम् ।

क्षीरद्रोणं सुधाक्षीर-प्रस्थार्द्धं माहिषं दधि ।
जातं मथित्वातो मात्रां त्रिवृत्सिद्धात् पिवेद्घृतात् ॥
तथा सिद्धं घृतप्रस्थं पयस्यष्टगुणे पिवेत् ।
स्नुक्क्षीरपलकल्केन त्रिवृताषट्पलेन च ॥

स्वर्णक्षीरी ब्राह्मीति। अत्रापि शातला चम्मकषा। काललवणं विड़लवण-विशेषः। सर्व्वं समभागेन चर्णयेत्। दाड़िमरसेन मिलितत्रिफलारसेन मांसरसेन गोमूत्रेण सुखोदकेन वा अयं चर्णः पेयः। हवुषाद्यं चूर्णम् ॥ ६९ ॥

गङ्गाधरः—नीलिनीच्छल्लकमित्यादि। नीलिन्याश्छल्लकं वल्कलम्। लवणानि पञ्च। नीलिन्याद्यं चर्णम् ॥ ७० ॥

गङ्गाधरः—क्षीरद्रोणमित्यादि। सुधाक्षीरं स्नुहीक्षीरं तस्य प्रस्थार्द्धं शराव-द्वयं माहिषं क्षीरद्रोणं जातं दधि मथित्वा समुद्धृतं घृतं पुनस्त्रिवृताकल्केन पादेन चतुर्गुणजले सिद्धं पक्वं स्थाप्यं, तस्माद् घृतान्मात्रां बुद्ध्वा पिवेत्। तथा घृत-प्रस्थमष्टगुणे पयसि स्नुक्क्षीरपलकल्केन षट्पलत्रिवृताकल्केन पादिकेन सिद्धं

चक्रपाणिः—हपुषेत्यादौ काललवणं विड्लवणमेव, अन्ये तु सौवर्च्चलाकारं लवणमाहुः। दाड़िमादिभिरिति शब्दः संबध्यते ॥ ६९। ७० ॥

चक्रपाणिः—क्षीरद्रोणमित्याद्युक्तानि घृतानि तुल्यकर्म्माणि, तत्र च प्रथमे घृते द्रवानुक्तेरनेनैव

दधिमण्डाढ़के सिद्धात् स्नुक्क्षीरपलकल्कितात्।
घृतप्रस्थात् पिबेन्मात्रां तद्वज्जठरशान्तये॥
एषाञ्चानुपिबेदेव पयो वा स्वादु वा रसम्।
घृते जीर्णे विरिक्तश्च कोष्णं नागरकैः शृतम्॥
पिबेदम्बु ततः पेयां यूषं कौलत्थकं ततः।
पिबेद्रुक्षस्त्र्यहन्त्वेवं पयोऽन्नं * प्रतिभोजितः॥
पुनःपुनः पिबेत् सर्पिरानुपूर्व्व्या तथैव च।
घृतान्येतानि सिद्धानि विदध्यात् कुशलो भिषक्।
गुल्मानां गरदोषाणामुदराणाञ्च शान्तये॥ ७१॥

पिबेत्। दधीत्यादि। घृतप्रस्थं दधिमण्डाढ़के षोड़शशरावे स्नुक्क्षीरपलं कल्कं दत्त्वा तु पचेत्। तस्मात् सिद्धाद् घृतान्मात्रां पिबेत्। एषामित्यादि। एषां क्षीरद्रोणमित्याद्युक्तानां घृतानां पानादनु स्वादु पयो वा पिबेदथवा मांसरसं पिबेत्। घृते पीते जीर्णे सति विरिक्त उदरी नागरैः शृतं कोष्णमम्बु पिबेत्। ततः परं पेयां कौलत्थकं यूषञ्च पिबेत्। ततो रूक्ष उदरी एवंप्रकारेण पयोऽन्नं प्रतिभोजितः संजातबलस्तथैव पूर्व्वोक्तयानुपूर्व्व्या पुनःपुनः सर्पिः पिबेत्। क्षीरद्रोणमित्याद्युक्तमेव सर्पिः। एतानि घृतानि गुल्मादीनां शान्तये विदध्यात्॥ ७१॥

पाकः किंवा प्रकृतदधिमथितेन घृतेनैव। तथःस्यादना षट्पलेन चेत्यन्तेन द्वितीयं घृतम्। तथेति पूर्व्वप्रकारोत्थितं घृतमेव। एवम् उत्तरं घृते तच्छब्दार्थं वर्णयन्ति। पेयादीनां त्रयाणाम् अन्नानुपानत्वं कफपित्ते। किंवा प्रकृत्यन्यपेक्षयानुपानभेदः कल्पनीयः। नागरकैः शृतमित्यत्र षड़ङ्गविधिना जलसाधनम्। द्वितीये दिवसे पेयां, यूषं कौलत्थिकं तत इति तृतीये दिवसे, उक्तं हि प्रथमे नागरयूषं, परेऽहनि पेया, तृतीये कुलत्थौदनमिति। रूक्ष इति पुनःपुनः पिबेदित्यनेन संबध्यते। तेन रूक्षस्य पुनःस्नेहविरेचनं कर्त्तव्यम्। यत् तु स्नेहविरेचनमित्यत्र स्निग्धो नाधिकारीति दर्शयति। इदमेव नागरादिशृतपानीयादिना उपपादितं तथा बलापेक्षया भूयो वा प्रतिभोजित इति अधिकानि वा दिनानि मात्रया भोजितः सन् पुनःपुनः पिबेदिति योज्यम्॥ ७१॥

* पयोऽन्नमित्यत्र पयो वा इति चक्रः।

पीलुल्कोपसिद्धं वा घृतमानाहभेदनम् ।
गुल्मघ्नं नीलिनीसर्पिः स्नेहं वा मिश्रकं पिवेत् ।
क्रमान्निर्हृतदोषाणां जाङ्गलप्रतिभोजनम् ॥ ७२ ॥
दोषशेषनिवृत्त्यर्थं योगान् वक्ष्याम्यतः परम् ।
चित्रकामरदारुभ्यां कल्कं क्षीरेण ना पिवेत् ॥ ७३ ॥
मांसयुक्तं तथा हस्ति-पिप्पलीविश्वभेषजम् ।
विड़ङ्गं चित्रकं दन्ती चव्यं व्योषश्च तैः पयः ॥
कल्कः कोलसमः पीत्वा प्रवृद्धमुदरं जयेत् ।
पिवेत् कषायं त्रिफला-दन्तीरोहीतकैः शृतम् ॥
व्योषक्षारयुतं जीर्णे रसैरद्यात् तु जाङ्गलैः ।
मांसं वा भोजनं योज्यं स्नुक्क्षीरघृतसंयुतम् ॥ ७४ ॥

गङ्गाधरः—पीलुकल्केत्यादि। उदरिणामानाहभेदनं पीलुकल्कोपसिद्धं वा घृतं पिबेत्। गुल्मघ्नं यन्नीलिनीसर्पिरुक्तं नीलिनीं त्रिफलां रास्ना-मित्यादिना, त्रिवृतां त्रिफलां दन्तीमित्यादिना चोक्तं गुल्मघ्नं मिश्रकस्नेहं पिबेत्। एवं क्रमान्निर्हृतदोषाणां जाङ्गलरसेन प्रतिभोजनम् ॥ ७२ ॥

गङ्गाधरः—दोषशेषेत्यादि। दोषशेषनिवृत्त्यर्थं संशमनान् योगानतः परं वक्ष्यामि। चित्रकेत्यादि। चित्रकमूलत्वक् देवदारु च कल्कीकृत्य पयसा उदरी ना नरः पिबेत् ॥ ७३ ॥

गङ्गाधरः—मांसयुक्तमित्यादि। मांसादीनि प्रत्येकं समानि कोलप्रमाणानि गृहीत्वा पिष्ट्वा कल्कीकृतैस्तैः पयः साधयित्वा पिबेत्। तत् पीत्वा प्रवृद्धमुदरं जयेत्। पिबेदित्यादि। त्रिफलादीनां शृतं कषायं व्योषचूर्णं यवक्षारञ्च प्रक्षिप्य पिबेत्। जीर्णे कषाये जाङ्गलैर्मांसरसैरद्यात्। मांसं वेत्यादि। स्नुक्क्षीरघृताभ्यां साधितं मांसं भोजनं योज्यम् ॥ ७४ ॥

चक्रपाणिः—गुल्मघ्नमिति गुल्महरत्वेनोक्तं गुल्माध्याये। मिश्रकस्नेहः गुल्मोक्त एव ॥ ७२ ॥

चक्रपाणिः—चित्रकेत्यादौ मांसयुक्तमिति छेदः। तथा हस्तिपिप्पल्यादाविति क्षीरेण पिबेदिति संबध्यते। विड़ङ्गादिभिः क्षीरम् अष्टपलं चतुर्गुणजलेन साधनीयम्। पिबेत् कषायमित्यादौ व्योष-क्षारयोः प्रक्षेप्यत्वम्। मांसं वेत्यादौ तु सुधाक्षीरसाधितं घृतं पूर्व्वोक्तं ज्ञेयम् ॥ ७३ । ७४ ॥

क्षीरानुपानं गोमूत्रेणाभयां वा प्रयोजयेत्।
सप्ताहं माहिषं मूत्रं क्षीरञ्चानन्नभुक् पिबेत्॥
मासमौष्ट्रं पयश्छागं त्रीन् मासान् व्योषसंयुतम्।
हरीतकीसहस्रं वा क्षीराशी वा शिलाजतु॥
शिलाजतुविधानेन गुग्गुलुं वा प्रयोजयेत्।
शृङ्गवेरार्द्रकरसः पाने क्षीरसमो हितः॥ ७५॥
तैलं रसेन तेनैव सिद्धं दशगुणेन वा।
दन्तीद्रवन्तीफलजं तैलं दूष्योदरे हितम्॥
शूलानाहविबन्धेषु मस्तुयूषरसादिभिः।
सरलामधुशिग्रूणां वीजेभ्यो मूलकस्य च॥

गङ्गाधरः—क्षीरानुपानमित्यादि। गोमूत्रेणाभयां प्रयोजयेत् क्षीरञ्चानु पिबेत्। अथवानन्नभुक् अन्नभोजनं विहाय माहिषं मूत्रं सप्ताहं पिबेत् क्षीरञ्च पिबेत् माहिषमेव। मासमित्यादि। औष्ट्रं पयो व्योषसंयुतं मासं पिबेत्, व्योषसंयुतं छागं वा पयस्त्रीन् मासान् पिबेत्। क्षीराशी हरीतकीसहस्रं वापि प्रयोजयेदेकैकां प्रतिदिनं वर्द्धयित्वा दशहरीतकीं यावत् पीत्वा ततः प्रतिदिनं दश दश हरीतकीर्भक्षयित्वा शेषे क्रमेणैकशो ह्रासयित्वा भक्षयेदेवं सहस्रं यथा स्यात् तथा प्रयोजयेत्। एवं शिलाजतु च प्रयोजयेत्। द्विरक्तिकादिक्रमेण वर्द्धयित्वा दशरक्तिकं यावद् वर्द्धयेत्। ततः प्रतिदिनं दशदशरक्तिकं शिलाजतु प्रयोजयेत्। दोषशेषं यावन्निवर्त्तयेत्। शिलाजतुविधानेनेत्यादि। शिलाजतुविधानेन गुग्गुलुं वा प्रयोजयेत्। क्षीरसम आर्द्रकरसः पाने उदरिणे हितः॥ ७५॥

गङ्गाधरः—तैलमित्यादि। तेनैवार्द्रकशृङ्गवेररसेन दशगुणेन सिद्धमकल्कं तैलं वा हितम्। दन्तीद्रवन्त्योः फलजं तैलं दूष्योदरे शर्कराकण्टककेशलोमादिभिर्भक्तसहितभुक्तैर्जाते उदरे हितम्। तत्र शूलादिकं यदि भवति तदा मस्तुयषरसादिभिः सह पानतो हितं भवति। सरलेत्यादि। मधुशिग्रू रक्तशोभाञ्जनः। सरलाया वीजेभ्यो रक्तशोभाञ्जनवीजेभ्यो मूलकस्य च

चक्रपाणिः—अनन्नभुगिति गोमूत्रणत्वादियोगाश्च योज्यम्। क्षीराशीति क्षीरमनु-

तैलान्यभ्यङ्गपानार्थं शूलघ्नान्यनिलोदरे ।
स्तैमित्यारुचिहृल्लासे स्वल्पेऽग्नौ मद्यपाय च ॥
अरिष्टान् दापयेत् क्षारान् कफस्त्यानस्थिरोदरे ।
श्लेष्मणो विलयार्थन्तु दोषं वीक्ष्य भिषग्वरः ॥ ७६ ॥
पिप्पलीं तिन्दुकं हिङ्गुं नागरं हस्तिपिप्पलीम् ।
भल्लातकं शिग्रुफलं त्रिफलां कटुरोहिणीम् ॥
देवदारु हरिद्रे द्वे सरलातिविषे स्थिराम् ।
कुष्ठं मुस्तं तथा पञ्च लवणानि प्रकल्प्य च ॥
दधिसर्पिर्वसामज्ज-तैलयुक्तानि दाहयेत् ।
अन्नादूर्द्धमतः क्षाराद् विड़ालपदकं पिबेत् ॥
मदिरादधिमण्डोष्ण-जलारिष्टसुरासवैः ।
हृद्रोगं श्वयथुं प्लीह-गुल्मार्शोजठराणि च ।
विसूचिकामुदावर्त्तं वाताष्ठीलाञ्च नाशयेत् ॥ ७७ ॥

वीजेभ्यो यानि तैलानि भवन्ति तानि तैलान्यनिलोदरे शूलघ्नानि अभ्यङ्गाय पानार्थं दद्यात् । स्तैमित्येत्यादि । कफस्त्यानस्थिरोदरे यदि स्तैमित्यमरुचिः हृल्लासः स्वल्पाग्निश्च वर्त्तते रोगी च मद्यपश्चेद्भवति, तदा तस्मा अरिष्टान् क्षारान् श्लेष्मविलयार्थं दापयेत् ॥ ७६ ॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीमित्यादि । पिप्पल्यादीनि पञ्चलवणान्तानि चतुर्व्विंशतिं द्रव्याणि कुट्टयित्वा समभागेन दध्यादिभिः पञ्चभिश्च समांशैर्यथार्हं म्रक्षयित्वा हण्डिकाभ्यन्तरे स्थापयित्वा मुखं रुद्ध्वा दाहयेत् । अधस्तादग्निना दग्ध्वा क्षारं प्रकल्प्यातः क्षारात् विड़ालपदकं कर्षमात्रं क्षारमन्नाद्भोजादूर्द्धं मदिरादिना गोलयित्वा पिबेत् । हृद्रोगमित्याद्याशीः ॥ क्षारः ॥ ७७ ॥

शिलाजत्वश्नीयात् । शिलाजतुविधानेन इत्यनन्तरोक्तशिलाजतुविधानमेव क्षीराश्नीत्यनेनोक्तं गृह्यते न रसायनोक्तं व्यवहितत्वात् । शृङ्गवेरार्द्रकशब्देन शुष्कार्द्रकरसः क्वाथ इत्यर्थः ॥ ७५ । ७६ ॥

चक्रपाणिः—विड़ालपदकः कर्षः ॥ ७७ ॥

क्षारञ्चाजकरीषाणां श्रुतं मूत्रेण साधयेत्।
कार्षिकं पिप्पलीमूलं पञ्चैव लवणानि च॥
पिप्पलीं चित्रकं शुण्ठीं त्रिफलां त्रिवृतां वचाम्।
द्वौ क्षारौ शातलां दन्तीं स्वर्णक्षीरीं विषाणिकाम्॥
कोलप्रमाणां गुड़िकां पिवेत् सौवीरसंयुताम्।
श्वयथावविपाके च प्रवृद्धे च दकोदरे॥ ७८॥
भावितानां गवां मूत्रैः षष्टिकानाञ्च तण्डुलैः।
यवागूं पयसा सिद्धां प्रकामं भोजयेन्नरम्॥
पिवेदिक्षुरसञ्चाथ जठराणां निवृत्तये।
स्वस्वस्थानं व्रजन्त्येवं तथा पित्तकफानिलाः।
प्रकोपप्रशमं यान्ति उपक्रान्ता भिषग्वरैः॥ ७९॥

गङ्गाधरः—क्षारञ्चेत्यादि। आजकरीषाणां छागलस्य शुष्कपुरीषगुड़िकानां दग्धानां क्षारं मूत्रेण षड्गुणेन अष्टगुणेन वा पक्त्वार्द्धशेषं श्रुतं गालयित्वा पुनः साधयेत् पचेत्। लेहवद्भावे (अवतारयेत्, तस्य कर्षमन्नादूर्द्धं मदिरादिभिः पिवेत्। कार्षिकमित्यादि।) पिप्पलीमूलादीनां विंशतेर्द्रव्याणां चूर्णं प्रत्येकं प्रक्षिप्य घनीभूतमवतारयेत्। तस्य क्षारस्य कोलप्रमाणां गुड़िकामेकां सौवीराम्लेन युतां पिवेत्। अत्र क्षारप्राधान्यादाजकरीषक्षारं सर्व्वद्रव्यसमं विंशतिकार्षिकं ग्राह्यमिति। श्वयथावित्याद्याशीः। आजक्षारः॥ ७८॥

गङ्गाधरः—भावितानामित्यादि। गवां मूत्रैः सप्तधा भावितानां षष्टिकानां धान्यानां तण्डुलैः पयसा सिद्धां यवागूं मण्डं पेयां विलेपीं वा जठराणां सर्व्वेषां निवृत्तये प्रकामं यथाकाङ्क्षं भोजयेन्नरमुदरिणम्। अथानुभोजनात् पश्चात् स इक्षुरसञ्च पिवेत्। एतस्याशीः स्वस्वेत्यादि, तथा तेन प्रकारेण पयः सिद्धयवागूरूपपायसभोजनेन॥ ७९॥

चक्रपाणिः—क्षारञ्चाजकरीषाणामित्यादौ क्षारात् षड्द्रवेण एकविंशतिवारस्रावणेन क्षारद्रवं ग्राह्यम्। यावच्चूर्णसमुदायद्रवत्वेन कृतद्वगुण्यं सद्दष्टगुणं भवति॥ ७८। ७९॥

त्रिवृताशङ्खिनीदन्ती-सुधापूतीकपल्लवैः ।
शाकं पक्त्वा प्रयुञ्जीत प्राग्भक्तं गाढ़वर्च्चसि ॥
ततोऽस्मै शिथिलीभूत-वर्च्चोदोषाय शास्त्रवित् ।
दद्यान्मूत्रयुतं चीरं दोषशेषहरं परम् ॥ ८० ॥
पार्श्वशूलमूरुस्तम्भं * हृद्ग्रहञ्चापि मारुतः ।
जनयेत् तस्य तत् तैलं विल्वचारेण पाययेत् ॥ ८१ ॥
तथाग्निमन्थश्योनाक-पलाशतिलनालजैः ।
बलाकदल्यपामार्ग-चारैः प्रत्येकशः शृतैः ॥
तैलं पक्त्वा भिषग् दद्यादुदराणां निवृत्तये ।
निवर्त्तते चोदरिणां हृद्ग्रहश्चानिलोद्भवः ॥ ८२ ॥

गङ्गाधरः—त्रिवृतेत्यादि। त्रिवृतादीनां पल्लवैः शाकं पक्त्वा गाढ़वर्च्चसि उदरिणि प्राग्भक्तं प्रयुञ्जीत। ततस्तेन भुक्तेन शाकेन शिथिलीभूतवर्च्चो-दोषायास्मा उदरिणे जनाय शास्त्रविद् वैद्यो मूत्रयुतं क्षीरं दद्यात्। तत् तु परं दोषशेषहरम् ॥ ८० ॥

गङ्गाधरः—पार्श्वेत्यादि। उदरिणो मारुतो यदि पार्श्वशूलादिकं जनयेत् तदा तस्य तत् तलं त्रिवृतादीनां वीजानां तैलं विल्वक्षारेण पाययेत् ॥ ८१ ॥

गङ्गाधरः—तथेति। अग्निमन्थादीनां नालजैः क्षारैर्बलाक्षारकदली-क्षारापामार्गक्षारैः प्रत्येकशः शृतैः एकैकं क्षारमष्टगुणे जले पक्त्वा चतुर्थांश-शेषैः शृतैस्तैलाच्चतुर्गुणैस्तिलतैलं पक्त्वा भिषगुदराणां निवृत्तये दद्यात् ॥ ८२ ॥

चक्रपाणिः—पार्श्वेत्यादौ उपस्तम्भमिति उपस्तम्भः उपशब्दः समीपवाची। विल्वक्षारेण इति विल्वफलदाहात् कृतेन क्षारेण सिद्धं तैलं पाययेत्। तथा तिलनालजैः क्षारैः सिद्धं तैलं पाययेदिति सम्बन्धः ॥ ८०—८२ ॥

* ऊरुस्तम्भमित्यस्य उपस्तम्भमिति चक्रः ।

कफे वातेन पित्तेन ताभ्यां वाप्यावृतेऽनिले।
बलिनश्चौषधयुतं तैलमेरण्डजं हितम्॥ ८३॥
सुविरिक्तो नरो यस्तु पुनराध्मापितो भिषक्।
सुस्निग्धैरम्ललवणैर्निरूहैस्तमुपाचरेत्॥ ८४॥
सोपष्टम्भोऽपि वा वायुराध्मापयति यं नरम्।
तीक्ष्णैः सक्षारगोमूत्रैर्वस्तिभिस्तमुपाचरेत्॥ ८५॥
क्रियातिवृत्ते जठरे त्रिदोषे चाप्रशाम्यति।
ज्ञातीन् ससुहृदो दारान् ब्राह्मणान् नृपतीन् गुरून्॥

<u>गङ्गाधरः</u>—कफ इत्यादि। उदरिणो यदि वातेनावृते कफे पित्तेन वावृते कफे ताभ्यां कफपित्ताभ्यां वावृतेऽनिले सति बलिनो जनस्य तत्तदुदरहरौषधयुतमेरण्डजं तैलं हितं भिषग् दद्यात्॥ ८३॥

<u>गङ्गाधरः</u>—सुविरिक्त इत्यादि। इत्येवमुक्तैरौषधैः सुविरिक्तोऽपि यस्तु जनः पुनराध्मापितो भवति, तं भिषक् सुस्निग्धैरम्ललवणयुक्तैर्निरूहैरुपाचरेत्॥ ८४॥

<u>गङ्गाधरः</u>—सोपष्टम्भ इत्यादि। इत्येवमुपष्टम्भयुक्तः क्रियारम्भयुक्तोऽपि वायुर्यमुदरिणं नरमाध्मापयति तमुदरिणं भिषक् सक्षारगोमूत्रैस्तीक्ष्णैर्वस्तिभिरुपाचरेत्॥ ८५॥

<u>गङ्गाधरः</u>—क्रियातिवृत्त इत्यादि। इत्येवमुक्ताः क्रियाः सर्व्वा अतिवृत्ते अतिक्रम्य वर्त्तमाने जठरे त्रिदोषे च पुनरप्रशाम्यति सति भिषक् ज्ञाति-

<u>चक्रपाणिः</u>—कफ इत्यादौ कफे वातेनावृते कफे पित्तेनावृते ताभ्यां कफपित्ताभ्यां वाते आवृते इत्यर्थः। स्वौषधमिति आवरकदोषहरमौषधमित्यर्थः॥ ८३॥

<u>चक्रपाणिः</u>—सुविरिक्त इत्यादौ विरिक्तस्य ध्मानं रिष्टमिति ज्ञेयम्। तेनाह निर्ज्जितवाते पुनराध्मानं न रिष्टम् अतस्तच्चिकित्सोपदेशोऽत्र युज्यते, किंवा रिष्टयुक्तं पुनराध्मानम् इत्याद्याय इह सोपस्तम्भ इति कृतम्॥ ८४॥

<u>चक्रपाणिः</u>—सोपस्तम्भ इति सावरणः॥ ८५॥

<u>चक्रपाणिः</u>—क्रियातिवृत्त इत्यादिना जातोदकतां दर्शयति। तत्र हि क्रिया निषिद्धा अजातोदकमित्यादिना। त्रिदोषे चेत्यनेनापि जातोदके त्रिदोषमिति ज्ञेयम्। अजातोदके त्रिदोषेऽपि क्रिया उक्तैव। एवम्भूतत्रिदोषस्य तु क्रियातिवृत्तपदेनैव लाभेऽपि त्रिदोषे इति पदं त्रिदोषस्य

अनुज्ञाप्य भिषक् कर्म्म विदध्यात् संशयं ब्रुवन्।
अक्रियायां ध्रुवो मृत्युः क्रियायां संशयो भवेत्॥
एवमाख्याय तस्येदमनुज्ञातः सुहृद्गणैः।
पानभोजनसंयुक्तं विषमस्मै प्रयोजयेत्॥ ८६॥
यस्मिन् वा कुपितः सर्पो विसृजेद्धि फले विषम्।
भक्षयेत् तदुदरिणं प्रविचार्य्य भिषग्वरः॥
तेनास्य दोषसंघातः स्थिरो लीनो विमार्गगः।
विषेणाशुप्रमाथित्वादाशु भिन्नः प्रवर्त्तते॥

सुहृद्दारापत्यब्राह्मणनृपतिगुरूननुज्ञाप्य संशयं ब्रुवन् कर्म्म विदध्यात्। कथं संशयं ब्रुवन्ननुज्ञापितः कर्म्म विदध्यादित्यत आह—अक्रियायामित्यादि। भो अस्योदरिणो ज्ञातिप्रभृतयः! एतस्याहं यथाविधि क्रियां सर्व्वामकार्षं न च व्याधिर्निवृत्तोऽभूदधुना अक्रियायां चिकित्साक्रियाया अकरणेऽस्य उदरिणो ध्रुवो मृत्युः स्यात्। या च शेषा क्रियास्य रोगस्यास्ति तस्यां क्रियायामाचर्य्यमाणायामस्य जीवने संशयो भवेत्। इत्येवं रोगिणो ज्ञातिप्रभृतीनाख्याय तैश्चेदनुज्ञायते तदाऽनुज्ञातः सन्निदं वक्ष्यमाणं कर्म्म तस्य रोगिणः प्रयोजयेत्। किं प्रयोजयेदित्यत आह—पानेत्यादि। अस्मै क्रियातिवृत्तजठरिणे पानभोजनसंयुक्तं सपविषं प्रयोजयेत्॥ ८६॥

गङ्गाधरः—यस्मिन्नित्यादि। अथवा यस्मिन् कस्मिंश्चित् फले कुपितः सर्पो विषं विसृजेत्, तत् फलमस्मै प्रयोजयेत्। तेन विषप्रयोगेणास्य उदरिणो स्थिरो लीनो विमार्गगो दोषसंघात आशुप्रमाथित्वाद् विषस्य

ज्ञातोदकस्याप्यत्र क्रियालघुत्वोपदर्शनार्थं, ज्ञात्यादिसम्मतिग्रहणादिना एष विपर्य्ययः। अनुज्ञात इति अनुमतः विषादिप्रयोगे। यस्मिंश्चिति फले विषं विसृजेत् तथाफलं प्रयोजयेदिति संबन्धः। विषञ्चात्र दंष्ट्राविषमेव ज्ञेयम्। उक्तं हि—"श्वरोगे दूष्योदरे बद्धगुदे क्षतान्त्रजे जलोदरे दंष्ट्राविषस्यैव प्रयोगो वै विशोधने" ॥ ८६॥

चक्रपाणिः—स्थिर इत्यचपलः। लीन इति धात्वन्तरगतः। प्रमाथित्वादिति क्षोभ-

विषेण हृतदोषं तं शीताम्बुपरिषेचितम् ।
पाययेत भिषग् दुग्धं यवागूं वा यथाबलम् ॥
त्रिवृन्मण्डूकपर्ण्योश्च शाकं सयववास्तुकम् ।
भक्षयेत् कालशाकं वा सुरसोदकसाधितम् * ॥
निरम्ललवणस्नेहं स्विन्नास्विन्नमनन्नभुक् ।
मासमेकं ततश्चैव तृषितः सुरसं पिबेत् ॥
एवं विनिर्हृते दोषे शाकैर्मासात् परं ततः ।
दुर्ब्बलाय प्रयुञ्जीत प्राणभृत् कारभं पयः ॥ ८७ ॥
इदन्तु शल्यहर्त्तॄणां कर्म्म स्याद् दृष्टकर्म्मणाम् ।
वामं कुक्षिं मापयित्वा नाभ्यधश्चतुरङ्गुलम् ॥

विषेणाशु भिन्नः सन् प्रवर्त्तते। अथ तमुदरिणं विषेण हृतदोषं शीताम्बुना परिषेचितं भिषग् दुग्धं पाययेत। तथा यथाबलं यवागूं मण्डपेयाविलेपीनाम् अन्यतमां पाययेत। तत्र शाककामः त्रिवृताशाकं मण्डूकपर्ण्या दन्त्याः शाकं यवस्य शाकं वास्तुकशाकं कालशाकं वा सुरसस्य पर्णासस्य क्वाथसाधितं निरम्ल-लवणस्नेहमम्ललवणतैलघृतादिस्नेहसंस्कारहीनं स्विन्नास्विन्नं स्वल्पस्विन्नं सम्यक्स्विन्नं वाऽनन्नभुक् पञ्चगुणजलसाध्यं तण्डुलकृतमन्नमोदनं न भुक्त्वा यवागूमात्रं भुञ्जानो मासमेकं भक्षयेत्। ततश्चानन्तरं तृषितः स उदरी सुरसं पर्णासरसं पिबेत्। एवंप्रकारेण शाकैर्मासाद् विनिर्हृते तदुदरदोषे ततः परं दुर्ब्बलाय तस्मै प्राणभृत् बलधृक् कारभं पयः हस्तिनीपयः प्रयुञ्जीत। इति दोषशेषचिकित्सितमुक्तम् ॥ ८७ ॥

गङ्गाधरः—अथ शस्त्रचिकित्सितमाह—इदन्त्वित्यादि। दृष्टकर्म्मणां शल्य-हर्त्तॄणां शस्त्रचिकित्सकानामिदन्तु वक्ष्यमाणमुदररोगे कर्म्म स्यात्। तद्

कारित्वात्। कालशाकमप्रसिद्धम्। स्वरसोदकाभ्यां साधितम्। ततश्चैव स्वरसमिति शाकस्वरसम् ॥ ८७ ॥

चक्रपाणिः—नाभ्यधश्चतुरङ्गुलमिति नाभेरधो यथा भवति तथा वामकुक्षिं मापयित्वा उदर-

* स्वरसोदकसाधितम् इति पाठान्तरम् ।

मात्रायुक्तेन शस्त्रेण पाटयेन्मतिमान् भिषक्।
विपाट्यान्त्रं ततः पश्चाद् वीक्ष्य बद्धक्षतान्त्रयोः॥
सर्पिषाभ्यज्य केशादीनवमृज्य विमोक्षयेत्।
मूर्च्छनाद् यच्च संमूढमन्त्रं तच्चावमोक्षयेत्॥ ८८॥
छिद्राण्यन्त्रस्य तु स्थूलर्दंशयित्वा पिपीलिकैः।
बहुशः संगृहीतानि ज्ञात्वा छित्त्वा पिपीलिकाः॥
प्रतियोगैः प्रवेश्यान्त्रं प्रैयैः सीव्येद् व्रणं ततः।
तथा जातोदकं सर्व्वमुदरं व्यधयेद् भिषक्॥
वामभागे त्वधो नाभेर्नाड़ीं दत्त्वा च गालयेत्।
विस्राव्य च विमृद्यैवं वेष्टयेद् वाससोदरम्॥ ८९॥

यथा। वामं कुक्षिमुदरं नाभेरधस्ताच्चतुरङ्गुलं मापयित्वा तन्मात्रायुक्तेन चतुरङ्गुलेन शस्त्रेण मतिमान् भिषक् पाटयेत्। विपाट्य ततः पश्चादन्त्रं बद्धगुदस्य क्षतान्त्रस्य च वीक्ष्य यत्र केशकण्टकादीनि वर्त्तन्ते, तत्र सर्पिषा अभ्यज्य संस्निह्यावमृज्य केशादीन् विमोक्षयेत्। यच्चान्त्रं केशादिभिः मूर्च्छनादकीभावापादनात् सम्मूढ़ं तदन्त्रमवमोक्षयेद् वहिर्निःसार्य्य केशादीन् विमोक्षयेत्॥ ८८॥

गङ्गाधरः—छिद्राण्यन्त्रस्येत्यादि। ततः परं तस्यान्त्रस्य तु छिद्राणि बहुशः स्थूलैः पिपीलिकैर्दंशयित्वा तैः पिपीलिकैर्दंशनेन संगृहीतान्यन्त्रच्छिद्राणि ज्ञात्वा ताः पिपीलिकाः शिरोभागादधस्तात् कटीदेशे छित्त्वा प्रतियोगैर्यथायोगेनान्त्रं वहिर्निःसारितं तत्प्रतियोगानुरूपयोगः प्रैयैः प्रयाणैरन्तः प्रवेश्य ततश्चतुरङ्गुलं तद्व्रणं प्रैयैः सूच्यग्रैः सीव्येत्। इति बद्धगुदच्छिद्रान्त्रयोरुक्तम्॥ ०॥ अथ जातोदकस्याह—तथेत्यादि। जातोदकं सर्व्वं वातोदरादिकमुदरं वामभागे नाभेरधस्ताद् भिषक् तथा व्यधयेत्। विद्धा नाड़ीं

मध्याच्चतुरङ्गुलं त्यक्त्वा वामकुक्षौ नाभ्यधस्तात् अर्द्धदलपाटनं कर्त्तव्यम्। पश्चाद् बद्धक्षतोदरयोरन्तरं वीक्ष्य यथोचितक्रियार्थं केशादिमार्ज्जनं कृत्वा संमूढ़मन्त्रं द्राक् मोक्षयेत्॥ ८८॥

चक्रपाणिः—छिद्रान्त्रस्य तु अन्त्रं छिद्राणि पिपीलिकैः दंशयित्वा संगृहीतानि यथान्त्रच्छिद्राणि भवन्ति तथा ज्ञात्वा पिपीलिकाशिरश्छेदः कार्य्यः, स्यूतयोरपि बद्धछिद्रान्त्रयोः निःसृतान्त्रप्रवेशविधिः प्रतियोगैरित्यनेनोक्तः कर्त्तव्यः। तथेत्यादिना जातोदकविधिमाह। तथा व्यधयेदिति वामस्य

तथा वस्तिविरेकाद्यैर्म्लानं सर्व्वञ्च वेष्टयेत् ।
निस्रुते लङ्घितः पेयामस्नेहलवणां पिवेत् ॥ ९० ॥
अतः परन्तु षण्मासान् क्षीरवृत्तिर्भवेन्नरः ।
त्रीन् मासान् पयसा पेयां पिवेत् त्रींश्चापि भोजयेत् ॥
सकोरदूषं श्यामाकं पयसालवणं नरः ।
संवत्सरेणैव जयेत् प्राप्तञ्चैव जलोदरम् ॥ ९१ ॥
प्रयोगाणाञ्च सर्व्वेषामनु क्षीरं प्रयोजयेत् ।
दोषानुबन्धरक्षार्थं बलस्थैर्य्यार्थमेव च ॥

नलं दत्त्वा जलं गालयेत् । विस्राव्य जलं गालयित्वा विमृद्य वाससा तदुदरं वेष्टयेत् । एवं यस्योदरिणो वस्तिविरेकादिभिरुदरं म्लानं भवति तत् सर्व्वञ्चोदरं वाससा वेष्टयेत् ॥ ८९ ॥

गङ्गाधरः—तथेत्यादि । सर्व्वमुदरिणां वस्तिविरेकाद्यैः म्लानमुदरं वाससा वेष्टयेदाध्माननिवृत्त्यर्थम् । एवंप्रकारेण निस्रुतजल उदरी जनो लङ्घनं कृत्वा बुभुक्षितो यदा स्यात् तदा स्नेहलवणवर्ज्जितां पेयां पिवेत् ॥ ८९ ॥

गङ्गाधरः—अतः परं तदुदरी नरः क्षीरवृत्तिः षण्मासान् व्याप्य भवेत् । तत्र षट्सु मासेषु मध्ये त्रीन् मासान् नरः पयसा पेयां पिवेत् । त्रींश्च मासान् पयसा लवणहीनमन्नं भोजयेत् । षण्मासात् परं यथावृत्तिः स्यात् तदाह—सकोरदूषेत्यादि । कोरदूषान्नं श्यामाकान्नं वा लवणवर्ज्जं पयसा भोजयेदित्येवं संवत्सरेणैव प्राप्तं जलोदरं जयेत् ॥ ९१ ॥

गङ्गाधरः—प्रयोगाणामित्यादि । सर्व्वेषामुदररोगहरप्रयोगाणामनु गोः क्षीरं प्रयोजयेत् । किमर्थमित्यत आह—दोषेत्यादि । शरीरधारणानां वातादीनां दोषाणामनुबन्धरक्षार्थं बलार्थं स्थैर्य्यार्थञ्चैव । कस्मात् क्षीरमिति ?

चतुरङ्गुले इत्यर्थः । अतः परमिति अलवणपेयापानादूर्द्ध्वं षण्मासान् क्षीरवृत्तिः स्यात् । ततः क्षीरमात्रवृत्तिषण्मासादूर्द्ध्वं त्रीन् मासान् पयसा सह पेयां पाययेत् । ततश्चोर्द्ध्वं त्रीन् मासान् श्यामाकं कोरदूषमित्यादिमन्योक्तं क्षीरेण भोजयेत् । एवं संवत्सरेण इति यदुक्तं तत् पूर्य्यते ॥ ८९—९१ ॥

प्रयोगापचिताङ्गानां हितं ह्युदरिणां पयः ।
सर्व्वधातुक्षयार्त्तानां देवानाममृतं यथा ॥ ९२ ॥

भवतश्चात्र ।

हेतुं प्राग्रूपमष्टानां लिङ्गं व्याससमासतः ।
उपद्रवान् गरीयस्त्वं साध्यासाध्यत्वमेव च ॥
जाताजाताम्बुलिङ्गानि चिकित्साश्चोक्तवानृषिः ।
समासव्यासनिर्द्देशैरुदराणां चिकित्सिते ॥ ९३ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने
उदरचिकित्सितं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

तत्फलमाह—प्रयोगेत्यादि । विरेचनादिनानाप्रयोगैरपचिताङ्गानां क्षीणाङ्गानां उदरिणां सर्व्वधातुक्षयार्त्तानां प्रभावात् पयो हितं यथा देवानाममृतं हितमिति ॥ ९२ ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायार्थमाह—भवतश्चात्र । हेतुमित्यादि ॥ ९३ ॥

इति वैद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे
चिकित्सितस्थानजल्पे उदरचिकित्सितजल्पाख्या
त्रयोदशी शाखा ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—प्रयोगापचिताङ्गानामिति प्रयोगैः क्षीणदेहानाम् ॥ ९२ ॥

चक्रपाणिः—हेतुमित्यादिना संग्रहं ब्रूते । संग्रहार्थश्चाध्यायोक्तोऽनुसरणीयः ॥ ९३ ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायाम् उदरचिकित्सितं
नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

चतुर्द्दशोऽध्यायः ।

अथातोऽर्शसां चिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

आसीनं मुनिमव्यग्रं कृतजाप्यं कृतक्षणम् ।
पृष्टवानर्शसां मुक्तिमग्निवेशः पुनर्व्वसुम् ॥
प्रकोपहेतुं स्वस्थानं लिङ्गञ्च सचिकित्सितम् ।
साध्यासाध्यविशेषांश्च तस्य तान् मुनिरब्रवीत् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः— अतः परमग्निवेश-कृततन्त्रस्य नाधुना ।
चरकप्रतिसंस्कारः प्राप्यते कापि चेष्टया ।
तस्मात् काश्यां पञ्चनदे वसन् दृढ़बलः कविः ।
शिवमाराध्य यत्नेन प्रसादं प्राप्य शूलिनः ।
उद्दिष्टानुक्रमेणैव प्रतिसंस्कृतवान् पुनः ।
तमेवाग्निवेशतन्त्रं सिद्धिस्थानान्तमेव च ॥

अथ क्रमोद्दिष्टत्वात् उदरचिकित्सितादुत्तरमर्शोरोगचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि । पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—आसीनमित्यादि । पुनर्व्वसुमात्रेयं मुनिमव्यग्रं स्वकृत्यकरण व्यग्रतारहितं कृतजाप्यं जपकरणमन्त्रादिजपं कृतवन्तं कृतक्षणमध्यापनक्षण-मवधार्य्यासीनं गुरुमग्निवेशोऽर्शसां मुक्तिं मोचनं चिकित्सितं पृष्टवान् । कां मुक्तिं पृष्टवान् इत्यत आह—प्रकोपेत्यादि । अर्शसां प्रकोपहेतुं स्वस्थानम्

चक्रपाणिः—उदरार्शसोस्त्रिदोषजत्वसामान्यात् बद्धगुदोदरकारणाच्च अनन्तरमर्शसां चिकित्सितं ब्रूते ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—आसीनमित्यादि । कृतक्षणमिति कृतावसरम् । मुक्तिमिति रोगोन्मुक्तिं किंवा प्रकोपहेत्वादिं पप्रच्छेति योजना । प्रकोपस्य रोगोत्पादस्य हेतुः । तथाह्यत्र प्रकोपशब्देन रोगोत्पादं ज्ञापयति ; यथा—"पित्तोल्वणानां विज्ञेयः प्रकोपे हेतुरर्शसाम्" । संस्थानमाकारः । संस्थानं यद्यपि लिङ्गे एव प्रविशति तथापीह बहुप्रपञ्चत्वाद् बहूक्तत्वात् संस्थानं पृथगुक्तम् ॥ २ ॥

इह खल्वग्निवेश द्विविधान्यर्शांसि—कानिचित् सहजानि कानिचिज्जातस्योत्तरकालजानि। तत्र वीजं गुदवलिवीजोपतप्तमायतनमर्शसां सहजानाम् । तत्र द्विविधो वीजोपतप्तौ हेतुर्मातापित्रोरपचारः पूर्व्वकृतं कर्म्म तथान्येषामपि सहजातानां विकाराणाम् । तत्र सहजानि सह जातानि शरीरेणार्शांसीत्यधिमांसविकाराः ॥३

अर्शसामुत्पत्तिस्थानं लिङ्गं चिकित्सितञ्च साध्यासाध्यविशेषांश्च पृष्टवान् । मुनिः पुनर्व्वंमुस्तस्याग्निवेशस्य सकाशे तान् सर्व्वान् अब्रवीत् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तद्यथा। इह खल्वित्यादि। इह मनुष्यलोके खल्वग्निवेश द्विविधान्यर्शांसि भवन्ति। कानिचित् सहजानि, यदा गर्भे शरीरं जायते तदैव सह शरीरेण जायन्ते। कानिचित् अर्शांशि जातस्योत्तरकालजानि। तत्र सहजानां हेतुमाह—तत्रेत्यादि। सहजानामर्शसामायतनं कारणं गुदवलिवीजोपतप्तं वीजं गुदवल्यारम्भकार्त्तवभागस्य वीजस्योपतप्तमिति यस्मात् तद्वीजोपतापः स्यात् तदाह—तत्रेत्यादि। गुदवल्यारम्भकार्त्तवरूपवीजोपतप्तौ हेतुर्द्विविधो भवति। मातापित्रोरपचार एकः, पूर्व्वकृतं कर्म्म चाशुभं द्वितीय इति। सहजार्शःप्रसङ्गादन्येषामपि सहजानां रोगाणां हेतुं संगृह्णाति—तथान्येषामपीति। अन्येषामपि सहजानां विकाराणां वीजभागोपतप्तौ द्विविधो हेतुर्मातापित्रोरपचारः पूर्व्वकृतश्च कर्म्म अशुभमिति। कस्मात् अर्शांसि सहजान्युच्यन्ते, मातापित्रोरपचारात् पूर्व्वकृतकर्म्मफलाच्च कुष्ठादयो दृश्यन्ते, तेऽपि किं सहजा इति संज्ञायन्ते इत्यत आह—तत्र सहजानीत्यादि। शरीरेण सह जातानीत्यतः सहजान्यर्शांस्युच्यन्ते।

चक्रपाणिः—इहेत्यादिना द्विविधान्यर्शांसि प्रतिपाद्यन्ते। सहजानि इत्यादिना प्राक्। तत्र वीजमिति शुक्रशोणितांशः। तच्च गुदवल्यारम्भकेण वीजेनोपतप्तं सत् सहजानां कारणं भवति। गुदवल्यारम्भकेण च दुष्टेन वीजेन शरीरारम्भकस्य वीजस्य अदुष्टस्यासम्बन्धः। ततश्च गुदवलीवीजदोषात् गुदवलीष्वेवार्शोजन्म भवति। शेषावयवारम्भकं वीजम् अदुष्टत्वान्न विकारं जनयति। उक्तञ्च "यस्य यस्याङ्गावयवस्य वीजेन वीजभागः उपतप्तो भवति तस्य तस्य अङ्गावयवस्य विकृतिरुपजायते" इत्यादि। अन्ये तु आहिताग्निपाठात् पूर्व्वनिपातनियमेन उपतप्तगुदवलीवीजम् इत्यस्मिन् गुदवलीवीजोपतप्तमितिपदं कृतमित्याहुः। अपचार इति अनुचित आहारविहाररूपः शुक्रशोणितभागविशेषत्वदूषकः। पूर्व्वकृतञ्च कर्म्मेति जायमानस्य सहजस्यार्शसोऽभिनिर्व्वर्त्तकं जन्मान्तरीयं कर्म्म। तच्च कर्म्म दुर्व्वलं सत् मातापित्रपचार-

सर्व्वेषाञ्चार्शसां क्षेत्रं गुदस्यार्द्धपञ्चाङ्गुलावकाशे त्रिभागान्तरास्तिस्रो गुदवलयः। केचित् तु भूयांसमेव देशमुपदिशन्त्यर्शसामपत्यपथ-शिश्नगलतालु-मुखनासाकर्णाक्षिवर्त्मानि त्वक् च। तदस्त्यधिमांसदेशतया गुदवलिजानि त्वर्शांसीति संज्ञा तन्त्रेऽस्मिन्। सर्व्वेषाञ्चार्शसामधिष्ठानं मेदो मांसं त्वक् च ॥४

एवं शरीरे जायमाने ये रोगा जायन्ते तेऽपि सहजा उच्यन्ते, न तु पित्रोरपचारात् पूर्व्वकृतकर्म्मफलाज्जातोत्तरकालजाः सहजा उच्यन्ते। इति। अर्शांसि अधिमांसविकाराः ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—इति सहजार्शसां प्रकोपहेतुमुक्त्वा सर्व्वेषां स्वस्थानमाह—सर्व्वेषामित्यादि। सर्व्वेषां सहजानां जातस्योत्तरकालजानाञ्चार्शसां क्षेत्रं स्वस्थानं गुदस्यार्द्धपञ्चाङ्गुलावकाशे त्रिभागान्तरास्त्रिभिर्भागैः प्रभिन्नास्तिस्रो गुदवलयः। अर्द्धपञ्चाङ्गुलेति अर्द्धाङ्गुल्या न्यूनाः पञ्चाङ्गुलयः परिमाणमस्येति, अर्द्धपञ्चाङ्गुलावकाशः सार्द्धचतुरङ्गुलावकाशो गुदं तत्रैवं त्रिधाविभागः। सगुदोष्ठा प्रथमा वलिः सार्द्धाङ्गुला, तत्र गुदोष्ठमर्द्धाङ्गुलं प्रथमा वलिरेकाङ्गुला। द्वितीया सार्द्धाङ्गुला, तृतीया चेति सार्द्धचतुरङ्गुलं गुदम्। तत्र तिस्रो वलयः प्रथमादिक्रमेण शङ्खावर्त्तप्राया उपर्य्युपरिस्थिताः संवरणी विसर्ज्जनी-प्रवाहिणी-संज्ञा इति। क्षेत्रमित्युत्पत्तिस्थानं देश इति। केचिच्चित्यादि। केचिदृषयस्तु अर्शसां भूयःसमेव देशं क्षेत्रमुपदिशन्ति। तद्यथा—शिश्नेत्यादि। शिश्नं पुंसामपत्यपथो योनिः स्त्रीणामिति। सम्भवात् गलादीनि च स्त्रीपुंसयोरेवेति। तदस्ति। शिश्नादिकं तत् खल्वधिमांसदेशोऽस्ति। शिश्नादिषु यद्यदर्शोऽभिधं केचिदाहुस्तदधिमांसमुच्यतेऽस्मिंस्तन्त्रे तु गुदवलिजान्यर्शांसीत्येषा संज्ञा

संहतं बीजदोषकं भवतीति ज्ञेयम्। यथोक्तहेतुद्वयम् अन्यत्रापि सहजे गदेऽतिदिशति तथेत्यादिना। तत्रेत्यादिना सहजशब्दार्थं व्याकरोति। अर्शःशब्दाभिधेयमाह—अर्शांसीत्यादि अधिमांसविकारा इति ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—त्रिभागान्तरा इति अर्द्धपञ्चाङ्गुलस्य सार्द्धाङ्गुलरूपतृतीयभागावकाशा गुदवलयः। अयञ्च विभागोऽर्द्धपञ्चाङ्गुले गुदे गुदौष्ठेन गृह्यते इति। केचिदित्यनेन तन्त्रान्तरेऽपत्यपथादिगतानामपि अधिमांसानाम् अर्शांसि इति संज्ञा भण्यते इति सूचयति। अधिष्ठानमिति सुगमम् ॥ ४ ॥

तत्र सहजान्यर्शांसि कानिचिदणूनि कानिचिन्महान्ति कानिचिद्दीर्घाणि कानिचिद् ह्रस्वानि कानिचिद् वृत्तानि कानिचिद् विषमसृतानि कानिचिदन्तःकुटिलानि कानिचिज्जटिलानि कानिचिदन्तर्मुखाणि, तानि यथास्वं दोषानुवन्धवर्णानि ॥ ५ ॥

तैरभिभूतो जन्मप्रभृति भवत्यतिकृशो विवर्णः क्षामो दीनः प्रचुरविवद्धवातमूत्रपुरीषः शर्कराश्मरीमान् तथाऽनियतविवद्धमुक्तपक्वामशुष्कभिन्नवर्चा अन्तरान्तरा श्वेतपाण्डुहरितपीतरक्तारुणद्रवसान्द्रपिच्छिलकुणपगन्धामपुरीषोपवेशी नाभिवस्तिवङ्क्षणोद्देशे प्रचुरपरिकर्त्तिकान्वितः सगुदशूलप्रवाहिकः परिहर्षप्रमेहप्रसक्तविष्टम्भाटोपान्त्रकूजोदावर्त्तहृदिन्द्रियोपलेपः प्रचुर-

तन्त्रेऽस्मिन् उक्ता। एवं गुदवलिः क्षेत्रं, तत्र मेदो मांसं त्वक् च सर्व्वेषामर्शसामधिष्ठानं भवतीति स्वस्थानमुक्तमिति ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—लिङ्गादौ वक्तव्ये सहजार्शोलिङ्गान्याह—तत्रेत्यादि। अणूनि क्षुद्राणि महान्ति स्थूलानि वृत्तानि वर्त्तुलानि। विषमसृतानि विसदृशवक्राणि अन्तःकुटिलानि मध्ये वक्राणि जटिलानि सूक्ष्ममांसभतानैर्जटारूपैर्युक्तानि। यथास्वं दोषानुबन्धवर्णानीति। यद्यपि सर्व्वाणि त्रिदोषजानि तथाप्युल्वणदोषानुवन्धवर्णानि ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—तैरित्यादि। ईदृशैस्तैः सहजैरर्शोभिरभिभूतः पुमान् जन्मावधि अतिकृशो विवर्णश्च भवति। क्षामः क्षीणः। प्रचुरविवद्धवातादिः। शर्करारोगवानश्मरीरोगवांश्च। तथा अनियतं विवद्धं मुक्तं पक्वमामं शुष्कं भिन्नञ्च वर्चो यस्य सः। एवम्भूतोऽपि अन्तरान्तरा मध्ये मध्ये सश्वेतादि वर्च्च उपवेशी। नाभ्यादूर्द्ध्व देशे प्रचुरपरिकर्त्तिकान्वितः कर्त्तनवत्प्रचुरपीडान्वितः। गुदशूला-

चक्रपाणिः—सहजानीत्यादिना संस्थानलिङ्गान्याह। जटिलानीति तृणान्वितानि। दोषानुबन्धवर्णानीति दोषानुरूपवर्णानि ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—अनियतत्वं विबद्धमुक्तत्वादि विरुद्धधर्म्माणां ज्ञेयम्। अन्तरान्तरेति कदाचित्,

विवद्धशुक्ताम्लोद्गारः सुदुर्ब्बलः सुदुर्ब्बलाग्निः क्रोधनः स्वल्पशुक्रो दुःखोपचारशीलः कासश्वासतमकतृष्णाहृल्लासच्छर्द्यरोचकाविपाकपीनसक्षवथुपरीतस्तैमिरिकः शिरःशूली क्षामभिन्नसंसक्तजर्ज्जरस्वरः कर्णरोगी शूनपाणिपादवदनाक्षिकूटः सज्वरः साङ्गमर्द्दः सर्व्वपर्व्वास्थिशूली च अन्तरान्तरा पार्श्वकुक्षिवस्तिहृदयपृष्ठत्रिकग्रहोपततः प्रध्यानपरः परमलसश्चेति। जन्मप्रभृत्यस्य हि गुदमार्गोपरोधाद्द वायुरपानः प्रत्यारोहन् समानोदानप्राणव्यानपित्तश्लेष्मदोषान् प्रकोपयति। एते सर्व्वे एव कुपिताः पञ्च वायवः पित्तश्लेष्माणौ चार्शसम् अभिद्रवन्तस्तान् विकारान् जनयन्ति। इत्युक्तानि सहजान्यर्शांसि ॥ ६ ॥

दिभिः सह वर्त्तमानः। हृदुपलेप इन्द्रियोपलेपश्च। प्रचुरश्च विवद्धश्च शुक्त इवाम्लश्चोद्गारो यस्य सः। दुःखिजनस्येव दुःखोपचारशीलः। कासादिभिः परीतः। तैमिरिको नेत्ररोगविशेषतिमिररोगवान्। क्षामः क्षीणः। क्षामश्च भिन्नश्च संसक्तश्च जर्ज्जरश्च स्वरो यस्य सः। पाणिपादादिषु शूनता शोथः। सर्व्वाङ्गमर्द्दः सर्व्वपर्व्वास्थिशूली च सर्व्वदैव, अन्तरान्तरा मध्ये मध्ये तु विशेषेण पार्श्वादिग्रहैरुपततः स्यात्। प्रध्यानपरो निरर्थकचिन्ताशीलः। परमुत्कृष्टोऽलसश्चेति। अस्य जन्मप्रभृति गुदमार्गोपरोधादपानो वायुः प्रत्यारोहन्नूर्द्ध्वं गच्छन् समानादीन् प्रकोपयति। एते पञ्च वायवः पञ्चधा पित्तश्लेष्माणौ चेति सर्व्वत्र कुपिता अर्शसं जनमभिद्रवन्त एतानुक्तान् विकारान् जनयन्तीति। इत्युक्तानि लिङ्गतः सहजान्यर्शांसि ॥ ६ ॥

न सर्व्वदा। दुःखोपचारशील इति दुःखोपचारहेतुरित्यर्थः। प्रध्यानं घूर्णनम्। पुनरयं सहजार्शोयुक्त ईदृग्व्याधिपरीतो भवतीत्याह—जन्मेत्यादि। प्रत्यारोहन्निति ऊर्द्ध्वं गच्छन् अनुक्रमेण पञ्चवातप्रकोपो भवति। अत सर्व्वथा वायुर्विगुणो भवति, तेन सर्व्वत्र वातविकाराः प्रायो भवन्ति। पित्तश्लेष्मप्रकोपाच्च तद्विकारा विभवन्तीति युक्तमेव। अर्शसमिति अर्शोयुक्तं पुरुषम् ॥ ६ ॥

अत ऊर्द्ध्वं जातस्योत्तरकालजातानि चार्शांसि व्याख्यास्यामः। गुरुशीताभिष्यन्दिविदाहिविरुद्धाजीर्णप्रमिताशनासात्म्यभोजनाद् गव्यमात्स्यकौक्कुटवाराहमाहिषाजाविकपिशितभक्षणात् कृशशुष्कपूतिमांसपैष्टिकपरमान्नक्षीरदधिमण्डकतिलगुड़विकृतिसेवनाच्च माषयूषेक्षुरसपिण्याकपिण्डालुशुष्कशाकशुक्तकिलाटतक्रपिण्डकविसमृणालशालूककौञ्चादनकशेरुकशृङ्गाटकतरूटविरूढ़नवशूकशमीधान्याममूलकोपयोगात् गुरुफलशाक-रागहरित-करमर्द्दकवसाशिरस्पदपर्य्युषितपूतिशीतान्नसंकीर्णाभ्यवहारात् मन्दकातिक्रान्तमद्यपानाद् व्यापन्नगुरुसलिलपानात् अतिस्नेहपानाद् असंशोधनाद् वस्तिकर्म्मविभ्रमाद्व्यायामाद्व्यवायात् दिवास्वप्नात् सुखशयनासनस्थानसेवनाच्च

गङ्गाधरः—अतऊर्द्ध्वमिति। अतःपरं जातस्योत्तरकालजान्यर्शांसि व्याख्यास्यामः। गुरुशीतेत्यादि। गुर्व्वादिद्रव्यभोजनात् गव्यमांसादिभक्षणात् कृशशुष्कशरीरस्य जन्तोर्मांससेवनात् पूतिमांससेवनाच्च पैष्टिकमद्यादिसेवनाच्च माषयूषाद्युपयोगाच्च ; पिण्याकस्तिलकल्कः, पिण्डालुर्वर्त्तुलाकार आलुः, शुक्तं सन्धानविशेषः, किलाटस्तक्रकूर्च्चिका, तक्रपिण्डको भक्ष्यविशेषः, विसं वृहन्मृणालं, मृणालं क्षुद्रं, पद्मादीनां कन्दः शालूकं, क्रौञ्चादनो घेन्चुलुकः, तरूटः चिचुया, विरूढ़ञ्च नवञ्च शूकशमीधान्यम्, आममूलकम्, एषामुपयोगात् ; गुरुफलशाकयोः राग आचार इति लोके, हरितानि शृङ्गवेरधान्यमधुरिकादीनि, करमर्द्दः करञ्जः। वसा वपा जन्तूनां मांसार्थं शिरस्पदं, पर्य्युषितञ्च पूति च शीतञ्चान्नस्य सङ्कीर्णस्य मिलितनानाद्रव्यस्याभ्यवहारात्, मन्दकं मन्दजातमतिक्रान्तं कालातिक्रमेण स्वगुणहीनञ्च मद्यम्, व्यापन्नं स्वगुणशीताव्यक्तरसादितो व्यापद्युक्तं स्थानादियोगाद् गुरु च सलिलम्, अतिस्नेहपानादवमनविरेचनात्, वस्तिकर्म्मणो विभ्रमाद् अयथावत्

चक्रपाणिः—गुरुशीतेत्यादौ प्रमितमल्पम्, कृशं दुर्ब्बलं, परमान्नं पायसं, पिण्याकं तिलकल्कः। किलाटो नष्टक्षीरपिण्डस्तक्रपिण्डस्तु तक्रजो घनभागः। विसं स्थूलं मृणालम्, मृणालं क्षुद्रम्, क्रौञ्चादनं घेन्चुलिक इति ख्यातः। तरूटं निष्कारकः। संकीर्णमांसमकादि मिश्रप्रकृतिकमन्नं

उपहताग्नेर्मलोपचयो भवत्यतिमात्रम्। तथोत्कटकठिनविषमासनसेवनात् उद्भ्रान्तयानोष्ट्रयानात् अतिव्यवायाद् वस्तिनेत्रासम्यक्प्रणिधानाद् गुदक्षणनाद् अभीक्ष्णं शीताम्बुसंस्पर्शात् चेललोष्टतृणादिसंघर्षणात प्रततातिनिर्व्वाहणाद् वातमूत्रपुरीषवेगोदीरणाद् उदीर्णवेगविधारणात् स्त्रीणाञ्चामगर्भभ्रंशाद् गर्भोत्पीड़नाद् वहुविषमप्रसूतिभिश्च प्रकुपितो वायुरपानस्थमलमुपचितमधोगमासाद्य गुदवलिष्वाधत्ते, ततस्तु तास्वर्शांसि प्रादुर्भवन्ति ॥ ७ ॥

सर्षपमसूरमाषमुद्गमुकुष्टकसंस्थानानि यवकलायपिण्डिटिण्टकेरकर्केतुकतिन्दुककाकणन्तिका-कर्कन्धूविम्बीकदरकरीरोडुम्बरखर्ज्जूरजाम्ववगोस्तनाङ्गुष्ठकशेरुकशृङ्गाटकदक्षशिखिशुक-

प्रवर्त्तनात्, सुखशयनादिसेवनाच्च, उपहताग्नेर्जनस्य मलोपचयोऽतिमात्रं दोषवृद्धिर्भवति। तथापि उत्कटकठिनविषमासनसेवनात्, उद्भ्रान्तयानं दुर्दम्याश्वादियानम्, वस्तिनेत्रस्यासम्यक्प्रणिधानेन गुदक्षणनाद् गुददेशे क्षतभावात्, अभीक्ष्णं शीताम्बुसंस्पर्शनात्, चेलादिना गुदसंघर्षणात्, प्रततमतिनिर्व्वाहणात् कुन्थनात्, अनुपस्थितस्य वातादिवेगस्योदीरणादुपस्थितस्य वेगस्य विधारणात्। इति स्त्रीपुंसयोः साधारणं निदानम्। विशेषस्तु स्त्रीणामामगर्भभ्रंशात् गर्भवृद्ध्या चोत्पीड़नात्। काले बहुविषमप्रसूतिभिश्च प्रकुपितो वायुरपानदेशस्थं मलं दोषमुपचितमधोगमासाद्य गुदवलीष्वाधत्ते, ततस्तद्वाय्वाहितासु तासु गुदवलीषु अर्शांसि प्रादुर्भवन्ति ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—इति वातादिसर्व्वार्शसां प्रकोपहेतुं स्वस्थानञ्च सामान्यत उक्त्वा लिङ्गमाह—सर्षपेत्यादि। गुदवलीषु सर्षपादिसंस्थानानि। पिण्डिपिण्डाकारवन्ति। टिण्टिकेरकं मरुजवृक्षविशेषं करीराख्यस्य फलम्। करीरो वंश-

संकीर्णम्। अतिक्रान्तमद्यं व्यापन्नं मद्यम्। अव्यवायातिव्यवायविषमव्यवाया ज्ञेयाः। प्रततातिनिर्व्वाहणात् दीर्घातिमात्रप्रवाहणात् ॥ ७ ॥

तुण्डजिह्वापद्ममुकुलकर्णिकासंस्थानानि सामान्याद्‌ वातपित्त-कफप्रबलानि ॥ ८ ॥

तेषामयं विशेषः—शुष्कम्लानकठिनपरुषरुक्षश्यावानि वक्राणि तीक्ष्णाग्रानि स्फुटितमुखानि विषमस्तृतानि शूलाक्षेप-भेदस्फुरणचिमिचिमसंहर्षपरीतानि स्निग्धोष्णोपशयानि प्रवाहिकाध्मानास्निग्ध-वृषणवस्तिवङ्‌क्षणहृद्‌ग्रहाङ्गमर्दहृदयद्रवप्रबलानि तत्र प्रततविबद्धवातमूत्रवर्च्चांस्यूरुकटिपृष्ठत्रिकपार्श्व-कुक्षि-वस्तिशूलशिरोऽभितापक्षवथूद्गारप्रतिश्याय-कासोदावर्त्ता-यासशोथशोष-मूर्च्छारोचकमुखवैरस्यतैमिर्य्यकण्डूनासाकर्णशूल-स्वरोपघातकराणि श्यावारुणपरुषत्वङ्‌नयननखवदनमूत्रपुरीषस्य वातोल्वणान्यर्शांसीति विद्यात् ॥ ९ ॥

करीरस्याग्रम्। अङ्गुष्ठाग्रसंस्थानानि। दक्षशिखिनोस्तुण्डजिह्वासंस्थानानि। पद्मकुमुदयोः कर्णिकासंस्थानानि। एतदेतत्संस्थानान्यर्शांसि वातपित्त-कफप्रबलानि। सामान्यात् वातप्रबलानि च पित्तप्रबलानि च कफप्रबलानि चार्शांसि सर्षपादिसंस्थानानि भवन्ति ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—तेषामित्यादि। तेषां त्रयाणामयं विशेषो वक्ष्यते। शुष्क-म्लानेत्यादि। यान्यर्शांसि शुष्कादीनि तीक्ष्णाग्रादीनि शूलादिपरीतानि स्निग्धोपशयानि प्रवाहिकादिप्रबलानि। तत्रास्निग्धानि रुक्षाणि वृषण-वस्तिवङ्क्षणानि। प्रततं सन्ततं विबद्धानि वातमूत्रवर्च्चांसि यतस्तानि। ऊरु-कट्यादिशूलशिरोऽभितापादिनासाकर्णशूलस्वरोपघातकराणि। श्यावादिवर्ण-नखादिमतः पुरुषस्य तानि वातोल्वणान्यर्शांसीति विद्यात् ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—टिण्टिकेरं कटीरफलम्। दक्षः कुक्कुटः। सामान्यात् वातपित्तकफप्रबलानि, इत्यनेन सर्व्वैर्दोषैः अर्शसां नानाकृतिं दर्शयति ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—लिङ्गादिसामान्ये वातजादीनां किं विशेषनिश्चायकमित्याह—तेषामयं विशेष इति। अयमिति वक्ष्यमाणलिङ्गहेतुभेदरूपो विशेषो वातजादिव्यवच्छेदक इत्यर्थः। यद्यपि विशेषाभिधाने हेतुरेवाग्रेऽभिधातुं युज्यते, तथापि संस्थानरूपलिङ्गाभिधानानुषङ्गात् प्रतिलोम-व्याख्यानाद्वा लिङ्गमेवात्र ऽभिधीयते शुष्कम्लानेत्यादिना ॥ ९ ॥

भवतश्चात्र।

कषायकटुतिक्तानि रुक्षशीतलघूनि च।
प्रमिताल्पाशनं तीक्ष्णं मद्यं मैथुनसेवनम्॥
लङ्घनं देशकालौ च शीतौ व्यायामकर्म्म च।
शोको वातातपस्पर्शो हेतुर्वातार्शसां मतः॥ १०॥

मृदुशिथिलसुकुमाराण्यस्पर्शसहानि रक्तपीतनीलकृष्णानि स्वेदोपक्लेदबहुलानि विस्रगन्धानि तनुपीतरक्तस्राविणि रुधिरवहाणि दाहकण्डूशूलनिस्तोदपाकवन्ति शीतोपशयानि संभिन्नपीतहरितवर्च्चांसि पीतविस्रगन्धप्रचुरविण्मूत्राणि पिपासाज्वरतमकसंमोहभोजनद्वेषकराणि पीतनखनयनत्वङ्मूत्रपुरीषस्य पित्तोल्वणान्यर्शांसीति विद्यात्॥ ११॥

गङ्गाधरः—भवतश्चेत्यादि। अस्य वातार्शसो हेतुवचनश्लोकौ भवतः। कषायेत्यादि। प्रमितादत्यल्पमात्रावदशनादल्पाशनं प्रमिताल्पाशनं, तीक्ष्णमिति मद्यविशेषणम्। देशकालौ शीतौ शीतो देश आनूपः, शीतः कालो हेमन्तादिः। वातातपयोः प्रचण्डवातस्यातपस्योष्णस्य रुक्षत्वेन वातप्रकोपकत्वमिति वातार्शसां हेतुः॥ १०॥

गङ्गाधरः—मृदुशिथिलेत्यादि। यान्यर्शांसि मृदूनि शिथिलानि सुकुमाराणि कोमलानि अस्पर्शसहानि रक्तादीनि स्वेदादिबहुलानि विस्रगन्धीनि तन्वादिस्राविणि तनु अघनं दाहादिमन्ति सम्भिन्नं पीतं हरितं वर्च्चो यतस्तानि

चक्रपाणिः—तदनु कषायेत्यादिना हेतुं वक्ष्यति। एवं पित्तकफजयोरपि व्यतिक्रमेण हेतुलिङ्गाभिधानं ज्ञेयम्। प्रमिताशनमत्र अत्यल्पाशनम्, अल्पाशनं मात्राहीनमशनम्। आतपस्पर्शः यद्यप्युष्णस्तथापि रूक्षतया वातजनकः। उक्तं हि आतपः कटुको रूक्ष इत्यादि॥ १०॥

चक्रपाणिः—मृद्वित्यादिना पित्तजं प्राह। शिथिलानि कोमलानि। सुकुमाराणीति अकर्कशानि। तनुपीतरक्तस्राविणीत्यत्र रक्तशब्देन लोहितशब्द उच्यते। रुधिरवहाणीति पदेन रक्तस्रुतिरेवोच्यते। प्रथमं विस्रगन्धीनीति रक्तविशेषणम्। द्वितीयं विस्रगन्धित्वं विण्मूत्रविशेषणम्। प्रथमं पीताभिधानं वर्च्चसः हरितपीतोपदेशार्थम्। द्वितीयन्तु विस्रगन्धित्वा सह पीतवर्णतोपदेशार्थम्। तृतीयन्तु पीतनखेत्यादौ केवलं पीतवर्णतोपदर्शनार्थम्॥ ११॥

भवतश्चात्र।

कट्वम्लवणोष्णानि व्यायामाग्न्यातपप्रभाः।
देशकालावशिशिरौ क्रोधो मद्यमसूयनम्॥
विदाहि तीक्ष्णमुष्णञ्च सर्व्वं पानान्नभेषजम्।
पित्तोल्वणानां विज्ञेयः प्रकोपे हेतुरर्शसाम्॥ १२॥

तत्र यानि प्रमाणवन्त्युपचितानि श्लक्ष्णानि स्पर्शसुखानि श्वेत-पाण्डुपिच्छिलानि स्तब्धानि गुरूणि स्तिमितानि सुप्तानि स्थिरश्वयथूनि कण्डूबहुलानि बहुप्रततपिञ्जरश्वेतरक्तशुक्लपिच्छास्रावीणि गुरुपिच्छिलश्वेतमूत्रपुरीषाणि रुक्षोपशयानि प्रवाहिकातिमात्रो-त्थानवङ्क्षणानाहवन्ति परिकर्त्तिकाहृल्लासनिष्ठीवनकासारोचक-प्रतिश्यायगौरवच्छर्द्दिमूत्रकृच्छ्र-शोथशोष-पाण्डुरोग-शीतज्वरा-

पीतं विस्रगन्धं प्रचुरं विण्मूत्रं यतस्तानि पिपासादिकराणि पीतनखादिमतः पुंसस्तानि पित्तोल्वणान्यर्शांसीति विद्यात्॥ ११॥

गङ्गाधरः—एषां हेतुवचनश्लोकावत्र भवतः। कट्वम्लेत्यादि। अग्न्यातपयोः प्रभा। अशिशिरावुष्णौ देशकालौ। तीक्ष्णमुष्णञ्च पानञ्चान्नञ्च भेषजञ्च। पूर्व्वमुक्तं यदुष्णं तत् स्पर्शेनोष्णमित्यपौनरुक्त्यम्। पित्तोल्वणानां पित्तप्रधान-त्रिदोषजानाम्॥ १२॥

गङ्गाधरः—तत्र यानीत्यादि। प्रमाणवन्ति प्रकृष्टपरिमाणानि। उपचितानि स्थूलानि। स्पर्शसुखानि स्पर्शने सुखजातं यत्र। स्तब्धानि अचलितानि। स्तिमितान्यार्द्रीभूतानि। सुप्तानि स्पर्शाभिज्ञानहीनानि। स्थिरः श्वयथुर्मुखादिषु यत्र तानि। बहु च प्रततञ्च पिङ्गलादिपिच्छास्रावीणि। गुर्व्वादिनी मूत्रपुरीषं यतस्तानि। रुक्षोष्णोपशयवन्ति। प्रवाहिका कुन्थनपूर्व्वं कवर्चस्त्यागः, अतिमात्रो-त्थानं पुनःपुनर्वर्चस्त्यागः, वङ्क्षणानाहो वङ्क्षणबन्धः। परिकर्त्तिका गुदे कर्त्तनवत्

चक्रपाणिः—कट्वम्लेत्यादौ प्रथममुष्णपदं उष्णस्पर्शोपदेशार्थं, द्वितीयमुष्णपदं उष्णवीर्य्योप-दर्शनार्थम्। कट्वम्ललवणक्षार इति वा पाठः॥ १२॥

श्मरीशर्कराहृदयेन्द्रियोपलेपास्यमाधुर्य्यप्रमेहकराणि तथा चिरकालानुबन्धीन्यतिमात्रमग्निमार्दवक्लैव्यकराण्यामविकारकर-प्रबलानि शुक्लनखनयनवदनत्वङ्मूत्रपुरीषस्य श्लेष्मोल्वणान्यर्शांसीति विद्यात् ॥ १३ ॥

भवन्ति चात्र।

मधुरास्निग्धशीतानि लवणाम्लगुरूणि च।
अव्यायामदिवास्वप्न-शय्यासनसुखे रतिः ॥
प्राग्वातसेवा शीतौ च देशकालावचिन्तनम्।
श्लैष्मिकाणां समुद्दिष्टमेतत् कारणमर्शसाम् ॥ १४ ॥
हेतुलक्षणसंसर्गाद् विद्याद् द्वन्द्वोल्वणानि च।
सर्व्वो हेतुस्त्रिदोषाणां सहजैर्लक्षणैः समम् ॥ १५ ॥

पीड़ा। (अलसकोऽजीर्णजरोगविशेषः) हृदयस्य चेन्द्रियाणाञ्चोपलेपः। चिरकालानुबन्धीनीति दीर्घकालानुशयानीत्यर्थः। आमविकाराणामपक्करोगाणां करेषु प्रबलानि। शुक्लनखादेः पुरुषस्य तानि श्लेष्मोल्वणान्यर्शांसीति विद्यात् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—तत्र हेतुवचने श्लोकावेतौ भवतः। द्वन्द्वसन्निपातानामेक इति त्रयः श्लोकाः। मधुरेत्यादि। शीतौ देशकालौ यौ व्याख्यातौ वातोल्वणानामिति ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—हेतुलक्षणेत्यादि। उक्तानां वातोल्वणादीनां द्वयोर्द्वयोर्हेतुसंसर्गाद् द्वन्द्वोल्वणानि भवन्ति। तेषां द्वयोर्द्वयोर्लक्षणसंसर्गाद् द्वन्द्वोल्वणानि चार्शांसि विद्यात्। त्रिदोषाणां त्रिदोषोल्वणानामर्शसां सर्व्वो वातोल्वणादीनां त्रयाणां हेतुः। लक्षणन्तु त्रिदोषाणां सहजैः सहजार्शोऽभिहितैर्लक्षणैः समं तुल्यमिति ॥ १५ ॥

चक्रपाणिः—तत्र यानि इत्यादिना कफजमाह। प्रमाणवन्तीति महाप्रमाणानि। सुप्तसुप्तानि सुप्तत्वयं निश्चेतनानि। दीर्घकालानुपशयानीति दीर्घकालानुबन्धीनि ॥ १३ । १४ ॥

चक्रपाणिः—हेतुलक्षणेत्यादौ उल्वणपदेन द्वन्द्वजे तृतीयोऽपि दोषः जनकोऽस्त्येव। परं सोल्वणो न भवतीति दर्शयति। सर्व्वो हेतुरिति यथोक्तसर्व्वहेतुः, सहजैः लक्षणैः सह सर्व्वो हेतुस्त्रिदोषाणां भवति। तेन त्रिदोषे सर्व्वहेतुत्वात् सहजानि लक्षणानि भवन्तीत्यर्थः ॥ १५ ॥

विष्टम्भोऽन्नस्य दौर्ब्बल्यं कुक्षेराटोप एव च ।
कार्श्यमुद्गारबाहुल्यं सक्थिसादोऽल्पविट्कता ॥
ग्रहणीदोषपाण्ड्वर्त्तेराशङ्का चोदरस्य च ।
पूर्व्वरूपाणि निर्दिष्टान्यर्शसामभिवृद्धये ॥ १६ ॥
अर्शांसि खलु जायन्ते नासन्निपतितैस्त्रिभिः ।
दोषैर्दोषविशेषैस्तु विशेषः कल्प्यतेऽर्शसाम् ॥ १७ ॥
पञ्चात्मा मारुतः पित्तं कफो गुदवलित्रयम् ।
सर्व्व एव प्रकुप्यन्ति गुदजानां समुद्भवे ॥

गङ्गाधरः—जातस्योत्तरकालजानां पूर्व्वरूपाण्याह—विष्टम्भ इत्यादि । आटोपो गुड़गुड़ाशब्दः कुक्षेः । ग्रहणीदोषस्य पाण्ड्वर्त्तेरुदरस्य चाशङ्का, न तु ग्रहणीदोषः पाण्ड्वर्त्तिश्चोदररोगश्च । अभिवृद्धये उत्पत्तये ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—नन्वेकैकदोषजानि किं न भवन्तीत्यत आह—अर्शांसीत्यादि । त्रिभिर्दोषैः असन्निपतितैः संहतव्यतिरिक्तैर्न खल्वर्शांसि जायन्ते । तत्र सन्निपतिते दोषे पुनर्दोषविशेषैस्तु उल्वणदोषैरर्शसां विशेषः कल्प्यते । इति ॥ १७,

गङ्गाधरः—ननु गुदवलिदेशे भवन्त्यर्शांसि कथमूरुकटिपार्श्वादिशूलशिरोऽभितापादीनि जायन्त इत्यत आह—पञ्चात्मेत्यादि । पञ्चात्मा मारुतः प्राणापानसमानोदानव्यानाः । पञ्चात्मकं पित्तं पाचको रञ्जकः साधक आलोचको भ्राजकश्चेति पञ्चविधोऽग्निः शरीर एवेति । तदुक्तं सुश्रुते—"न खलु पित्तव्यतिरेकादन्योऽग्निरुपलभ्यते ।. आग्नेयत्वात् पित्ते दहनपचनादिष्वभिवर्त्तमानेऽग्निवदुपचारः क्रियतेऽन्तरग्निरिति । क्षीणे ह्यग्निगुणे तत्समानद्रव्योपयोगादतिवृद्धे शीतक्रियोपयोगात् आगमाच्च पश्यामो न खलु पित्तव्यतिरेकादन्योऽग्निरिति । तच्चादृष्टहेतुकेन विशेषेण पक्वामाशयमध्यस्थं पित्तं चतुर्व्विधमन्नपानं पचति

चक्रपाणिः—विष्टम्भोऽप्रचालत्वम्, आटोपो गुड़गुड़ो शब्दः ॥ १६ ॥

चक्रपाणिः—अर्शसां त्रिदोषजन्यत्वेऽपि एकदोषजत्वादिव्यपदेशमाह—अर्शांसीत्यादि । यद्यपि सन्निपतितैरित्युक्ते त्रयाणां मेलको लभ्यते, तथापि त्रिभिरिति पदं त्रयाणामप्यत्र अनुबन्धत्वकथ तथाच हीनपादस्योपदर्शनाय । दोषविशेषादिति उल्वणरूपादिविशेषात् । विशेष इति वातजोऽयं इत्यादिको विशेषः ॥ १७ ॥

तस्मादर्शांसि दुःखानि बहुव्याधिकराणि च।
सर्व्वदेहोपतापीनि प्रायः कृच्छ्रतमानि च॥ १८॥

विरेचयति च रसदोषमूत्रपुरीषाणि। तत्रस्थमेव चात्मशक्त्या शेषाणां पित्त-स्थानानां शरीरस्य चाग्निकर्म्मणाऽनुग्रहं करोति। तस्मिन् पित्ते पाचकोऽग्निरिति संज्ञा। यत् तु यकृत्प्लीह्नोः पित्तं तस्मिन् रञ्जकोऽग्निरिति संज्ञा, स रसस्य राग-कृदुक्तः। यत् पित्तं हृदयसंस्थितं तस्मिन् साधकोऽग्निरिति संज्ञा, सोऽभिप्रार्थित-मनोरथसाधनकृदुक्तः। यद् दृष्ट्यां पित्तं तस्मिन्नालोचकोऽग्निरिति संज्ञा, स रूप-ग्रहणेऽधिकृतः। यत् तु त्वचि पित्तं तस्मिन् भ्राजकोऽग्निरिति संज्ञा, सोऽभ्यञ्जन-परिषेकावगाहावलेपनादीनां क्रियाद्रव्याणां पक्ता छायानाञ्च प्रकाशकः। भवति चात्र। पित्तं तीक्ष्णं द्रवं पूति नीलं पीतं तथैव च। उष्णं कटु सरञ्चैव विदग्धञ्चाम्लमुच्यते।" कफश्च पञ्चात्मा क्लेदकश्चावलम्बकश्च बोधकश्च तर्पकश्च श्लेषकश्चेति। तदुक्तं सुश्रुते—"तत्रामाशयः पित्ताशयस्योपरिष्टात् तत्प्रत्यनीक-त्वादूर्द्ध्वगतित्वात् तेजसश्चन्द्र इवादित्यस्य स चतुर्व्विधाहारस्याधारः। तत्रोदकैर्गुणैराहारः प्रक्लिन्नो भिन्नसंघातः सुखजरश्च भवति। माधुर्य्यात् पिच्छिलत्वाच्च प्रक्लेदित्वात् तथैव च। आमाशये सम्भवति श्लेष्मा मधुरशीतलः। स तत्रस्थ एव स्वशक्त्या शेषाणां श्लेष्मस्थानानां शरीरस्य चोदक-कर्म्मणानुग्रहं करोति, तस्मिन् श्लेष्मणि क्लेदक इति संज्ञा। यस्तूरःस्थस्त्रिक-सन्धारणमात्मवीर्य्येणान्नरससहितेन हृदयावलम्बनं करोति, तस्मिन्नवलम्बक इति संज्ञा। यस्तु जिह्वामूलकण्ठस्थो जिह्वेन्द्रियस्य सौम्यत्वात् सम्यग्रसज्ञाने वर्त्तते, तस्मिन् बोधक इति संज्ञा। यस्तु शिरःस्थः स्नेहसन्तर्पणाधि-कृतत्वादिन्द्रियाणामात्मवीर्य्येणानुग्रहं करोति तस्मिंस्तर्पक इति संज्ञा। सन्धिस्थस्तु श्लेष्मा सर्व्वसन्धिसंश्लेषात् सर्व्वसन्ध्यनुग्रहं करोति, तस्मिन् श्लेषक इति संज्ञा। भवति चात्र। श्लेष्मा श्वेतो गुरुः स्निग्धः पिच्छिलः शीत एव च। मधुरस्त्वविदग्धः स्याद् विदग्धो लवणः स्मृतः।" इति। गुदवलित्रयं तिस्र एव गुदवलयः। इत्येते सर्व्वे एव गुदजानामर्शसां समुद्भवे प्रकुप्यन्ति। तस्मात् पञ्चात्मवायुपञ्चात्मपित्तपञ्चात्मकफगुदवलित्रयकोपाज्जातान्यर्शांसि दुःखानि बहुव्याधिकराणि। एवं सर्व्वदेहधारकसर्व्ववातातिप्रकोपात् सर्व्व-देहानां नखनयनवदनादीनामुपतापीनि भवन्तीति॥ १८॥

चक्रपाणिः—पञ्चात्मेति प्राणापानव्यानोदानसमानरूपः॥ १८॥

हस्ते पादे मुखे नाभ्यां गुदे वृषणयोस्तथा।
शोथो हृत्पार्श्वशूलश्च यस्यासाध्योऽर्शसो हि सः॥
हृत्पार्श्वशूलं सम्मोहश्छर्दिरङ्गस्य रुग् ज्वरः।
तृष्णा गुदस्य पाकश्च निहन्युर्गुदजातुरम्॥ १९॥
सहजानि त्रिदोषाणि यानि चाभ्यन्तरां बलिम्।
जायन्तेऽर्शांसि संश्रित्य तान्यसाध्यानि निर्दिशेत्॥ २०॥
शेषत्वादायुषस्तानि चतुष्पादसमन्विते।
याप्यन्ते दीप्तकायाग्नेः प्रत्याख्येयान्यतोऽन्यथा॥ २१॥
द्वन्द्वजानि द्वितीयायां बलौ यान्याश्रितानि च।
कृच्छ्रसाध्यानि तान्याहुः परिसंवत्सराणि च॥ २२॥

गङ्गाधरः—असाध्यलक्षणमाह—हस्ते पादे इत्यादि। यस्य जनस्य हस्तपादादिषु शोथो हृत्पार्श्वशूलश्च सोऽर्शसो जनोऽसाध्यः। हृदित्याद्यपरमसाध्यलक्षणम्। यस्य हृच्छूलादीनि सन्ति तं गुदजातुरं तानि निहन्युः। अपरञ्चाह—सहजानीत्यादि। अभ्यन्तरां तृतीयां बलिम्॥ १९। २०॥

गङ्गाधरः—नन्वेतानि किं प्रत्याख्येयानि याप्यानि वेत्यत आह—शेषत्वात् इत्यादि। आयुषः शेषो यदि वर्त्तते चतुष्पाद्भेषजं च युज्यते पुरुषश्च दीप्तजाठराग्निर्भवति तदाभिहितान्यसाध्यानि याप्यन्ते शेषायुष्कालयापनया वर्त्तन्ते, अतोऽन्यथायुषोऽवशेषाभावात् प्रत्याख्येयानि त्याज्यानि चतुष्पाद्भेषजसमवायेऽपि वैद्यैरिति॥ २१॥

गङ्गाधरः—कृच्छ्रसाध्यतामाह—द्वन्द्वजानीत्यादि। प्रथमायां बलौ यानि द्वन्द्वजान्यर्शांसि तानि कृच्छ्रसाध्यान्याहुरभ्यन्तरबलिजानाम् असाध्यत्वेन उक्तत्वात्। तर्हि द्वितीयायां बलौ जातानि किं साध्यानीत्यत आह—द्वितीयायां बलावाश्रितानि यानि खल्वेकदोषजानि तानि कृच्छ्रसाध्यान्याहुः

चक्रपाणिः—हस्ते इत्यादिना असाध्यविभागमाह। अङ्गस्य रुगिति सर्व्वाङ्गरुक्॥ १९। २०॥

चक्रपाणिः—शेषत्वादायुष इति आयुषः शेषे इत्यर्थः। समन्वित इति भावे क्तः। तेन चतुष्पादसमन्वये सतीत्यर्थः॥ २१। २२॥

बाह्यायान्तु वलौ जातान्येकदोषोल्वणानि च।
अर्शांसि सुखसाध्यानि न चिरोत्पतितानि च॥ २३॥
तेषां प्रशमने यत्नमाशु कुर्य्याद्‌ विचक्षणः।
तान्याशु हि गुदं बद्धा कुर्य्याद्‌ बद्धगुदोदरम्॥ २४॥
तत्राहुरेके शस्त्रेण कर्त्तनं हितमर्शसाम्।
दाहं क्षारेण चाप्येके दाहमेके तथाग्निना॥
अस्त्वेतद्‌ भूरितन्त्रेण धीमता दृष्टकर्म्मणा।
क्रियते त्रिविधं कर्म्म भ्रंशस्तत्र सुदारुणः॥
पुंस्त्वोपघातः श्वयथुर्गुदे वेगविनिग्रहः।
आध्मानं दारुणं शूलं व्यथा रक्तातिवर्त्तनम्॥

द्वन्द्वजानां कृच्छ्रत्ववचनात् त्रिदोषजानामसाध्यत्ववचनाच्च। परिसंवत्सराणि चार्शांसि खल्वेकदोषजान्येव बाह्यवलावपि कृच्छ्रसाध्यान्याहुः॥ २२॥

गङ्गाधरः—तर्हि कानि सुखसाध्यानि तान्याह—बाह्यायान्त्वित्यादि। पारिशेष्यादेतानि सुखसाध्यानि भवन्ति यानि बाह्यायां वलौ जातानि खलु चेदेकदोषोल्वणानि भवन्ति, भवन्ति च न चिरोत्पतितानि संवत्सरानतीतानि तदा सुखसाध्यानि। द्वन्द्वजानां परिसंवत्सराणां कृच्छ्रसाध्यत्ववचनात् त्रिदोषाणामसाध्यत्ववचनाच्च। इत्यर्शोनिदानमुक्तम्॥ २३॥

गङ्गाधरः—अथैषां साध्यानामर्शसां चिकित्सितमाह—तेषामित्यादि। तेषां साध्यानामर्शसां प्रशमने विचक्षण आशु यत्नं कुर्य्यात्। किमर्थमाशु यत्नं कुर्य्यादित्यत आह—तान्याशु हीत्यादि। हि यस्मात् तान्यर्शांसि आशु गुदं बद्धा बद्धोदरं कुर्य्युः॥ २४॥

गङ्गाधरः—तत्राहुरित्यादि। तत्रार्शसां प्रशमने एके वैद्या अर्शसां कर्त्तनं शस्त्रेण छेदनं हितमाहुः। एके च वैद्याः क्षारेणार्शसां दाहं हितमाहुः। एके च वैद्या अग्निना दाहमर्शसां हितमाहुः। अस्त्वेतत्। दृष्टकर्म्मणा धीमता वैद्येन भूरितन्त्रेण त्रिविधमिदं शस्त्रेण कर्त्तनं क्षारेण दाहोऽग्निना च दाह इति कर्म्म क्रियते। तत्र त्रिविधे कर्म्मणि सुदारुणो भ्रंशोऽस्ति। कस्को भ्रंश

चक्रपाणिः—शस्त्रेणेत्यादिना चिकित्सामाह। कर्त्तनं छेदनम्। भूरितन्त्रेणापि [illegible]

पुनर्विरोहो रूढ़ानां क्लेदो भ्रंशो गुदस्य वा ।
मरणं वा भवेच्छीघ्रं शस्त्रक्षाराग्निविभ्रमात् ॥ २५ ॥
यत् तु कर्म्म सुखोपायमल्पभ्रंशमदारुणम् ।
तदर्शसां प्रवक्ष्यामि समूलानां निवृत्तये ॥ २६ ॥
वातश्लेष्मोल्वणान्याहुः शुष्काण्यर्शांसि तद्विदः ।
प्रस्रावीणि तथार्द्राणि रक्तपित्तोल्वणानि च ।
ततः शुष्कार्शसां पूर्व्वं प्रवक्ष्यामि चिकित्सितम् ॥ २७ ॥
स्तब्धानि स्वेदयेत् पूर्व्वं शोथशूलान्वितानि च ।
चित्रकक्षारविल्वानां तैलेनाभ्यज्य स्वेदयेत् ॥
यवमाषकुलत्थानां पुलाकानामयोरजसत्-
गोखराश्वशकृत्पिण्डैस्तिलकल्कैस्तुषैस्तथा ॥

[illegible] आह—पुंस्त्वेत्यादि। पुंस्त्वोपघातादयः शस्त्रक्षाराग्निविभ्रमाच्छीघ्रं भवेयुः। गुदवेगविनिग्रहः पुरीषवेगो गुदेन यद्भवति तद्विनिग्रहः स्यात्। पुनर्विरोहोऽर्शसां छिन्नानां क्षारदग्धानामग्निदग्धानाञ्च पुनरुत्पत्तिः स्यात्। रूढ़ानाञ्च क्लेदो गुदस्य वा भ्रंशः मरणं वा भवेदिति ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—तर्ह्यनपायि किं कर्म्मेत्यत आह—यत् तु कर्म्मेत्यादि। अल्पभ्रंशमल्पक्लेशकरं, समूलानां कारणसहितानामर्शसां निवृत्तये ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—तद्यथा—वातेत्यादि। यान्यर्शांसि वातश्लेष्मोल्वणानि तानि शुष्काण्यर्शांसि तद्विदो वैद्या आहुः। रक्तपित्तोल्वणानि तु यान्यर्शांसि तानि प्रस्रावीणि तथार्द्राणीति चाहुः। तत इत्यादि। ततः पूर्व्वं शुष्कार्शसां चिकित्सितं प्रवक्ष्यामि ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—तद् यथा—स्तब्धानीत्यादि। शोथशूलान्वितानि अर्शःस्वेव शोथश्च शूलञ्च स्तब्धता च यदि वर्त्तते तदा चित्रकादितैलेनाभ्यज्य यवमाष-

[illegible]। अयं प्रकरणार्थः—सिक्षितेनैव शस्त्रकर्म्म विधानतः कर्त्तव्यम्। विरोह इति [illegible] रूढ़व्रणानाम् ॥ २३—२६ ॥

[illegible]—वातश्लेष्मोल्वणानीत्यत्र यद्यपि कफजे स्राव उक्तः तथापि [illegible] तेन शुष्कार्शोग्रहणम्। शुष्कार्शःकारणे मेलकेऽपि भवति ॥ २७ ॥

वचाशताह्वापिण्डैर्वा सुखोष्णैः स्नेहसंयुतैः।
सक्तूनां पिण्डिकाभिर्वा स्निग्धानां तैलसर्पिषा॥
शुष्कमूलकपिण्डैर्वा पिण्डैर्वा कार्ष्णगन्धिकैः।
रास्नापिण्डैः सुखोष्णैर्वा सस्नेहैर्हाबुषैरपि॥
इष्टकस्य खराह्वायाः शाकैर्गृञ्जनकस्य वा।
अभ्यज्य कुष्ठतैलेन स्वेदयेत् पोट्टलीकृतैः।
पत्रोत्क्वाथैः स्वेदयेच्च वृषार्कैरण्डविल्वजैः॥ २८॥
त्रिफलाया मूलकस्य वेणूनां वरुणस्य च।
अग्निमन्थस्य शिग्रूणां पत्राण्यश्मन्तकस्य च॥
जलेनोत्क्वाथ्य शूलार्त्तं स्वभ्यक्तमवगाहयेत्।
कोलोत्क्वाथेऽथवा कोष्णे सौवीरकतुषोदके॥

(कोल)-कुलत्थानां पिण्डैः पुलाकानामजाततण्डुलधान्यानां पिण्डैरयःपिण्डैः दग्धत्पिण्डैः गवाद्यन्यतमशकृत्पिण्डैस्तिलकल्कैस्तथा तुषैर्वचाशताह्वापिण्डैः स्नेहसंयुतैर्घृततैलादियुक्तैः सुखोष्णैः स्वेदयेत्। अथवा तैलसर्पिषा स्निग्धानां शक्तूनां यवादिचूर्णानां पिण्डिकाभिः अथवा शुष्कमूलकपिण्डैरथवा कार्ष्णगन्धिकैः शोभाञ्जनमूलत्वक्पिष्टकृतपिण्डैः सुखोष्णैः सस्नेहैश्च रास्नापिण्डैर्हाबुषैः पिण्डैर्वा स्वेदयेत्। एवं कुष्ठतैलेनाभ्यज्य इष्टकस्य पोट्टलीकृतैः खराह्वायाः पारासीययमान्याः पोट्टलीकृतैः स्वेदयेदिति। अपरान् स्वेदानाह—पत्रेत्यादि। वृषार्कैरण्डविल्वजैः पत्रोत्क्वाथैः स्वेदयेच्च। अत्रापि चित्रकादितैलाभ्यङ्गानुवृत्तिः बोध्या॥ २८॥

गङ्गाधरः—स्वेदानुक्त्वावगाहमाह—त्रिफलाया इत्यादि। एवम् अर्शःशूलार्त्तं सर्व्वाङ्गं चित्रतैलादिना स्वभ्यक्तं त्रिफलायाः पत्राणि जलेनोत्क्वाथ्याथवा मूलकस्य पत्राण्यथवा वेणूनां वंशानां पत्राण्यथवा वरुणस्य पत्राण्यथवा अग्निमन्थस्य शिग्रूणां वा पत्राणि जलेनोत्क्वाथ्य तेन जलेनावगाहयेत्। अपरान्

चक्रपाणिः—चित्रकक्षारविल्वानां तैलेनेति चित्रकादिसिद्धेन। पुलाकं तुच्छधान्यम्। कार्ष्णगन्धिकैरिति शोभाञ्जनकः। रास्नाऽजमोदाकुष्ठसिद्धतैलेन॥ २८। २९॥

विल्वकाथेऽथवा तक्रे दधिमण्डाम्लकाञ्जिके ।
गोमूत्रे वा सुखोष्णे तं स्वभ्यक्तमवगाहयेत् ॥ २९ ॥
कृष्णसर्पवराहोष्ट्र-जतुकावृषदंशजाम् ।
वसामभ्यञ्जने दद्याद्धूपनञ्चार्शसां हितम् ॥
नृकेशाः सर्पनिर्म्मोको वृषदंशस्य चर्म्म च ।
अर्कमूलं शमीपत्रमर्शोभ्यो धूपनं हितम् ॥
तुम्बुरूणि विडङ्गानि देवदार्व्वक्षतं घृतम् ।
बृहती चाश्वगन्धा च पिप्पल्यः सुरसा घृतम् ॥
वराहवृषविट् चैव धूपनं सक्तवो घृतम् ।
कुञ्जरस्य पुरीषञ्च घृतं स्वर्ज्जरसो रसः ॥ ३० ॥
हरिद्राचूर्णसंयुक्तं सुधाक्षीरं प्रलेपनम् ।
गोपित्तपिष्टाः पिप्पल्यः सहरिद्राः प्रलेपनम् ॥

अवगाहानाह—कोलेत्यादि । शुष्कबदरकाथे कोष्णे कोष्णे च सौवीरके तुषोदके वा विल्वकाथे विल्वमूलकक्काथे अथवा तक्रे दधिमण्डेऽम्लकाञ्जिके च सुखोष्णे गोमूत्रे वा तं शूलार्त्तमर्शसं स्वभ्यक्तं चित्रतैलादिनाऽवगाहयेत् ॥२९॥

गङ्गाधरः—अथार्शसामभ्यङ्गमाह—कृष्णेत्यादि । जतुका चर्म्मचटकः । कृष्णसर्पादीनां वसामर्शसामभ्यञ्जने हितं दद्यात् तथार्शसां हितं धूपनञ्च दद्यात् । धूपनमाह—नृकेशा इत्यादि । नृकेशादीनि समभागानि कुट्टयित्वा अर्शोभ्यो हितं धूपनम् । अन्यच्च तुम्बुरूणीत्यादि । तुम्बुरूणि धान्यकानि अक्षतं यवतण्डुला अन्यैस्तण्डुल उच्यते । घृतान्तमेकं धूपनं पुनर्घृतान्तं द्वितीयं धूपनम् । वराहविट् वृषविट् सक्तवो घृतञ्च धूपनमेकम् । कुञ्जरस्य पुरीषं स्वर्ज्जरसो धूनकः रसः सिलारसः घृतमिश्रं धूपनम् ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—अथ लेपनमाह—हरिद्रेत्यादि । सुधाक्षीरं स्नुहीक्षीरम् । गो-

चक्रपाणिः—जतुका चर्म्मचटिका, वृषदंशो विडालः, अक्षता इति खण्डिता यवाः । वृष- पादान्ताश्चत्वारो धूपाः । सर्ज्जरसाभ्याञ्च पञ्चमो धूपः ॥ ३० ॥

शिरीषवीजं कुष्ठञ्च पिप्पल्यः सैन्धवं गुड़ः ।
अर्कक्षीरं सुधाक्षीरं त्रिफला च प्रलेपनम् ॥
पिप्पल्यश्चित्रकः श्यामा किण्वं मदनतण्डुलाः ।
प्रलेपः कुक्कुटशकृद्-हरिद्रागुड़संयुतः ॥
दन्ती श्यामा-*-मृतासंज्ञः पारावतशकृद् गुड़ः ।
प्रलेपः स्याद् गजास्थीनि निम्बो भल्लातकानि च ॥
प्रलेपः स्यादलं कोष्णो वासन्तकवसायुतः ।
शूलश्वयथुहृद्युक्तश्चुलुकीवसया सह ॥
अर्कपत्रं सुधाकाण्डं कटुकालाबुपल्लवाः ।
करञ्जो वस्तमूत्रञ्च लेपनं श्रेष्ठमर्शसाम् ॥ ३१ ॥
अभ्यङ्गाद्याः प्रदेहान्ता यत्र ते परिकीर्त्तिताः ।
स्तम्भश्वयथुकण्डूर्त्ति-नाशनास्तेऽर्शसां हिताः ॥

शिरीषादिना अपरं प्रलेपनम् । शिरीषेत्यादि । शिरीषवीजादीनि दश समानानि पिष्ट्वा प्रलेपनम् । पिप्पल्य इत्यादि । किण्वं सुराकिण्वम् । श्यामा त्रिवृत् । मदनतण्डुला मदनफलवीजानि । पिप्पल्याद्यष्टभिः प्रलेपः । दन्तीत्यादि । दन्त्यादिभिः पञ्चभिरेकः प्रलेपः । गजास्थिनिम्बभल्लातकवीजैरपरः प्रलेपः । प्रलेप इत्यादि । अलं हरितालम् । वासन्तकवसायुत उष्ट्रवसायुतः कोष्णः प्रलेपः स्यात् । चलुकी शिशुमारस्तद्वसया सह अलं हरितालं, कोष्णः प्रलेपः शूलश्वयथुहृत् स्यात् । अर्कपत्रमित्यादि । कटकालाब्वाः पल्लवाः पञ्चभिरेकं लेपनम् ॥ ३१ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अभ्यङ्गाद्या इत्यादि । चित्रतैलादय एतदन्ता ये योगाः

<u>चक्रपाणिः</u>—किण्वं सुरावीजम् । मदनतण्डुलाः मदनफलमस्यम् । निकुम्भी दन्ती, अमृता गुडूची, अलं हरितालं, वासन्तकवसा उष्ट्रवसा, कटुकालाबुस्तिक्तकोऽलाबुः ॥ ३१ ॥

---

* दन्तीश्यामामृतासंज्ञः इत्यत्र निकुम्भी साम्रुतासंज्ञः इति चक्रसम्मतः पाठः ।

प्रदेहान्तैरुपक्रान्ता गुदजाः प्रस्रवन्ति हि ।
सञ्चितं दुष्टरुधिरं ततः सम्पद्यते सुखम् ॥ ३२ ॥
रूक्षोष्णस्निग्धशीतैर्हि न व्याधिरुपशाम्यति ।
रक्ते दुष्टे भिषक् तस्माद्रक्तमेवावसेचयेत् ॥
जलौकाभिस्तथा शस्त्रैः सूचीभिर्वा पुनःपुनः ।
अवर्त्तमानं रुधिरं रक्तार्शोभ्यः प्रवाहयेत् ॥ ३३ ॥
गुदश्वयथुशूलार्त्तं मन्दाग्निं पाययेत् तु तम् ।
त्र्यूषणं पिप्पलीमूलं पाठां हिङ्गु सचित्रकम् ॥
सौवर्च्चलं पुष्कराख्यमजाजीं विल्वपेषिकाम् ।
विड़ं यमानीं हवुषां विड़ङ्गं सैन्धवं वचाम् ॥
तिन्तिड़ीकञ्च मण्डेन मद्येनोष्णोदकेन वा ।
तथार्शोग्रहणीदोषाच्छूलानाहात् प्रमुच्यते ॥ ३४ ॥

प्रकीर्त्तितास्तेऽर्शसां स्तम्भादिनाशनाः । कथमर्शसामिमे हिता इत्यत आह—प्रदेहान्तैरित्यादि । अभ्यज्य स्वेदादिभिः प्रदेहान्तैर्योगरुपक्रान्ता गुदजा हि यस्मात् सञ्चितं दुष्टरुधिरं प्रस्रवन्ति, ततः सुखं सम्पद्यते ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—रूक्षेत्यादि । व्याधौ रक्ते दुष्टे सति रूक्षोष्णस्निग्धशीतरौषधैः व्याधिर्नोपशाम्यति, तस्माद् भिषक् यस्मिन् व्याधौ दुष्टं रक्तं वर्त्तते तस्मिन् व्याधौ रक्तमेवावसेचयेत् । तद् रक्तं केनावसेचयेदित्यत आह—जलौकाभिः इत्यादि । इह रक्तार्शसि जलौकादिभिः पुनःपुना रक्तमवसेचयेत् । तत्र रक्तार्शोभ्योऽवर्त्तमानरुधिरं यस्य न रुधिरं प्रवर्त्तमानं तं रक्तार्शसं जनं प्रवाहयेत् कुन्थनं कारयेत् ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—ततः किं कुर्य्यादित्यत आह—गुदेत्यादि । तं प्रस्रुतरक्तमर्शसं गुदश्वयथुशूलार्त्तं मन्दाग्निञ्च वक्ष्यमाणमौषधं पाययेत् । यत् पाययेत् तदाह—त्र्यूषणमित्यादि । त्र्यूषणादीन्यष्टादश द्रव्याणि चूर्णीकृत्य मण्डादिना पाययेदिति पूर्व्वेणान्वयः । तथा पीतवान् पुमान् ग्रहणीदोषादितः प्रमुच्यते ॥ ३४ ॥

चक्रपाणिः—जलौकाभिरित्यादौ अप्रवर्त्तमानं रुधिरं प्रवाहयेदिति योज्यम् ॥ ३२ । ३३ ॥
चक्रपाणिः—बिल्वपेषिका बिल्वमज्जा ॥ ३४ ॥

पाचनं पाययेद्वा तद्यद्वक्ष्याम्यतिसारिणे।
सगुड़ामभयां वापि प्राशयेत् पौर्व्वभक्तिकीम्॥
पाययेद्वा त्रिवृच्चूर्णं त्रिफलारससंयुतम्।
हृते गुदाश्रये दोषे गुदजा यान्ति संक्षयम्॥
गोमूत्राध्युषितां दद्यात् सगुड़ां वा हरीतकीम्।
हरीतकीं तक्रयुक्तां त्रिफलां वा प्रयोजयेत्॥
सनागरं चित्रकं वा सीधुयुक्तं प्रदापयेत्।
दापयेच्चव्ययुक्तं वा सीधुं साजाजिचित्रकम्॥
सुरां सपाठां हवुषां दद्यात् सौवर्च्चलान्विताम्।
दधित्थविल्वसंयुक्तं युक्तं वा चव्यचित्रकैः॥
भल्लातकयुतं वापि प्रदद्यात् तक्रतर्पणम्।
विल्वनागरयुक्तं वा यमान्या चित्रकेण च॥

गङ्गाधरः—पाचनमित्यादि। अथवाऽतिसारिणे यत् पाचनं वक्ष्यामि, तत् पाययेत्। अथवा सगुड़ामभयां पौर्व्वभक्तिकीं प्राग् भोजनात् तं गुदजयुक्तार्शं मन्दाग्निं हृतरक्तं रक्तार्शसं प्राशयेत्। त्रिफलारससंयुतं त्रिवृच्चूर्णं वा पाययेत्। इति। रक्तावसेचनानन्तरमेभिर्योगैर्गुदाश्रये दोषे हृते सति गुदजाः संक्षयं यान्ति। अपरान् योगानाह—गोमूत्रेत्यादि। गोमूत्रे पर्य्युषितां हरीतकीं सगुड़ां दद्यात्। अथवा तक्रयुक्तां हरीतकीं प्रयोजयेत्। तक्रयुक्तां त्रिफलां वा प्रयोजयेत्। अथवा सीधुयुक्तं सनागरं चित्रकं प्रदापयेत्। चव्याजाजी-चित्रकचूर्णयुक्तं सीधुं दापयेच्च। पाठाहवुषासौवर्च्चलयुक्तां सुरां वा दद्यात्। दधित्थविल्वकल्कचूर्णसंयुक्तं तक्रतर्पणं तक्रेण आलोड़ितं सक्तुं प्रदद्यात्। अथवा चव्यचित्रकचूर्णयुक्तं तक्रतर्पणं प्रदद्यात्। अथवा भल्लातक-चूर्णयुतं तक्रतर्पणं प्रदद्यात्। एवं विल्वकल्कचूर्णनागरचूर्णयुक्तं तक्रतर्पणं प्रदद्यात्। यमान्या सह तक्रतर्पणं चित्रकेण च सह तक्रतर्पणं

चक्रपाणिः—गोमूत्राध्युषितामिति रात्रौ गोमूत्रसिक्ताम्। भल्लातकयुतमित्यत्र भल्लातकचूर्णयुत

चित्रकं हवुषां हिङ्गुं दद्याद् वा तक्रसंयुतम् ।
पञ्चकोलयुतं वापि तक्रमस्मै प्रदापयेत् ॥ ३५ ॥
हवुषोत्कुञ्चिकाधान्यमजाजी कारवी शटी ।
पिप्पली पिप्पलीमूलं चित्रको हस्तिपिप्पली ॥
यमानी चाजमोदा च तच्चूर्णं तक्रसंयुतम् ।
मन्दाम्लं कटुकं विद्वान् स्थापयेद् घृतभाजने ॥
व्यक्ताम्लं कटुकं जातं तक्रारिष्टं मुखप्रियम् ।
प्रपिबेन्मात्रया कालेष्वन्नस्य तृषितस्त्रिषु ॥
दीपनं रोचनं बल्यं कफवातानुलोमनम् ।
गुदश्वयथुकण्डूर्त्ति-नाशनं बलवर्द्धनम् ॥ ३६ ॥

तक्रारिष्टम् ।

मद्यात् । अथवा तक्रसंयुतं चित्रकहवुषाहिङ्गुचूर्णं दद्यात् । अथवा पञ्चकोलचूर्णयुक्तं तक्रमस्मै अर्शसाय प्रदापयेत् ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—तक्रारिष्टमाह । हवुषा स्वनामख्याता, उत्कुञ्चिका स्थूलकृष्णजीरकम्, अजाजी जीरकं, कारवी क्षुद्रकृष्णजीरकम् । हवुषादीनि द्रव्याणि समानानि चूर्णयित्वा मिलितं तच्चूर्णं तक्रसंयुतं कुर्य्यात् तक्रात् षोडशांशं मिश्रयित्वा मन्दाम्लं तक्रं कटुकं हवुषादियोगाद् घृतभाजने स्थापयेत्, यावता दिनेन जातं व्यक्ताम्लं कटुकं स्यात् । तक्रारिष्टं मुखप्रियं भवति । तद् त्रिषु कालेषु पिबेत् । अन्नस्य द्वौ कालौ, यदा तृषितः तत्र चैककाल मिति । तक्रारिष्टम् ॥ ३६ ॥

सम्यगपेक्षया दृष्टसमो भागः । तक्रं हि चूर्णं तर्पणभागैर्नवभिः संयोजनीयम्, अन्ये तु तर्पणमल्लातकचूर्णयोः समानयोः स्तोकस्य द्रव्यस्य प्रयोगमाहुः । तर्पणन्तु हवुषत्याद्युक्तम् ॥ ३५ ॥

चक्रपाणिः—तक्रारिष्टे तु ग्रहणीचिकित्सायां "यमान्यामलकं पथ्या मरिचं त्रिफलांशिकम् । लवणानि पलांशानि पञ्च चैकत्र चूर्णयेत् । तक्रकंसासुतं जातं तक्रारिष्टं पिबेन्नरः" । इत्युक्तक्रमानुसारेण इहापि तच्चूर्णसमानव्यवस्था । हवुषेति चूर्णेन व्यक्ताम्लकटुकं तक्रं भवति । त्रिषु कालेष्विति भोजनसमकालेषु ॥ ३६ ॥

त्वचं चित्रकमूलस्य पिष्ट्वा कुम्भं प्रलेपयेत्।
तक्रं वा दधि वा तत्र जातमर्शोहरं पिबेत्॥ ३७॥
वातश्लेष्मार्शसां तक्रात् परं नास्तीह भेषजम्।
तत् प्रयोज्यं यथादोषं सस्नेहं रुक्षमेव वा॥
सप्ताहं द्वादशाहं वा पक्षं मासमथापि वा।
बलकालविशेषज्ञो भिषक् तक्रं प्रयोजयेत्॥ ३८॥
अत्यर्थमृदुकायाग्नेस्तक्रमेवावचारयेत्।
सायं वा लाजसक्तूनां दद्यात् तक्रावलेहिकाम्॥
जीर्णे तक्रे प्रदद्याद् वा तक्रपेयां ससैन्धवाम्।
तक्रानुपानं सस्नेहं तक्रौदनमतः परम्॥

गङ्गाधरः—तक्रप्रयोगमाह—त्वचमित्यादि। चित्रमूलस्य त्वचं हण्डिकाभ्यन्तरे किञ्चिद्घनप्रलेपयोग्यमात्रां पिष्ट्वा अभ्यन्तरे कुम्भं हण्डिकां प्रलेपयेत्। तत्र कुम्भे किञ्चिदावर्त्तितं दुग्धं दधिवीजं दत्त्वा स्थापयेत्। तत्र जातं दधि वा पादाम्बुना मथित्वा कृतं तक्रं वा अर्शोहरं पिबेत्॥ ३७॥

गङ्गाधरः—तत्र तक्रस्य विशेषमाह—वातश्लेष्मेत्यादि। तत् तक्रं सस्नेहम् अनुद्धृतसारमर्द्धोद्धृतसारमिति द्विधा वक्ष्यते रुक्षमुद्धृतसारं वा, यथादोषं प्रयोज्यं वातपित्तोल्वणे सस्नेहं कफोल्वणे रुक्षम्। कियन्तं दिवसं प्रयोज्यमिति तदाह—सप्ताहमित्यादि। बलकालविशेषं ज्ञात्वा सप्ताहादिकालं तक्रं प्रयोजयेत्॥ ३८॥

गङ्गाधरः—तत्र तक्रप्रयोगो यथा कर्त्तव्यस्तदाह—अत्यर्थेत्यादि। अत्यर्थमृदुः कायाग्निर्यस्य तस्य तक्रमेव केवलम् अवचारयेन्नान्नादिकम्। अथवा प्राह्णे केवलं तक्रमवचारयेत्, सायं रात्रिपूर्व्वभागे लाजसक्तून् तक्रेणालोड्य लेहवत् कृत्वा दद्यात्। एवं तक्रं पूर्व्वाह्णे मात्रया पिबेत्। तत्तक्रे जीर्णे ससैन्धवां तक्रसिद्धां पेयां दद्यात्। तक्रपेयानन्तरं पूर्व्वाह्णे तक्रं मात्रया

चक्रपाणिः—सस्नेहं तक्रं वातकफे, कफे रुक्षम्। पूर्व्वाह्णे तक्रमेव केवलं पेयम्। मृद्वग्निना अपि तक्रमेव सेव्यम्। एतत् अत्यर्थमृदुकायाग्नेस्तक्रमेवावचारयेत् इत्यनेनोक्तम्। किञ्चित् प्रवृद्धेऽग्नौ प्रातस्तक्रमेव पेयम्। सायन्तु लाजसक्तुना पेयम्। ततस्तु क्रमेणाग्नौ वृद्धे तक्रपेया

यूषमांसरसैर्वापि भोजयेत् तक्रसंयुतैः।
यूषै रसेन वाप्यूर्द्धं तक्रसिद्धेन भोजयेत्॥
कालक्रमज्ञः सहसा न च तक्रं निवर्त्तयेत्।
तक्रप्रयोगो मासान्तः क्रमेणोपरमो हितः॥
अपकर्षो यथोत्कर्षो न त्वन्नादपकृष्यते।
शक्त्यागमनरक्षार्थं दार्ढ्यार्थमनलस्य च।
बलोपचयवर्णार्थमेव निर्द्दिश्यते क्रमः॥
रुक्षमर्द्धोद्धृतस्नेहं यतश्चानुद्धृतं घृतम्।
तक्रं दोषाग्निबलवित् त्रिविधं तत् प्रयोजयेत्॥

पिबेत्। तक्रे जीर्णे तक्रौदनं तक्रपक्वमोदनं सस्नेहं घृतसहितं पक्त्वा दद्यात्। तत् तक्रान्नं भुक्त्वा तक्रमेवानुपिबेन्न तु जलमिति। एवमोदनभुक् यदा यूषादिकामः स्यात् तदा तं तक्रसंयुतैर्यु षैर्जीर्णे तक्रे भोजयेत् तक्रसंयुतैर्मांसरसैर्वा जीर्णे तक्रे भोजयेत्। अथवा तक्रसिद्धैर्यूषैस्तक्रसिद्धेन मांसरसेन तत ऊर्द्ध्वं भोजयेत्। कालक्रमज्ञस्तु भिषक् व्याधिप्रशान्तावपि सहसा तक्रं न निवर्त्तयेत्। मासान्तस्तक्रप्रयोगः, क्रमेण तक्रस्योपरमो हितः। तर्हि केन क्रमेण तक्रोपरमः कार्य्य इत्यत आह—अपकर्ष इत्यादि। यथा प्रथमं क्रमेण तक्रं सप्ताहादिषु वर्द्धयित्वा मासान्तं समानं पाययेत् तथा मासान्तेऽपकर्षः क्रमेण कार्य्यः न त्वन्नादपकृष्यते, अन्नभोजने यत् तक्रं तन्नापकृष्यते। तत्र प्रयोजनमाह। शक्त्याः सामर्थ्यस्यागमनार्थं शक्त्या रक्षणार्थञ्च अनलस्य दार्ढ्यार्थञ्च बलोपचयवर्णार्थञ्च एष उक्तरूपः क्रमो निर्द्दिश्यते। सस्नेहं रुक्षमेव वेति यदुक्तं तदाह। तत्र सस्नेहं द्विधा। रुक्षमुद्धृतसारमेकम् अर्द्धोद्धृतस्नेहं यतश्च तक्राद् घृतमनुद्धृतम्। तत् त्रिविधं तक्रं दोषाग्निबलवित् प्रयोजयेत्। रुक्षं तक्रं कफोल्वणेऽत्यर्थमन्दानले अर्द्धोद्धृतस्नेहं वातकफोल्वणे किञ्चिन्मन्दानले

तक्रौदनं तक्रसंस्कृतयूषादिभोजनानि सायं देयानि।। प्रातस्तु तक्रमेव, सप्ताहादितक्रकालो ज्ञेयः। अत्र जतूकर्णः—प्रातस्तक्रप्रयोगः क्रमशः उत्कर्षापकर्षौ जीर्णे च सैन्धवान्विततक्रेणौदनम् वा अतिमन्दाग्नेस्तक्रमेवेति आ मासान्तात्। उत्कर्षापकर्षौ तु येन क्रमेण तक्रं वृद्धं तेनैव मात्राक्रमेण तक्रमपकृष्यते, इति तक्रप्रयोगह्रासे सति अन्नसमुदायात् ह्रासो न कर्त्तव्यः। योऽन्नस्तक्रस्यापकृष्टः सोऽर्थान्तरेण पूरणीय इत्यर्थः। रुक्षमित्यादिनोक्तं त्रिविधं तक्रं कफपित्तवातेषु दोषेषु।

हतानि न विरोहन्ति तक्रेण गुदजानि च।
भूमावपि निषिक्तं तद् दहेत् तक्रं तृणोपलम्।
किं पुनर्दीप्तकायाग्नेः शुष्काण्यर्शांसि देहिनः॥
स्रोतःसु तक्रशुद्धेषु रसः सम्यगुपैति यः।
तेन पुष्टिर्बलं वर्णः प्रहर्षश्चोपजायते॥
वातश्लेष्मविकाराणां शतश्चापि निवर्त्तते।
नास्ति तक्रात् परं किञ्चिदौषधं कफवातजे॥ ३६॥
पिप्पलीं पिप्पलीमूलं चित्रकं हस्तिपिप्पलीम्।
शृङ्गवेरमजाजीञ्च कारवीं धान्यतुम्बुरुम्॥
विल्वं कर्कटकं पाठां पिष्ट्वा पेयां विपाचयेत्।
फलाम्लां यमकैर्भृष्टां तां दद्याद् गुदजापहाम्॥

अनुद्धृतघृतं वातोल्वणे मन्दानलाभावे प्रयोजयेत्। तक्रप्रयोगाशिष आह—हतानीत्यादि। तक्रेण हतानि गुदजानि न पुनर्विरोहन्ति। यतः भूमौ निषिक्तमपि तत् तक्रं तृणोपलं तद्भूमिगतं दहेत्। दीप्तकायाग्नेः पुरुषस्य शुष्काण्यर्शांसि यद् दहेत्, किं पुनस्तत्र वक्तव्यमिति। तक्रशुद्धेषु स्रोतःसु यो रसः आहारजः सम्यगुपैति तेन रसेनास्य धातुना पुष्ट्यादिरुपजायते वातश्लेष्मविकाराणां शतञ्चार्शोवद् विनिवर्त्तयेदिति। इति तक्रप्रयोगः॥ ३९॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीमित्यादि। शृङ्गवेरं शुण्ठी, अजाजी जीरकं, कारवी सुकृष्णजीरकं, विल्वं शलाटु, कर्कटकं कर्कटशृङ्गी। सर्व्वं समभागेन पिष्ट्वा प्रत्यस्तादुभयभागित्वेन पलार्द्धं नीत्वा पिष्ट्वा प्रस्थोन्मितजले पोट्टलीं बद्ध्वा प्रक्षिप्य दरदलिततण्डुलं जलात् षष्ठांशं शनकैः पचेत् यवागूर्यथा स्यात्। अत्राम्लफलं तिन्तिड़िकादिकमनुरूपं दद्याद् यथाम्ला स्यात्। ततो घृते (मिश्रित-घृततैले) भर्जयेत् सम्भाररूपेण सन्तलयेत्। एवं सिद्धां पेयां गुदजापहां

मन्दमध्यमन्दत्तमन्देषु अग्निषु बलेषु च अधममध्यमोत्तमेषु यथासंख्यं ज्ञेयम्। भूमावित्यादि केचित् पठन्ति। शतमिति विंशतिः श्लेष्मविकारा अशीतिर्वातविकारैर्मिलित्वा मिलितानां शतम्॥ ३७—३९॥

एतैरेव खड्डान् कुर्य्यादेतैश्च विपचेज्जलम् ।
एतैरेव घृतं साध्यमर्शसां विनिवृत्तये ॥ ४० ॥
शटीपलाशसिद्धां वा पिप्पल्या नागरेण वा ।
दद्याद् यवागूं तक्राम्लां मरिचैरवचूर्णिताम् ॥ ४१ ॥
शुष्कमूलकयूषं वा यूषं कौलत्थमेव वा ।
दधित्थविल्वयूषं वा सकुलत्थमुकुष्टकम् ॥ ४२ ॥
छागलं वा रसं दद्याद् घृतैरेभिर्विमिश्रितम् ।
लावादीनां फलाम्लं वा सतक्रं ग्राहिभिर्युतम् ॥ ४३ ॥

दद्यात्। एतैरेव पिप्पल्यादिभिः फलाम्लान्तैः खड्डान् यूषान् कुर्य्यात्। पलार्द्धमेषां जलप्रस्थे पक्त्वार्द्धशृते तस्मिन् काथे मुद्गादिविदलानि काथात् अष्टादशांशमितानि पक्त्वा चतुर्थांशशेषं कुर्य्यात्। एवम् एतैः पिप्पल्यादिभिः जलप्रस्थमक्षमात्रैरर्द्धशेषं विपचेत्। एवमेतैः पिप्पल्यादिभिः कल्कैरेषामेव घृतापेक्षया चतुर्गुणकाथे घृतं साध्यम्। अर्शसां विनिवृत्तये इति खड्डादिषु त्रिष्वेव बोध्यम् ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—शटीत्यादि। शटीपलाशवीजाभ्यां कल्काभ्यां काथरूपाभ्यां वा सिद्धां यवागूं पेयां पिप्पल्या सिद्धां वा नागरेण सिद्धां वा तक्राम्लां मरिचैरनुरूपैरवचूर्णितामर्शसां विनिवृत्तये दद्यादिति पूर्व्वेणान्वयः ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—शुष्केत्यादि। शुष्कमूलकसिद्धं यूषमथवा कौलत्थयूषं शुद्धम्। अथवा सकुलत्थमुकुष्टकं दधित्थविल्वसाधितं यूषं दद्यात्। अथवा छागलं मांसरसमेभिः शट्यादिभिर्यवागूयूषसाधनैः साधितैर्घृतैर्विमिश्रितं दद्यात्। अथवा सलावादीनां मांसरसं फलाम्लं दाड़िमामलकाद्यम्लं सतक्रं ग्राहिभिर्विल्वशलाटुपाठादिभिर्युतं दद्यात् ॥ ४२ । ४३ ॥

चक्रपाणिः—विल्वं बालविल्वं फलैर्दाड़िमादिभिः ॥ ४० ॥
चक्रपाणिः—दधित्थं कपित्थं ग्राहीत्युक्तम् ॥ ४१—४२ ॥

रक्तशालिर्महाशालिः कलमो लाङ्गलः सितः।
शारदः षष्टिकश्चैव स्यादन्नाविधिरर्शसाम्।
इत्युक्तो भिन्नशकृतामर्शसानां क्रियाक्रमः॥ ४४॥
येऽत्यर्थं गाढ़शकृतस्तेषां वक्ष्यामि भेषजम्।
सस्नेहैः सक्तुभिर्युक्तां प्रसन्नां लवणीकृताम्।
दद्यान्मत्स्यण्डिकां पूर्व्वं भक्षयित्वा सनागराम्॥ ४५॥
गुड़ं सनागरं पाठां फलाम्लं पाययेच्च तम्।
गुड़ं घृतं यवक्षारं युक्तं वापि प्रयोजयेत्॥
यमानीं नागरं पाठां दाड़िमस्य रसं गुड़म्।
सतक्रलवणं दद्याद् वातवर्च्चोऽनुलोमनम्॥
दुःस्पर्शकेन विल्वेन यमान्या नागरेण च।
एकैकेनापि संयुक्ता पाठा हन्त्यर्शसां रुजम्॥

गङ्गाधरः—पेयाद्यर्थं धान्यान्याह—रक्तशालिरित्यादि। अर्शसामन्नविधिरेभिरिति शेषः। इत्युक्त इति। त्र्यूषणं पिप्पलीमूलमित्यादिभिरेतदन्तैर्योगैः भिन्नशकृतामर्शसानां पुंसां क्रियाक्रम उक्तः॥ ४४॥

गङ्गाधरः—ये त्वर्शसा अत्यर्थंगाढ़शकृतस्तेषां भेषजमत ऊर्द्ध्वं वक्ष्यामि। सस्नेहैरित्यादि। स्नेहयुक्तयवादिसक्तुभिर्मिश्रितां सैन्धवादिभिर्लवणीकृतां प्रसन्नां मदिरामत्यर्थंगाढ़शकृद्भ्योऽर्शसेभ्यः दद्यात्। पूर्व्वं सनागरां मत्स्यण्डिकां गुड़मध्ये स्वयंजातदृढ़ीभूतां भक्षयित्वा दद्यात्॥ ४५॥

गङ्गाधरः—गुड़मित्यादि। नागरं पाठां चूर्णीकृत्य गुड़ं मिश्रयित्वा फलेन अम्लीकृत्य जलेन गोलयित्वा तं गाढ़शकृतमर्शसं पाययेत्। यवक्षारयुक्तं गुड़ं घृतं मेलयित्वा वा प्रयोजयेत्। यमानीमित्यादि। यमान्यादीनि चूर्णीकृत्य दाड़िमरसगुड़लवणतक्राणि मिश्रयित्वा तस्मै गाढ़शकृतेऽर्शसाय दद्यात्। दुःस्पर्शकेनेत्यादि। दुःस्पर्शको दुरालभा। दुःस्पर्शकादिभिः सर्व्वैः संयुक्ता पाठा। दुःस्पर्शादिनैकैकेनापि संयुक्ता पाठाऽर्शसां गाढ़शकृतां रुजं हन्ति।

चक्रपाणिः—रक्तशाल्यादयोऽन्नपाने विहिताः॥ ४४। ४५॥

प्रागुक्तान् यमके भृष्टान् सक्तुभिश्चावचूर्णितान् ।
करञ्जपल्लवान् दद्याद् वातवर्च्चोऽनुलोमनान् ॥
मदिरां वा सलवणां सीधुं सौवीरकं तथा ।
सगुड़ामभयां वाथ प्राशयेत् पौर्व्वभक्तिकीम् ॥ ४६ ॥
पिप्पलीनागरक्षार-जीरकाजाजिधान्यकैः ।
फाणितेन च संयोज्य फलाम्लं साधयेद् घृतम् ॥
पिप्पली पिप्पलीमूलं चित्रको हस्तिपिप्पली ।
शृङ्गवेरयवक्षारौ तैः सिद्धं पाययेद् घृतम् ॥
चव्यचित्रकसिद्धं वा गुड़क्षारसमन्वितम् ।
पिप्पलीमूलसिद्धं वा गुड़क्षारसमन्वितम् ॥
पिप्पलीपिप्पलीमूलं दधिनागरधान्यकैः ।
सिद्धं सर्पिर्विधातव्यं वातवर्च्चोविबन्धनुत् ॥ ४७ ॥

प्रागुक्तानित्यादि । दुःस्पर्शकादीन् सर्व्वानेककान् वा यमके तैलघृते भृष्टान् वातवर्च्चोऽनुलोमनान् दद्यात् । करञ्जपल्लवांश्च सक्तुभिरवचूर्णितान् यमके भृष्टान् दद्यात् । मदिरामित्यादि । सलवणां मदिरामित्येकयोगः । सीधुं तथा सलवणं सौवीरञ्च तथा सलवणम् । अथवा पौर्व्वभक्तिकीं सगुड़ामभयां प्राशयेत् ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीत्यादि । जीरकं क्षेत्रजीरमजाजी कृष्णजीरम् । फलाम्लं बदरादिफलम् । क्वाथयित्वा घृताद् द्विगुणं फाणितमर्द्धावचितमिक्षुरसं द्विगुणं दत्त्वा । पिप्पल्यादिधान्यान्तैः कल्कैर्घृतं साधयेत् । फलाम्लघृतम् । ० । पिप्पलीत्यादि-शृङ्गवेरयवक्षारान्तः कल्कैश्चतुर्गुणतोयसिद्धं घृतं पाययेत् । पिप्पल्याद्यं घृतम् । ० । चव्येत्यादि । चव्यचित्रककल्कसिद्धं घृतं घृतात् पादिकगुड़यवक्षारसमन्वितं वा पाययेत् । अथवा पिप्पलीमूलकल्क-

चक्रपाणिः—यमान्यौ नागरमित्यादौ यमान्यादीनि समानि तक्रेण पेयानि । लवणं तावद् यावल्लवणरसता भवति ॥ ४६ ॥

चक्रपाणिः—पिप्पलीनागरेत्यादौ अपक्वमेव केचिद् घृतमिच्छन्ति । गुड़क्षारसमन्वितमित्यत्र घृते सिद्धे गुड़ादीनां प्रक्षेप्यत्वं ज्ञेयम् । पिप्पलीपिप्पलीमूलमित्यादौ दधि द्रवं शेषाणां कल्कतात् ॥४७॥

चव्यं त्रिकटुकं पाठां क्षारं कुस्तुम्बुरूणि च।
यमानीं पिप्पलीमूलमुभे च विड़सैन्धवे॥
चित्रकं विल्वमभयां पिष्ट्वा सर्पिर्विपाचयेत्।
शकृद्वातानुलोम्यार्थं जाते दध्नि चतुर्गुणे॥
प्रवाहिकां गुदभ्रंशं मूत्रकृच्छ्रं परिस्रवम्।
गुदवंक्षणशूलञ्च घृतमेतद् व्यपोहति॥ ४८॥

चव्याद्यघृतम्।

नागरं पिप्पलीमूलं चित्रको हस्तिपिप्पली।
श्वदंष्ट्रा पिप्पली धान्यं विल्वं पाठा यमानिका॥
चाङ्गेरीस्वरसे सर्पिः कल्कैरेतैर्विपाचयेत्।
चतुर्गुणेन दध्ना च तद् घृतं कफवातनुत्॥
अर्शांसि ग्रहणीदोषं मूत्रकृच्छ्रं प्रवाहिकाम्।
गुदभ्रंशार्त्तिमानाहं घृतमेतद् व्यपोहति॥ ४९॥

नागरादिघृतम्।

पिप्पलीनागरं पाठां श्वदंष्ट्राञ्च पृथक् पृथक्।
भागांस्त्रिपलिकान् कृत्वा कषायमुपकल्पयेत्॥

सिद्धं पादिकगुड़यवक्षारसमन्वितं घृतं पाययेत्। पिप्पलीत्यादि। अत्र दधि चतुर्गुणं शेषैः कल्कैः॥ ४७॥

गङ्गाधरः—चव्यमित्यादि। अत्र दधि चतुर्गुणम्। जातं सुजातमिति बोध्यम्। चव्याद्यं घृतम्॥ ४८॥

गङ्गाधरः—नागरमित्यादि। नागरादिभिः कल्कैः चतुर्गुणेन दध्ना तत्साहचर्य्याच्चतुर्गुणे चाङ्गेरीस्वरसे सर्पिर्विपाचयेत्। नागरादिघृतम्॥ ४९॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीत्यादि। पिप्पल्यादीनि चत्वारि, एषां पृथक् पृथक्

चक्रपाणिः—नागरमित्यादिके घृते चाङ्गेरीस्वरसस्यापि चातुर्गुण्येन; दध्ना चेति चकाराच्चातुर्गुण्यम्॥ ४८। ४९॥

गण्डीरं पिप्पलीमूलं व्योषं चव्यं सचित्रकम् ।
पिष्ट्वा कषाये विनयेत् पूते द्विपलिकं पृथक् ॥
पलानि सर्पिषस्तस्मिंश्चत्वारिंशत् प्रयोजयेत् ।
चाङ्गेरीस्वरसं तुल्यं सर्पिषो दधि षड़्गुणम् ॥
मृद्वग्निना साधयेत् तत् सिद्धं सर्पिर्निधापयेत् ।
तदाहारे प्रयोक्तव्यं पाने प्रायोगिके विधौ ॥
ग्रहण्यर्शोविकारघ्नं गुल्महृद्रोगनाशनम् ।
शोथप्लीहोदरानाह-मूत्रकृच्छ्रज्वरापहम् ॥
कासहिक्कारुचिश्वास-सूदनं पार्श्वशूलनुत् ।
बलपुष्टिकरं वर्ण्यमग्निसन्दीपनं परम् ॥ ५० ॥

पिप्पल्याद्यघृतम् ।

सगुड़ां पिप्पलीयुक्तामभयां घृतभर्ज्जिताम् ।
त्रिवृद्दन्तीयुतां वापि भक्षयेदानुलोमिकीम् ॥
विड़्वातकफपित्तानामानुलोम्येन निर्म्मले ।
गुदेऽर्शांसि प्रशाम्यन्ति पावकश्चाभिवर्द्धते ॥ ५१ ॥

त्रिपलिकान् भागानष्टगुणे जले पक्त्वा पादशेषं कषायमुपकल्पयेत् । तस्मिन् कषाये पूते गण्डीरादीनां पृथग् द्विपलिकान् भागान् कल्कान् विनयेत् । अत्र सर्पिषश्चत्वारिंशत् पलानि चाङ्गेरीस्वरसं सर्पिषस्तुल्यं चत्वारिंशत् पलानि प्रयोजयेत् । दधि च सर्पिषः षड़्गुणं प्रयोजयेत् । तत् सर्व्वं मृद्वग्निना साधयेत् । सिद्धं तत् सर्पिर्निधापयेत् । तत् सर्पिराहारेऽन्नादिषु प्रयोक्तव्यं प्रायौगिके पाने नित्यपानविधौ च प्रयोक्तव्यमिति । शेषमाशीः । घृतम् ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—सगुड़ामित्यादि । घृतभर्ज्जितामभयां गुड़पिप्पलीभ्यां युक्त्या युक्तां त्रिवृद्दन्तीचूर्णयुतां वानुलोमिकीं भक्षयेत् । विड़्वातेत्यादि तदाशीः ॥५१॥

चक्रपाणिः—पिप्पलीनागरमित्यादौ क्वाथस्यानुक्तमानत्वात् स्नेहसमत्वम् । तेन द्वादशपलेऽपि क्वाथ्यद्रव्ये त्रिगुणं पानीयं दत्वा चत्वारिंशत्पलानि स्थाप्यानि । गण्डीरमित्यादिना कल्कः ॥ ५० ॥

वर्हितित्तिरिलावानां रसानम्लान् सुसंस्कृतान्।
दक्षाणां वर्त्तकानाञ्च दद्याद् विड् वातसंग्रहे॥ ५२॥
त्रिवृद्दन्तीपलाशानां चाङ्गेर्य्याश्चित्रकस्य च।
यमके भर्ज्जितं दद्याच्छाकं दधिसमन्वितम्॥
उपोदिकां तण्डुलीयं वीरां वास्तूकपल्लवान्।
सुवर्च्चलां सलोणिकां यवशाकमवल्गुजम्॥
अम्लिकां समहापत्रीं काकमाचीं रुहां तथा।
जीवन्तीशटिशाकञ्च शाकं गृञ्जनकस्य च॥
दधिदाड़िमसिद्धानि यमकैर्भर्ज्जितानि च।
धान्यनागरयुक्तानि शाकान्येतानि दापयेत्॥ ५३॥
गोधालावकमार्ज्जार-श्वाविदुष्ट्रगवामपि।
कूर्म्मशल्लकयोश्चैव साधयेच्छाकवद् रसान्॥ ५४॥

गङ्गाधरः—वर्हीत्यादि। वर्हिप्रभृतीनां मांसरसान् वदरामलकादिभिरम्लैरम्लान् कृत्वा घृतादिना सुसंस्कृतान् विड् वातसंग्रहे दद्यात्॥ ५२॥

गङ्गाधरः—त्रिवृदित्यादि। त्रिवृद्दन्तीपलाशानां शाकं दधिसमन्वितं यमके घृततैले भर्ज्जितं दद्यात्। एवं चाङ्गेर्य्याः शाकं चित्रकस्य शाकञ्च दद्याद् अर्शसाय। अपराणि शाकान्याह—उपोदिकामित्यादि। उपोदिकादीनां शाकानि प्रत्येकं दधिदाड़िमसिद्धानि धान्यनागरचूर्णयुक्तानि यमके घृततैले भर्ज्जितानि दापयेत्। महापत्री वृहज्जम्बुस्तस्याः पत्रम्॥ ५३॥

गङ्गाधरः—गोधेत्यादि। यथोपोदिकादीनां शाकानि साधयेत् तथा गोधादीनां मांसस्य रसान् साधयेत्। दधिदाड़िमसिद्धान् धान्यनागरचूर्णयुक्तान् यमके भर्ज्जितान् कृत्वा दापयेत्। श्वाविच्छल्लकी च क्षुद्रवृहद्भेदेन द्विधा शल्लकी॥ ५४॥

चक्रपाणिः—आनुलोमिकानि शाकान्याह—(चिवुपर्णो नाड़ीपर्णी आलम्बरं शाकम्)। सुवर्च्चला सूर्य्यावर्त्ता। महापत्रः श्योनाकः। रोहापत्रमुद्गशाकम्। दधिदाड़िमादिसंस्कारम्॥ ५१—५४॥

रक्तशाल्योदनं दद्याद् रसैस्तैर्वातशान्तये ।
ज्ञात्वा वातोत्तरं रूक्षं मन्दाग्निं गुदजातुरम् ॥ ५५ ॥
मदिरां शर्कराजातां * सीधुं तक्रं तुषोदकम् ।
अरिष्टं दधिमण्डं वा शृतं वा शिशिरं जलम् ॥
कण्टकार्य्या शृतं वापि शृतं नागरधान्यकैः ।
अनुपानं भिषग् दद्याद् वातवर्च्चोऽनुलोमनम् ॥ ५६ ॥
उदावर्त्तपरीता ये ये चात्यर्थं विरुक्षिताः ।
विलोमवाताः शूलार्त्तास्तेष्विष्टमनुवासनम् ॥ ५७ ॥
पिप्पलीं मधुकं बिल्वं शताह्वां मदनं वचाम् ।
कुष्ठं शटीं पुष्कराख्यं चित्रकं देवदारु च ॥
पिष्ट्वा तैलं विपक्तव्यं द्विगुणक्षीरसंयुतम् ।
अर्शसां मूढ़वातानां तच्छ्रेष्ठमनुवासनम् ॥

गङ्गाधरः—रक्तेत्यादि । एवं रसान् साधयित्वा त रसै रक्तशाल्योदनम् अर्शसाय वातशान्तये दद्यात् । तद्भोजनादनुपानं भिषक् गुदजातुरं वातोत्तरं रूक्षं मन्दाग्निं ज्ञात्वा शर्कराजातमदिरादिकं वातवर्च्चोऽनुलोमनं दद्यात् । शर्कराजातां मदिरां सीधुं दधिमण्डं दधिमस्तु । शृतं पक्वं शिशिरं शीतीकृतं जलं कण्टकार्य्या शृतं वा जलं नागरधान्यकैः शृतं वा जलम् ॥ ५५ । ५६ ॥

गङ्गाधरः—उदावर्त्तेत्यादि । येऽर्शसा उदावर्त्तपरीता ये चार्शसा विरूक्षिता विलोमवाता अननुलोमवाताः शूलार्त्ताश्च तेष्वर्शसेष्वनुवासनमिष्टम् ॥ ५७ ॥

गङ्गाधरः—येनानुवासनमिष्टं तदाह—पिप्पलीमित्यादि । पिप्पल्यादीनि एकादश द्रव्याणि तैलात् पादिकानि पिष्ट्वा कल्कीकृत्य द्विगुणक्षीरसंयुतं द्विगुणजलञ्च तैलं विपक्तव्यम् । चतुर्गुणद्रवव्यतिरिक्तस्नेहपाकाभावात्

चक्रपाणिः—शार्करमिति शर्कराकृतम् अरिष्टं वक्ष्यमाणम् ॥ ५५—५७ ॥

* मदिरां शार्करं जातम् इति चक्रस्वीकृतः पाठः ।

गुदनिःसरणं शूलं मूत्रकृच्छ्रं प्रवाहिकाम्।
कट्यूरुपृष्ठदौर्ब्बल्यमानाहं वङ्क्षणाश्रयम्॥
पिच्छास्रावं गुदे शोफं वातवर्च्चोविनिग्रहम्।
उत्थानं बहुशो यच्च जयेत् तच्चानुवासनात्॥ ५८ ॥
आनुवासनिकैः पिष्टैः सुखोष्णैः स्नेहसंयुतैः।
दार्व्व्यन्तैरौषधैर्देह्याः स्तब्धाः शूना गुदेरुहाः॥
तैर्दिग्धाः प्रस्रवन्त्याशु श्लेष्मपिच्छां सशोणिताम्।
कण्डूः स्तम्भः सरुक् शोफः स्रुतानां विनिवर्त्तते॥ ५९ ॥
निरूहं वा प्रयुञ्जीत सक्षीरं दाशमूलिकम्।
समूत्रस्नेहलवणं कल्कैर्युक्तं फलादिभिः॥ ६० ॥

अन्यत्र वाचनिकात्। उत्थानं प्रवाहिकावेगेण यच्च पुनःपुनर्वर्च्चःप्रमोचनम्। शेषमाशीः॥ ५८॥

गङ्गाधरः—अपरानुवासनमाह—आनुवासनिकैरित्यादि। आनुवासनिकैः पिष्टैः स्नेहघृतादिसंयुतैः सुखोष्णैरेतैः पूर्व्वोक्तैः पिप्पलीमधुकादिभिः स्नेहयुक्तैः सुखोष्णैः (दर्व्व्या दण्डविशेषेण) गुदेरुहा गुदजाः शूनाः स्तब्धाश्च देह्याः प्रलेप्याः। तैरौषधैर्दिग्धाः ते गुदेरुहाः सशोणितां श्लेष्मपिच्छामाशु प्रस्रवन्ति। ततः स्रुतानामर्शसां कण्ड्वादि विनिवर्त्तते॥ ५९॥

गङ्गाधरः—निरूहं वेत्यादि। दाशमूलिकं क्काथं युक्त्या सक्षीरं गोमूत्र-घृतादिस्नेहसैन्धवयुक्तं मदनफलादिभिः कल्कैर्युक्तं वस्त्रपूतं यथाविधि निरूहं वा प्रयुञ्जीत॥ ६०॥

चक्रपाणिः—पिप्पल्याद्ये तैले केचित् तन्त्रान्तरदर्शनात् तोयमपि चतुर्गुणं वदन्ति। तच्च तन्त्रान्तरोक्तयोगान्तरमेव पश्यामः॥ ५८॥

चक्रपाणिः—आनुवासनिकैरिति अनुवासनतैलसाधनार्थं युक्तैः पिप्पल्यादिभिः। षड्-विरेचनशताश्रितीयोक्तानुवासनोपदर्शककषायग्रहणप्रतिषेधार्थं दार्व्व्यन्तैरिति विशेषणभूतानि तानि दार्व्व्यन्तेनोक्तान्येव गृह्यन्ते॥ ५९॥

चक्रपाणिः—दाशमूलिकमिति दशमूलकषाययुतम्। फलादिभिरिति मदनफलादिभिर्वमनास्थापनयौगिकैः॥ ६०॥

हरीतकीनां प्रस्थार्द्धं प्रस्थमामलकस्य च।
स्यात् कपित्थाद्दशपलं पलार्द्धेनेन्द्रवारुणी * ॥
विडङ्गं पिप्पली लोध्रं मरिचं सैलवालुकम्।
द्विपलांशं जलस्यैतच्चतुर्द्रोणे विपाचयेत्॥
द्रोणशेषे रसे तस्मिन् पूते शीते समावपेत्।
गुड़स्य द्विशतं तिष्ठेत् तत् पक्षं घृतभाजने॥
पक्षादूर्द्धं भवेत् पेया ततो मात्रा यथाबलम्।
अस्याभ्यासादरिष्टस्य गुदजा यान्ति संक्षयम्॥
ग्रहणीपाण्डुहृद्रोग-प्लीहगुल्मोदरापहः।
कुष्ठशोथारुचिहरो बलवर्णाग्निवर्द्धनः॥
सिद्धोऽयमभयारिष्टः कामलाश्वित्रनाशनः।
क्रिमिग्रन्थ्यर्व्वुदव्यङ्ग-राजयक्ष्मज्वरान्तकृत्॥ ६१॥

अभयारिष्टः।

गङ्गाधरः—हरीतकीनामित्यादि। अस्थिहीनानां हरीतकीनां प्रस्थार्द्धम् अष्टपलमामलकस्य च प्रस्थं षोड़शपलं कपित्थस्यस्याद् दशपलम्। इन्द्रवारुणी पलार्द्धेन युक्ता। विड़ङ्गादीनां प्रत्येकं द्विपलांशमेतत् सर्व्वं जलस्य चतुर्द्रोणे षट्पञ्चाशदुत्तरद्विशतशरावे विपाचयेत्। तस्मिन् रसे द्रोणशेषे चतुःषष्टि-शरावशेषे पूते शीते सति तत्र पुरातनगुड़स्य द्विशतं पलं पञ्चविंशतिशरावं विनिक्षिपेत्। तत् सर्व्वं घृतभाजने पक्षं तिष्ठेद्यथः स्थापयेत्। पक्षादूर्द्ध्वं ततो यथाबलं मात्रा पेया भवेत्। अस्यारिष्टस्याभ्यासाद् गुदजाः संक्षयं यान्ति। सिद्धोऽयमभयारिष्टो ग्रहण्याद्यापहः कुष्ठादिहरो बलवर्णवर्द्धनः कामलादिनाशनः क्रिम्याद्यन्तकृत्। अभयारिष्टः॥ ६१॥

चक्रपाणिः—हरीतक्यादिना अभयारिष्टादयः पञ्चारिष्टा उच्यन्ते॥ ६१॥

* "पलार्द्धेनेन्द्रवारुणी" इत्यत्र "ततोऽर्द्धा चेन्द्रवारुणी" इति चक्रधृतः पाठः। वाग्भटस्तु "प्रस्थं धात्र्या दशपलं कपित्थानां ततोऽर्द्धतः। विशालाम्—" इत्याह। अयन्तु पाठः वृन्दसम्मतः।

दन्तीचित्रकमूलानामुभयोः पञ्चमूलयोः।
भागान् पलांशानापोथ्य जलद्रोणे विपाचयेत्॥
त्रिपलं त्रिफलायाश्च दलानां तत्र दापयेत्।
रसे चतुर्थशेषे तु पूते शीते समावपेत्॥
तुलां गुड़स्य तत् तिष्ठेन्मासार्द्धं घृतभाजने।
तन्मात्रया पिबेन्नित्यमर्शोभ्योऽपि प्रमुच्यते॥
ग्रहणीपाण्डुरोगघ्नं वातवर्चोऽनुलोमनम्।
दीपनश्चारुचिघ्नश्च दन्त्यरिष्टमिमं विदुः॥ ६२॥

दन्त्यरिष्टः।

हरीतकीफलप्रस्थं प्रस्थमामलकस्य च।
विशालाया दधित्थस्य पाठाचित्रकमूलयोः॥
द्वे द्वे पले समापोथ्य द्विद्रोणे साधयेदपाम्।
पादावशेषे पूते च रसे तस्मिन् प्रदापयेत्॥

गङ्गाधरः—दन्तीत्यादि। दन्तीमूलचित्रकमूलदशमूलानां प्रत्येकं पलांशान् भागानापोथ्य कुट्टयित्वा जलद्रोणे विपाचयेत्। तत्र पाककाले त्रिफलायाः प्रत्येकं दलानां त्रिपलं दापयेत्। पाके कृते चतुर्थांशशेषे रसे पूते शीते च पुराणगुड़स्य तुलां प्रदापयेत्। घृतभाजने मासार्द्धं पक्ष तत् तिष्ठेद्वैद्यः स्थापयेत्। मात्रया तन्नित्यं पिबेत्। शेषमाशीः। दन्त्यरिष्टः॥ ६२॥

गङ्गाधरः—हरीतकीफलेत्यादि। हरीतकीफलस्यास्थिरहितस्य प्रस्थम् आमलकस्य फलस्य च प्रस्थं विशालादीनां प्रत्येकं द्वे द्वे पले समापोथ्य कुट्टयित्वा जलस्य द्विद्रोणे साधयेत् पादशेषे द्वात्रिंशच्छरावे शेषे पूते शीते

चक्रपाणिः—त्रिफलाया इति मिलितत्रिफलाया एव पलत्रयम्, निर्देशस्य सामान्यप्रधानत्वात्।
(चा पू भा) ॥ ६२ ॥

चक्रपाणिः—हरीतकीत्यादौ फलशब्देन निरस्थिहरीतकीं आहयति, किन्तु [illegible]

गुड़स्यैकां तुलां वैद्यस्तत् स्थाप्यं घृतभाजने ।
पक्षस्थितं पिबेद् पक्वं ग्रहण्यर्शोविकारनुत् ॥
हृत्पाण्डुरोगं प्लीहानं कामलां विषमज्वरम् ।
वर्च्चोमूत्रानिलकृतान् विबन्धानग्निमार्द्दवम् ॥
कासं गुल्ममुदावर्त्तं फलारिष्टो व्यपोहति ।
अग्निसन्दीपनो ह्येष कृष्णात्रेयेण भाषितः ॥ ६३ ॥

फलारिष्टः ।

दुरालभायाः प्रस्थन्तु वासायाश्चित्रकस्य च ।
अभयामलकानाञ्च पाठाया नागरस्य च ॥
दन्त्याश्च द्विपलान् भागान् जलद्रोणे विपाचयेत् ।
पादावशेषे शीते च पूते तस्मिन् सिताशतम् ॥
दत्त्वा कुम्भे दृढ़े स्थाप्यं मासार्द्धं घृतभाविते ।
प्रलिप्ते पिप्पलीचव्य-प्रियङ्गुमधुसर्पिषा ॥
तस्य मात्रां पिबेत् काले शार्करस्य यथाबलम् ।
अर्शांसि ग्रहणीदोषमुदावर्त्तमरोचकम् ॥
शकृन्मूत्रानिलोद्गार-विबन्धानग्निमार्द्दवम् ।
हृद्रोगं पाण्डुरोगञ्च सर्व्वमेतेन साधयेत् ॥ ६४ ॥

शार्करारिष्टः ।

पुराणगुड़स्य तुलां वैद्यः प्रदापयेत् । घृतभाजने पक्षं स्थितं कालपक्वं पिबेत् । शेषमाशीः । फलारिष्टः ॥ ६३ ॥

गङ्गाधरः—दुरालभेत्यादि । दुरालभावासाचित्रकाणां प्रत्येकं प्रस्थम्, अभयादीनां दन्त्यन्तानां द्विपलान् भागान् नीत्वा जलद्रोणे विपाचयेत् । पादशेषे शीते वस्त्रेण पूते च तस्मिन् क्वाथे सिताशतं शर्करापलशतं दत्त्वा घृतभाविते पिप्पल्यादिना प्रलिप्ते दृढ़े कुम्भे मासार्द्धं तत् स्थाप्यम् । तस्य

[illegible]मुच्यते ; तेन हरीतकीप्रस्थार्द्धम् । अयं हि योगो द्विगुणमानेन यथा फलद्विप्रस्थः क्वाथो द्विगुणा आमलककपित्थपाठन्द्राः सहचित्रका गुड़स्य च शतद्वयम्" तत्र पठितः ॥६३ । ६४॥

नवस्यामलकस्यैकां कुर्य्याज्जर्जरितां तुलाम् ।
* कुड़वांशाश्च पिप्पल्यो विड़ङ्गं मरिचं तथा ॥
यवासः पिप्पलीमूलं क्रमुकं चव्यचित्रकौ ।
मञ्जिष्ठा नालुकं लोध्रं पलिकान्युपकल्पयेत् ॥
कुष्ठं दारुहरिद्रा च सुराह्वः शारिवाद्वयम् ।
मुस्तमिन्द्राह्वयञ्चैव कुर्य्यादर्द्धपलोन्मितान् ॥
चत्वारि नागपुष्पस्य पलान्यभिनवस्य च ।
द्रोणाभ्यामम्भसो द्वाभ्यां साधयित्वावतारयेत् ॥
द्रोणावशेषे पूते च शीते तस्मिन् प्रदापयेत् ।
मृद्वीकाद्व्याढ़करसं शीतं निर्य्यूहसम्मितम् ॥
शर्करायाश्च भिन्नाया दद्याद् द्विगुणितां तुलाम् ।
कुसुमस्य रसस्यैकमर्द्धप्रस्थं नवस्य च ॥

शार्करस्यारिष्टस्य मात्रां यथाबलं काले पिबेत् । अर्शांसीत्यादिनाशी । शार्करारिष्टः ॥ ६४ ॥

गङ्गाधरः—नवस्येत्यादि । नवस्य परिणतार्द्रस्यामलकस्य तुलामेकां कुट्टयित्वास्थीनि त्यक्त्वा जर्ज्जरितां कुर्य्यात् । पिप्पल्यः कुड़वांशाः । विड़ङ्गादीनां लोध्रान्तानां पलिका भागाः । कुष्ठादीनामर्द्धपलभागाः । अभिनवनागकेशर-पुष्पस्य चत्वारि पलानि । सर्व्वमिदं कुट्टयित्वाम्भसो द्वाभ्यां द्रोणाभ्यां साधयित्वा द्रोणावशेषेऽवतारयेत् । तस्मिन् क्वाथे पूते शीते च मृद्वीकाया द्व्याढ़कस्य षोड़शशरावस्य रसं क्वाथं द्वाभ्यां जलद्रोणाभ्यां मृद्वीकाषोड़शशरावं पक्त्वार्द्धशेषे पूर्व्वनिर्य्यूहसम्मितं द्रोणमितं शीतं प्रदापयेत् । शर्करायाश्च भिन्नायास्तस्मिन् क्वाथे गोलिताया द्विगुणितां तुलां तुलाद्वयं प्रदापयेत् । नवस्य कुसुमरसस्य मधुन एकं प्रस्थम्

चक्रपाणिः—क्रमुकं पूगः पट्टिकालोध्रं वा । सुराह्वा गोरक्षकर्कटिका । अत्र यद्यपि आमलकादिद्रव्यद्व्याढ़कमानं भवति तत्र च सामान्यपरिभाषयैव द्विद्रोणजलदानम् अर्द्ध-द्रोणावस्थानञ्च लभ्यते, तथापि स्पष्टार्थं जलक्वाथाभिधानं ज्ञेयम् । मृद्वीकाद्व्याढ़कमिति वचनेन

* कुड़वांशं विड़ङ्गानि पिप्पलीमरिचानि च । पाठां मूलञ्च पिप्पल्याः क्रमुकं चव्यचित्रकौ । ………सुराह्वां शारिवाद्वयम् । इन्द्राह्वं भद्रमुस्तञ्च इति चक्रसम्मतः पाठः ।

त्वगेलाप्लवपत्राम्बु-सेव्यक्रमुककेशरान् ।
चूर्णयित्वा च मतिमान् कार्षिकानत्र चावपेत् ॥
तत् सर्व्वं स्थापयेत् पक्षं सुचौक्षे घृतभाजने ।
प्रलिप्ते सर्पिषा किञ्चिच्छर्करागुरुधूपिते ॥
पक्षादूर्द्ध्वमरिष्टोऽयं कनको नाम विश्रुतः ।
पेयः स्वादुरसो हृद्यः प्रयोगाद्भक्तरोचनः ॥
अर्शांसि ग्रहणीदोषमानाहमुदरं ज्वरम् ।
हृत्पाण्डुरोगं श्वयथुं गुल्मं वर्च्चोविनिग्रहम् ॥
कासं श्लेष्मामयांश्चोग्रान् सर्व्वानेवापकर्षति ।
वलीपलितखालित्यं दोषजन्तु व्यपोहति ॥ ६५ ॥

कनकारिष्टः ।

पत्रभङ्गोदकैः शौचं कुर्य्यादुष्णेन वाम्भसा ।
इति शुष्कार्शसां सिद्धमेतदुक्तं चिकित्सितम् ॥ ६६ ॥

अर्द्धप्रस्थञ्चेति सार्द्धप्रस्थं षट्‌शरावं प्रदापयेत्। त्वगादीनां प्रत्येकं कार्षिकांश्चूर्णयित्वात्र चावपेत् क्षिपेत्। तत्सर्व्वमेकीकृत्य सर्पिषा प्रलिप्ते शर्करागुरुभ्यां किञ्चिद्धूपिते घृतभाजने सुचौक्षे पक्षं स्थापयेत्। शेषं स्फुटार्थम्। वल्यादिकं दोषजं व्यपोहति, न तु वार्द्धक्यकालजमिति। कनकारिष्टः ॥ ६५ ॥

गङ्गाधरः—पत्रेत्यादि। शुष्कार्शसो जनः शौचं मलोत्सर्गानन्तरं जलशौचं कर्म्म पत्रभङ्गोदकैरर्शोघ्नद्रव्यकृतद्रवमिश्रितोदकैः कुर्य्यात् उष्णेनाम्भसा वा कुर्य्यात्। इत्येतच्छुष्कार्शसां सिद्धं चिकित्सितमुक्तम् ॥ ६६ ॥

द्रोणद्वयं जलं दत्त्वा क्वाथसमं दर्शयति। अन्ये तु द्राक्षास्वरसतुल्यद्रवा इति व्याख्यानं कृतवन्तः। यतः हि जतूकर्णे—धात्रीतुला कौद्रविकं पिप्पली मरिचं क्रमिघ्नम् अजपुष्पं द्विनिशा सुरदारु घनकुष्ठं पलिकम्। पलिकं पाठातिल्वकग्रन्थिकवालुकक्रमुकं विल्वं साम्नीकं पाक्यद्राक्षाद्वयञ्च पृथक् पृथक् क्वाथौ विमिश्रितौ। द्वौ सितातुले द्वे मधु द्विकुडवञ्च इत्यादि। अत्रापि च सामान्यपरिभाषा चकारोक्तमानसमाना एव। भिन्नावा इति चूर्णीकृतायाः। कुसुमस्य रसो मधु ॥ ६५। ६६ ॥

चिकित्सितमतः सिद्धं स्राविणां संप्रवक्ष्यते।
तत्रानुबन्धो द्विविधः श्लेष्मणो मारुतस्य च ॥ ६७ ॥
विट् श्यावं कठिनं रूक्षञ्चाधोवायुर्न वर्त्तते।
तनु चारुणवर्णञ्च फेनिलञ्चासृगर्शसाम् ॥
कट्यरुगुदशूलञ्च दौर्ब्बल्यं यदि चाधिकम्।
तत्रानुबन्धो वातस्य हेतुर्यदि च रूक्षणम् ॥ ६८ ॥
शिथिलं श्वेतपीतञ्च विट् स्निग्धं गुरु शीतलम्।
यद्यर्शसां घनञ्चासृक् तन्तुमत् पाण्डु पिच्छिलम् ॥
गुदं सपिच्छं स्तिमितं गुरु स्निग्धञ्च कारणम्।
श्लेष्मानुबन्धो विज्ञेयस्तत्र रक्तार्शसां बुधैः ॥ ६९ ॥
शीतं स्निग्धं हितं वाते शीतं रूक्षं कफानुगे।
चिकित्सितमिदं तस्मात् संप्रधार्य्य प्रयोजयेत् ॥ ७० ॥

गङ्गाधरः—चिकित्सितमित्यादि। अतः परं स्राविणां रक्तस्राविणामर्शसां सिद्धं चिकित्सितं प्रवक्ष्यते। तत्र स्राविष्वर्शःसु द्विविधोऽनुबन्धः। श्लेष्मणोऽनुबन्धो वातस्यानुबन्धश्च। पित्तस्यारम्भकत्वादनुबन्ध्यत्वं न त्वनुबन्धत्वमिति ॥ ६७ ॥

गङ्गाधरः—तयोर्लक्षणमाह—विट् श्यावमित्यादि। विडिति विष्शब्दः स्त्रीनपुंसकयोः। अर्शसामसृक् च तनु च अरुणवर्णं फेनिलञ्च ॥ ६८ ॥

गङ्गाधरः—श्लेष्मानुबन्धलक्षणमाह—शिथिलमित्यादि। शीतलमित्यन्तं विड्विशेषणम्। पिच्छिलान्तमसृग्विशेषणम्। सपिच्छादिद्वयं गुदविशेषणम् ॥ ६९ ॥

गङ्गाधरः—तत्र चिकित्सासूत्रमाह—शीतमित्यादि। वाते वातानुबन्धे स्राविण्यर्शसि शीतं स्निग्धञ्च वस्तु हितम्। पित्तरक्ताधिक्याच्छीतं वातानुबन्धात् स्निग्धं हितमिति मिलितं शीतस्निग्धं हितं न तु पृथक्। एवं कफानुगे शीतं रूक्षं हितम्। वाते कफे च शीतं विरोध्यपि पित्त-

चक्रपाणिः—संप्रति अर्शसां वातानुबन्धं लक्षणञ्च दर्शयित्वा भिषां चिकित्सामाह—स्राविणामित्यादि। अत्र च तन्त्रे पित्तजस्येव रक्तजान्यर्शांसि दुष्टस्रावयुक्तानि ज्ञेयानीति ॥ ६७ ॥

चक्रपाणिः—विट् श्यावमिति निर्देशात् विट्शब्दो नपुंसकलिङ्गोऽप्यस्तीत्युन्नीयते ॥ ६८—७० ॥

पित्तश्लेष्माधिकं मत्वा शोधनेनोपपादयेत् ।
स्रवणञ्चाप्युपेक्षेत लङ्घनैर्वा समाचरेत् ॥ ७१ ॥
प्रवृत्तमादावर्शोभ्यो यो निगृह्णात्यबुद्धिमान् ।
शोणितं दोषमलिनं तद् रोगान् जनयेद् बहून् ॥
रक्तपित्तं ज्वरं तृष्णामग्निसादमरोचकम् ।
कामलां श्वयथुं शूलं गुदवङ्क्षणसंश्रयम् ॥
कण्डूरुःकोठपिड़काः कुष्ठं पाण्ड्वाह्वयं गदम् ।
वातमूत्रपुरीषाणां विबन्धं शिरसो रुजम् ॥
स्तैमित्यं गुरुगात्रत्वं तथान्यान् रक्तजान् गदान् ।
तस्मात् स्रुते दुष्टरक्ते रक्तसंग्रहणं हितम् ॥ ७२ ॥

रक्ताधिक्यात् तद्धितत्वादविरोधि । तस्मात् तद्धितत्वादिदं चिकित्सितं सम्प्रधार्य्यं प्रयोजयेत् ॥ ७० ॥

गङ्गाधरः—पित्तश्लेष्मेत्यादि । अर्शः पित्तश्लेष्माधिकं मत्वा शोधनेन वमनविरेचनेनोपपादयेत् । स्रवणं वा रक्तस्य उपेक्षेत न संगृह्णीयात् । लङ्घनैर्वा यथार्हं समाचरेत् ॥ ७१ ॥

गङ्गाधरः—आदौ रक्तस्य संग्रहे दोषमाह—प्रवृत्तमित्यादि । अर्शोभ्यः प्रवृत्तं दोषमलिनं शोणितं यस्त्वबुद्धिमान् वैद्य आदौ निगृह्णाति, तन्निगृहीतं दोषमलिनं शोणितं बहून् रोगान् जनयेत् ; तस्मात् स्रवणमुपेक्षेत । यान् रोगान् जनयेत् तानाह—रक्तपित्तमित्यादि । गुदवङ्क्षणसंश्रयं शूलं गुदे वङ्क्षणे च शूलम् । अरुर्व्रणः । पाण्ड्वाह्वयं गदं पाण्डुरोगम् । तथान्यान् रक्तजान् गदान् रक्तप्रदोषोक्तान् । तस्मादादौ स्रवद्रक्तनिग्रहे रक्तपित्तादिरोगजननादादौ रक्तस्रवणोपेक्षया दुष्टरक्ते स्रुते सति रक्तसंग्रहणं हितम् ॥ ७२ ॥

चक्रपाणिः—मलिनमित्यत्यर्थदुष्टम् ॥ ७१ । ७२ ॥

हेतुलक्षणकालज्ञो बलशोणितकालवित्।
कालं तावदुपेक्षेत यावन्नात्ययमाप्नुयात्॥ ७३॥
अग्निसन्दीपनार्थञ्च रक्तसंग्रहणाय च।
दोषाणां पाचनार्थञ्च परं तिक्तैरुपाचरेत्॥ ७४॥
यत् तु प्रक्षीणदोषस्य रक्तं वातोल्वणस्य च।
वर्त्तते स्नेहसाध्यं तत् पानाभ्यङ्गानुवासनैः॥ ७५॥
यत् तु पित्तोल्वणं रक्तं घर्म्मकाले प्रवर्त्तते।
स्तम्भनीयं तदेकान्तान्न चेद्‌ वातकफानुगम्॥ ७६॥

गङ्गाधरः—यदि दुष्टरक्तस्रवणमुपेक्षेत ततश्च स्रुते दुष्टरक्ते कस्य संग्रहणं कुर्य्यादित्यत आह—हेत्वित्यादि। यो वैद्यो हेत्वादिज्ञः बलादिवित् स तावत्कालं रक्तमुपेक्षेत यावत्कालं रक्तस्रवेण पुमानत्ययं नाप्नुयात्। निःशेषेण दुष्टरक्तस्रवणे यद्यत्ययः स्यात् तदा प्रागत्ययाद् रक्तसंग्रहणं हितमिति॥ ७३॥

गङ्गाधरः—स्रुते दुष्टे रक्ते प्रागत्ययात् केन रक्तं संगृह्णीयादित्यत आह—अग्नीत्यादि। स्रुतदुष्टरक्तशेषरक्तसंग्रहणार्थं परमुत्कृष्टं यथा स्यात् तथा तिक्तैर्द्रव्यैरुपाचरेत्॥ ७४॥

गङ्गाधरः—तत्र विशेषमाह—यत्त्वित्यादि। प्रक्षीणदोषस्य वातोल्वणस्य च यत् तु रक्तं प्रवर्त्तते, तद्रक्तं स्नेहसाध्यं स्नेहस्य पानाभ्यङ्गानुवासनैः कर्म्मभिः साध्यम्॥ ७५॥

गङ्गाधरः—यत् तु इत्यादि। यत् तु पित्तोल्वणमर्शसो रक्तं घर्म्मकाले ग्रीष्मकाले प्रवर्त्तते, तच्चेद् वातकफानुगं न स्यात् तदा खल्वेकान्तात् तद्रक्तं स्तम्भनीयमत्ययभयात्॥ ७६॥

चक्रपाणिः—हेत्वादिविशेषणेन ज्ञावस्योपेक्षा कार्य्येति सूचयति॥ ७३। ७४॥

चक्रपाणिः—वर्त्तते इति प्रवर्त्तते चेत् वातेऽनुबन्धे स्नेहनं कफेऽनुबन्धे तु उपेक्षणं वा लङ्घनादि कार्य्यमिति वा भावः॥ ७५। ७६॥

कुटजत्वङ्निर्य्यूहः सनागरः स्निग्धो रक्तसंग्रहणः ।
त्वग् दाड़िमस्य तद्वत् सनागरश्चन्दनरसश्च ॥
चन्दनकिराततिक्तधन्वयवासाः सनागराः क्वथिताः ।
रक्तार्शसां प्रशमना दार्व्वीत्वगुशीरनिम्बाश्च ॥
सातिविषा कुटजत्वक्फलञ्च रसाञ्जनं मधुयुतानि ।
रक्तापहानि दद्यात् पिपासवे तण्डुलजलेन ॥ ७७ ॥
कुटजत्वचो विपाच्यं पलशतमार्द्रं महेन्द्रसलिलेन ।
यावत् स्यादर्द्धरसं तद्द्रव्यं पूतो रसस्ततो ग्राह्यः ॥
मोचरसः ससमङ्गः फलिनी च पलांशिकैस्त्रिभिस्तैश्च ।
वत्सकवीजं तुल्यं चूर्णीकृतमत्र दातव्यम् ॥

गङ्गाधरः—केन स्तम्भनीयमित्यत आह—कुटजत्वगित्यादि। सनागरः स्निग्धो नागरचूर्णप्रक्षेपयुक्तः कुटजत्वङ्निर्य्यूहः स्निग्धः रक्तसंग्रहणः। पित्तं सस्नेहं तदुल्वणत्वाद् रक्तञ्च स्निग्धं, तत्संग्रहणः कुटजत्वङ्निर्य्यूहो रौक्ष्यात्। दाड़िमस्य त्वक्कृतो निर्य्यूहो नागरचूर्णयुक्तस्तद्वत् रक्तसंग्रहणः। चन्दनरसश्च सनागरस्तद्वत्। चन्दनं रक्तचन्दनम्। चन्दनेत्यादि। चन्दनादयश्चत्वारः क्वथिताः। दार्व्वीत्वगुशीरनिम्बास्त्रयः क्वथिताः। सातिविषेत्यादि। अतिविषादिरसाञ्जनान्तानि चूर्णीकृत्य मधुयुतानि रक्तापहानि लेहविधया दद्यात्। पिपासवे तु तण्डुलजलेन मधुयुक्तान्येव दद्यात् ॥ ७७ ॥

गङ्गाधरः—कुटजेत्यादि। कुटजस्य त्वचः पलशतमार्द्रमशुष्कं महेन्द्रसलिलेन द्रोणमितेन विपाच्यं, तद् द्रव्यं यावदर्द्धरसमर्द्धद्रोणावशिष्टं स्यात्। ततः पूतोऽर्द्धद्रोणरसो ग्राह्यः। अत्रार्द्धद्रोणे कुटजत्वग्रसे मोचरसादिभिस्त्रिभिः प्रत्येकं पलांशिकैश्चूर्णितैस्तुल्यं त्रिपलपरिमितं चूर्णीकृतं वत्सकवीजं दातव्यम्।

चक्रपाणिः—सनागरः ईषन्नागरः। स्निग्धस्य रक्तस्य संग्रहणः। तद्वदिति पूर्व्वयोगफलञ्च विशिष्य दर्शयति ॥ ७७ ॥

चक्रपाणिः—कुटजत्वगित्यादौ पलशतं तुला। जलद्रोणेन साध्यम्। अष्टभागावशेषः कषायो ग्राह्यः। तन्त्रान्तरेऽप्युक्तम्—द्रोणेऽम्भसः पलशतं कुटजत्वचोऽष्टभागमिति। सेवक्लिन्नम्

पूतोत्क्वथितः सान्द्रः सरसो दर्व्वीप्रलेपनो ग्राह्यः ।
मात्राकालोपहिता रसक्रियैषा जयत्यसृक्स्रावम् ॥
छगलीपयसा युक्ता पेया मण्डेन वा यथाग्निबलम् ।
जीर्णौषधश्च शालीन् पयसा छागेन भुञ्जीत ॥
रक्तार्शांस्यतिसारं रक्तं सासृग्रुजो निहन्त्याशु ।
बलवच्च रक्तपित्तं रसक्रियैषा जयत्युभयभागम् ॥ ७८ ॥

कुटजादिरसक्रिया ।

नीलोत्पलं समङ्गा मोचरसश्चन्दनं तिला लोध्रम् ।
पीत्वा छगलीपयसा भोज्यं पयसैव शाल्यन्नम् ॥
छगलीपयः प्रयुक्तं निहन्ति रक्तं सवास्तुकरसश्च ।
धन्वविहङ्गमृगाणां रसो निरम्लः कदम्लो वा ॥

तत् पुनः पूतोत्क्वथितः पक्वः सान्द्रः सरसः कुटजक्वाथो दर्व्वीप्रलेपनो यदा दर्व्वीप्रलेपयोग्यो ग्राह्यः अवतार्य्यः। मात्राकालोपहिता खल्वेषा रसक्रियाऽसृक्स्रावं जयति। मात्रा चात्र यथाग्निबलं छगलीपयसा मण्डेन वा पेया। जीर्णौषधश्चायमर्शसः छागेन पयसा शालीनोदनान् भुञ्जीत। शेषमाशीः। कुटजादिरसक्रिया ॥ ७८ ॥

गङ्गाधरः—नीलोत्पलमित्यादि। समङ्गा मञ्जिष्ठा। नीलोत्पलादिलोध्रान्तं पिष्ट्वा छगलीपयसा पीत्वा शाल्यन्नं छगलीपयसैव भोज्यम्। छगलीत्यादि। प्रयुक्तं सवास्तुकरसश्च छगलीपयो निहन्ति रक्तमित्याशीः। धन्वदेशजानां विहङ्गानां मृगाणाञ्च रसोऽनम्लो दाडिमादिभिः कदम्ल ईषदम्लो वा निहन्ति

मान्तरितं वक्तव्यम्। दार्व्वीप्रलेपो ग्राह्य इति यस्यामवस्थायां दार्व्वीप्रलेपो भवति तस्यामवतारणीयः। उभयभागरक्तपित्तस्यासाध्यत्वादुभयभागशब्देन केवलोर्द्ध्वगन्वेष्यते। तस्यापि अधोगस्य याप्यत्वात् तत् प्रतियापनमेवेह निहन्यादिति पदेनोच्यते ॥ ७८

चक्रपाणिः—कदम्लः ईषदम्लः ॥ ७९ ॥

पाठां वत्सकबीजं रसाञ्जनं नागरं यमान्यश्च ।
विल्वमिति चार्शसैश्चूर्णितानि पेयानि सशूलेषु ।
दार्व्वी किराततिक्तं मुस्तं दुःस्पर्शकश्च रुधिरघ्नम् ॥ ७९ ॥
रक्तेऽतिवर्त्तमाने शूले च घृतं विधातव्यम् ।
कुटजफलकल्कैः * केशरनीलोत्पललोध्रधातकीकल्कैः ।
सिद्धं घृतं विधेयं शूले रक्तार्शसां भिषजा ॥
सर्पिः सदाड़िमरसं सयावशूकं शृतं जयत्याशु ।
रक्तं सशूलमथवा निदिग्धिकादुग्धिकासिद्धम् ॥ ८० ॥
लाजापेया पीता चुक्रीकाकेशरोत्पलैः सिद्धा ।
हन्त्याश्वस्रस्रावं तथा बलापृश्निपर्णीभ्याम् ॥
ह्रीवेरविल्वनागरनिर्य्यूहसाधितां सनवनीताम् ।
वृक्षाम्लदाड़िमाम्लामम्लीकाम्लां सकोलाम्लाम् ॥

रक्तमित्याशीः। पाठामित्यादि। पाठादीनि षट् विल्वान्तानि चूर्णितानि सशूलेषु स्राविष्वर्शसैर्जलेन पेयानि। दार्व्वीत्यादि। दार्व्व्यादिचतुष्कं चूर्णितं रुधिरघ्नं पेयम्। अतिवर्त्तमाने रक्ते शूले चैभिर्घृतं विधातव्यम्। अथवा वक्ष्यमाणं घृतं विधातव्यम् ॥ ७९ ॥

गङ्गाधरः—कुटजेत्यादि। कुटजफलादिभिः षड्भिः कल्कैः (कुटजफलकल्करेकम्, द्वितीयं केशरादिभिः कल्करिति क्वचित् पाठः) चतुर्गुणे जले सिद्धं घृतं रक्तार्शसां शूले भिषजा विधेयम्। सर्पिरित्यादि। सदाड़िमरसं दाड़िमफलत्वक्क्वाथचतुर्गुणं सयावशूकं पादिकयवक्षारकल्कं शृतं सर्पिराशु सशूलं रक्तमर्शसां जयति ॥ ८० ॥

गङ्गाधरः—लाजेत्यादि। चुक्रीकादिभिरर्द्धशृततोये सिद्धा लाजानां पेया पीता अस्रस्रावमाशु हन्ति। तथा बलापृश्निपर्णीभ्यां सिद्धा लाजा पेया पीताऽस्रस्रावमाशु हन्ति। ह्रीवेरेत्यादि। ह्रीवेरादीनां त्रयाणां निर्य्यूहे शालितण्डुलान्

चक्रपाणिः—कुटजफलवल्कशब्देन च त्वगुच्यते। सदाड़िमरसमित्यत्र सिद्धं सर्पिः ॥ ८० ॥

* कुटजफलकल्कः इत्यत्र कुटजफलवल्क…कल्कैः इति चक्रेण पठ्यते।

गृञ्जनकमसुरासिद्धां दद्याद् यमकेन भर्ज्जितां पेयाम्।
रक्तातिसारशूलप्रवाहिकाशोफनिग्रहणीम्॥ ८१॥
काश्मर्य्यामलकानां सकर्व्वुदारफलाम्लानाम्।
गृञ्जनकशाल्मलीनां ह्रुग्धिकानां चुक्रिकायाश्च॥
न्यग्रोधशुङ्गकानां खड्डांस्तथा कोविदारपुष्पाणाम्।
दध्नः सरेण सिद्धान् दद्याद् रक्ते प्रवृत्तेऽति॥ ८२॥
सिद्धं पलाण्डुशाकं तक्रेणोपोदिकां सवदराम्लाम्।
रुधिरस्रुतौ प्रदद्यान्मसूरयूषञ्च तक्राम्लम्॥
पयसा शृतेन यूषः सतीनमुद्गाढ़कीमसूराणाम्।
भोजनमद्यादम्लैः शालिश्यामाककोद्रवजम्॥

पक्त्वा सनवनीतां पेयां साधितां वृक्षाम्लदाड़िमाभ्यामम्लामथवाम्लीकाम्लाम् अथवा सकोलाम्लां रक्तातिसारादिनिग्रहणीं दद्यात्। अथवा गृञ्जनकमसुराभ्यां सिद्धां पेयां यमकेन भर्ज्जितां दद्यात्॥ ८१॥

गङ्गाधरः—काश्मर्य्येत्यादि। काश्मर्य्य गम्भारीफलम्। आमलकीफलम्। कर्व्वुदारो रक्तकाञ्चनपुष्पम्। फलाम्लं निन्तिड़िकादि। ताभ्यां सहितानां काश्मर्य्यामलकानां खड्डो मुद्गादियूषः एकः। गृञ्जनकशाल्मलीवेष्टकानां मुद्गादियूषो द्वितीयः खड्डः। दुग्धिकानां खड्डो मुद्गादियूषस्तृतीयः। चुक्रिकाणां मुद्गादियूषश्चतुर्थः खड्डः। न्यग्रोधशुङ्गकानां मुद्गादियूषः पञ्चमः खड्डः। कोविदारस्य रक्तकाञ्चनस्य कल्कैर्दध्नः सरेण युक्तो मुद्गादियूषः षष्ठः खड्डः। इत्येतान् सिद्धान् खड्डानतिप्रवृत्तेऽर्शोभ्यो रक्ते दद्यात्॥ ८२॥

गङ्गाधरः—सिद्धमित्यादि। पलाण्डुशाकं तक्रेण सिद्धम्। सबदराम्लामुपोदिकाम्। तक्राम्लं मसूरयूषञ्चार्शसां रुधिरस्रुतौ प्रदद्यात्। पयसेत्यादि। अर्द्धशृतेन पयसा भोजनमन्नं शालिश्यामाककोद्रवजमद्यात्। सतीनादीनां

चक्रपाणिः—गृञ्जनकेत्यादिना योगान्तरम्। गृञ्जनकः पलाण्डुभेदः॥ ८१॥

चक्रपाणिः—कर्व्वुदारः काञ्चनभेदः॥ ८२॥

शशहरिणलावमांसैः कपिञ्जलैणेयकैः सुसिद्धैश्च।
भोजनमद्यान्मधुरैरम्लैरीषत् समरिचैर्वा॥
दक्षशिखितित्तिरिरसैर्द्विककुदनोपाकजैश्च मधुराम्लैः।
अद्याद्रसैरतिवहेष्वर्शःस्वनिलोल्वणशरीरः॥
रसखड़शाकयवागूसंयुक्तः केवलोऽथवा जयति।
रक्तमतिवर्त्तमानं वातञ्च पलाण्डुरुपयुक्तः॥
छागान्तराधि तरुणं सरुधिरमुपसाधितं वहुपलाण्डु।
व्यत्यासान्मधुराम्लं विट्शोणितसंक्षये देयम्॥ ८३॥
नवनीततिलाभ्यासात् केशरनवनीतशर्कराभ्यासात्।
दधिसरमथिताभ्यासाद् गुदजाः शाम्यन्ति रक्तवहाः॥ ८४

रूषैश्च तदन्नमद्यात्। दक्षेत्यादि। सुसिद्धैः शशादिमांसैः कपिञ्जलमांसैः ऐणेयमांसैश्च शाल्यादिजं भोजनमद्यात्। समरिचैरीषदम्लैः मधुरैर्वा शाल्यादिजं भोजनमद्यात्। दक्षेत्यादि। दक्षः कुक्कुटः। द्विककुद उष्ट्रः। नोपाकः क्षुद्रशृगालः। दक्षादीनां मांसरसैर्दाड़िमादिमधुराम्लैः शाल्यादिजं भोजनमनिलोल्वणशरीरोऽर्शसोऽतिवहेषु अतिरक्तस्राविष्वर्शःसु अद्यात्। रसखड़ेत्यादि। पलाण्डुर्नाम कन्दविशेषः। शशादिमांसरसकाश्मर्य्यादिखड़पलाण्डुशाकादिशाकलाजपेयादियवागूसंयुक्तः केवलो वाप्युपयुक्तोऽर्शोभ्योऽतिवर्त्तमानं रक्तं वातञ्च जयति। छागान्तराधीत्यादि। छागस्यान्तराधि शिरःपादचतुष्कं विना मध्यदेहमात्रं सरुधिरं तच्छागस्य रुधिरसहितं तरुणं वहवः पलाण्डवो यत्र तत् उपसाधितं पक्वं विट्शोणितसंक्षये मधुराम्लं व्यत्यासाद् देयम् विट्संक्षये विड्व्यत्यासं मधुरं कृत्वा देयं, शोणितसंक्षये शोणितवर्द्धनमम्लं कृत्वा देयमिति॥ ८३॥

गङ्गाधरः—नवनीतेत्यादि। त्रयो योगाः। केशरं पद्मकेशरं नागकेशरं वा। मथितं निर्ज्जलं तक्रम्॥ ८४॥

चक्रपाणिः—भोजनमित्यादि भोजनमद्यात् इति योज्यम्। द्विककुद उष्ट्रः। अन्तराधि शरीरमध्यं तच्च तरुणच्छागस्यैवाद्यात्। मधुराम्लं प्रथमं मधुरं ततः किञ्चिदम्लम्॥ ८३। ८४॥

नवनीतघृतं मांसं छागञ्च सषष्टिकः शालिः।
तरुणश्च सुरामण्डस्तरुणी च सुरा निहन्त्यस्रम्॥ ८५॥
प्रायेण वातबहुलान्यर्शांसि भवन्त्यतिस्रुते रक्ते।
दुष्टेऽपि हि कफपित्ते तस्मादनिलोऽधिको ज्ञेयः॥
दृष्ट्वा तु रक्तपित्तं प्रबलं कफवातरूपमल्पञ्च।
शीता क्रिया प्रयोज्या यथेरिता वक्ष्यते याऽन्या॥ ८६॥
मधुकं सपञ्चवल्कं बदरीत्वगुडुम्बरधवपटोलम्।
परिषेचने प्रयोज्यं वृषककुभयवासनिम्बाश्च॥ ८७॥

गङ्गाधरः—नवनीतेत्यादि। नवनीतजं घृतम्। छागं मांसं षष्टिकधान्यं शालिधान्यञ्च। तरुणः सुरामण्डः। तरुणी सुरा च। प्रत्येकमस्रमर्शोनिःसृतं निहन्ति॥ ८५॥

गङ्गाधरः—प्रायेणेत्यादि। अर्शांस्यतिस्रुते रक्ते प्रायेण वातबहुलानि भवन्ति। तत्र कफपित्तेऽपि दुष्टे सति तस्मादतिस्रुतरक्तेऽर्शसि वातोऽधिको ज्ञेयः। दृष्ट्वेत्यादि। अर्शसि रक्तपित्तन्तु प्रबलं दृष्ट्वा कफवातलिङ्गमल्पञ्च दृष्ट्वा यथेरिता शीतक्रिया प्रयोज्या, या चान्या शीतक्रिया वक्ष्यते सापि प्रयोज्या॥ ८६॥

गङ्गाधरः—शीतक्रियाश्चाह—मधुकमित्यादि। पञ्चवल्कलं वटाश्वत्थप्लक्षकपीतनशिरीषवल्कलम्, उडुम्बरधवयोश्च त्वक्, पटोलस्य पत्रम्। एतत्सर्व्वं क्वाथविधिना प्रबलरक्तपित्तेऽर्शसि परिषेचने प्रयोज्यम्। वृषपत्रादयश्च क्वाथविधिना परिषेचने प्रयोज्याः॥ ८७॥

चक्रपाणिः—दधिसरस्य मथितम्॥ ८४॥

चक्रपाणिः—नवनीतं सद्यस्कस्रुतं नवस्रुतम्। अन्ये तु नवनीतं घृतं छागं वदन्ति। यथा आवी रक्तस्तम्भनात्मिका प्रोक्ता सा॥ ८५। ८६॥

चक्रपाणिः—यवासो दुरालभा॥ ८७॥

रक्तेऽतिवर्त्तमाने क्लेदे दाहे च सम्यगवगाहाः।
मधुकामृणालचन्दनपद्मककुशकाशमूलनिकाथाः॥
इक्षुरसमधुकवेतसनिर्य्यूहे शीतले पयसि वातम्।
अवगाहयेत् प्रदिग्धं पूर्व्वं तैलेन शिशिरेण॥ ८८॥
दत्त्वा घृतं सशर्करमुपस्थदेशे त्रिकदेशे च।
शिशिरजलस्पर्शसुखधारा संस्तम्भनी योज्या॥
कदलीदलैरभिनवैः पुष्करपत्रैश्च शीतजलसिक्तैः।
प्रच्छादनं मुहुर्म्मुहुरिष्टं पद्मोत्पलदलैश्च॥
दूर्व्वाघृतं प्रदेहं शतधौतं सहस्रधौतसर्पिः।
व्यजनपवनः सुशीतो रक्तास्रावं जयत्याशु॥ ८९॥

गङ्गाधरः—रक्तऽतीत्यादि। प्रवलरक्तपित्तेऽर्शसि रक्तेऽतिवर्त्तमाने क्लेदे दाहे च मधुकादीनां निकाथा व्यस्तसमस्तानां काथाः सम्यगवगाहाः प्रयोज्या बहुवचनात्। अमृणालमुशीरं, पद्मकं पद्मकाष्ठम्। इक्षुरसेत्यादि। इक्षुरसश्च मधुकवेतसनिर्य्यूहाश्च मिलिते तत्रशीतले पयसि जले वा अतिवर्त्तमानरक्ते तमर्शसं पूर्व्वं शिशिरेण शीतद्रव्यसाधितेन तैलेन प्रदिग्धमवगाहयेत्॥ ८८॥

गङ्गाधरः—दत्त्वेत्यादि। उपस्थसमीपे सशर्करं घृतं दत्त्वा त्रिकदेशे च सशर्करं घृतं दत्त्वा शिशिरजलस्य स्पर्शसुखस्य नातिशीतस्य धारा तदर्शोऽतिप्रवृत्तरक्तस्य संस्तम्भनी योज्या। कदलीत्यादि। अभिनवैः कोमलैः कदलीदलैः शीतजलसिक्तैस्तथा पुष्करस्य पद्मस्य पत्रैः शीतजलसिक्तैः पद्मोत्पलदलैश्च श्वेतपद्मकुमुददलैश्च शीतजलसिक्तैर्मुहुर्म्मुहुः प्रच्छादनमिष्टं दाहादिषु। दूर्व्वाघृतमित्यादि। दूर्व्वास्वरसकल्कसिद्धं घृतं शतधौतं सर्पिः सहस्रधौतञ्च सर्पिः प्रदेहं प्रदिह्यतेऽनेन। सुशीतलो व्यजनस्य तालव्यजनादिपवनः रक्तार्शसां रक्तास्रावमाशु जयति॥ ८९॥

चक्रपाणिः—शिशिरेण तैलेनेति शीतलद्रव्यसाधितेन तैलेन॥ ८८॥

चक्रपाणिः—शिशिरेत्यादि। शिशिरजला च सुखस्पर्शात्, तेन तीव्रशीतत्वं निवारयति॥ ८९॥

समङ्गामधुकाभ्यां तिलमधुकाभ्यां रसाञ्जनघृताभ्याम्।
सर्ज्जरसघृताभ्यां निम्बघृताभ्यां मधुघृताभ्याञ्च॥
दार्व्वीत्वक्सर्पिर्भ्यां सचन्दनाभ्यामथोत्पलघृताभ्याम्।
दाहे क्लेदे च गुदभ्रंशे गुदजाः प्रतिसारणीयाः स्युः॥९०॥
आभिः क्रियाभिरथवा शीताभिर्यस्य न तिष्ठति रक्तम्।
तं काले स्निग्धोष्णैर्मांसरसैस्तर्पयेन्मतिमान्॥ ९१॥
अवपीड़कसर्पिर्भिः कोष्णैर्घृततैलिकैस्तथाभ्यङ्गैः।
क्षीरघृततैलसेकैः कोष्णैः समुपाचरेच्चाशु॥ ९२॥
कोष्णेन वातप्रबले घृतमण्डेनानुवासयेच्छीघ्रम्।
पिच्छावस्तिं दद्यात् काले तस्याथवा सिद्धम्॥ ९३॥
यवासकुशकाशानां मूलं पुष्पञ्च शाल्मलम्।
न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थ-शुङ्गाश्च द्विपलोन्मिताः॥

गङ्गाधरः—समङ्गेत्यादि। समङ्गा मञ्जिष्ठा। सचन्दनाभ्यामिति सर्व्वत्राष्टसु योगेषु योज्यम्। द्वाभ्यां द्वाभ्यां सचन्दनाभ्यां त्रिभिस्त्रिभिः अष्ट योगाः। दाहे क्लेदे गुदभ्रंशे गुदजाः प्रतिसारणीया प्रक्षितव्याः इति॥ ९०॥

गङ्गाधरः—आभिरित्यादि। आभिः पूर्व्वोक्ताभिः क्रियाभिः शीताभिः यस्य न तिष्ठत्यर्शसो रक्तं तस्याथवा भोजनस्य काले स्निग्धोष्णैः कुक्कुटादि-मांसरसैर्मतिमान् भिषक् तर्पयेत्॥ ९१॥

गङ्गाधरः—अवपीड़केत्यादि। अवपीड़कद्रव्यैः वटादिवल्कलैः क्वाथकल्कैः पक्वसर्पिर्भिरभ्यङ्गैः कोष्णैः घृततैलिकैः अभ्यङ्गैः क्षीरघृततैलैः कोष्णैः सेकैः आशु रक्तानिवृत्तौ समुपाचरेत्॥ ९२॥

गङ्गाधरः—कोष्णेनेत्यादि। वातप्रबलेऽतिरक्तप्रवृत्तौ घृतमण्डेन शीघ्र-मर्शसमनुवासयेत्। अथवा तस्य यथाकाले सिद्धं पिच्छावस्तिं दद्यात्॥ ९३॥

गङ्गाधरः—पिच्छावस्तियोगमाह—यवासेत्यादि। शाल्मलं शाल्मल्याः

चक्रपाणिः—अधुना अशक्यरक्तस्रुतौ क्षीणधातुतर्पणार्थं बृंहणमाह—आभिरित्यादि। तमिति अवद्रक्तं पुरुषम्। अवपीड़कसर्पिः भोजनस्योर्द्ध्वं पीयते किंवा भूरिमात्रं सर्पिरवपीड़क-मुच्यते॥ ९०—९३॥

द्विप्रस्थं सलिलस्यैतत् क्षीरप्रस्थं विपाचयेत्।
क्षीरशेषं कषायन्तु ततः कल्कैर्विमिश्रयेत्॥
कल्काः शाल्मलिनिर्य्यासाः समङ्गा चन्दनोत्पलम्।
वत्सकस्य च बीजानि प्रियङ्गुः पद्मकेशरम्॥
पिच्छावस्तिरयं सिद्धः सक्षौद्रघृतशर्करः।
प्रवाहिकागुदभ्रंश-रक्तस्रावज्वरापहः॥ ९४॥

पिच्छावस्तिः।

प्रपौण्डरीकं मधुकं पेष्यान् वस्तौ यथेरितान्।
पिष्ट्वानुवासनं स्नेहं क्षीरद्विगुणितं पचेत्॥ ९५॥
ह्रीवेरमुत्पलं लोध्रं समङ्गाचव्यचन्दनम्।
पाठा सातिविषा बिल्वं धातकी देवदारु च॥
दार्व्वीत्वक् नागरं मांसी मुस्तं क्षारो यवाग्रजः।
चित्रकश्चेति पेष्याणि चाङ्गेरीस्वरसे घृतम्॥

मूलं पुष्पञ्च, न्यग्रोधादीनां शुङ्गाः। यवासादीनां शुङ्गान्तानां प्रत्येकं द्विपलं कुट्टयित्वा सलिलस्य द्विप्रस्थमष्टशरावं क्षीरस्य प्रस्थं चतुःशरावं विपाचयेत्। ततः क्षीरशेषं कषायं पूत्वा वक्ष्यमाणैः कल्कैः विमिश्रयेत्। कल्कास्तु शाल्मलीनिर्य्यासा मोचरसा इत्यादीनां क्षीरपादिकाः कल्कास्तत्र क्षौद्र-घृतशर्कराश्च मिश्रयित्वा नातिसान्द्रो नातितनुः कार्य्योऽयं पिच्छावस्तिः सिद्धः प्रवाहिकाद्यपहः। पिच्छावस्तिः॥ ९४॥

गङ्गाधरः—अनुवासनं स्नेहञ्चाह—प्रपौण्डरीकमित्यादि। वस्तौ यथेरितान् पेष्यान्। इह पिच्छावस्तौ शाल्मलीनिर्य्यासादीन् कल्कान् पिष्ट्वा क्षीर-द्विगुणितं द्विगुणजलं स्नेहमुत्तमत्वाद् रक्तहितत्वाच्च घृतमनुवासनं वातप्रबले रक्तार्शसि पचेत्। एषोऽपि स्नेहपिच्छावस्तिः॥ ९५॥

गङ्गाधरः—ह्रीवेरमित्यादि। क्षार इत्यस्य विशेषणं यवाग्रजः। चित्र-

चक्रपाणिः—पिच्छावस्तिमाह—यवासेत्यादि। यवासो दुरालभा। अत्र च कल्कादिमानं वस्तिवत् विज्ञेयम्॥ ९४। ९५॥

ऐकध्यं साधयेत् सर्व्वं तत् सर्पिः परमौषधम्।
अर्शोऽतिसारग्रहणी-पाण्डुरोगे ज्वरेऽरुचौ॥
मूत्रकृच्छ्रे गुदभ्रंशे वस्त्याध्माने प्रवाहणे।
पिच्छास्रावेऽर्शसां शूले योज्यमेतत् त्रिदोषनुत्॥ ९६॥
अवाक्पुष्पी बला दार्व्वी पृश्निपर्णी त्रिकण्टकः।
न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थ-शुङ्गाश्च द्विपलोन्मिताः॥
कषाय एषां पेष्यास्तु जीवन्ती कटुरोहिणी।
पिप्पली पिप्पलीमूलं मरिचं देवदारु च॥
कलिङ्गाः शाल्मलं पुष्पं वीरा चन्दनमञ्जनम्।
कट्फलं चित्रको मुस्तं प्रियङ्ग्वतिविषे स्थिरा॥
पद्मोत्पलानां किञ्जल्कः समङ्गा सनिदिग्धिका।
बिल्वं मोचरसः पाठा भागाः कर्षसमाः पृथक्॥
चतुःप्रस्थशृतप्रस्थं कषायमवतारयेत्।
त्रिंशत् पलानि तु प्रस्थो विज्ञेयो द्विपलाधिकः॥

कान्ताः सप्तदश कल्काः पादिकाः। चतुर्गुणे चाङ्गेरीस्वरसे तत् सर्व्वम् ऐकध्यं घृतं साधयेत्। ह्रीवेरादिघृतम्॥ ९६॥

गङ्गाधरः—अवाक्पुष्पीत्यादि। अवाक्पुष्पी महुरीति लोके। न्यग्रोधादीनां शुङ्गाः। अष्टौ प्रत्येकं द्विपलोन्मिताः, एषां कषाय एव यथा कार्य्यः तदिहैव वक्ष्यते चतुःप्रस्थशृतप्रस्थं कषायमवतारयेदिति। चतुःप्रस्थे षोड़शशरावे जले अवाक्पुष्प्यादीनां षोड़शपलशृतप्रस्थं चतुःशरावमितः कषाय एव कार्य्यः। पेष्यास्तु जीवन्त्यादयः पाठान्ताः प्रत्येकं कर्षमिताः। वीरा

चक्रपाणिः—यवाग्रजः क्षारो यवक्षारः। चाङ्गेरीस्वरसोऽत्र चतुर्गुणो ग्राह्यः द्रवान्तरासान्निध्यात्॥ ९६॥

चक्रपाणिः—अवाक्पुष्पी अधःपुष्पी। अत्र काथ्यद्रव्यं षोड़शपलम्। यद्यपि अत्रोत्सर्गतः चतुःप्रस्थं जलमेव ज्ञेयम्, तथा शेषचतुर्भागः प्रस्थ एव भवति, तथापि चतुर्गुणजलदानस्य चतुर्थभागशेषतया स्वाप्यकषायस्य च उत्सर्गविधौ परिभाषासूचनार्थम् इदं चरकवचनम्—

सुनिषण्णकचाङ्गेर्य्योः प्रस्थौ द्वौ स्वरसस्य च ।
सर्व्वै रेतैर्यथोद्दिष्टैर्घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥
एतदर्शःस्वतीसारे त्रिदोषे रुधिरस्रुतौ ।
प्रवाहणे गुदभ्रंशे पिच्छासु विविधासु च ॥
उत्थाने चातिबहुशः शोफशूले गुदाश्रये ।
मूत्रग्रहे मूढ़वाते मन्देऽग्नावरुचावपि ॥
प्रयोज्यं विधिवत् सर्पिर्बलवर्णाग्निवर्द्धनम् ।
विविधेष्वन्नपानेषु केवलं वा निरत्ययम् ॥ ९७ ॥

सुनिषण्णकचाङ्गेरीघृतम् ।

भवन्ति चात्र ।

व्यत्यासो * मधुराम्लानां शीतोष्णानाञ्च योजितः ।
नित्यमग्निबलापेक्षी जयत्यर्शःकृतान् गदान् ॥

क्षीरकाकोली । स्थिरा शालपर्णी । समङ्गा मञ्जिष्ठा वराहक्रान्ता वा । सुनिषण्णकचाङ्गेर्य्योः प्रत्येकं स्वरसस्य द्वौ प्रस्थौ, तेन पञ्चगुणद्रव्ये घृतपाकोऽयम् । उत्थाने चातिबहुश इति स्तोकं स्तोकं पुरीषं सृष्ट्वा बहुश उत्थाने । सुनिषण्णकचाङ्गेरीघृतम् ॥ ९७ ॥

गङ्गाधरः—अत्र प्रतिसंस्कृते प्रमाणमाह । भवन्ति चात्रेत्यादि । व्यत्यास इत्यादि । मधुरनिदानजेऽर्शसि व्यत्यासो मधुरविपर्य्ययः । अम्लनिदानजे

तथा सिंहस्तपलानि तु प्रस्थो विज्ञेयो द्विपलाधिक इत्यपि वचनं परिभाषासिद्धार्थाभिधायकं विज्ञेयम् । अत एव दशमूलसंस्कारेऽपि द्रवद्वैगुण्याभिधानम् । सिंहस्तपलविशेषणतया द्विपलाधिकामीति निर्देशे प्राप्ते प्रस्थविशेषणतया पुंलिङ्गं वचनविवक्षितो ज्ञेयः ॥ ९७ ॥

चक्रपाणिः—व्यत्यासात् परस्परपरिवर्त्तनेन मधुराम्लयोः शीतोष्णयोश्च योजना । अर्शःसु

---

* व्यत्यासात् इति चक्रः ।

त्रयो विकाराः प्रायेण ये परस्परहेतवः ।
अर्शांसि चातिसारश्च ग्रहणीदोष एव च ॥
एषामग्निबले हीने वृद्धिर्वृद्धे परिक्षयः ।
तस्मादग्निबलं रक्ष्यमेषु त्रिषु विशेषतः ॥ ९८ ॥
भृष्टैः शाकैर्यवागूभिर्यूषैर्मांसरसैः शुभैः ।
दुग्धतक्रप्रयोगैश्च विविधैर्गुदजान् जयेत् ॥
यत्तु वायोरानुलोम्याय यदग्निबलवृद्धये ।
अन्नपानौषधद्रव्यं तत् सेव्यं नित्यमर्शसैः ॥
यदतो विपरीतं स्यान्निदाने यच्च दर्शितम् ।
गुदजाभिपरीतेन तत् सेव्यं न कदाचन ॥ ९९ ॥

अर्शसि व्यत्यासोऽम्लविपर्य्ययः । शीतनिदानजे शीतव्यत्यास उष्णो योजितः । उष्णनिदानजे व्यत्यास उष्णविपर्य्ययः । अग्निबलापेक्षी नित्यं योजितः । अर्शःकृतान् गदान् जयति । त्रयो विकारा इत्यादि । अर्शोऽति-सारग्रहणीदोषा इति त्रयो विकाराः प्रायेण परस्परहेतवः । अग्निबले हीने तेषां वृद्धिरग्निबले वृद्धे त्वेषां परिक्षयः स्याद् यस्मात् तस्मादेषु त्रिषु विशेषतोऽग्निबलं रक्ष्यमिति ॥ ९८ ॥

गङ्गाधरः—तत्रार्शोऽधिकारादाह—भृष्टैरित्यादि । स्विन्नपीडितद्रवसंबहु-स्नेहे भृष्टैः शाकैरिति । यत्तु वायोरित्यादि । यदन्नपानौषधद्रव्यं वायोरानु-लोम्यार्थं यच्चाग्निबलवृद्धये तत्सर्व्वमर्शसैर्नित्यं सेव्यमिति । यदत इत्यादि ।

अग्निरक्षामभिधातुम् । अन्यत्रापि यत्र अग्निरक्षा विशेषेण कर्त्तव्या तामाह—त्रय इत्यादि । वृद्धे परिक्षयः अग्निबले वृद्धे विनाशः । त्रिषु विशेषतः इत्यनेन अत्यन्ताग्निरक्षणं कार्य्यमिति दर्शयति ॥ ९८ ॥

चक्रपाणिः—यत्तु वायोरित्यादिना पूर्व्वोक्तचिकित्सां सारोद्धारेणाह ॥ ९९ ॥

संग्रहश्लोकाः।

अर्शसां द्विविधं जन्म पृथगायतनानि च।
स्थानसंस्थानलिङ्गानि साध्यासाध्यत्वनिश्चयः॥
अभ्यङ्गाः स्वेदनं धूमाः सावगाहाः प्रलेपनम्।
शोणितस्यावसेकश्च योगा दीपनपाचनाः॥
पानान्नविधिरग्र्यश्च वातवर्चोऽनुलोमनः।
योगाः संशमनीयाश्च सर्पींषि विविधानि च॥
वस्तयस्तक्रयोगाश्च वरारिष्टाः सशर्कराः।
शुष्कार्शसां प्रशमनाः स्राविणां लक्षणानि च॥
द्विविधं सानुबन्धानां ताभ्याञ्चष्टं यदौषधम्।
रक्तसंग्रहणाः काथाः पेय्याश्च विविधात्मकाः॥
स्नेहाहारविधिश्चाग्र्यो योगाश्च प्रतिसारणाः।
प्रक्षालनावगाहाश्च प्रदेहाः सेचनानि च॥

अतो वायोरानुलोम्यार्थादग्निबलवर्द्धकाच्च विपरीतं, वायोः प्रातिलोम्यात्मकमग्निबलह्रासकरञ्च यत्, यच्च निदानेऽन्नपानादिकं दर्शितं तत्सर्व्वं गुदजाभिपरीतेन जनेन कदाचन न सेव्यमिति॥ ९९॥

चक्रपाणिः—अर्शसां द्विविधमित्यादि अध्यायार्थसंग्रहः। अरिष्टग्रहणेनैव सार्करस्यापि

अतिवृत्तस्य रक्तस्य विधातव्यं यदौषधम् ।
तत् सर्व्वमिह निर्द्दिष्टं गुदजानां चिकित्सितम् ॥१००॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़वलप्रतिसंस्कृते
चिकित्सितस्थानेऽर्शश्चिकित्सितं नाम
चतुर्द्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अत्राध्यायार्थसंग्रहश्लोकाः—अर्शसामित्यादि ॥ १०० ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ।

इति वद्यश्रीगङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचिते चरकजल्पकल्पतरौ षष्ठस्कन्धे
चिकित्सितस्थानजल्पेऽर्शश्चिकित्सितजल्पाख्या
चतुर्दशी शाखा ॥ १४ ॥

प्रहर्षे प्रान्ते शार्करस्य पृथगभिधानं गुडप्रकृष्टेभ्यो भेदेन व्यवहारार्थं, तथानुपानाभिधानार्थं पृथक् कृतम् ॥ १०० ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायाम् अर्शश्चिकित्सितं
नाम चतुर्द्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥